

“ திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை ” ஸீரீஸ் நெ! க.

மகாமகோப க்ராமம், டட்டூட்டர் ,

உ. வே. சாமிநாயக்காரர் தால் திவ்ய

அடையாடிய, சென்னை-20.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

உயர்வறவுயர் நலமுடையனான ஆயர்வ றுமமரர்களைப்பதியால் மயர்வறமதிலையருள்ப்
பெற்று, அந்தமிழால் நற்கலைகளாய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருள்,
மங்களாசாஸத்தில் முற்றுள்ளவாழ்வார்கள் தங்களார்வத் தாவுதானன்றிப் பொங்கும்
பரிவாலே ‘பெரியாழ்வார்’ என்னும் பெயர்பெற்ற பட்டர்பிரான் அருளிச்செய்த

திருப்பல்லாண்மம்,

பெரியாழ்வார் திருமொழியும்.

இவை,

பெருமானோரையில்

பிரதிவாதி பாயங்கரம்-அண்ணங்கராசாரியரால்,

முன்னோருரைகளே முற்றுத்தழவி இலக்கணமுறைமைக்கிணங்கும்வகையால்
எல்லார்தமக்கு மின்பம்பயக்குமாறு எளியநடையில் தெளிய எழுதப்பட்ட

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை என்னும் உரையுன்,

ஏ. தாமோதர முதலியாரால்

தம்முடைய

பிரஸிடென்ஸி அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

ம த ரா ஸ் :

1914.

Registered Copyright.

தெருமாண்டியில் பிழைத்திருந்தார்
அண்ணங்கராசாரியர்ஸ்வாமி.

ஸ்ரீ
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.
ஓயர் திருவடிகளே சரணம்.

ப தி ப் ப ரை.

அருளிச்செயல்களி லன்புற்று மருளற்ற மதிபெற்ற ஆரிய நண்பர்களாள்!

இந்தவுலக லிருள் நீங்க வந்துதித்து அந்தமிழால் நற்கலை ளாய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களாகிய திவ்வியப் பிரபந்தங்களின் அரும்பெரும் பொருள்களை ஆடவர், பெண்டிர், பெரியோர், பேதையர் என்னும் வாசியற அனைவரும் அநாயாசமாக அறிந்து அந்தமில் பேரின்பமடைந் தாய்முறையு முன் நேருரைகளை முற்றத் தழவி இலக்கண முறைமைக்கு இணங்கும் வகையால் எல்லார் தமக்கு மின்பம் பயக்கும் பரிசு எளிய நடையில் தெளியதோ ருரை யெழுதி வெளியிட வேணுமென்னும் விருப்பம் அடியேனுக்கு நெடுநாளாக நெஞ்சிற் குடிகொண்டிருந்தது; இருக்கையில், பல பெரியோர்களின் பேராணையும், பல்லாண்டுகளாகப் பற்பல தொன்னூற்களை அச்சியற்றிவருகின்ற சென்னைப் பிரவிடென்ஸி அச்சுக்கூடத்து அதிபதிகளான தாமோதர முதலியாரவர்களின் வேண்டுகோளும் அவ்விருப்பத்தை நிறைவேற்றவல்ல நல்லதோர் தருணம் வர்ப்பதும்வகை செய்து, அதற்கு உரிய முயற்சியில் என்னைத் தூண்டின மையால், ‘ஹிஸுக்குத் தகாத வீக்க’ மென்னும் பழமொழியை விரியச்செய்வேனாக, “திவ்யப் பிரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை” என்னும் பெயரால் ஓர் நாலாயிர வுரையை வரையத் தொடங்கினேன். பின்னர், மேற்கூறிய கனமனம் பொருந்திய தாமோதர முதலியாரவர்களைக்கொண்டு இதனை அச்சிட்டு வெளியிடுவிக்கவும் துணிவுடையேனாயினேன்.

இவ்வுரைக்கு மூலமோ திவ்யப் பிரபந்தம்; அம்மூலந்தனக்கு விஷயமோ
* அயர்வறுமமரர்களதிபதி. மூலகர்த்தாக்களோ * மயர்வற மதிநல மருளப்

பெற்றோர். பாஷையோ இலக்கிய இலக்கண வரம்புமிக்குடைய பழைய செழிய தெய்வத்தமிழ். ஆதரித்தவர்களோ * ஞானங்கனிந்து நலங்கொண்டு நாடொழும் நரையும் ஞானமனுட்டானமிவை நன்றாகவே யுடையரான நற்குரவர். இவ்வகை ஷைலக்ஷணங்கள் விசேஷித்து அமையப்பெற்ற அருளிச்செயல் எங்கே! ஐயம் திரிபு அறியாமை யென்னும் குற்றங்கள் மூன்றனோடு கூடிய சிற்றறிவின னாய் முக்குணங்கட்கு வயப்பட்டொழுகுகின்ற சிறியேனாகிய யானெங்கே! விஷயத்தின் பெருமையையும் எனது சிறுமையையும் நோக்குங்கால், தெள்ளறிநூலைய சீரியோர் பலர் சேர்ந்து செய்தற்குரிய இச்செயலை யான் மேற்கொண்டதி என்றனக்கே விவரம் சிரிப்பை விளையாடின்றது.

“புகழ்தரு மறைக்கு மேலோன் புடார்க்கன புரத்தின் மேன்மை

புகழ்தர நிகழ்த்த வல்லை நீகொலென் றனது நெஞ்சே!

இகழ்தர வெழுந்த நாணு மிச்சையுந் தினம்போ ராடி.

அகழ்தர நாணர் தோற்ற தாசையே வென்ற தம்மா”

எனது கூறியதற்கேற்ப, இவ்வரிய பெரியசெயலில் நாணமிக் குடையேனானும், பலர்க்கும் இது பயன்படச் செய்யவேண்டுமென்னும் பேரவாவால் நாணத்தை விடுத்து வெளிவர விசைந்தேன்.

“தெருளுற்ற வாழ்வார்கள் சீர்மையறி வாரார்

அருளிச் செயலையறி வாரார்—அருள்பெற்ற

நாத முனிமுதலா நந்தே சிகரையல்லால்

பேதைமன மேயுண்டோ பேசு.”

என்று மாறியரங்கனாக் கீட்டுள்செய்த விசதவாக் சிகாமணியான மணவாள மாமுனிகள் தாமே அருளிச்செய்வாரால், சீலமில்லாத் சிறியனாய யானோ இவ்வருளிச்செயல்களின் திறமாராய வல்லேன்!

இனி, இத்தீவிய பரபந்தங்களின் உட்புகுந்து செல்வார்க்குச் சில பாடல்கள் சொல்லுந் தொடரு மசையுஞ் சீரும் அடியுந் தொடையும் சந்தமுமாகிய இவை தொன்னூ லிலக்கணமாய தொல்காப்பிய முதலியவற்றிற்கும் பின்னூ லிலக்கணமாய நன்னூல் முதலியவற்றிற்கும் மாறுபட்டிருக்குமெனக் கூற்றகு இடந்தரும். ஆயினும், அவ்விடங்களில் வியாக்கியானங்களையும் வழங்குவரும் பாடங்களையும் இலக்கண விதிகளையுந் தழுவி எனது ஸ்வாதந்திரியத்திற்கு இறையும் இடந்தாராது எவ்வளவு திருத்தம் செய்யலாமோ, அவ்வளவு இன்றியமையாத திருத்தங்களை என் சிற்றறிவிற்கு எட்டியவாறு செய்துளேன். அருளிச் செயற் பாடங்களில் மாறுபாடுகள் நேர்தற்குப் பலவகைக் காரணங்கள் உள்ளன. இவை ஸம்ஸ்கிருத வேதம்போல் விஜாதிய பாஷையிலின்றித் தென்னாட்டினுள் ளார்க்குப் பிறப்பாதி இறப்பீறாக வ்யவஹார விஷயமாகிவருகின்ற தமிழ்ப்பாஷையிலாதலால், அச்சொற்களின் பொருள்நிலைமையை உள்ளவாறு உணராது ஆபாத வணர்ச்சியாகச் சிற்சில சொற்களுக்குத் தம் நெஞ்சில் தோன்றியவாறு பொருள் நினைத்து அப்பொருட்கு ஏற்பச் சொற்களையும் உச்சரித்துவருவது பலர்க்கு இயல்பாயிருப்பதை அடியேன் பரிசீலித்திருக்கின்றேன். சில நிதர்சனங்களுங் காண்மின்;—

கத்தபாடம்.

1. இராக்கதர் வாழிலங்கை.
2. பல்பறை கொட்டகின்ற.
3. அசோதைக்குப் போத்தந்த.
4. தப்பின பிள்ளைகளைத் தன மிகு சோதிபுக.
5. தங்கிய பொன்வடமுந் தாளநன் மாதுனையின் பூவொடு.
6. என்மணி வண்ணனிலங்கு பொன் தோட்டின்மேல்.
7. ஆரத்தமுவாய்வந்தச்சோவச்சோ.
8. மஞ்சளும் செங்கழுநீரில் வாசகையும.
9. சொப்பபடநான் சுட்டுவைத்தேன்.
10. எருதுகளோடு பொருதி.
11. சீமாஸிகனவனோடு.
12. இமையவர்க்கென்று மரியாய்.
13. எம்மைச்சரணேன்று கொள்ளென்றிரப்ப.
14. பேசவுந் தெரியாத பெண்மையின்.
15. நீங்கள் தேனித்திருமினோ.
16. அன்றுமுத லின்றறறுதியாக.
17. அங்கோர் நிழலில்லை நீரில்லை.
18. இனியென் திருக்குறிப்பே.
19. ஆயர் சிறுமியரோமுக்கு.
20. கருத்தைப் பிழைப்பிடுத்துக் கஞ்சன் வயிற்றினில்.
21. ஒட்டராவந் தென்கைப்பற்றி.
22. ஊழியான் கைத்தலத்திடரில் குடியேறி.
23. அழகப்பிரானார் தம்மை யென் னெஞ்சத் தகப்படத் தழுவ நின்ற.
24. வாழ்த்திமால் கொள் சிந்தையராய்.
25. விசி மேல்கிமிர்ந்த தோளினில்லை யாக்கினாய்.
26. சலமிலா வணிலும் போலேன்.

ஸ்வச்சந்த பாடம்.

1. இராக் கதிர்வாழி லங்கை.
2. பல்பறை குட்டனென்று.
3. அசோதைக்குப் போய்த் தந்த.
4. தப்பின பிள்ளைகளைத் தலி. மிகு சோதிபுக.
5. தங்கியபொன்வடமுந் தாது நன்மா தனையும் பூவொடு.
6. என்மணி வண்ண னிலங்குபொன் தோட்டின்மேல்.
7. ஆரத்தமுவாய்வந்தச்சோவச்சோ.
8. மஞ்சளும் செங்கழு நீரும்.....
9. சொப்பிட நான் சுட்டுவைத்தேன்.
10. எருதுகளோடு பொருதும்.
11. சீமாஸி கணவனோடு.
12. இமையவர்க் கொன்றறறியாய்.
13. எம்மைச்சரணேன்று கொள்ளென்றிரப்ப.
14. பேசவுந் தெரியாத பெண்மையில்.
15. நீங்கள் தேறித் திரிமினோ.
16. அன்றுமுத லின்றறறுதியாக.
17. அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை.
18. இனி உன் திருக்குறிப்பே.
19. ஆயர் சிறுமியரோ உமக்கு.
20. கருத்தைப் பிழைப்பித்தகஞ்சன் வயிற்றினில்.
21. ஒட்ட ராய்வந் தென்கைப் பற்றி.
22. ஊழியான் கைத்தலத்து - இடரில் குடியேறி.
23.தழுவி நின்ற.
24. வாழ்த்திமால் கொண்ட சிந்தைய ராய்.
25.கிமிர்ந்த தோள் இல்லை யாக்கினாய்.
26. சலமிலா வணிலம்போலே.

இவைபோல்வன பல்லாயிரமெடுத்துக் காட்டலாம். கீழ்க்கூறிய பாட பேதங்கள், 'பல ஸ்ரீகோசங்களை அவிழ்த்துக் கட்டினோம்' என்று பெருக்க

மதித்திருப்பாருடைய அதுஸந்தானங் கொண்டறிந்து எழுதப்பட்டனவேயன்றி, அறிவு நூற்றமே யற்றிருப்பார் வாசினிற்கொண்டு குறிக்கப்பட்டனவல்ல.

எழுத்துப் பயிற்சியென்பதற்கே அவகாசமற்ற சிறுவர்கள் வடமொழி வேதத்தை ஒதி உருச்சொல்லி உறுதியாக அமைத்துக்கொண்டு பாராயணம்பண்ணத் தொடங்கினால், அச்சிறுவர் வாய்மொழியில் ஒரு எழுத்துப்பிழையும் நம் மாற் கண்டறிய முடியவில்லை. அச்சிறுவர்களே இத்திவ்ய ப்ரபந்தங்களை ஒதி உருவேற்றிச் சேகரித்தால் ‘இஹே வதோ வேறு பாலஷ’ என்று தோன்றும் படியான நிலைமை நேர்கின்றது.

வடமொழி வேதத்தில் வல்லவரெனப் புகழ்பெற்றுள்ளா ரனைவரும் அவ் வேதத்தை முதலெழுத்தாகி முடிவெழுத்திற்கு எழுதத் தொடங்குவர்களானால் ஒருவகைப் பிழையுமின்றி வெகு அழகதாக எழுதித் தலைக்கட்டினிவர்கள்; அங்ஙன் தமிழ் வேதத்தில் விசேஷமான வல்லமைபெற்றவர்கள் அத்தமிழ் வேதத்தை எழுதத் தொடங்குவர்களானால், “அந்தோ! ஆழ்வார்கள் இத்திவ்ய ப்ரபந்தங்களை அருளிச் செய்யாதொழியலாகாதா?” என நினைத்து மனங்கொதிக்கும்படியான நிலைமை நேரிடுமென்பதில் ஐயுறுவார் ஆருமில்லையே.

“இம்மாறுபாடுகள் எழுதுவோராலே யன்றி, சந்தைசொல்லிக் கற்குங்கால் முன்னுருச் சொல்வார் ஒன்று சொல்லப் பின்னுருச் சொல்வார் அதனை வேறு கக்கொண்டு பாடஞ்செய்ய, இவ்வாறே பரம்பரையாகப் பல உண்டாயினவாம். அன்றியும் இலக்கிய இலக்கணப் பயிற்சியின்றித் தாமே புத்தகத்தைப்பார்த்து, (“உனதடியே சரணமே” என்பதை, “உனதடியே சாணமே” என்றாற் போல) தமக்குத் தோற்றியவாறே உருச்செய்வதனால் பாடல்கள் பிழைபடவும் இடமுண்டு. இன்னும், என்று, இன்றி, நின்றீர்கள், வாழ்கின்ற என்பனபோலு மிடங்கரில், என்று, இன்னி, நின்னீர்கள், வாழ்கின்ன, என்று அத்திபாபுகர்கள் பெரும்பாலும் உச்சரித்துவருதலால், புற்றாவ என்பது - ‘புத்தாவ’ எனவும், “பொன்றெய் வரைமார்பு” என்பது - “பொன்றெய் வரைமார்பு” எனவும், “வன்றளி னிணைவனங்க” என்பது - “வன்னுளினிணைவனங்க” எனவும் பிழைபட உச்சரிக்கப்பட்டாற்போலச் சில பிழைகள் உச்சாரண வகையினால் உண்டாயிருத்தல் கூடும். மற்றும் பொருள்தெளிவு காரணமாகச் சில வேறுபாடுகள் தோன்றியிருக்கலாம்: உதாரணமாக, “மற்றொன்றும் வேண்டா” என்னும் வெண்பாவில், “திருமலைபாடுஞ் சீர்த்தொண்ட ரடிப்போடியெம்-பெரு மாணை யெப்பொழுதும் பேசு” என்றவிடத்தும், “சுதைசேர் பூம்பொழில் சூழ்” என்னும் வெண்பாவில், “அடியவர்கள் வாழ வுருந்தமிழ் நூற்றந்தாதி-படிவிளங்கச் செய்தான் பரிந்து” என்றவிடத்தும் வெண்பாத்தளை பிறழ்வந்தமை காணலாம்.” என்பர் ஒரு நண்பர்.

இனி, இவ்வகைப் பிறழ்வுகள் நேரதற்குக் காரணம் யாதென்று ஆராயப்புகில், இலக்கண இலக்கியங்களை ஆய்ந்து ஒய்ந்து உணராமல் இத்திவ்ய ப்ரபந்தங்களை ஒதுவதே இவ்வளர்த்தங்கட்கு உரிய காரணமெனத் தேர்த்துணரலாகும். மற்ற பாலஷனைப்போலன்றி இத்தமிழ்ப்பாலஷ தென்னாட்டினர்க்கு ஸஹ ஜ

பாஷையாக அமைந்ததனால் சொல்வாசியறிவுதற்கு இடம்நெழுதிந்தது. உதாரணமொன்று காண்பின்;—“அஞ்சவுரப்பாளசோதை ஆடைவிட்டிட்டிருக்கும்” என்ற நாய்ச்சியார் திருமொழிப் பாசுரத்தில், “சீறமாட்டான்” என்னும் பொருளதான் “உரப்பான்” என்ற சொல்லின்வாசியை அறியாதார்பலர், “அஞ்ச உரைப்பாளசோதை” என்று மாறுபடப் பாடங்கொண்டு, “யசோதையானவன் கண்ணபிரான் அஞ்சம்படிக்குச் சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லுவளாம்” என்று பொருளும் உபந்யஸிப்பார்கள்; இவ்வகை உபந்யாஸ விசேஷங்களைப் பல பரமை காந்திகளிடத்துக் கேட்டுளோம். “எங்ஙனே சொல்லிலு மின்பம் பயக்குமே” என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச் செய்தனராதலால் இவ்வுபந்யாஸங்களிற் குறை கூறுவது கூறுவார்க்கே குறையாமத்தனை யென்பர். நிற்க.

இனி, வடமொழி தென்மொழிகளிற் சிறந்த வல்லமைபெற்றுப் பெரியோர் பாடே விசேஷார்த்தங்களையுங் கேட்டுணர்ந்துள்ள சல்வித் தலைவர்களை அடிபணிந்து அருளிச்செயற் பாடங்களைப் பிழையறத் திருத்திக்கொண்டு ஒது முணர்வின் சிறுபான்மையரே. பல தமிழ்ப் புலவர்கள்கூடி ஆராய்ந்து அச்சிடு வித்துள்ள நாலாயிர மூலப்பிரதிகள் பல பார்க்கப்பட்டன; அவற்றிலும் திருத்த முறத பாடப் பிழைகள் பல உள்ளனவென்றே எமது கொள்கை.

இராமாநுச நூற்றந்தாதிடில், “உண்ணின் றுயிர்களுக் குற்றனவே செய்து” என்னும் தொண்ணூற்றைந்தாம் பாட்டின் ஈற்றடி - “மண்ணின் தலத்துதித்து மறைநாலும் வளர்த்தனனே” என்றே ஆங்காங்கு ஒதப்பட்டுவரு கின்றது; அச்சப் பிரதிகளிற் பாடமுமிதுவே, ஆனால் இவ்வுடியில் தனியோசை தட்டிக்கிடக்கின்றமையை எவரும் ஆராய்ந்திலர்; இவ்விடத்திற்கு மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த உரையிலுங் கண்களை ஊன்றவைத்திலர். இனி அறிவுடை யார் ஆராய்ப்புகில், “மண்ணின் தலத்துதித் தாய்மறை நாலும் வளர்த்தனனே” எனத்திருத்தி ஒதுவதே உரியதாமென்பர். (இதன் விவரணம்:—) “எம்பெருமானார்.....ஐ வைகுண்டத்தில் நின்றுப் பூதலத்திலே கஜூதலொவுவுவாழ்மற அவதரித்து ஸர்வோஜ்ஜீவந சாஸ்த்ரமான ருகாதி சதுர்வோதத்தையும் அஸங் குசிதமாக நடத்தியருளினார்” என்பது பெரிய ஜீயருரை யருளிச்செயல்; இதில் “ஸர்வோஜ்ஜீவந சாஸ்த்ரமான” என்ற ஒரு விசேஷணவாக்கியம் மூலத்தில் எச்சொல்லே நோக்கியதென்று விமர்சித்தால், வழங்குவரும் பாடத்தில் அதற்கு உரிய சொல் யாதொன்றுங் காணப்படவில்லை. கட்டளைக் கவித்துறையின் முக்கிய இலக்கணமாகிய வெண்டளை பிறழ்வந்தமைக்குப் பரிஹாரவகையும் புலப்படவில்லை. இக்குறை பிரண்டும் தீரும்வகை “உய்மறைநாலும் வளர்த்தனனே” என ஒதல் வேண்டும்; உய் என்பதன் பொருளாகவே “ஸர்வோஜ்ஜீவந சாஸ்த்ரமான” என்ற வாக்கியம் ஜீயருரையிற் காணப்படுகின்றதென்றுணர்க. எனவே, உய் என்கிற விதனையொழித்து ஒதினால் வியாக்கியார வாக்கிய மொன்று வீணாய் நிற்பதுடன் இலக்கணப் பிழையும் இடம்பெற்று நிற்குமென்ற தாயிற்று.

ஆரியர்கள்! இவ்வாறாக வியாக்கியான வழியையும் இலக்கண கதியையும் தழுவி நுண்ணுணர்வினால் ஆராயவேண்டிய அம்சங்கள் அனேகங்களுள்ளன.

அவ்வாராய்ச்சியைப் பயன் பெறுகிறபதற்காகவே அடியேன் இவ்வகை முயற்சியில் மனஞ் செலுத்தினன். இப்பதிப்பில் பெரும்பாலும் மூலபாடங்கள் பூராவர்களின் வியாக்கியாநங்களோடும் இலக்கணங்களோடும் பொருத்திப் பிழையறப் பொலிவுறவுமென்றே வலிய நினைத்துள்ளேன். ஆனால் இப்புத்தகம் அச்சிடப் பெறுகின்ற இடத்திற்கும் அடியேனிருக்குமிடத்திற்கும் வெகு விபரகர்ஷமுள்ளமைப்பற்றிப் பிழைகிருத்தங்கள் தபால்மூலமாகவே நடைபெறவேண்டி யிருக்கின்றமையாலும், முக்குணங்களும் மாறிவரும் மானுடரியற்கைக்குரிய சோர்வு சோம்பல்களின் வெல்லுதற்கருமையினாலும், இரவிலும் விரைவிலுமாகக் காரியங்களைச் செய்யவேண்டி யிருத்தலாலும் அடியேனுடைய வெளிக்கண்ணுக்கும் உட்கண்ணுக்கும் இலக்காகாமற் பல பிழைகள் இப்பதிப்பில் நேர்ந்திருக்கக்கூடும். அவற்றைக் கண்டுபிடித்துத் திருத்துவதற்கு ஏற்ற அவகாசம் அரிதாயிருப்பதனாலும், பரிசோதகநாதிகாரம் பிறர்க்கே உரித்தாதலாலும் அதனில் யான் கைவைக்கக் கருதுகின்றிலேன். மூலத்தில் நேர்ந்துள்ள அச்சப்பிழைகளை மாத்திரம் திருத்தவேண்டியபடி ஆவச்யகமாதலால், அதில் என் கண்ணுக்கு எட்டிய பிழைகளைத் திருத்துகின்றேன் ;—

பக்கம்.	பாட்டு, அடி.	பிழை.	திருத்தம்.
கக	கக-உ	வில்லிபுத்தூர்	வில்லிபுத்தூர்
எக	அ-ச	தக்கமாமணிவண்ணன்	தக்கமாமணிவண்ணன்
ஏஉ	க-க	சிறுகாலுறைத்தொன்றும்	சிறுகாலுறைத்தொன்றும்
அடு	டு-ச	கண்பலசெய்த	கண்பலபெய்த
கௌ	க-க	வரவுங்காணென்	வரவுங்காணென்
கஉஅ	க-ச	சிறுக்கன்று	சிறுக்கன்று
கஉக	டு-ச	பூர்த்தாற்கோர்	பூர்த்தாற்கோர்
கசக	ச-க	கண்ணென வெள்ளறை	கண்ணென வெள்ளறை
கசக	க-க	கொதுகலமுடை	கொதுகலமுடை
உகச	உ-ச	கார்த்ததுமோ	கார்த்ததுமோ
உௌச	க-உ	தேவனைக்கிக்கென	தேவனைக்கிக்கென
உகக	க-க	குடங்கையில் மண்கொண்டதுளர்	குடங்கையில் மண்கொண்டதுளர்
கக௦	உ-க	சலம்பொதியுடம்பின்	சலம்பொதியுடம்பின்
ககடு	அ-உ	அரசினையவிய	அரசினையவிய
ககக	க௦-க	மூன்றினில் தோன்றி	மூன்றினில் தோன்றி
கஅ௦	டு-உ	வளைப்பகம் வகுத்துக்கொண்டிருந்தென்	வளைப்பகம் வகுத்துக்கொண்டிருந்தென்
கஅ௦	டு-ச	கொம்பொசித்தானே	கொம்பொசித்தானே
ச௦அ	அ-ச	சித்தநின்பாலதறிதியென்றே	சித்தநின்பாலதறிதியென்றே

அன்றியும், அடியேன் இவ்வரையெழுத்தத் தொடங்குங்கால், பதவுரையும் சில இலக்கணக்குறிப்புகளுமே எழுதவேண்டியவையெனக்கருதி அவ்வண்ணமே இருநூறு பாட்டளவும் எழுதித் தலைக்கட்டியபின்னர், 'இவ்வரையை இன்னுஞ் சிறிது விரித்தெழுதினால் பண்டிதரோடு பாமரரோடு வாசியற அனைவர்க்கும்

ஆந்தகரமாயிருக்கும்' என்று அறிஞர்பலர் அறிவித்தமையாலும், “பொழிப்பேயகல நுட்பமெச்சமெனப் பழிப்பில் பல்லுரை” என்றபடி-கருத்துரைத்தல், கண்ணழித்தல், [அதாவது-பதவுரை,] பொழிப்புத் திரட்டல், அகலங்கூறல் என நான்குவகைப்பட்ட உரைகள் உரைத்தல் இலக்கணமாதலாலும், “ஆற்றிலிருந்து” [உ-க௦] என்ற திருமொழி முதலாக மிக்க சுருக்கமும் மிக்க பெருக்கமுமின்றி ஆவசியகமான அம்சங்களை விடாமல், தாத்தப்பார்த்தம், விசேஷார்த்தம், ஸ்வாபதேசார்த்தம் முதலியவை யெல்லாவற்றையும் எனது அறிவுக்கு ஈட்டியவரை எழுதிப் பேரியாழ்வார் திருமொழியை ஒருவாறு தலைக்கட்டினேன். இவ்வுரை வெகு விரைவில் எழுதப்பட்டு வந்தமையால் அப்போது தோன்றாது விடப்பட்ட சில விஷயங்கள் இப்போது எனது நெஞ்சினிற் றேன்றினமையால், அவற்றையெல்லாம் இங்கு எழுதுவதில் மிக விரிவாமென நினைத்து, ஆவச்யகமாகத் தோற்றுகின்ற அம்சங்களைமாதிரம் இங்குச் சுருக்கி எழுதப்படுகின்றேன்.

உரை அறுபந்தம்.

1. திருப்பல்லாண்டின் முதற்பாட்டில், “பல்கோடி நூரூயிரம்” எனப் பாடங் கொள்ளில், இப்பாட்டை அழகிராகப் பிரிக்க. “பல்கோடி நூரூயிரமும்” எனக் கொள்ளில் எழுசீராகப் பிரிக்க. பின் கூறிய பாடமே சிறக்கும். “சேவடி செவ்விதிருந் காப்பு” என்பதிலும் “செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு” என ஒதுதல் சிறக்கும்.

2. “மல்லாண்ட திண்டோள்”—ஆயுதங்களின் உதவியின்றிச் சரீரவலியையே கொண்டு செய்யும் புத்தம் மற்போர் எனப்படும்.

3. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் [க-க-உ.] “நாவோர் நம்பிரானேங்குத்தானென்பார்”—எங்கு, தான் என்று பிரித்துரைப்பாருளுள்.

4. [க-க-ங.] “ஆனோப்பாரிவன் நேரில்லைகாண்”—“ஆனோப்பான்” என்றும் பாடமுண்டு; “ஆனோப்பான்” என்பதற்கு, ஆனோப்பால் என்று பொருள்: [ஆன்—முன்னும் வேற்றுமைபுருபு] பும்ஸ்த்வலக்ஷணத்தால் இவனுக்கு எதிரில்லை யென்று தேர்ந்த பொருள்.

5. [க-ந-உ.] “காளநன்மேகமவை” = “கல்லோடுகால் பொழிய” என்ற பாடத்தில், “காலோடு கல் பொழிய” என விசுத்திரித்துக் கூட்டி இயைத்து, காற்றையும் கல்லையும் வர்ஷிக்க, எனப் பொருள் கொள்க.

6. [க-ந-அ.] “என் அவலங்களைவாய்”—அவலம்—சுபைலம் என்ற வட சொல் விகாரம். ஷௌஷ-லு) மென்பது பொருள்.

7. [க-ந-க௦] “மாதாஜாயின்பூவோடு”—“மாதாஜாயின்” எனினும் ஓகமும்.

8. [க-ள-உ.] “அக்குவட முடித்து” = “அனந்த சயனன்” என்று ஒதுவதிலும், “அனந்த சயன்” என்றோதுதல் செய்யுளினப்பத்திற்குச் சிறக்குமென்பர்.

9. [க-ள-கூ.] “கருகார்க்கடல்வண்ணன்”—“கருங்கார்க்கடல்” என இன மிக வேண்டியிருக்க, அங்ஙன் மிகாது சின்றது எதுகையோசை யின்பம் பொருளுதற்காக வென்ப.

10. [க-எ-அ.] “மக்களுலகினிற் பெய்தறியா” — ‘பெய்தறியாஅ’ என்ற நிருந்தால் செய்யுளிலக்கணத் தோடு மன்கு பொருந்தும். (அளபெடை.)

11. [க-எ-க0.] “பெருநீர்த்திரை யெழு கங்கை யினிலும்” என்று பாட மானால் செய்யுளிலக்கணத்திற்குச் சேரும்.

12. [க-க-நு.] “கண்பல பெய்த” என்றும், “கண்பல பெய்து” என்றும் இரண்டு பாடமே வியாக்கியானத்திற்குச் சேரும். “கண்பல செய்த” என்றபாடம் மறுக்கத்தக்கதே.

13. [உ-உ-எ.] “பெண்டிர் வாழ்வார்” — “பெண்டிர் வாழ்வார்” என்று ஒதுவதும் உரியதே; இரண்டிலவையும் இலக்கணத்திற்குப் பொருந்தியதே.

14. [உ-உ-அ.] “ஒருமுலையை வாய்மடுத்த ஒரு முலையை நெருடிக்கொண்டு” — இவ்விடத்திற்குப் பெரிய ஜீயருராயில், “ஒரு முலையைத் திருப் பவளத்திலே வைத்து ஒருமுலையைத் திருக்கையரலே பற்றி நெருடிக்கொண்டு” என்றுரைக்கப்பட்டுள்ளமையால், “ஒரு முலையை நெருடிக்கொண்டு” என்று பாடமாகவேணு மென்பர் சிலர். ஒரு முலை — ஒரு முலையை, கை — கையினாலே, எனப் பொருள்காண்க.

15. [உ-உ-எ.] “தலை சிலாப்போதே யுன்காதைப் பெருக்காதே விட்டிட்டுன் குற்றமே யென்னே” = “குற்றமே யன்றே” என்றபாடம் அந்தா தித்தொடைக்குப் பொருந்தாதென்று மறுக்கப்பட்டது. அதுவே ருஜுவான பாட மெனில் அதனையே கொள்க. “குற்றமே யென்னே” என்படியோகிப் பது இலக்கண நெறிக்கு அத்துணைச் சிறவாதாயினும், “சூவுடூதூதூடொஷு” “மாடூலூதூதூடொஷு” “நிராகூலூக் கவயு” என்றிவை முதலான வட நூல் நியாயங்களை அடியொற்றி மனத்தெனியலாம். கம்பர் முதலிய கவிசர் இவ் வாறு பிரயோகித்து முளர்.

16. [உ-உ-எ.] “பிண்டத்திரனையும்” — திரளை — ‘திரள்’ என்ற சொல்லின் மேல் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபு ஏறியதன்று; ‘திரளை’ என்பதே சொல்வடிவு.

17. [உ-க-க.] “மின்னிலங்கு பூண்” — “மின்னிலங்கும் பூண்விடிண நம்பிக்கு” என்று ஒதுக. இப்பாட்டில் தலை பிறழாமை காண்க; இதுவே ஆன்றோர் பாட மென்றருளிச் செய்யக் கேட்டேன்.

18. [உ-எ-அ.] “கீமாலிகளவனோ” — இப்பாட்டில் அருளிச் செய்யப்பட்ட விருத்தார்த்தம் மற்றொரு ரிஷியினாலும் ஒரு புராணத்திலுங் கூறப் பட்டாமல், இவ்வாழ்வாரால் ஸ்வயமாகவே ஸாக்ஷாத் கரித்து அருளிச்செய்யப் பட்டதென்பது — மேல், [ரு-ச-க.] “உன்னுடைய விக்கிரமம்” என்ற பாட்டின் வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையால் அருளிச் செய்யப் பட்டுள்ளமை காண்க.

19. “பன்றியுமாமையுமினமுமாகிய” [க-உ-எ.] என்ற பாட்டின் சுற்றடியில் “திமை செய்வார்கள்” என்ற விடத்து, “திமைகள் செய்வார்” என்றும் மாற்றி ஒதுவர்.

20. [உ-சு-எ.] “புதியுள் நான் கண்டதோரம்புதம்” என்ற பாட்டின் குறிப்புரையில் [222-வது பக்கம், மூன்றாவது வரியில்] ‘(குள்ள)’ என்றிருப் பலகை குறள் எனத் திருத்திவாசிக்க; “செவிக்குண வில்லாத போழ்து சிறிது, வயிற்றுக்கு மீயப் படும்” என்பது திருவள்ளுவர் குறள்.

21. “குழலிருண்டு சுருண்டேறிய குஞ்சி” [ந-ச-சக.] என்ற பாட்டின் இரண்டாமடியில் “கொழித் தெழுந்த” என்பதைக் “கொழித்திழிந்த” எனத் திருத்தலாம். உள்ளவாறே இருப்பினுமொக்கும். இரவகையாகவு மொதுவர்.

22. “அண்டத்தமர் பெருமான்” [ந-அ-எ.] என்ற பாட்டின் மூன்றாமடியில், “கோவலர்ப்பட்டங்கவித்து” என்பதிலும் “கோவலர்ப்பட்டங்கவித்து” என்றோதுதல் சிறக்கும். பொருள் ஒன்றே. பகரமெய்—புணர்ச்சிவிகாரம்; “சில விகாரமா முயர்கிணை” என்றாகலின்.

23. [௩-௧௦-௨.] “அல்லியம் பூமலர்க் கோதாய்”—இப்பாட்டில் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ள வருத்தார்த்தமும் மாலிகவருத்தார்த்தம்போலவே பெரியாழ்வார் தாமாகவே ஸாக்ஷாத் கரித்ததென்பது—“உன்னுடைய விக்ரமம்” [௫-௪-௬.] என்ற பாட்டின் வியாக்யானத்திற் பெரிய வாச்சான்பின்னையினால் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

24. “தீக்குறையை புகழாளன்” [௩-௧௦-௬] என்ற பாட்டின் சுற்றடி—
 “வைத்துக்கொடுக்கத்தனளால் மலர்ச்சுழலான் சீதைபுமே” என்பதாம்.
 இதில் முதலிலுள்ள “வைத்” என்ற இரண்டெழுத்துகளை முன்றாமடியோடு
 கூட்டிவிட்டு, “துக்கொடுக்கத்தனளால்” என்பதை நான்காமடியாகச் சில
 தமிழ்ப்புலவர் பதிப்பித்துள்ளனர். இவ்வன் பிரியாதொழியில், எதுகை யின்பம்
 குறையுறுகின்றதென்று கருதினார்போலும்! அந்தோ! இவர்களின் புலமை மிக
 வியக்கத்தக்கதே. “வளவெழுந்தவளமாட” (திருமலை, சநு.) “குத்துவிளக்
 கெரிய,” “மாரிமலை முழஞ்சில்” இவைமுதலிய பாசரங்களைப் பரிசீலிக்க.

25. “கொலையாணக் கொம்புபறித்து” [ச-க-ந.] என்ற பாட்டின் சுற்றடியில் “அங்குத்தைக் கண்டாருளர்” என்றவிடத்து, “அங்குற்றுக் கண்டாருளர்” என்று பாடாந்தரங் கூறுவாருமுளர்.

26. “மன்னர் மறக” [ச-உ-எ.] என்ற பாட்டினுள் தமிழில் “தென்னன் கொண்டாடும்” என்ற விடத்துக்குறிப்புரையில், “உலிர்லெழுணு-ளோ லும யுஜம் நுவுதிம லுபலெவ ஹிவ-ஹா! வரணவாதுத வாமிதிசுஜயம் வறமிநீ ஸா! ஜாகலெநாடியா?” [ஸந்தர பாஹுஸ்தவம்-கஉஅ.] என்ற ஆழ்வானரு ளிச்செயல் செர்த்து அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

27. “நாவகாரியம்” [ச-ச-க.] என்ற பாட்டில் மூன்றாமடியில் “மூவர் காரியமுந் திருத்தும் முதல்வனை” என்பதற்கு, பிரமன் விஷ்ணு சிவன் என்னும் மூவரின் தொழிலாகிய படைப்பு, அளிப்பு, துடைப்பு என்பன மூன்றையும் தானேசெய்து தலைக்கட்டும் முதல்வனை யென்று பொருள்கூறுவாருமுளர்.

28. “கொம்பினார் பொழில்வாய்” [ச-ச-க.] என்ற பாட்டினின்றழியில், “இவரிவரென் றுசைகள் தீர்வனே” என்றவிடத்து, “இவரென்றென் றுசைகள் தீர்வனே” என்பதும் ஒருபாடமென்பர்.

29. “சீதார்புடை சூழ்” [ச-ச-கக.] என்ற பாட்டின் சுற்றடி “ஏத மின்றி யுரைப்பவரிருடகேசனுக் காளரே” என ஒதப்பட்டு வருகின்றது; இப்

பாடத்தில் ஓசை மீன்பம் மிக வேறுபட்டுக் கிடக்கின்றது. இதனை ஆராய்ந்ததில், “ஏத மின்றி யுரைப்ப வர்இரு டிக வீசனுக் காளாரே” என்றே பிராசீர பாடமிருக்குமெனத் தொண்டுகின்றது; “ஹ்ருஷீ கேசன்” என்ற வடசொல், தென்மொழியில், “இருடிகேசன்” எனத் திரிவதுபோலவே “இருடிகவீசன்” என்றும் திரியும்; இது அருமையானதன்ம. ஆனால், “இருடிகேசனுக்காளாரே” என்றே * இமவந்தத் தொடங்கி இருங்கடலையு மோதப்பட்டு வருகின்றமையால் அப்பாடமே நமக்குஞ் சார்வு.

30. “சோர்ளினுற் பொருள்வைத்ததுண்டாகில்” [ச-ரு-நு.] என்ற பாட்டின் முதலடியில், “சொல்லு சொல்லென்று சுற்றமிருந்து” என்பதினும், “.....சுற்று மிருந்தார்” என்றொதுதல் பூருவர்களின் வியாக்கியானத்திற்கும் செய்யு ளிலக்கணத்திற்குஞ் சேர்ந்திருக்குமெனப் பதிப்பித்துள்ளார் சிலர்; “இருந்து” என்ற பாடத்தில் விரோதமில்லை.

31. “குன்றிடு கொழுமுடில்பால்” [ச-அ-க.] என்ற பாட்டின் சுற்றடியில், “தேன்றலுலா மதிரளங்கம்” என்றவிடத்து, ‘தென்றல் உலாம் மதின்’ எனப்பிரிக்க. பதவுரையில் ‘உலா’ எனப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது அச்சுப்பிழை. உலாம் என்பது—‘உலாவும்’ என்பதன் குறை. “பெண் உலாஞ் சடையினு ளும்” என்றதுங்காண்க.

32. “கருளுடைய பொழில் மருதும்” [ச-க-நு.] என்ற பாட்டின் மூன்றாமடியில், “ஏணிவாங்கி” என்பதற்கு, ‘புராவ்ருத்தி ஸங்கல்பத்தை விலக்கி’ எனப் பொருள்கூறுதலும் பொருத்துமென்ப. இவ்வர்த்தம் றஹஸ்ய த்ரயஸார வியாக்கியானத்திற் காணப்பட்டது.

அன்றியும், ஸே பாட்டின் பதவுரையில், ‘ஏற்றி’ என்னும் பதத்தின் உரைக்குப்பின்னர், “(அங்கு சின்றம் அர்ச்சிபாதி மார்க்கமாகப்)” என்ற வாக் கியம் அநவதாந்தினால் எழுதப்பட்டது; அதை விலக்கி வாசிக்க.

உரையின் அதுபத்தம் முற்றிற்று.

ஆரியப் புலவீர்கள்! இவ்வாறு குறிப்பிடவேண்டிய விஷயங்கள் இன்னும் பல கிடப்பினும் விரிவு பெரிதுடைத்தாமென்று அஞ்சி நிற்கின்றோன். ‘கரடிக் குப் பிடித்தவிடமெல்லாம் மயிர்’ என்பதுபோல, இவ்வரையில் புலவர்கட்குப் பார்த்தவிடமெல்லாம் பிழைபாகவே தோற்றமாயினும், தமது வாத்ஸல்யகுணத் தையே பாராட்டியருள்வது அப்புலவர்க்குக் கடமையாம்.

அன்றியும், இப்பதிப்பில் அருளிச்செயல் மூலம் செய்யுளிலக்கணப்படி ஒருவகையாகச் சீர்பிடுத்து அச்சிடப்பட்டு வருகின்றமையால், எழுத்துக் கூட்டு மவர்களின் அநவதாந்தினால் சீர்களின் பிரிவுக்குறிகள் சிறுபான்மை மாறுபட்டுக் காணப்படும். அம்மாறுபாட்டையும் புலவர் பரிசோதித்துக்கொள்க.

“அற்ற மறைக்கும் பெருமை சிறுமைதான்—குற்றமே கூறி விடும்.”

பிரமாதிசனா
கார்த்திகையீ
பெருமாள் கோயில்.

}

இங்ஙனம் :—
பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசிரியன்.

**பேரியாழ்வார் மங்களாசாஸனஞ் செய்தருளின
திருப்பதிகள் பத்தொன்பதுக்குப் பாசுரக் குறிப்பு.**

- க. திருவரங்கம். { கருவுடை மேகங்கள் [உ-எ-உ.],
சீமாலிகனவனோடு [உ-எ-அ.]
வண்டிகளித்திரைக்கும் [உ-க-கக.]
நன்னிரன்மாமதின் சூழ்தரு [க-க-உ.]
மாதவத்தோன் [ச-அ-முழுதும்.]
மாவடியைத் தம்பிக்கு [ச-க-முழுதும்.]
துப்புடையாரையடைவது [ச-க-முழுதும்.]
- உ. திருவெள்ளறை. { உன்னையுமொக்கலையில் [க-நி-அ.]
இந்திரனோடு பிரமன் [உ-அ-முழுதும்.]
- ங. திருப்பேர்நகர். { கொங்குங் குடந்தையும் [உ-ச-உ.]
கொண்டல்வண்ணாவிக்கே [உ-க-ச.]
- ச. திருக்குடந்தை. { கொங்குங் குடந்தையும் [உ-ச-உ.]
குடங்களைடுத்தேறவிட்டு [உ-எ-எ.]
- ரு. திருக்கண்ணபுரம். ..உன்னையுமொக்கலையில் [க-நி-அ.]
- சு. திருமாலிருஞ்சோலை. { உன்னையுமொக்கலையில் [க-நி-அ.]
சுற்றிநின்றாயர் [க-ச-ரு.]
அலம்பாவெருட்டா [ச-உ-முழுதும்.]
உருப்பிணி நங்கைதன்னை [ச-க-முழுதும்.]
துக்கச்சுழலையை [ரு-க-முழுதும்.]
- எ. திருக்கோட்டியூர். { வண்ணமாடங்கள் [க-க-க.]
கொங்குக்குடந்தையும் [உ-ச-உ.]
நாவகாரியம் [ச-ச-முழுதும்.]
- அ. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர். ..மின்னைய நண்ணிவடையார் [உ-உ-ச.]
- க. திருக்குறுங்குடி. ..உன்னையுமொக்கலையில் [க-நி-அ.]
- கௌ. திருவிவங்கடம். { சுற்றுமொளியிட்டம் [க-ச-க.]
என்னிதுமாயம் [க-அ-அ.]
தென்னிலங்கைமண்ணன் [உ-ச-க.]
மச்சொடுமாளிகையேறி [உ-எ-க.]
போதர்கண்டாயிங்கே [உ-க-ச.]
கடிபார்பொழிலணி [க-க-ச.]
சென்னியோங்கு [ரு-ச-க.]
- கக. திருவையோத்தி. { தார்க்கிளந்தம்பிக்கு [க-க-அ.]
காரார்டலைபடை [க-க-க.]
வாரணிந்தமுலைமடவாய் [க-க-ச.]
மைத்தகுமாமலர் [க-க-அ.]
வடதிசை மதுரை [ச-எ-க.]
- கஉ. சாளக்கிராமம். ..வடதிசைமதுரை [ச-எ-க.]

- கந. வதரியாச்சிரமம். ...வடதிசைமதுரை [ச-எ-க.]
- கச. திருக்கண்டங்கழநகர். ...நங்கையைமூக்கும் [ச-எ-முழுதும்.]
- கரு. துவரை [த்வாரகை.] ...வடதிசைமதுரை [ச-எ-க.]
- கசு. வடமதுரை [கோவர்த்தனம்] { வானிளவரசு [க-சு-க.]
வடதிசைமதுரை [ச-எ-க.]
- கஎ. திருவாய்ப்பாடி [கோகுலம்] { தீயபுத்திக்கஞ்சன் [உ-உ-ரு.]
முலையேதும் வெண்டேன் [உ-க-எ.]
விண்ணின்மீதமரர்கள் [க-ச-கரு.]
புவியுள் நான்கண்டது [க-சு-எ.]
- கஅ. திருப்பாற்கடல். { ஆலத்திலையான் [உ-சு-சு.]
பையரவினணைப்பாற்கடலுள் [ச-கரு-ரு.]
- கக. பரமபதம். { வானிளவரசு வைகுந்தக்குட்டன் [க-சு-க.]
வடதிசை மதுரை [ச-எ-க.]
தடவனாவாய் [ரு-ச-கரு.]

குறிப்பு:—“மானமரு மென்னேக்கி” [க-கரு-ரு.] “சித்திரகூடத்திருப்ப” [க-கரு-சு.] என்ற இரண்டு பாசரமும் தில்லைத்திருச்சித்திர கூடமென்னுந் திருப்பதியை மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிற பாசரங்க எல்லாமையால், அதனைத் தவிர்த்துப் பத்தொன்பது திருப்பதிகள் குறிக்கப்பட்டன. அதனையுங்கூட்டிக் கணக்கிடுவார்படித்தில் இருபதெனக் கொள்க.

மண்ணி லரங்கமுதல் வைகுந்த நாடளவும்
எண்ணு திருப்பதிபத் தொன்பதையும்—நண்ணுவார்
கற்பார் துதிப்பார் கருதுவார் கேட்டிருப்பார்
பொற்பாத மென்றிலேமற் று.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பல்லாண்டிலும் பெரியாழ்வார் திருமொழியிலும்
அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ள பகவத்கதைகளின் அடைவும்,
அங்கதைகள் அமைந்த பாட்டுக்களின் தலைப்பு
வொழுநப்படுகின்றன.

1. கண்ணபிரான் மல்லரை மடிவித்தது.

	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. பல்லாண்டு பல்லாண்டு	10	6. ஏறிற்றுச் செய்வான்	287
2. காயமலர் நிறவா கருமுகில்	54	7. விற்பிடித்திறத்து	334
3. இருமலைபோ லெதிர்த்த மல்லர்	101	8. கருளுடைப பொழில்மருதும்	351
4. எருதுகளோடு பொருதி	135	9. பருப்பதத்துக் கயல்பொறித்த	420
5. நல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை	240	ஆட பாட்டுக்கள்—9,	

2. இராமபிரான் இலங்கையைப் பாழாளாக்கியது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. வாழாட்பட்டு நின்றிருள்ளீர்	11	8. வல்லாளன் தோளும்	284
2. குரக்கினத்தாலே குரைகடல்	64	9. கனங்குழையாள்பொருட்டா	298
3. வல்லாளிலங்கை மலங்க	96	10. எரிசிதறுஞ்சுரத்தால்	298
4. மின்னரிடைச்சீதைபொருட்டா	131	11. தங்கையை மூக்கும்	329
5. தென்னிலங்கை மன்னன்	131	12. பெருவரங்க ளவைபற்றி	342
6. * புள்ளினைவாய்பிளந்திட்டாய்	134	13. பெருவரங்க ளவைபற்றி	347
7. காரார் கடலை யடைத்திட்டு	261	14. மரவுழைத் தம்பிக்கு	348

3. நரசிங்கவருக்கோண்டதும், இரணியன் மார்வை இடந்ததும்.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. எந்தை தந்தை தந்தை	13	8. சுதிராயிரமிரவி	272
2. பிறங்கிய பேய்ச்சி	28	9. பூதமைந்தொடுவேள்வி	306
3. கோளரியின்னுருவம்	50	10. கொம்பினார் பொழில்வாய்	309
4. அன்னமுய்னுருவம்	58	11. வல்லையிற்றுக் கேழலும்	345
5. அளந்திட்ட தூணை	64	12. உரம்பற்றி யிரணியனை	359
6. குடங்கனெடுத்தேறவிட்டு	136	13. நம்பனே நவின்நேத்த	384
7. முன்னரசிங்கமுகா	218	14. மங்கிய வல்லினைநோய்	390

4. வாணன் தோள்களைத் துணித்தோழித்தது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. சீயிற் பொலிகன்ற செஞ்சுடர்	14	3. மாவலி தன்னுடைய	295
2. வல்லாளன் தோளும் †	284	4. அன்று வயிற்றிற்கிடந்து	409

5. கஞ்சனயுதச் சாடையிற் கண்ணன் சிலை முறித்தது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. எந்நாளெம்பெருமான்	16	2. விற்பிடித்திறுத்து	334

6. காளிய நாகத்தின் கோழுப்படக்கியது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. எந்நாளெம்பெருமான்	16	7. அஞ்சுடாழியுன்கையசுத்து	184
2. காயமலர் நிறவா	54	8. தேனுக்கன்பிலம்பன்காளிய	218
3. பஞ்சவர் தூதனாய்	76	9. பஞ்சவர் தூதனாய்	257
4. காயுநீர்புக்குக் கடம்பேறி	82	10. காளியன் பொய்கை	258
5. கன்றினைவா லோலைகட்டி.	119	11. கஞ்சனும் காளியனும்	293
6. தடம்படு தாமரைப்	156	ஆ பாட்டுக்கள்—11.	

7. அசோதையும் ஆய்ச்சியரும் கண்ணன் வாயினில் வையங்கண்டது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. கையுங் காலும் நிமிர்த்து	23	2. வாயுள் வையங்கண்ட	23

* “காவலனைத் தலைகொண்டாய்” என்றதில் நோக்கு.

† பெரிய ஜீயருளையில், “வல்லாளன்” என்பது வாளாக்கனுக்கு அடைமொழியாக்கி உரைக்கப்பட்டுள்ளமையால், அவ்வுரையின்படி இதில் வாணன்தோன் துணித்த கதை அமைந்தவது.

8. கோவர்த்தனமேத்துக் கோகிரை காத்தது.

செ.	பக்கம்.	செ.	பக்கம்.
1. பத்துநாளும் கடந்த	24	7. அட்டுக்குவிசோற்றுப் பருப்	
2. கோளரியின்னுருவம்	50	பதமும் (முழுதும்)	200
3. முகியேதும் வேண்டேன்	109	8. தலைப்பெய்கு குழறி	333
4. போதாதுண்டா யிங்கே	149	9. குன்றெறித்தா சிலா காத்த	
5. தேனுசுறுசி செஞ்சுது	157	வாயா	371
6. குன்றெறித்தா சிலா காத்த		10. வண்ணமால்வையெ குடை	
பிரான்	193	யாக	394

9. பூதனை முலையைச் சுவைத்துயிருண்டது.

செ.	பக்கம்.	செ.	பக்கம்.
1. சிறங்கெய் பெய்ச்சி	28	10. கஞ்சன் முணர்ந்தினில் வந்த	117
2. நாங்கனொர் நாலைந்து	31	11. பெயின் முலையுண்ட	122
3. கச்சொடு பொற்கிலை	41	12. பன்னத்தில் மெயுர்	123
4. வஞ்சனைபால் வந்த	42	13. * கஞ்சன் உறச்சொண்டி	142
5. வானவந்தம் மெழ	51	14. கள்ளச்சகடு மருதும்	142
6. அளந்திட்ட தூணை	64	15. தள்ளித் தள்ளி லெட்டாழிட்டு	153
7. பொய்ப்பாடுவடப	104	16. தன்னொப்பியம் பிங்கு	163
8. வாவென்ற சொல்லியென்	118	17. வன்னெய் முலையுண்டதோர்	211
9. பெய்ச்சி முலையுண்ணக்	116	18. பொல்லா வடிவுண்டப	276

10. குவலயாபட்டத்தைக் கோன்றெழுத்தது.

செ.	பக்கம்.	செ.	பக்கம்.
1. இருங்கைம்மதகனிற்	39	8. கஞ்சனும் காளியனும்	298
2. கம்முடை காயகளை	51	9. கிற்பிடித்திறத்து வேழத்தல	334
3. காய மலர்கிறவா	54	10. கருளுடைய பொழில்மருதும்	351
4. பள்ளினை வாய்பிளந்திட்டாய்	134	11. தொட்டமில்லவளாத் தொழு	390
5. இன்பமதனை யுபிர்த்தாய்	143	12. வண்ணமால்வையெ குடை	394
6. கொலையனைக் கொப்புறுத்து	274	13. பற்றுமத்தத்துக்காய்ப்பொறித்த	420
7. ஒருவாரணம் பணிகொண்டவ	296	ஆட பாட்டுக்கொள்—13.	

11. தாம்பாலாப்புண்டது.

செ.	பக்கம்.	செ.	பக்கம்.
1. அது நங்கடல் திறவண்ணனை	30	3. பொழுண்ட சாநித்தறி	93
2. பெருமாயுரில்	31	4. ஆப்சிபர் செயிலா	158

12. இரட்டை மருதுகளின் இடையே தவழ்த்தும், அம்மருதமரங்களை முறித்தருளியதும்.

செ.	பக்கம்.	செ.	பக்கம்.
1. பெருமாயுரில் பிணிப்பு	31	5. குடமாயத்தொடு வெண்ணெய்	165
2. மத்தளவுத்தறி நும்வார் குழல்	53	6. மாயச்சகடமுறைத்து	261
3. பெயின் முலையுண்ட	122	7. கஞ்சனும் காளியனும்	298
4. கள்ளச்சகடு மருதும்	142	8. கருளுடைய பொழில் மருதும்	351

* இப்பாட்டில் முலையைச் சுவைத்து உயிருண்டமை கூறப்படாதொழியினும் பெய்ச்சியின் விருத்தாந்தம் பிரஸ்தாவிக்கப்பட்டமை காண்க.

13. சகடாஸுரனைத் திருவடியாற் சாடியது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. நாள்களோர் நாலேந்து	31	8. பேயின் முலையுண்ட	122
2. வானவந்தாம் மகிழ	51	9. கள்ளச்சகரி மருதும்	142
3. சேப்பூண்டசாடுகிதறி	93	10. பொன்போல் மஞ்சளமாட்டி	164
4. சுஞ்சன்றன்னால் புணர்க்கப்பட்ட	99	11. வேடர் மறக்குலம்போலே	244
5. கண்ணைக்குளிரக் கலந்து	112	12. மாயச்சகட முதைத்து	261
6. வாவென்று சொல்லியென்	113	13. நாடு நகுநுமறிய	325
7. சுஞ்சன் புணர்ப்பினில்	117	14. சுநளுடைய பொழில்மருதும்	351

14. ஊழியில் உலகங்களை விழுங்கியதும், பின்பு உமிழ்ந்ததும்.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. வண்டமர் பூங்குழல்	32	5. மண்ணும் மலையும் மறிகடல்	280
2. மண்ணும் மலையும் கடலும்	35	6. கோட்டு மண்கொண்டிடத்து	299
3. உய்ய வுலகுபடைத்து	49	7. குற்றமின்றிக் குணம்பெருக்க	302
4. ஞாலமுற்று முண்டாலிலே	236	8. சமுக்கு நாக்கொடு புன்களி	375

15. ஆலந்தளிசிற் பாலனாய்த் தயின்றது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. பால்கனென்று பரிபாவம்	46	4. அண்டத்தமார்கள் சூழ	138
2. உய்ய வுலகுபடைத்துண்ட	49	5. ஞாலமுற்று முண்டாலிலே	236
3. ஆலந்திலையானவனனை	129	6. தோயம்பரந்த நடுவு	275

16. குறளுருக்கோண்டதும், மாவலியின் செருக்கை மடிவித்ததும்.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. சிறியனென் றென்னிளஞ்	46	10. பெருப்பெருத்த கண்ணுல	238
2. நம்முடை நாயகனே	51	11. வெண்ணிறத்தோய் தாழிர்	247
3. அன்னமு மீனு நுமான் றியும்	53	12. கோட்டிமண் கொண்டிடத்து	299
4. மாணிக்கக் கண்கணியார்ப்ப	60	13. சலம்பொதியுடம்பின்	330
5. வெண்கலப் பத்திரங்கட்டி	85	14. குறட் பிரமுகாரியாய்	358
6. சத்திரமேந்தித் தனிபொரு	86	15. நெடுமையாலுலகெழும்	378
7. மன்னன்பன் தெளிமார்	125	16. நம்பனே நனின்றெத்த	384
8. செண்பக மல்லிகையோடு	138	17. மாணிக்குறளுருவாய	391
9. மாவலி வேள்வியில்மாண்	159	18. சென்றலகங் குடைத்து	410

17. மதல்யாவதாரஞ் செய்துளியது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. * நம்முடை நாயகனே	51	3. பன்றியு மாலையு மீனமும்	181
2. அன்னமுமீனு நுவும்	53	ஆ பாட்டுக்கள்—3.	

18. பின்னையைப் புணர ஏழ்விடை சேற்றது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. நம்முடை நாயகனே நான்மறையின்	51	3. எருதுகளோடு பொருதி	13
2. அப்புலையாயர்கள் தம்	55	4. தோயம்பரந்த நடுவுகுழுவின்	37

* “நான்முகனுக் கொருகால் தம்மனையானவனே” என்றதில் கோக்கு.

19. கன்றினால் விளவேறித்தது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. வானவர் தாம் மகிழ	51	4. கற்றினம் மேய்த்து	123
2. காரிகையார்க்கு முனக்கும்	111	5. கரும்பார் நீள்வயல்	167
3. கன்றினைவாலோலை கட்டி	119	6. பன்றியுமாமையும்	185

20. ஸுரனைச் தேங்கா செற்றது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. வானவர் தாம் மகிழ	51	3. தேனுகன்பிலம்பன்	218
2. தேனுகனவி செகுத்து.	157	ஆ. பாட்டுக்கள்—3.	

21. முராஸுரனை முடித்தருளியது.

1. வானவர் தாம் மகிழவன் சகடம் 51.

22. நரகாஸுரனை நாசஞ் செய்தது

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. வானவர்தாம் மகிழ வன்சகடம்	51	2. கிழக்கிற் குடிமன்னர்	124

23. வைதிகன் பிள்ளைகளைத் தாயோடு கூட்டியது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. துப்புடையாயர்கள்தம்	55	2. பிறப்பசத்தே மொண்டொழிந்த	339

24. அன்னமாய் அவதரித்தது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. அன்னமுமீனுருவும்	58	2. துன்னியபேரிருள்	81

25. ஆமையாய் அவதரித்தது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. அன்னமுமீனுருவும்	58	2. பன்றியுமாமையும்	• 185

26. கடலரசனை அச்சமுறுத்தியது.

1. பரந்திட்டு நின்ற படுகடல்தனை 63

27. கடலில் அணைகட்டியது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. குரக்கினத்தாலே குரைகடல்	64	3. காரார் கடலையடைத்திட்டு	261
2. மின்னியடைச் சிதைபொருட்	131	4. கொலையானைக் கொம்புபறி	274

28. கடல்கடைந்ததும், அமரர்க்கு அமுதளித்ததும்.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. அடைந்திட்டு டமரர்கள்	65	3. நம்பனே நவின்றேத்தவல்லார்	384
2. அங்கமலப் போதகத்தில்	102	4. கடல்கடைந் தமுதங்கொண்டு	415

29. கண்ணன் காமனுக்குத் தந்தையானது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. ஒருகாலிற் சங்கொருகாலில்	70	2. காமர்தாதை கருதலர் சிங்கம்	385

30. கூனியின் கூனை நிமிர்த்தருளியது.

1. நாறியசார்தம் நமக்கெறை நல்கென்ன 76

31. கண்ணன் துரியோதனன்பக்கல் துதுசென்றது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. கழன்மன்னர் சூழ	77	4. பஞ்சவர் தூதனாய்	76
2. ஒன்றே யுரைப்பான்	128	5. பஞ்சவர் தூதனாய்	257
3. சீரொன்று தூதாய்	129	6. காதம்பலவர் திரிந்து	401

32. அர்ச்சுனுக்குச் சாரதியாய் நின்றது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. போரொக்கப்பண்ணி	78	3. வெள்ளை விளிசங்குவெஞ்சுடர்	278
2. நாந்தகமேந்திய நம்மி	84	ஆ. பாட்டுக்கள்—3.	

33. சுக்கிரன்கண்ணைத் துரும்பாற் கிளறியது.

1. மிக்க பெரும்புகழ்மாவவி வேள்வியில் 79

34. நமசிபை வானிற் சுழற்றியது.

1. என்னிது மாயமென்னப்பனறிந்திலன் 80

35. சங்கரன் கொண்ட சாபந்துடைத்தது.

1. கண்டகடலும் மலையுமுலகேழும் 80

36. பாரிஜாத தருவைப் பறித்துக் கோணர்ந்தது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. சுற்பகக்காவுகருதிய	88	2. என்னைதன் தேவிக்கு	251

37. கஞ்சனைக் கோன்றது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. இருட்டிற் பிறந்துபோய்	92	5. அஞ்சன வண்ணனை	173
2. கஞ்சன்றன்னை புணர்க்கப்பட்ட99		6. கஞ்சனுங் காளியனும	293
3. சுறுத்திட்டெதிர் நின்ற	128	7. * விற்பிடித்திழுத்து	334
4. எருதுகளோடு பொருதி	135	8. நெடுமைபாலுலகேழும்	378

38 இராமபிரான் நாட்டைத் துறந்து காட்டைச் சென்றது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. கொங்கைவன் கூனி	95	4. கலக்கியமா மனத்தனளாய்	265
2. மாற்றுத்தாய் சென்று	254	5. கூன்றொழுத்தை சிதகுரைப்ப	341
3. தார்க்களந் தம்பிக்கு	259	ஆ. பாட்டுக்கள்—5.	

39. களிற்றைக் காத்து முதலையை முடித்தது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. பதக முதலைவாய்	96	5. தூப்புடையாரையடைவது	265
2. தாழை தண்ணம்பல்	160	6. வண்ணமால்வரையே குடை	384
3. ஒரு வாரணம் பணி	284	7. நம்பனை நவின்றேத்த	384
4. கைந்நாழத்திடர்கடிந்த	363	ஆ. பாட்டுக்கள்—7.	

* “அரசனையுதைத்த” என்றதில் நோக்கு.

40. கண்ணபிரான் ஆய்ச்சியரோடு குரவை கோத்தது.

1. சோத்தம்பிரானென் நிரந்தாலுங் கொள்ளாய் 107

41. மிதிலையிற் சிலை முறித்தது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. முலையேதும் வெண்டேன்	109	3. திக்குநிறை புதழாளன்	270
2. நெறிந்த சருங்குழல்	263	4. நாந்தகஞ் சங்குதண்டு	273

42. அரிஷ்டாஸுரனை அழித்தருளியது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. காரிகையார்க்கு முனக்கும்	111	2. கஞ்சனுங் காளியனும்	203

43. கோக்கின்வாயைக் கீண்டாழித்தது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. பள்ளத்தில் மேயும்	123	3. புள்ளினைவாய் பிளந்திட்டாய்	134
2. சுறுத்திட்டெதிர் நின்ற	128	ஆ. பாட்டுக்கள்—3.	

44. உந்திக்கமலத்திற் பிரமனைப் படைத்தது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. உந்தியெழுந்த அருவமலர்	125	3. கண்ணு நான்முக்களைப் படைத் நானே 382	
2. பையரவினைப் பாற்கடலுள்	369	ஆ. பாட்டுக்கள்—3.	

45. மராமரமேழையு மேய்தருளியது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. கன்றுகளோடச் செனியில்	116	2. கொலையானை கொம்புபறித்து	274

46. சூர்ப்பணகியின் செருக்கைச் சிதைத்தது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. புள்ளினைவாய் பிளந்திட்டாய்	134	3. வல்லாளன் தோளும்	284
2. தார்க்களந்தம்பிக்கு	259	4. நங்கையை மூக்கும்	329

47. குடக்கூத்தாடியது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. குடங்கொடுத்தேறவிட்டு	136	2. பொதர்கண்டாயிங்கே	149

48. மாலிகன்தலையை ஆழியாலவயத்தது.

1. சீமாலிகனவனோடு தோழமையுக்கொள்ளவும் வல்லாய் 136

49. காகத்தின் ஒருகண்ணைக் குருடாக்கியருளினது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. பொற்றிகழ்சித்திரகூடப்	130	2. சித்திரகூடத்திருப்ப	267

50. விபீடணனுக்கு அரசளித்தது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. தென்னிலங்கைமன்னன்	131	2. காரார்கடலையடைத்திட்டு	261

51. ஆய்ச்சியர்துகில்கொண்டு மரமேறியது.

1. குண்டலந்தாழக் குழல்தாழ நான்டாழ 156

52. வராஹாவதாரஞ் செய்தருளியது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. வானத்தெழுந்த மழை	161	6. ஆசைவாய்ச் சென்ற	311
2. பன்றியுமாமைபுமினமும்	185	7. வல்லெயிறற்குக் கேழலுமாய்	345
3. வானத்திலுள்ளீர் வலியீர்	206	8. தோட்டில்லவனாத்தொழு	380
4. மண்ணும் மலையும் மறிகடல்	280	9. வயிற்றில் தொழுவை	388
5. கோட்டுமண் கொண்டிருந்து	299	ஆ பார்ட்டுக்கள்—9.	

53. ஆயிரங்கண்ணனுக்கிட்ட சோற்றைக் கண்ணனுண்டது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. கேட்டறியாதனகேட்சின்தேன்	187	3. ஆனாய் கூடியவமைத்த	285
2. அட்டுக்குளிசோறு	200	ஆ பார்ட்டுக்கள்—3.	

54. ப்ரலம்பாஸுரனைப் பாழ்படுத்தியது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. தேனுகன்பிலம்பன்	218	2. கருளுடைப பொழில்மருதும்	351

55. பரசுராமனைப் பரிசுதித்தது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. என்வில்வலிகண்டுபோ	252	2. நெறிந்த கருங்குழல்	263

56. தாடகையுயிரை போழித்தருளியது.

1. என்வில்வலிகண்டுபோவென் நெதிர்வந்தான் * 252

57. உருப்பினியுடன்பிறந்தவனைப் பங்கப்படுத்தியது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. உருப்பினிநங்கையை	253	2. உருப்பினி நங்கைதன்னை	292

58. பரதனுக்குப் பாதகையு மரசுமளித்தது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. முடியொன்றி முவுலகங்	257	3. மரவடியைத்தம்பிக்கு	348
2. தார்க்களந்தம்பிக்கு	259	ஆ பார்ட்டுக்கள்—3.	

59. மல்லிகைமாலையாற் பிராட்டி பேருமானைக்கட்டியது.

1. அல்லியம் பூமலர்க்கோதாயடிபணிந்தேன் 264

60. பேருமாள் குஹனோடு தோழமை கொண்டது.

1. வாரணிந்த முலைமடவாய் வைதேவி விண்ணப்பம் 265

61. மாயமானின்பின்சென்று பிராட்டியைப் பிரிந்தது.

1. மின்னொத்த நுண்ணிடைபாய் மெய்யடியேன் விண்ணப்பம் 268

62. பிராட்டிகையில் மாகுதி மோதிராளித்தது.

1. மைத்தகு மாமலர்க்குழலாய் வைதேவி விண்ணப்பம் 269

63. ஜநஸ்தாநத்திலரக்கரை யழித்தது.

- கொலையானைக் கொம்புபறித்துக் கூடலர்சேனை † 274

* “முதுபெண்ணுயிருண்டான்” என்றதில் நோக்கு.

† “கூடலர் சேனைபொருதழிய” என்றதில் நோக்கு.

64. குக்மிணியைத் தேரேற்றிக்கொள்ளும்போது
எதிர்ந்துவந்த அரசரோடு பொருதது.

1. நீரேறு செஞ்சடை நீலகண்டனும் நான்முகனும் 276

65. பதினாறாயிரம் தேவிமாரோடு கூடியது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. பொல்லாவடிவடைப் பேய்ச்சி 277		3. மன்னு நரகன்றன்னை	294
2. எட்டுத்திசையு மெண்ணிறந்த 291		4. பதினாறாயிரவர்	353

66. ஆழியால் இரவியைமறைத்துச் சயத்திரதனைக்
கொல்லித்தது.

1. நாழிகைகூறிட்டுக் காத்துநின்ற 279

67. அர்ச்சனனது தேர்க்குதிரைகளின் விடாயை
மோழையெழுவித்துத் தீர்த்தது.

1. மன்னர் மறுகமைத்துனன்மார்க்கொரு தேரின்மேல் 288

68. மலயத்வஜராஜன் மாலிருஞ்சோலையில் மண்டியது.

1. மன்னர் மறுகமைத்துனன்மார்க்கொரு தேரின்மேல் 288

69. சிசுபாலன் நெஞ்சிலுமோருகால்
நன்மை பிறப்பித்தது.

1. பலபல நாழஞ்சொல்லிப்பழித்த சிசுபாலன்றன்னை 296

70. துரியோதனாதிபரைத் துரித்தது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. பாண்டவர் தம்முடைய 297		3. காதம்பலவுந் துரிந்து	401
2. திரைபொரு கடல்குழ 335		4. எத்தனைகாலமு மெத்தனை	408

71. கண்ணபிரான் குருந்தோசித்தது.

1. குருந்தமொன் றெசித்தா னெடுஞ்சென்று கூடி 307

72. உலகளந்த திருவடியிற் கங்கைபெருகியது.

1. அதிர்முகமுடைய வலம்புரி குமிழ்த்தி 331

73. பலராமாவதாரம்.

1. உழுவதோர் படையுமுலக்கையும் வில்லும் 333

74. பரசுராமாவதாரம்.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. உழுவதோர்படையும் 333		2. உன்னுடைய விக்கிரமம்	419

75. ஸாந்தீபிரியின் மகனை மீட்டுக்கொணர்ந்தது.

1. மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் 338

76. அபிமந்நுவின் மகனை உயர்மீட்டருளியது.

நெ.	பக்கம்.	நெ.	பக்கம்.
1. மருமகன்றன் சந்ததியை 340		2. மைத்துனன்மார்காதலியை	357

77. பாண்டவர்கட்குக் குருவாய்நின்ற ரக்ஷணஞ்சேய்தது.

நெ.	பககம.	நெ.	பக்கம்.
1. மருமகன்றன் சந்ததியை	340	3. எத்தனைகாலமுமெத்தனை	408
2. மைத்துனன்மார் காதலியை	357	ஆ. பாட்டுக்கள்—3.	

78. மதுகைடபறை ம!

1. * பருவரங்களவை பற்றிப்பலையாலித்து 347

79. கேசியின்வாயைக் கீண்டேறிந்தது.

1. கருளுடையபொழில் மருதுங் கதக்கனிலும் † 351

80. ரைவதக மலையிற் கண்ணிரானை நாரதமுனிவர் புகழ்ந்தது.

1. ஆமையாய்க் கங்கையா யாழ்கடலாய் 353

81. தசாவதாரம்.

1. தேவுடையமீனமாயாமையேனமாய் 360

82. தேவகியின் மக்களையவரைக் கஞ்சன்கல்லிடைமோதி முடித்தது.

1. துக்கச் சுழலைபச் சூழ்ந்துகிடந்த 397

83. பாண்டியநாடன் மேருமலை முடியில்

மகரகேது நாட்டியது.

1. பருப்பதத்துக் கயல்பொறித்த பாண்டியர் 420.

(*)

குறிப்பு.

இனி, இக்கதைகளின் விவரத்தை உரைவிரும்புமவர்களின் ஸௌகர்யத் தின்பொருட்டு, இத்திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில் இவற்றின் விவரம் எழுதப்பட்டுள்ளனிடம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. உரையில் எழுதப்படாது விடுபட்ட சிலகதைகளின் விவரமும் இப்போது எழுதப்படுகின்றது.

க. கண்ணபிரான் மல்லரை மடி } [நல்லதோர் தாமரைப் பொய்கை] என்ற பாட்
[விக்கை] டின் குறிப்புரையில் இதன் விவரத்தைக் காண்க.
பக்கம்—240.

உ. இராமபிரான் இலங்கையைப் } இதன் விவரம் லோகப்ரஸித்தம்.
[பாழாளாக்கியது.]

ங. நரசிங்க வருக்கொண்டதும், } [உரம் பற்றியிரணியனை.] பக்கம்—359.
இரணியன் மார்பை இடந் }
ததும்.

ச. வாணந்தோள்களைத் துணித் } [மாவலி தன்னுடைய மகன்.] பக்கம்—295.
தொழித்தது.

* “இருவாங்கமெரித்தானை” என்றதில் நோக்கு.

† “கேசவன்” என வருமிடங்களையுங் கூட்டிக்கொள்க.

௫. கம்ஸன் சீலையைக் கண்ணன் முறித்தது. இதன் விவரம் வருமாறு :—வில்விழா வெண்கிற வியாஜம் வைத்துக் கண்ணபிரானையும் பலராமனையும் அழைத்துவரும்படி கம்ஸனால் நியமிக்கப்பட்ட அக்ரூரனுடைய பிரார்த்தனைக்கிணங்கக் கண்ணபிரான் நம்பி மூத்தபிரானுடன் புறப்பட்டு மதுரையிற்புகுந்து நடுவழியில் ஒரு துவட்டவண்ணைக் கொண்டு அவனிடமிருந்த சிறந்த ஆடைகளை பெடுத்துச் சாத்திக்கொண்டு ராஜவீதியில் வருகிறவனவிலே மாலாகாரையும் கூனியையும் அதுக்ரஹித்துப் பின்பு கம்ஸனுடைய ஆயுதச்சாலையிற்புகுந்து அங்குச் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்த கம்ஸ ததுலுஸை பெடுத்துக் கண்ணபிரான் முறித்தெறிந்தன வென்பதாம்.

கூ. காளியன் கொடிப்பைபடக்கியது. இதன் விவரம் வருமாறு :—யமுநாநதியில் ஓர் மடுவில் இருந்து கொண்டு அம்மடுமுழுவதையும் தன்விஷாக்கினியினாற் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு உதவமாட்டாதபடி செய்த காளியனென்னுங் கொடிய ஐந்தலை நாகத்தைக் கண்ணபிரான் தண்டிக்கக் கருதி, அம்மடுவிற்கு அருகிலுள்ள தொரு கடம்பமரத்தின் மேலேறி அம்மடுவிற்குதித்து, கொடிய அந்நாகத்தின் படங்களின் மேலேறித்துவைத்து நர்த்தனஞ் செய்து நசுக்கி வலியடக்குகையில்; மாங்கலியபிகை யிட்டருள வேண்டுமென்று தன்னைவணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாககன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக் காளியனை உயிரோடு கடலிற் சென்று வாழும்படி விட்டருளினன் என்பதாம்.

௭. அசோதையும் ஆப்ச்சியரும் { இதன் விவரத்தை, [கையுங்காலும்] [வாயுன் வைய கண்ணன் வாயினில் வைப்பங் கம் (பக்கம்—23) இப்பாட்டுக்களின் பதவுரையிற் கண்டது. காண்க.

௮. கோவர்த்தன மெடுத்துக் { இதன் விவரத்தை, [அட்டுக்குவி சோற்றுப் பருப் பதம்] என்றதிருமொழியின் அவதாரிகையிற் கோகிரகாத்தது காண்க. பக்கம் 200.

௯. பூதனைமுலையைச் சுவைத்து { [பொல்லாவடிவுடைப் பேய்ச்சி தஞ்சு] பக்கம்-277 உயிருண்டது.

௧0. குவலயாபீடத்தைக் கொன் { இதன் விவரம் வருமாறு :—வில்விழாவெண்கிற ரெழித்தது. வியாஜம் வைத்துக் கம்ஸனால் வாவழைக்கப்பட்டு பூநீக்ருஷ்ணபலராமர்கள் கம்ஸ னாண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில், அவ்வாண் மனைவாயில் வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனால் எவ்விதறுத்தப்பட்ட குவலயாபீட மென்னும் மதயானை சேறிவா, அவ்யாதவவீரர் அதனை எதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை எடுப்பது போல எளிதிற் பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக் கொண்டு அடித்து அவ்யானையை உயிர்தொலைத்து விட்டு உள் ளே போயின ரென்பதாம்.

௧௧. தாம்பாலாப்புண்டது. { இதன் விவரம் லோகப்ரவிர்த்தம். [பெருமாவூரில்] உரையிலுங் காணலாம். பக்கம்—31.

௧௨. இரட்டைமருகமரங்களை முறித்தது. { [கருளுடைய மொழில் மருதம்] பக்கம்—351.

௧௩. சகடனைச்சாடியது. { இதன் விவரம் வருமாறு :— நந்தகோபர் திருமாளி கையில் ஒருவண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டி விற்பள்ளி கொண்டிருந்த கண்ணன், ஒரு கால் அச்சகடத்திற் கட்டினால் எவப் பட்ட அஸுரனொருவன் வந்து ஆவேசித்துத் தன்மேல் விழுந்து தன்னைக் கொல்ல முயன்றதை அறிந்து, பாஷக்காக அழுகிறபாவனையிலே தன் சிறிய திருவடிகளை

மேலேதூக்கி உதைத்தருள, அவ்வுதைப்பட்ட மாத்திரத்தில் அச்சகடு திருப்பப்பட்டிக்
கீழேவிழுந்து அசுரனுட்பட அழிந்த தென்பதாம்.

- கச. ஊழியில் உலகங்களை விழு { [மண்ணும் மலையுங் கடலும்-] பக்கம்—35.
ங்ஙியது.
- கந. ஆலந்தளிரிற் பாலனாய்த் { கல்பத்தின் முடிவில் உலகங்களை யெல்லாம் எம்
துயின்றது. { பெருமான் தன் திருவயிற்றில் வைத்து, ஓராலந்
தளிரிலே கண்வளர்ந்தருள்வது பிரசித்தம்.
- கச. மாவலியை வலியடக்கியது. { [குறட் பிரமசாரியாய்] பக்கம்—358.
- கௌ. மதஸ்யாவதாரம் { [அன்னமுமீனுருவும்.] பக்கம் 58.
- கஅ. ஏழ்விடை சென்றது. { [நம்முடை நாயகனே.] பக்கம் 51.
- கக. கன்றினால் விளவெறிந்தது. { [கரும்பார் நீள்வயல்.] பக்கம் 167.
- உ௦. தேனுகளைச் சென்றது. { [வானவர்தாம்மகிழ்.] 51.
- உ௧. முரளைமுடித்தது. • { [வானவர்தாம்மகிழ்.] 51.
- உ௨. நரகனை நாசஞ்செய்தது. { [வானவர்தாம்மகிழ்.] 51.
- உ௩. வைதிகன் பிள்ளைகளைத் { [துப்புடையாய்கள்தம்.] பக்கம்—55.
தாயொடு கூட்டியது.
- உ௪. ஹம்ஸாவதாரம் { [துன்னிய பேரிருள்குழிந்து.] பக்கம்—81.
- உநி. கூர்மாவதாரம். { [அன்ன முமீனுருவு மானரியும்.] பக்கம்—58.
- உ௪. சடலரசனை அச்சமுறுத் { [பாந்திட்டு நின்ற படுகடல்.] பக்கம்—63.
தியது.
- உ௭. கடலில் அணைகட்டியது. { [காரார் கடலை யடைத்திட்டு.] பக்கம்—261.
- உஅ. கடல் கடைந்து அமரர் { [கடல் கடைந்த முதந் கொண்டு.] பக்கம்—415.
க்கு அமுதளித்தது.
- உ௯. கண்ணன் காமனுக்குத் { [ஒருகாவிற் சங்கொருகாவில்.] பக்கம்—70.
தந்தையானது.
௩௦. கூனியின் கூனை நிமிர்த் { [நாறியசாந்தம் நமக்கு.] 76.
தது.
௩௧. துரியோதனனிடம் தூது { [காதம் பலவுந்திரிந்துமுன்றேற்கு.] பக்கம்—402.
போனது.
௩௨. அர்ச்சுநனுக்குச் சாரதி { இவ்வரலாறு லோகப்ரஸித்தம். [மெக்குது சங்க
யானது. { மிடத்தான்] உரையிலுங் காண்க; பக்கம்—89.
௩௩. சுக்கரன் கண்ணைக் கிளறி { [மிக்க பெரும்புகழ்] பக்கம்—79.
யது.
௩௪. நமுசியை வானிற் சுழற்றி { [என்னிதுமாயம்] பக்கம்—80.
யது.

௩௫. கங்கான் கொண்ட சாபத் துடைத்தது. இதன் விவரம் வருமாறு:—ஒரு
காலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலையுடையனாயிருப்பது
பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்ற தெனக் கருதி அவனது சிரமொன்
றைக் கிள்ளி யெடுத்துவிட; அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக் கொள்

னாதலும், அவன் இதற்கு என் செய்வதென்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவர் தொலையப் பிச்சை யெடுக்கவேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ, அன்றைக்கே இக்கபாலம் கையைவிட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலும் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சை யெற்றுக்கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச்சிரமத்தையடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது, அப்பெருமான் 'அக்ஷயம்' என்று பிசைபயிட்டு, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது என்பதாம். இவ்வரலாற்று முகத்தால், எம்பெருமானுடைய பரத்துவத்தை வெளியிட்டவாறு.

௩௬. பாபிஜாத தருவைப்பறித் { [என்னதன் தேவிக்கு.] பக்கம்—251.
துக் கொண்டாந்தது.

௩௭. கஞ்சனைக் கொன்றது. இவ்வரலாறு வருமாறு:--தன்னைக் கொல்லப் பிறந்த தேவகீபுத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்துவளர்தல் முதலிப்பவராலாகவே நாரதன் சொல்லக் கேட்டுக் கம்ஸன் அதிக கோபங் கொண்டு கண்ணனைக் கொல்ல நிச்சயித்து, வில்விழாவென்கிற வியாஜம் வைத்துக் கண்ணனை மதுரைக்கு வரவழைத்துப் பலவகையில் வதைக்க வழிதேடுகையில் கம்ஸஸபையிலே கண்ணபிரான் வேகமாக எழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத்தின் மேலேறி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழே விழும்படி அவனைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன்மேல் தான் விழுந்து அவனைக் கொன்றிட்டனன் என்பதாம்.

௩௮. இராமன் நாடு துறந்தது { [மாற்றுத்தாய் சென்று, பக்கம்—254.]
[கூன்றெழுத்தை சிதகுரைப்ப, 341.]

௩௯. களிற்றைக் காத்து முதலையை மடித்தது. இதன் விவரம் வருமாறு:--இந்திரத்யும்பனென்னும் அரசன் மிக்க விஷ்ணுபக்தி யுடையனும் ஒருநாள் விஷ்ணுபூஜை செய்கையில் அகஸ்தியமாமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள், அப்பொழுது அவன் தன் கருத்து முழுவதையும் திருமாலைப் பூஜிப்பதின் செலுத்தியிருந்ததனால் அவ்விருடையின் வருகையை அறிந்திடானும் அவனுக்கு உபசாரமொன்று செய்து தருக்க, அம்முனிவன், தன்னை அரசன் அலட்சியஞ் செய்தானென்று மாறாகக் கருதிக் கோபித்து, 'நீ, யானேபோலச் செருக்குற்றிருந்ததனால், யானையாகக்கடவை' என்று சபிக்க, அங்ஙனமே அவன் காட்டில் ஒருயானையாகத் தோன்றினனாயினும், முன் செய்த விஷ்ணுபக்தியின் வைபவத்தினால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள் தோறும் ஆயிரந்தாமரை மலர்களைக் கொண்டு திருமாலை அர்ச்சித்து வருகையில், ஒருநாள், பெரியதொரு தாமரைத் தடாகத்தில் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்பறித்தற்குப் போய் இறங்கியபொழுது, அங்கே முன்பு நீர் நிலையில் நின்று தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த தேவனென்னும் முனிவனது காலேப் பற்றியிருந்து அதனற் கோபங் கொண்ட அவனது சாபத்தாற் பெரிய முதலையாய்க்கிடந்த ஹூஹூ என்னும் கந்தருவன் அவ் யானையின் காலேக் கெளவிக்கொள்ள, அதனை விடுவித்துக் கொள்ள முடியாமல் கஜேந்திரன் 'ஆதிமூலமே!' என்று கூவியழைக்க, உடனே திருமால் பெரிய திருவடியின் மீதேறி அங்கு எழுந்தருளித் தனது சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்து முதலையைத் துணித்து யானையை அதன்வாயினின்று விடுவித்து இறுதியில் அதற்கு முத்தியை அருளினன் என்பதாம்.

௪௦. கண்ணபிரான் ஆய்ச்சிய { குரவைக்கூத்தின் விவரம் [சோத்தம் பிரானென்றி
ரத்தாலங் கொள்ளாய்] என்ற பாட்டினுரையிற்
ரோடு குரவை கோத்தது. காண்க. பக்கம்—107.

சக. மிதிவெயிற் சிலைமுறித்தது. { [கிக்கு. நிறைபுகழாளன்.] பக்கம்—270.

சஉ. அரிஷ்டபாலுரணை அழித்தது. இதன் விவரம் வருமாறு :—கண்ணனை நலியக் கருதின தஞ்சனல் எவப்பட்டு மிகவும் பயங்கரமான ரிஷபத்தின் உருக்கொண்ட அரிஷ்டா ஸூரன் திருவாய்ப்பாடியிற் புகுந்து கோநிரையையும் தீண்டு களையும் கோவலரையும் பலவாறாக நலியத் தொடங்க, அடியார்த்தயரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத கண்ணபிரான் அக்காளையின்மேற் கடுங்கோபங்கொண்டு, அதன் இரண்டு கொம்புகளையும் பிடித்துச் சிறிதுதூரம் நெட்டிக் கொண்டு போய்க் கீழே விழும்படி தன்னி மீதேறி மிதித்துநின்று அவ்விரண்டு கொம்புகளையும் வேருடன் பறித்து, அவைகளையே வஜ்ராயுதமாக இரண்டு திருக்கைகளிலுந்தாங்கி உறுதியாகப் பிடித்துப் பின் பாய்ச்சல் கொண்டு கிறுகிறென்று சுழற்றி முன் பாய்ந்து வந்து மோதி அடித்து உதைத்தார்; அவ்வளவில் அவ்வசூரன் மூக்கினும் வாயினும் உதிரத்தைக் கக்கிக் கொண்டும், கிடுகிடுகென்று நடுங்கி உதைத்துக் கொண்டும் பிராணபயமடைந்து மூத்திரபுரீஷங்கள் செய்து கொண்டும் ஒருநாள் கதறி ஓரிரைச்சலிட்டு உயிரைத் துறந்தான் என்பதாம். இவ்வசூரன் பெயர் அரிஷ்டநேமி என்றும் வழங்கும்.

சங. கொட்கின் வாலையக் கிண் { [பள்ளத்தில் மேயும்.] பக்கம்—123.
டொழித்தது.

சச. உந்திர்கமலத்திற் பிரமனைப் { திருமால் உலகங்களனைத்தையும் படைத்தற்
படைத்தது. { பொருட்டுத் தனது திருநாபிக்கமலத்தில் நான்
முகனைப்படைத்த வாலாறு உலகப்பிரசித்தம்.

சரு. மராமர மெய்தது. { கொலையானைக் கொம்புபறித்து.] பக்கம்—274.

சசு. சூர்ப்பணகா பங்கம். { [தார்க்கிளத் தம்பிக்கு.] பக்கம்—259.

சஎ. குடக்கூத்தாடியது. { [குடங்களெடுத்தேறவிட்டு.] பக்கம்—136.

சஅ. மாலிகன் தலையை ஆழியா { [சீமாலிகனவனோடு.] பக்கம்—136.
லறுத்தது.

சக. காகத்தின் கண்ணைக் குரு { [சித்திரகூடத் திருப்ப.] பக்கம்—267.
டாக்கியது.

சஓ. விபீஷணனுக்கு அரசளித் { [காரார் கடலையடைத்திட்டு.] பக்கம்—261.
தது.

சுக. ஆய்ச்சியர்துகில் கொண்டு { [குண்டலந்தாழ்.] பக்கம்—156.
மாமேறியது.

சுஉ. வராஹாவதாரம். { [வானத்தெழுந்த.] பக்கம்—161.

சுங. இத்திரனுக்கிட்ட சோற் { [ஆனாயர் கூடி.] பக்கம்—285.
ஷிக் கண்ணனுடது.

சுசு. பிரலம்பாலுரணப் பாழ்படுத்தியது. இதன் விவரம் வருமாறு :—பரலம்ப னென்னும் பெயரையுடைய ஒருகொடிய அஸூரன் ஸூர்க்ருஷ்ண பலராமர்களையும்

மற்று முள்ள கோவலர்யாவரையும் வதைசெய்து தான் வெற்றிபெறக் கருதித் தனது மாயையினால் ஒருகோபால குமாரனைப்போல் வேஷம் பூண்டு, அக்கோபாலரோடே வரக் கும் தன்னிடத்தில் ஸ்ரீதாமையுத்தி பிறக்கும் படி அவர்களை மயக்கி, நெஞ்சிற் கபடத்துடன் அவர்களுடன் கலந்து நேசித்திருந்தான். ஸர்வஜ்ஞனாகிய கண்ணபிரான் இக்கபடச் செய்தியை நன்குணர்ந்து அவனைச் சிசுபித் தொழிப்பதற்குத் தக்க சூழ்ச்சிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தும், அவ்வஸுரனுக்கு 'இவன் நம்மிடத்தில் மிக்க அன்பு கொண்டே இருக்கின்றான்' என்று தோற்றம்படி நடனஞ் செய்து, ஒரு நாள் கோபாலகுமாரர் எனைவரையும் விளித்து, "நாமனைவருமொன்று சேர்ந்து இரவி மறையுமளவும் ஸந்தோஷமாய்ச் சில சிலைகளை ஓரிடத்தில் ஸ்தாபித்துக் குறிவைத்துப் பந்துகளடித்து அவ்விளையாட்டினால் வருகிற ஜயபாஜயங்களை யடைந்து அவற்றுக்குத் தக்க பந்தியங்களையு மனுபவிப்போம் வாருங்கள்" என்றழைக்க, அனைவரும் அதற்கு உடன்பட்டுவா, பின்பு கண்ணபிரான் தான் ஒரு பேருத்தியும், ஸ்ரீதாமனென்னும் கோபாலன் தனக்கு எதிர்ப் பேருத்தியும், தன்னுடைய பகைத்தில் மாயாகோபாலப்ரலம்பன் ஒருபேருத்தியும், அவனுக்கெதிர்ப் பலராமன் ஒருபேருத்தியுமாக ஏற்படுத்தி, மற்ற கோபாலர் களைச் சிறிய உத்திகளான சேவகர்களாக வகுத்து அவர்கள் யாவரையும் கணக்குசெய்து இரண்டு பகைத்திற்கும் ஸமமாகப் பாகித்து, இரண்டு இனமாகப் பிரிந்தவர்களுடன் ஸ்ரீபுருந்தாவன மஹாலிசாலமாரக் கங்கனிற் சென்று மஹாலிருகங்களையும் பெரிய சிலைகளையும் குறிகளாக்கிக் கைகளிற் பந்துகளேந்திப் பாண்டராக மென்கிற ஆலயத்தின் நிழலிற் சேர்ந்து, "இவ்வாட்டத்தில் தோற்றவர்கள் ஜயத்தவர்களைச் சுமந்து கொண்டு, பசுக்கூட்டங்கள் பிரிந்து அப்புறம் சிதறிப் போகாமல் அம்மந்தைகளைப் பிரதக்ஷிணமாகவந்து மடக்க வேண்டியது; மஹாவ்ருக சிலாலக்ஷியங்களைத் தொட்டு அத்தானத்தில் வந்து இறங்கவேண்டியது" என்று எல்லாரும் சபதமேற்படுத்திக் கொண்டு விளையாடிச் கொண்டிருக்கையில், ஒருகால் கண்ணன்வகுப்பில் தோல்வி நேரிட, அப்போது ஸ்ரீதாமனென்பவனைக் கண்ணபிரானும், பலராமனைப் பிரலம்பனும் வாஹநமாகிச் சுமந்து கொண்டு ஸமயப்ரதத்தின்படி லக்ஷ்யப்ரதக்ஷிணஞ் செய்யப் போனார்கள்; பலராமனைச் சுமந்து கொண்டு செல்லுகிற பிரலம்பன் மாத்திரம் தீயகருத்தினனாய் லக்ஷியஸ்தாந்தைத் தாண்டிப்போக, பலராமன் தனதுசக்தி விசேஷத்தினால் அவனுக்குச் சுமக்கமுடியாத பாரமாகிவிட, அவன் மிகவும்வருந்தி நடக்கமாட்டாதவனாய் அந்தக் கோபாலவேஷத்தை விட்டு நிஜாகாரமாகிய கொடிய ராகுஸரூபத்தைப் பூண்டு ஊழிப்பெருங்காற்றினுந் கடியனாக விளைந்து ஆகாயமார்க்கத்திற் செல்ல, பலராமன் அவனது கோமானவடிவைக் கண்டு இவன் அஸுரனே யென்று நிச்சயித்துத் தனது ஸங்கர்ஷணம்சபலத்தினால் முஷ்டிப்பிடித்து அவனது சிரோபாகத்திற்குச் சரியாகப்பாய்ந்து, கைமுட்டியினால் அவன்சிரம்பிளந்து சிந்நபிந்நமாய் அழியும்படி ஓர்அறை அறைந்து ஒரே குட்டாகக் குட்டினான்; உடனே அவ்வஸுரன் தலைபிளந்து சிந்நபிந்நமாகச் சிதைய, அவனது சரீரமெங்கும் செந்நீராய் பெருக, முகத்தினின்றும் ரத்தமாம்ஸங்கள் ஒழுக, கதறிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்து உயிரொழிந்தான் என்பதாம். (பலராமனாற் செய்யப்பட்ட இவ்வஸுரவதத்தைக் கண்ணபிரான் செய்தருளியதாகக் கூறுவது ஒற்றுமை க்ரம பற்றியாம்.)

திரு. பரசுராமனைப் பரிசுழித் தது. { [என்வில் வலிகண்டுபோ.] பக்கம்—252.

திரு. தாடகையுயிரை யொழித் தது. { [என்வில் வலிகண்டுபோ.] பக்கம்—252.

௫௭. ருக்மிணிப் பங்கப் படுத்தி யது. { [உருப்பிணி நங்கையை.] பக்கம்—253.
௫௮. பரதனுக்குப் பாதுகை தந்தது. { [முடியொன்றி.] 257.
௫௯. மல்லிகைமாலையாற் பிராட்டி பெருமானைக் கட்டியது. { [அல்லியம் பூமலர்.] 264.
௬௦. குஹப் பெருமானுடன் தேவமுகைகொண்டது. { [வாரணிந்த முலைமடவாய்.] பக்கம்—265.
௬௧. பஞ்சவடியிற் பிராட்டி யைப் பிரிந்தது. { [மின்னொத்த துண்ணிடை.] பக்கம்—268.
௬௨. பிராட்டிகையில் மாருதி மோதிரமளித்தது. { [மைத்தகுமா மலர்க்குழலாய்.] பக்கம்—269.
௬௩. ஜலந்தரத்திலரக்கரை யழித்தது. இதன் விவரம் வருமாறு:—இலக்குமணனால் அங்கபங்கம் பண்ணப்பட்டு ராமலக்ஷ்மணரிடத்துக் கறுக்கொண்டு சென்ற குர்ப்பணையால் தூண்டப்பட்டுக் கரன் மிகப் பெரியசேனைகளுடனும், அறுபது லக்ஷம்படை வீரர்களுடனும், பதினாலாயிரம் ரதாதிபதிகளுடனும், சேனைத்தலைவர் பதினால்குறையுடனும், தூஷணன் தரிசிரஸ் என்னும் முக்கிய ஸேனாதிபதிகளுடனும் வந்து எதிர்க்க, இராமன் இலக்குமணனைச் சேதைக்குக் காவலாக வைத்துவிட்டுத்தான் தனியே நின்று பொருது அவர்களனைவரையுங் கொன்றிட்டனன் என்பதாம்.
௬௪. ருக்மிணியைத் தேடுந் திக் கொள்ளும்போது எதிர்ந்துவந்த அரசரோடு பொருத்தது. { [உருப்பிணிநங்கையை.] பக்கம்—253.
௬௫. பதினாறாயிரம் தேவிமா ரோடு கூடியது. { [மன்னு நரகன்றன்னை.] பக்கம்—294.
௬௬. ஆழியால் இரவியமறைத்தது. { [நாழிகை கூறிட்டு.] பக்கம்—278.
௬௭. அர்ஜுனனது தேர்ச்சுதிரைகளின் விடையைத் தீர்த்தது. { [மன்னர்மறுக.] 288.
௬௮. மலயத்தவஜராஜன் மாவி ருஞ் சோலையில் மண்டியது. { [மன்னர்மறுக.] 288.
௬௯. சிசுபாலன் நெஞ்சிலு மொருகில் நன்மை பிறப்பித்தது. { [வபலநாமம்.] 296.

௭௦. துரியோதனாதியரைத் { [பாண்டவர்தம்முடைய, 297] [காதம் பலவும்,
துலைத்தது. 401] இவற்றினுனாகளிற் காண்க.

௭௧. கண்ணபிரான் துருந்தோசித்தது. இதன் விவரம் வருமாறு :—கண்ணனைக் கொல்லும் பொருட்டுக் கம்ஸனால் எவப்பட்ட பல அஸுரர்களில் ஒருவன், கண்ண பிரான் மலர்கொய்தற்பொருட்டு விரும்பியேறும் பூத்தமா மொன்றிற் பிரவேசித்து அப்பிருமான் வந்து தன்மீது ஏறும்போது தான் முறிந்து வீழ்ந்து அவனை வீழ்த்திக் கொல்லக்கருதியபோது, மாயவனை கண்ணபிரான் அம்மாத்தைக் கைகளாற் பிடித்துத் தன்வலிமை கொண்டு முறித்து அழித்தனன் என்பதாம்.

௭௨. உலகநாந்த திருவடியிற் { [அதிர் முகமுடைய.] பக்கம்—331.
சங்கை பெருகியது.

௭௩. பலராமாவதாரம். [துக்கச் சூழலைய.] 397.

௭௪. பரசுராமாவதாரம். [நெறிந்த கருங்குழல்.] 263.

௭௫. ஸாந்தீபதியின் மகனைமீட் { [மாதவத்தோன் புத்திரன்.] 338.
டுக் கொணர்ந்தது.

௭௬. அபிமந்யுஷின்மகனை உயிர் { [மருமகன்நன் சந்ததியை.] 340.
மீட்டருளியது.

௭௭. பாண்டவர்கட்குக் குரு { [மருமகன்நன் சந்ததியை.] 340.
வாய் நின்று ரக்ஷணஞ் செய்
தது.

௭௮. மதுகைடபரை மடிவீத்தது. இதன் விவரம் வருமாறு :—பிரமதேவனது திருப்பிரளயத்தில் இவ்வுலக மெல்லாம் பெருங்கடலினால் எங்கும் நீர்மயமாயிருந்த பொழுது அவ்வெள்ளத்தில் திருமால் அரவணியில் அமர்ந்திருக்கையில், அத்திரு மாலினிடத்தினின்று ரஜஸ்தமோகுணங்களின் வடிவமாகத் தோன்றி “எம்மை நீ கொலைபுரிக என்று தம்வாயாற் சொல்லிய பின்னரே தம்மைப் பிறர் கொல்லலாகும்” என்று வரம் பெற்ற மதுகைடபரிருவரும் அப்பிரளயநீரைக் குழப்பிக் கொண்டு பேராவராரத்துடன் சென்று பிரமதேவனைக்கண்டு அவனிடத்தினின்று வேதங்களை யெல்லாம் பறித்துக்கொண்டு அப்பிரளய வெள்ளத்தில் மறைந்தனராக, அப்போது தான்செய்ய வேண்டுவது இன்னதெனத் தேருது திகைப்புக் கொண்ட அப்பிரமன் பின்னர்ச் சிறிது தெளிந்து திருமலைத் துதித்துத் தனக்கு நேர்ந்த ஆபத்தை முறையிட, அக்கடவுள் ஹயக்ரீவாவதாரஞ் செய்து அக்கடலிற்புக்கு இனியதோரிசையைப் பாட, அவ்வினியகீதத்தைக் கேட்ட அவ்வசுரர்கள் அவ்வேதங்களை ஒரிடத்து வைத்திட்டு அவ்வொலிவந்த வழியைப்பிடித்துச் செல்லுமளவில் திருமால் அவ்வேதங்களுள்ள விடத்திற் சென்று அவற்றைக் கொணர்ந்து பிரமனுக்குத்தந்தருள, அப்போது ஒருவரையுங் காணாதவராய் வேதங்களும் எடுத்துக்கொண்டு போகப்பட்டதை யுணர்ந்த அவ்வசுரர்கள் மிகச்சினந்து அரவணியில் அறிதுயிலமரும் பரப்பொருளைக் கிட்டிப்போர்செய்யத் தொடங்கவே, திருமாலுக்கும் அவ்வசுரார்க்கும் வெற்றி தோல்விகளின்றி நெடுங்காலம் பெரும்போர்

நிகழ்ந்ததாக, முடிவில் திருமலை நோக்கி அவர்கள் 'உனது ஆற்றலுக்கு உவந்தோம்; வேண்டும்வரம் பெற்றுக்கொள்' என்ன; அக்கடவுள் 'யான் உங்களைக் கொல்ல வேணும்' என்று வரம் வேண்ட, அவர்களும் அதற்கு இணங்குகையில், திருமலும் 'உங்கட்கு வேண்டும் வரம் கொண்மின்' என்ன; ஒருவரும் இறவாத இடத்தில் பாங்கள் இறக்கவேண்டும்' என்று அவர்கள் வேண்ட, திருமலும் அங்ஙனமே வரமளித்துத் தனது துட்டையைக்கொண்டு அவர்களை இறுக்கிக் கொன்றிட்டனன் என்பதாம். (இவ்வரலாறு சிறிது வேறுபடக் கூறப்படுதலுமுண்டு.)

எக. கேசியின்வாயைக் கீண்டெறித்தது. இதன் விவரம்:—கம்ஸனால் எவப்பட்ட அஸுரர்களில் கேசியென்பவன் குதிரையின் உருவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சிநடுங்கும் படி களைத்துத்தூர்த்திக் கொண்டு கண்ணபிரான்மேற் பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன்வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களை யுதிர்ந்து உதடைப் பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினன் என்பதாம்.

அ௦. ரைவதகமலையிற் கண்ண பிராணை நாரதமுனிவர் புகழ் { [ஆமையாய்க் கங்கையாய்.] பக்கம்—353. ந்தது.

அக. தசாவதாரம். (இதன் விவரத்தைத் தனித்தனியாகக் கண்டுகொள்க.)

அஉ. தேவஸியின் மக்களாறு வரைக் கஞ்சன் கல்லிடை { [துக்கச் சமுலையை.] பக்கம்—397. மோதியது.

அங். பாண்டிய நாடன் மேரு மலை முடியில் மகரகேது நாட் { [பருப்பதத்துக் கயல் பொறித்த.] 420. டியது.

ஆரியர்கள்! இப்பெரியாழ்வாரருளிச் செயலில் மேற்குறித்த எண்பத்துமூன்று கதைகள் அடங்கியுள்ளனவாக அடியேனால் தேர்த்தெடுக்கப்பட்டன; இவற்றின்விவரமும் ஒருவாறு காட்டப்பட்டது. அடியேனுடைய கண்ணுக்குப் புலப்படாமல்மற்றுஞ் சிலகதைகள் ஷ அருளிச்செயலில் அமைந்திருக்குமாயின் பெரியார் அவற்றைப் பரிசீலித்து இவற்றுடன் கூட்டிக்கொள்க.

ஸ்ரீமஹாபாரதம், ஹரிவம்சம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம், ஸ்ரீபாகவதம், ஸ்ரீராமாயணம் முதலிய பல இதிலுள்ள புராணங்களில் பகவத்கதைகளின் விவரம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஒரு வ்ருத்தாந்தமே புராண பேதத்தால் மாறுபடுவது முண்டு. அம் மாறுபாடுகளையும் ஆராய்ந்து ஷ கதைகளையும் விரிவாக எழுதி, இன்ன இன்ன புராணத்தில் இன்ன இன்ன விதமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்ற தென்று பேதவகைகளையும் விளங்கக் காட்டி, இவ்வாறுகவே நாலாயிரத்திலுமுள்ள பகவத்கதைகளை யெடுத்தெழுத வேணுமென்று போவாக் கொண்டுள்ளேன். “விதிவாய்க்கின்ற வாய்க்குங்கண்டிர்.”

இப்பெரியாழ்வார், “பல்லாண்டு” என்னுந் தொடக்கப்பாசரத்தில் “மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ண” என்று அருளிச்செய்த விருத்தாந்தத்தையே முடிவில் “பருப்பதத்துக் கயல் பொறித்த” என்றபாட்டிலும் “மல்லாந்ததாய்”

என்பதனும் கூறியருளின ராதலால், எம்பெருமானது மற்றைச் சேஷ்டிதங்களிற் காட்டில் இச்சேஷ்டிதத்திற் குண்டானவாசி அறியற் பாலது. திருமங்கையாழ்வார் “சூழ்புனற் குடந்தையே தொழுது” என்று திருக்குடந்தையில் தொடங்கி, “தண் குடந்தைக் கிடந்தமாலி” என்று திருக்குடந்தையிலேயே சாத்தினும் போலு மன்றே இஃது.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

“மன்னு மணவாள மாமுனிவன் மாண்புரைக்கு
மன்னபுக முண்ணங்க ராசிரியன்—மன்னுபெரி
யாழ்வா ரருள்செய்த வந்தமிழ்ப்பா வாழ்போருளைத்
தாழ்வாது மின்றியுரைத் தான்.”

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திவ்யப்ரபந்ததிவ்யார்த்த தீபிகையின்

மு க் வ ர .

—o—o—o—

நெடியானருள்குடும் படிபான் சடகோபன்
அடிசேரடியார்கட் கடையாவிடர்பாடே.

அருமறைமுடியி னரும்பொருளறியும்
வரவரமுனியின் திருவடிசரணே.

வரவரமுனியடி வணங்கும்வேதியர்
திருவடியிணைகளேன் சிரமேற்சேர்கவே.

அந்தமிழி லாழ்வார்க ளாய்ந்தளித்த வாரமுதப்
பந்தலெனும் பாமலைப் பல்பொருளைப் பலரறிய
அந்தமில்சீ ராரியர்க ளாழ்கடல்போ லளித்தனரால்
புந்தியினிற் பொருள்புகவே புல்லுரையொன் றுரைக்கேனே.

இல்லறத்தினியற்கைதனையிகழ்ந்துநெஞ்சா லிறுதியிலாச்சீரமஞ்சேரினையாழ்வார்போ
அல்லிமகளன்பனடிக் கடிமைசெய்யு மழகியனன்ணவாளச் சீயர்தாமும் [ல்
வல்லபர வாதிபயங்கரனூர்வம்சத் தணிவிளக்கா மணந்தருவரனூர்தாமும்
நல்லறிவை நாடோறு மடியனேற்கே நல்குவனென் னையமற நம்புகேனே.

பொய்கைமுனிபுகம்பேய்முழிசையர்கோன் புகழ்க்குருகைநகரரசன்புதுவையர்கோன்
துப்பபுகழ்ச்சேரலர்கோன்தொண்டர்தான் னான் தாமதிசேர்பாண்வெருமாண்மங்கையர்
செய்யவிசைமது கவிசீர்கொள்கோதை சீரநகத்தமுதவெறொஞ்சியர்சொன்ன [கோன்
செய்யதமிழ்ச்செழுந்தவியிற்சேர்கருத்தைச் சிறக்கவுரைசெய்திடநான்சிந்தித்தேனே,

குருகைபர்கோன் நாதமுனிமுனிவர்கோமான் கூர்ந்திசேர்கூரநாதர்குமரர் பட்டர்
அருளுடைய நஞ்சீயரடிசேர்பின்னை அணிவடக்குத்திருவீதியமரும்பின்னை
திருமருவுமுலகருருவருளால்வாழஞ் சீர்திருவாய்மொழிப்பின்னை சீயர்காத்த
அருமறைபா ாழ்வார்களுளால்வந்த அந்தமிழி னுழ்பொருளையறிவாராரே.

முன்னோர்களருளியவவ்வுரை கள்தன்னில்
மொழியாததொன்றில்லைமுழுதுங்கண்டோம்
என்னோவின்றிவனொருவனி னுமாந்தொன்றை
யியம்புகின்றனென்றிகழ்வீரீ துகேண்மின்
பின்னோர்கள் பேதைமையின்பெருமைதன்னால்
பேருரையிற்பயனிறையும்பெறமாட்டாரென்
நின்றோக்கோடிவ்வுரைநானெழுதப்பக்கே
னெழின்மதியோரெ ஞ்ஞான்றுமிகழார்தாமே.

பதவுரைப்பொருள்விரியாப்பாசரத்திற்
 பரக்கவதன்சுருத்தையிதிற்பொழித்துரைப்பேன்
 மிதமறச்சொல்லுலத்திற்கதைகள் தன்னைப்
 புரணவழிக்கண்டெடுத்துவிரியச்சொல்வேன்
 விதிதமாவிருத்தவிலக்கணங்கள் சொல்வேன்
 வேண்டிடத்துத்துறைபகுதிவிசுதிசொல்வேன்
 மதியிலியேனாயினுநான்மதியால்மிக்க
 வல்லார்வாய்வழிகேட்டு வரைகின்றேனே.

நன்னூலை நன்றா நவின்றிலேன் நாவில்நான்
 தொன்னூலுந் தொட்டறியேன் தூய்மையிலேன்—எந்நூலும்
 ஆய்ந்துணரு மாரியர்த மாரருளி லாழ்ந்தடியேன்
 வாய்ந்தனனே வல்லவனாய் வந்து.

* சந்தனப்பொதியச் செந்தமிழ்த் தடவரையையுடைய தேன்னாட்டிலே
 அருந்தமிழாய்ந்தறிந்த ஆரியர்கள்! ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயத்திற்சிறந்த மெய்
 யடியார்களைன்று கொண்டாடப்படுகிற ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர். புறவி
 ருள்பாற்றும் அவாதாதித்தரினும் பெருமைபெற அகவிருளொழிந்த
 இவர்களுடைய சரிதவிபவங்களுக்கு ஓர் எல்லையிலலை. அவைவடமொழி
 யில், ஸாஹாண, வாடி, சாக்ஷணயாடிவாரணங்கனிலும், லாமகவ, வுல
 வாடி, ஸா, ஸாஹாணாடி, ஸாஹாணங்கனிலும், எதிர்காலவரலாறுகளைவிவ
 ரிக்குமிடத்துக்கூறப்பட்டுள் ளனவாகப் பிரசித்தமாயிருத்தல்மாத்திரமன்றி,
 ளிவ்வுலகுநிலிதம், ஸாஹாணாடிதம், என்றவடநூல்களிலும், குருபரம்பரா
 பரபாவமென்கிற மணிபரவாளத்தத்தினும், பிரபந்தசாரம், உபதேச
 ரத்தினமாலையென்னுந் தமிழ்ப்பிரபந்தங்களிலும் பெருக்கமாகவுந் தருக்க
 மாகவும் பேசப்பட்டுள்ளன. இவற்றிற்கூறப்படாமற் பிற நூல்களாலும்
 கர்ணபரம்பரையாலுமே அறியத்தக்க ஐதிஹ்யங்களுந் அளவற்றவள்ளன.

எல்லாவுலகங்களினும் மேம்பட்டு மேலிடத்துள்ளதாய், ஒப்பாய்வின்றி
 விளங்கும் இயற்கைப்பேரொளியுடையதாய், கமலக்கண்ணனது சுருணைப்
 பெருக்கின் வடிவமான 'கிரைஜ' யென்னும் விமலநதியை எல்லையாகப்
 பெற்றதாய், ௩ "சிறுகாலையிலா நிலையோதிரியா, குறுகாநெடுகா குணம்
 வேறுபடா, உறுகால்களர் பூதமெலாழகினும், மறுகாநெறி" என்றபடி
 கலை முழுவதிர்த்தம்முதலிய காலபரிணாமங்களும் நிலவேறுபாடும் சுருக்க
 மும் பெருக்கமும் குணவேற்றுமையும் உற்பத்திவிநாசங்களுமின்றி என்று
 மொருபடிப்பட விரும்பாதாய், அந்தமில் பேரின்பத்தை அதுபவிக்குமிட
 மாய், மனமொழிகளுக்கு எட்டாத மஹிமையுடையது, பரமபதமெ
 ன்கிற திவ்யலோகம்.

அங்கு, ஸ்ரீவைகுண்டநகரிலே, செம்பொன்செய்கோயிலிலே திருமா
 மணிமண்டபத்திலே "சென்றாற் குடையாம்" என்றபடி ஸதலலிதகைக்கரி

யங்களைச் செய்கிற ஆதிசேஷனது ஸ்வரூபமான சீரியசிங்காதனத்திலே ஸ்ரீபூமிநீளைகொன்னுந் தேவிமார் மூவரோடுங்கூடி வீற்றிருந்து நித்யமும் தர்களுக்கு நிரதிசயாநந்தத்தை அதுபவிப்பித்தருளுகிற ஸகலகல்யாணகுண கணடபிரீர்ணனை ஸர்வேசுவரன் திருவாஜ்ஜை-இதியாகிய அந்த நலமந்த மில்லதோர் நாட்டிலுள்ளார் எப்பொழுதும் பரமஸூக்தையே துகர்ந்து வருதல் போல, அவ்வுலகத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டுள்ள லீலாவிபூதியாகிய ஸகல லோகங்களிலுமுள்ள பலவுயிர்களும் தம் தம்முயற்சியால் அப்பேரும் பதவியைப்பெற்று இன்புற்றுவாழலாம்படியிருக்க, அங்ஙனஞ் செய்யாது தன்னைக்கரிசித்தல், தொழுதல், சேர்தல், தியானித்தல், துதித்தல் முதலிய பணிவிடைகளைப் புரிந்து ஈடேற்றப்பொருட்டுத் தன்னாற்கொடுத்தருளப் பட்ட கண்கை கால் மனம் வாய்முதலிய அவயவங்களை அவ்வத்தொழி லில் உபயோகித்து உய்வுபெறாமல் ஸமித்து வெட்டிவருதற்குத் தந்த வானைக்கொண்டு அதுசெய்யாது பகலின்வாலைத் தறிப்பார்போலவும், களை பறிக்கக் கொடுத்த கருவியைக்கொண்டு அத்தாற்றாது கண்ணைக்கலக்கிக் கொள்வார் போலவும், ஆறுகடத்து கரையேறுமாறு கொடுத்த புணையைக் கொண்டு அதுபுரியாது அந்நீர்ப்பெருக்குவழியாற் கடலிடைப்புக்கிவார் போலவும் அவ்வுறுப்புக்களைச் சப்தாதிவிஷயாந்நாங்களிலே செல்லவிட்டு * மாறாநர்வரி வெஞ்சிலைக்காட்செய்து * மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து இறந்து, சுரையற்ற கருமப்பெருங்கடலினுள் அமிழ்ந்துவருந்தி அலைவதை உற்றுநோக்கி, அவ்வான்மாக்களையும் அழிவில்லீட்டை அடைவிக்க வேண்டுமென்று இயல்பாக எழுந்த இன்னருளாலே அவ்வுயிர்கள் நல்வழி தீவழிகளை நன்றாகப்பகுத்துணர்ந்து நடக்குமாற்றை அறிவித்தற்பொருட்டு தன்கட்டளைரூபமான வேதங்களைவெளியிட்டருளி, அரியபெரிய அவ்வே தங்களின் ஆழ்ந்த மறைபொருளைச் சிவ்வாழ்நாட் பலபிணிச் சிற்றறிவின ராகிய சேதநர்ஜயந்திரிபறத் தெள்ளிதல் தெரிந்துகொள்ளுதற்கு உபயோக மாப்படி அவற்றிற்கு அங்கமான அந்நகராஸ்திரங்களையும் முனிவர் முத லானாரைக்கொண்டு வெளியிட்டருளினான்.

பேரிருளிலே திரிவார்க்குப் பொருள்விளக்கம் பிறக்குமாறு கைவிளக் குக்கொடுத்தார்போல, அநாதி அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தில் அகப்பட்டவர்க்கு அர்த்தஜ்ஞாநப்பாக்கி முண்டாகுமாறு இப்படி சாஸ்திரதிபத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கவும், சிழியிவார்க்கு விளக்குப் பயன்படாதவாறுபோல, பகவத் பக்தியாகிய வித்தாஞ்ஜநத்தினால் நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணின் குருமி திராத உலகத்தார்பலர்க்கு அந்தப் பாமாணப் பாதீபமும் முழுப்பயன்படாதா யிற்று, அவர்கள் சாஸ்திரங்களின் வித்தாந்தத்தைத்தீர்த்தெளிய ஆய்ந்து ஓய்ந்து உணராமல் துனிப்புல் மேய்ச்சலாக மேல்நோக்காப் பார்த்தறிந்து நிலையில்லாதவற்றை நிலையுடையன வென்றும், நிலையினவற்றை நிலையில வென்றும் விபரீதமாகத் துணிந்து அர்த்தகாமங்களில் மிகவுமபிமுகரும் மோஷத்தில் அதிவிமுகருமாய் அழிந்துபோவதை ஆலோசித்து, கருணைக் கடலானு எப்பெருமான், தன் ஆணைசெல்லாத இடங்களில் அரசன்தானே

நேரிற்சென்று தண்டம் நடத்துதல் போலவும், கணற்றினுள் வீழ்ந்த குழந்தையை யெடுக்கத் தாய்தானு மகனுட்குதித்தல் போலவும், தானே ராமக்ருஷ்ணாதிருபத்தால் * ஆதயஞ்சோதியுருவை யங்குவைத்திங்குப் பிறந்து பரத்தவத்தை இருந்தது தெரியாதபடி விட்டு ஸௌஸ்ப்யத்தையே தலைமைக் குணமாக்கக்கொண்டு உலகத்தோ டொத்துவாழ்ந்த அஷ்டதிக்ரஹ சிஷ்ட பரிபாலனஞ்செய்து அறத்தை நிலைநிறுத்தித் தன்வடிவழகாலும் உபதேச முகத்தாலும் அனுட்டான மூலமாகவும் ப்ரஜைகளைத் தன்வசப்படுத்தத் தொடங்கிய வளவிலும், பலர் அநாதி கர்மவாஸனையாலே சீர்திருந்தாமல் அத்திருவவதார மூர்த்திகள் திறத்து மதுஷ்யபுத்தியையேபண்ணித் தம்மைப்போலவே அவர்களைப் பாவித்து எதிரம்புகோத்துப் போருக்குநின்றும், * கேட்பார் செவிசுகூழ்மை வசைகளையே வைதும் விச்வரூபத்தையு முட்பட இந்திரஜாலமென்று இகழ்ந்தும் அதமகதிகளை அடையலாயினர்.

அதுகண்டு திருமால் திருவுள்ள மிரங்கி 'இனி இவர்களை வசிகரித்தற்கு வழியாதோ?' என்று திருமகளோடு தீர்க்காலோசனைசெய்து 'திபகங்காட்டி மிருகம்பிடிப்பார்போல, இவர்களினத்தவ ரென்னலாம்படியான சேதநரைக்கொண்டு இவர்களைக் கைப்பற்றுவதே உத்தமமான உபாயம்' என்றறுதியிட்டு ஸ்ரீபூமிநீளாதேவிகளையும் ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களையும் ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்தபவநமாலாதி சிஹ்ரங்களையும் அநந்தகருட விஷ்வக்ஸேநாதியரையும் பார்த்து, நீங்கள் ஏற்றபடி சூலோகத்தில் பலசாதிகளிலும் பிறந்து பிரபஞ்சத்தவரைப் பிறனிப்பெருங்கடலினின்று கரையேற்றி வாருங்கள்' என்று ஆணையிட்டனுப்ப, அவர்கள் அப்பணியைச் சிரமேற்கொண்டு ஆழ்வாராதியராக அவதரித்தார்கள்.

இவர்கள், எம்பெருமானுடைய ஸகலமங்கள அமுத வெள்ளத்திலே முழுகி மிகவும் ஈடுபட்டு நன்றாக ஆழ்ந்திடுபவராதலால், இவர்களுக்கு 'ஆழ்வார்' என்று திருநாமம் வழங்குதல் மரபு.

இவர்கள், ருஷிகள்போலத் தாமாமிகமுயன்று தத்துவஞானத்தைப் பெறுதலின்றி எம்பெருமான்தானே வந்து தன்னைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு ஜ்ஞாநபக்தி விரகதிகளை எளிதிற் பெற்று, சிலர்க்கு விலக்காக மறுக்கப்படுகிற வேதம்போலன்றி யாவர்க்கும் ஒருங்கே உதவும்படி ஸகலவேத வேதாங்கரஹஸ்யார்த்தங்களைத் தமிழ்த்திவ்வியப் பிரபந்தங்களாக அருளிச் செய்து தம்முடைய அனுபவத்தைப் பிறர்க்கு உணர்த்தி உலகத்தை வாழ்வித்தருளுதலால், கூறுதற்கரிய வீறுபெறுவர்.

பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார், தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார் என ஆழ்வார்கள் பதின்மர். நமமாழ்வார் திருவடிகளானமதுரகவிகளையும், பெரியாழ்வார் திருமகளான ஆண்டாளையுங்கூட்டி 'ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்' என்பது ஸம்பந்தாயம்.

திருமாவின் வேறுதசாவதார மென்னலாம்படியான விதுபாடுடைய இவர்களது திருவவதாரக்கிரமம்-

“பொய்கையார் பூத்தத்தார் பேயார் புகழ்மழிசை
அய்ய நருள்மாறன் சேரலர்கோன் - துய்யப்பட்ட
நாதனன்பர் தாள்துளி நற்பாணன் நன்கலியன்
சதிவர்தோற் றத்தடைவா மிங்கு ”

என்று முறைமை பெற்றிருக்கும். இவர்களுள் நம்மாழ்வார், மற்றையாழ்வார்களைப்போல இவ்வுலகவுணர்ச்சி நடையாடாநிற்க எம்பெருமானருளால் ஒருகாலவிசேஷத்திலே தத்துவஞானமுதலியன தோன்றப்பெற்று அதுபவித்தவரன்றி, திருத்தாயும் மணத்தோடே முளைக்குமாபோலே அவதரிக்கும்போதே இயற்கையில் ஞானபத்திகளையுடையராய் அந்நிலை என்றும் மாறாதிருந்ததனால் தலைவராகக் கூறப்பட்டு, இதுவேகாரணமாக அவரை அவயவியாகவும், மற்றையாழ்வார்களை அவர்ச்கு அவயவமாகவும் நிரூபித்தல் ஏற்றிருக்கும்.

அங்ஙனம் உருவகப்படுத்துமிடத்து, நம்மாழ்வாருக்கு, பூத்தத்தாழ்வாரைத் திருமுடியாகவும், பொய்கையாழ்வார்களைக் கண்களாகவும், பெரியாழ்வாரை முகமாகவும், திருமழிசையாழ்வாரைக் கழுத்தாகவும், குலசேகராழ்வாரையும் திருப்பாணாழ்வாரையும் கைகளாகவும், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரை மார்பாகவும், திருமங்கையாழ்வாரைக் கொப்பூழாகவும், மதுரகவியாழ்வாரைத் திருவடியாகவும் உரைப்பது - ஸம்பந்தாயம்.

இதற்கேற்ப, “ஹ-௧௦ஸிரொ ஹுஜிஹாஹுயகிபீய-ஹு ஹடாய-ஹிஸுயி ஹம-ஹிஸு கணு | ஹஹ-ஹவஹி கூ-ஹஸெவாபொயிவா ஹெள ஹாஹு-நாஹிவாணாநிகராஹு ஸாஹு || ” என்றொரு பரமை காந்திவடிமும் காண்கிறது.

இப்படி ஒப்புயர்வற்ற இவ்வாழ்வார்கள் * உயர்வறவுயர் நலமுடைய வனுன அயர்வறுமமரர்களதிபதியால் மயர்வற மதிநலமுளப்பெற்று அருளிச்செய்தருளின திவ்யப்ரபந்தங்களின் விவரம்:—

- (க) பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தது—முதல்திருவந்தாதி; } பாட்டு, ௧௦௦ }
- (உ) பூத்தத்தாழ்வார்...இரண்டாந்திருவந்தாதி; பாட்டு, ௧௦௦
- (ஈ) பேயாழ்வார்...மூன்றாந்திருவந்தாதி; பாட்டு, ௧௦௦
- (ச) திருமழிசையாழ்வார்...நான்முகன்நிருவந்தாதி; பாட்டு, ௧௧௧ } திருச்சந்திரத்தம்; பாட்டு, ௧௨௦ }
- (ரு) நம்மாழ்வார்...திருவிருத்தம்; பாட்டு, ௧௦௦; திருவாசிரியம்-எ; } பெரியதிருவந்தாதி—அஎ; திருவாய்மொழி, ௧௧௦௨ }

முகவுரை.

(க) குலசேகராய்வார்...பெருமான் திருமொழி; பாட்டு, ௧௦௫

(ஏ) பேரியாழ்வார்...திருப்பல்லாண்டு; பாட்டு—௧௨; }
பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௪௬௧ }

(அ) தொண்டராடிப்போடியாழ்வார்...திருமலை—௪௫; }
திருப்பள்ளியெழுச்சி, ௧௦ }

(சு) • திருப்பாணாழ்வார்...அமலனாதிரோன்; பாட்டு, ௧௦

(க௦) திருமங்கையாழ்வார்...பெரியதிருமொழி; பாட்டு, ௧௦௮௪ }
திருக்குறுந்தாண்டகம்—௨௦; திருநெடுந்தாண்டகம்—௩௦; திருவெ }
முகுற்றிருக்கை—௧; சிறிய திருமடல்—௧; பெரியதிருமடல்—௧. }

(க௧) மதுரகவியாழ்வார்...கண்ணிதன் சிறுத்தாம்பு; பாட்டு, ௧௧

(௧௨) ஆண்டாள்...திருப்பாவை—௩௦; நாயச்சியார் திருமொழி—௧௪௩

ஆக, ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர் அருளிச்செய்த திவ்யப்பந்தங்கள் இருபத்து நான்குக்கு; பாட்டு, ௩௭௭௬.

எம்பெருமானார் விஷயமாகத் திருவரங்கத்தழுதனார் அருளிச்செய்த இராமாநுசநூற்றந்தாதியின் நூற்றெட்டுப்பாட்டுக்களையுங்கூட்டிக் கணக்கிடின, ௩௮௮௪.

[இங்கு அபிப்ராயபேதங்கள்.]

தென்கலை ஸம்பந்தாயஸ்தர்களுள் சிலருடைய கொள்கை:—ஸ்ரீமண வாளமாமுனிகள் திருவடிகளாகிய அஷ்டதிக்கஜங்களுள் ஒருவரான அப்பிள்ளை அருளிச்செய்த ஆழ்வார்கள் வாழித்திருநாமங்களுள் கலியன் வாழித் திருநாமத்தில், “இலங்கெழுகுற்றிருக்கை யிருமடலீந்தான்வாழியே இம்மூன்றில் பட்டிருநூற்றிருபத்தேழிசைத்தான் வாழியே” என்று திருமடல்களிரண்டையும் இருநூற்றிருபத்தாறு பாட்டாகப்பிரித்து, (இராமாநுசநூற்றந்தாதி யொழியவே) நாலாயிரமாகக் கணக்கிட்டுள்ளாராதலால், சிறியதிருமடலை, ஏறெ—பாட்டாகவும், பெரியதிருமடலை, ௧௪௮௪—பாட்டாகவுங்கொண்டு கணக்கிட்டு, ‘நாலாயிரம்’ என்று நாடெங்கும் வழங்குவதை நலமாக்கவேணுமென்பர்;

இதற்கு, ஆராய்ந்துணர்ந்த அறிஞர்கள் அருளிச்செய்யும்படி:—இப்போது அச்சிடுவிக்கப்பட்டுள்ள ஆழ்வார்கள் வாழித்திருநாமங்களை அபியுத்தலாவபௌமரான அப்பிள்ளை அருளிச்செய்தாரென்பது, இலக்கண நெறியறிபாதார் கொள்கை; ஏனெனில்? அவ்வாழித் திருநாமங்களில் இலக்கணநடைக்கு இணங்காத அம்சங்களைக் கூறியிருப்பதுந்தவிர அவற்றிலுள்ள பலவடிகள் யாப்பிலக்கணத்துக்கு எதிராகக் காணப்படாநின்றன; எவ்வனே யென்னில்; நம்மாழ்வார் வாழித்திருநாமத்தில், “சுனமநவந் தாதி யெண்பத்தேழீந்தான் வாழியே, இலகு திருவாய்மொழி யாயிரத் தொருநூற்றிரண்டிரைத்தான் வாழியே” என்பது இரண்டாமடியாகக் காண்பதென; ஆசிரியகிருத்தமாவே இப்பாட்டில், ஒன்று மூன்று நான்கா மடிகள் எண்ணிக்கழிநெடிடிகளாக அமைந்திருக்க, இவ்விரண்டாமடி

யொன்றுமே பத்துச்சீர்கள் கொண்டுள்ளதனாலும், திருமுத்த கலியன் வாழித் திருநாமத்தினும் “இலங்கெழு கூற்றிருக்கை யிருமடலீந்தான் வாழியே. இம்மூன்றிற்பாட்டிருநூற்றிருபத்தேழிசைத்தான் வாழியே” என்ற மூன்றாமடியில் அவ்வனமே சீர்கள் மிகுந்துள்ளதனாலும், இவைபோல் வன மற்றும்பலபிழைகள் காணப்படுதலாலும், இலக்கணம்படியாத பரமை காந்திகள் பணித்த இவ்வாழித் திருநாமங்களை அப்பிள்ளை அருளிச்செய்தா ரென்பது ஏசுவர்க்குடமாம்.

அன்றியும், திருமடல்களை ஒவ்வொருபாட்டாகக் கொள்ளாமல் அரையுள் காலும் முக்காலுங்கூடின பலபாட்டுக்களாகக் கொள்ளுதல் இலக்கண நெறிக்கு இறையேனு மினங்காதென்பதையுஞ் சிறிதுவிவரிக்கின்றேன்;— ஈற்றடி மூச்சீரடியாகவும் மற்றையடி நாத்சீரடியாகவும்பெற்று, காய்ச்சீரும் மாச்சீர்விளச்சீர்களும் இருவகை * வெண்டளைகளுங்கொண்டு, மற்றைச்சீருந் தளையுப்பெறாமல், நான் மலர் என்ற ஓரசை வாய்பாடுகளுள் ஒன்றிலாவது, காசு பிறப்பு என்ற ஈரசைவாய்பாடுகளுள் ஒன்றிலாவது முடிந்து, ஒருவிதப்பத்தாலாயினும் இருவிதப்பத்தாலாயினும் வருவது வேண்பாவென்று பொதுப்பட்டக்கறி, இரண்டடியால் வருவது குறள் வேண்பாவென்றும், மூன்றடியால் வருவது சிந்தியல் வேண்பாவென்றும், நான்கடியாகிய இரண்டாமடியின் இறுதிச்சீர் முகலிரண்டடிகளின் எதுகையையுடைய தனிச்சொல்லாய்வர நிற்பது நேரிசைவேண்பா வென்றும், நான்கடியாகியத் தனிச்சொல் இன்றிவருவது இன்னிசைவேண்பாவென்றும், ஐந்தடிமுதல் பன்னிரண்டடியளவும் வருவது பஃரோடைவேண்பா வென்றும், பன்னிரண்டடிக்கு மேற்படின் கலிவேண்பா வென்றும் விசேஷித்து யாப்பிலக்கண நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளமைக்கேற்ப, திருமடல்களிரண்டையும் கலிவேண்பாவாகக்கொண்டு ஒவ்வொரு மடலையும் ஒவ்வொரு பாட்டாகக் கொள்ளுவதே ஏற்கும். இம்மடல்களிரண்டிலும் முற்றும் ஒன்றே எதுகையாக அமைந்தமையையும், ஈற்றடி மூச்சீராகவந்தமையையும் நன்குநோக்குக.

அன்றியும், சங்கத்துச்சான்றோர் இயற்றிய ‘பன்னிருபாட்டியல்’ என்ற இலக்கணநூலில் இன்னியலில் மடலிலக்கணஞ் சொல்லுமிடத்து “பாட்டுடைத் தலைமகனியற்பெயர்க் கெதுகை, நாட்டிய வேண்கலிப்பாவதாகிகாமங் கவற்றக் கரும்பனை மடன்மா, ஏறுவ ராடவ ரென்றனர் புலவர்” என்றதையுங் கண்டுதெளியலாம்.

இனி, தூப்புல் வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த ‘பிரபந்தசார’ மென்னும் பிரபந்தத்தில், “சிறியமடல்பாட்டு முப்பத்தெட்டிரண்டும்” என்று சிறிய திருமடலை நாதபதுபாட்டாகவும், பெரியதிருமடலை “சீர்பெரிய

* * “காய்முன் நேரும் மாமுன் நிரையும், விளமுன் நேரும் வருவது வேண்டளை”

† தனிச்சொல் பெற்றாலும் பலவிதப்பத்தால்வின் இன்னிசைவேண்பாவே யாம்; இரண்டாமடியாழித்த அடிகளில் தனிச்சொற் பெற்றதுகருவதும் இதுவே.

மடல்தனிற் பாட்டெழுபத்தெட்டும்” என்று எழுபத்தெட்டுப் பாட்டாகவும் பிரித்தருளிச்செய்து, “பரகாலன்சொல், அத்தனுயர் வேங்கடமாற்காயிரத் தோடான கிருநாற்றே ரைம்பத்து மூன்றும், முத்திருமெதிராசர் பொன்னடிக்கே, மொழிந்த வழதர்பாடல் நூறுமெட்டும், எத்திசையும் வாழ விவையாடிவைத்த வென்பவை நாலாயிரம் மெங்களவாழ்வே” என்று இராமாநுச நூற்றந்தாதியையுங்கூட்டி நாலாயிரம் பாட்டாகக் கணக்கிட்டுள்ளார் ; இதற்குப் போக்கென் ? என்பர்—வடகலைஸம்பரதாயஸ்தர் சிலர்:—

“வூத்திமுஞ்சேக-மெஜிநூ-வாவிததயா ஷொவஸாய்யாபு-வா தூ, ஸஹ-ஃ காஸக்யதூவஹதி கயம் த தூரதூகரொதி?।

சு.கு.ஸ-10, ஸஹ-தென நவயிஹ-யாவாயித-ம் கிஜிஹ-ம் நிவ-ஹஹ-ருவஹாசு கவிஹிஹவடதெஹ்யுககாபுய-யொம் ॥ ”

என்று அந்தத் தூப்புல் பிள்ளைதாமே அதிகரணஸாராவளியில் அருளிச் செய்த ச்லோகத்தை இங்குநினைக்கப் பெற்றேன். இதொழிய வேறு உத்தரம் சொல்லவல்லேனல்லேன்

“திருமடலை அவரவர்கள் தம்தம் கருத்தின்படி பலபாட்டுக்களாகப் பிரித்தற்கு இலக்கணநூல்கள் இறையாயினும் இசைந்து இடந்தருமோ வென்று எனது சிற்றறிவுக்கெட்டியவரை ஆராய்ந்துபார்த்து மறிந்ததொன்றில்லை” என்றருளிச்செய்வர். இதுநிற்க.

இங்ஙனமாகில், ‘நாலாயிரம்’ என நாடெங்கும் வழங்குவது சேரும் படி யெங்ஙனே யென்னில்; நாலாயிரக்கணக்குக்கு நூறு இருநூறு குறைந்தாலும் மிகுந்தாலும் நாலாயிரமென்றே வழங்கலாம்; [உதாரணம்.] நம் ஆழ்வார்கள் “வாணானாயிரத் தோவ் துணித்த” என்றும், “இண்டவாணை ரைஞ்ஞாறு கோள்களைத்துணித்த” என்றும்ருளிச்செய்தமை அனைவருபறிவர்; பரமசிவன் பிரார்த்தனையால், பாணஸூரனை ஐ நான்குகைகளோடும் உயிரோடும் எம்பெருமான் விட்டருளினனென்பது ஸ்ரீபாகவதாதிகளில் ப்ர வித்தம்; இனி, சிழ்க்குறித்த ஆழ்வார்பாசுரங்களுக்கும் இப்புராணவரலாற்றுக்கும் ஐக்கணடியம் பண்ணப்படுக்கால், ஆயிரத்துக்கு நாலேந்து குறையினும் ஆயிரமென்றே சொல்லாமென்று அனைவரும்ங்கீரிக்கவேண்டுமே. இனி, திருவாய்மொழி ஆயிரத்து நூற்றிரண்டு பாட்டாயிருக்க, ஆழ்வார்தாமே “குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன ஓராயிரம்” என்று பலவிடங்களிலும் அருளிச் செய்தமை சேரும்படியெங்ஙனே? பென்றுகேட்பார்க்கும், நூற்றெட்டுப் பாட்டுக்களமைந்த பிரபந்தத்தை ‘இராமாநுச நூற்றந்தாதி’ யென்கை சேரும் படியெங்ஙனே? யென்று கேட்பார்க்கும் - ஆயிரத்துக்கு நூறு ஐம்பது மிகுந்தாலும் ஆயிரமென்றே வழங்கலாமென்றும், நூற்றுக்குப் பத்து

ஐ ஹர்வம்ச விஷ்ணுபர்வத்தில், ௪௮௮-வது அத்தியாயத்தில், இரண்டுகைகளோடு விட்டருளினதாக வரலாறுகாண்கிறது; ப்ரக்ருதத்தில் இரண்டுவகையும் துல்யம்.

எட்டு மிகுந்தாலும் நூற்றென்றே வழங்கலாமென்றும் மறுமொழியுரைத்தலில் மயங்குவாரில்லையே. இவ்வாறுகவே நாலாயிரமென்ற வ்யவஹாரத்தையுஞ் சேர்வித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று முன்னோர் மொழிந்தமுறை. இவ்வாறு வடநூல்கள் பலவற்றிலுங் காண்கிறது; ஆயிரத்தெட்டுச் சீலோகங்களமைந்த ஸ்தோத்ரத்தைப் பாதுகாஸஹஸ்ரபென்றும், எழுபத்தினுக்குச் சீலோகங்களமைந்த ஸ்தோத்ரத்தை யதிராஜஸபத்தி யென்றும், இவை போலவன பலவழக்கங்களுங்காணலாம். ஆகையால், திருமடல்சீனை ஒவ்வொருபாட்டாகக் கொள்ளிலும் நாலாயிரமொன வழங்குதற்கு வசையொன்று மில்லையென்க. இது ஒழிய.

இத்திவ்யப்ரபந்தங்களுட் சிலவற்றுக்கும் பலவற்றுக்கும் முழுமைக்கும் வியாக்கியான மருளிச் செய்தவர்கள்:—திருக்குறையைப்பிரான் பிள்ளான், நஞ்சியர், வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை, அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார், வாதிக்கேஸரி அழகியமணவாளசியர், திருவாய்மொழிப்பிள்ளை, மணவாளமாடிகனிகள், அப்பிள்ளை, பிள்ளைலோகஞ்சியர். [வடகலைஸம்பரதாயத்துக்குச்சேர, சிற்றில திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குப் பெரியபரகாலஸ்வாமி, வேதாந்தராமாதுஜஸ்வாமி, ரங்கராமாதுஜஸ்வாமி முதலானார் ஸங்க்ஷேபவியாக்கியானங்கள் செய்துள்ளார்.] ஆகிய இப்பூருவர்களுளிச்செய்த வியாக்கியானங்களுள் ஒன்றேனும் தமிழிலக்கணநடையை அடியொத்திப் பதவுரைவிளக்கிப் பொழிப்புரைவிளக்கத் தலைப்படவில்லை; பெரும்பாலும் ரஸாதுபவத்தையே தலைமையாகக்கொண்டருளிச்செய்யப்பட்ட உரைகளாயிராநின்றன. இக்குறைகண்டு சில பின்புள்ளார், மேற்படி வியாக்கியானங்களை அச்சிடுவிக்குமாபோது ஒருபதவுரையுமெழுதிக்கூடவச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார்; அது பறபலவிடங்களில் இலக்கணநடையைத் தொடர்ப்பெறாஅலும், மயங்கவைத்தலென்னுங் குற்றத்துக்குக் கொள்கலமாகவுங் காணப்படாநின்றனையை அறிஞரனைவருமாராய்ந்துணர்வர்; “பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாம்.”

வடமொழியுந் தென்மொழியும் விரவிய பணிப்ரவாளநடையில் எழுதப்பட்டுள்ள பூர்வாசார்ய வ்யாக்யாநங்க னெல்லாவற்றையும் அரும்பதவுரைகளையுந்தழுவித் தமிழ்நடையில் ஒருரை இயற்றப்புகின் வெகுவிசிவாய விடுமாதலால், அங்ஙனஞ் செய்யாது, அவற்றைப் பெரும்பாலுந்தழுவிச் சிறுபான்மை உசிதமாக வேறுசிலவிஷயங்களையும் புதிதாகச் சேர்த்து எனது சிற்றறிவுக்கு ஏற்ப ஒருரையெழுதத் தொடங்கலாயினேன். இதில், அவசியமான பதப்பரையோஜனங்களையும், இன்றியமையாத இலக்கணக்குறிப்புக்களையும், முக்கியமான புராணவரலாறுகளையும் எடுத்துக்காட்டி, பதப்பொருள், கருத்து, விசேஷார்த்தம், சொற்கவை, பொருட்சுவை, பூரப்பிலக்கணம் முதலியவற்றை ஆங்காங்கு வேண்டுழி இனிது விளக்குவதோடு, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பரதாயமுறைகளையும், அகப்பொருள் துறையிலக்கண வகைகளையும் உள்ளவிடத்து விவரித்துவருமாறு முயன்

றிருக்கின்றேன். அன்றி, பூர்வாசார்யர்களுடைய வியாக்கியானங்களின் வாக்கியங்களும் உரியவிடங்களில் இதில் எடுத்தாளப்படும்; “முன்னோர் மொழிபொருளேயன்றி யவர்மொழியும், பொன்னேபோற் போற்றுவம்” (நன்னூல்) என்பது இலக்கண மாதலால்.

திருக்கோவையார்க்கு உரைசெய்யத் தொடங்கிய நல்லறிவுடைய தொல்பேராசிரியர்தாமே அந்நூலுரைப் பாயிரத்தில், “பரமகாரணன் திருவருளதனால், திருவாதவூரம்கிழ் செழுமறைமுனிவர், ஐம்பொறி கையிகந் தறிவாயறியாச் செம்புலச் செல்வராயினராதலின், அறிவன் நூற்பொருளும் உலக நூல்வழக்குமென, இருபொருளும் துதலி எடுத்துக்கொண்டனர், ஆங்கவ்விரண்டனும், ஆகமநூல்வழியின் துதலியஞான, யோகதன் பொருளின யுணர்த்துதற்கரிது, உலகநூல்வழியின் துதலியபொருளெனும், அலகில்தீம்பாற் பரவைக்கண் எம், புலனெனும் கொள்கலன் முகந்த வகைசிறிது, உரையா மரபின் உரைக்கற்பாற்று” என்றதனால், அந்நூலின் உட்கிடைப் பொருளேயன்றி வெளிப்படைப்பொருளும் உணர்த்துதற்கு எளியதன்றென்றனரென்றால், அந்நூலினும் மேம்பட்டுள்ள நம் ஆழ்வார்களருளிச்செயல்களின் ஸ்வாபதேசம் அந்யாபதேசமென்னும் இருவகைப் பொருளையும் உள்ளபடி வெளியிடுதற்குச் சிறற்றிவுடைய சிறிய்யனாகிய யானோ உரியேன்; அல்லெனினும் பூர்வாசார்யர்களது அருளிச்செயல்களையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு இவ்வுரையெழுதத் தொடங்கினேன்.

முக்குணங்களும் மாறிவரும் மானுடியற்கையாலாய கைப்பிழையும் அச்சப்பிழையும், இரவிலும் வினைவிலும் எழுதவேண்டியிருக்கின்றமைபற்றி நேரும் பிறழ்வுமாகிய பலகுற்றங்குறைகளைப் பெரியோர் தமது இயற்கை நற்குணத்தாற் பொறுத்தருளுமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன். குற்றங்குறைகளை யெடுத்துக் காட்டுவார் பக்கல் பெருநன்பாராட்டுவதுடன், அவற்றை அப்போதைக்கப்போது திருத்திவரவுங் கருத்துறுவேன்.

இவ்வுரையில், பூர்வவ்யாக்யானங்களி லொன்றிலு மருளிச்செய்யப் படாத அவிருத்தார்த்தங்கள் சிற்சிலவிடங்களில் மேலையார் மொழிந்தபடி எழுதப்படுமாதலின், அவற்றை ஸ்வகபோலகல்பிதங்களாகக் கருதி எஞ்ஞான்று மிகமூதொழியவேணும்; பெரியதிருமொழியில் “இரக்கமின்றி யெங்கோன்செய்ததீமை” என்றபாட்டின் வியாக்கியானத்தில், “ஆடழைப் பாரில்லை” என்றவிடத்துப் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்துள்ள ஐதிஹ்யத்தை ஆராய்ந்தருளி இவ்வேண்டுகோளைத் தெள்ளியார் பலர் பயன்பெறுவிக்கத் தலைப்படுவார்களாயின், * தலையல்லால் கைம்மாறிலேனே.

குற்றங் குறைகண்டு கூறுங் குரவாகட
கேற்றைக்குங் கைம்மாறு மென்தலையே—கற்றார்கள்
கல்லா வடியேனைக் கண்ணுற் றிகழாரேல்
எல்லா மெளிதா மெனக்கு.

இங்ஙனம், ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்,

அண்ணங்கராசாரியன்.

தென்னண்டைமாலீதி,

சின்னகாஞ்சீபுரம்.

பதிப்புக்குறிப்புகள்.

அருந்தமிழ்ப்புலவீர்தான்!

(க) இப்பதிப்பில், அருளிச்செயல் மூலம் தமிழிலக்கணநெறிக்கணங்கச் சீர்பிரித்து அச்சிடப்படுமாதலின், அத்யாபகபாடத்தை ஒதவிரும்பும் மாணுக்கர்கட்கு இதுகொண்டு பெறுவதொரு பேரில்லை. ஆன்றியும், அத்யாயகர்கள் ஸேவாகாலத்தில் நிறுத்துமிடங்கள் பெருமபான்மை வியாக்கியானப் பொருத்தமற்றிராநின்றமை அபியுத்தர்களுக்கு அறிவரி தன்று; ஓரிடத்தை யெடுத்துங் காட்டுகின்றேன்;—திருப்பல்லணடி, 'எந்நாளெம்பெருமான்' என்றபாட்டில், பொருட்சேர்த்திக்குப்பொருந்த 'உன்றணக்கடியோமென்றெழுத்துப்பட்ட' என்றிவ்வளவிலே நிறுத்த வேண்டியிருக்க, அங்ஙனன்றி, இரண்டாமடியிலுள்ள 'அந்நாளே' என்பதையும் முதலடியோடு கூட்டிநிறுத்துவது * இமவந்தந்தொடங்கி இருங்கட லளவும் ஸாம்ப்ரதாயிகம்போல நிகழாநின்றது. நாலாயிரத்திள், ஒவ் வொருபாட்டின் அடிகளின் கடைசியில் நிறுத்தப்படாமல் வியாக்கியானார் வயாதுருணமாகப் பூருவர்குள் நிறுத்திஸேவித்துவரும் இடங்கள் கருகூடி; வியாக்கியானார்வயவிபரீதமாக நிறுத்துமிடங்கள்—ககநூடு; இனி இவற் றையெல்லாம் திருத்தி, நிறுத்தவேண்டுமிடங்களில் அடையாளங்கள் கொடுத்து நிறுத்திப் பதிப்பிப்பதனால் பயனென்பது இறையும் பெற்றோரா தென்பதைப் பலவகைகளாலறிந்து, இலக்கணநடைக்கணங்கப் பதிப்பிக்க வேண்டுமென்றுதீர்மிடப்பட்டது.

(உ) நாலாயிரத்தினுள் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ள புராணகதைகள் முழுதும் மூலகார்தங்களிலிருந்து விரிவாகத் தெளிய ஆராய்ந்தெடுத்தெழு தப்பட்டு, முதலாயிரவுரைப்பதிப்பு முற்றுப்பெற்ற பின்னர், "அருளிச்சே யற்கதையடைவு" என்பதொரு வசனநூலாக அச்சிடுவிக்கப்படும்.

(ங) பெரியாழ்வார்திருமொழிஉரை முடியப்பதிப்பித்தபின்னர், யாப். பிலக்கணச் சுருக்கமும், பெரியாழ்வார் திருமொழியின் ஒவ்வொருதிருப் பதிகத்துக்கும் விருத்தலிலக்கணவாராய்ச்சியும் பதிப்பிக்கப்படும்.

தனியன்.

சிறப்புப்பாயிரத்துக்கு வைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்தில் 'தனியன்' என்று பெயர்வதற்கும். அது—நூலின் சிறப்பையாயினும் நூலாசிரியர் சிறப்பை யாயினும் இரண்டையுமாயினும் எடுத்துக்கூறுவது. நூலினுச்சோரமல் அதன்புறத்தே தனித்துநிற்பற்றித் தனியன் என்பது காரணப்பெயராம். இதில் 'அன்' என்னும் ஆண்பால் விருதி உயர்வுகுறித்தற்பொருட்டு அஃ. றிணைப்பெயரோடு வந்ததென்க; 'திருக்கோவையார்' 'நாலடியார்' என்ப வற்றில் 'ஆர்' விருதிபோல. இத்தனியன் பூர்வாசார்யர்களால் ஒவ்வொரு பிரபந்தத்துக்கும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஸம்ஸ்கிருதசலோக ரூபமாயுஞ் சிலஉள, இவற்றுக்கெல்லாம் விரிவுரை இயற்றியருளினார் பிள்ளை லோகஞ்சீயர், "தன்னுசிரியன் தன்னொடுகற்றேன், தன்மாணுக்கன் தகு முரைகாரனென், நின்னோர்பாயிரமியம்புதல் கடனே" என்ற நன்னூற் சூத் திரத்தினுள், தனியனருளிச்செய்வதில் அதிகாரமுடையார் இன்னாரென் றறியலாம்.

ஸ்ரீ பெரியாழ்வார்.

இவ்வாழ்வார் அருளிச்செய்த திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார திரு
மொழி என்ற திவ்யப்ரபத்தங்களிரண்டிலும் மங்களாசாஸனம்செய்யப்
பெற்ற திருப்பதிகள்—20.

அவையாவன:—

(க) திருவரங்கம்.	(கக) திருவேங்கடம்.
(உ) திருவெள்ளறை.	(கஉ) திருவயோத்தி.
(ஊ) திருப்பேர்நகர்.	(கஊ) சாளக்கிராமம்.
(ச) திருக்குடந்தை	(கச) வதரியாச்சிரமம்.
(ரு) திருக்கண்ணபுரம்.	(கரு) கண்டங்கடிநகர்.
(சு) சித்திரகூடம்.	(கசு) துவரை.
(எ) திருமாலிருஞ்சோலை.	(கஎ) வடமதுரை.
(அ) திருக்கேகர்ட்டியூர்.	(கஅ) திருவாய்ப்பாடி.
(கூ) ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்.	(ககூ) திருப்பாற்கடல்.
(க0) திருக்குறுங்குடி.	(20) பராபதம்.

இவற்றுள், மற்றை ஆழ்வார்களால் பாடப்பெறாமல், இவ்வாழ்வா
ரொருவரால்மாதிரம் பாடப்பெற்ற திருப்பதி—கண்டங்கடிநகர், ஒன்றே.

பேருளாளன் பேருந்தேவித்தாயாரீ திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பொதுத் தனியன்கள்.

நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீஸெஸெஸடியாவாது யிலகூராஹிமணாண்டவடி .

யதீந்நவணம் வநெந் ரஜிஜாஜாதாரம்முகி || * * *

பதவுரை.

ஸ்ரீஸெஸெஸடியாவாது } திருமலையாழ்வார் என்னும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின்
டியாவாது } திருவருளுக்குப் பாத்ரபூதராய்
யிலகூராஹிமணாண்டவடி } ஞானம், பக்திமுதலிய நற்குணங்களுக்குக் கடல்போ
ன்றவராய்

யதீந்நவணம் } எம்பெருமானார் பக்கலிலே ப்ராவண்யமுடையான

ரஜிஜாஜாதாரம் } ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகளை, வணங்காநின்றேன்.
முகி வநெந்

குறிப்பு:-- “யதீந்நவணம்” என்கிற விதம் - மணவாளமாமுனிக
ளுக்கு அஸாதாரணமான நிருபகம்.

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது.

அகநீநாயலாரஜாஜாநாயயாமுகியுஜாடி .

அஸாஹாயபயபணா வநெந் மருவாஜாடி ||

அகநீநாயலாரஜாடி—ஸ்ரீயபதியைத் தொடக்கத்திலே உடைத்தாய்
நாயயாமுகியு } ஸ்ரீமந்தாதமுனிகளையும், ஆளவந்தாரையும் இடையிலே
ராடி } உடைத்தாய்.

செய்தா உபாயம் } எமக்கு முகாய்நான் எம்பெருமானாரை முடிவிலே
யுண்ணா } உடைத்தான்

குறிப்பு:— உடையனர்தாம் குருபரம்பரைக்கு நடுநாயகமாயிராரின் குரோயாதிகள், ஆழ்வான்கு ஸாக்ரதாசார்யரானமை பற்றி, இங்ஙனரு விச் செய்தருளினர்.

பொருத்தியுள்ள வரலாற்று நூல்கள்
 வரலாற்று நூல்கள் வரலாற்று நூல்கள்
 வரலாற்று நூல்கள் வரலாற்று நூல்கள்
 வரலாற்று நூல்கள் வரலாற்று நூல்கள்

சுற்று-தவறாலை-ஐய-என்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைபிணைகளா
 ழுறாசுவரொரோஹசு-கிறஸுவர்ணத்திலுள்ள மிகுந்தவிருப்பத்தாலே.

அவ்வுட்கொள்—எமக்கு ஆசார்யராய்

உய்யெகலிதொழி—தயாகுணத்துக்கு முக்யஸமுதாம் போன்றவரான

உரணெ ளா ஸாண டு-வ-டி) — திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறேன்.

குறிப்பு:— இந்த ச்லோகம்— ஆழ்வானாகுனிச்செய்த பஞ்சஸ்தவத்
தில் முதல் ஸ்தவமான ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தின் முதல் ச்லோகம். “சுஷ்ரு
ஜ்-பொரீ” என்ற வித்தால்—எய்திபொருமானுக்கு க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்தாசா
ர்யதவம் விவகிதம்.

சேதாவதி காயவதமஸூநயா விவருதி:

சுடி)வடி) நஃ க-புவ-தவ-க-ப-பிராதி

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபிரபாகரம் பூசாரி கிருஷ்ணா ||

போதா, விதா, யுவதயம்—தாயும், தம்பபனும், ஸ்த்ரீகளும்,

தநயாஃ, விம-ஞ்சிஃ—பிள்ளைகளும், ஐசுவர்யமும்

ஸுவ-கீழ்—(மற்றுமுள்ள) ஸகலபதார்த்தங்களும்

செந்தயாநாடி—நான் பிறந்தவம்முத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு

தீயனப்படுத்த தீயனத்த நீபிகை - தனியன் உரை.

நியதெக யபெவ—நியதமாக எந்தத்திருவழியினையே ஆகின்றதோ,
 கஃ குடிஸு கௌவகெஃ—நம்குலகூடஸ்தரான நம்பாழ்வாருடைய
 வகௌவாஹிராஜிழ்—மகிழ்மாலையாலே அலங்கருந்தமார்
 ஸ்ரீரீத்—வைஷ்ணவஸ்ரீயோடே, சித்யஸம்புக்தமாயிருந்துள்ள
 தத் சுவ்யியாமுஷ—அந்தத் திருவழியினை
 சேயுடா ப்ரணோயி—(என்) தலையினால் ஸேவயாகின்றேன்.

குறிப்பு:—இது ஆளவந்தாராளுசிசெய்த வந்தோத்தரத்தில் ஐந்
 தாம் ச்லோகம். “சேலேயகண்ணியரும் பெருஞ்செல்வரும், நன்மக்களும்,
 மேலாத்தாய்தந்தையும்வரையினியாவாரே” என்று ஆழ்வார் எம்பெருமான்
 விஷயத்தில் அதுஸந்தித்தருளின பாசரத்தை, இவர் அவ்வாழ்வார் விஷயத்
 திலே அதுஸந்திக்கிறார்.—“ப்ரபணஜகௌபுஜம் ப்ரவபெடி ஸ்ரீவராஜு
 ஸு” என்றத்தை ஸ்மரிப்பது.

ஸ்ரீபராசர பட்டரருளிச்செய்தது.

ஊடுகம் ஸராஸ்யுசிஹராஹ்யபுடநாய—
 ஸ்ரீஹிஸாரகௌஸெவாரயொமிவாஹாநு ;
 ஹதாஸ்விரெணுவாகாலயதீநுரிஸாநு
 ஸ்ரீதீராகுஸுமிங் ப்ரணகொஷி கித்யு ||

ஊடுகம்—பூதத்தாழ்வாரையும்

ஸராஸ்யு, சிஹராஹ்ய, ஊடு } பொய்கையாழ்வாரையும், பேயாழ்வாரையும்,
 நாய, ஸ்ரீஹிஸார, கௌ } பெரியாழ்வாரையும், திருமழிசையாழ்வாரை
 ஸெவா, யொமிவாஹாநு } யும், குலசேகராழ்வாரையும், திருப்பாணாழ்
 வாரையும்,

ஹதாஸ்விரெணுவா, வர } தொண்டாடிப்பொடியாழ்வாரையும், திருமங்கை
 கால, யதீநுரிஸாநு } யாழ்வாரையும், எம்பெருமானாரையும்,

ஸ்ரீதீராகுஸுமிங்—நம்மாழ்வாரையும்

கித்யு ப்ரணகொஷி—நாடோறும் ஸேவயாகின்றேன்.

குறிப்பு:—‘ஸராஸ்யு’ என்றும், ‘ஸராஹ்ய’ என்றும், ‘ஸராஸ்யு’
 என்றும் மூன்றுவகைப்பட்டன வழங்குகின்றன.

போதுத் தனியன்களின் உரை முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த நாலாயிரப்பத்தத்துள்

மு த ல ா யி ர ம்.

(*)

திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழிகளின்
தனியின்கள்.

நாதமுனிகள் அருளிச்செய்தது.

மாராசீவநயீக்யு ப்ராஹ் வெஷாமஸெஷாநு
நரவதிவரிக் ஸஷ்டம் ஸாஜாடாதுகாஜீ ।
பூசாசாஜிரவநுஜம் ராஜநாயஸ்யு ஸாக்ஷாசு
விஜகூலதிககணம் விஷ்ணுவிதம் நாரீரி ॥

ய — யாவரொரு பெரியாழ்வார்

நரவதிவரிக் ஸஷ்டம் — ஸ்ரீவல்லபதேவனென்ற ராஜாவால் ஏற்படுத்தப்பட்ட

ஸாஜா — வித்யாகல்கத்தை

சூஷாதுகாஜீ — கைப்பற்ற ஆசைகொண்டவராய்

மாராசீவநயீக்யு — ஆசார்யமுகத்தால் அப்யஸியாமலே

கஸெஷாநு வெஷாநு ப்ராஹ் — ஸமஸ்தமான வேதங்களை உரைத்தாரோ,

ராஜநாயஸ்யு — அழகியமணவாளனுக்கு

லாக்ஷாஸ் ஸுஸ்-ஸுஸு—நேரான மாமனாரும்
 ஸரீரவடிபு—தேவதைகளால் தொழ்த்தக்கவரும்
 ஹிஜக-ஹிஜக—ப்ராஹ்மணவம்சத்துக்குத் திலகம் போன்றவருமாகிய
 அ-விஷ்ணு-விஷ்ணு நரோதி—அந்தப் பெரியாழ்வாரை வணங்குகிறேன்.

பாண்டியப்பட்டர் அருளிச்செய்தது.
 (இருவிகற்ப நேரிகைவேண்பா.)

மின்னா தடமதிள்கூழ் வில்லிபுத்தூ ரென்றோருதால்
 சோன்னா கழற்கமலஞ் சூடினோம்—முன்னாள்
 கிழியறுத்தா னென்றுரைத்தோங் கீழ்மையினிற் சேரும்
 வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே வந்து.

ப த வ ரை.

மின் ஆர்—“ஒளி நிறைந்த, தட—பரப்பும் உயர்ந்தோங்குகடிமுன்ன மதிள்—திருமதிலாலே சூழ்—சூழப்பட்ட [ன்று வில்லிபுத்தூர் என்று—“நீவில்லிபுத்தூர்” எ ஒருகால்சொன்னார்—ஒருதரம் உச்சரித்த [வருடைய கழல் கமலம்—திருவடித்தாமரைகளை சூடினோம்—சிரமேற்கொண்டோம்; முன்னாள்—“புருஷார்த்தம் வெளியாகாத [காலத்தில்	கிழி—பொருள்முடிப்பை அறுத்தான் என்று—அறுத்தருளினவர்” [என்று உரைத்தோம்—சொல்லப்பெற்றோம்; நெஞ்சமே—ஓ! நெஞ்சே! வந்து—நீ அநுஊலமாய் வரப்பெற்று கீழ்மையினில்—அதோகதியாகிற நாகத் சேரும்—சேருகைக்குடலான [தில் வழி—வழியை அறுத்தோம்—அறப்பண்ணினோம்.
--	---

குறிப்பு:— விஷயார்த்தங்களில் செல்லாது ஆழ்வார்பக்கவிலே செல்
 லப்பெற்றமைக்கு மனமகிழ்ந்து ‘நெஞ்சமே’ என்று கொண்டாடுகிறபடி,
 மதிள்-மதில், போலி. ‘கீழ்மை இனிச்சேரும்’ என்றும், ‘கீழ்மையினிச்சேரும்’
 என்றும், ‘கீழ்மையினிற் சேரும்’ என்றும் மூன்று பாடங்கள் உண்டு. வந்து-
 வர என்றபடி, எச்சத்திரிபு.

(இதுவும் அங்ஙனமே.)

பாண்டியன் கொண்டாடப் பட்டர்பிரான் வந்தானென்
 னீண்டிய சங்க மெடுத்துத்—வேண்டிய
 வேதங்க ளோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்
 பாதங்கள் யாமுடைய பற்று.

பாண்டியன்—வல்லபதேவ என்கிற பா [ண்டிய ராஜன் கொண்டாட—ப்ரசம்வரிக்க, பட்டர்பிரான்—“ப்ராஹ்மணர்களுக்கு [உபகாரகரான பெரியாழ்வார் வந்தான் என்று—எழுந்தருளினார்” என்று	சண்டிய—திரள் திரளான சங்கம்—சங்குகளை எடுத்து—கையில் கொண்டு ஊத—(பலர்) ஊத, வேண்டிய—(விஷ்ணுபாரம்யஸ்தரீபந்த் [க்கு ஆவச்யகங்களான
--	---

வேதங்கள்-வேதவாக்யங்களை

ஒதி-உபந்யஸித்து

விரைந்து-வினம்பியாமல் [தவிர்த்து]

இழி-வித்யாசுல்கமாகவைத்த பொருள்

[முடிப்பை]

அறுத்தான்-அறுத்தருளின பெரியாழ்

[வாருடைய

பாதங்கள்-திருவடிகளானவை]

யாமுடைய-நமக்கு

பற்றுச்சரணம்.

‘குறிப்பு:—“சண்டிய” —சட்டம்—திரள். “சங்கம் மடுத்துத்” “சங்கம் அடுத்துத்” “சங்கம் எடுத்து ஒத்” என்றும் பாடங்களுண்டு. “சங்கம்” என்று—விதவத்ஸமுஹத்தைச்சொல்லிற்றாய், “எடுத்து ஒத்” என்று—ஒரோ விடங்களில் அந்யபரங்களாய்க்கிடந்த வேதவாக்யங்களை ஸ்வமதஸாதகங்களாக எடுத்து ஒதினவளவிலே என்றபடி. சங்கம்—ஸம்வயம்; ஸம்வயம். மடுத்து—வாயிலே வைத்து. அடுத்து—கட்டி. “எடுத்து[தோ]த” என்கிற பாடமொன்றுமே மோனைக்குச் சேரும். “யாம் உடைய” என்று பிரித்து, “நாம் ஆசிரயமாகவுடைய” என்றதுமொன்று.

—

ஸ்ரீ

பெரியாழ்வார் வைபவம்.

பெரியாழ்வாராகிறார்—ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலே ப்ராஹ்மணோத்தமரான * வேயர் தங்கள் குலத்திலே ஆனிமாஸத்திலே ஸ்வாதிக்ஷத்ரத்திலே மாறா துடிசாராய் அவதரித்து “விஷ்ணுசித்தர்” என்னுந் திருநாமத்தையுடையராயிருப்பாரொருவர். இவர் வடபெருங்கோயிலுடையானுடைய நிர்ஹேதுககடாக்ஷத்தாலே சேஷத்வ முறையையுணர்ந்து பகவத்விஷயத்திலே கிஞ்சித்கரிக்கத்திருவுள்ளமாய், இவ்விஷயத்துக்குப் பூவிகையே உகப்பென்றறுதியிட்டு வடபெருங் கோயிலுடையானுக்கு * நாட்கமழ் பூம்பொழிலாகத் திருநந்தவனம் செய்து திருமால்கட்டிச் சாத்திப் போருகிறகாலத்திலே,—

பாண்ட்யகுல் திகைன ஸ்ரீ வல்லபதேவ னென்கிறராஜா பரமதார்பிக னாகையாலே சிறியத்தைப் பெரியது நலியாதபடி தேன்மதுரையிலே யிருந்து ராஜ்யம் பண்ணிக்கொண்டு போருகிறகாலத்திலே, அந்தராஜா நகர சோத நார்த்தமாக வருகிறவளவிலே ஒரு ப்ராஹ்மணன் அங்கே ஒரு தின்னையிலே கிடக்கக்கண்டு ராஜா அவனை பெருப்பி ‘நியார்?’ என்று கேட்க, அவனும் “நான் ஒருப்ராஹ்மணன், கங்கையாடி வருகிறேன்” என்ன, ‘ஆனால் உனக்குத் தெரிந்த ச்லோகமொன்று சொல்லிக்காணாய்’ என்ன, அந்தப்ராஹ்மணன், * “வஷிஷ்டாஹு-ஸிஷ்யஸ்யபுத்தகஜாலாநு நிஸாநா-ஸ்ய-ஹிவ ஸம் யதெக | ஸாயக்ஷிஹெதொவ-ஸ்யஸாததெவ வஸாநுஹெதொரி ஹஜநாய” என்கிறச்ச்லோகத்தைச் சொல்ல, ராஜாவும் இத்தைக்கேட்டு, வ்யுத்பந்நாகையாலே, “ந்ருஷ்டத்தில் நமக்கொரு குறையுமில்லை, இனி அந்ருஷ்டயதநம் பண்ணும்படி எங்ஙனே!” என்று வ்யாகுல

* இந்த ச்லோகத்திக்குப் பொருள்:—வஷிஷ்டாஸமாசிய ஆம ஆவணி புரட்டாசி ஜப்பியென்னும் கால்கு மாஸங்களில் ஸாகமாக வாழும்பொருட்டு மற்றுள்ள எட்டுமாஸங்களிலும் ப்ரயதநம் செய்யக்கடவன்; இரவீஷ் ஸாகமாக வாழுகக்காகப் பசலில் பாதிபொழுது ப்ரயதநம்செய்யக்கடவன்; சித்தத்தனத்தில் ஸாகமாக வாழ்தல் பொருட்டு வெணவசவயஸவரிலே முயற்செய்யக்கடவன்; பரலோகாரத்தத்தின் பொருட்டு இந்த லோகத்தினே உண்டான மதஸ்ய ஜந்தத்தாலே முயலக்கடவன் என்றனாது.

னாய், தன்புரோஷிதரான செல்வநம்பியைப் பார்த்து “புருஷார்த்த நிர்ணய பூர்வகமாக அந்ருஷ்ட வித்திக்கு உபாயமேது?” என்று கேட்க, அவரும் வித்வான்களைத்திரட்டிப் பரதத்வ நிர்ணயம் பண்ணுவித்து அவ்வழியாலே பெறவேணும்” என்றருளிச்செய்ய; ராஜாவும், “அப்படியே, ஆகிறது” என்று பஹுதாவ்யத்தைக் கிழிச்சிரையிலே வித்யாகல்கமாக ஒரு தோரணத்திலே கட்டுவித்து வித்வான்களை ஆஹ்வானம் பண்ணச் செல்லுகிற அளவிலே;

வடபெருங்கோயிலுடையான் இவ்வாழ்வாரைக்கொண்டு லோகத்திலே பரதத்வத்தைப் பரகாசிப்பிக்கைக்காக இவ்வாழ்வாருடைய ஸ்வப்நத்திலேயெழுந்தருளி, “நீர் போய்க்கிழியை அறுத்துவாரும், வேதார்த்தப்ரதிபாதநத்துக்கு நாம்கடவோம், அது உமக்கு ஊமன்று” என்று ஆழ்வாரை நிர்ப்பந்தித்தருள, ஆழ்வாரும் *சிறற்றஞ்சிறுகாலேயெழுந்திருந்து விஸ்மிதராய், பாண்டயனுடைய வித்வங்கோஷ்டியேற எழுந்தருளினவளவிலே, செல்வநம்பியும் ராஜாவும் அப்யுத்தாநப்ரணமபூர்வகமாக ஆழ்வாரை ஆதரிக்க, இத்தைக்கண்ட வித்வான்கள் இவர்க்கு வேதாப்யாஸம் சிறிதுமில்லையென்னும்புத்தியாலே ராஜாவை அதிகேஷ்பிக்க, அவ்வளவிலே செல்வநம்பி ஆழ்வாரைத் தெண்டனிட்டு, “வேதாந்நப்ரதிபாத்யமான பரதத்வத்தை நிச்சயித்தருளிச்செய்யவேணும்” என்று விஜ்ஞாபித்தவளவிலே, ஆழ்வாரும் நிரிதேஹதுக பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸகலவேத ஸாரார்த்தங்களையும் ததுபப்ரும்ஹணங்களான இதிஹாஸபுராணார்த்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து ப்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வஸ்மாத்தப்ரனென்று அநேகக்ருதீஸம்ருதிதிஹாஸபுராணதிவசநோபந்யாஸவிசேஷங்களாலே பஹுமுகமாகப் ப்ரதிபாதித்தருளிச்செய்கையாலே வித்யாகல்கமாகத்தோரணத்திலே கிழியாகக்ஷ்டியவைத்த தநம் இவர்முன்னே தானே தாழ்வனாய், ஆழ்வாரும் அதிப்ரீதியோடே “விறைந்துகிழியறுத்தான்” என்னும்படியே அக்கிழியை அறுத்துக்கொண்டருளினார்.

இத்தைக்கண்டு, அதிகேஷ்பித்த வித்வான்களோடு அறுவர்த்தித்த ராஜாவோடு வாசியற ஸர்வரும் விஸ்மிதராய்க்கொண்டு ஆழ்வார்திருவடிகளிலே தண்டன்ஸமர்ப்பித்து, மிகவும்ப்ரீதியோடே அவரை யானைகழுத்தின்மேலே ஏறிபருளப்பண்ணி, அந்த வித்வான்கள் சத்ரசாமரதாளவ்ருந்தாதிகள் தரித்து ஸேவிக்க, *ஈண்டியசங்கமெடுத்துத் த, ராஜா இவர்க்குப் ‘பட்டர்பிரான்’ என்றுதிருநாமம்சாத்தி, தானும்ஸபரிசுரனாய் ஸேவித்துக்கொண்டு நசரிவலம்வருகிற அம்மஹோத்ஸவத்தைக் காண்கைக்காக ஸர்வேச்வரன் தானும் பிராட்டியுமாய்ப்பெரியதிருவடிகளேற்கொண்டுப் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளாலேஸேவ்யமானாய் திவ்யமங்களவிசுஹவிசிஷ்டனய்க்கொண்டு, நெருங்கிநிற்கிற இத்திரளோடு ஸந்நிவிதனாக, இத்தைக்கண்ட ஆழ்வார், ஸ்வஸம்ருத்தியைக்கண்டு இறுமாவாதே, ‘* நலமந்தமில்லதோர்நாட்டிலே வீற்றிருக்கக்கடவ வந்து; கலி ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணுகிற *இருள்தருமாஞாலத்திலேவந்து சக்ஷார்விஷயமாவதே! இவ்வஸ்துவுக்கு என்னதிற்கு வருகிறதோ’ என்னுமிதிக்

கையாலே யானைகழுத்தில் கிடக்கிற மணிகளைத்தாளமாகக்கொண்டு, “இந்த ஸௌந்தர்யாதிகளுக்கு, ஒருதிற்கும்வாராதொழியவேணும்” என்றுமங்களா சாஸநம்பண்ணியருளி, இவ்விஷயத்துக்குத்தாமொருவரே மங்களாசாஸநம் பண்ணுஷக போராதென்று, தமக்குத் தோள்திண்டிகளான ஐச்வர்யகைவல்யபுகவச்சரணர்த்திகளையும் மங்களாசாஸநயோக்யராம்படிதிருத்திச் சேர்த்துக்கொண்டு பல்வகையாலும் திருப்பல்லாண்பொடியருளினார்.

அநந்தரம், அந்தராஜாவையும் விசேஷகடாக்ஷம் செய்தருளி, அவனாலே ஸத்திருதராய் ஸ்ரீவிஸ்ஸிபுத்தூரிலெழுந்தருளி, தனக்குக்கிடைத்த ஸத்காரங்கனையெல்லாம் வடபெருங்கோயிலுடையானுக்கே ஸமர்ப்பித்து, அநந்தரம் க்ருஷ்ணவதாரத்திலே மிகவும் ப்ரவணராய், “கண்ணன்கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்” என்று—க்ருஷ்ணன் அவதரித்ததுமுதலாக, “வென்றிசேர்பிள்ளை நல்வினையாட்டம்” என்கிற அதிமாதுஷ்சேஷடிதமான க்ருஷ்ணவ்ருத்தாரந்ததை, இவர் மொவஜம்மத்தை ஆஸ்தாநம்பண்ணி அதுகரித்து நன்றாக அது பவித்து, அவ்வதுபவத்தாலுண்டான ப்ரீத்யதிசயத்தாலே பெரியாழ்வார்திருமொழி என்கிற திவ்யப்ரபந்தத்தை அருளிச்செய்து, *செத்தம்நன்கொருங்கித்திருமால்மேல் சென்றகிந்தையராய்க்கொண்டு, *சாயைபோலப்பாடவல்ல ஸஜ்ஜநங்களுக்கு உபகரித்தருளி உலகத்தை வாழ்வித்தருளினார்.

உபதேச ரத்தினமாலை.

“இன்றைப் பெருமை யறிந்திலையோ எனெநெஞ்சே !
இன்றைக்கென் னேற்ற மெனிலுரைக்கேன்—நன்றிபுனை
பல்லாண்டு பாடியநம் பட்டர்மிரான் வந்துதித்த
நல்லானி யிற்சோதி நான். (கக)

மாநிலத்தில் முன்னம் பெரியாழ்வார் வந்துதித்த
ஆனிதன்னிற் சோதியென்று லாதரிக்கும்—ஞானியருக்
கொப்போ ரிலையி வ்லகுதனி லென்றுநெஞ்சே !
எப்போதுஞ் சிந்தித் திரு. (கௌ)

மங்களா சாசனத்தில் மற்றுள்ள வாழ்வார்கள்
தங்களார் வத்தளவு தானன்றிப்—பொங்கும்
பரிவாலே விஸ்ஸிபுத்தூர்ப் பட்டர்மிரான் பெற்றான்
பெரியாழ்வா ரென்னும் பெயர். (கஅ)

கோதிலவா மாழ்வார்கள் கூறு கலைக்கல்லாம்
ஆதி திருப்பல்லாண் டானதுவும்—வேதத்துக்
கோமென் னுமதுபோ லுள்ளதுக்கெல் லாஞ்சுருக்காய்த்
தான்மங் கலமா தலால். (கக)

உண்டோ திருப்பல்லாண் டெக்கொப்ப தோர்கலைதான்
உண்டோ பெரியாழ்வார்க் கொப்பொருவர்—தண்டமிழ்தூல்
செய்தருளு மாழ்வார்கள் தம்மிலவர் செய்கலையில்
பைதனெஞ்சே! ரீயுணர்ந்து பார்.” (உ௦)

திருப்பல்லாண்டு.

மங்கனாசாஸநப்ரபந்தமென்பது - தேர்ந்தபொருள். ஆழ்வார் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் 'பல்லாண்டு' என்ற சொல்லால் எம்பெருமானை வாழ்த்துதலால், இப்பெயர் வழங்கலாயிற்று. இதனை, பல்லாண்டென்று இந்நூல் தொடங்குவதனால் முதற்குறிப்பென்னுமில்லக்கணத்தால் வந்த பெயர் என்று சொல்லுவர்; 'அமலனாதிபிரான்' 'கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு' இவை போலே பல் ஆண்டு—பல வருஷம்; அது இங்கு, 'பலவருஷங்களிலும் எம்பெருமானுக்கு ரகசியுண்டாகவேணும்' என்ற பொருளைப்பெறுவிக்குமென்க. 'எப்பொருள் சொல்லி நெவ்வாறு யார்ந்தோர், செப்பின ரப்படி செப்புதல் மரபே.' என்ற நன்னூற்குத்தொகை நினைக்க. திரு—உயர்வைவிளங்கும் அடைமொழி; ஸ்ரீராமாயணம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம், ஸ்ரீபாஷ்யம் என்பன போல.

இப்பிரபந்தத்திற்குக் தென்கலைஸம்பரதாயத்தில், பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்த வியாக்கியான மொன்றமே திடைத்துள்ளது. வடகலைஸம்பரதாயத்தைச் சேர்ந்த வியாக்கியானங்கள் இரண்டு மூன்றுள்ளன.

“மங்கனாசாஸநம் ஸ்வரூபநிருத்தமன்றோ வென்னில், ஜ்ஞாததஸையில் ரக்யாஷ்கபாவம் தன் கப்பிலே கிடக்கும்; ப்ரோமதஸையில் தட்டுமாத்கிடக்கும் அவன் ஸ்வரூபத்தை அதுஸத்தித்தால் அவனைக்கடகாகக் கொண்டு தன்னை நோக்கும்; ஸைகூபார்யத்தை அதுஸத்தித்தால் தன்னைக்கடகாகக் கொண்டு அவனை நோக்கும்.” “ஒருநாள் முகத்திலெழித்தவர்களை வடிவமது படுத்தும்பாடாயிற்றிது.” “ஆழ்வார்களைல்லாணாயும் போலல்லா பெரியாழ்வார்; அவர்களுக்கு விது காசாசிக்கம்; இவர்க்கு இது நிகயம்.” இத்தயாதி ஸ்ரீவாக்ஷண வாக்ஷியங்களையும், அவற்றுக்கான மணவாளமா முனிகள் வியாக்கியான பங்கிதையும் கங்கு நோக்குக.

பிரபந்தசாரம்.

“பேபணித்த வில்லிபுத்தூராரி தன்னிற்
பெருந்தோதி தனிறறேன்றும் பெருமா னேழன்
சேணித்த பாண்டியன்றன் கெஞ்ச தன்னிற்
அயக்கறமால் பரத்துவத்தைத் திறமாச் செப்பி
வாரணனோன் மதுரைவலம் வரவே வானின்
மால்கருட வாகனனாய்த் தோன்ற வாழ்த்தும்
ஏரணிபல் லாண்டுமுதற் பாட்டு நானூற்
தேரூபத்தொன் திரண்டுமெனக் குதவு நீயே.”

கையாலே யானைகழுத்தில் கிடக்கிற மணிகளைத்தாளமாகக்கொண்டு, “இந்த ஸௌந்தரப்பாதிக்கு, ஒருதிங்கும்வாராதொழியவேணும்” என்றுமங்களா சாஸநம்பண்ணியருளி, இவ்விஷயத்துக்குத்தாமொருவரே மங்களாசாஸநம் பண்ணுஷக போராபென்று, தமக்குத் தோள்நீண்டிகளான ஐச்வர்யகைவல்யபுகவச்சரணர்த்திகளையும் மங்களாசாஸநயோக்யரம்படிதிருத்திச் சேர்த்துக்கொண்டு பல்வகையாலும் திருப்பல்லாண்பொடியருளினார்.

அநந்தரம், அந்தராஜாவையும் விசேஷகடாகூடம் செய்தருளி, அவனாலே ஸத்திருதராய் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலெழுந்தருளி, தனக்குக்கிடைத்த ஸத்காரங்கனையெல்லாம் வடபெருங்கோயிலுடையானுக்கே ஸமர்ப்பித்து, அநந்தரம் க்ருஷ்ணவதாரத்திலே மிகவும் ப்ரவணராய், “கண்ணன்சேசவன் நம்பி பிறந்தனில்” என்று—க்ருஷ்ணன் அவதரித்ததுமுதலாக, “வென்றிசேர்பிள்ளை நல்விளையாட்டம்” என்கிற அதிமாதுஷ்சேஷ்டிதமான க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்தை, இவர் மொவஜம்மத்தை ஆஸ்தாநம்பண்ணி அதுகரித்து நன்றாக அது பவித்து, அவ்வதுபவத்தாலுண்டான ப்ரீத்யதியத்தாலே பெரியாழ்வார்திருமொழி என்கிற திவ்யப்ரபந்தத்தை அருளிச்செய்து, *சித்தம்நன்கொருங்கித் திருமால்மேல் சென்ருந்தையராய்க்கொண்டு, *சாயைபோலப்பாடவல்ல ஸஜ்ஜநங்களுக்கு உபகரித்தருளி உலகத்தை வாழ்வித்தருளினார்.

உபதேச ரத்தினமாலே.

“இன்றைப் பெருமை யறிந்திலையோ ஏழெருஞ்சே !
இன்றைக்கென் னேற்ற மெனிலுரைக்கேன்—நன்றிபுனை
பல்லாண்டு பாடியநம் பட்டர்பிரான் வந்துதித்த
நல்லானி யிற்சோதி நான்.

(கக)

மாநிலத்தில் முன்னம் பெரியாழ்வார் வந்துதித்த
ஆனிதன்னிற் சோதியென்று லாதரிக்கும்—ஞானியருக்
கொப்போ ரிலையிவ் வுலகுதனி லென்றுநெஞ்சே !
எப்போதுஞ் சிந்தித் திரு.

(கௌ)

மங்களா சாஸனத்தில் மற்றுள்ள வாழ்வார்கள்
தங்களார் வத்தனவு தானன்றிப்—பொங்கும்
பரிவாலே வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரான் பெற்றான்
பெரியாழ்வா ரென்னும் பெயர்.

(கஅ)

கோதிலவா மாழ்வார்கள் கூறு கலைக்கெல்லாம்
ஆதி திருப்பல்லாண் டானதுவும்—வேதத்துக்
கோமென் னுமதுபோ லுள்ளதுக்கெல் லாஞ்சுருக்காய்த்
தான்மங் கலமா தலால்.

(கக)

உண்டோ திருப்பல்லாண் டுகொப்ப தோர்கலேதான்
உண்டோ பெரியாழ்வார்க் கொப்பொருவர்—தண்டமிழ்தூல்
செய்தருளு மாழ்வார்கள் தம்மிலவர் செய்கலையில்
பைதெனஞ்சே! ரீயுணர்ந்து பார்.”

(உ௦)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பல்லாண்டு.

மங்கனாசாஸநப்ரபந்தமென்பது - தேர்ந்தபொருள். ஆழ்வார் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் 'பல்லாண்டு' என்ற சொல்லால் எம்பெருமனை வாழ்த்துதலால், இப்பெயர் வழங்கலாயிற்று. இதனை, பல்லாண்டென்று இந்நூல் தொடங்குவதனால் முதற்குறிப்பென்னுமிலக்கணத்தால் வந்த பெயரென்று சொல்லுவர்; 'அமலனாதிபிரான்' 'கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு' இவை போலே பல் ஆண்டு—பல வருஷம்; அது இங்கு, 'பலவருஷங்களிலும் எம்பெருமானுக்கு ரகசியுண்டாகவேணும்' என்ற பொருளைப்பெறுவிக்குமென்க. "எப்பொரு ளெச்சொலி நெவ்வாறுயர்ந்தோர், செப்பின ரப்படி செப்புதல் மரபே." என்ற நன்னூற்றுக்குத்தித்தை நினைக்க. திரு—உயர்வைவிளங்கும் அடைமொழி; ஸ்ரீராமாயணம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம், ஸ்ரீபாஷ்யம் என்பன போல்.

இப்பிரபந்தத்திற்குத் தென்கலைஸம்பந்தாயத்தில், பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வியாக்கியான மொன்றுமே கிடைத்துள்ளது. வடகலைஸம்பந்தாயத்தைச் சேர்ந்த வியாக்கியானங்கள் இரண்டு மூன்றுள்ளன.

"மங்கனாசாஸநம் ஸ்வரூபநிருத்தமன்றோ வென்னில், ஆஞ்ஞாதஸையில் ரகசியரகசுபாவம் தன் கப்பிலே கிடக்கும்; ப்ரோகதஸையில் தட்டுமாறிக்கிடக்கும் அவன் ஸ்வரூபத்தை அதுஸந்தித்தால் அவனைத்தடகாகக்கொண்டு தன்னை நோக்கும்; ஸைனாகுபார்யத்தை அதுஸந்தித்தால் தன்னைத்தடகாகக்கொண்டு அவனை நோக்கும்." "ஒருநாள் முகத்திலெழித்தவர்களை வடிவமுது படுத்தும்பாடாயிற்றிது." "ஆழ்வார்களைல்லாநாயும் போல்லார் பெரியாழ்வார்; அவர்களுக்கு இது காநாசித்தம்; இவர்க்கு இது நிச்சயம்." இத்தயாதி ஸ்ரீவசநகூஷண வாக்மியங்களையும், அவற்றுக்கான மணவாளமா முனிகள் வியாக்கியான பங்கிதையும் நன்கு கொள்க.

பிரபந்தசாரம்.

"பேபணித்த வில்லிபுத்தூராவிரி தன்னிற்

பெருங்கோதி தனிறநேர்ந்தும் பெருமா நேழன்

சீரணித்த பாண்டியன்றன் நெஞ்சு தன்னிற்

றுயக்கறமால் பரத்துவத்தைத் திறமாச் செப்பி

வாரணனோன் மதுரைவலம் வரவே வானின்

மால்கருட வாகனனாய்த் தோன்ற வாழ்த்தும்

ஏரணிபல் லாண்டுமுதற் பாட்டு நானூற்

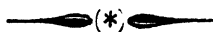
தோடூபத்தோன் திரண்டுமெனக் குதவுநீயே."

பெரியாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த
திருப்பல்லாணி.

அவதாரிகை:—முதற்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய

திருவடிகளுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்.

பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லா யிரத்தாண்டு

பலகோடி நூறு யிரம்

மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணு வுன்

சேவடி செவ்விதிருக் காப்பு.

(க)

பதவுரை.

மல் ஆண்ட—மல்லர்களை நிரலித்த	பல் ஆயிரம் ஆண்டு—அநேகப் பிறமைகல்
திண் தோன்—திண்ணிய தோங்களை	[பங்களிலும்
[புடையனும்]	பல கோடி நூறு ஆயிரம்—இப்படி உண்
மணி—நீலமணிபோன்ற	[டான காலமெல்லாம்
வண்ணு—திருநிறத்தையுடையனாவனே!	உன்—உன்னுடைய
பல் ஆண்டு பல் ஆண்டு—பலபல வருஷம்	சே அடி—சிவந்த திருவடிகளினுடைய
[சுளிலும்]	செவ்வி—அழகுக்கு [யிடுச.
	திருக்காப்பு—குதைவற்ற ரகசு உண்டா

குறிப்பு.—‘சாணூரன்’ முதலான மல்லர்கள் கண்ணிராண யெதிர்த்த போது அவர்களைத் தன்தோள்வலியாலே வென்ற வீரத்தின் வீறுபாடு ஸ்ரீபாதவதாதிகளில் விரியும். திண்மை - வலியுடைமை. ‘பல்லாண்டு’ என் றெறிது - மங்களாசாஸனத்துக்கு மரபான சொல். [மரபு - ஸம்பந்தாயம்] “பல்கோடி நூறுயிரமும்” என்பது மொருபாட்டம். “சேவடி” எனினும், “செவ்வடி” எனினும் ஒக்கும். செவ்விய அடியென்றும், சிவந்த அடியென் றும் பொருள்படும். “காப்பு”—‘கா’—பகுதி; ‘பு’—விருதி.

இப்பாட்டை மேலிற்பாட்டோடு சேர்த்த ஒரு பாட்டாக அதுஸந் திப்பது - ஸம்பந்தாயம்.

(க)

அ:—மல்லாண்டாம் பாட்டில், உபய விபூதி யோகத்தைக்குறித்து மங்க ளாசாஸனம் பண்ணுகிறார்.

அடியோ மோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றி யாயிரம் பல்லாண்டு
வடிவாய் நின்வல மார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு
வடிவார் சோதி வலத்துறை யும்கட ராழியும் பல்லாண்டு
படைபோர் புக்கு முழங்குமப் பாஞ்சசன னியமும் பல்லாண்டே. (௨)

அடியோமோடும்-தாஸுதர்களாய் அடி
யேன் தொடக்கமாயுள்ள

யூர் - (உன்) திருமேனியை வ்யா

[பித்திருக்கிற

[ளோடும்

சோதி-ய்யோதிஸ்வையுடையனும்

நின்னோடும்-ஸ்வாமியான தேவரோடும்

வலத்து-வலத்திருக்கையிலே

பிரிவு இன்றி-பிரிவில்லாதல்

உறையும்-நித்யவாஸம் பண்ணுமவனும்

ஆயிரம் பல்லாண்டு - (இந்த ஸம்பந்தம்)

சுடர்-பகைவரை எரிக்குவானுள்

[நித்யமாய்ச்செல்லவேணும்;

ஆழியும்-நிருவாழியாழ்வானும்

வடிவு ஆய்-(உனக்கு) நிரூபகபூதையாய்

பல்லாண்டு-;

நின்-உன்னுடைய

படை-சேனைகளையுடைய

வல மார்பினில்-திருமார்பின் வலது

போர்-புத்தங்களில்

[பக்கத்தில்

புக்கு-புடுத்து

வாழ்கின்ற-பொருந்தியிராநின்றான்

முழங்கும்-கோலிக்கக்கடவ

மங்கையும்-நித்யமெனவநசாலநியான

அ-அளவற்ற பெருமையையுடைய

பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான

பாஞ்சசன்னியமும்-ஸ்ரீபாஞ்சஜய்யாழ்

[சாய்ச்சிமார்களும்

[வானும்

பல்லாண்டு-;

பல்லாண்டு.- [ப-நந்தசை.]

குறிப்பு:-‘போர் படை புக்கு முழங்கும்’ என்று இயைத்து ‘புத்தங்
களில் ஆயுதமாகப்போய் முழங்காநின்றான்’ என்றும் பொருள் கொள்ள
லாம். ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் தனது பெருமுழக்கத்தால் பகைவரை அஞ்சுகித்து
அழித்தலால் ஆயுதவர்க்கத்தின் பாற்பெறும். பாஞ்சஜந்யம் - வடசொல்;
“பஞ்சசனனுடலிற் பிறந்து” இத்யாதி. (௨)

அ:-மூன்றும்பாட்டில், பகவத்ப்ரபத்திகாமர்களை, ‘எம்பெருமானை
மங்களாசாஸனம்பண்ண வாருங்கோள்!’ என்று அழைக்கிறார்.

வாழாட் பட்டுநின் நீருள்ளி ரேல்வந்து மண்ணும் மணமுங்கொண்மின்
கூழாட் பட்டுநின் நீர்களை யெங்கள் குழலினில் புதுதலோட்டோம்
ஏழாட் காலும் பழிப்பிலோம் நாங்க ளிராக்கதர் வாழிலங்கை
பாழா ளாகப் படைபோரு தானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. (௩)

வாழ் } கைக்கயருபமான போகத்துக்
ஆள் } குப் பொருந்தி
பட்டு }

கொன்மின்-ஸ்வீகரியுங்கோள்;

கூழ்-சோற்றுக்காக

நின்நீர்-நிலநின்றவர்களாய்

[மெழுதிக்கொடுத்து

உள்ளிர் ஏல்-இருப்பீர்களானால்

நின்நீர்களை-(கண்டவிடமெங்கும் பரந்

வந்து-‘விரைந்து’ வந்து

[து) நிற்கிற உங்களை

மண்ணும்-‘திருமுளைத்திருநாளுக்குப்’பு

எங்கள்-(அநயப்பயோஜரான) ஏங்க

[முதிமண் சுமக்கையையும்

[ருடைய

மணமும்-‘இக்கல்யாணத்துக்கு’ அபி

குழலினில்-நிரளிலே

[மாசிகளாயிருக்கையையும்

புதுதலோட்டோம்-சேரவொட்டோம்.

நாய்கள்—நாய்களோவென்றால்

ஏழ்

காலும்

பழிப்பு

இராக்கதர்—வாவணர்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இராக்

வாழ்—வாழ்கைக்கு

இலங்கை—லங்கையானது

பாழ்

ஆள்

ஆக—பாழ்த்த

ஆளையுடைய

படை—ஆயுதங்களைக்கொண்டு

பொருதானுக்கு—போர்

செய்தருளின

எம்

பெருமானுக்கு

பல்லாண்டு

கூறுதும்—திருப்பல்லாண்டு

பாடுமவரா

யிராநின்றோம்.

பாடுமவரா

யிராநின்றோம்.

பாடுமவரா

யிராநின்றோம்.

பாடுமவரா

யிராநின்றோம்.

பாடுமவரா

யிராநின்றோம்.

பாடுமவரா

யிராநின்றோம்.

பாடுமவரா

யிராநின்றோம்.

பாடுமவரா

யிராநின்றோம்.

பாடுமவரா

யிராநின்றோம்.

பாடுமவரா

யிராநின்றோம்.

பாடுமவரா

யிராநின்றோம்.

பாடுமவரா

யிராநின்றோம்.

பாடுமவரா

யிராநின்றோம்.

பாடுமவரா

யிராநின்றோம்.

பாடுமவரா

யிராநின்றோம்.

பாடுமவரா

யிராநின்றோம்.

பாடுமவரா

யிராநின்றோம்.

பாடுமவரா

யிராநின்றோம்.

புப்பு:—ஒருவர்க்கு ஒருவர் அடிமை விலையோலை எழுதித்தரும்போது 'மண்ணுக்கும் மணாந்துக்கும் உரியனாகக்கடவேன்' என்றெழுதுவது வழக்கம். மண்ணாவது—ஸ்வாமிக்கு ஒரு மங்களமுண்டானால் அங்குாரப்பணத்துக்குப் புழுதி மண் சமக்கை; அந்த ந்யாயத்தாலேயே நம் ஆழ்வார்களுக்கு இது கருத்தமாய்ச் செல்லுகிறது. இனி, மணமாவது—அந்த கல்யாணத்துக்குத் தான் அபிமானியாயிருக்கை; இவ்விரண்டும் கைக்காயங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். நின்றீர்களை—முன்னிலை. 'குழு' என்றும் 'குழாம்' என்றும் கூட்டத்துக்குப் பெயர்; இன்—இடைச் சாரியை; இல் - ஏழாம்வேற்றுமையுருபு. பழிப்பு - பாயோஜனந்தா பாத்வத்தாலும், லாதநாந்தாபாத்வத்தாலும் வரக்கடவ பழிக்கு ஆளர்கை. (ங)

அ:—நாலாம்பாட்டில், ஆத்மாதுபவமாகிற கைவல்யத்தில் காபுரகராயிருக்குமவர்களைப் 'பல்லாண்டுபாட வாருங்கோள்' என்றழைக்கிறார்.

ஏடு நிலத்தி லிவேதன் முன்னம்வந் தேங்கள் குழாம்புகுந்து
கூடு மனமு டையீர்கள் வரம்போழி வந்தோல்லைக் கூடுமீனோ
நாடு நகரமு, நன்கறிய நமோநா ராய னுயவேன்று
பாடு மனமுடைப் பத்தருள் ளீர்வந்து பல்லாண்டு கூறுமினே. (சு)

ஏடு - பொல்லாங்கான

நிலத்தில்—மூலப்பதருதியிலே

இடுவதன் முன்னம்—(உங்களைச்) சேர்ப்

[பதற்குமுன்னே

எங்கள் குழாம்—எங்கள் திள்ளிலே

வந்து புகுந்து—வந்து பாவேசித்து

கூடும்—கூடுகைக்குறுப்பான

மனம் உடையீர்கள்—கருத்துடையவர்

[களாயிருந்திகோளாகில்

வரம்பு ஒழி வந்து—(ஸ்வாதுபவத்தனவிலே

இட்டுக்கொண்ட, வரம்பை ஒழித்து

ஒல்லை—வயைவாக

கூடுமின்—(எங்கள் திள்ளிலே) கூடுங்

கூடும்—கூட்டுப்புகளிலுள்ள ஸாமாந்

[யுக்குரும்

நகரமும்—நகரவாஸிகளான விசேஷ;

[குரும்

நன்கு அறிய—நன்கு அறியுப்படி

நமோ நாராயணய என்று—திருமந்திரத்

[தை அதுஸந்தித்து

பாடும்—(அதையே) பாடுகைக்கடான

மனம் உடை—கருத்தமைந்த

பத்தர் உள்ளீர்—பக்திமான்களாயிருப்பீர்

[களாகில்

வந்து பல்லாண்டு வந்து திருப்பல்லா

கூறுமின் } ண்டி பாடுங்கோள்.

குறிப்பு:—'ஏடு—ஸூக்தமசரீரமானது, நிலத்தில் - ஸ்வகாரணமான மூலப்பதருதியிலே, இடுவதன் முன்னம்—லயிப்பதற்கு முன்னே' என்றும்

நிர்வஹிப்பர். “நிலம்”—நில்-பகுதி; அம்-ஹிசுதி; நித்யமாய் நிற்கக்கடவ தென்று பொருள். ‘வரம்பொழிய’ என்கிறதின - ‘வரம்பொழி’ என்று- சுடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது. எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூப குணவிபுலிகளை அதுபவிக்க இட்டுப்பிறந்து “ஜராமரணமோக்ஷாயு” என்று ஸ்வாதுபவத் தளவிலே ஒரு வரம்பை யிட்டுக்கொண்டிருப்பார்களிறே, அதை ஒழிக்கச் சொல்லுகிறது இங்கு. ‘நாடு’ என்பதும் ‘நகரம்’ என்பதும், தத்தத்தேசவாஸி ஜநங்களிடத்தில் லாபுணிகம். (சு)

அ—அஞ்சாம்பாட்டில், ஐசவர்யார்த்திகளைப் பல்லாண்டுபாட அழைக்கிறார்.

அண்டக் குலத்துக் கதிபதி யாகி யசுர ரிராக்கதரை
யிண்டக் குலத்தை யேடுத்துக் களைந்த விருடிகே சன்றனக்குத்
தொண்டக் குலத்தி லுள்ளீர்வந் தடிதொழு தாயிர நாமஞ்சொல்லிப்
பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்த்துப் பல்லாண்டுப் பல்லாயிரத் தாண்டென்மினே.

அண்டம் குலத்துக்கு-அண்டங்களின்	உள்ளீர் - பிறந்துள்ள நீங்கள்
[திரளுக்கு]	வந்து-(எங்கள் திரளிலே) வந்து
அதிபதி ஆகி-நியந்தாவரம்	அடி-எம்பெருமான் திருவடிகளை
அசுரர்-அஸுரர்களுந்	தொழுது-ஸேவித்து
இராக்கதரை-ராக்ஷஸர்களுமாகிற	ரம் நாமம்-(அவனது) ஸஹஸ்ரநாம
இண்டர் குலத்தை-சண்டாளர்களின்	[ங்களை
[கூட்டத்தை	சொல்லி-அதுஸந்தித்து
எடுத்து-சேரத்திட்டி	பண்டைக் குலத்தை-(பகவத்வைமுக்ய
களைந்த-கீர்மூலமாகப் போக்கின	[மாகிற) பூர்வஜந்மத் தினின்றும்
இருடிகேசன்தனக்கு-ஹ்ருஷிகேசனுக்கு	தவிர்த்து-ஒழித்து
[எம்பெருமானுக்கு]	பல்லாண்டு பல்லாயிரத்
தொண்டர் குலத்தில்-அடிமைசெய்யப்	பலகாலம் மங்
[பிறந்தவர்களின் வம்சத்திலே	[தாண்டு என்மின்] களாசாஸம்ப
	ண்ணுங்கோள்.

குறிப்பு:—அண்டம், குலம், அதிபதி, அசுரர், இராக்கதர், இருடிகேசன், நாமம் - வடசொற்களும் திரிபுமாம். இண்டர்+குலம், இண்டக்குலம். தொண்டர்+குலம், தொண்டக்குலம்: “சில விகாரமா முயர்திணை” என்ற சூத்திரமறிக. “இண்டைக்குலம்” என்ற பாடத்தில் நெருங்கின திரள்என்க. பண்டு+குலம், பண்டைக்குலம்; “ஐயீற் றுடைக்குற் றுகரமு முளவே” என்ற நன்னூற்சூத்திர மறிக. (ரு)

அ—கீழ்மூன்றும்பாட்டில் அழைக்கப்பட்ட அந்நயப்பரயோஜநர், தங்கள் ஸ்வரூபாதிகளைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகுருகிறார்கள்.

எந்தை தந்தைந் தைதந்தைதம் மூத்தப்ப னேழ்படி கால்தொடங்கி
வந்து வீழிவழி யாட்செய்கின் றேருந்திரு வோணத் திருவிழவில்
அந்தியம் போதி லரியுரு வாகி யரியை யழித்தவனைப்
பந்தனை தீரப்பல் லாண்டபுல் லாயிரத் தாண்டென்று பாடுதேமே. (சு)

எந்தை-நானும், என் அப்பனும்
தந்தை-அவனுக்கப்பனும்
தந்தை-அவனுக்கப்பனும்
தந்தை-அவனுக்கப்பனும்
தம் மூத்தப்பன்-அவனுக்கப்பனும் பாட்
[டனும் (ஆவிய)
ஒழி படி. கால் தொடங்கி-ஏழுதலை
[முறைகள் தொடங்கி
வந்து-(மக்களாசாஸந்ததுக்கு உரிய
[தகைகளிலே) வந்து
வழி வழி-முறை முறையாக
ஆன் செய்கின்றோம்-கைக்காயம் பண்ண

திரு ஓணம் திரு விழவில்-திருமோண
[மென்கிற திருநாளிலே,
அந்தியம் போதில்-அஸ்தமயவேளையில்
அரி உரு ஆகி-(நரங்கலந்த) சிக்கத்தின்
[ருபத்தையுடையனும்
அரியை-ப்ரஹ்மாத சத்ருவான ஹிரண்
[யனை
அழித்தவனை-ஸம்ஹரித் தருளின ஸர்
[வேச்வரனுக்கு
பந்தனை தீர-அந்த (ஸம்ஹாரத்தால்
[வந்த) அணக்கம் தீரும்படியாக
பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு என்று-
பாடுதும்-பாடுமவர்களாயிரா நின்றோம்.
[என்று, வந்து கூடுகிறார்கள்.]

குறிப்பு:—எந்தை - எம் தந்தை; இதில் 'யாம்' என்றபகுதி 'எம்' என்று
விகாரப்பட்டது; தை - முறைப்பெயர் விருதி. முதுமை+அப்பன், மூத்தப்
பன், 'அரியுருவாகி'—அரி - 'ஹரி' என்னும் வடசொற்றிரிபு. 'ஹரிசப்தத்
துக்குப் பத்துப்பொருள்களுண்டென்பர் வடநூலார். "அரியை"—[ஈரி]
வடசொல்; பகைவனென்று பொருள். அழித்தவனை - உருபு மயக்கம். (௬)

அ:—நாலாம்பாட்டில் அழைக்கப்பட்ட கைவல்ய நிஷ்டர்கள் தங்கள்
ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புருருகிறார்கள்-ஏழாம்பாட்டில்.

தீயிற் பொலிசின்ற செஞ்சுட ராழி திகழ்திருச் சக்கரத்தின்
கோயிற் பொறியாலே யொற்றுண்டு நின்னு குடிசுடி யாட்செய்கின்றோம்
மாயப் பொருபடை வாணனை யாயிரத் தோளும் பொழிசுருதி
பாயச் சூழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. (௭)

தீயில் - சந்தர்ஸூர்யாதி தேஜ: பதார்த்
[தங்களிற் காட்டில்
பொலிசின்ற-மேலாக விளங்குகின்ற
செம் சுடர்-சிவந்த தேஜஸ்ஸையுடைய
[னும்
ஆழி-மண்டலாகாரமாய்
திகழ்-ஜ்வலியா நின்றான்
திருச் சக்கரத்தின் } ஸ்ரீஸுதர்சநாழ்
கோயில் } வான் எழுந்தருளி
யிருக்கும் இடத்தின்
பொறியாலே-சிஹந்தாலே
ஒற்றுண்டு நின்னு-சிஹந்தராய்
குடி குடி-வம்சபாரம்பரியமாக
ஆன் செய்கின்றோம்-அடிமை செய்து
[போரா நின்றோம்;
மாயம்-ஞ்ஞத்திமமாக

பொரு-போர்செய்யக் கடவ
படை யுடைய
வாணனை-பாணஸூரனுடைய
ஆயிரம் தோளும்-ஆயிரம் தோள்களி
[னின்மும்
பொழி-(மழையாகப்) பொழியாநின்ற
சுருதி-ரத்த (ப்ரவாஹ) மானது
பாய-வழிந்த ஓடும்படியாக
சூழற்றிய-(சும்பெருமான் திருக்கையா
[லே) சூழற்றப்பெற்ற
ஆழி-திருவாழியாழ்வானை
வல்லானுக்கு-ஐந்திரித்கவல்ல ஸர்வேச்
[வாளுக்கு
பல்லாண்டு கூறுதும்-திருப்பல்லாண்டு
[பாடுகிறோம்,
[என்று, வந்து கூடுகிறார்கள்.]

குறிப்பு:—“தியில் பொலிகின்ற” - அக்நியிலே தப்தமான என்றது மொன்று. “சக்கரத்தின் கோயில்”-சிஷ்யர்களுக்குத் திருவிலக்கினை சாத்து கைக்காக ஆசார்யபுருஷர்கள் பேணிப்போரும் ஸ்ரீஸுதர்சனம். இவ்விரண் டடிகளாலும் சக்ரங்கிதத்வம் சொல்லுகிறது. மாயம்-ஆச்சர்யமாக, என்று மாம் ‘படை’ என்று - ஆயுதத்தையும் சொல்லிற்றாகலாம். “மாய” என்று வினையெச்சமாகக்கொண்டு, “(எதிரிகள்) உருமாய்ந்துபோம்படி” என்றுமாம். திருவாழியாழ்வான் ஸ்வாச்சர்யஸ்தலத்திலிருந்துகொண்டே காரியம் நிர்வ ஹிக்க வல்லனென்பார் ‘சமுத்திய’ என்றார். (எ)

அ:—அஞ்சாம்பாட்டில் அழைக்கப்பட்ட ஐசுவர்யார்த்திகள் இசைந்து வந்து கூடுகிறார்கள்.

நெய்யெடை நல்ல தோர்சோறும் நியதமு மத்தாணிச் சேவகமுங் .
கையடைக் காயும் கழுத்துக்குப் பூனோடு காதுக்குக் குண்டலமும்
மேய்யிட நல்லதோர் சாந்தமுந் தந்தேன்னை வேளூயி ராக்கவல்ல
பையுடை நாகப் பகைக்கோடி யானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவனே. (அ)

நெய் எடை-நெய்யோடு ஒத்த நிறையை

[யுடையதாம்]

நல்லது-மிக்க சுவையையுடைத்தாய்

ஓர்-(அத எவ்) விலகூணமுமான

சோமம்-ப்ராஸாதத்தையும்

நியதமும்-நியதமாக [ஸ்வதா]

அத்தாணி-பிரிவில்லாத

சேவகமும்-வேவையையும்

கை-(எம்பெருமான் தன்) திருக்கையா

[விட்ட

அடைக்காயும்-வெற்றிலைப் பாக்கையும்

கழுத்துக்கு-கழுத்தில் இடுதற்குரிய

பூனோடு-சண்டிகை முதலிய) ஆபர

[ணங்களையும்]

காதுக்கு-காதில் இடுதற்குரிய

குண்டலமும்-குண்டலத்தையும்

நல்லது-மிக்க வாஸனையை யுடைத்தாய்

மெய் இட-உடம்பிலே பூசுக்கக்குரிய

ஓர்-ஒப்பற்றதான

சார்தமும்-சந்தந்தத்தையும்

தந்து-ப்ராஸாதித்தருளி

என்னை-அடியேனை

வென்உயிர் } பரிசுத்தாத்மாவாக ஆக்க
த்தக்கவல்லமையையுடை
யனும்;

ஆக்கவல்ல

பை உடை-பணக்களையுடைய

நாகம்-ஸர்ப்பத்துக்கு

பகை-விரோதியான பெரிபு திருவடியை

கொடியானுக்கு-தவஜமாகவுடையனான

[ஸ்ரவேச்வரனுக்கு

பல்லாண்டு கூறுவன்-திருப்பல்லாண்டு

[பாடக்கடவேன்.

குறிப்பு:—“நெய்யெடை” என்றும், “நெய்யிடை” என்றும் பாடந். எடை - நிறை; ஒரு வீணைச் சோற்றுக்கு ஒருவீணைநெய்சேர்க்கை; வித் தால் ஐசுவர்யத்தின் பெருமை சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, இடை யென்று நடுவாய், நெய்யின் நடுவே சில சோறுமுண்டென்னுதல். “இடை யிடமென்ப மற்று மிடப்பெயர் துசப்புமாமே” என்ற நிகண்டுவை நினைக்க; [துசப்பு - நிறை.] “அடைக்காய்”—அடை என்று இலைக்குப் பெயர்; [“அடை யிலை கனமேய்ப்ப மடுத்தல் சொல்லுழியைப்போரம்” என்று நிகண்டு.] இங்கு வெற்றிலையைச் சொல்லுகிறது. காய் என்று - பாக்கைச் சொல்லுகிறதின்கு. “கை அடைக்காய்” - கைநிறைந்த அடைக்காய் என்று

மாம். சாந்தமென்கிறவிது - 'சந்தநம்' என்னும் வடசொல்லின் விகாரம், நியதம், சேவகம், குண்டலம், நாகம் - வடசொற்கள். (அ)

அ:—மூன்றும்பாட்டில் அழைக்கப்பட்டு, ஆறும்பாட்டிலே வந்துகூடப் பெற்றீர் அந்நயப்பரயோஜநர்பாகரத்தாலே அவர்களோடு கூடிப் பல்லாண்டுபாடுகிறார்.

உடுத்துக் களைந்தநின் பீதக வாடையுடுத்துக் கலத்ததுண்டு
தோடுத்த துழாய்ம் லர்குடிக்களைந்தன குடும்பித் தோண்டர்களோம்
விடுத்த திசைக்கரு மந்திருத் தித்திரு வோணத் திருவிழவில்
படுத்தபைந் நாகனைப் பள்ளிகொண்டா னுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே.

உடுத்து—திருவடையிலே சாத்தி

களைந்த—கழித்துப்பொகடப்பட்ட

நின்—தேவரீருடையதான்

பீதக ஆடை—திருப்பீதாம்பரத்தை

உடுத்து—தரித்து

கலத்தது—தேவர் அமுதுசெய்து கலத்

[தில் மிகுத்த ப்ஸாதத்தை]

உண்டு—ஸ்வீகரித்து,

குடி—(தேவர் திருமுடியிலே) குடி

களைந்தன—களைப்பப்பட்டதாய்

தொடுத்த—(அழகிதாகத்) தொடுத்த

[பட்டதிமான

துழாய் மலர்—திருத்துழாய் மலர்களை

குடும்—முடித்துக்கொள்ளுகிற

இ—இப்படிப்பட்ட சேஷத்தவசாஷ்டை

[யையுடைய

தோண்டர்களோம்—அடியார்களாயிரா

[கின்றோம் நான்கள்

விடுத்த—வியரித்தருளின

திசை—திக்கிலுள்ள

கருமம்—சாரியத்தை

திருத்தி—குறையறச்செய்து தலைச்சட்டி

படுத்த—படுக்கப்பட்டி (அதனால்)

பை—விகவித்த பணங்களை உடைய

நாக அணை—திருவனந்தாழ்வானுகிற

[திருப்பள்ளியின்பேரே

பள்ளிகொண்டா னுக்கு—திருக்கணவனார்

[சருளுகிற உனக்கு

திரு ஞணத்

திருவோணமென்கிற

திரு விழவில்

[திருநாளிலே

பல்லாண்டு கூறுதும்—.

புப்பு:—பீதகம் - வடசொல். துழாய் - 'துளவீ' என்னும்வடசொல்

'விடுத்த' என்பது - திசைக்கருமத்துக்கு அடைமொழி [கிளை

ணம்]. திசைக்கருமம் - வடசொல் திரிபுத் தொடர். நாக அணை - நாகனை

தொகுத்தல் விகாரம். பள்ளிகொண்டானுக்கு - முன்னிலைப் படர்க்கை;

வழுவமைதி; சிலர், "உடுத்துக் களைந்த நன்பீதகவாடை" என்றுபாடங்

கொண்டால்தான் "பள்ளிகொண்டானுக்கு" என்று படர்க்கையாக அருளிர்

செய்திருப்பது சேருமென்பர்; அதுவ்யாக்யார ஸம்பந்தாய விருத்தமென்று

மறுக்கப்பட்டது. (க)

அ:—பத்தாம்பாட்டில்; முன்பு கேவலராயிருந்து பின்பு பாகவதரான வர்களுடன் கூடிப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்—ஆழ்வார்.

எந்நா ளேம்பெரு மாணுள் றனக்கடி யோமென் றெழுத்துப்பட்ட
வந்நா ளேயடி யோங்க ளடிக்குடில் வீடுபெற் றய்ந்ததுகான்
செந்நாள் தோற்றித் திரும துரையுட் சிலுகுனித் தைந்தலைய
பைந்நா கத்தலைப் பாய்ந்தவ னேயுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுதுமே.

எம்பெருமான்-ஏமக்கு ஸ்வாமியான உய்ந்தது-உஜ்ஜீவித்தது;
உன்னைக்கு-உனக்கு வனே ! செமீநான்-சீலாக்யமான திருநாளிலே
அடியேயாம் என்று-அடிமைப்பட்டவர்க் தோற்றி-திருவவதரித்து
ளா யிராநின்றோம் நான்கன் என்று திரு மதுரையின்-திரு வடமதுரையில்
எழுத்துப்பட்ட-ஆவணையோலை யெழு சிலை-(கம்ஸனாபுதச்சாலையிலுள்ள)வில்லை
[திக்கொடுத்த ஐந்தலைய-ஐந்தி தலைகளையுடையதாய்
எ நான்-நான் எதுவோ, பை-பரந்த பணங்கையுமுடைய தான
அ நானே-அந்த நானே நாகம்-கா
அடியோங்கன்-சேஷபூதர்களான எங்க தலை-தலையின்மேலே
[ஞடைய பாயந் -எறப்பாய்ந்தருளின ஸர்
குடில்-வீட்டிலுள்ள புதர்பெளத்திராதி [வேசுவரனே !
[ஸந்தாமெல்லாம் உன்னை-உன் விஷயமாக
அடி-அடிமைப்பட்டதாய் பல்லாண்டு கூறுதும்-
வீடு பெற்று-மோகூத்தைப்பெற்று

குறிப்பு:—"பெருமான்" - பெருமை பொருந்தியவன் என்க. அன்றி
க்கே, 'மான்' என்கிறவிது 'மஹார்' என்ற வடசொல்லின் சிதைவாய், 'பெரு
மான்' என்று மிகவும் மஹானாயிருப்பவனைக் கூறும். குடில் - 'குடூரம்' என்
னும் வடசொல்லின் விகாரம். வீடுபெற்று-ஸாம்ஸாரிக துக்கங்களால்விடப்
பெற்று என்றலுமொன்று. காண்-முன்னிலையசை. (க0)

அ:-ஐந்தாம்பாட்டில் அழைக்கப்பட்டு எட்டாம்பாட்டில் வந்து
கூடின ஐச்வரியார்த்திகன்பாகரத்தாலே பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

அல்வழக் கொன்றமில் லாவணி கோட்டியர் கோனபி மானதுங்கள்
செல்வனைப் போலத் திருமாலே நானு முனக்குப் பழவடியேன்
நல்வகை யானமோ நாராய ணுவென்று நாமம் பலபரவிப்
பல்வகை யாலும் பவித்திர னேயுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுவனே.

திருமாலே-சரிய; பதியே ! உனக்கு-தேவருக்கு
அல் வழக்கு-அநீதிகளில் பழ அடியேன்-அநாதி கிங்கரனாயிரா
ஒன்றும்-ஏகதேசமும் [ரின்றேன் ;
இல்லா-இல்லாதவராய் பல் வகையாலும்-பஹுமுகமாக
அணி (ஸம்ஸாரத்துக்கு) ஆபரணமான . பவித்திரனே-பரிசுத்தனான ஸர்வேச்வ
கோட்டியர்-திருக்கோட்டியூரில் உன் ன [ரனே !
[வர்களுக்கு நல் வகையால்-யிலக்கூண ப்ரகாரமாக
கோண்-நிர்வாஹகராய் நமோ நாராயண என்று-திருமந்தரத்தை
அபிமான துங்கள்-வைஷ்ணவாபிமானத் [அதுஸந்தித்து
[தாலே சிறந்தவராயுமுள்ள பல் நாமம்-ஸஹஸ்ரநாமங்களை
செல்வனை போல-செல்வ நம்பியைப் பரவி-வாயாரச்சொல்லி
[போல் உன்னை-தேவர் விஷயமாக
நானும்-அடியேனும் | பல்லாண்டு கூறுவன்-.

குறிப்பு:-அல்வழக்கு - அல்லாதவழக்கு, வழக்கல்லாதது; விபரீதல்ய
வஹாரமென்றபடி, கோட்டி - மொத்தீவாரமென்று வடதூலார் வழங்கு

வர், கூலிராகத-ஹ்ரு-வடசொல்லொடர், செல்வன்-வல்லபதேவனென்னும்
அரசனுக்கு மந்திரி. நல்வகையாவது - அர்த்தாது ஸந்தாகம், பவித்திரன் -
வடசொல் திரிபு. நாராயண - கடைக்குறை. (கக)

அ-நிகமத்தில, இப்பிரபந்தம் கற்பாரர்க்குப் பலம்சொல்லுகிறது.

பல்லாண் டென்று பவித்திர னைப்பர மேட்டியைச் சார்ங்கமென்னும்
வில்லாண் டான்றன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்டு சித்தன் விரும்பியசொல்
நல்லாண் டென்று நவீனறுரைப்பார் நமோநா ராய ணையவேன்று
பல்லாண் மேபர மாத்துமனைச் சூழந்திருந் தேத்துவர் பல்லாண்டே. கட.

பவித்திரனை-ஸ்வத:பரிசுத்தனும்	சொல்-இப்பாசுரங்களை,
பரமேட்டிபை-பரமபதத்தில் எழுந்தருளி	நவீனறு-(நன்றாகக்) கற்று
[விருக்கு மவனும்]	நல் ஆண்டு என்று-இப்பாசுரம் சொல்லு
சார்ங்கம் என்னும்-நிசார்ங்கம் என்னிற	[ஒகக்கு ஏகாந்தகாலம் இது' என்று
வில்-தனுஸ்ஸை	உரைப்பார்-அதுஸந்திக்குமவர்கள்
ஆண்டாந்தன்னை-கையில் ஆளுமவனான	'நமோ நாராயணய' என்று-;
[எம்பெருமான் விஷயமாக	புல் ஆண்டும்-காலமுள்ளதனையும்
வில்லிபுத்தூர்-வில்லிபுத்தூரில் அமைந்த	பரமாத்துமனை-பரமாத்துமாவான எம்பெ
விட்டுசித்தன்-பெரியாழ்வார்	[ருமானை
பல்லாண்டு என்று-மங்களமுண்டாகவே	சூழ்ந்து இருந்து-சுற்றிநின்று
[ஊம்' என்று	பல்லாண்டு ஏத்துவர் - மங்களாசாஸம்
விரும்பிய-ப்ரேமத்தாலே அருளிச்செய்த	[பண்ணப் பெறுவர்கள்.

குறிப்பு-பரமேட்டி-வாரொடெஹ்ரு' என்னும் வடசொற்றிரிபு. [வா
ரொ ஸ்ரோமெ திஹ் தி-வாரொடெஹ்ரு.]சார்ங்கம்-வடசொல். விட்டு சித்தன்-
விஷ்ணுவிறு. சூழ்ந்திருந்து பல்லாண்டேத்துகை-பரமபதத்திலேயென்க.

அடிவரவு:-புல் அடி வாழ் அண்டம் எந்தை தி நெய் உடுத்து எந்நான் அல்
வழக்கு பல்லாண்டு வண்ணம்.

[ஆதி கூறுதும், அநந்தரம் கூறுமின், அண்டம் என்மின், எந்தை பாடுதும், தி
உடுத்து எந்நான் கூறுதும், நெய்யும் அல்லும் கூறுவனே.]

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம். ஜீய்ந்திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பல்லாண்டு உரை முற்றுப்பெற்றது.

பெரியாழ்வார் திருமொழி.

பெரியாழ்வாருடைய சிறந்தவார்த்தையென்பது, இதன்பொருள்: பெரியாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திவ்யப்பரந்தமென்பது, கருத்து. திருமொழி என்பது மேன்மையான சொற்களினாலாகிய நூலைக்குறித்தலால் அடையடுத்த கருவியாகுபெயராம். பெரியாழ்வார் திருமொழி என்றதொடர் ஆறும் வேற்றுமைத் தொகையும், திருமொழி என்பது-பண்புத் தொகையு மாம். 'நாய்ச்சியார் திருமொழி' 'பெருமாள் திருமொழி' என்ற இடங் களிற்போல, 'பெரியாழ்வார் திருமொழி' என்ற பெயரிலும் தொக்குகின்ற ஆறும் வேற்றுமையுருபு - செய்யுட்கிழமைப் பொருளதென அறிக. திரு மொழி என்பதை, மேன்மையையுடையசொல் என இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபும் பயனுந்தொக்க தொகையாகவங் கொள்ளலாம். பெரியாழ்வார் திருமொழி என்றவிடத்து, நிலைமொழி உயர்திணைப் பெயராதலால், அதன் முன் வருமொழி முதல்வலி இயல்பாயிற்று; "பொதுப்பெயருயர்திணைப் பெயர்களீற்றுமெய், வலிவரின் இயல்பாம் ஆவிய ர முன், வன்மைமிகா" என்ற சூத்திரவிகித உணர்க. "ஏனை உயிர்வழி வவ்வும்" என்ற விதிப்படி, பெரிய+ஆழ்வார், பெரியவாழ்வார் எனப் புணராத, பெரியாழ்வார் என்று நின்றது - திர்க்கசந்தி; [வடமொழிப்புணர்ச்சி]-'குலசேகராழ்வார்' என்றவாறுபோல. பெரிய - 'பெருமை' என்னும் பண்பினடியாப்பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சம்; பண்புப்பகுதி கூறுபோய் இடைஉகாம் இகா மாயிற்று. நிற்க.

இப்பிரபந்தத்திற்கு, திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஸ்வாபதேஸுவியாக்கியானமொன்று பூர்ணமாகக் கிடைத்துள்ளது; நாலா பிரபந்தாக்கும் எஞ்சாது வியாக்கியானமருளிய பெரியவாச்சான்பிள்ளை இப் பிரபந்தத்துக்கு அருளிச்செய்த வியாக்கியானம் நான்குபத்துவரை லுப்தமாக, பிறகு, விஸதவாக்கிகாமணியான பூநீமணவாளமாமுனிகள், அதுவரை ஒருரை அருளிச்செய்துள்ளார்; *அதற்குமேல் நான்கு திருவாய்மொழி களுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானமே லோபியாமலுள்ளது.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி.

அவதாரிகை.

ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேச்வரன், காலம் ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணும் விபூதியிலேவந்து தோற்றினவாரே, இவ்வஸ்துவுக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோவென்று அஞ்சி மங்களா சாஸனம் பண்ணியருளினார் - திருப்பல்லாண்டிலே.

க்ருஷ்ணாவதாரமென்றால் ஆழ்வார்களெல்லாரும் போரப் பரிவராயிருப்பர்களாயிற்று; அதுக்கடி - க்ருஷ்ணனுக்குண்டான விரோதிபாஹு-஁யாதிகளிறே. பெரியாழ்வார்தாம் மற்றையாழ்வார்களைப் போலன்றிக்கே இவ்வவதாரத்திலே விசேஷத: ப்ரவணராயிருப்பர், 'விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்டகோவலன்' என்று ரிறே தாமே. இட்படி க்ருஷ்ணப்ராவண்யத்தாம் சிறந்த இவ்வாழ்வார், அந்தக்ருஷ்ணாவதார ரஸத்தை யெல்லாம் அநுபவிக்கக்கோலி, அது செய்யுமிடத்தில், ரிஷிகளைப் போலே கரையிலே நின்று அவதாரகுண சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லிப் போகையன்றிக்கே பாவகாப்ரகர்ஷத்தாலே மொவ ஜம்மத்தை ஆஸ்தாநம் பண்ணி படுசோதாதிகன் சொல்லும் பாசுரத்தைத் தாம் அவர்களாகப் பேசி அநுபவித்துத் தலைக்கட்டுகிறார் - இப்ரபந்தத்திலே.

முதல் திருமொழியில்-க்ருஷ்ணாவதாரோத்தர கூணத்தில் திருவாய்ப் பாடியிலுள்ளார்பண்ணின உபலாநாதிகளை (த்திருக்கோட்டியூரில் நடந்தனவாக) அநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

வண்ண மாடங்கள் குழ்திருக் கோட்டியூர்
கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்
எண்ணெய் சுண்ண மெதிரேதீர் தூவிடக்
கண்ணன் முற்றம் கலந்தள ருயிற்றே. (க)

வண்ணம்-அழகுபொருந்திய
மாடங்கள்-மாடங்களாலே
குழ்-குழப்பட்ட
திருக்கோட்டியூர்-திருக்கோட்டியூரில்
கேசவன்-ப்ரசஸ்தகேசயுத்தனாய்
நம்பி-கல்யாணகுணபரிபூர்ணனான
கண்ணன்- நீக்ருஷ்ணன்
இன் இல் - (நந்தகோபருடைய) இனிய
[திருமாளிகையிலே
பிறந்து-திருவவதரித்தருளின வளவிலே,
(திருவாய்ப் பாடியிலுள்ளார்)
எண்ணெய்-எண்ணெயையும்

சுண்ணம்-மஞ்சள்பொடியையும்
எதிர் எதிர் தூவிட-(ஸந்தோஷத்தாலே
[ஒருவர்க்கொருவர்] எதிர்த்துத் தூவ,
கண்-விசாலமாய்
நல்-விலகூணமான
முற்றம் - (நந்தகோபர் திருமாளிகையில்)
[திருமுற்றமானது
கலந்து-'எண்ணெயும் மஞ்சள்பொடியும்
[துகையுண்டு] தன்னிலே சேர்ந்து
அளறு ஆயிற்று-சேருய்விட்டது;
[ஏ-ஈற்றகை.]

பேரியாழ்வார்திருமொழி - க - பத்து, க - திரு - வண்ணமாடங்கள், உக்

குறிப்பு:—வண்ணம் - வர்ணம்; தமிழில் இதொரு தனிச்சொல் என்ற பாருமுளர். குமுதிருக்கோட்டியூர் - வினைத்தொகை, 'கேசவன்' என்னும் வடசொல்லுக்கு மூவகை வ்யுத்பத்திகள் உண்டு. பிறந்து - 'பிறக்க' என்னும் செயவெனெச்சத்தின் திரிபு "சொல்திரியினும் பொருள்திரியா வினைக்குறை" என்ற நன்னூற் சூத்திரம்திக. இன் இல் - பண்புத்தொகை. 'பிறந்தினில்' என்று ஒரு முழுச்சொல்லாய், 'பிறந்தவனாகிலே' என்றும் பொருள் தரும். எள் + நெய், எண்ணெய், சுண்ணம் - 'உ-ஞ-ண-ஓ' என்ற வடசொல் திரிபு. தூவிட - தூவியிட. கண்ணன்முற்றம் - கண்ணன் அவதரித்தபோதே அவனையே திருமாளிகைக்கு நிர்வாஹகனாக ஸ்ரீநந்தகோபர் நினைத்திருக்கையாலே, கண்ணனுடைய முற்றமென்றுமாம். (க)

ஓடு வார்விழ வாருகந் தாலிப்பார்
நாடு வார்நம்பி ராஜெங்குத் தானென்பார்
பாடு வார்களும் பல்பறை கோட்டநின்
ருடு வார்களு மாயிற்குய்ப் பாடியே.

ஆய்ப்பாடி—திருவாய்ப்பாடியானது,	எங்குத்தான் என்பார்—எங்கே இராநின்
ஓடுவார்—(ஸம்ப்ரமித்து) ஓடுவாரும்	[றான்?] என்பாரும்
விழுவார்—(சேற்றிலே விழுக்கி) விழுவாரும்	பாடுவார்களும்—பாடுவார்களும்
உகந்து—உகப்புக்குப்போக்குவீடாக	பல் பறை—பலவகை வாத்யங்கள்
ஆலிப்பார்—கொஷிப்பாரும்	கொட்ட—முழங்க
நாடுவார்—(பிள்ளையைத்) தேடுவாரும்	நின்று—அதற்குப் பொருந்தநின்று
நம் பிரான்—(நமக்கு உபகாரகனான கண்	மாக
[ணன் ஆயிற்று—ஆய்விட்டது.	

குறிப்பு:—கருஷ்ணவதாரத்தால் திருவாய்ப்பாடியில் விகாரமடையா தாரொருவரும் இல்லையென்பார், ஆய்ப்பாடியே ஓடுவாரும்.....ஆடுவருமாக ஆயிற்றென்றார். பிரான் - 'ப்ரபு' அல்லது, 'விராட்' என்னும் வடசொல் லின் சிதைவு என்பர். "எங்குற்றான்" எனினும் இழுக்காது.

பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்
காணத் தாம்புது வார்புக்குப் போதுவார்
ஆணைப் பாரிவன் நேரில்லை காண்திரு
வோணத் தானுல காளுமென் பார்களே.

சீர் உடை—ஸ்ரீமானுன	ஆண் ஒப்பார் - "பும்ஸ்த்வஸாம்யமுடை
பிள்ளை—கருஷ்ணன்	[யாரில்
பேணி—(கம்ஸா திகள் கண்படாதபடி தன்	இவன் நேர்—இவனோடு ஒத்திருப்பார்
[ணைக்) காத்துவந்து	இல்லை—(யாரும்) இல்லை; (இவன்)
பிறந்தினில்—பிறந்தவனவில	திரு ஓணத்தான்—சீரவண நகூதரத்தில்
தாம்—ஆய்ப்பாடி ஆயர்கள்	[அவதரித்த ஸர்வேசுவரனுடைய
காண—(கண்ணனைக்) காண்கைக்காக	உலகு—விபூதிகளையெல்லாம்
புகுவார்—உள்ளே துழைவாரும்	ஆளும்—ஆளக்கடவன்"
புக்கு—உள்ளேபோய் (கண்டு)	என்பார்கள் - என்று சொல்லுவாருமாக
போதுவார்—கொளிப்புறப்படுவாரும்,	[ஆளுர்கள்,

குறிப்பு:—சீர் - 'ஸீ' என்னும் வடசொல் சிதைவு. பிள்ளை - இளமைப் பெயர். காண் - முன்னிலைபகை; தேற்றப்பொருளதாகவுமாம். திருமதுரை யிலே திருவவதரித்த கண்ணனைத் திருவாய்ப்பாடியில் பிறந்தானாகச்சொல் லுதற்கு அடி - கம்ஸனுக்குத்தப்பிப் பிழைத்துத் திருவாய்ப்பாடியில் புரு ந்தபின்பு பிறந்தானாக நினைத்திருக்கை. உலகு - 'லோகம்' என்னும் வட சொல், திரிபு. என்பார்கள் - விசுதி மேல்விசுதி.

உழியை முற்றத் துருட்டினின் றுவோர்
நறுநெய் பால்தயிர் நன்றாகத் தூவுவார்
சேறிமேன் கூந்த லவிழத் திளைத் தெங்கும்
அறிவு பிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே.

ஆய்ப்பாடி-திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள
ஆயர்-இடையர்கள்
உழியை - (பால் தயிர் சேமித்துவைத்த)
[உழிகளை
முற்றத்து-முற்றத்திலே
உருட்டினது-உருட்டிவிட்டு
ஆடுவார்-கூத்தாடுவாரும்
நறு-மணம்மிக்க
நெய் பால் தயிர்-நெய்யையும் பாலையும்
[தயிரையும்

நன்றாக-நிச்சேஷமாக
தூவுவார்-தாகம் பண்ணுவாரும்பாய்
செறி மென்-நெருங்கி மெத்தென்ற
கூந்தல்-மயிர்முடியானது
அவிழ-அவிழ்ந்துகூலையும்படி
திளைத்து-நர்த்தகம்பண்ணி
எங்கும்-சேரியடக்கலும்
அறிவு அழிந்தனர்-க்குத்தாய்குத்தயவிலேக
[சூர்யராணர்கள்

குறிப்பு:—உழியை உருட்டி - உழிகளில் சேமித்துவைத்த பாத்திரங்களை உருட்டி; ஆகுபெயர். பிள்ளைக்கு நன்மை உண்டாகவேண்டுமென்று நெய் முதலியவற்றைத் தூவினபடி. கூந்தல் - 'குந்தளம்' என்ற வடசொல் மருஉ.

கோண்ட தானுறி கோலக் கோமேழத்
தண்டி னர்பறி யோலைச் சயனத்தர்
விண்ட மூல்கு யரும்பன்ன பல்லினர்
அண்டர் மிண்டிப் புகுந்துநெய் யாடினார்.

தாண்டொண்ட-கால்நெருக்கத்தையுடைய சயனத்தர்-படுக்கையையுடையராய்
விண்ட-விகலித்த
கோலம்-அழகியதாய்
கொடு-கூர்மையையுடைத்தான
[போன்ற
மழு-மழுக்களையும்
பல்லினர்-பற்களையுடையரான
தண்டினர்-தடிக்கையுமுடையராய்
அண்டர்-இடையரானவர்கள்
பறி - (தாழைமடலினின்றும்) பறிக்கப்
மிண்டி-(ஒருவர்க்கொருவர்) நெருங்கி
[பட்ட
புகுத்து-(க்குஷணம்க் திரத்திலே) புகுந்து
நெய் ஆடினார்-நெய்யாடலாடினார்கள்.

குறிப்பு:—(கொண்டதான்), தான் - கால், நெடுங்கயிறு; கொண்ட - நெருக்கின; 'நெருக்கிப் பின்னப்பட்ட' என்றபடி. மழு-கோடாலிமுதலிய இருப்பாயுதம். சபுநம் - வடசொல். 'மிண்டின்பூல்' என்றும் பாட

பெரியாழ்வார்திருமொழி - க - பத்து, க - திரு - வண்ணமாடங்கள். உங்

முண்டு; விண்டு - மலை; அதிலுள்ள முல்லை நெருங்கிப் பூத்தாற்போலே
யிருக்கிற பல்லரென்கை. அண்டர் - பகைவர், தேவர், இடையர்; "அண்ட
ரே பகைவர் வானோர் ஆயரென்றாகுமுப்பேர்" என்று நிகண்டுகொண்க.
இங்கு இடையரைக்கூறும். 'மிண்டி' என்றதனால், கூட்டத்தின் மிகுதி
தோற்றும். (டு)

கையுங் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர்
பைய வாட்டிப் பசுஞ்சிறு மஞ்சளால்
ஐய நாவழித் தாளுக்கங் காந்திட
வைய மெழங்கண் டாள்பிள்ளை வாயுளே.

கையும்-திருக்கைகளையும்

காலும்-திருவடிகளையும்

நிமிர்த்து-(நீட்டி) நிமிர்த்து

கடாரம்-கடாரத்தில் (காய்ச்சின)

நீர்-திருமஞ்சனத்திர்த்தத்திலே

பசு சிறு மஞ்சளால்-குறுங்கண்ணை பசு

[மஞ்சளால்]

பைய-திருமேனிக்குப்பாங்காக

ஆட்டி-ஸ்நானம் செய்வதீது

ஐய-மெல்லிதான்

நா-நாக்கை

வழித்தாளுக்கு - வழிக்கப்புகுந்த யசோ

தைக்கு (வழிக்கைக்கு அறுகூலமாக)

அங்கார்திட-(கண்ணன்) வாயைத்திறக்க,

(யசோதையானவன்)

பிள்ளை-கண்ணபிரானுடைய

வாயுள்-வாயினுள்ளே

வையம் ஏழும்-உலகங்களை யெல்லாம்

கண்டான்-6

குறிப்பு:-கடாரம் - 'கடாஹம்' என்னும் வடசொல் ஈறுதிரிந்தது.
பைய - ம்ருதுவாக. குறுங்கண்ணை - நெருங்கின கணுக்களையுடைய மஞ்ச
ளால் நீராட்டுகை - மஞ்சள் பூசி நீராட்டுகை. அங்காதல் - வாய்திறத்தல்.
வையம் - (பொருள்கள்) வைக்கப்படுமிடம்; வை - பகுதி; அம் - விசுதி;
வடமொழியாரும், 'வஸுந்தரா, வஸுமதி' என்பர். ஏழும் என்றது - உப
லக்ஷணம்; எல்லாமென்றபடி. (கூ)

வாயுள் வையகங் கண்ட மடநல்லார்
ஆயர் புத்திர னல்ல னருந்தேய்வம்
பாய சீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்
மாய னென்ம மகிழ்ந்தனர் மாதரே.

வாயுள்-(பிள்ளையின்) வாயினுள்ளே • பாய சீர் உடை - பரம்பினகுணங்களையு

வையகம்-உலகங்களை

[டையனுங்

கண்ட-ஸாக்ஷாத்கரித்த

பண்பு உடை-நீர்மையையுடையன

நல் மடவார்-வைலக்ஷணத்தையும் மடப்

பாலகன்-(ஆந்த) சிறுப்பிள்ளையானவன்

[பத்தையுமுடைய

மாயன்-ஆச்சர்யசக்தியுத்தன்"

மாதர்-ஸ்திரீகளானவர்கள், ("இவன்)

என்று-என்று (ஒருவர்க்கொருவர்) சொல்

ஆயர் புத்திரன் அல்லன் - இடைப்பிள்ளை

[விக்கொண்டு

[யல்லன், மகிழ்ந்தனர்-ஆநந்தித்தார்கள்.

அரு தெய்வம்-பெறுதற்கரிய தெய்வம்,

குறிப்பு:-சீழிற்பாட்டில், வாயுள் வையகங்கண்டான் யசோதை ஒருத்
தியேயாகச்சொல்லி, இதில், மற்றும் பலருங்கண்டதாகச் சொல்லுகை.

கடுமோவெண்ணில், கடும்; பசோதை தான் கண்டபிறகு அருகு நின்றார் க் குங்காட்ட, கண்ணபிரான் தன் வைபவத்தை யெல்லாருமறிக்காக அவர் களுக்கும் திவ்ய சகசு-ஸ்ஸைக்கொடுத்துக் காட்டினவெனக்கொள்க. மடப் பம் - ஸ்த்ரீகளுக்கு உரிய குணங்களில் ஒன்று; அதாவது - உவ்வதை. மட நல்லார்-நல்லமடவார், எதிர்நிரனிறைப்பொருள்கோள். புத்ரன்-வடசொல்; 'புத்' என்னும் நாகத்தில் தாய்தந்தையர் புகாதபடி காக்குமவன் என்று பொருள்; எனவே, பிள்ளைப்பெறுதார் அந்நரகிற் புகுவார்களென்றவாறு. அருந்தெய்வம் - பண்புத்தொகை. மாதர் - விரும்பப்படும் அழகுடைய வன்; தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார உரிச்சொல்லியலில் "மாதர்காதல்" என்றபடி இது உரிச்சொல்லாதலால் பன்மையாகாது; ஆயினும், இங்கு பன்மைப்பொருளைத்தரும். பாலகன் - ஷாலகன், வாலகன். (எ)

பத்து நாளும் கடந்த விரண்டாநாள் .
எத்தி சையும் சயமரங் கோடித்து
மத்த மாமலை தாங்கிய மைந்தனை
உத்தா னஞ்செய் துகந்தன ராயரே.

பத்து நாளும் கடந்த-பத்துநாளுக்கழிந்த
இரண்டாம் நாள்-இரண்டாநாளான நாம்
[காண திறத்திலே
எ திசையும்-எல்லாத்திக்குக்களிலும்
சயம் மரம்-ஐயதோரணங்களை
கோடித்து-காட்டி அலங்கரித்து,
மத்தம்-மதித்த யானைகையுடைத்தாய்
மா-மீட்பெரிதான

மலை-கோவர்த்தநபர்வதத்தை
தாங்கிய-(ஒற்றைக்கைவீரலால்) ஏந்திரின்
மைந்தனை-மிடுக்கையுடைய கண்ணனை [ற
ஆயர்-ஆடையாரானவர்கள்
உத்தானம் செய்து-கைத்தலத்திலேவைத்
[துக்கொண்டு
உகந்தனர்-ஸ்தோத்தார்தார்கள்.

குறிப்பு:-"மைத்த மாமலை" என்பர் சிலர்; மைத்த - (சோலைகளின் நிழலிட்டாலே) கறுத்த. மா - பெருமையை உணர்த்தும்போது, உரிச் சொல். மைந்தன் - மிடுக்கை உடையவனும், பிள்ளைத்தனமுடையவனும். "மைந்தனை திறலோன் சேயாம்" என்றான் - மண்டலபுருடன். மைந்து - மிடுக்கு; அத்தையுடையவன் - மைந்தன். உத்தானம்-நிமிர்ந்து கிடத்தல்; வடசொல். (அ)

கிடக்கில் தோட்டில் சூழிய வுதைத்திமே
எடுத்துக் கொள்ளின் மருங்கை யிறுத்திமே
ஒடுக்கிப் புல்கி லுதரத்தே பாய்ந்திமே
மிடுக்கி லாமையால் நான்மேலிக் தேன்ங்காய்.

நங்காய்-பூர்ணைகளான ஸ்த்ரீகளை!

[இப்பின்னாயானவன்]

கிடக்கில்-(தோட்டிலில்) கிடந்தானாகில்
தோட்டில்-தோட்டிலானது
சூழிய-சூழிலமாம்படி
உதைத்திமே-உதையாரின்றான்;

எடுத்துக்கொள்ளில்-(இவனை இடுப்பில்)

[எடுத்துக்கொண்டால்

மருங்கை-இடுப்பை

இறுத்திமே-முறியாரின்றான்;

ஒடுக்கி-(இவனுடையகைகளால்) ஒடுக்கி

புல்கில்-மார்வில் அனைத்துக்கொண்டால்

பெரியாழ்வார்திருமொழி - க - பத்து, க - திரு - வண்ணமாடங்கள். உரு

உதரத்து-வயிற்றிலே

இலாழமையால் - (இப்பிள்ளைக்கு) இல்லா

பாய்ந்திமெ-பாயாதின்றான் ;

[மையால்

மிடுக்கு - (இச்சேஷ்டைகளைப் பொறுக்க நான்-தாயாகிய நான்

[வல்ல) சக்தி மெலிந்தேன்-மிகவும் இளைத்தேன்.

குறிப்பு:—கிடக்கை - படுக்கை. இங்கு, தொட்டில் என்று ஏனையருக
லாம். ஒடுக்கி - வ்யாபார சுதமனல்லாதபடி செய்து. உதரம் - வடசொல்.
மிடுக்கு இலாழமையால்-இந்தச் சேஷ்டைகளை ஸவிக் கவல்ல ஸாமர்த்யம் எனக்
கெல்லாழமையால் எண்ணும் ஒக்கும். மெலிவு - இளைப்பு, வருத்தம். நங்காய் -
[சாதிபொருளும்] ஜாத்யேகவசனம்; நங்கையிர் என்றபடி. (கூ)

அவ:—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்
கட்டுகிறார்.

சேந்நெ லார்வயல் சூழ்திருக் கோட்டியூர்
மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை
மின்னு நூல்விட்டு சித்தன் விரித்தவிப்
பன்னு பாடல்வல் லார்க்கில்லை பாவமே. (கா)

செம் செல்-செந்நெல் தாய்களால்

ஆர்-நிறையப்பெற்ற

வயல்-சுழனிகளாலே

சூழ்-சூழப்பட்ட

திருக்கோட்டியூர்-திருக்கோட்டியூரிலே

மன்னு-பொருந்திவர்த்திக்குமவனாய்

நாரணன்-நாராயணசப்தவாச்யனாய்

நம்பி-ஸர்வகுண பூர்ணனான ஸர்வேச்வ

[ரன்

பிறந்தமை - திருவெதிர்த்தபடியை

| விரித்த-விஸ்தரித்து அருளிச்செய்த,

மின்னு-விளங்கா நின்ற

நூல்-யஜ்ஞோபவீதத்தையுடையரான

விட்டுசித்தன்-பெரியாழ்வாருடையதாய்

பன்னு-ஜ்ஞானிகள் எப்போதும் அருஸர்

[திக்கக்கடவதான

இ பாடல்-இப்பாசுரங்களை

வல்லார்க்கு-ஓதவல்லவர்க்கு

பாவம் இல்லை-பாபமில்லை.

[ஏ-தேற்றம்.]

குறிப்பு:—நாரணன் - 'நாராயணன்' என்னும் வடசொற்சிறைவு. நூல்.
சாஸ்த்ரங்களுமாம்; இரட்டுறமொழிதல். விரித்த - 'விவரணம்' என்ற வட
சொல்வடியாப்பிறந்ததொரு விகாரச்சொல் என்னலாம். இல்லை - ப்ரத்வம்
ஸாபாவமும், அந்யந்தாபாவமுமாகலாம். பாவம் - பாபம். (கௌ)

அடிவரவு:—வண்ணம் ஒடு பேணி உறி கொண்ட கை வாய் பத்து கிடக்கிச்
செந்நெல் சீதம்.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

தாய்ப்பந்த நினைந்த நினை

கொண்டார் திருமொழி

கீதக் கடல்.

அவதாரிகை.

இப்படி திருவவதரித்த கண்ணபிரானுடையதிவ்யவிக்கரஹவைலகூண் யத்தை அவ்வக்காலங்களில் யசோதைப்பிராட்டி. அதுபவித்தாப்போலே ஆழ்வாரும் தத்பாவ யுத்தராய்க்கொண்டு, திருவடிதொடங்கித் திருமுடி யீறாக அதுபவித்த ப்ரகாரத்தை அப்போது அவள் பேசின பாகரத்தாலே பேசுகிறார் - இரண்டாந்திருமொழியில்.

கீதக் கடலுள் ளமுதன்ன தேவகி
கோதைக் குழலா ளசோதைக்குப் போத்தந்த
பேதைக் குழவி பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும்
பாதக் கமலங்கள்கா ணீரே பவளவா யீர்வந்து காணீரே. (க)

சீதம்-குளிரந்திராநின் றுள்ள
கடல்-திருப்பாற்கடலிலே
உன் அமுது } உள்ளமுதாஃபிறந்த பிரா
அன்ன } ட்டியோடொத்த
தேவகி-தேவகிப்பிராட்டியால்,
கோதை-பூமாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
குழலாள்-சேசபாசத்தைபுடைய
அசோதைக்கு-யசோதைப்பிராட்டிக்கு
போத்தந்த-போகவிடப்பட்டவனும்
பேதை-அறிவின்மையுடையனும்

குழவி-சிகவான கண்ணபிரான்
பிடித்து-(தன்னைகளால்) பிடித்து
சுவைத்து-ஆஸ்வாதித்து
உண்ணும்-திருப்பவனத்தில்வைத்து புஜி
[யா நின்முள்ள
பாதம் கமலங்கள்-திருவடித்தாமரைகளை
காணீர்-வந்துகாணுகோள்;
பவளம்-பவளம்போல் சிவந்த
வாயீர்-அதரத்தைபுடைய பெண்டாள்!
வந்து காணீர்!!-.

குறிப்பு:-சீதம் - வடசொல், உள்ளமுது - உவமையாகுபெயர்; அமு தில் வரும் பெண்ணமுதிறே, தேவகி - வடசொல், அசோதை - ஆதிதிரிந்த வடசொல், போத்தந்த - முழுச்சொல், பேதைக்குழவி - “சி-ஹஸ்யிஸா” என்னுமாபோலே, பேதை - உரிச்சொல்; பேதைமை - அறிவேகம், குழவி- சிக, பாதக்கமலங்கள் - வடமொழித்தொடர், “வடாஹிஸ்யஸ்யுரம் யாஸ்யு ஸயிதஹ வாண-வதஹ-ஹ வடாஹிஸ்யு” அயிஹிஸ்யுரஹ ஜம திராஹ ஹ ஹிஸ்யு வெவஹவ ஹாஹிஸ்யு” என்ற மூரங்கராஜஸ்தவ சலோகத்தை இங்கு அதுஸந்திக்க, பவளம் - ப்ரவாளம், (க)

மூத்தம் மணியும் வயிரமும் நன்பொன்னும்
தத்திப் பதித்துத் தலைப்பெய்தார் போலெங்கும்
பத்து விரலும் மணிவண்ணன் பாதங்கள்
ஒத்தித் திருத்தவா காணீரே ஒண்ணுத லீர்வந்து காணீரே. (உ)

முத்தும் - முத்துக்களையும்
மணியும் - ரத்தங்களுடைய
வயிரமும் - வஜ்ரங்களையும் [யும்
நல் பொன்னும் - மாற்றுயர்ந்த பொண்ணை
தத்திப்பதித்து - மாறிமாறிப்பதித்து.
தலைப்பெய்தாற்போல் - சேர்த்தாற்போ
எங்கும் - திருமேனியெங்கும் [லே
மணி வண்ணன் - மணிபோன்ற வர்ணத்
[தையுடையனான கண்ணனுடைய

பாதங்கள் - திருவடிகளிலுள்ள
பத்து விரலும் - விரல்கள் பத்தும்
ஒத்திட்டிருந்த ஆ - ஒன்றோடொன்றொ
[த்து அமைந்திருக்கும்படியை
காணீர்:—ஒன் றுதலீ - ஒளிபொருந்திய
[நெற்றியையுடையீர்காள்!
வந்து காணீர்:—

குறிப்பு:—முத்தும் மணியும் வயிரமும் - வடசொல்; விகாரமும்;
இவை மற்றுமுள்ள ரத்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். “தத்திப்பதித்து என்
றது - தத்திப்பதித்தென்றும், மாறப்பதித்தென்றபடி” என்றுரைப்பர் - திரு
வாய்மொழிப்பிள்ளை. தலைப்பெய்தால், ஒத்திட்டு - முழுச்சொற்கள். ஆ -
ஆறு என்பதில் ஈறு கெட்டது; ஆறு - ப்ரகாரம். ஒன் றுதல் - பண்புத்
தொகை. றுதல் - ‘நிடலம்’ என்றவடசொல் விகாரம். (உ)

பண்ணத்தோ ளிளவாய்ச்சி பால்பாய்ந்த கொங்கை
அணைத்தார வுண்டு கிடந்தலிப் பிள்ளை
இணைக்காலில் வெள்ளித் தளையின் றிலங்கும்
கணைக்கா லிருந்தவா காணீரே காரிகை யீர்வந்து காணீரே. (ங)

பணை - மூங்கில்போன்ற
தோள் - தோள்களையுடையளாய்
இள - இளமைப்பருவத்தையுடையளான
ஆய்ச்சி - யசோதையினுடைய
பால் பாய்ந்த - பால்சொரிகிற
கொங்கை - முலையை
அணைத்து - (திருக்கையால்) அணைத்துக்
[கொண்டு
ஆர - வயிறு நிரப்ப
உண்டு - (பாலை) அமுதுசெய்து
கிடந்த - (களித்துக்) கிடந்த

இ பிள்ளை - இந்தக் கண்ணபிரானுடைய
இணை - சேர்த்தியழகு அமைந்த
காலில் - திருவடிகளில்
வெள்ளி தளை நின்று - வெள்ளித்தண்
[டை நின்று
இலங்கும் - விளங்காநிற்கிற
கணைக்கால் இருந்த ஆ - கணைக்காலிருந்த
[படியை,

காணீர்!—;
காரிகையீர் - அழகுடையபெண்காள்!
வந்து காணீர்!—

குறிப்பு:—“பணை வயல் பரியின்பந்த பருத்தல் வேய் அரசு பீடாம்”
என்று நிகண்டு காண்பதால், பணைத்தோள்-பருத்ததோளையுடையாளென்று
மாம். தோள் - ‘கொடி’ என்ற வடமொழியின் விகாரம் ஆய்ச்சி - ‘ஆயன்’
என்பதின் பெண்பால். இப்போது இவளை வர்ணிக்கிறது - அழகுக்கும்
பருவத்துக்குமீடாக ஸம்போக பரவசையாயிராதே பிள்ளையை ஸ்நேஹித்து
நோக்கிக்கொண்டு போருமவளென்னுமிடம் தோற்றுக்கைக்காக. காரிகை -
அழகு; அதனையே தலைமையாகவுடையார் - காரிகையார். (ங)

உழந்தாள் நறுநெய் யோரோதடா வுண்ண
இழந்தா ளெரிவினா லீர்த்தெழில் மத்தின்
பழந்தாம்பா லோச்சப் பயத்தால் தவழந்தான்
முழந்தா ளிருந்தவா காணீரே முகிழ்முலை யீர்வந்து காணீரே. (ச)

உழந்தான் - (நெய் முதலியவற்றை) ப்ர
[யாஸ்பட்டடுத்தடாவிலே சேர்த்த
[யசோதைவினுடைய
நறு நெய் - மணம் மிக்க நெய்யை
ஒரோ தடா - ஒவ்வொரு தடாவாக
உண்ண - (கண்ணன்) அமுதுசெய்தவன்
[வில்
இழந்தான் - (பிள்ளையைத்) தான் இழந்
[தவனாக நினைத்த யசோதை
எரிவினால் - வயிற்றெரிச்சலாலே
நீர்த்து - கையைப்பிடித்திருத்து
அழில் - மத்தின் - அழகிய மத்தினுடைய

பழ தாம்பால் - (சுத்திக்கடைந்தவையாலு
[ண்டான்) பழமையொருத்திய தாம்பை
ஒச்ச - (அடிப்பதாக்கி) கையிலெடுக்க
பயத்தால் - அச்சத்தாலே
தவழந்தான் - (அத்தைத்தப்பிப்போவதா
[கத்) தவழ்ந்த கண்ணனுடைய
முழந்தான் இருந்த ஆ - முழங்காக்களிரு
[ந்தபடிநய
காணீர்!—;
முகிழ் முலையீர் - முகிழ்த்த முலையையு
[டைய பெண்கள்!
வந்து காணீர்!—.

குறிப்பு:—உழவு - ஆயாஸம். பிள்ளையை இழந்தாளாக நினைக்கக்கடிகு-
உண்ட நெய் பிள்ளைக்கு ஸாத்மியாது என்ற நினைவு. ஒரோ=ஒ - அசை.
“ஒரோதடா” என்ற பாடத்தில் தனைத்தும். நார்த்தல்-இழுத்தல். மத்து-
கடைகருவி; “உழு” என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. பழந்தாம்பு - பண்புத்
தொகை; தாம்பு - “ஊரீ” என்னும் வடசொல்லிதாரம். தாம்பால் - உருபு
மயக்கம். பயம் - ஊயம். முகிழ்முலை - குவிந்தெழுந்தமுலை; வினைத்தொகை.

பிறங்கிய பேய்ச்சி முலைகவைத் துண்டித்
நேங்குவான் போலே கிடந்தலிப் பிள்ளை
மறங்கோ எரிரணியன் மார்வைமுன் கீண்டான்
குறங்குகளை வந்துகாணீரே குவிமுலை யீர்வந்து காணீரே. (௫)

மூன்-முற்காலத்திலே
மறம் கொள்-தவெழுங்கொண்ட
இரணியன்-ஹிரண்யனுடைய
மார்வை-மார்பை
கீண்டான்-பிளந்தவனும்,
பிறங்கிய-(கொடுமையால்வந்த) ப்ரகாசத்
[தைபுடைய
பேய்ச்சி-பூதனையினுடைய
முலை-முலையை
கவைத்து-(பசையறம்படி) ஆஸ்வாதித்து

உண்டிட்டு-அமுதுசெய்து
உறங்குவான் போலே-(ஒன்றுமறியாமே)
[உறங்குமவனைப்போலே
கிடந்த-படுத்திருப்பவனான
இ பிள்ளை-இந்தக் கண்ணனுடைய
குறங்குகளை-திருத்துடைசீரான
வந்து காணீர்!—;
குவி முலையீர்-குவிந்த முலைகளையுடைய
[பெண்கள்!
வந்து காணீர்!—.

குறிப்பு:—பிறங்கல் - ப்ரகாசித்தல். பேய்ச்சி - ‘பேயன்’ என்பதின்
பெண்பால். கவைத்துண்கை - உறிஞ்சி உண்கை. மறம் - கோபமுறாம்.
“மறஞ்சினம் பிணக்குக் கூற்றமுலைந்த சேவகமுமாகும்”. இரணியன்-
“ஹிரண்யன்” என்றவடசொல் லிதாரம். “மார்வம் முன்கீண்டான்” என்
தும் பாடம். மார்வம்=அம் - சாரியை. குவிமுலை - வினைத்தொகை. (௫)

மத்தக் களிறு வகதேவர் தம்முடைச்
சித்தம் பிரியாத தேவசி தனவயிற்றில்
அத்தத்தின் பந்தாநாள் தோன்றிய வச்சதன்
மூத்த மிகுந்தவாகா ணீரே மூகிழ்க்கை யீர்வந்து காணீரே. (௬)

மத்தம்-மத்தையுடைய
களிறு-யானைகளைநிர்வஹிக்குமவரான
வசுதேவர்தம்முடை-ஸ்ரீவஸுதேவருடை
[ய
சித்தம் பிரியாத-மனத்தைவிட்டுப்பிரியாத
தேவகிதன்-தேவகியினுடைய
வயிற்றில்-வயிற்றிலே
அத்தத்தின் பத்தாம் நாள் - ஹஸ்தநக்ஷத்
[ரத்துக்குப்பத்தாவதான திருநாளிலே

தோன்றிய - திருவவதரித்த
அச்சுதன் - கண்ணபிரானுடைய
முத்தம் இருந்த ஆ-சண்ணமிருந்தபடியை
காணீர்!—;
முதிழ் நகையீர் - புன்சிரிப்பையுடைய
[பெண்காள்!
வந்து காணீர்!—.

குறிப்பு:—மத்தம் - 'மதம்' என்றவடசொல் விகாரம். களிறு + வசு
தேவர், களிறுவசுதேவர்; “நெடிலோடுயிர்த்தொடர்க்குற்றுக்கரங்களுள்,
டறவொற்றிரட்டும்” என்ற நன்னூற் சூத்திரமுணர்க. வசுதேவர், சித்தம்-
வடசொல். அத்தம் - 'ஹஸ்தம்' என்றவடசொல்விகாரம். அத்தத்தின்பத்
தநாள் கீழுமுறையில் ரோஷினியும், மேல்முறையில் திருவோணமுமாம்.
அச்சுதன்—அச்சுதன்; தான் என்றும் நடுவாதவன் என்றும், ஆச்சி
தரை நடுவவிடாதவனென்றும் பொருள். முத்தம் - பாலிசர்களின் குஹ்
யாவயவ (சிசு) த்துக்கு ஆகுபெயர்; ரவிகர்கள் முத்தமிடுகைக்குரிய வஸ்
துவிதே. 'சண்ணம்' என்றும், 'மொட்டு' என்றும், இதனையே மேலுமருளிச்
செய்துள்ள, நகை - ஆபரணமென்றுகொண்டு இரட்டுமொழிதலுமாம்.

இருங்கைம் மதகளி நீர்க்கின் றவனைப்
பருங்கிப் பறித்துக்கொண் டோபேர மன்றன்
நெருங்கு பவளமு கேர்நாணு முத்தும்
மருங்கு மிருந்தவா காணீரே வாணுத லீர்வந்து காணீரே. (௭)

இரு கை - பெரிய துதிக்கையையுடைய
மத களிறு - மத்தகஜமான குவலயாபீடத்
[கை
நர்க்கின் றவனை - தன்வசமாக நடத்தாநின்
[அள்ள பாகனை
பருங்கி - கொன்று
பறித்துக்கொண்டு - (யானையின்கொம்புக
ஒடு-ஒடின [கை] முறித்துக்கொண்டு
பரமண்தன் - பரமபுருஷனான கண்ணனு
[டைய
நெருங்கு - செறியக்கோத்த

பவளமும் - பவளவடமும்
நேர் நாணும் - நேரிதான அரைநாணும்
முத்தும் - முத்துவடமும் (இவற்றோடே
[சேர்ந்த)
மருங்கும் இருந்த ஆ - திருவரையும் இரு
[ந்தபடியை
காணீர்!—;
வான் நுதலீர் - ஒளிபொருந்திய நெற்றி
யையுடைய பெண்காள்!
வந்து காணீர்!—.

குறிப்பு:—கை + மதகளிறு, கைம்மதகளிறு; “எண்முனெழுத்தீற்றெவ்
வகை மொழிக்கும், முன்வரு ஞாமயவக்களியல்பும், குறில்வழியத்தனியைப்
நொது முன்மெலி, மிகலுமாம்” என்ற நன்னூற்சூத்திரமறிக இரு - பெரு
மையை உணர்த்துகையில் உரிச்சொல். குவலயாபீடம் - கண்ணனைமுடிப்
பதாகக்கருதிக் கம்ஸன் வரவிட்டபாணை. அன்றிக்கே, [இருங்கை இத்தயாதி.]
ஊரில் விளையாடுகிற இடைப்பிள்ளைகளில்-விலோயகரணங்களில் ஆனையாக

ஒன்றைப்பண்ணி, அதையிறுத்துக்கொண்டு திரிகேவனை அடர்த்துப் பறித்துக்கொண்டு டோடாநிற்கும் பரமனென்றுமாம். “ஒமும்பரமன்” என்ற பாடம் தனைக்குச்சேராதென்று மறுக்கப்பட்டது. வாள்-ஒளியை உணர்த்துகையில் உரிச்சொல். (எ)

வந்த மதலைக் குழாத்தை வலிசெய்து
தந்தக் களிறுபோல் தானே விளையாடும்
நந்தன் மதலைக்கு நன்று மழகிய
உந்தி யிருந்தவாகா ணீரே ஒளியிழை யீர்வந்து காணீரே. (அ)

வந்த - (தன்னோடுவிளையாட) வந்த
மதலை குழாத்தை - சிறுபிள்ளைகளின்கூட
வலிசெய்து - பலாத்கரித்து [டத்தை
தந்தம் - (முதிழ்த்த) கொம்பையுடைய
களிறு போல் - யானைக்குட்டிபோல்
தானே - தானே முக்கியனாயின்று
விளையாடும் - விளையாடும்வனாய்
நந்தன் - நந்தகோபர்க்கு

மதலைக்கு - (விதேயனான) பிள்ளையாகிய
[கண்ணனுடைய
நன்றும் அழகிய - மிகவுமழகிதான்
உந்தி இருந்த ஆ - நாயி இருக்கிறபடியை
காணீர்!—;
ஒளி - ஒளியால்விஞ்சின [ன்!
இழையீர் - ஆபரணங்களணிந்த பெண்கா
வந்து காணீர்!!—.

குறிப்பு:—மதலை - சிறுவன்; “மதலையே கொன்றைபிள்ளை” என்று நிகண்டு. மதலைக்குழாம் - * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளுண்டிதே. வலி செய்து - ‘நான் ஒருவனுமேவிளையாட, நீங்கள் பார்த்திருக்கக்கடவிகோள்’ என்று அடம்பிடித்தென்றபடி. தந்தம் + களிறு, தந்தக்களிறு; “மவ்வினெற்றெழுந்நு...வன்மைக்கினமாத்திரிபவுமாகும்.” (அ)

அதிருங் கடனிற வண்ணனை யாய்ச்சி
மதூர முலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்துப்
பதறப் படாமே பழந்தாம்பா லார்த்த
உதர் யிருந்தவாகா ணீரே ஒளிவளை யீர்வந்து காணீரே. (க)

அதிரும் - கோஷக்கையையே இயல்வாக
[வுடைய
கடல் நிறம் - கடலினது நிறம்போன்ற
வண்ணனை - நிறத்தையுடைய கண்ணனு
ஆய்ச்சி - யசோதையானவன் [க்கு
மதூரம் முலை ஊட்டி - இனிய முலைப்பா
[லை ஊட்டி,
வஞ்சித்துவைத்து - (மேல், தான் இவனை
[கட்டத்தேடுகிறதை இவனறியவொ
[ன்னுதபடி) வஞ்சனைகளைப்பண்ணி

பதறப்படாமே - (தன்நினைவு)தப்பாதபடி
பழ தாட்பால் - பழகின கயிற்றாலே
ஆர்த்த - கட்டிவைத்த
உதரம் இருந்த ஆ - வயிறு இருந்தபடியை
காணீர்!—;
ஒளி விளையீர் - ஒளிமிக்கவளையையுடைய
[பெண்கள்!
வந்து காணீர்!!—.

குறிப்பு:—‘அதிரும்’ என்று கடற்கு அடையொழி கொடுத்தமையால், கண்ணபிரானுடைய அடங்காமை தோற்றமும் இவனுக்கும் கடனுக்கும், ச்ரமதூரத்வம் ஸாதாரணதரமுமென்க. நிறம் + வண்ணன், நிறவண்ணன்; மதூரம் + முலை, மதூரமுலை; “மவ்வினெற்றெழுந்நு உயிரி ஓப்பவும்.” பதறப்படாமே - பிள்ளை இங்குமங்கும் பதறவொண்ணாதபடி என்றுரைப் பர் சிலர். “பதறப்படாமே” என்றுங் காண்கிறது. உதரம் - வடசொல். (க)

பெரியாழ்வார் திருமொழி - க - பத்து, உ - திரு - சீதக்கடல். ௩௩

பெருமா வரலிற் பிணிப்புண் டிருந்தங்
கிருமா மருத மிறுத்தவிப் பிள்ளை
குருமா மணிப்புண் குலாவித் திகழந்
திருமார் விருந்தவா காணீரே சேயிழை யீர்வந்து காணீரே. (௧௦)

பெரு மா உரலில் - மிகப்பெரிய உரலோ	குரு மா - மிகவும்கிறந்த
[ம]	மணி பூண்-கௌஸ்துபாபரணமரீனது
பிணிப்புண்டு இருந்து - கட்டுண்டிருந்து	குலாவி திகழும் - அசைந்துவிளங்காநின்
அங்கு - அந்த தசையிலே	[யுள்ள
இரு மா மருதம் - இரண்டுபெரிய மருத	திருமார்வு இருந்த ஆ காணீர்!—;
[மரங்களை	சே இழைமீர் - செவ்விய ஆபரணங்களை
இறுத்த - முறித்தருளின	புடைய பெண்காள்!
இ பிள்ளை - இக்கண்ணபிரானுடைய,	வந்து காணீர்!—.

குறிப்பு:—பெருமா - மீயிசைச்சொல்; ஒருபொருட் பன்மொழி. மருத மிறுத்தகதை:—கண்ணன் குழந்தையாயிருக்குங்காலத்தில் துன்பப்பட்டுத் துன்பம் பலவிளையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்தயசோதை கண்ணனைத் திருவயிற்றிற் கயிற்றிறைக்கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வரலையிழுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்த இரட்டைமருதமர [யமளார்ஜாந] த்தின் நடுவே எழுந்தருள், அவ்வரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில், நரதர்சாபத்தாலே அம்மரங்களாய்க்கிடந்த நளகூபரன், மணிக்ரீவன் என்னும் குபேரபுத்திரரிருவரும் சாபந்தீர்ந்து சென்றனரென்பது. குரு - மூரூ. பூணப்படுவது - பூண், செம்மை + இழை, சேயிழை; பண்புப்பெயர்த் திரிபு. (௧௦)

நாள்களோர் நாலைந்து திங்க ளளவிலே
தானை நிரமித்துச் சகடத்தைச் சாடிப்போய்
வாள்கொள் வளையெயிற் குருயிர் வவ்வினான்
தோள்க ளிருந்தவாகா ணீரே கரிமுழ லீர்வந்து காணீரே. (௧௧)

நாள்கள்-(கண்ணன்பிறந்தபின்புசென்ற)	வளை-வளைந்திராநின்ற உள்ள
[நாட்கள்	எயிறு--கோரப்பற்களையுடையபூதனையின்
ஒர் நாலைந்து திங்கள் அளவிலே-ஒரு	ஆர் உயிர்-அரிய உயிரை
[நாலைந்து மாதத்தளவிலே	வவ்வினான்-முடித்தகண்ணனுடைய
தானை நிரமித்துகாலத்தாக்கி	தோள்கள் இருந்த ஆ காணீர்!—;
சகடத்தை-சகடாஸுரனை	கரி முழலீர்-சுருண்ட கேசத்தையுடைய
சாடிப் போய்-உதைத்துவிட்டு,	[பெண்காள்!
வாள் கொள்-ஒளிகொண்டதாய்	வந்து காணீர்!—.

குறிப்பு:—சகடம் - வடசொல். கண்ணபிரான் தனித்துக் கண்வளர்ந்தருளிக் கிடத்திலே அஸுராவேசத்தாலே நலிவதாகவந்து கிட்டின சகடத்தை, முலைவரவு தாழ்க்கச் சீறிநிரமித்த திருவடியாலே கண்ணனுதைத்து முறித்தகதை பரிபாகவதத்தில் விரியும் வாள்கொள்வளை எயிறு-அன்மொழித்தொகை. அருமை + உயிர், ஆருயிர்; சதுரபோதல்...ஆதிநீடல்.

மைத்தடங் கண்ணி யசோதை வணக்கீன்ற
செய்த்தலை நீல நிறத்துச் சிறப்பினை
நெய்த்தலை நெய்யுஞ் சங்கும் நிலாவிய
கைத்தலங்கள் வந்துகா ணீரே கணங்குழை யீர்வந்து காணீரே. (கஉ)

மை-அஞ்ஜநாலங்குதமாய்
தட-கர்ஞ்ஞந்தவிச்ரந்தமான
கண்ணி-கண் களையுடைய
அசோதை-யசோதைப்பிராட்டியாலே
வளர்க்கின்ற-வளர்க்கப்படுகின்றவனுப்,
தலை செய்-உயர்ந்த கைத்ரத்திலே (அல
[ர்த்த]
நீலம் நிறம்-கருகெய்தல்பூவின துபொன்ற
[நிறத்தையுடையனான
இறு பிள்ளை - (இர்த்த) பாலக்ருஷ்ணனு
[டைய,

செய்-கர்மைபொருந்திய
தலை-துதியையுடைய
நெய்யும்-திருவாழியும்
சங்கும்-திருச்சங்கும்
நிலாவிய-அமைந்திராநின்றனன்
கைத்தலங்கள்-உள்ளகைகளை
வந்து காணீர்!—;
கணம்-பொன்னுஞ்செய்த
குழையீர்-காதணிகளையுடையபெண்கள்!
வந்து காணீர்!—.

குறிப்பு:—தலை - உயர்வைக்குறிக்கும்; வடநூலார், தலையை 'உத்த
மாங்கம்' என்பார்களிறே. அன்றி, தலை என்கிறவிதி - ஏழாம்வேற்றுமை
யுருபாய், செய்த்தலை - வயலிலே (அலர்ந்த) என்றும் பொருள்தரும்.
'நீலம்' என்னும் நிறத்தின்பெயர், அந்நிறத்தையுடைய மலருக்குப் பண்
பாகுபெயராம். நிறத்தா = அத்து - சாரியை. நெயி . வடசொல். நிலாவிய-
நிலவிய. கணம் - 'கங்கம்' என்ற வடசொற்சிதைவு. அன்றி, 'வங்கம்' என்ற
வடசொல்லாகக்கொண்டு, கருமான ச்ரோத்ராபரணமணிநதவர்களெனினு
மொக்கும். (கஉ.)

வண்டமர் பூங்குழ லாய்ச்சி மகனாகக்
கோண்டு வளர்க்கின்ற கோவலக் குட்டற்கு-
அண்டம நாடு மடங்க விழுங்கிய
கண்ட மிருந்தவா காணீரே காரிகை யீர்வந்து காணீரே. (கரு)

வண்டு அமர்-வண்டுகள்படிந் திருக்கிற
பூ குழல்-பூ அணிந்த குழலையுடையனான
ஆய்ச்சி-யசோதைப்பிராட்டியானவன்
மகனாக கொண்டு-'தன்' புத்ரனாகவீசரி
[த்து]
வளர்க்கின்ற-வளர்க்கப்பெற்றவனுய்
கோ வுலர்-பூநீர்த்தகோபருடைய
குட்டற்கு-பிள்ளையான கண்ணபிரானு
[டைய,

அண்டமும்-அண்டங்களையும்
நாடும்-(அவற்றினுள்ளேகிடக்கிற) சேத
[நாசேதநக்சுணைபம்
அடங்க-முழுதும்
விழுங்கிய-(ப்ரளயகாலத்தில்) கபளிகரி
[த்த]
கண்டம் இருந்த ஆ-கழுத்திருந்தபடியை
காணீர்!—;
காரிகையீர்! வந்து காணீர்!—.

குறிப்பு:—கோ - கொண், மாடு, அவற்றை மேய்க்கவல்லவர் = கோவலர்-
இடையர். குட்டன் - குழந்தை, மகன். குட்டன் + கு, குட்டற்கு; இடை
யில் உகரச்சாரியை பெற்றால், 'குட்டனுக்கு' என்றும் அண்டம், கண்டம்-
வடசொற்கள். (கரு.)

எந்தோண்டை வாய்ச்சிங்கம் வாவென் றேடுத்துக்கொண்
டந்தோண்டை வாயமு தாதரித் தாய்ச்சியர்
தந்தோண்டை வாயாற் றருக்கிப் பருகுமிச்
சேந்தோண்டை வாய்வந்து காணீரே சேயிறை யீர்வந்து காணீரே. (கசு)

தொண்டை--“கொவ்வைக்கனிபோன்ற அமுதா--(ஊறுகிற) அம்ருதத்தை
வாய்-அதரத்தையுடைய ஆதரித்து-விரும்பி,
என் சிங்கம்-எனது சிங்கக்குருகே! தம்-தங்களுடைய
வா என்று-(என்பக்கல்) வா” என்று தொண்டை வாயால்-கோவைவாயை
எடுத்துக்கொண்டு-(இடுப்பில்) எடுத்துத் தருக்கி-(கண்ணன்வாயோடே) நெருக்கி
[கொண்டு பருகும்-பாடம்பண்ணப்பெற்ற
ஆய்ச்சியர்-இடைப்பெண்களாலே செம் } இந்தச்சிவந்த
அம் தொண்டை-அழகியகொவ்வைபோ தொண்டைவாய் } கோவைவாயை
[ன்ற வந்து காணீர்--;
வாய்-(எண்ணுடைய) அதரத்தில் சேயிறையீர்! வந்து காணீர்!!-

குறிப்பு:--தொண்டை - கொவ்வை; “தொண்டை ஆதொண்டை
கொவ்வை துங்குயானைத்துதிக்கை” என்று நிகண்டு. சிங்கம் - அண்மை
வினி. கண்ணபிரானைச் ‘சிங்கக்குருகு’ என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி.
சிங்கமென்னுஞ்சொல், ஆடவரில் தலைமையை உணர்த்தும். ஏறு என்னுஞ்
சொல்லுமங்கனமே. ‘ராஜலிம்ஹன்’ ‘ராஜபங்கவன்’ என்பர் வடநூலா
ரும். ஸைந்யாவிக்களைக்குறிக்கும் ‘சியர்’ என்னுஞ்சொல்லும் இத்திறத்ததே;
சியம் - சிங்கம்; அதுபோன்றவர் - சியர்; தலைவர் என்றபடி. ஜீயர் என்னை
மரபு என்பர்; [“எப்பொருளுளச்சொலி நெவ்வாறுயர்ந்தோர், செப்பின
ரப்படி செப்புதல் மரபே.”] அம்-அதரு; “அம் அழககைச்சொல் ரீராம்.”
வாயால் - உருபுமயக்கம்; ‘வாயால் பருகும்’ என்றும் இலையும். அடிதோ
றும் ‘தொண்டை’ யென்று வந்ததனால் யமகமாகாது; பொருள் ஒன்றே
யாகலின். (கசு)

நோக்கி யசோதை நுணுக்கிய மஞ்சளால்
நாக்கு வழித்துநீ ராடமீந் நம்பிக்கு
வாக்கும் நயனமும் வாயும் முறுவலும்
மூக்கு மிருந்தவா காணீரே மோய்குழ லீர்வந்து காணீரே. (கௌ)

அசோதை-யசோதைப்பிராட்டியால் * வாக்கும்-திருவாக்கும்
கோக்கி - (கண்ணபிரான் திருமேனியின் நயனமும்-திருக்கண்களும்
[மென்மைக்குத்தக்கபடி] பார்த்து வாயும்-அதரஸ்புரணமும்
[ஆராய்ந்து முறுவலும்-புன்சிரிப்பும்
துணுக்கிய-அரைக்கப்பட்ட மூக்கும் இருந்தஆ-மூக்குமிருத்தபடியை
மஞ்சளால்-மஞ்சட்காப்பாலே, காணீர்!-;
நாக்கு வழித்து--; மோய் குழலீர்-செறிந்தகுழலையுடைய
நீராடமீம்-ஸ்நாநம்செய்விக்கப்படாநின்ற [பெண்கள்!
இந்நம்பிக்கு-இக்கண்ணபிரானுடைய வந்து காணீர்!!-.

குறிப்பு:--‘மஞ்சளால்’ என்றது - ‘நீராடமீம்’ என்றத்தோடு இலையும்.
வாக்கி, நயனம் - வடசொற்கள். [வாயும்முறுவலுமித்யாதி.] சீழிற்பாட்டி.

லேயே வாயிருந்தபடியைக் காட்டியாயிற்றுதலால், இங்கு 'வாயும்' என்ற தற்கு 'வாயந்திராநின்றான்' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டுமென்பாரு முளர். மொய்குழலீர் - வினாதொகை. (௧௫)

விண்கொள மரர்கள் வேதனை தீரமுன்
மண்கொள் வசுதேவர் தமமக னாய்வந்து
தீண்கொள சுரரைத் தேய வளர்கின்றான்
கண்களிருந்தவாகா ணீரே கனவனா யீர்வந்து காணீரே. (௧௬)

விண் கொள்-ஸ்வர்க்காதிலோகங்களை | திண்கொள்-வலிமைகொண்ட
[இருப்பிடமாகக் கொண்ட அசுரர்-அஸுரர்கள்
அமரர்கள்-தேவதைகளுடைய தேய-கூயிக்கும்படி [டைய
வேதனை தீர-துன்பங்கள் தீரும்படி என்ற கண்ணை
முன்-முன்னே [ண்ட கண்கள் இருந்த ஆ காணீர்!—;
மண்கொள்-பூமியை இருப்பிடமாகக்கொ கனம் விளையீர்-கற்ககங்களைத்தையுடைய
வசுதேவர்தம்-வஸுதேவர்க்கு [பெண்கள்!
மகனாய் வந்து-பிள்ளையாய்வந்துபிறந்து வந்து காணீர்!—.

குறிப்பு:—விண் - 'வியத்' என்ற வடசொற்சிதை வென்பாட்சிலர். "விண் முகில் சுவர்க்கம் வானும்," அமரர் - வடசொல். என்றுமிறவாதவர். வேதனை-அஸுரராக்ஷஸாதிகளால் நேர்ந்த கஷ்டம்; வடசொல். அசுரரை-உருபுமயக்கம். "அசுரர்தேய" என்றிருந்தால் தளைத்தும்; "மாமுன் நிரையும்" "தேய" என்கிறவித்தை 'தேய்க்க' என்று பிறவினியாகக்கொண்டு, அசுரரை அழிக்க என்றலுபொன்று. (௧௭)

பருவம் நிரம்பாமே பாரேல்லா முய்யத்
திருவின் வடிவோக்கும் தேவசி பெற்ற
உருவு கரிய வொளிமணி வண்ணன்
பருவ மிருந்தவா காணீரே பூண்மூலை யீர்வந்து காணீரே. (௧௮)

பருவம்-வயது ஒளி-உஜ்ஜ்வலமான
நிரம்பாமே-முதிருவதற்குமுன்னமே, மணி-மணிபோன்ற
பார் எல்லாம்-பூமியிலுள்ளாரெல்லாரும் வண்ணன்-வடிவையுடையனான கண்ணபி
உய்ய-உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக [ரானுடைய
திருவின் வடிவு பிராட்டியின்வடிவுபோ 'பருவம் இருந்த ஆ காணீர்!—;
ஒக்கும்' ன்றவடிவையுடையனா பூண் மூலையீர்-ஆபரணம்பூண்ட மூலையை
தேவசி-தேவசிப்பிராட்டியாலே [6 [யுடையபெண்கள்!
பெற்ற-பெறப்பட்டவனாய் வந்து காணீர்!—.

உருவு கரிய-உருவாக்கறுத்ததாய்

புப்பு:—[பருவமித்யாதி.] இத்தால், சகாவத்தி திருமகனிற்காட்டில் கண்ணபிரானுக்கு வாசிடொல்லுகிறது; அவன் பருவம் நிரம்பின் பின் பிறே விரோதிகளைமுடித்து அதுகலரைவாழ்வித்தது. பருவம் - 'பர்வ' என்னும் வடசொல். பார் - இடவாருடையர், பார் எல்லாம் - ஒருமைப் பன்மை மயக்கம். (௧௯)

மண்ணும் மலையும் கடவு முலகேழு

மண்ணும் மலையும் கடவு முலகேழு

வண்ண மெழில்கொள் மகரக் குழையிவை

திண்ண மிருந்தவா காணீரே சேயிழை யீர்வந்து காணீரே. (௧௮)

மண்ணும்-பூமியையும்

மலையும்-மலைகளையும்

கடலும்-கடல்களையும்

உலகு ஏழும்-ஸப்தலோகங்களையும்

உண்ணுந் திறத்து - திருவயிற்றிலேவைக்

மகிழ்ந்து-உகந்து

உண்ணும்-திருவயிற்றிலேவைத்த

பிள்ளைக்கு-(இக்)கண்ண பிரானுடைய தான
எழில் வண்ணம் கொள்-அழகியநிறங்கொ

மகரம் குழை இவை-இம்மகரகுண்டலங்

ல் திண்ணம் இருந்த ஆ-திண்மைஇருந்தபடி

செயிழையீர்! வந்து காணீர்! !-.

குறிப்பு:—மலையேழும், கடலேழும், உலகேழும் என்றுமியைக்கலாம். மகிழ்ந்து-‘இவற்றைப் பரளையங்கொள்ளாதபடி காக்கப்பெற்றோமே’யென்று மகிழ்ச்சி. மகரம் - வடசொல். திண்ணம் - ‘அம்’ விருதிபெற்ற பண்புப் பெயர். கண்டார் கண்ணையும் நெஞ்சையும் கவரும்படியான திண்மை. ()

முற்றிவந் தூதையும் முன்கைம்மேல் பூவையுஞ்

சிற்றி லிழைத்துத் திரிதரு வோர்களைப்

பற்றிப் பறித்துக்கொண் டோடும் பரமன்றன்

நெற்றி யிருந்தவா காணீரே நேரிழை யீர்வந்து காணீரே (௧௯)

சிற்றில்-சிறுவர்களை

இழைத்து-கட்டி

திரிதருவோர்களை-திரிதர எங்களுடைய

முற்றிலும்-(மணல்கொழிக்கிற)சிறுவர்களு

தூதையும்-(மணற்சோறுக்குகிற) சிறுபா

முன் கை மேல்-முன்கைமேல் (நின்று

பூவையும்-நாகணவாய்ப்புள்ளையும்

பற்றி-(எங்கள் கையைப்) பிடித்து (பலாத்

பறித்துக்கொண்டு-அபஹ்ரித் துக்கொண்டு

ஒடும்-ஒடமலையு

பரமன் தன்-(திம்பில்) சிறந்தவனைகண்

நெற்றி இருந்த ஆ காணீர்! -;

நேர்-நேர்த்தியையுடைய

இழையீர்-ஆபரணங்களணிந்த பெண்

வந்து காணீர்-.

குறிப்பு:—முற்றில் - சிறியமுறம்; தூதை - சிறுபாணை; இவை மணல் விளையாட்டுக்கு உபகரணம். சிறு + இல், சிற்றில்; சிற்றிலிழைக்கையாவது - மணலாலே சிறுவீடு கட்டுகை. திரிதருவோர்களை - உருபுமயக்கம்; தா - [தரு] தூணைவினை. (௧௯)

அழகிய பைம்பொன்னின் கோலங்கைக் கொண்டு

கழல்கள் சதங்கை கலந்தெங்கு மார்ப்ப

மழகன் றினங்கள் மறித்துத் திரிவான்

கூழல்கு ளிருந்தவாகா ணீரே குவிமுலை யீர்வந்து காணீரே. (௨௦)

அழகிய-அழகியதாயும்
பைம்பொன்னின்-பசும்பொன்னால் செய்
[யப்பட்டதுமான
கோல்-கோலை [மாடுமேய்க்குங்கருவி.]
அம்மை-அழகியகையிலே
கொண்டு-பிடித்துக்கொண்டு
கழல்கள்-(கால்களிலுள்ள) வீரக்கழல்
[கனம்
சதங்கை-சதங்கைகளும்
கலந்து-தன்னிலேசேர்ந்து

எங்கும் ஆர்ப்ப-போமிடமெல்லாமொலிக்
மழ-இனமைபொருத்திய [
கன்று இனங்கள்-கன்றுகளின் திரங்களை
மறித்து-(கைகழியப்போகாமல்) மடக்கி
திரிவான் - திரியுமவனான கண்ணபிரானு
[டைய
குழல்கள்-திருக்குழல்களானவை
இருந்த ஆ காணீர்!—;
குவி முலையீர்! வந்து காணீர்!—.

குறிப்பு:—பசுமை + பொன், பைம்பொன்; “ஈறுபோதல்” இதயாதி.
மழ - உரிச்சொல். (உ௦)

சுருப்பார் குழலி யசோதைமுன் சோன்ன
திருப்பாத கேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன்
விருப்பா வுரைத்த விருபதோ டொன்று
முரைப்பார்போய் வைகுந்தத் தோன்றுவர் தாமே. (உ௧)

சுரும்பு ஆர்-வண்டுகன்படிந்துநிறைந்த	விருப்பால்-மிக்க ஆதரத்தோடு
குழலி-உந்தலையுடையனான	உரைத்த-அருளிச்செய்த
அசோதை-யசோதைப்பிராட்டியால்	இருபதோடு ஒன்றும்-இவ்விருபத்தொரு
மூண்-க்குஷ்ணவதாரஸமயத்திலே	[பாட்டுக்களையும்
சொன்ன-சொல்லப்பட்ட	உரைப்பார்தாம்-ஓதுமவர்கள்
திருப்பாதகேசத்தை-பாதாதிக்கேசாந்தவர்	போய்-(இம்மண்டலத்தைக்கடந்து) போ
[ணநப்பாசரங்களை	வைகுந்தத்து-நீவைகுண்டத்திலே [ய்
தென்புதுவை-அழகிய ஶ்வில்லிபுத்தூரு	ஒன்றுவர்-பொருந்தப்பெறுவார்கள்.
பட்டன்-(நிர்வாஹகரான) ஆழ்வார் [க்கு	[ஏ-தேற்றம்.]

குறிப்பு:—சுரும்பு + ஆர், சுருப்பார்; “மென்றொடர்மொழியுட் சில
வேற்றுமையில், தம்மினவன்றொடர்” என்ற நன்னூற் சூத்திரமறிது. பா.த
கேசம் - வடசொற்றொடர். (உ௧)

அடி:—சீத முத்து பனை உழ பிறங்கிய மத்த இருங்கை வந்த அகிரும் பெருமா
நான் மை வண்டு எம் நோக்கி விண் பருவம் மண் முற்றில் அழகிய சுருப்பார்
மாணிக்கம்.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

உண்மையான யதேழலத்தோடு வேலோ வுலக மளந்தானே தாலேவோ, (உ)

உடை ஆர்—திருவரைக்குச்சேரும்படியான் விடை ஏறு—சிவபவாஹகனாய்
கனம் மணியோடு—பொன்மணியையும் காபாலி—கபாலதாரியாய்
இடை—கடுகுவேலு நசன்—ஸ்வவ்யூஹத்துக்குரியாமகனானருத்
விரவி—கலந்து விடுதந்தான்—; [ரன்
கோத்த—கோக்கப்பட்ட உடையாய்—ஸ்வாமியானகண்ணனே!
எழில்—அழகிய அழேல் அழேல்—அழாதேகொன், அழா
தெழ்கிறேனும்—இடைச்சுரிசையையும், தாலேலோ—; [தேகொன்;
ஒன் மாதனம்பூ—அழகியமாதனம்பூக்கோ உலகம் அளந்தானே! தாலேலோ—.
[வையான அரைவடத்தையும்

குறிப்பு:—உடை - அரைக்கு ஆகுபெயர். 'கண்கமணியோடு' என்றும் பாடமுண்டென் றுரைப்பார்கிலர்; மேரண்செயுவதுடன் தனையும் தட்டுத லால் அப்பாடம் கொள்ளத்தகாது. தெழ்து - இடுப்பில் சொருகப்படுவ தொரு கத்தி. விடை - 'வ்யூஷி' என்னும் வடசொல் விகாரம். காபாலி- கபாலி; நீட்டல் விகாரம். உடையாய் = 'உடையான்' என்பதன்விளி. (உ)

எந்தம் பிரானு நேழ்ந்திரு மார்வர்க்குச்
சந்த மழுவிய தாமரைத் தாளர்க்கு
இத்திரன் குண மெழிவடைக் கிண்கிணி
நத்துவ னாய்நின்றான் தாலேலோ தாமரைக் கண்ணனே தாலேலோ (உ)

எந்தம்பிரானுர்—எமக்குஸ்வாமியாய் எழில்உடை—அழகையுடைய
எழில்—அழகிய கிண்கிணி—கிண்கிணியை
திருமார்வர்க்கு—திருமார்வைபுடையராய் தந்து—கோணர்ந்துவழம்பித்து
சந்தம் அழகிய—நிறத்தாலழகிய உவனாய்கின்றான்—அநரவிபர்க்குஷ்டன
தாமரை தாளர்க்கு—தாமரைபோன்ற திரு [யிராநின்றான்;
[வடிவையுடையரான தேவர்க்கு தாலேலோ!—;
இத்திரன் தானும்—தேவத்தரானவன் தாமரைக்கண்ணனே! தாலேலோ—.

குறிப்பு:—திருமார்வர்க்கு, தாளர்க்கு - முன்னிலைப் படர்க்கை. தாமரைத்தாளர்க்கு, தாமரைக்கண்ணனே - உவமைத்தொகை. இத்திரன் தானும்—தான் - அசை; உம்மை - இசைநிறை. அன்றி, 'அப்படிப்பட்ட மனோகந்தரனுக்கட' என்று முரைக்கலாம். உவன்—யிகவும் ஸம்பீபத்திலும் மிஷும் தூரத்தினுமின்றி நடுகின்றான்வன்; உகரச்சட்டடியாப்பிறந்த ஆண் பாற் பெயர். (உ)

சங்கின் வலம்புரியுஞ் சேவடிக்கிண்கிணியும்
அங்கைச் சரிவளையும் நானு மரைத்தோடும்
அங்கண் விகம்பி லமரர்கள் போத்தந்தார்
சேங்கட் கருமுசிலே தாலேலோ தேவசி சிங்கமே தாலேலோ. (சு)

சங்கில்—சங்குகளில் (நிறத்த) அம்மை—அழகிய கைகளுக்குரிய
வலம்புரியும்—வலம்புரிச்சங்கையும் சரி—மூன்னைகளைகளையும்
சே அடி—செவ்விய திருவடிகளில் (சாத்த வளையும்—தோள்வளையையும்
கிண்கிணியும்—சங்கைகளையும் [தந்தருத் நானும்—பொன்னைகளைகளையும்

அரை தொடரும்-அரைவடந்தையும் ஒரு முகிலே - காளமேகம்போன்றவடிவை
அம் கண் - அழகிய லிசாலமான [யுமுடையையான கண்ணனே],
விசம்பில் - ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள தாலேலோ—;
அமர்கள் - தேவர்கள் தேவகி - தேவகியின்வயிற்றிற் பிறந்த
போத்தந்தார் - அனுப்பினார்கள்; [ய் சிங்கமே - சிங்கக்குருகே!—தாலேலோ—,
செம் கண் - சிவந்த கண்களையுடையயா

குறிப்பு:—சங்கில் + வலம்புரி, சங்கின்வலம்புரி; “குறில்செறியா ல ள
அல்வழிவந்த...” என்ற நன்னூற்குத்திரத்தினிறுதியில் “பிற” என்றமிகை
யை நோக்குக. நான் - திருமார்வுக்கு அலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க நானா
கவுமாம். செங்கண் + கருமுகில், செங்கட்கருமுகில். கருமுகிலே - முற்ற
வமை. (சு)

எழிலார் திருமார்பிற் கேற்கு மிவையென்
றழகிய வைம்படையு மாரமுங் கோண்டு
வழுவில் கோடையான் வயிச்சி ரவணன்
தோழுது வனய்நின்றான் தாலேலோ தாமணி வண்ணனே தாலேலோ.

எழில் ஆர் - “அழகுமிகிக்குந்துள்ள கோடையான்-ஒளதார்யத்தையுடையாளு
திருமார்பிற்கு - வகூஸ்ஸ்தலத்துக்கு வயிச்சிரவணன் - ருபேரணுவன் [ன
இவை ஏற்கும் என்று - இவைபொருட் தொழுது - (இவற்றைத்திருவுள்ளம்பற்ற
[தும்” என்று [வேணுமென்று) அஞ்ஜலிபண்ணிக்
அழகிய - அழகியவையான [கொண்டு
ஐம் படையும் - பஞ்சாயுதங்களையும் உவனாய் நின்றான், தாலேலோ—;
ஆரமும் - முத்துவடந்தையும் தாமணி - பழிப்பற்றநீலமணிபோன்ற
கொண்டு - எடுத்துக்கொண்டு, வண்ணனே - வடிவையுடையகண்ணனே!
வழு இல் - குற்றமற்ற தாலேலோ—.

குறிப்பு:—திருமார்பு இன் கு - திருமார்பிற்கு; இன் - சாரியை; ‘திரு
மார்வுக்கு’ என்றும் பாடம். ஐம்படை - சக்கரம், சங்கு, கதை, வில், வாள்;
இவற்றிற்கு முறையே ஸுதர்சனம், பாஞ்சஜநயம், கௌமோதகீ, சார்ங்
கம், நந்தகம் என்றுபெயர். படை - பகைவரைப் படுத்தற்குக் கருவியாவது;
படுத்தல்-அழித்தல்; ஐ-கருவிப்பொருள்விகுதி. ஆரம்-ஹாரம். கொடைக்கு
வழுவாவது-பரதிரயோஜநத்தைக் கணிசிக்கை. வயிச்சிரவணன் - ‘வைச்
வணன்’ என்ற வடசொல்லிகாரம். ‘வயிச்சிராவணன்’ என்றபாடம் சால
வும் சேராது; இப்பதிகம் வெண்டனையால் வந்த கலித்தாழிசையாகையால்
‘வயிச்சி’ என்ற புளிமாச்சீர்முன் ‘ மாமுன்றிராயும்’ என்றவிதிப்படி நிரை
யசை வரவேண்டுதலின், “அரவை அரா’ என்னுமாபோலே ‘வயிச்சிரவ
ணன்’ என்கிறவித்தை ‘வயிச்சிராவணன்’ என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது” என்று
பெரியஜீயருரை அச்சப்பிரதிகளில் காணப்படுகின்றவாக்யம் பரமைகார்தி
காலகேதபரர்களால் ஒலைச்சுவடிகளில் டிப்பணியாக எழுதிவைக்கப்பட்டு,
பிறகு வ்யாக்யாசபங்க்தியாகவே சேர்த்தச்சிடப்பட்டதென்பதில் இறை
யும் ஐயுடவேண்டா; “குறியதன்மேஜுக் குறுகனுமதனோடு, உகரமேற்றலு
மியல்புமார்க்கின்” என்ற நன்னூற்குத்திரத்தின் பொருளை நன்குணர்

வார், 'அர' என்றெறிதுவே 'அர' என்றும் 'அரவு' என்றும் செய்யுளில் ஆமென்று தெளிவராதலின், ப்ரகழிப்தமாகச்சொல்லப்பட்ட கீழ்வாக்யம் இலக்கணமநியாதார எழுதிற்றென்பதை எளிதிலறியலாம். அன்றி, 'வயிச்சிரா வண்ணன்' என்றிருந்தால் தளைத்தாரதென்பாருமுளர்; அப்பாடத்தில், கீட்டல், விரித்தல் என்ற இரண்டு விகாரங்கள் வினாகக்கொள்ளவேண்டிய நெளரவமுண்டு. 'வயிச்சிரவண்ணன்' என்றபாடமே சிறக்கும். ... (௫)

ஒதக் கடலி லோளிமுத்தி னொழுஞ்
சாதிப் பவளமுஞ் சந்தச் சரிவளையும்
மாதக்க வென்று வருணன் விதேந்தான்
சோதிச் சுடர்முடியாய் தாலேலோ கந்தரத் தோளனே தாலேலோ. (க)

ஒதம் - அலையெறிப்பையுடைய
கடலில் - ஸமுத்ரத்தில் (உண்டாய்)
ஒளி - ஒளியையுடைத்தாய்
முத்தின் - முத்துக்களால்கோக்கப்பட்ட
ஆரமும் - ஹாரத்தையும்
சாதி - கல்லஜாதியிலுண்டான
பவளமும் - பவழவடத்தையும்
சந்தம் - அழகுபொருத்திய
சரி - முன்கைவளைகளையும்
வளையும் - தோள்வளைகளையும்

மா தக்க } 'விஸயில்சிறந்து தருதியாயிரு
என்று } ந்துள்ளவை' என்று
வருணன் - வருணதேவனுனவன்
விதேந்தான்—;
சோதி சுடர்-மிக்கஜ்யோதிஸையுடைய
முடியாய்-கிரீடத்தையணிந்த கண்ணனே!
தாலேலோ!—;
சந்தரத் } அழகிய திருத்தோள்களையு
தோளனே } டைய கண்ணனே!
தாலேலோ—.

குறிப்பு:—சாதி - ஜாதி. பவளம் - 'ப்ரவாளம்' என்னும் வடசொல்லம் ரூஉ. தக்க - ஈறு கெட்டவினைமுற்று. வருணன்-வடசொல். சோதிச்சுடர்-மீமிசைச்சொல்; ஒருபொருட் பன்மொழி. முடியாய் - 'முடியான்', என்பதன் வினி. சுந்தரம் - வடசொல் விகாரம். (சு)

காணர் நயந்துழாய் கைசெய்த கண்ணியும்
வாணர் சேழுஞ்சோலைக் கற்பகத்தின் வாசிகையும்
தேனார் மலர்மேல் திருமங்கை போத்தந்தான்
கோனே யழேலழேல்தா லேலோ குடந்தைக் கிடந்தானே தாலேலோ.

தேன் ஆர் - தேன்நிறைந்துள்ள
மலர் மேல் - (செந்தாமரை); மலரின்குறையி
[ன்ற
திரு மங்கை - பெரியபிராட்டியார்,
கான் ஆர் - காட்டினுண்டான
கறு தழாய் - ஸபரிமங்குளவியாலே
கை செய்த - கைத்தொழில்தோன்றப்ப
[ண்ணின்
கண்ணியும் - மாலையையும்
வான் ஆர் - ஆகாசவ்யாபியாய்
செழு - செழுமைதக்கியிருத்துள்ள

சோலை - சோலையிலே (வளர்ந்த)
கற்பகத்தின் - கல்பவ்ருகத்தின் (பூக்க
ளால்தொடுத்த)
வாசிகையும் - திருநெற்றிமாலையையும்
போத்தந்தான் - அணுப்பினான்,
கோனே - ஸர்வவ்யாபியான கண்ணனே!
அழேல் அழேல் தாலேலோ!—;
குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே
கிடந்தானே - தன்வளர்ந்தருளுகிற
[ஸர்வோதவரனே!
தாலேலோ—.

பெரியாழ்வார்திருமுறை சிவபெருமானின் திருமாணிக்கம்.

குறிப்பு - காங்கம் என்ற வடசொல் விகாரம். காங்கம் என்றது - தனிலத்திலே விளருகையாலே தழைத்துப் பரிமளபரகரமான திருத்தழாய். கற்பகம் - கல்பகம். குடந்தை - கும்பகோணம்; 'குடமூக்கு' என்பது முழுப்பெயர்; அதில் ஏகதேசமான 'குடம்' என்ற சொல்லுமாத் திரவ்னென்றித் என்ற எழுத்துப்பேறும் ஐவிரித்தியும் பெறுவித்துக் குடந்தையென்றாக் 'வில்லிபுத்தூர்' என்ற முழுப்பெயரில், 'புது' என்ற மாந்திரத்தைக்கொண்டு 'புதுவை' என்பதுபோலவும், குருகரைக் குருகையென்றும், அமுந்தாரை அமுந்தையென்றும், நாகரை நாகையென்றும், தஞ்சாவூரைத் தஞ்சையென்றும், இடந்தாரை இடவெந்தையென்றும், திருச்சேறாரைத் திருச்சேறையென்றும், பெருங்குளத்தைக் குளந்தையென்றும் அருளிச் செய்தல்போலவும் குடமூக்கரைக் குடந்தையென்றாரென்று கொள்ளவேண்டும். தூப்புலிள்ளைதாரும், நவரத்தினமாலையிலும், மும்மணிக்கோவையிலும், திருவயிந்திரபுரத்தை 'அயிந்தை' என்றருளிச் செய்திருப்பதும் நோக்கத்தக்கது. (ஏ)

கச்சோடு பொற்சரிகை காம்பு கனவனை
உச்சி மணிச்சட்டி யொண்டா ணிரைப்பொற்பு
அச்சுத னுக்கென்றவனியாள் போத்தந்தான்
நச்சு முலையுண்டாய் தாலேலோ நாரா யனாவழைத் தாலேலோ. (அ)

கச்சோடு - கச்சப்பட்டையையும்

பொன் - ஸ்ப்ருஹணியமான

சரிகை - உடைவாளையும்

காம்பு - சிற்றுக்காம்பச்சேலையையும்

கனம் - கருகமமான

வளை - தோள் வளைகளையும்

மணி - ரத்னபரகரமாய்

உச்சி - உச்சியிலே சாத்தத்தக்கத்தான்

சட்டி - சட்டியையும்

ஒன் தான் - ஒளிமிக்க தான்களையுடைத்

நிரை - ஒழுங்கான

பொற்பு - பொற்புவையும்

அச்சுதனுக்கு } 'கண்ணபிரானுக்கு (க்கொ
என்று } டெக்கோள்)' என்று

அவனியாள் - பூமிப்பிராட்டியானவள்

போத்தந்தான் - அனுப்பினான்;

நஞ்சு - விஷமேற்றின

முலை - (பூதனையின்) முலையில் பாலை

உண்டாய் - உண்டா கண்ணனே!

தாலேலோ;

நாராயண! அழைல்! தாலேலோ—.

[தாய்

குறிப்பு - சரிகை - 'ஹாரிகா' என்றவட சொல்திரிபு. காம்பு - சிறிய கீற்றுக்களையுடைய வள்தரம், 'கனகவனை' என்றபாடமும் சேரும். பொற்புவுக்குத்தாள்களாவன - அதில்கூறுகூறுபுருப்பன சிலவுண்டே, அவை பொன் + பூ, பொற்பு. அவரி - வடசொல். நஞ்சு + முலை, 'நச்சுமுலை' உண்டாய் - விளி. (அ)

மெய்திரிநான்பு பொடியோடு மஞ்சளும்

செய்ய தடங்கண்ணுக் கஞ்சனமும் சிந்துரமும்

வெய்ய கலைப்பாசியோடுவெளியினைநீர்

ஐயா வழைமேல்தா லேலோ அரங்கத் தணையானே தாலேலோ. (க)

வெய்ய - திருமேனியிலே	வெய்ய கலை } வெவ்விய ஆன்மாளை
திமிரும் - பூசகைக்கடோள்	பாதி } வாழ்மகமா கவுடைய திர்க்
கானம் பொடியோடு - கஸ்தூரி, கருப்பூர	[கையானவன்
[ம், சந்தமம்முதலிய ஸுகந்தப்	கொண்டு - எடுத்துக்கொடு வந்து
[பொடிகளையும்	உவனாய் நின்றான் - அனாவிரதர்களுக்
மஞ்சளும் - மஞ்சள்பொடியையும்,	[டையாவிராநின்றான் ;
செய்ய - சிவந்ததாய்	ஐயா - ஸ்வாமியான கண்ணனே !
தட - விசாலமாயுள்ள	அழேல் அழேல் தாலேலோ—;
கண்ணுக்கு - கண்களில் (சாத்த)	அரங்கத்து - நிரங்கத்திலே
அஞ்சனமும் - மையையும்,	அணையானே - (திருவனந்தாழ்வாரின்ப)
(திருநெற்றியில்சாத்தினைக்கு)	[படுக்கையாகவுடையவனே !
சிந்திரமும் - விரிந்தாரத்தையும்,	தாலேலோ—.

குறிப்பு:—அஞ்சனம், சிந்திரம் - வடசொற்கள். வெய்ய - வெம்மை பொருந்திய; 'வெம்மை' என்று ஆகைக்கும் பேராகையாலே, 'விரும்பப் படும் நூற்கலைகளை நடத்துகிற ஸரஸ்வதி' என்று முரைக்கலாம். கலை- 'கலா' என்ற வடசொல் திரிபு. 'ஐயன்' எனினும், 'அய்யன்' எனினும் ஒக்கும்; 'ஆர்யன்' என்ற வடசொல் விகாரம். (சு)

அவ:—நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

வஞ்சனை யால்வந்த பேய்ச்சி முலையுண்ட
அஞ்சன வண்ணனை யாய்ச்சிதா லாட்டிய
சேஞ்சொல் மறையவர் சேர்புதுவைப் பட்டன்சொல்
எஞ்சாமை வல்லவர்க் கில்லை யிடர்தானே. (கௌ)

வஞ்சனையால் வந்த - வஞ்சகவேஷத்தோ	சேர் - நியமவாஸம்பண்ணப்பெற்ற
[டேவந்த	புதுவை - தீவில்லிபுத்தூரிலவதரித்த
பேய்ச்சி - பூதனையினுடைய	பட்டன் - பெரியாழ்வார் (அருளிச்செய்த)
முலை உண்ட - முலையை அமுதுசெய்தவ	சொல் - இப்பாகசுரங்களை
அஞ்சனம் } மைபோன்ற நிறத்தைபுடை	எஞ்சாமை - குறைவுபடாமல்
வண்ணனை } யனாகண்ணப்பிராணை	வல்லவர்க்கு - ஓதவல்லவர்களுக்கு
ஆய்ச்சி - யசோதைப்பிராட்டி	நீடர் இல்லை-துன்பமொன்றுமில்லையாம்.
தாலாட்டிய - தாலாட்டிபடிபடிகளை,	தான் ஏ - அசை.
செம் சொல் } வெவ்விய சொற்கள்கிறைந்	
மறையவர் } த வேதத்தைநிரூபகமாக	
[வுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்	

குறிப்பு:—வஞ்சனை - வஞ்சகா. அஞ்சனவண்ணன் - வடசொற்றொடர். மறை = அர்த்தங்களை மறைத்துக்கூறுவது - வேதம்; ஐ - விருதி. பட்டன்-ப்ராஹ்மணரில் ஓர்வகுப்பைச் சேர்ந்தவன்; பாடுமவனுக்கும் பெயர். (கௌ)

அடி:—மாணி உடை என் சங்கில் எழில் ஓதக் காலூர் கச்ச மெய் வஞ்சனை தன்.

முன்னுக் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

நாலாந்திருமொழி.
தன்முகத்துச்சுட்டி.

அவநாரிகை:—கண்ணபிரானுக்குத் தொட்டில் பருவம்போய் தவழ்ந்து விளை யாடத்தக்க பருவமானபின்பு, அவன் நீணிலாமுற்றத்தே போந்துதவழ்ந்து புழுதி யனாவது, சந்த்ரனைவழைப்பதானபடியை யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்து, அவ னுக்கு உகப்பாகச் சந்த்ரனை வரச்சொல்லித் தான் பலகாலுமழைத்த ப்ரகாரத்தை ஆழ்வார்தாமும் அநுபவபூர்வமாகப்பேசினியிராகிரார் - தன்முகத்துச் சுட்டியில்,

தன்முகத் துச்சுட்டி தூங்கத் தூங்கத் தவழ்ந்துபோய்ப்
பொன்முகக் கிண்கிணி யார்ப்பப் புழுதி யனாகின்றான்
என்மகன் கோவிந்தன் கூத்தி னையிள மாமதி
கின்முகங் கண்ணுள வாசில் நீயிங்கே நோக்கிப்போ. (க)

இள - இளமைதங்கிய	புழுதி - தெருப்புழுதிமண்ணை
மா மதி - அழகியசந்திரனே!	என் மகன் - எனக்குப்பிள்ளையான
தன் முகத்து - தன்முகத்தில்(விளங்குகிற)	கோவிந்தன் - கண்ணபிரானுடைய
சுட்டி - சுட்டியானது [யவும]	கூத்தினை - சேஷ்டைகளை,
தூங்கத் தூங்க - பலகாலும்தவழ்ந்துஅசை	கின் முகம் - உன்முகத்தில்
பொன் முகம் - அழகியமுகத்தையுடைய	கண் உள ஆகில் - கண்உண்டேயானால்
கிண்கிணி - சதங்கைகளானவை	நீ இங்கே நோக்கி போ - நீ இங்கேபோர்த்
ஆர்ப்ப - கண்கணவென்றொலிக்கவும்	[துப்போ.
தவழ்ந்து போய் - (முற்றத்தில்) தவழ்ந்து	[போய்

குறிப்பு:—தூங்குதல் - தாழ்தல். கோவிந்தன்-வடசொல். கூத், இன் - சாரியை; கண்ணபிரான் சந்த்ரனைக் கையில் கொள்ளிவெணுமென்று ஆடுகிறகூத்து. மா - அழகுக்கும்பேர். இங்கே = 'இஹ' என்றவடசொல் மருஉ என்றுரைப்பர் சிலர். (க)

என்சிறுக் குட்ட னெனக்கோ ரின்னமு தேம்பிரான்
தன்சிறுக் கைகளாற் காட்டிக் காட்டி யழைக்கின்றான்
ந்சன வண்ணனோ டாட லாட வறுதியேல்
ந்சில் மறையாதே மாம தீமகிழ்ந் தோடிவா. (உ)

மா மதி!—;	அழைக்கின்றான் - அழையாரின்றான்
எனக்கு - (தாயாகிய) எனக்கு	அஞ்சனம் } மைபோன்றவடிவையுடைய
ஓர் இன் } விலகாணமாய் மதுரமாயிருப்ப	வண்ணனோடு } ய இக்கண்ணபிரானோடு
அமுது } தொரு அம்ருதம்போன்றவ	ஆடல் ஆட - விளையாட
[ஓய்	உறுதியேல் - கருதிஓயாகில்
எம் பிரான் - எனக்கு உபகாரகனை [ன்	மஞ்சில் - மேகத்திலே
என் சிறுக் குட்டன் - என்மகனாகண்ண	மறைபாதே - சொருகிமறையாமல்
தன் சிறு கைகளால் - தன்னுடையசிறிய	மகிழ்ந்து ஓடி வா - உகந்தி ஓடிவா.
[கைகளால்	
காட்டிக் காட்டி - பலகாலும் (உன்னையே)	
[காட்டி	

குறிப்பு:—அமுது - 'அம்முதும்' என்ற வடசொல் கிதையும். உறுதி = முன்னிற்பொருமை வினைமுற்று; கருத்துக்குரியாகில். ... (உ)

சுற்று மொளிவட்டஞ் சூழ்ந்து ஓசாதி பரந்தெங்கும்
எத்தனை செய்யிவ் மென்மகன் முகம்கே ரொவ்வாய்
வித்தகன் வேங்கட வாண் னுண்ணை விளிக்கின்ற
கைத்தலம் கோவாமே அம்பு லீகடி நெறாடிவா.

(ரு)

அம்புலீ - சந்தரணே !	முகம் - திருமுகமண்டலத்துக்கு
ஓளி - ஒளிபொருந்திய	நேர் ஒவ்வாய் - ஒருபடியாலும் ஒப்பாக
வட்டம் - மண்டலமானது	[முட்டாய் !
சுற்றம் - நார்புறமும்	வித்தகன் - ஐசுவர்யப்பட்டத்தையும்
சூழ்ந்து - சூழ்ந்து	வேங்கடம் - திருவேங்கடமஸ்யிலே
எங்கும் - எல்லாத்திசைகளிலும்	வாண் - கன்னகவாழ்மவனன் இக்கண்
ஓசாதி - ஐயோ திவ்ஸரவே	[ணபிரான்
பரந்து - வ்யாபித்து	உண்ணை விளக்கின்ற - உண்ணை அழைக்கிற
எத்தனை செய்யியும் - இவையெல்லாம்	கைத்தலம் - திருக்கைத்தலத்தில்
[செய்தாலும்	நோவாமே - நோவுமிகாதபடி
என் மகன் - என்கண்ணபிரானுடைய	கடிது ஒடி வா ஐசுக்கிரமாய் ஒடிவா.

||—வட்டம் = 'வருத்தம்' என்ற வடசொல் மருஉ. முகம் - வட சொல். வித்தகன் - 'விடிது' என்ற வடசொல் மருஉ என்பர் சிலர்; 'வித்தகன்' என்ற சொல்லுக்கு 'அதிகுன்' என்று மொருபொருள் கிண்குளில் காணப்படுகையால் 'கிடிது' என்ற வடசொல் கிகாரமென்பர் சிலர். வேங்கடம் - தன்னையடைந்தவர்களது பாவமனைத்தையும் ஒழிப்பதனால் இப்பெயர் பெற்றது; வேம் - பாவம்; கடம் - எரித்தல். இனி, வேம் - அழி வின்மை; கடம் - ஐசுவர்யம் எனக்கொண்டு, அழிவற்ற ஐசுவர்யங்களைத் தன்னையடைந்தார்க்குத் தருதலால் இப்பெயர்கொண்ட தென்றலுமூண்டு. வாழ் + நன், வாண்ன்; மருஉமொழி; ['இடையுரிவடசொலின்' இதயர்தி.] தலம் - ஸ்தலம். நோவாமே - எதிர்ப்பறை வினையெச்சம்; கைநோவு வினா கப்போகாதபடி. என்று கருத்தி. (ரு)

சக்கரக் கையன் தடங்கண்

தோக்கலை மேலிருந் துண்ணியேகட்டிக் காட்டுங்காண்

தக்க தழிதியேல் சக்கிரை சலஞ்செய் யாதே

மக்கட பேருத மலட னல்லையேல் வாகண்டாய்.

(சு)

சுத்திரா - சந்தரணே !

சக்கரம் - திருவாழிசூழ்வாரி	தக்கது - (உனக்குத்) தகுதியானதை
கையன் - திருக்கையிலணிந்தகண்ணபிரா	அறிதியேல் - அறிவாயாகில்,
ஒக்கலையேல் - (என்) இடுப்பின்மேல் [ன்	(அன்றியும்),
இருத்தி - இருந்துகொண்டு	மக்கன் பெருத - பின்னபெருத
தட - கண்ணுல் விசாலமானகண்ணையில	மலடன் அல்லையேல்
மலர விழித்தி - மலரப்பார்த்து	மலகன் அல்லையாகில்
உண்ணியே - உண்ணியே	சலம் செய்யாதே - கபடப்பண்ணாமல்
[சூன்,	வாகண்டாய் - வந்துநிலிடாய்.
சட்டிக் காட்டும் - குறித்துக்காட்டாயின்	

பேரியாழ்வாந்திருமொழி கட்டித்து சத்திர - தன்முகத்து. ௨௫

குறிப்பு:—தடங்கண்ணால் என்கிற வித்தை உருபுமயக்கமாகக்கொண்டு 'தடங்கண்களை மலர்த்திந்து' என்று உரைப்பினுமாம். அறிதி - 'இ' என்ற முன்னிலை யொருமை விருதிபெற்ற வினைமுற்று. சலம் - 'மலம்' என்ற வடசொல் திரிபு. மக்கள் - உயர்திணை ஆண்பெண் இருபாற்கும் பொதுப்பெயர்; இதற்குப் பன்மையொழிய் வேறு இயல்புகிடையாது. மலடன் - மலப்புன்; 'மலடி' என்பதன் ஆண்பால். அல்ல - 'ஐ' என்னும் முன்னிலை யொருமை விருதிபெற்ற குறிப்புவினைமுற்று. [மக்கள் பெருத மலடனல்லையேல்] பிள்ளை குட்டி பெற்றிருப்பார்க்கு அவற்றை உகப்பிக்கும்வகை தெரியுமிறே என்று கருத்து. 'நீ' இவனருகே வாராவிடில், உன்னை சிகழ்த்தல்லதுகிடான்' என்பது தோன்ற, 'சக்கரக்கையன்' என்றான். 'ஆழி கொண்டுண்ணெ யெறியும்' என்பர்மேல்; காண், கண்டாய் - முன்னிலை யாகச்சொற்கள். (ச)

அழகிய வாயி லமுத லுறல் தேளிவுரு
மழலைமுற் ருத லிளஞ்சொல்லா லுன்னைக் கூவுகின்றான்
குழகன் சிரீதரன் கூவக் கூவநீ போதியேல்
புழையில வாகா தேநின் செலிபுகர் மாம்தீ!.

(ரு)

புகர் - தேஜஸ்வியாய்	உன்னைக் கூவுகின்றான்
மா - பெருமைபொருந்தியிராநின்ற	குழகன் - எல்லா ரோடும்வலந்திருப்பவனாய்
மதி - சந்தரணை!;	[லே சிரீதரன் - ச்ரிய;பதியான இக்கண்ணபி
அழகிய வாயில் - அழகிய திருப்பவனத்தி	[ரான்
ஊறல் - ஊறுகைபொருந்தின [ஊறு	கூவக் கூவ - (இப்படி) பலகாலமழையா
[நின்றுள்ள]	[நிற்கச்செய்தே
அமுதம் - ஜலமாகிற அம்ருதத்தோடேகூடி	நீ போதியேல் - நீபோவாயேயானால்
தெளிவுரு - உருத்தெரியாததாய்	நின் செவி - உன் காதுகளானவை
மழலை - மழலைத்தனத்துக்குள்ளுமுற்று	புழை இல - துளையில்லாதவையாக
முற்றாத - துளியில்லாதிருக்கிற	ஆகாதே - ஆகாதோ?
இள சொல்லால் - இளம்பேச்சாலே	[ஆகவே ஆகும்.]

குறிப்பு:—ஊறல் - ஊற்று; 'அல்' விருதிபெற்ற தொழிற்பெயர். தெளிவுரு - 'உறு' என்பது - தனக்கென வேறுபொருளின்றிப் பகுதிப்பொருள் விருதியாய் வந்தமையால், துணைவினை; தெளிவா என்றபடி; நீர் நிறைந்த வாயால் பண்ணும் சப்தோச்சாரணத்துக்கு ஸ்பஷ்டத்வமாகிறது. தெளிவு இல்லையிறே. மழலைச்சொல் - குதலைவார்த்தை. குழகன் - ளெளசீலயுகிஷ்டன். சிரீதரன் - ஸ்ரீதரன். போதி - முன்னிலை யொருமைவினைமுற்று. புழை - ஊறு. செவி - 'ஸூவி' என்றவடசொல் மருஉ. (ரு)

தன்மொடு சக்கரஞ் சாங்கக் கோந்துந் தடக்கையன்
கண்ணீரில் கொள்ளக் கருதித் கோட்டாவி கொள்கின்றான்
உண்ட - முன்புபா லுருகண் டாயுறங் கர்வியில்
விண்டனில் மன்னிய மாமி தீவினநீ தோடிவா.

(க)

வின்தனில் - ஆகாசத்திலே

மன்னிய - பொருத்திய

மா மதி!—;

தண்டெழு - 'கௌமோதகி' யென்னும்

[கதையையும்]

சங்கரம் - திருவாழியாழ்வானையும்

சாங்கம் - ஆசாங்கமென்னும்வில்லையும்

ஏந்தும் - ஏந்தியிராநின்றான்

தட - விசாலமான [ன்

கையன் - கைகையுடைய இக்கண்ணப்பிரா

கண் துயில்கொ } திருக்கணவனரந்தருள்

ன்ன கருதி }

கொட்டாவி கொ } கொட்டாவிவிடாநின்
ன்கின்றான் } ருன்;

உறக்காவிடில் - (இப்போதுஇவன்) உற

[க்காத்தொழிந்தால்]

உண்ட - அமுதுசெய்யப்பட்டிருக்கிற

முலைப் பால் - ஸ்தந்யமானது

அரு - ஜரிக்கமாட்டாது;

(ஆகையால்),

விரைந்து ஓடி வா—.

குறிப்பு:—தண்டு - “ஓஓஓ” [விரைந்தோடிவா] நீ இவனருகே வந்தா
லொழிய இவன் உறக்கான்; உறக்கனொலொழியப் பால்ஜரியாது; ஆகை
யால், சடக்கென வரவேணும். (சு)

பாலக னென்று பரிபவஞ் செய்யேல் பண்டொருநாள்

ஆலி னிலைவ ளாந்த சிறுக்க னவனிவன்

மேலெழும் பாய்ந்து பிடித்துக் கொள்ளும் வேருளுமேல்

மாலை மதியா தேமா மதிமகிழ்ந் தோடிவா.

(எ)

மா மதி!—;

பாலகன் என்று - 'இவனெருநிறுபயலன்

[ரே] என்று

பரிபவம் செய்யேல் - திரஸ்கரியாதே

[கொள்;

பண்டு ஒருநாள் - முன்பொருகாலத்திலே

ஆலின் இலை - ஆலந்தளிரிலே

வளர்த்த - கண்வளர்த்தவனாகப் புராணம்

[களிலே சொல்லப்படுகிற

சிறுக்கன் அவன் - அந்தசிறுப்பிள்ளையா

[னவன்

இவன் - இவனாகிறுன்கான்;

வெருளும் ஏல் - (இவன்) சிறிதானகில்

மேல் எழும் பாய்ந்து - (உன்மேல்) ஒரு

[பாயலாகப் பாய்ந்து

பிடித்துக்கொள்ளும் - (உன்னைப்) பிடித்

[துக்கொள்வான்;

(ஆகையால்),

மாலை - இம்மஹாபுருஷனை

மதியாதே - அவமதியாமல்

மகிழ்ந்து ஓடிவா—.

குறிப்பு:—பாலகன், பரிபவம் - வடசொற்கள். செய்யேல் - எதிர்
மறை பேவலொருமைமுற்று. “மேலெழ” = “எழ” என்கிறவித்தை எச்சத்
திரிபாகக்கொண்டு “மேலெழுந்துபாய்ந்து” என்று முரைக்கலாம். வெருள்வு-
கோபம், மதி - அண்மைவிளி. (எ)

சிறியனென் றென்னிளஞ் சிங்கத் தையிக மேற்கண்டாய்ச்

சிறுமையின் வார்த்தையை மாவ லியிடைச் சென்றுகேள்

சிறுமைப் பிழைகொள்ளில் நீயுமுன் தேவைக் குரியைகாண்

நிறைம திநே மால்விரைத் துன்னைக் கூவுகின்றான்.

(அ)

பெரியாழ்வார் திருமொழி - க - பத்து, ச - திரு - தன்முகத்து. ௪௭

நிறை மதி - பூர்ணசந்தரணை !

என் இன } எனக்குச் சிங்கத்தருருபோன்
சிங்கத்தை } ந கண்ணபிரானை
சிறியன் என்று - (உபேகழிக்கைக்கு உறுப்

[பான) சிறுமையையுடையவனாக

(இப்படியுள்ளவன்விஷயத்தில்)

சிறுமை - சிறுமைநினைத்தவிது
பிழை கொள்ளில் - மஹாபராதம் என்று

(அப்போது) நீயும்-

உன் தேவைக்கு - (அவன்விஷயத்தில்) நீ
[பண்ணக்கடவ தாஸ்யத்திக்கு

உரியை - தகுந்தவனுவாய் ;

(அதெல்லாமப்படிநிற்க ;)

நெடு மால் - ஸர்வஸ்மாத்தபரணா இவன்
விரைந்தி உன்னை கூவுகின்றான்-.

[‘மகிழ்ந்து ஓடிவா’ என்று வருவிக்க.]

இகழேல் - அவமதியாதேகொள் ;

சிறுமையில் - (இவனுடைய) பால்யத்தில்

[நடந்த

வார்த்தையை - வஞ்சதார்த்தத்தை

மாவலி இடை } மஹாபலியிடம்போய்

சென்று கேள் } கேட்டுக்கொள் ;

குறிப்பு:—வார்த்தை-வடசொல்திரிபு; “வாத-பாவ-வருதிவ-பு-தூணு”

என்றான் அமரவீம்ஹன். மாவலி - மஹாவலி. இடை - ஏழாம்

மையுருபு. மதி - அண்மைவிளி (அ)

தாழியில் வெண்ணெய் தடங்கை யார விழுங்கிய

பேழை வயிற்றெழ் பிரான்கண்டா யுன்னைக் கூவுகின்றான்

ஆழிகொண் ணேனை யெறியு மையுற வில்லைகாண்

வாழ வுறுதியேல் மாம திமகிழ்ந் தோடிவா. (க)

மா மதி!—;

தாழியில் - தாழியிலே (சேமித்திருக்கிற)

வெண்ணெய் - வெண்ணெயை

தட - பெரிதான

கை ஆர - கைநிறைய (அன்றி)

விழுங்கிய - அமுதுசெய்த

[எ

பேழை வயிறு - பெருவயிற்றையுடையனா

எம் பிரான் - என்ண்ணபிரான்

உன்னை கூவுகின்றான்—;

(இப்படி அழைக்கச்செய்தேயும்

நீவாராதிருந்தால், உன் தலையை

அறுக்கக்காக;)

ஆழிகொண்டு - திருவாழியாலே

உன்னை எறியும் - உன்னைவெட்டிவிடுவன்;

ஐயுறவு இல்லை - ஸம்சயமேயில்லை ;

வாழ உறுதியேல் - வாழக்கருதினாயாகில்

மகிழ்ந்து ஓடி வா—.

குறிப்பு:—‘பேழை’ என்று பெட்டிக்கும் பேராதலால், வெளி உறி
களில் வைத்த வெண்ணெய்க்குப் பிபட்டிபோன்ற வயிற்றையுடைய என்
றும் பொருள் கொள்ளலாம்; உவமைத்தொகை. எறிதல் - அடித்தல்,
உதைத்தல், குத்தல், வெட்டல், வீசல். ஐயுறவு - ஸந்தேஹம்; ‘உறு’ என்ற
துணைவினையையும், ‘உ’ என்ற விசுவயையும் பெற்ற தொழிற்பெயர்; ‘ஐய
முறவு’ என்பதன் தொகுத்தல். (க)

மைத்தடங் கண்ணி யசோதை தன்மக னுக்கிவை

ஒத்தன சொல்லி யுரைத்த மாற்ற மொளிபுத்தார்

வித்தகன் விட்டு சித்தன் விரித்த தமிழிவை

எத்தனை யுஞ்சொல்ல வல்ல வாக்கிட ரில்லையே. (க)

மை-அருளுகலங்கிருந்தாய்
தட-விசாலமாகிவிட்டது
கண்ணி-கண்ணிபுறையான
அசேரி-அசேரிதையானவன்
தன் மகனுக்கு-தன்மகனுக்கண்ணனுக்கு
ஒத்தன்-அதிநின்றுக்கும் சொல்லுக்கும் செ
லெல்லி-அதிநின்றுக்கும் சொல்லுக்கும் சொல்லி
உரைத்த-சந்தரணிகளாகிச் சொன்ன
இவை மாற்றம்-இப்பாசுத்ததை
ஒளிபுகாசுபுகாமானை

புத்தர்-பூவிலிபுத்தரின்-புத்தரின்
வித்தகன்-மன்களாகலாகு-மன்களாகலாகு
விட்டுத்தன்-பெரிபாசுத்தாராகு
விசித்த-விசித்த அருளிக்கெய்யப்பட்ட
தமிழ்-நாவிடபாசுத்தாராகு
இவை-இப்பாசுத்தகன்பத்தையும்
எத்தனையும்-ஏதேனும்புத்தாராகு
சொல்ல வல்லவர்க்கு-ஒதவல்லவர்க்கு
இடர் இல்லை-தன்பொன்றுமில்லை.
[ஏ-தேத்தம்]

சுருதி:-கண்ணிக்கு இ-பெண்பால் விருதி. ஒத்தன் - [“கதவெய்யு”
வெய்யுக்கு கதி-பெண்குடி”] எத்தனையும் - அவிசுவாஸ பூர்வகமாகச்
சொல்லிது. மனையுமென்க. “என்கனே கொல்லியுமின்பம் பயக்குமே”
என்றாற்போல. (கடு)

அடி:-தன் என் சுற்றும் சக்கரம் அழகிய தண்டு பாலகன் சிறியன் தாழி மை உய்ய.

நாலாந்திருமொழி உரைமுதலிற்று.

அஞ்சாந்திருமொழி.

உய்யவுலகு.

—o—o—o—

அவதாரினை:-கண்ணிரானுடைய பருவத்துக்கிடாக் அவன் சென்றையாடு
கிற்படியைக் காணவிரும்பி, அவனைப் பலபடி புகழ்ந்து (எனக்காக ஒருகரல் சென்
டிரையாடவேணும்) என்று பலகாலம் அபேகித்து அந்தச்சேஷ்டதாஸத்தையசோ
தைப்பிராட்டி அதுபவித்தபடி, ஆழ்வார் தாமும் தக்காலம்போலே அதுபவித்து
அவன் பேசினுப்போலேபேசி இனியராகிருர் - உய்யவுலகில்.

கண்ணிரானை-ஸ்தோதரபூர்வமாகச் ‘சென்றையாடவேணும்’ என்று பலகால்
கேண்டுகையும், அந்த சேஷ்டதத்தை- அதுபவிக்கையுமே - யசோதைப்பிராட்டி
யோடு இவ்வாழ்வாருக்கு ஸகம்யம்; மயர்வறமதிகல மருள்பெற்றவரானவரால்
எம்பெருமான் படிக்கண்டகனும் ஆழ்வாருக்கு கன்றாகப் பரகாசிக்கையோன்றியிழை
கியத்தாலே அவதாரந்தர சேஷ்டதத்தையும், இவ்வவதாரத்தன்னிலே உத்தரகால
சேஷ்டத விசேஷத்தையும், பரவாதிகளினிடானபடியுமே, உத்தரமுள்ளின
நிலங்களில் நிலையில் நோற்றுகிற குணவிசேஷத்தையுமெல்லாம் தம்முக்கவ-பிரோ
மாதியத்தாலே இவ்வவதுவுக்கு விசேஷணமாகிவிடுவாரே” புத்தர் அந்த சேஷ
புத்தரஸத்தை அதுபவிக்கை - இவ்வாழ்வாருக்கு விசேஷம்.

பெரியாழ்வார்திருமொழி - க - பத்து, ௫ - திரு - உய்யவுலகு. ௪௯

உய்ய வுலகுபடைத் துண்ட மணிவயிறு
 ழுழி நொறுழிபல வாலி னிலையதன்மேல்
 பைய வுயோகுதயில் கொண்ட பரம்பரனே
 பங்க யகீணயனத் தஞ்ச னமேனியனே
 செய்ய வணின்னகலஞ் சேம மெனக்கருதிச்
 செல்வு பொலிமகரக் காது திகழ்ந்திலக
 அய்ய வேனக்கோருகா லாடு கசெங்கீரை
 ஆயர் கள்போரேறே யாடு கவாகேவே. (க)

உய்ய-(ஆத்மாக்கள்) உஜ்ஜீவிக்கைக்காக
 உலகு-லோகங்களை
 படைத்து-ஸ்ருஷ்டித்து,
 (பின்புப் பரமபுருஷனாய் வந்தபோது, -அவற்றை)
 உண்ட-உள்ளேவைத்துரகழித்த .[னே !
 மணி வயிறு - அழகியவயிற்றையுடையவ
 பல் ஊழி ஊழி தொறு-பலகல்பங்கள்தோ
 [மும்
 ஆலின் இலை அதன்மேல்-ஆலிலையின்மே
 பைய-மென்ன [ல்
 உயோகு } யோகரித்தர செய்தரு
 துயில்கொண்ட } ளின்
 பரம்பரனே-பரமபுருஷனானவனே !
 பங்கயம்-தாமரைமலர்போன்று
 கீள்-கீண்டிருக்கின்ற
 கயனம்-திருக்கண்களையும்
 அஞ்சனம்-மைபோன்ற
 மேனியனே-திருமேனியையுமுடைய ஸர்
 [வேச்வரனே !
 செய்யவன்-செந்தாமரைமலரிற்பிறந்த
 [பிராட்டிக்கிருப்பிடமான

யின் அகலம்-உன் திருமார்பானது
 (இந்தநர்த்தநத்தால் அசையாமல்)
 சேமம் என } ரகசிய உடைத்தாகவே
 கருதி } னுமென்று நினைத்துக்
 [கொண்டு,
 செல்வு பொலி - ஐஸ்வர்யஸம்ருத்திக்கு
 [ஸ்ரேசு கக்களான
 மகரம்-திருமகரக்குழைகளோடுகட்டின
 காது-திருக்காதுகளானவை
 திகழ்ந்து இலக-மிகவும்விளங்கும்படி,
 அய்ய-ஆர்யனே !
 எனக்கு-எனக்காக
 ஒருகால்-ஒருவிசை
 செங்கீரை ஆடுக-செங்கீரையாடி யருள
 [வேணும் ;
 ஆயர்கள்-இடையர்களுக்குவிதேயனாய்
 போர் } யுத்தோந்முசமான சிஷ்யம்போ
 ஏறே } லே செருக்கியிராநின்றகண்ண
 ஆடுக! ஆடுக!-., [னே !
 [ஏ-ஈற்றசை.]

குறிப்பு:-மணி - அழகுக்கும்பேர்; [“மணி நவமணியே கண்டை
 வனப்போடு கருமை நன்மை” என்று நிகண்டு.] பைய - ஆலந்தளிர் அசை
 யாதபடி. உயோகு - ‘யொரு’ மென்னும் வடசொல் ஷிகாரம். பரம்பரன்-
 பரவத்துக்கு எல்லை நிலமாயிருப்பவன்; ‘பரபரன்’ என்று வடசொல்.
 பங்கயம் - பங்கஜம். [செய்யவனித்யாதி.] செங்கீரையாடும்போது, பெரிய
 பிராட்டியார்க்கு உறைவிடமாகிய திருமார்பானது அசையாமல் க்ஷேமமா
 யிருக்கவேணு மென்னுந் திருவுள்ளத்துடனே ஆடவேணுமென்று வேண்
 றெறபடி. சேமம் - க்ஷேமம். செல்வு - ஐஸ்வர்யம் ஒருவரிடத்தும் நிலைத்து
 நிலாமல் இங்குமங்கும் செல்கையையே இயல்வாக உடைத்தாயிருக்கு
 மிறே; ‘உ’ கிருதிபெற்ற தொழிலாகுபெயர். திகழ்ந்திலக - ஒருபொருட்
 பன்மொழி. ‘செங்கீரை - “தாய்மார் முதலானார், பிள்ளைகளைத்தாங்குவே”
 அசைத்தாடுகிறப்பொரு நர்த்தக விசேஷம்” என்றுரைப்பர் - பெரியஜீயர்;

(2)

மிக்கு வெகுண்டு } மிகவுண்ட கோபித்தி வந்த
 } உளவிலே
காளம்-சுறுத்தல்வாயும்
நல்-நன்மையுடையவைமுரான
மேகம் அலை-மேகங்களாணை
கல்லொடு-தல்லோடுஉடின
கார் பொழிய-வர்ஷத்தைச்சொரிய,
சருதி-(‘இம்மலையே உங்களுக்கு ரக்ஷம,
[இச்சோற்றை இதுக்கிங்கோள்’ என்
[அமுன்பு இடையர்க்குத்தான் உப
[தேறித்ததை] நினைத்து
வரை-(அந்த) கோவார்த்தநிரியை
ருடையா-ருடையாகக்கொண்டு
காலிகள்-பசுக்களை
காப்பவரை-ரக்ஷித்தருளினவனே!
ஆன-(இப்படி ரக்ஷிக்கென்றுப்பாண்)
[ஆண்பின்னத்தனமுடையவனே!
எனக்கு.....பூர்வவத்.

குறிப்பு:—அரி - 'ஹரி' என்ற வடசொல் திரிபு. உருவம் - ரூபம், உடலம் = அம் - சாரியை. குருதி - 'ரூபியா' என்னும் வடசொல் மருஉ. [மீளகித்யாதி] 'துணிலுமிருப்பன் துரும்பிலுமிருப்பன்' என்று மகன் சொல்லிற்றை நிரண்பனுக்கு மெய்ப்பிக்கக்காகத் துணில் தோன்றி உரத்ததைக்கிழித்தான். [மேலித்யாதி.] இடையர் இத்திறனுக்கிடக்கடல் சோற்றைக் கண்ணிரான் கிலக்கி மலைக்கு இடுமித்தமையால் இத்திறன் சிறி மெகங்கள் எலி எழுதான் விடாமழைபெய்திக்க, கண்ணிரான் கோ வர்த்தமலையைக் குடையாக வெடுத்துக் காத்தருளின் தருமையுணர்க.

நம்மு டைநாயகனே நான்ம னையின்பொருளே
நாலி யுணர்ந்தமல நான்மு கணுக்கொருகால்
தம்ம னையானவனே தரணி தலமுமுதுந்
தார கையின்னுலகுந் தடவி யதன்புறமும்
லிம்ம வளர்ந்தவனே வேழ முமேழ்விடையும்
வீரவி யவேலைதனுள் வென்று வருமவனே
அம்ம வெனக்கொருகா லாடு கசேங்கீரை
ஆயந் கள்பேரேரேறே ஆடு கவாகேவே.

(௩)

நம்முடை-எங்களுக்கு
நாயகனே-நாதனுடையனே!
நால் மறையின்-நாலுவேதங்களுடைய
பொருளே-பொருளாயிருப்பவனே!
நாலியுள்-திருநாபியில் முனைத்திராரின்ற
நல் கமலம்-நல்தாமரைமலரிற்றிற்றத்
நான் முகனுக்கு-பரஹ்மாவக்கு,
ஒருகால்-(அவன்) வேதத்தைப்பறிகொடுத்த
[தித் தினைத்தகாலத்தில்
தம்மனை ஆனவனே-தாம் போலேபரிவளு
[னவனே!
தரணிதலம் முழுதும்-பூமியடக்கலும்
தாரகையின் உலகம்-நகத்தாலோகமடங்
[கலும்
-தடவி-திருவடிகளால் ஸ்பர்சித்து

அதன் புறமும் - அதற்குப்புறம்பாயுள்ள
[தேசமும்
லிம்ம-(எங்குமொகப்ப) பூர்ணமாய்ப்படி
வளர்ந்தவனே - த்ரிவித்ரமனும் வளர்ந்த
[வனே!
வேழமும்-ருவலயாபீடமென்ற யாரினாயும்
ஏழ்விடையும்-ஏழ்ரிஷபங்களும்
விரவிய - (உன்னையிம்மவிப்பதாக) உன்
[னோடுவந்துகலந்த
வேலைதனுள்-ஸமயத்திலே
வென்று-(அவற்றை) ஜயித்து
வருமவனே-(வீர ஆதோற்ற) வந்தவனே!
அம்ம-ஸ்வாமியானவனே!
எனக்கு.....பூர்வவத்.

குறிப்பு:-நம்முடை - 'உடை' என்ற ஏறாறுருபின், சுற்றுயிர்பெய்
கெட்டது. நாயகன் - வடசொல். நான்குமறையாவன - ருக், யஜுஸ்,
ஸாமம், அதர்வணம், இவற்றுக்குப்பொருள் எம்பெருமானிறே, நாலி-
நாலி. [ஒருகால் இத்தாதி.] எம்பெருமானிடத்துப் பெற்ற வேதங்களை
மது கைடபர்களென்னு மகர ரிருவர்கையிலே பறிகொடுத்துத் தினைத்து
நின்ற பிரமனுக்கு அவற்றை மீட்டுக்கொடுத்தா னெம்பெருமானிறே, தம்
மனை = தம் அன்னை; தொகுத்தல். தரணி தலம் - யாணிகதழ். தாரகை - வட
சொல் திரிபு. ஏழ்விடையும் வென்றதை:-கண்ணபிரான், நப்பின்னைப்
பிராட்டியைத் திருமணம்புணர, அவன் தந்தையின் ஏற்பாட்டின்படி,
யாவர்க்கு மடங்காத அஸுராவிக்ஷ்டமான ஏழெருதுகளையும் ஏழுதிருவுருக்
கொண்டு சென்று வென்று வலியடக்கித் தழுவினனென்பது. விரவுதல் -
கலத்தல். வேலை - வேலை. (௧)

வான வர்தாம்மகிழ வன்ச கடம்முருள
வஞ்ச முகிப்பேயின் ஈஞ்ச முதுண்டவனே
கான கவல்வினவின் காய திரக்கருதி
கன்ற துகொண்டெறியுங் கருநி றவென்கன்றே

தேனு கணும்முரணுந் திண்டி ழல்வெங்கநாக
 னென்ப வந்தாம்மடியச் செருவ திரச்செல்லு
 மானை யெனக்கொருகா லாகே கசெங்கீரை
 ஆயர் கள்போரேறே யாகே கவாகேவே.

(ச)

வானவந்தாம்-தேவர்கள்
 மீழ-மீழும்படியாகவும்
 வல் சகடம்-வலிவுள்ளசகடாஸூரன்
 உரு-உருண்டு உருமாந்ததுபோம்படி
 [யாகவும்]

வஞ்சம்-வஞ்சனையையுடையனான
 பேயின்-பூதனையினுடைய
 முலை-முலைமேல் தடவிக்கிடந்த
 நஞ்சு-விஷத்தை

அமுது } அம்ருதத்தை அமுதுசெய்
 உண்டவனே } யுமாபோலே அமுதுசெய்
 [தருளினவனே!]

கானகம்-காட்டிலுள்ள
 வல்-வலிமைபொருந்திய
 விளவின்-விளாமரத்தினுடைய
 காய்-காய்களானவை
 உதிர-உதிரும்படி
 கருதி-திருவுள்ளத்திற்கொண்டு

கன்று } கன்றான அந்த வத்தை
 அதுகொண்டு } ஸூரனைக் கையில்கொண்
 எறியும்-(விளவின்மேல்) எறிந்தவனாய் [உ
 கரு நிறம்-கறுத்தநிறத்தையுடையனாய்
 என் கன்றே-என்னுடையகன்றானவனே!

காஸூரனும்

முரணும்-முரணூரனும்
 திண் திறல்-திண்ணியவலியையுடையனாய்
 வெம்-கொடுமையுமுடையனான
 நரகன்-நரகாஸூரனும்
 என்பவந்தாம்-என்றிப்படி சொல்லப்படுகி
 [தற்ப்பப்படுகெனக்கூறும்]

மடிய-மாளுப்படியாக
 செரு-யுத்தத்திலே
 அ திர-மிடுக்கையுடையவனாய்க்கொண்டு
 செல்லும்-எழுந்தருளுவனான
 ஆனை-ஆனபோன்ற கண்ணனே!
 எனக்கு.....பூர்வவத்.

புப்பு:—"நஞ்சமதுண்டவனே" என்றும் பாடமுண்டு; முலையில் தட
 விக்கிடந்த அந்தக் கொடிய விஷத்தை உண்டவனே! என்றுபொருளாம்.
 [கானகமிய்யாதி.] விளாமரமாய் நின்ற ஓரணூர [கபித்தாஸூர்]ன் மீது,
 கன்றாயிருந்த ஓரணூர [வத்ஸாணூர்]னை கிட்டெறிந்து இரண்டையுஞ்சேர
 முடித்தருளினானே. கன்றே! - இளமையைச்சொன்னபடி; உவப்பினில்
 உயர்தினை அஃறிணையாயிற்று; திணைவழுவமைதி. தேனுகன் - பெருநகர.
 இவன், கழுதையான வடிவைக்கொண்டு காட்டுக்குள்ளே கண்ணனை நலிவ
 தர வந்தவன். இவ்விவரம்:—கண்ணபிரான் பலராமனோடும் ஆயர்சிறுவர்
 களோடும் மாடுமேய்த்துக்கொண்டு, பழங்கள் அழகாக மிகுதியாய்ப்
 பழுத்து வாசனைமிகிக்கொண்டிருந்த ஒருபனங்காட்டையடைந்து, அப்
 பனம்பழங்களை விரும்பி உதிர்த்துக் கொண்டிருக்கையில், அவ்வனத்துக்
 குத் தலைவனும் கம்ஸன்பரிவாரத்தில் ஒருவனுமாதிய கழுதைவடிவம்
 கொண்ட தேனுகாகான் கோபமுண்டு ஓடிவந்து எதிர்த்துப்பேர்தெய்வ,
 உடனே கண்ணன் அதிலாகவமாய்ப் பின்னங்காலிரண்டையும்பற்றி அவ்
 வசரக்கழுதையைச் சுழற்றி உயிநிழக்கும்படி பனைமரத்தின்மேல் லெறிந்து
 அழித்தனென்பதாம். முரணையும், நரகனையும் மடிவித்தவிவரம்:—எம்
 பெருமான் வராஹாவதாரம்செய்து, பூமியைக்கோட்டாற்குத்தி யெடுத்த
 பொழுது, எம்பெருமானுடைய ஸ்பர்சத்தால் பூமிதேவிக்குக் குமாரனாய்ப்
 பிறந்தவனும், அஸமயத்தில் சேர்ந்து பெறப்பட்டதனால் அஸூரத்தன்மை

பூண்டவனுமான நரகனென்பவன், ப்ராக்கஜோதிஷமென்னும் பட்டணத்தி
லிருந்துகொண்டு ஸகலப்ராணிகளையும் நலிந்து, தேவலித்த கந்தர்வாதிக
ளுடைய கன்னிகைகளையும், ராஜாக்களுடைய கன்னிகைகளையும் பற்பல
ரைப் பலார்க்காரமாய் அபஹரித்துக் கொண்டுபோய்த் தான் மணம்புணர்
வதாகக் கருதித் தன்மாளிகையிற் சிறைவைத்து, வருணனது ஸுடைய
யும், மந்தரகிரிகரமான ரத்நபர்வதத்தையும், தேவர்தாயான அத்திதேவி
யின் குண்டலங்களையும் கவர்ந்துபோனதுமன்றி, இந்திரனுடைய ஐராவத
யானையையும் அடித்துக்கொண்டுபோகச் சமயம்பார்த்திருக்க, அஞ்சிவந்து
பணிந்து முறையிட்ட இந்திரனது வேண்டுகோளால், கண்ணபிரான்,
கருடனை வரவழைத்து, பூமிதேவியின் அம்சமான ஸத்யபர்மையுடனே
தான் கருடன் மேலேறி அந்நகரத்தையடைந்து சக்ராயுதத்தை ப்ரயோ
கித்து, அவன் மந்தரியான முரன்முதலிய பல அஸுரர்களையும், இறுதியில்
அந்நரகாஸுரனையும் அறுத்துத்தள்ளி அழித்து, அவன் பலதிகைகளி
லிருந்து கொண்டுவந்து சிறைப்படுத்தியிருந்த பதினாறுயிரத்தொருநூறு
கன்னிகைகளையும் த்லாரகையிற் கொண்டுசேர்த்து மணஞ்செய்துகொண்
டன நென்பதாம். ஆனை - முற்றுவமை; அண்மைவிளி. (ச)

மத்த எவந்தியிரும் வார்து முன்னமடவார்
வைத்த நனெய்களவால் வாரி விழங்கியோருங்
கோத்த வினைமருத முன்னி யவந்தவரை
யூரு கரத்தினோடு முந்தி யவெந்திறலோய்
முத்தி னிளமுறுவல் முற்ற வருவதன்முன்
முன்ன முகத்தணியார் மொய்து ழல்களையு
அத்த வெனக்கொருகா லாடு கசெங்கீரை
ஆயர் கள்போரேறே யாடு கவாடுகவே. (௫)

வார் குழல்-நீண்ட மயிர்முடியையுடைய
[ராய்
நல் மடவார்-நன்மையையும்மடப்பத்தையு
[முடையரான ஸ்த்ரீ களாலே
வைத்தன-சேமித்துவைக்கப்பட்டவையா
மத்து-மத்தாலே [ய்
அளவும்-அளவிக்கடைகைக்கு உரிய
தயிரும்-தயிரையும்
நெய்-நெய்யையும்
களவால்-திருட்டுவழியாலே
வாரி-கைகளால் அள்ளி
விழுங்கி-வயிரூர உண்டு,
உன்னிய-உண்ண நலியவேண்டுமென்னும்
[நனைவையுடையராய்
ஒருங்கு-ஒருபடிப்பட
ஒத்த-மணம் ஒத்தவர்களாய்
இனை மருதம்-இரட்டைமருதமரமாய்க்
[கொண்டு

வந்தவரை-வந்துநின்ற அஸுரர்களை
ஊரு கரத்தினோடும்-துடைகளாலும் கை
[களாலும்
உந்திய-இரண்டுபக்கத்திலும் சரிந்துவிழு
[ம்படித்தள்ளின
வெம் திறலோய்-வெவ்வியவலிவையுடைய
அத்த-அப்பனே! [யவனே!
முத்து-திருமுத்துக்கள் (தோன்றும்படி)
இன்-இனிதான்
இள முறுவல்-மந்தஹாஸமானது
முற்ற-பூர்ணமாக
வருவதன் முன்-வருவதற்குமுன்னே
முன்னம் முகத்து-முன்முகத்திலே
அணி ஆர்-அழகுமிகப்பெற்று
மொய்-நெருங்கியிராநின்ற
குழல்கள்-திருக்குழல்களானவை
அலைய-தாழ்ந்து அசையும்படி
எனக்கு...பூர்வத்து

குறிப்பு:—புத்தகங்கள் குறித்தானதும் குறிப்பிடப்படாதவைகளை உரியபடி
 நேரடிப்பதிவு குறிக்கப்பட்டது; அந்தப் பதிப்புகளும் இப்பதிப்புகள்
 வரையிலும், பெரிபதிப்புகள் உரையிலுள்ளவைகளைப் பதிப்புகளும் வரையிலும்
 பதிப்புகளும், ஆயினும், புத்தகப்பதிப்புகளானவை, யுத்தகப்பதிப்புகள்
 (உரையிலுள்ளவைகளைச் சம்பந்தித்துக்கொள்ளுக. மேல், “பெரியபதிப்பு
 மருத்தகப்பதிப்புகள்” என்று மருத்திச்செய்வார், சாபத்தாலே மரமாய்வின்ற
 வற்றிலே இரண்டு அஸூரர்கள் ஆவேசித்தன ரென்னலாம். ஊரு, கரம்-வட
 சொற்கள், திறலோய் - “திறலோன்” என்பதின் கருதிர்த்தவிளி; “ஆ துவா
 தனும் செய்புருகுரித்தே” என்ற குத்திரமறியத்தக்கது. திருப்பற்களை
 ‘முத்து’ என்னை - பரிபாஷை; ஆகுபெயருமாம். (டு)

காய மலர்நிறவா கருமு கீல்போலுருவா
 கான கமாமலேற் காளி யனுச்சியிலே
 னாய நடம்பயிலுஞ் சந்த ரவென்சிறுவா
 துங்க மதக்கரியின் கோம்பு பறித்தவனே
 ஆய மறிந்துபோரு வானே திர்வந்தமல்லி
 அந்த ரமின்றியழித் தாடி யதாளிணையாய்
 ஆய வெனக்கொருகா லாடு கசெங்கீரை
 ஆயர் கள்போரேறே யாடு கவாடுகவே. (க)

காயமலர்-காயம்பூப்போன்ற
 நிறவா-திருநிறத்தையுடையவனே!
 கரு முகில் போல்-கானமேகம்போன்ற
 உருவா-ருபத்தையுடையவனே!
 கானகம்-காட்டிலே
 மா மலையில்-பெரியமலையினுள்ளேகிடந்த
 காளியன்-காளியகாத்தினுடைய
 உச்சியிலே-தலையின்மீது
 னாய-மனோஹரமான
 நடம்-சுந்தரத்தை
 பயிலும்-செய்தருளின
 சுந்தர-அழகையுடையவனே!
 னன்-நிறுவா-எனக்குப்பின்னையானவனே!
 துங்கம்-அத்யந்தமாய்
 மதம்-மதத்தையுடையதான
 கரியின்-ருவையாபித்தினுடைய

கோம்பு-தந்தங்களை
 பறித்தவனே-முறித்தருளினவனே!
 ஆயம் } மல்லபுத்தம்செய்யும் வகையறி
 அறிந்து } ந்து
 பொருவான்-புத்தம்செய்வதற்காக
 எதிர்வந்த-எதிர்த்துவந்த
 மல்லி-மல்லர்களை
 அந்தரம் இன்றி-(உனக்கு) ஒரு அபாயமு
 [மில்லாதபடி
 அழித்து-தவம்ஸம்செய்து
 ஆடிய-(இன்னம்வருவாருண்டோ என்று)
 [கம்பீரமாய்ஸூசரித்த
 தான் இணையாய்-திருவடிக்கையுடையவ
 ஆய-ஆயனே! [ன!
 எனக்கு...பூர்வவத்.

குறிப்பு:—துங்கமதக்கரி - வடசொற்றொடர், ஆயம்-ருதுக்கும் பேசா
 கையாலே குதுவழி பறித்த போர்செய்வவந்த மல்லையென்று
 முறைக்கலாம். பொருவான் - போர்செய்வதற்கு, வான்-விருதி, அன்
 றிக்கே, ஆன் - வினையெச்சவிருதி, க் - எதிர்கால இடைநிலை என்பது ஒரு
 சாரார்கொள்கை. (க)

தம்பி உடையபுரத்தம் சொல்ல முவாதோடுகால்

சூய கதக்துணற் றுகை மயிலனைய

நப்பி னுதன் திறமா நல்லி டையேழுவிய

நல்ல திறவுண்டய காத னுமானவனே

தப்பி னபிள்ளைகளைத் தனரி கசோதிபகத்

அப்ப வெனக்கோடுகா லாடு கசேங்கரை

சூயர் கள்போரேறே யாடு கவாகேவே.

(எ)

தப்பி உடை-மிடுக்கையுடையரான
சூயர்கன் தம்-இடையர்களுடைய
சொல்-வார்த்தையை
வழுவாது-தப்பாமல்
ஒருகால்-ஒருகாலத்திலே
சூய-அழகியதாய்
கரு-கறுத்திராரின் மூள்
குழல்-கூத்தலையுடையளாய்,
நல் தோகை-நல்லதோகையையுடைய
மயில் அனைய-மயில்போன்றசாயலையுடைய
[யளான
நப்பினை தன் திறமா-நப்பினைப்பிராட்
நல்-(கொடுமையில்) நன்றான [டிக்காக
விடை ஏழ்-ரிஷபங்களுமும் [பான்]
அவிய-முடியும்படியாக [முடிவுக்குறுப்
நல்ல திறல்] நன்றான மிடுக்கையுடைய
உடைய } சூய

நாதன் ஆனவனே-அவ்விடையர்களுக்கு
[வ்லாமியானவனே]
தப்பின-கைதப்பிப்போன
பிள்ளைகளை-வைதகன்பிள்ளைகளை,
தன்-தன்னுடைய
மிகு சோதி-நிரவதிசு தேஜோருபமா
[னபரமபத்திலே]
புக-செல்லும்படியாக
தனி-தனியே
ஒரு-ஒப்பற்ற
தோர்-தேரை
கடவி-நடத்தி
(அங்குநின்றும் பிள்ளைகளைக்கொணர்ந்து)
தாயோடு கூட்டிய-தாயோடுகூட்டின
என் அப்ப-என் அப்பனே!
எனக்கு...பூர்வவத்.

குறிப்பு:—‘நாதனும்’ என்றவிடத்து, உம்மை + இசைநிறையென்ன
லாம். [தப்பினபிள்ளைகளை இத்யாதி.] ஒரு ப்ராஹ்மணனுக்கு முறையே
பிறந்த மூன்றுபிள்ளைகள் பிறந்த அப்பொழுதே பெற்றவனுமுட்பட முகத்
தில்விழிக்கப் பெறுதபடி இன்னவிடத்திலே போயிற்றென்று தெரியாமல்
காணவொண்ணாது போய்விடுகையாலே நான்காம்பிள்ளையை ஸ்த்ரீ ப்ராஸ
விக்கப் போகின்றவளவிலே, அந்த அந்தணன் கண்ணபிரானிடம் வந்து
‘இந்த ஒருபிள்ளையையாயினும் தேவரீர்பாதுகாத்துத் தந்தருளவேண்டும்’
என்று ப்ரார்த்திக்க, கண்ணன் ‘அப்படியே செய்கிறேன்’ என்று அனுமதி
செய்தபின்பு, ஒருயாகத்தில் தீக்ஷிதனாயுள்ள கண்ணபிரான் எழுந்தருளக்
கூடாதென்பதுபற்றி அர்ஜுநன் ‘நான்போய் ரக்ஷிக்கிறேன்’ என்று ப்ரதிஜ்
னஞ்செய்து ப்ராஹ்மணனாயும் கூட்டிக்கொண்டுபோய் ப்ராஸவக்ருஷத்
தைச் சுற்றும் காற்றமுட்பட ப்ரவேசிக்கவொண்ணாதுபடி சரக்கூடங்கட்
டிக் காத்துக்கொண்டு நிற்கையில், பிறந்தபிள்ளையும் வழக்கப்படி பிறந்த
வளவிற்குணவொண்ணாது போய்விடவே, ப்ராஹ்மணன்வந்து அர்ஜு
நனைமறித்து ‘கூத்திரியாதமா! உன்னுள்ளே எளிப்பின்ன போம்படியா
யிற்று; கண்ணன் எழுந்தருளிக் காப்பதை நீயன்றோ கெடுத்தாய்’ என்று

நித்தித்து; கண்ணன்பக்கலிலே இழுத்துக்கொண்டுவர, கண்ணபிரான்கண்டு புன்சிரிப்புக்கொண்டு 'அவனையிடு, உனக்குப்பிள்ளையை நான் கொணர்ந்து தருகிறேன்' என்றருளிச்செய்து, ப்ராஹ்மணனையும் அர்ஜுனனையும் தன்னுடன்கொண்டு தேரிலேறி அர்ஜுனனைத் தேர்செலுத்தச்சொல்லி அத்தேர்க்கும் இவர்கட்கும் திவ்யஸக்தியைத் தன்ஸங்கல்பத்தால் கல்பித்து இவ்வண்டத்துக்கு வெளியே நெடுந்தூரமளவுங் கொண்டுபோய் அங்கு ஒரிடத்தில் தேருடனே இவர்களை நிறுத்தி, தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே-தன்னில 'மாகையாலே தானே போய்ப்புக்கு, அங்கு நாய்ச்சிமார் தங்கள்ஸ்வாதந்தர்யங் காட்டுகைக் காகவும், கண்ணபிரானுடைய திவ்யவெளர்த்தர்யத்தைக் கண்டு களிக்கைக்காகவும் அழைப்பித்துவைத்த அந்தப்பிள்ளைகள் நால்வரையும் அங்குநின்றும் பூர்வரூபத்தில் ஒன்றுங்குலையாமற் கொண்டுவந்து கொடுத்தருளினனென்ற வரலாறு அறிக. தப்பினபிள்ளைகளைத் தாயொடு கூட்டிய என்று இயையும். "தனிமிகுசோதிபுக" என்ற அத்தயாபகபாடத்தை மறுக்க. (எ)

உன்னை யுமோக்கையிற் கொண்டு தமிழ்மருவி
யுன்னோ தேங்குகளுக்குத் தாயி னசேய்துவருங்
கன்னி யரும்மகிழக் கண்ட வர்கண்டுநிரக்
கற்ற வர்தேற்றிவரப் பெற்ற வெனக்கருளி
மன்னு குறுங்குடியாய் வேள்ள றையாய் மதிக்கும்
சோலை மலைக்கரசே கண்ண புரத்த முதே
என்ன வலங்களைவா யாடு கசெங்கிரை
ஏழு லகும்முடையா யாடு கவாடுகவே: (அ)

மன்னு - (ப்ரளயத்துக்குமுழியாமல்) பொரு
[ந்நியிருக்கக்கடவ
குறுங்குடியாய் - திருக்குறுங்குடியிலே
[எழுந்தருளியிருக்குமவனே!
வெள்ளறையாய் - திருவெள்ளறையிலே
[வர்த்திக்குமவனே!
மதிக்கும் - மதினாலேகுழப்பட்ட
சோலைமலைக்கு - திருமாலிருஞ்சோலை
[மலைக்கு
அரசே - அநிபதியானவனே!
கண்ணபுரத்தி - திருக்கண்ணபுரத்திலேநிற்
அமுதே - அம்ருதம்போன்றவனே! [கிற
என் அவலம் - என்னுன்பக்களை
களைவாய் - நீக்குமவனே!
உன்னை - (மனோஹரான) உன்னை
ஒக்கலையில் - இடுப்பிலே
கொண்டு - எடுத்துக்கொண்டு
தம் இல் - தங்கள் அகங்காளிலே
மருவி - சேர்ந்து
உன்னொடு - உன்னொடு

தங்கள் - தங்களுடைய
கருத்து ஆயின செய்து - நீனைவுக்குத்தக்க
[படி பரிமாறி
வரும் - மறுபடியும் கொண்டுவராரிந்திற
கன்னியரும் - இளம்பெண்களும்
மகிழ - (இச்செங்கிரையைக்கண்டு) ஸங்
[தோஷிக்கும்படியாகவும்
கண்டவர் - (மற்றும்)பார்த்தவர்களுடைய
கண் - கண்ணானவை
குளிர் - குளிரும்படியாகவும்
கற்றவர் - (கவிசொல்லக்) கற்றவர்கள்
தெற்றி வர - பிள்ளைக்கலிகள் தொடுத்த
[வரும்படியாகவும்,
பெற்ற - உன்னைமகனாகப்பெற்ற
எனக்கு - என்விஷயத்திலே
அருளி - கருபைசெய்து
செங்கிரை ஆடுக-;
ஏழ் உலகும் - ஸத்தலோகங்களுக்கும்
உடையாய் - ஸ்வாமியானவனே!
ஆடுக ஆடுக

பேரியாழ்வார்திருமொழி - க - பத்து, ௫ - திரு - உய்யவுலகு. இன்

குறிப்பு:—உன்னையும் = உம்மை - இசைநிறை. தங்கள் கருத்தாயின் செய்கையாவது - தழுவிமுழுசி உச்சிமோந்து முத்தமிடுகை முதலியன செய்கை. (அ)

பாலோ டேய்தயிரோண் சாந்தோ தேசண்பகமும்

பங்க யநல்லகருப் பூர முநாழிவரக்

கோல நறும்பவளச் செந்து வர்வாயினிடைக்

கோம ளவெள்ளிமுளைப் போல்சி லபல்லிலக

நீல நிறத்தழகா ரைம்ப டையின்நடுவே

நின்க னிவாயமுத மிற்று முறிந்துவிழ

ஏனு மறைப்பொருளே யாடு கசெங்கீரை

ஏழு லகுமுடையா யாடு கவாடுகவே.

(சு)

ஏனும் - தகுதியான

மறை - வேதத்தினுடைய

பொருளே - ஆர்த்தமானவனே !

பாலொடு - பாலோடேகூட

நெய் - நெய்யும்

தயிர் - தயிரும்

(ஆகிய இவற்றைப்பலகால் அமுது

செய்ப்பகையாலும்)

ஒண் சாந்தொடு - அழகிபசந்தத்தோடு

செண்பகமும் - செண்பகம்முதலிய மலர்

[களும்

(ஆகிய இவற்றைப்பலகால் சாத்துகை

யாலும்)

பங்கயம் - தாமரையும்

நல்ல - உத்தமமான

கருப்பூரமும் - கர்ப்பூரமுமாகிய இவை

நாறி வர - கலந்துபரிமளிக்க,

கோலம் - அழகிய

நறு பவளம் - நற்பவளம்போல்

செம் - அழகியதாய்

துவர் - சிவந்திருக்கிற

வாயின் இடை - திருவதரத்தினுள்ளே

கோமளம் - இளையதான

வெள்ளி முளை போல் - வெள்ளிமுளை

சில பல் - சிலதிருமுத்துக்கள் [போலே

இலக - விளங்க,

நீலம் நிறத்து - நீலநிறத்தையுடைத்தாய்

அழகு ஆர் - அழகுநிறைந்திராநின்ற

ஐம்படையின் நடுவே - பஞ்சாயுதத்தின்

நின் - உன்னுடைய [நடுவே

களி - கொவ்வைக்களிபோன்ற

வாய் - அதரத்தில் ஊறுகின்ற

அமுதம் - அம்ருதஜலமானது

இற்று முறிந்து விழ - இற்றிற்று விழ

ஆடுக...பூர்வவத்.

குறிப்பு:—இற்று = இறு : பகுதி. இற்றுமுறிந்து - ஒருபொருட் பன்மொழி. (சு)

செங்க மலக்கழலிற் சிற்றி தழ்போல்விரலிற்

சேர்தி கழாழிகளுங் கிண்கி ணியுமரையில்

தங்கி யபொன்வடமுந் தாள நன்மாதுளையின்

பூவோ டோன்மணியும் மோதி ரமுங்கிறியும்

மங்க லவைம்படையுந் தோள்வ னையுங்குழையும்

மகர மும்வாளிகளுஞ் சுட்டி யுமோதித்திலக

ளங்கள் குடிக்கரசே யாடு கசெங்கீரை

ஏழு லகுமுடையா யாடு கவாடுகவே.

(கௌ)

எங்கள் குடிக்கு - எங்கள் வம்சத்துக்கு | பொன் மணியும் - (நடுநடுவே கலந்துகோ
அரசே - ராஜாவானவனே! [த்த] பொன்மணிக்கோவையும்
செம் கமலம் - செந்தாமரைப்பூப்போன்ற மோதிரமும் - திருக்கைமோதிரங்களும்
சமுலில் - திருவடிகளில் கிறியும் - (மணிக்கட்டில் சாத்தின) சிறுப்
சிறு இகழ் போல் - (அந்தப்பூவினுடைய) [பவளவடமும்
• [சுள்ளிதழ்போலே சிறுத்திருக்கிற மங்கலம் - மங்களாவஹமான
விரலில் - திருவிரல்களில் ஸம்படையும் - பஞ்சாயுதமும்
சேர் திகழ் - சேர்ந்துவிளங்காநின்ற தோள் வளையும் - திருத்தோள் வளைகளும்
ஆழிகளும் - திருவாழிமோதிரங்களும் குழையும் - சீரோத்தாபரணங்களும்
கிண்கிணியும் - சதங்கைகளும் மகரமும் - மகரகுண்டலங்களும்
அரையில் தங்கிய - அரையில் சாத்திய வாளிகளும் - (திருச்செவிமடல்மேல் சாத்
[ருக்கிற [தின] வாளிகளும்
பொன் வடமும் - பொன் அரைநாணும் சுட்டியும் - திருநெற்சிச்சுட்டியும்
தாள - தாள்களையுடைத்தாய் ஒத்து - அமைந்து
நல் - நல்லதான இலக - விளங்கும்படி
மாதூனின் பூவொடு-மாதூனம்பூவொடே .பூர்வாத் (சு)

அவதாரிகை:—கீசமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம்சொல்லித் தலைக்
சுட்டிகிறார்.

அன்ன முமீனுருவு மாளரியுங்குறநு
மாமை யுமானவனே யாயர் கணையகனே
என்ன வலங்களைவா யாடு கசெங்கிரை
யேழு லகுமுடையா யாடு கவாடுகவேன்
றன்ன நடைமடவா ளசோதை யுகந்தபரி
சான புகழ்ப்புதுவைப் பட்ட னுரைத்ததமிழ்
இன்னி சைமாலிகளிப் பத்தும்வல் லாகுலகி
லெண்டி சையும்புகழ்மிக் கின்ப மதேய்துவரே. (கக)

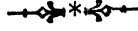
அன்னமும் - “ஹம்ஸரூபியாயும்
மீன் உருவும் - மத்ஸ்யரூபியாயும்
ஆள் அரியும் - நரணி ஹ்ருபியாயும்
குறளும் - வாமரூபியாயும்
ஆமையும் - கூர்மரூபியாயும்
ஆனவனே - அவதாரித்தவனே!
ஆயர்கள் - இடையர்களுக்கு
நாயகனே - தலைவனாவனே!
என் ஆவலம் - என்னுன்பத்தை
களைவாய் - நீக்கிவனே!
செங்கிரை ஆடுக - செங்கிரை ஆடவேண்டு
ஏழ் உலகும் - ஸப்தலோகங்களுக்கும் [ம்,
உடையாய் - ஸ்வாமியானவனே!
ஆடுக ஆடுக என்று - பலகாலு மாதவே
[ணம்” என்று,
அன்னம் நடை - ஹம்ஸக்தியை யுடைய
[ளாய்
மடவான் - மடப்பத்தைபுமுடையளான
அசோதை - யசோதைப்பிராட்டியாலே
உகந்த - உகந்துசொல்லப்பட்ட
பரிசு-ப்ரகாரத்தை,
ஆன - ஸம்ருத்தமான [நிறைந்த]
புகழ் - புகழையுடையாரான
புதுவைப் பட்டன் - பெரியாழ்வார்
உரைத்த - அருளிச்செய்த
இன் இசை - இனிய இசையையுடைய
தமிழ் மாலையன் - தமிழ்த்தொடைகளான
இ பத்தும் - இப்பத்துப்பாசுரங்களையும்
வல்லார் - ஓதவல்லவர்கள்
உலகில் - இந்தலோகத்தில்
எண் திசையும் - எட்டுத்திசைகளிலும்
புகழ் - கீர்த்தியையும் [பரந்த]
மிகு இன்பமது-மிக்கஇன்பத்தையும்
எய்துவர் - பெறுவார்கள்.

குறிப்பு:—[அன்னமும்.] பிரமதேவனிடத்திலிருந்து வேதங்களைக் கொள்ளுகொண்டு கடலில்மூழ்கி மறைந்து உலகமெங்கும் பேரிருளை மூட்டி. நலிந்த மதுகைடபர்களைக், கடலினுள்புக்குக் கொண்டு வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து ஹம்ஸரூபியாய்ப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தவரலாறு அறிக்க. [மீனூருவும்.] பிரமதேவன்மூலக்களினின்று வெளிப்பட்டுப் புருஷ ரூபத்துடன் உலாவிக்கொண்டிருந்த நான்கு வேதங்களையும் சோழுகளென்ற அசுரன் கவர்ந்துகொண்டு பிரளய வெள்ளத்தினுள் மறைந்து செல்ல, அதனையுணர்ந்து திருமால், ஒரு பெருமீனாகத்திருவவதரித்து அப்பெருங் கடலினுள்புக்கு அவ்வசுரனைத் தேடிப்பிடித்துக்கொண்டு, முன்பு அவன் கவர்ந்துசென்றவேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து அவற்றைப்பிரமனுக்குக் கொடுத்தருளினனென்ற வரலாறுகாண்க. [ஆளரியும்] ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாழ்வாளைப் பலபடிகளால் நலிந்த ஹிரண்யணைமூடிக்க நரவிம்ஹரூபியாய் அவதரித்தைகதை பிரசித்தம். [குறளும்.] மஹாபலியின் மிதுக்கைக்குலைப்பதற்காக வாமநவேஷம்பூண்டு யஜ்ஞவாடத்தேறச் சென்றவரலாறும்பிரசித்தம். [ஆடையுமானவனே!]. முன்னொருகாலத்தில் இவ்வண்டுகோளத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணுலோகத்துச்சென்று திருமகளைப்புகழ்ந்துபாடி அவளால் ஒருபூமாலேபிரஸாதிக்கப்பெற்ற ஒருனித்யாதாமகள், மகிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தன்கைவிணையில் தரித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்மலோகவழியாய் மீண்டுவருகையில், துவாசமஹாபுனி எதிர்ப்பட்டு அவளைவணங்கித்துதிக்க, அவ்விஞ்சைமங்கை அம்மாலையை அம்மூனிவனுக்கு அளித்திட்டாள்; அதன்பெருமையை உணர்ந்து அதனைச்சிரமேற்கொண்ட அம்மூனிவன் ஆரந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்குவந்து, அப்பொழுது, அங்குவெகு உல்லாஸமாக ஐராவதயானையின்மேற் பவனிவந்துகொண்டிருந்த இந்திரனைக்கண்டு அவனுக்கு அம்மாலையைக் கைநீட்டிக்கொடுக்க, அவன் அதனை அங்குசத்தால்வாங்கி அந்தயானையின்பிடரியின்மேல் வைத்தவளவில், அம்மதவிலங்கு அதனைத் துதிக்கையாற்பிடித்து இழுத்துக்கீழேறித்து காலால் மிதித்துத் துவைத்தது; அதுகண்டு முனிவரன்கடுங்கோபங்கொண்டு இந்திரனைநோக்கி 'இவ்வாறு செல்வச்செருக்குற்ற நினைது ஐஸ்வர்யங்களெல்லாம் கடலில் ஒளிந்துவிடக்கடவன' என்றுஸபிக்க, உடனே தேவர்கெல்லாம் வய்யாவும் ஒழிந்தன; ஒழியவே, அசுரர்வந்துபொருது அமரரைவெல்லவாராயினர்; பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடுதிருமாலேச சரணமடைந்து, அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி, அசுரர்களையுந்துணைக்கொண்டு மந்தரமலையைமத்தாகநாட்டி, வாசுகியென்னும் மஹாநாகத்தைக்கடையிறுக்கப்பட்டிப் பாற்கடலைக்கடையலாயினர்; அப்பொழுது, மத்தாகிய மந்தாகி கிடலினுள்ளே அடூர்திவிட, தேவர்கள் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரியதோர் ஆமைவடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழேசென்று அதனைத்தனது முதுகின்மீதுகொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அடூர்திவிடாமற் கடைதற்குஉபயோகமாம்படி அந்தற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தனென்பது பிரசித்தம். மிக்கின்பம்=கொகுத்தல்விசாரமெனக்கொண்டு, மிக்க+இன்பம், எனும்பிரிக்கலாம். (கக)

அஞ்சாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆரூர்திருமொழி.

மாணிக்கக்கிண்கிணி.

அவதாரிகை:—அகந்தரம், சப்பாணி கொட்டுதலாகிற சேஷ்டிதத்தை அதுப விக்கக் கோலி, கண்ணபிரானைப் பார்த்தித்து, அந்தசேஷ்டித ரஸத்தை யசோதைப் பிராட்டி அதுபவித்தாப்போலே அதுபவித்து இனியராகிரூர் - மாணிக்கக்கிண்கிணியில்.

மாணிக்கக் கிண்கிணி யார்ப்ப மருங்கின்மேல்
ஆணிப்போன் ஞற்செய்த வாய்போன் னுடைமணி
பேணிப் பவளவாய் முத்திலங் கப்பண்டு

காணிகோண்ட கைகளாற்சப் பாணி கருங்குழற் குட்டனே சப்பாணி. (க)

ஆணி பொன்னால்) மாற்றுயர்ந்த பொன்
செய்த) னால் செய்த
ஆய்—(வேலைப்பாட்டிற் குறைவில்லாதபடி)
[ஆராய்ந்த
பொன் மணி—பொன்மணிக்கோவையை
உடை—உடைய
மருங்கின் மேல்—இடுப்பின்மேலே
மாணிக்கம் } (உள்ளே) மாணிக்கத்தை
கிண்கிணி } யிட்ட அரைச்சத்தங்கை
ஆர்ப்ப—ஒலிசெய்யவும்
பவளம்—பவழம்போன்ற
வாய்—வாயிலே
முத்து—முத்துப்போன்ற பற்கள்

இலங்க—விளங்கவும்,
பண்டு—முற்காலத்திலே
காணி—பூமிபை
கொண்ட—(பலிசகர வர்த்தியினிடத்
[தில் நின்றும்) வாங்கிக்கொண்ட
கைகளால்—திருக்கைகளாலே
பேணி—விரும்பி
சப்பாணி—சப்பாணிகொட்டி யருளவே
கரு—சருகிறமான [ஊம்;
குழல்—கூந்தலையுடைய
குட்டனே—பிள்ளாய்! [ம்.
சப்பாணி—சப்பாணிகொட்டியருளவேணு

குறிப்பு:—பொன் - ஸ்பந்தஹனீயமான, உடைமணி - அரைவடத்தை உடைத்தான, மருங்கின்மேல்—, என்று முரைக்கலாம். சப்பாணி - 'ஸஹ, பாணி' என்ற இரண்டு வடசொற்கள் சேர்ந்து விகாரப்பட்டுவந்த தென்ன லாம்; 'ஒருகையுடன்கூட' என்று அதன்பொருள்; இத்தொடர்மொழி- ஒருகையுடன்கூட மற்றொருகையைச் சேர்த்துக் கொட்டுதலாகிய வினையாட்டைக் காட்டும்: வினை வருவித்து முடிக்கப்பட்டது; மேற்பாட்டுக் கனிலும் வினை வராத இடங்களில் இங்ஙனமே. ... (க)

பொன்னரை நானோடு மாணிக்கக் கிண்கிணி
தன்னரை யாடத் தனிச்சுட்டி தாழ்ந்தாட
என்னரை மேல்நின் றிழிந்துங்க ளாயர்தம்
மன்னரை மேற்கோட்டாய் சப்பாணி மாயவ னேகோட்டாய் சப்பாணி. (உ)

பொன்-ஸ்வர்ணமயமான
அரை நானொடு-அரைநானொடுகூட
மாணிக்கம் } (உள்ளே) மாணிக்கமிட்ட
கிண்கிணி } அரைச்சதங்கையும்
தன் அரை-தனக்கு உரிய இடமாகிய

[அரையிலே]

ஆட-அசைந்து ஒலிக்கவும்
தனி-ஒப்பற்ற
சட்டி-சட்டியானது
தாழ்ந்து-(திருநெற்றியில்) தொங்கி
ஆட-அசையவும்

என் அரை மேல் } என்னுடைய மடியி
நின்று } லிருந்து
இழிந்து-இறங்கிப்போய்
உங்கள்-உன்னுடைய 'பிதாவான்'
ஆயர்தம் மன் - இடையர்கட்கெல்லாம்
[தலைவரான நந்தகோடுருடைய
அரை மேல்-மடியிலிருந்து
சப்பாணி கொட்டாய்-;
மாயவனே-அற்புதமான செயல்களை
[யுடையவனே!
சப்பாணி கொட்டாய்-;

குறிப்பு:—கண்ணபிரான், தன்மடியிலிருந்து சப்பாணிகொட்டுவதைப் பார்ப்பதைக் காட்டிலும் தகப்பனர் மடியிலிருந்து சப்பாணிகொட்டுவதைப் பார்த்தால் அவனுடைய ஸர்வாங்க ஸௌந்தர்யங்களையும் கண்ணாக்கண்டு உகக்கலா மென்பதபற்றி இங்ஙனம் வேண்டினபடி. உங்கள்-ஒருமையிற்பன்மை, எண்வழுவமைதி. மன் - பெருமையையுடையவனுக்கு ஆகுபெயர். (உ)

பன்மணி முத்தின் பவளம் பதித்தன்ன
என்மணி வண்ண நிலங்குபொற் றோட்டின்மேல்
நின்மணி வாய்முத் திலங்கநின் னம்மைதன்
அம்மணி மேற்கொட்டாய் சப்பாணி யாழியங் கையனே சப்பாணி. (ந)

என்-என்னுடைய
மணி வண்ணன் - நீலமணிபோன்ற நிற
[முடையவனே!

பல்-பலவகைப்பட்ட
மணி-ரத்நங்களையும்
முத்து-முத்துக்களையும்
இன் பவளம்-இனியபவழத்தையும்
பதித்த-அழுத்திச் செய்யப்பட்டதும்
அன்ன-அப்படிப்பட்டதுமான [அழகிய
[துமான]

இலங்கு-விளங்குகின்ற

பொன் தோட்டின் } பொன்னுஞ்செய்த
மேல் } தோடென்னுங் காத
[ணியினமுகுக்கு மேலே
நின் மணி } உன்னுடைய அழகியவாய்
வாய் முத்து } லேழுத்துப்போன்றபற்கள்
இலங்க-விளங்குப் படி (சிரித்துக்கொண்டு)
நின் அம்மைதன்-உன்தாயினுடைய
அம்மணி மேல்-இடையிலிருந்து
சப்பாணி கொட்டாய்-;
ஆழி-திருவாழிமோதிரத்தை
அம் கையனே - அழகிய கையிலுடையவ
சப்பாணி- [னே

குறிப்பு:—கீழிற்பாட்டில் ப்ரார்த்தித்தபடி நந்தகோபர்மடியிற் சப்பாணிகொட்டும் கண்ணனைத் தன்மடியிலேயே வரவிரும்பி யசோதைப் பிராட்டி அழைக்கிறாள்; அம்மைதன் - தன்மையிற்படர்க்கை. இனி 'அம்மை' என்பதைப் படர்க்கையாகவே கொண்டு, நந்தகோபருடைய மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டுவதைக் காண்பதிலுங்காட்டில் கண்ணைப் பிள்ளையாகப்பெறும் பாக்கியத்தையுடைய தாயின்மடியிலிருந்து சப்பாணிகொட்டுவதைக் காண்கை தமக்கு மிகவும் உகப்புக்குறுப்பாயிருக்

கையாலே ஆழ்வார் அத்தை அபேகழிக்கிராசவுமாம். பதித்த + அன்ன = பதித்தன்ன; பெயரெச்சத்தின் அகரவீறு தொகுத்தல்; பதித்த அன்ன என்றும் பிரிக்கலாம். ஆழி - ஸ்ரீஸ்தர்ஸநாழ்வாஜமாம். ... (௩)

தூநிலா முற்றத்தே போந்து விளையாட
வானிலா வம்புலீ சந்திரா வாவேன்ம
நீநிலா நிற்புக ழூநின்ற வாயர்தங்
கோநிலாவக் கோட்டாய்சப் பாணி குடந்தைக் கிடந்தானே சப்பாணி. (௪)

வான் - 'ஆகாசத்திலே
நிலா - விளங்குகின்ற
அம்புலீ - அம்புலியே!
சந்திரா - சந்திரனே!
தூ - வெண்மையான
நிலா - நிலாவையுடைய
முற்றத்தே - முற்றத்திலே
போந்து - வந்து,
நீ - நீ
விளையாட - (நான்) விளையாடும்படி

வா - வருவாயாக்
என்று - என்று (சந்திரனே அழைத்து)
நிலா - நின்றுகொண்டு
நின் - உன்னை
புகழாரின்ற - புகழ்கின்ற
ஆயர்தம் - இடையர்களுடைய
கோ - தலைவராகிய நந்தகோபர்
நிலாவ - மனமகிழும்படி
சப்பாணி கொட்டாய்—;
குடந்தை கிடந்தானே! சப்பாணி—.

குறிப்பு:—நின் புகழாரின்ற - உன்சேஷ்டைகளைக்கண்டு மனமகிழ்ந்து உன்னைக் கொண்டாடுகின்ற இடையர். 'நிலா' என்ற சொல்முற்றம்ஆள், முதலது - பெயர்ச்சொல்; ஆரண்டாவது - வினைத்தொகை; மூன்றாவது - 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டிற்றத்தாலவினைபொயரம்; 'நிலா' என்பதன் தொகுத்தல். நிலாவுதல் - விளங்குதல். ... (௪)

புட்டியிற் சேறும் புழுதியுங் கோண்வேங்
தட்டி யழுக்கி யகம்புக் கறியாமே
சட்டித் தயிருந் தடாவினில் வேண்ணெயுமுண்
பட்டிக்கன் றேகோட்டாய் சப்பாணி பற்பநா பாகோட்டாய் சப்பாணி. (௫)

புட்டியில் - திருவரையிற் படித்த
சேறும் - சேற்றையும்
புழுதியும் - புழுதிமண்ணையும்
கொண்டெவந்து - கொண்டுவந்து
அட்டி - (என்மேல்) இட்டி
அழுக்கி - உறைக்கப்பூசி
அகம் புக்கு - வீட்டினுள் புகுத்து
அறியாமே - (எனக்குத்) தெரியாதபடி
சட்டி தயிரும் - சட்டியில் வைத்திருக்கும்
[தயிரையும்]

தடாவினில் - விடாக்களிலிருக்கிற
வெண்ணெயும் - வெண்ணெயையும்
உண் - உண்ணுகின்ற
பட்டி கன்றே - பட்டி மேம்படுத்துதிரிபு
[கன்றுபோன்றவனே!
சப்பாணி கொட்டாய்—;
பற்பம் நாபா - (பரஜாபதி) பிறப்பதற்குக்
[காரணமான] தாமரைப்பூவைக்கொ
[ண்ட நாரியையுடையவனே!
சப்பாணி கொட்டாய்—.

குறிப்பு:—[புட்டியிலித்யாதி] கண்ணன் புழுதியில் விளையாடும்போது, உடம்பில் வியர்வை நீருண்டாக, அவ்வேர்வைநீரால் நனைந்து புழுதிபடிந்த இடம் சேறாகவும் நனையாதவிடம் புழுதிமண்ணாகவுமிருக்கும். அப்படியே

பேரியாழ்வார்திருமொழி - க - பத்து, சு - திரு - மாணிக்கம். கூட

வந்து தன்மேலணைந்தால் அந்தச்சேறும் புழுதியும் தன்மேலும் படிந்துவிடு
மாதலால் 'அட்டி அழுக்கி' எனப்பட்டது. பட்டிக்கன்றே - பட்டிதின்னு
திரியுங் கன்றுபோலே நெய்பால் தயிர்களைக் களவினால் தின்றுதிரிவதையே
பொழுதுபோக்காகவுடையவனே! என்றவாரும். பற்பநாபன் - வடிநாஊ.

தாரித்து நூற்றுவர் தந்தைசோற் கொள்ளாது

போருய்த்து வந்து புருந்தவர் மண்ணுளப்

பாரித்த மன்னர் படப்பஞ் சவர்க்கன்று

தேருய்த்த கைகளாற் சப்பாணி தேவகி சிங்கமே சப்பாணி.

(சு)

தந்தை - (எல்லார்க்கும்) பிதாவாகிய உண

சொல் - பேச்சை [து

தாரித்து கொள்ளாது - (மனத்திற்) கொ

[ண்டு அங்கீகரியாமல்

போர் உய்த்து } யுத்தத்தை நடத்துவதா

வந்து } (கக் கருவத்துடன்)வந்து

புருந்தவர் - (போர்க்களத்தில்) ப்ரவேசித்

[தவரும்

மண் - ராஜ்யத்தை

ஆள - (தாமே) அரசாளுவதற்கு

பாரித்த - முயற்சிசெய்த

மன்னர் - அரசர்களுமாகிய

நூற்றுவர் - நூற்றுக்கணக்காயிருந்த நூர்

[போதநாதிகள்

பட - மாண்டுபோகும்படி

அன்று - (பாறையுத்தம் நடந்த) அக்காலத்

[திலே

பஞ்சவர்க்கு - பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு

[(வெற்றி உண்டாக)

தேர் உய்த்த - (பார்த்தஸாரதியாய்வின்று

[தேரை ஒட்டின

கைகளால் - திருக்கைகளாலே

சப்பாணி -

தேவகி சிங்கமே - தேவகியின் வயிற்றிற்

[பிறந்த சிங்கக்குட்டிபோன்றவனே!

சப்பாணி—.

குறிப்பு:—தாரித்து - 'யரித்து' என்பதன் நீட்டல். நூற்றுவர், பஞ்ச

வர் - தொகைக்குறிப்பு. மண் - 'பூமி' என்றவாட்சொல். விகாரமென்ன

லாம். உய்த்து = உய்க்க: எச்சத்திரிபு (சு)

பரந்திட்டே நின்ற பகேடல் தன்னை

இரந்திட்ட கைம்மே லேறிதிரை மோதக்

கரந்திட்டே நின்ற கடலைக் கலங்கச்

சரந்தோட்ட கைகளாற் சப்பாணி சார்ங்கவிற கையனே சப்பாணி. (எ)

பரந்திட்டே } (எல்லகாண வொண்ணாத
நின்ற } படி) பரவிபுள்ள

படி - ஆழமான

கடல் - ஸமுத்ரமானது

தன்னை இரந்திட்ட - (வழிவிடுவதற்காகத்

[தன்னையாசித்த

கை மேல் - கையின்மேலே

எறி திரை - வீசுகின்ற அலைகளினால்

மோத - மோதியடிக்க,

கரந்திட்டே நின்ற - (முகம் காட்டாமல்)

[மறைந்து கிடந்த

கடல் - அக்சடலிக்கு உரிய தேவதை

[யான வருணன்

கலங்க - கலங்கிவிடும்படி

சரம் - அம்புகளை

தொட்ட - தொடுத்துவிட்ட

கைகளால் சப்பாணி—;

சார்ங்கம் வில் - சூசார்ங்கமென்னும் தறு

[ஸ்ஸை

கையனே - (அப்போது) கையில்தரித்தவ

சப்பாணி.

[னே;

குறிப்பு:—சக்ரவர்த்திதிருமகன் வாராஹேனைகளுடன் புறப்பட்டுப் போய்க் கடற்கரையையடைந்து ‘லங்கைக்குப்போக வழிவிடவேணும்’ என்று கடலரசனாகியவருணனை வேண்டி அங்கு தர்ப்பஸயநத்தில் படுத்துப் பராயோபலேஸமாகப் பலநாள் கிடக்கவும் வருணதேவன் பெருமாள் பெருயையை இறையேனுமறியாமல் தன்னைச் சரணம்புகுந்த அவன்கைமேல் அலையோதுப்படி அநாதரித்திருக்க, பெருமாள் சீறி அக்கடலை வற்றுவிப்பதற்காக ஆக்ரோஸத்ரத்தைத் தனது அம்பொன்றிலே தொடுத்துவிடத் தொடங்கவே, ஸமுத்ரராஜன் கொதிப்படைந்து அஞ்சியோடிவந்து பெருமானைச் சரணமடைந்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அணைகட்டும்படி ஒடுங்கி நின்றனனென்ற வரலாறு இங்கு உரைத்தக்கது. ‘பார்த்திடு’ ‘இரத்திடு’ ‘கரத்திடு’ என்ற மூன்றிடங்களிலும், இடு - துணைவினை, படு - (ரத்தம் முதலியவை) உண்டாகின்ற என்றுமாம். எறிதிரை - வினைத் தொகை. கடலை=ஐகாரம் - அசை; இனி, உருபுமயக்கமாகக்கொண்டு, கடல்மேல் என்றுரைத்து, ‘கடலைச்சார்தொட்ட’ என்று இயைப்பினுமாம். ‘கடல் கலங்க’ என்றிருந்தால் துளைத்துடுமென்க. (எ)

குரக்கினத் தாலே குரைகடல் தன்னை

நெருக்கி யணைகட்டி நீனீ ரிலங்கை

அரக்க ரவிய வடுகணை யாலே

நெருக்கிய கைகளாற் சப்பாணி நேமியங் கையனே சப்பாணி (அ)

குரை - கோடியாநின்ற

கடல்தன்னை-ஸமுத்ரத்தை

நெருக்கி-(இரண்டுபக்கத்திலும்) தேங்கும்

[படிசெய்து]

குரங்கு-குரங்குகளினுடைய

இனத்தாலே-கூட்டங்களைக்கொண்டு

அணை கட்டி-ஸேதுவைக்கட்டிமுடித்து

நீர் நீர்-பரந்துள்ள ஸமுத்ரத்தினால் சூழ

[டப்பட்ட]

இலங்கை-லங்கையிலுள்ள

அரக்கர்-ராக்ஷஸர்களெல்லாம்

அவிய-அழிந்துபோம்படி

அநி கணையாலே - கொல்லுந்தன்மையை

[புடைய அம்புகளைக்கொண்டு]

நெருக்கிய-நெருங்கப்போர்செய்த

கைகளால் சப்பாணி-;

நேமி-திருவாழி ஆழ்வாளை

அம் கையனே-அழகிய கையிலேந்தினவ

சப்பாணி-.

[னே!]

குறிப்பு:—குரங்கு + இனம் = குரக்கினம்; வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று; ‘மென்றொடர் மொழியுட் சிலவேற்றுமையில், தம்மினவன்றொடர்’ என்னுஞ் சூத்திரவிதி அறிக. குரைகடல்-வினைத்தொகை. நீர் - கடலுக்கு ஆகுபெயர். அரக்கர்-‘ராக்ஷ’ என்ற வடசொல் திரிபு. (அ)

அளந்திட்ட துணை யவன்தட்ட வாங்கே

வளர்ந்திட்டு வாளுகீர்ச் சிங்க வருவாய்

உளந்தொட் டிரணிய னெண்மார் வகலம்

பிளந்திட்ட கைகளாற் சப்பாணி பேய்முலை யுண்டானே சப்பாணி. (க)

அளந்திட்ட-(தானே) அளந்துகட்டின
தூணை-கம்பத்தை
அவன்-அந்த ஹிரண்யாஸூரன் (தானே)
தட்ட-புடைக்க,
ஆங்கே-(அவன்புடைத்த) அந்த இடத்தி
[லேயே
வாள் உகிர்-கூர்மையான நகங்களையுடைய
சிங்கம் உரு ஆய்-நரவீம்ஹமூர்த்தியாய்
வளர்ந்திட்டு - வளர்ந்த வடிவத்துடன்
[தோன்றி,
(ஒருகால் இவ்விரணியனும் அநுகூலன
கக்கூடுமோ! என்று)

உளம் - (அவ்விரணியனது) மறஸ்ஸை
தொட்டு-பரிசோதித்துப்பார்த்து (பின்பு)
இரணியன் - அவ்விரணியனுடைய
ஒன் - ஒளிபொருந்திய
மார்பு அகலம் - மார்பின் பரப்படங்கலம்
பிளந்திட்ட - (நகத்தாற்) பிளந்தி
கைகளால் சப்பாணி--;
பேய் - பேய்மகளான பூதனையின்
மூலை - மூலையை
உண்டானே - உண்டவனே!
சப்பாணி--.

குறிப்பு:—அளந்திட்ட தூணாவது - முன்பே நரசிங்கமூர்த்தியை
உள்ளே வைத்துக்கட்டிய தூண் என்று சொல்லமுடியாதபடி தானே தனக்
குப் பொருந்தப்பார்த்துக்கட்டினது; தூண் - 'ஸூருணா' என்ற வடசொல்
விசாரம். அவன் தட்ட - 'கையிலே நரசிங்கத்தை அடக்கிக்கொண்டுவந்து
பாய்ச்சினார்கள்' என்னவொண்ணாதபடி, தானே அமுன்று புடைக்க
வெண்கை, உளம் - 'உள்ளம்' என்பதன் தொகுத்தல். இரணியன் - ஹிரண்
யன். ஒன்மார்பென்று - நரவீம்ஹத்தினுடைய கோபாக்கியாலும்
தன்வாயிற்றிலுள்ள பயாக்கியாலும்பிறந்த பரிதாபத்தாலே பொன்மயமான
மார்பு உருகி ஒளிரிட்டு உகிரால் எளிதாக்கிழிக்கும்படி யாயிற்றென்ற
கருத்தைக்காட்டும். மார்பு அகலம் - அகலமான மார்பு என்றுமாம். (கூ)

அடைந்திட்ட டமரர்க ளாழ்கடல் தன்னை
மிடைந்திட்டு மந்தரம் மத்தாக நாட்டி
வடஞ்சுற்றி வாசகி வன்கயி ருக்க
கடைந்திட்ட கைகளார் சப்பாணி கார்முகில் வண்ணனே சப்பாணி.(கௌ)

(துர்வாசமுனி சாபத்தினால் தாம் இழந்த
ஐசுவர்யத்தைப் பெறுதற்காக)
அடமரர்கள் - தேவர்கள்
அடைந்திட்டு - (உண்ணிச்) சரணமடைய,
(நீ)
ஆழ் கடல்தன்னை - ஆழமான சுந்தரபதி
யை (உன்னுடைய படுக்குமிடமென்று
பாராமல்)
மிடைந்திட்டு - நெருக்கி
மந்தரம் - மந்தரபர்வதத்தை [படி
மத்து ஆக - (கடைவதற்குரிய) மத்தாகும்

நாட்டி - நேராக நிறுத்தி
வாசகி - வாஸுகியென்னும் பாம்பாகிய
வல் வடம் - வலியகயிற்றை
(அந்த மந்தரமலையாகிற மத்திலே)
கயிறு ஆக சுற்றி - கடைகயிருக்கச்சுற்றி
கடைந்திட்ட - கடைந்த
கைகளால் சப்பாணி--;
கார் முகில் வண்ணனே - காளமேகம்போ
ன்ற நிறமுடையவனே!
சப்பாணி--.

குறிப்பு:—அடைந்திட்டு - அடைந்திட; எச்சத்திரிபு. எம்பெருமான்,
தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் முதலிற் கடையும்படிவிட்டு, பின்பு அவர்
கள் இளைத்துநிற்க, தான் இரண்டு ரூபத்தையெடுத்துக்கொண்டு தேவர்கள்

பக்கத்திலும் அஸூரர்கள் பக்கத்திலும்போய் அவர்களுக்கு ஸஹாயமாக
கின்று அழுதம் தோன்றுமளவும் கடைந்தனனென அறிக; “தானவரும்ப
ருள்ளா, யிருநு நின்று கடைந்தது” என்றதுங்காண்க. மிடைந்திட்டு-
மிடைத்திட்டு [நெருக்கி] எனப் பிறவினைப் பொருள்கொள்க; எதுகை
நோக்கிவந்த வழுவமைதி. மந்தரம், வாசகி - வடசொற்கள். (௧௦)

அவ. — நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய வாயர்தங் கோவினை
நாட்கமழ் பூம்பொழில் வில்விபுத் தூர்ப்பட்டன்
வேட்கையி னாற்சொன்ன சப்பாணி யீரைந்தும்
வேட்கையி னாற்சொல்லு வார்வினை போமே. (௧௧)

ஆள் கொள்ள - (அனைவரையும்) அடிமை	வில்விபுத்தூர் - ஸ்ரீவில்விபுத்தூரிலவதரித்
[கொள்வதற்காக]	பட்டன் - பெரியாழ்வார் [த
தோன்றிய - திருவவதரித்த	சொன்ன - அருளிச்செய்த
ஆயர்தம் } இடையர்களுக்குத் தலைவ	சப்பாணி ஈர் } சப்பாணி கொட்டுதலைக்
கோவினை } னாள் கண்ணனிதத்தில்	ஐந்தும் } கூறிய பத்துப்பாசுரங்களை
வேட்கையினால் - ஆசையினால்,	வேட்கையினால் - இஷ்டத்தோடு [யும்
நான் - வக்காளிலும்	சொல்லுவார் - ஒதுகிறவர்களுடைய
கமழ் - மணமீசுகின்ற	வினை - பாபங்கள்
பூ - புஷ்பங்கள் நிறைந்த	போம் - அழிந்துபோம்.
பொழில் - சோலைகளையுடைய	

குறிப்பு: — கோ + இன் + ஐ - கோவினை: இன்-இடைச்சாரியை. மூன்றா
மடியில் “வேட்கையாற்சொன்ன” என்ற அத்தியாபகபாடம் - தளைத்து
லாற் பொருந்தாதென்க; “வேட்கையினால்” என்பது பெரியோர்களின்
பாடம். தாளநிகாசங்களையுங் காண்க. (௧௧)

அடி: — மாணி பொன் பன் னாசிலா புட்டி தாரித்து பார்த்து குரங்கினம் அளிந்து
அடைத்து ஆட்கொள்ளத் தொடர்.

ஆளுந்திருமொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.

பெரியாழ்வார்திருமொழி - க - பத்து, எ - திரு - தொடர் சங்கிலிகை. சுள

எழாந்திருமொழி.

தொடர் சங்கிலிகை.

—o—o—o—

அவதாரிகை:—கண்ணபிரான் தளர்நடை நடந்ததைத் தக்காலத்திலேயேசேர
தைப்பிராட்டிகண்டு அதுபவித்தாப்போலே ஆழ்வார்தாமும் தர்முடைய ப்ரேமபாரம்
யத்தாலே தம்மை அவளாகப்பாவித்து, கண்ணனுடைய அந்தச்சேஷடிதத்தைப் பரத்
யகூம்போலக்கண்டு அதுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில்.

தொடர்சங்கிலிகை சலார்பிலா ரேன்னத் தூங்குபோன் மணியொலிப்பப்
பமும் மதப்பு னல்சோர வாரணம் பையநின் றார்வதுபோல்
உடன்கூடிக்கிண் கிணியாற வாரிப்ப வுடைமணி பறைகறங்கத்
தடந்தா ளிணைகோண் சோங்க பாணி தளர்நடை நடவாறே. (க)

சங்கிலிகை } இரும்புச்சங்கிலியின் தொடர்
தொடர் }
சலார் பிலார் என்ன - 'சலார் பிலார்'
[என்று சப்திக்கவும்]
தூங்கு - தொங்குகின்றனவும்
போன் - பொன்கயிற்றிற்கட்டி யிருப்ப
[னவுமான்]
மணி - மணிகள்
ஒலிப்ப - ஒலிக்கவும்
படு - உண்டான
மும்மதம் புனல் - மூன்றுவகையான மத
சோர - பெருகவும் [நீர்]
கின்று - இருந்துகொண்டு
வாரணம் - யானை
பைய - மெல்ல

தூர்வது போல் - நடந்துபோவதுபோல,
கிண்கிணி - காற்சத்தங்கங்கள்
உடன்கூடி - தம்மிலே தாம் கூடி
ஆரவாரிப்ப - சப்திக்கவும்
உடை - திருநெரையில் சுட்டிய
மணி - சிறுமணிகள்
பறை கறங்க - பறைபோல் சப்திக்கவும்
சார்ங்கம் - சார்ங்கமென்னும் வில்லை
பாணி - கையிலேத்திய பிள்ளையாகிய
[இவன்]
தட தான் } (தன்னுடைய) பெரிய
இணை கொண்டு } பாதங்களிபண்டினால்
தளர்நடை - இளந்தடை
நடவாறே - நடக்கமாட்டாரே?
[நடக்கவேணும்.]

குறிப்பு:—சங்கிலிகை - 'ஸூரஸிகா' என்ற வடசொல் திரிபு. சலார்
பிலார் - ஒலிக்குறிப்பு. மூன்று + மதம் = மும்மதம். "மூன்றனுறுப்பழிவும்
வந்ததுமாகும்" என்னும் சூத்திரவிதி ஆறிக்; கன்னமிரண்டும் குறியொன்று
மாகிய மூவிடங்களிலுந் தோன்றும் மதம் வாரணம் - வடசொல். உடன்
கூடிக் கிண்கிணி ஆரவாரிப்ப - அரைச்சதங்கை (நழுவினீழ்த்து திருவடிக
ளிலேசேர்ந்து இழுப்புண்டு வருகையாலே அதிலுண்டான சதங்கைகள்)
தம்மிலேகூடிக் சப்திக்க என்றுமாம். இணைதான் - தமக்குத் தாமே ஒப்பான
திருவடிகள் என்றலுமொன்று. சார்ங்கபாணி - வடசொற்றொடர். தளர்
நடை - (திருவடிகளை நன்றாகப் பதியவைத்து நடக்கும் பருவமன்றாகை
யாலே) தட்டித்தடுமாறி நடக்கும் நடை. (க)

சேக்கரிடைநு னிக்கோம்பில் தோன்றுஞ் சிறுபிறை முளைப்போல
நக்க சேந்துவர் வாழ்த்திண்ணை மீதே நளிர்வேண்பல் முனையலக

அக்கு வடமு தேந்தாமைத் தாலி பூண்டவ னந்தசயனன்
தக்கமா மணிவண் ணன்வாக தேவன் தளர்நடை நடவாளுே. (உ)

செக்கரிடை - செவ்வானத்திலே
நுனி கொம்பில் - கொம்பின் நுனியிலே
தோன்மம் - காணப்படுகிற
சிறு பிறை } சிறியபிறைச் சந்திரனாகிய
முளை போல } முளையைப்போல,
நக்க - சிரித்த
செம் துவர் வாய் - மிகவுஞ் சிவந்தவாயா
திண்ணை மீது - மேட்டிடத்தில் [கிய
நளிர் வெள் } குளிர்ந்த வெண்மையாகிய
பல் முளை } பல்லின் முளைகள்
இலக - விளங்க
அக்கு வடம் - சங்குமணி வடத்தை

உடுத்து - (திருவரையில்) தரித்து
ஆமைத் தாலி - ஆமையின் வடிவமாகச்
[செய்யப்பட்ட தாலியை
பூண்ட - கழுத்திலணிந்துகொண்டவனும்
அனந்தசயனன் - திருவனந்தாமுவான்மே
[லே படுப்பவனும்
தக்க மா மணி } தகுதியான நீலமணிபோ
வண்ணன் } ன்ற நிறத்தை யுடையவ
[னும்
வாகதேவன் - வஸுதேவபுத்ரனுமான
[இவன்
தளர்நடை நடவாளுே.

குறிப்பு:—‘சந்திரன் எங்கே இருக்கிறான்’ என்றால், ‘அந்த மரக்கிளைக்கு மேலிருக்கிறான்’ என்று உலகவழக்கிற் காட்டவேண்டி யிருப்பதனால், ‘நுனிக்கொம்பில் தோன்முஞ் சிறுபிறைமுளை’ என்றார். இங்ஙனம் அறியும் அறிவு - ஸாவாஹுருஜாய மெனப்படும். சிறுபிறை முளையென்றது - மூன்றாம்பிறையை யென்பர். நக்க வாய் எனவும், இலக நடவாளுே எனவும் இயையும். மாமணி - நீலரத்தம்; மா - கறுப்புக்கும் பெயர். ... (உ)

மின்னுக் கொடியு மோர்வேண் டிங்களுஞ் சூழ்பரி வேடமுமாய்ப்
பின்னல் துலங்கு மரசிலையும் பீத கச்சிற் றுடையோடும்
மின்னிற் பொலிந்ததோர் கார்முகில் போலக் கழுத்தினிற் காறையோடுந்
தன்னிற் பொலிந்த விருட கேசன் தளர்நடை நடவாளுே. (ங)

மின் கொடி - கொடியின்னலும்
ஜர் வெண் } அதனோடு சேர்ந்திருப்பதும்
திங்களும் } களங்கமில்லாததுமான (முழு
வதும்) வெண்மையாயுள்ள ஒரு சந்திர
[னும்
சூழ் - (அவ்விரண்டையுஞ்) சுற்றிக்கொ
[ண்டிருக்கும்
பரிவேடமும் ஆய் - பரிவேஷத்தையும்
[போல
பின்னல் - (திருவரையில் சாத்தின) பொ
[ற்பின்னலும்
துலங்கும் } விளங்குகின்ற அரசிலை
அரசிலையும் } போல வேலைசெய்ததொரு
[திருவாபரணமும்
பீதகம் சிறு } (இவ்விரண்டையுஞ் சூழ்
ஆடையோடும் } ந்த) பொன்னாலாகிய
சிறிய வஸ்தரமும் ஆகிய இவற்றோடும்,

மின்னில் - மின்னலினால்
பொலிந்தது - விளங்குவதாகிய
ஜர் - ஒப்பற்ற
கார் முகில் போல - காளமேகம்போல
கழுத்தினில் } கழுத்திலணிந்த காறை
காறையோடும் } யென்னும் ஆபரணத்தோ
[டும் (கூடிய)
தன்னில் } (இவ்வாபரணங்கள் திருமே
பொலிந்த } னிச்சுமை என்னும்படி இயற்
கையான) தனது அழகினால் விளங்கு
[கின்ற
இருடகேசன் - ‘ஹ்ருஷீகேசன்’ என்ற
[திருநாமமுடைய இவன்
தளர்நடை நடவாளுே.

பேரியாழ்வார்திருமொழி - க - பத்து, எ - திரு - தொடர் சங்கிலிகை. ௧௯

குறிப்பு:—மின் + கொடி = மின்னுக்கொடி: “மின் பின் பன் கன் தொழிற்பெயரணைய” எனச் சிறப்புவிதிகாண்க, பரிவேடம் - ‘பரிவேஷம்’ என்ற வடசொற்றிறிபு; சந்திரனைச் சுற்றிச் சிலகாலங்களிற் காணப்படும் ரேகை; இது-ஊர்கோள் எனவும்கூடும். பொற்பின்னனும் அதைச் சேர்ந்து விளங்குகின்ற அரசிலைப்பணியும் இவ்விரண்மையுஞ் சூழ்ந்துகொண்டு விளங்குகின்ற பீதகச் சிற்றாடையும் - முறையே, மின்னற்கொடியையும் அதைச்சார்ந்து விளங்குங் களங்கமற்ற சந்திரனையும் இவ்விரண்மையுஞ் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஊர்கோளையும் போலுமென்க; இல்பொருளுவமை; [சுல-நிகொவலோ.] அரசிலைப்பணிக்கு வெண்திங்களை உவமையாகச் சொன்னதனால், அவ்வாபரணம் வெள்ளியினுற் செய்யப்பட்ட தெனவிளங்கும். கருநிறக்கழுத்திற் பொற்காறை விளங்குவது-காளமேகத்திற் செந்நிற மின்னற்கொடி விளங்குவதுபோலும். சிற்றாடையொடும் காறையொடும் பொலிந்த என்றும், தன்னிற்பொலிந்த என்றும் கூட்டிப் பொருள் காண்க.

கன்னற் குடந்தி றந்தாலோத் தூறிக் கணகண சிரித்துவந்து
முன்வந்து நின்று முத்தந்தரு மென்முகில் வண்ணன் திருமார்வன்
தன்னைப்பெற் றேற்குத் தன்வாய் முதந்தந் தென்னைத் தளிர்ப்பிக்கின்றான்
தன்னேற்று மாற்ற லர்தலைகள் மீதே தளர்நடை நடவாளே (ச)

கன்னல் குடம் - கருப்பஞ்சாறு நிறைந்த	மார்வன் - மார்பிற்கொண்டுள்ளவனுமான
[குடம்]	[இவன்]
திறந்தால் - பொள்ளல்விட்டால் (அப்	தன்னை
[பொள்ளல்வழியாகச் சாறுபொசிவதை]	பெற்றேற்கு } தன்னைப்பெற்ற எனக்கு
ஒத்து - போன்று	தன் - தன்னுடைய
ஊறி - (வாயில் நின்றும நீர்) சுரந்துவடிய	வாய் அமுதம் - அதாரம்ருதத்தை
கணகண } கணகணவென்று சப்தமுண்	தந்தி - கொடுத்து
சிரித்து } டாகும்படி சிரித்து	என்னை - (தன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற
உவந்து - ஸந்தோஷித்து	[பாக்யத்தையுடைய] என்னை
முன் வந்து நின்று - என்முன்னே வந்து	தளிர்ப்பிக்கின்றான் - தழைக்கச்செய்கிற
[நின்று]	(இவன்), [ன்;
முத்தம் தரும் - (எனக்கு) முத்தங்கொடுக்	தன் என்றும் - தன்னோடு எதிர்க்கிற
[கும் தன்மையுள்ளவனும]	மாற்றலர் - சத்ருக்களுடைய
என் முகில் } எனது முகில்போன்ற திரு	தலைகள் மீதே - தலைகளின்மேலே (அடி
வண்ணன் } நிறத்தையுடையவனும	[யிட்டு]
திரு - பெரியபிராட்டியாரை	தளர்நடை நடவாளே—

குறிப்பு:—தன்வாயில் நின்றும இஊரஸம்போல் இனிமையான நீர் வெளிப்பட்டு வடியும்படி சிரித்துக்கொண்டுவந்து எனக்கு முத்தங்கொடுக்குத் தன்மையுள்ளவன் கண்ணனென்பது—முன்னிரண்டடிகளின்கருத்து. கணகண - வாய்விட்டுச் சிரிக்கும்போது உண்டாகின்ற ஒலிக்குறிப்பு. (ச)

முன்னலோர் வெள்ளிப் பெருமலைக் குட்டன் மோமோமோ விரைந்தோடப் பின்னைத் தொடர்ந்ததோர் கருமலைக் குட்டன் பெயர்ந்தடி யிவதுபோற்

பன்னி யுலகம் பரவி யோவாப் புகழ்ப்பல தேவனென்னுந்
தன்நம்பி யோடப் பின்கூடச் செல்வான் தளர்நடை நடவானோ. (டு)

முன் - முன்னே
நல் - அழகிய
ஓர் - ஒப்பற்ற
வெள்ளி பெருமலை - பெரிய வெள்ளிமலை
குட்டன் - குட்டி [பெற்ற
மொடுமொடு - துதிதிடென்று
விரைந்து - வேகங்கொண்டு
ஓட - ஓடிக்கொண்டிருக்க,
பின்னே - (அந்தப்பின்னையின்) பின்னே
(தன் செருக்காலே அப்பின்னையைப்
பிடிப்பதற்காக)
தொடர்ந்தது - தொடர்ந்ததாகிய
ஓர் - ஒப்பற்ற
கரு மலை - கருநிறமான மலைபெற்ற
குட்டன் - குட்டி
பெயர்ந்து - தானிருக்கு மிடத்தைவிட்டுப்
[புறப்பட்டு

அடி இடுவது } அடியிட்டுப் போவதுபோ
போல் } ல,--
உலகம் - லோகமெல்லாங்கூடி
பன்னி - (தங்களாலானவரையிலும்)
[ஆராய்ந்து
பரவி - ஸ்தோத்ரஞ்செய்தும்
ஓவா - முடிவுகாணமுடியாத
புகழ் - வீரத்தியையுடைய
பலதேவன் } பலராமன் என்கிற
என்னும் }
தன் நம்பி } தன்னுடைய தமையன் (முன்
ஓட } னே) ஓடிக்கொண்டிருக்க
பின் கூட } (அவனைப்பிடிக்க வேண்டுமெ
செல்வான் } ன்ற எண்ணத்தினால் அவன்
[பின்னே உடன் செல்பவனான இக்கண்
[ணபிரான்
தளர்நடை நடவானோ.

குறிப்பு:—பலராமன் வெண்மை நிறமுள்ளவனாதலால் அவன் ஓடு
தற்கு வெள்ளிமலையின்ற குட்டியோடுவதையும், கண்ணன் கருநிறமுள்ளவ
னாதலால் அவன் பின்னே தொடர்ந்தோடுதற்குக் கருமலையின்ற குட்டி
தொடர்ந்தோடுவதையும் உவமை குறித்தார். காரியம் காணாததை ஒத்
திருக்கும் என்ற கொள்கையை அதுவிரித்து இங்ஙனருளிச் செய்தனரென்க.
நம்பி - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்; இங்கு, தமையனென்ற பொருளைக்காட்
டிற்று. அன்றி, பலராமனுக்கு 'நம்பி முத்தபிரான்' என்று ஒரு பெயர்
ஸம்பந்தாயத்தில் வழங்குதலால், அதன் ஏகதேசமாகிய 'நம்பி' என்கிற
வித்தால் அப்பெயர் முழுவதையுங் குறித்தாருமாம். மொடுமொடு - நடக்
கும்போது தோன்றும் ஒலிக்குறிப்பு; விரைவுக்குறிப்புமாம். ... (டு)

ஒருகா லிற்சங் கொருகாலிற் சக்கர முள்ளடி போறித்தமைந்த
இருகா லுங்கொண் டங்கங்கேழு திறைப்போ லிலச்சினை படநடந்து
பெருகா னின்ற வின்பவேள்ளத் தின்மேற் பின்னையும் பெய்துபெய்து
கருகார்க் கடல்வண் ணன்காமர் தாதை தளர்நடை நடவானோ. (சு)

கரு கார் கடல் } மிகவும் கருநிறமுள்ள
வண்ணன் } ஸமுத்ரம்போன்ற திரு
[நிறமுடையவனும்
காமர் தாதை - காமதேவனுக்குப் பிதாவு
மான இப்பின்னே,—
ஒரு காலில் - ஒருபாதத்திலே
சங்கு - சங்கமும்

ஒரு காலில் - மற்றொருபாதத்தில்
சக்கரம் - சக்ரமும்
உன் அடி - பாதங்களின் உட்புறத்திலே
பொறித்து - ரேகையின்வடிவத்தோடுகூடி
அமைந்த - பொருத்தியிருக்கப்பெற்ற
இரு காலும் } இரண்டுதிருவடிகளினாலும்
கொண்டு }

பெரியாழ்வார்திருமொழி - க - பத்து, எ - திரு - தொடர் சங்கிலிகை. எக

அங்கு அங்கு - அடிவைத்த அவ்வவ்விடங் [களிலே இன்பம் வெள்ளத்தின் } ஆந்தமாகிற வ
எழுதினால் போல் - சித்திரித்ததுபோல பின்னையும் - பின்னும் [மேலே முத்தரத்துக்கு
இலச்சினை பட - அடையாளமுண்டாம்ப பெய்து பெய்து - (ஆந்தத்தை) மிகுதி
நடந்து - அடிவைத்து, [டி [யாக உண்டாக்கிக்கொண்டு
(தனது வடிவழகைக்கண்டு) தளர்நடை நடவாறோடு. .
பெருகாநின்ற - பொங்குகிற

குறிப்பு:—கண்ணபிரானுகிய பின்னேக்குப் புருஷோத்தம சிவநாமாகிய சங்கசக்ரரேகைகள் உள்ளன்காலிலிருத்தலால் அத்தாள்களைவைத்து நடக் குமிடமெல்லாம் சங்கசக்ரத்தி னுருவங்களை யெழுதினும் போலாகின்றன வென்பது - முன்னிரண்டடியின்கருத்து. கரு கார் கடல் என்பதற்கு-சரிய பெரிய கடலென்றும், சுறுத்துக் குளிரந்த கடலென்றும், காளமேகம் போலவும் கடல்போலவு மென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இலச்சினை-லக்ஷணம், கண்ணன், மந்ததனுடைய அம்சமாகிய ப்ரத்யுமநனுக்கு ஐநக னாகையால், காமர் தாதையாயினான், 'காமன் தாதை' என்றும் பாடமுண்டாம்; பொருளுள்ளே. இவ்வடைமொழியால், கண்ணபிரானது அழகின் மேன்மை தொனிக்கும். தாதை - தாதை. ... (சு)

படர்பங் கயம லர்வாங்கே கிழப்பனி பசிநு துளிபோல
இடங்கோண்ட செவ்வா யூறி யூறி யிற்றிற்று வீழநின்ற
கடுஞ்சேக் கழுத்தின் மணிக்கு ரல்போ லுடைமணி கணகணைந்
தடந்தா ளிணைகோண் டோரங்க பாணி தளர்நடை நடவாறோ. (எ)

படர் - படர்த்திருக்கிற [பெருத்திருந்து இற்று இற்று] (நடுவே) முறித்து முறிந்
பங்கயம் மலர் - தாமரைப்பூ [ள்ள] வீழ நின்றது } து கழேவிழும்படி நின்
வாய் வெகிழ - (மொட்டாயிராமல்) வாய் கலம்சே - கொடிய ரிஷபத்தின் [து, -
[திருந்துமலர கழுத்தில் - கழுத்திலே கட்டப்பட்டுள்ள
(அதில் நின்று பெருகுகின்ற) மணி - மணியினுடைய
பனி படி - குளிர்ச்சி பொருந்திய குரல் போல் - ஒலிபோலே
சிறு துளி போல - (தேனினுடைய) சிறு உடை - மணி - (தனது) திருவரையிற் கட்
[த்த துளியைப்போலே [டியமணி
இடம் கொண்ட - பெருமைகொண்டுள்ள கணகண என - கணகணவென் றெலிக்க
செவ்வாய் - (தனது) சிவந்தவாயினின்றும் சடந்தாளியீயாதி - முதற்பாட்டிற்போல
ஊறி ஊறி - (ஐலமானது) இடைவிடா பொருள்காண்க.
[மற் றாந்து

குறிப்பு:—பங்கயம்—பங்கஜம். இற்று = இறு - பகுதி. கணகண + என - கணகணைன; தொகுத்தல் விகாரம். ... (எ)

பக்கங் கருஞ்சி றுப்பாறை மீதே யருவிகள் பகர்ந்தனைய
அக்கு வடமி ழிந்தேறித் தாழ வணியல்துல் புடைபெயர
மக்க ளுலகி னிற்பெய்த றியாம ணிக்கு முலியருவின்
தக்மா மணிவண் ணன்வாக தேவன் தளர்நடை நடவாறோ. (அ)

கரு - கருநிறமான

சிறு - சிறிய

பாறை - மலையினுடைய

பக்கம் மீது - பக்கத்திலே

(மேடும்பள்ளமுமான

• இடங்களிற் பாய்கிற)

அருவிகள் - நீரருவிகள்

பகர்ந்து அனைய - ப்ரகாசிப்பதை ஒத்திரு

(திருவரையிற்சாத்திய) [க்கிற

அக்கு வடம் - சங்குமணிவடமானது

ஏறி இழிந்து } உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும்தொ
தாழ } ங்கி ப்ரகாசிக்கவும்

அணி - அழகிய

அல்குல் - நிதம்பம்

புடை - பக்கங்களிலே

பெயர - அசையவும்

உலகினில் - உலகத்திலுள்ள

மக்கள் - மனிதர்

பெய்து அறியா - பெற்றறியாத

மணி குழவி } அழகிய குழந்தைவடிவத்தை

உருவின் } யுடையவனும்

தக்க - இத்தயாதி, இரண்டாம்பாட்டிற்போ

[லப் பொருள் காண்க.

குறிப்பு:—[பக்கமித்யாதி.] கருநிறத்தையுடைய திருவரையிற்சாத்திய வெண்ணிறமான சங்குமணி வடமானது, தளர்நடை நடக்கும்போது முன்பின்னாக மாறிமாறி ப்ரகாசிப்பதானது - கரிய சிறுமலையின் பக்கத்திலே வெள்ளருவி மேடும் பள்ளமுமான இடங்களில் ப்ரகாசிப்பதை ஒத்திருக்கிறபடி. அல்குல் - தொடையிடுக்குக்கும் அரைக்கும் இடையிலுள்ள இடம்; குறி. பாறை-இலக்கணையால் மலையை உணர்த்திற்று. பகர்ந்தனைய- 'பகர்ந்தனைய' என்பதன் விகாரம் அன்றி, வினையெச்சத்திரிபாகக்கொண்டு- பகர்ந்தால் (அதை) அனைய என்று கொள்ளினும் இழுக்காது. பக்கம்- 'பக்ஷம்' என்ற வடசொல் திரிபு. குழ - இளமை; உரிச்சொல்; அதனை உடையது - குழவியெனக் காரணக்குறி; இ - பெயர் விசுதி. ... (அ)

வெண்புழு திமேற்பெய்து கொண்டனாந்த தோர்வேழத்தின் கருங்கன்றுபோல் தெண்புழு தியாடித் திரிவிக் கிரமன் சிறுபுகர் படவியர்த் தோண்போ தலர்கம லச்சிறுக் காலுறைத் தோன்றும் நோவாமே தண்போது கொண்ட தவிசின் மீதே தளர்நடை நடவாறே. (க)

திரிவிக்கிரமன் - (தனது) மூவடியால் (உ

[லக்களை, அளந்தவனாகிய இவன்

வெள் புழுதி - வெளுத்த புழுதியை

மேல் பெய்துகொண்டு - மேலேபோகட்டு

[க்கொண்டு

அளந்தது - அளந்ததாகிய

ஒர் வேழத்தின் } ஒரு கரிய குட்டியா

கரு கன்று போல் } னை போல,

தெள் புழுதி - தெளிவான புழுதியிலே

ஆடி - விளையாடி

சிறு புகர் பட - சிறிது காந்தி உண்டாக

வியர்த்து - வேர்த்துப்போய்,

போது - உரியகாலத்திலே

அலர் - மலர்ந்த

ஒன்-அழகிய

கமலம் - தாமரைப்பூவை ஒத்த

சிறு கால் - சிறியபாதங்கள்

உறைத்து - (ஏதேனும் ஒன்று) உறுத்த

[அதனால்]

ஒன்றும் நோவாமே-சிறிதும் நோவாதபடி

தண் போது கொண்ட - குளிர்ந்த புஷ்பங்

[களையுடைய

தவிசின் மீது - மெத்தையின்மேலே

தளர்நடை நடவாறே—.

குறிப்பு:—கருநிறமான கண்ணன் திருமேனியிற்படிந்த புழுதியில் வேர்வையீர் அழகியதாய்க் காணப்படுதலால், 'புழுதியாடிச் சிறுபுகர்பட வியர்த்து' என்பாராட்டிக்கூறினார். உறைத்து - உறைக்க; எச்சத்திரிபு. வெண் புழுதி, தெண்புழுதி, ஒண்போது, தண்போது - பண்புத்தொகைகள். (க)

பேரியாழ்வார்திருமொழி - க - பத்து, எ - திரு - தொடர் சங்கிலிகை. எந்.

திரைநீர்ச் சந்திர மண்டலம் போற்செங் கண்மாற் கேசவன்றன்
திருநீர் முகத்துத் துலங்கு சுட்டி திகழ்ந்தேங்கும் புடைபெயரப்
பெருநீர்த் திரையேழு கங்கை யிலும்பே ரியதோர் தீர்த்தபலந்
தருநீர்ச் சிறுச்சண் ணந்துள்ளஞ் சோரத் தளர்நடை நடவானே. (க0)

செம் கண்) சிவந்த கண்களையும் கருநிறத்	திகழ்ந்து - ப்ராசித்துக்கொண்டு
மால்) தை;முடைய	புடை பெயர - இடமாகவும் வல்மாகவும்
கேசவன் - கேசவனென்றான் திருநாமமு	[அசையவும்,
[டைய இவன்,--	பெருநீர் - சிறந்த தீர்த்தமாகிய
திரைநீர் - அலைகின்ற நீரையுடைய ஸமு	திரை எழு) அலையெறிநிற கங்கையிற்
[தரத்தின் நடுவில்	கங்கையிலும்) காட்டிலும்
" (அசைந்து தோன்றுகிற)	பெரியது - அதிகமான
சந்திரன் மண்டலம் போல் - ப்ரதியிம்ப	ஓர் - ஒப்பற்ற
[சந்திரமண்டலத்தைப்போல	தீர்த்த பலம் - தீர்த்த பலத்தை
தன் - தன்னுடைய	தரும் - கொடுக்கின்ற
திருநீர் - அழகிப் ஒளிபெயுடைய	நீர் - ஜலத்தை உடைத்தான
முகத்து - திருமுகத்திலே	சிறு சண்ணம் - சிறிய சண்ணமானது
துலங்கு - வளங்குகின்ற	துள்ளம் சோர - துளிதுளியாகச் சொட்
சுட்டி - சுட்டியானது	[டவும்
எங்கும் - எல்லாவிடத்திலும்	தளர்நடை நடவானே.

குறிப்பு:—கருநிறத்தான கண்ணானது திருநெற்றியிலசந்துகொண்டு
விளங்குஞ் சுட்டிக்கு, கருநிறமான கடலின் நடுவில் அசைந்துகொண்டு
தோன்றும் சந்திர ப்ரதியிம்பம் ஏற்ற உவமையாம். சிறுசண்ணம்-பெல்லா
குட்டி எனவழங்குகல்கி; [குறி.] (க0)

அவ:—கமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஆயர் குலத்தி னில்வந்து தோன்றிய வஞ்சன வண்ணன்றன்னைத்
தாயர் மகிழ வொன்றார் தளரத் தளர்நடை நடந்ததனை
வேயர் புகழ்விட் சேித்தன் சீரால் விரித்தன வுரைக்கவல்லார்
மாயன் மணிவண் ணன்றார் பணியும் மக்களைப் பேறுவர்களே. (கக)

ஆயர் குலத்) இடையர் குலத்திலே வந்	விட்டுசெத்தன் - பெரியாழ்வார்
தினில் வந்து) து	சீரால் - சிறப்பாக
தோன்றிய - அவதரித்த	விரித்தன - விவரித்துச்சொன்ன பாசுரங்
அஞ்சனம்) மைபோன்ற கருநிறமுடைய	[களை
வண்ணன்) னான் கண்ணன்	உரைக்க வல்லார் - சொல்லவல்லவர்கள்
தன்னை - தன்னை (கண்டு)	மாயன் - ஆச்சரியமான குணங்களையுடை
தாயர் - தாய்மார்கள்	[யவனும்
மகிழ - மனமுகக்கவும்	மணி - நீலமணிபோன்ற
ஒன்றார் - சத்ருக்கள்	வண்ணன் - நிறமுடையனுமான எம்பெ
தளர் - வருத்தமடையவும்	[ருமானுடைய
தளர்நடை நட) தளர்நடை நடந்ததை	தான் - திருவடிகளை
ந்ததனை	பணியும் - வணங்கவல்ல
வேயர் - வேயர்குடியிலிருப்பவரெல்லாரா	மக்களை - பிள்ளைகளை
புகழ் - புகழப்பெற்ற	பெறுவர்கள் - அடைவார்கள்.

குறிப்பு:—‘தாயர்’ எனப் பன்மையாகக் கூறியது - பாராட்டுந்தாய், ஊட்டுந்தாய், முலைத்தாய், கைத்தாய், செவிலித்தாய் எனத் தாய்மார் ஐவராதலாலும், சிறுதாய முதலியோரும் தாய்மாரே யாவராதலாலுமாம். தொட்டிற் பருவத்திலேயே பூதனை, சகடாஸூரன் முதலியோர்களை முடித்ததனால், கண்ணபிரான் மெல்ல அடியிட்டு நடக்கத்தொடங்கியபோதே ‘இனி, இவனால் நமக்கு என்னதீங்கு நேரிடுமோ!’ என்று கம்ஸாதிகள் நடுங்கி ஒடுங்கினராதலால் ‘ஒன்னூர்தளர்’ என்றொருன்க. ஒன்னூர் - ஒன்றூர்; (தம்மோடு மனம்) பொருந்தாதவர்; எனவே, பகைவராவர். பெரியாழ்வார் டிறந்தகுடி - வேயர்குடி எனப்படும். ‘சீராவிர்த்தன்’ என்றும்பாடலாம்; பொருளாவே (கக)

அடி:—தொடர் செக்கர் மின்னுக் கண்ணல் முன்னல் ஒருகால் படர் பக்கம் வெண் திரை ஆயர் பொன்.

எழாந்திருமொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.

எட்டாந்திருமொழி

பொன்னியற் கிண்கிணி.

அவதாரிகை:—கண்ணபிரான் குழந்தைப்பருவத்துக்குத் தகுதியாக ஓடிவந்து தன்னை அணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்று யசோதைப்பிராட்டி வேண்டி அதுபவித்தாப்போலே, ஆழ்வார் தாமும் தம்மை அந்த யசோதைப்பிராட்டியாகப் பாவித்து, அந்த கண்ணபிரான் தம்மை அணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்று விரும்பி அது பவித்து இனியராகிறார் - இத்திருமொழியில்.

பொன்னியற் கிண்கிணி சுட்டி புறங்கட்டித்

தன்னிய லோசை சலன்சல நென்றிட

மின்னியல் மேகம் விரைந்தேதிர் வந்தாற்போல்

[வச்சோ.

என்னிடைக் கோட்டரா வச்சோவச்சோ வெம்பெரு மான்வாரா வச்சோ

பொன் இயல் - பொன்னுற்செய்த

கிண்கிணி - அரைச்சதங்கை பாதச்சதங்

[கைகளையும்

சுட்டி - சுட்டியையும்

புறம் - (அததற்கு உரிய) இடங்களிலே

கட்டி - அணிந்து

தன் - சதங்கைக்கு

இயல் - பொருந்திய

ஒசை - சப்தமானது

சலன்சலன் என்றிட - சலன்சலனென்று

[ஒலிக்க

மின் இயல் - மின்னலோடுபொருந்திய

மேகம் - மேகமானது

விரைந்து - வேகமாக ஓடிவந்து

எதிர் வந்தால் போல் - எதிரேவந்தார்

[போலே

என் இடைக்கு } என் இடையி லிருக்க

ஒட்டரா } (விரும்பி) ஓடிவந்து

அச்சோ அச்சோ - (என்னை) அணைத்துக்

[கொள்ளவேணும், அணைத்துக்கொள்ள

[வேணும்;

எம் பெருமான் - எங்களுடைய தலைவ

வாரா - வந்து

அச்சோ அச்சோ—.

குறிப்பு:—கிண்கிணி - சேவடிக் கிண்கிணி, அரைக்கண்கிணியென்ற இரண்டையுங்காட்டும். மிகவும் ஒளிவீசுகின்ற ஆபரணங்களை அணிந்து கொண்டுள்ள கண்ணன் ஓடிவருவது - மின்னலைக் கொண்டுள்ள மேகம் விரைந்து ஓடிவருவதை ஒக்கும். உபமேயத்தில், 'சலன்சலனென்றிட' என்றதனால், உபமானத்தில் சிறிய இடிகளிடத்திலேக் கொள்க. குழந்தைகள் தாய்மாரிடுப்பில் ஏறுவதற்காக ஓடிவந்து அத்தாய்மார்களைத் தழுவி அணைத்துக்கொள்ளும் இயல்பைப் பிரார்த்திக்கிறபடி. 'அச்சோ' என்பது-முற்காலத்திலே குழந்தையை 'அணைத்துக்கொள்' என்று வேண்டுகற்கு ஏற்ற குறிப்புச்சொல்லாக விருந்ததெனக் கொள்ளத்தக்கது; இனி, 'அச்சோ' என்பது, அதிசயத்தைக் குறிப்பதோ ரிடைச்சொல்லெனக் கொண்டு, கண்ணன் தன்னை அணைத்துக்கொள்ளுதலை நினைக்கும்போது தோன்றும் பரமாதந்தத்தில்முழுகி நெஞ்சருகிச் சொல்லிடிந்து வாய்விட்டுச் சொல்ல மாட்டாமல் அவ்வாஸ்சாயத்தை ஒருதரத்துக்கிருதரம் 'அச்சோ அச்சோ' என்கிறார் என்னவுமாம்; எனவே, இது - இங்கு, 'அணைத்துக்கொள்' என்ற பொருளை ஸந்தர்ப்பத்தால் குறிப்பிக்கின்ற தென்க. மேகம் - வடசொல். ஓட்டம் + தரா = ஓட்டரா, விகாரப்பணர்ச்சி; ['ஓட்டரா வந்தென் கைப் பற்றி' என்ற பாசுரமுங்காண்க.] ஓட்டரா, வாரா - 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டிறந்தகாலவினையெச்சம்: ஓட்டந்து, ஓடி வந்து என்றுபொருளாம்; ['ஓட்டந்து பாய்ந்திடுகின்ற' என்றதுங்காண்க.] (க)

சேங்கம லப்பூவில் தேனுண்ணும் வண்டேபோற்

பங்கிகள் வந்துன் பவளவாய் மொய்ப்பச்

சங்குவில் வாள்தண்டு சக்கர மேந்திய

அங்கக ளாலேவர் தச்சோவச்சோ வாரத் தழுவாவந் தச்சோவச்சோ. (உ)

செங்கமலம் பூவில் - செந்தாமரைப் பூவில்
தேன் உண்ணும் - தேனைக்குடிப்பதற்காக
[மொய்க்கின்ற
வண்டே போல் - வண்டுகளைப்போல
பங்கிகள் வந்து - (உணது) கூந்தல் மயிர்க்
[ள்வந்து
உன பவளம் வாய் - பவளம்போற் செந்தி
[றமான உனதுவாயில்
மொய்ப்ப - மொய்த்துக்கொள்ளும்படி
வந்து - ஓடிவந்து
சங்கு - ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையும்
வில் - ஸ்ரீ சார்ங்கத்தையும்

வாள் - நந்தகத்தையும் *
தண்டு - கௌமோதகியையும்
சக்கரம் - ஸூதர்ச நாமவானையும்
வந்திய - (பூவேந்தினம்போல்) தரித்துக்
[கொண்டுள்ள
அம் கைகளாலே - அழகியகைகளாலே
அச்சோ அச்சோ—;
வந்து - ஓடிவந்து
ஆர தழுவா-ந்ருப்தி உண்டாகும்படி நன்
[ராகத்தழுவி
அச்சோ அச்சோ—.

குறிப்பு:—ஓடிவினையாடும்போது வாரின கூந்தலும் கலைநுவிடுமாதலால் அங்குளங்கலைந்து தொங்கும் கறுத்தமயிர்கள் செந்திரமான வாயிற்படிதல் - செந்தாமரைப்பூவில் கருவண்டுகள் மொய்த்துக்கிடத்தலை ஒத்திருக்கு மென்க. பங்கி - ஆண்மயிர், 'பங்கியே பிறமயிர்க்கும் பகருமாண்

மயிர்க்கும்பேராம்” என்ற நிகண்டுகாண்க. வாள்-‘வாள:’ என்றவடசொல்
விகாரம். தண்டு - டிண்டி, தழுவா=கீழப்பாட்டில் ‘வாரா’ என்றது போலக்
கொள்க. இப்பாட்டில் இரண்டாமடியில் தளைத்தடாநின்றது; இவ்வாறே
பாடங்காண்கிறது. (உ)

பஞ்சவர் ஊதனும்ப் பாரதங் கைசெய்து

நஞ்சமிழ் நாகங் கிடந்தநற் போய்கைபுக்

கஞ்சப் பணத்தின்மேற் பாய்ந்திட் டருள்செய்த

அஞ்சன வண்ணனே யச்சோவச்சோ வாயர் பெருமானே யச்சோவச்சோ.

பஞ்சவர் - பாண்டவர்களுக்காக

ஊதன் ஆய் - (துர்யோதநாதிகளிடம்)

[ஊதனும்ப்போய்,

(அந்த துர்யோதநாதிகள்

தன் சொற்படி இசைந்து வாராமையால்)

பாரதம் - பாரதபுத்தத்தை

கைசெய்து - அணிவகுத்துச்செய்து

நஞ்சு - விஷத்தை

உமிழ் - கக்குகின்ற

நாகம் - (காளிய) ஸர்ப்பம்

கிடந்த - இருந்த

நல் பொய்கை - கொடிய மடுவிலே

புக்கு - புகுத்து

அஞ்சு - (ஆய்ச்சிகளும் ஆயரும்) பயப்படு

[ம்படி

பணத்தின் மேல் - (அப்பாம்பின்) படத்

பாய்ந்திட்டு - குதித்து [திலே

(நடமாடி அக்காளியனை இளைப்பித்துப்

பின்பு அவன் ப்ரார்த்திக்க)

அருள் செய்த - (அப்பாம்பின் ப்ராணனை

[ச்சுருணையால் விட்டிட்ட

அஞ்சனவண்ணனே! அச்சோ அச்சோ-;

ஆயர் - இடையர்களுக்கு

பெருமானே - தலைவனானவனே!

அச்சோ அச்சோ—,

குறிப்பு:—காளியனை அடக்கியது முன்னும், பாரதம் கை செய்தது

அதற்குப் பின்னும் நடந்ததாயினும் அம்முறையைக் கருதாமல் இரவன

மருளிச் செய்தாரென்க. ‘கைசெய்து’ என்றவிடத்தி், கை - தமிழ் உப

ஸர்க்கமென்பர். நல் பொய்கை - எதிர்மறையிலக்கணை [விபரீதலக்ஷணை];

அஞ்சு - காளியுன் அஞ்சுமப்படி. எனினுமொக்கும். பணம் - ‘மணா’ என்ற

வடசொல் விகாரம். (ங)

நாறிய சாந்தம் நமக்கிறை நல்கென்னத்

தேறியவளுந் திருவுடம் பிற்பூச

ஊறிய கூனினே யுள்ளே யோடுங்கவன்

தேற வருவினா யச்சோவச்சோ வேம்பெரு மான்வாரா வச்சோவச்சோ.

நாறிய-‘நல்லவாஸனை வீசுகின்ற

சாந்தம்-சந்தனத்தை

நமக்கு-எங்களுக்கு

இறை-கொஞ்சம்

நல்கு என்ன-கொடு என்று(நீ) கூனியைக்

[கேட்க.

அவளும்-அந்தக்கூனியும் (‘இவாகட்குக்

கொடுத்தால் நம்மைக் கம்ஸன் தண்டிப்

படு?’ என்று அஞ்சாமல்)

தேறி-மணம் தெளிந்து

திரு உடம்பில்-(உனது) திருமேனியிலே

பூச-சாத்த,

ஊறிய-வெகுநாளாயிருக்கிற

கூனினே-(அவளுடைய) கூனை

உள்ளே-(அவள்) சரீரத்திற்குள்ளே

ஒடுங்க-அடங்கும்படி

அன்று-அக்காலத்திலே

ஏற-நிமிர்த்து

உருவினும்-உருவினைவனே!

அச்சோ அச்சோ—;

எம்பெருமான்! வந்து அச்சோ அச்சோ,

குறிப்பு:—அக்ஞரன் கம்ஸனது கட்டளையினாலே கண்ணபிரான மதுரைக்கழைக்க, கண்ணன் கம்ஸனைக்கொல்ல நினைத்துப் பலராமனுடன் புறப்பட்டு மதுரையிற்புகுந்து நடுவழியில் ஒரு துஷ்டவண்ணனைக்கொன்று அவனிடமிருந்த சிறந்த ஆடைகளையெடுத்துச் சாத்திக்கொண்டு ராஜவீதியிலெழுந்தருளுகிற வளவிலே, சந்தநத்தைக் கையிலேந்திவருகிற கூனி யொருத்தியைக்கண்டு 'அம்மே! நாமக்கும் நம் அண்ணர்க்கும் பூசலாம்படி சந்தநம் கொடுக்கவல்லையோ?' என்று கேட்க, அவளும் கண்ணபிரான் திருக்கண்களால் மனமிழப்பண்டு மறுக்கமாட்டாமையாலும் 'வெண்ணெயிலே பழகின இவர்கள் சந்தநத்தின்வாசி அறிவர்களோ' என்னுமத்தாலும் மட்டமான சந்தநங்களைக்காட்ட, அவற்றுக்கெல்லாம் ஒவ்வொருகுறை சொல்லிக்கழித்து 'அண்ணருடம்புக்கும் நம்முடம்புக்கும் ஏற்ற வெகுநேரத்தியான வாஸனையையுடைய சந்தநத்தில் சிறிது தா' என்றுவிரும்பிச்சொல்ல அவளும் இவன் சந்தநத்தின் வாசியறிந்தபடியையும் விரும்பின சீர்மையையும் வடிவழகையுங்கண்டு மகிழ்ந்து 'கம்ஸனுக்குக்கொண்டுபோகிற இத்தை இவர்களுக்குத் தந்தால் தண்டம் நேருமே' என்றும் அஞ்சாமல் உள்ளந்தேறி உத்தமமான சந்தநத்தையெடுத்து 'இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றுங்கள்' என்று ஆதத்தோடு ஸமர்ப்பிக்க, அப்பூச்சைத் திருமேனியி லணிந்து கொண்ட கண்ணபிரான் 'இவன் அந்நயப்பரயோஜநமாய்க் கிஞ்சித்கரித்தான்' என்று உகந்து, அவன் முதுகில் லேர்விழுந்ததோ வென்னும்படி உறைத்துக்கிடந்த கூளை நிமிர்த்துவிடக் கடவோமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, நடுவிரலும் அதற்கு முன்விரலும் கொண்ட துனிக்கையினாலே அவளை மோவாய்க்கட்டையிற் பிடித்துத் தன்திருவடிகளினால் அவள் கால்களை அமுக்கியிழுத்துத் தூக்கிக் கூன் சரீரத்துக்குள் அடங்கி விடுமபடி கோணல் நிமிர்த்தி அவளை மகளிரிற் சிறந்த உருவினளாக்கினனென்ற வரலாறுகாண்க சாந்தம்- 'சந்தநம்' என்னும் வடசொல்லின் மருஉ. கூன் + இன் + ஐ = கூனின்; இன்-இடைச்சாரியை. (ச)

கழல்மன்னர் குழக் கதிர்போல் விளங்கி

எழவுற்று மீண்டே யிருந்துன்னே நோக்குஞ்

சுழலைப் பெரிதுடைத் துச்சோ தனனை

அழல விழித்தானே யச்சோவச்சோ வாழியங் கையனே யச்சோவச்சோ.

கழல்-வீரக்கழலையணிந்த

மன்னர்-ராஜாக்கள்

[வில்

குழ-தன்னைச் சுற்றியிருக்க (அவர்கள் நடு

கதிர் போல்-ஸஞ்ஞயன்போல்

விளங்கி - ப்ரகாசமாயிருந்து ('கண்ணனு

க்கு எழுந்திருத்தல் குசல ப்ரச்சம்பன்ன

னுதல் முதலிய மர்யாதை ஒன்றும் செ

ய்யக்கூடாது' என்று கட்டளையிட்டிரு

ந்த தானே தனக்குந் தெரியாமல்)

எழல் உற்று-(முதலில்) எழுந்திருந்து

மீண்டு-மறுபடியும்

இருந்து-(தானெழுந்தது தெரியாதபடி)

உட்கார்ந்துகொண்டு

உன்னை-உன்னை

நோக்கும்-(பொய்யாஸநமிடுதல் முதலிய

வற்றால் கொல்வதாகப்) பார்த்த

பெரிது சுழலை) மிகவும் (வஞ்சனையான,

உடை) ஆலோசனையையுடைய

துச்சோதனனை-துர்யோதனனை (திருவுள்

ளத்திலுள்ள சிற்றமெல்லாம் பார்வை

யிலே தோன்றும்படி)

அழல விழித்தானே-உஷ்ணமாகப் படர்ந்

[தவனே!

அச்சோ அச்சோ--;

ஆழி-திருவாழியாழ்வானை

அம் கையனே-அழகியகையி லேந்தினவ

அச்சோ அச்சோ--.. [னே!

குறிப்பு:—கண்ணபிரான் பாண்டவனுதனாய் துர்யோதனனிடமெழுந்தருள், அக்கண்ணன் வருகையை அறிந்த துர்யோதனன் ‘கண்ணன் வரும் போது ஒருவருமெழுந்து மர்யாதை செய்யலாகாது’ என்று உறுதியாய் நியமித்துத் தானும் ஸபையிலே உறுதியுடனிருக்க, கண்ணபிரான் அங்கேற எழுந்தருளின வளவிலே ஸபையிலிருந்த அரசர்களை வரும் ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மாவின் ஜ்யோதிஸ்ஸைக்கண்டு பரவஸாராயெழுந்திருந்துவிட, துர்யோதனன் தானும் துடைநடுங்கி எழுந்திருந்துவிட்டு, உடனே கறுக்கொண்டு தானெழுந்தது தெரியாதபடியிருக்க, கண்ணன் தனக்காக இட்டிருந்த க்ருத்ரிமாஸநத்திலே உட்காரும்போது உவ்வாஸநம் நெறுநெறெனமுறிய அப்போது பேருரு எடுத்துக்கொண்டு துர்யோதனனை உருத்துப்பார்த்தன னென்க. இந்தஸநிவேசந் தோற்ற எழுந்தருளியிருக்குமிடம் பெருமாள்கோயிலில் ‘திருப்பாடகம்’ என்னுந் திவ்வியதேசம். பாடு அகம் = பாடு-பெருமை; [“பாடிடம் பெருமையோசை” என்பதுநிகண்டு.] அது தோற்ற எருந்தருளியிருக்குமிடம்—பாடகம்; “அரவீன் கொடியோனவையுளாசனத்தை அஞ்சிடாதே யிடவதற்குந், பெரியமாமேனி அண்ட மூடுருவப் பெருந்திசையடங்கிட நிமிர்ந்தோன்” என்றதையுணர்க. சுழல் - வீரக்குறியாகக் காலில்பூணுவதோ ராபரணம்; ‘சுழல் சுழல்கொடு செருப்புக் காலணி காலின்நாற்பேர்’ என்று நிகண்டுகாண்க. சுழலை - ‘சுழலை’ என்பதன் குறுக்கல்; (மூன்றாம் வேற்றுமை); குழல் - ஆலோசித்தல்: குழ் - பகுதி; அல்-தொழிற்பெயர் விருதி. ‘சுழலை’ என்று மொருதனிச்சொல் உண்டென்னலாம்; [“சுழலையில் நின்றயத்துங்கொலோ.”] அச்சோதனன் - வடசொற்சிதைவு, (ரு)

போரோக்கப் பண்ணியிப் பூமிப் போறைதீர்ப்பான்
தேரோக்க லூர்த்தாய் செழுந்தார் விசயற்காய்க்
காரோக்கு மேனிக் கரும்பெருங் கண்ணனே
ஆரத் தழுவாவந் தச்சோவச்சோ வாயர்கள் போரேறே யச்சோவச்சோ.

இ பூமி-இந்தப் பூமியினுடைய
பொறை-பாரத்தை
தீர்ப்பான்-தீர்ப்பதற்காக
போர்-யுத்தத்தை
ஒக்க-(துர்யோதனாதிகளோடு) ஸமமாக
பண்ணி-செய்து,
செழு-செழுமைதங்கிய
தார்-மாலையையுடைய
விசயற்கு ஆய்-அர்ஜுனனுக்காக
தேர்-(அவனுடைய) தேரை
ஒக்க-(எதிரிகள்தேர் பலவற்றிற்கும் இது
ஒன்றுமே) ஸமமாய்படி
லூர்த்தாய்-பாகனாய்ச்செலுத்தினவனே!

கார் ஒக்கும்-மேகத்தோடு ஒத்த
மேனி-திருமேனியில்
கரும் பெருங் } கரியவாகிப்புடைபரந்த
கண்ணனே } கண்களையுடையவனே!
வந்து-ஒடிவந்து
ஆர-நன்றாக
தழுவா-தழுவிக்கொண்டு
அச்சோ அச்சோ—;
ஆயர்கள்-இடையர்களுக்கு (அடங்கி நிற்
[கின்ற]
போர் ஏறே-போர்செய்யுந் தன்மையுள்ள
ரிஷபம்போன்றவனே!
அச்சோ அச்சோ—.

பேரியாழ்வார்திருமொழி - க - பத்து, ௮ - திரு - பொன்னியல். ௭௯

குறிப்பு:—தூயோதநாதிகளுக்குப் பதினொரு அக்ஷரஹிணிசேனையும், பாண்டவர்களுக்கு ஏழு அக்ஷரஹிணி ஸேனையுமாயிருக்கவும், இவ்விரு திரத்தாரும் போர்செய்யும்போது இருவரும் சரிசமமாக யுத்தஞ்செய்பவர் களாகவே நிறகுமாறு செய்தனன் கண்ணபிரானென்க. பகைவர்களோடு போர்புரியும்போது தும்பைப்பூமாலையும், வெற்றிகொண்டபோது வாகைப் பூமாலையும் வீரர் சூடுவரெனக்கூறுதல் தமிழர்வழக்கமாதலால், இவ்விருநூ லாலையும் அவ்வப்போது அர்ஜுனன் அணிவனென்பதைத் தெரிவிக்க, பொதுவாகச் 'செழுந்தர்விசயன்' என்றார். தீர்ப்பான்=தீர் - பகுதி; பான்- விசகுதி; அவ்னி, ஆன் - வினையெச்சவிசகுதி, ப்-எதிர்கால இடைநிலை என்பது- ஒருசாரார் கொள்கை. விசயன் - அர்ஜுனனுக்கு, 'விஜயன்' என்று வட மொழிநாமம் வழங்குமென்றறிக. (சு)

மிக்க பெரும்புகழ் மாவலி வேள்வியில்
தக்கதி தன்றென்று தானம் விலக்கிய
சக்கிரன் கண்ணைத் துரும்பாற் கிளறிய
சக்கரக் கையனே யச்சோவச்சோ சங்க மிடத்தானே யச்சோவச்சோ.

மிக்க பெரும் } (ஒளதார்பத்தால்) மிகுந்த
புகழ் } சீர்த்தியையுடைய
மா வலி-மஹாபலி (செய்த)
வேள்வியில்-பாகத்திலே (வாமநனுய்ச்
சென்ற உனக்கு அந்தமஹாபலி நீகேட்
டதைக்கொடுக்க முயன்றவனவிலே),
இது-'நீகொடுக்கிற விது
தக்கது அன்று-தகுதியானதன்று'
என்று-என்று முறையிட்ட
தானம்-பூரிதாந்தை (அவன் தத்தம்பன்
னும்தோது நீர்விழவொட்டாமல்)
விலக்கிய-தடுத்த

சக்கிரன்-சக்ராசார்யனுடைய
கண்ணை-ஒருகண்ணை
துரும்பால்-(உன்கையிலணிந்திருந்த)
தர்ப்பபவித்தரத்தின் துனியால்
கிளறிய-கலக்கின
சக்கரம் } சக்ராபுஷமெந்திய கையை
கையனே } யுடையவனே!
அச்சோ அச்சோ--;
சங்கம்-பாஞ்சஜயத்தை
இடத்தானே-இடக்கையிலணிந்தினவனே!
அச்சோ அச்சோ--.

குறிப்பு:—மாவலி - லக்ஷ்மணன். தானம் - ஞானம். சக்கிரன் - மஹாபலி யின் ஆசார்யனுடைய; வாமநமூர்த்தியின் வடிவழகாலும் மழலைச் சொல்லாலும் மனமகிழ்ந்த மஹாபலி மூவடிமண்ணைக் கொடுக்க யத்தித்த வளவிலே, சக்ராசார்யன் எம்பெருமானது வடிவையும் வந்தவகையையும் பேச்சையும் ஊன்றிப்பார்த்து 'அவன் ஸர்வேஸ்வரன், தேவகாரியம் செய் யும் பொருட்டு உன்செல்வத்தை யெல்லாம் பறித்திப்போகவந்தான்; ஆகையால் நீ இவனுக்கொன்றும் தரத்தகாது' என்று தாந்ததைத்தடுக்க, அவன் அதை ஆதரியாமல் தாரைவார்த்துத் தத்தம் செய்யப்புக, ஜலபாத் ரத்தின் [திருக்காவிரி] க்வாரத்திலே அந்த ஸூக்ரன் புகுந்துகொண்டு நீர் விழவொட்டாமல் தடுக்க, ஸ்ரீவிஷ்ணு, த்வாரம் ஸோதிப்பவன்போல, தன்னுடைய திருக்கையிலணிந்த தர்ப்ப பவித்தரத்தின் துனியால் அவன் கண்ணைக் குத்திக்கலக்க, அவனும் கண்கெட்டு அங்குநின்றும் வெளிப்பட்ட,

செய்யுட்களில் நிகழ்ந்த பெற்றனனென்க. 'தூதர்பாற்சிறந்த சக்கரம்' என்றதனால், "கருதுமிடம் பொருது - கைநின்ற சக்கரத்தன்" என்கிறபடியே திருமால் விரும்பிய இடங்களில் விரும்பின வடிவங் கொண்டு செல்லுந் தன்மையையுடைய திருச்சக்கரமே பவித்தரத்தின் வடிவத்துடன் நின்று சுக்ரன் கண்ணைக் கலக்கிறதென்பது பெறப்படும். (எ)

என்னிது மாயமென் னப்ப னறிந்திலன்
முன்னைய வண்ணமே கொண்டள வாயென்ன
மன்னு நுமுசியை வானிற் சுழற்றிய
மின்னு முடியனே யச்சோவச்சோ வேங்கட வாணனே யச்சோவச்சோ.

(வாமனனுச்சென்ற திருமால் மாவலியிடத்தில் நீரேற்றுத் திரிவிக்கிரமனாய் வளர்ந்து அளக்கபுகும்போது, அதுகண்ட மஹாபலிபுத்ரானை நுமுசி ஓடிவந்து,)

இது—(யாசிக்கும்போதெடுத்த வடிவம்மாறி மன்னு—(இப்படி) பிடிவாதமாய் நின்ற யளக்கிற) இது	நுமுசியை—(அந்த) நுமுசியென்பவனை
என் மாயம்—என் மாயச்செய்கை;	வானில்—ஆகாசத்திலே
என் அப்பன்—என்கதப்பன்	சுழற்றிய—சுழலச்செய்த
அறித்திலன்—(நீசெய்யும் இந்தமாயத்தை)	மின்னு முடியனே—விளங்குகின்ற கிரீடத்
அறியவில்லை,	தையுடையவனே!
முன்னைய வண்ணமே } நீயாசிக்கவந்த	அச்சோ அச்சோ—;
கொண்டு } போதிருந்தவடிவ	வேங்கட—திருமலையிலே
[த்தைபோகொண்டு	வாணனே—வாழ்வானே!
அளவாய்—அளப்பாராக	அச்சோ அச்சோ—.
என்ன—என்றுசொல்ல,	

குறிப்பு:—நுமுசி, திரிவிக்கிரமனோடு வெகுநாழி வழக்காடி, எம்பெருமான் சொன்ன ஸமாதாநங்களைக் கேளாமல் தான் பிடித்த திருவடியின் பிடியை விடாமல் உறுதியாயிருக்க, எம்பெருமான் வளர்ந்ததிருவடியினால் அவனை ஆகாசத்திலே கொண்டுபோய்ச் சுழன்றுவிழும்படிசெய்த வரலாறு காண்க. 'சுழற்றிய' என்ற பெயரெச்சம் முடியனைக்கொண்டு முடியும். வாழ் + நன் = வாணன்; [மருஉ.] "கொண்டளவாய் என்ற" என்றும் பாடமோதலாம். (அ)

கண்ட கடலும் மலையு முலகேழும்
முண்டத்துக் காற்ற முகில்வண்ண ஓடுவென்று
இண்டைச் சடைமுடியீசு னிரக்கோள்ள [சோ.
மண்ணை நிறைத்தானே யச்சோவச்சோ மார்வில் மறுவனே யச்சோவச்

கண்ட—'கண்ணைக்கண்ட
கடலும்—ஸமுத்ரங்களும்
மலையும்—மலைகளும்
உலகு ஏழும்—கீழ்வுழ் மேல் ஏழ் என்ற பதி
னான்கு லோகங்களும் (ஆகிய எல்லாவற்
றையுமிட்டு நிறைக்கப்பட்டாலும்)

முண்டத்துக்கு — (என்கையிலிருக்கிற பா
ஹம்) கபாலத்துக்கு.
ஆற்றா—போதாவாம்;
முகில் வண்ண—மேகவண்ணனே!
ஓடு!—ஓடு! [ஹாஹா!]
என்று—என்றுகூப்பிட்டு

பேரியாழ்வார்திருமொழி - க - பத்து, அ - திரு - பொன்னியல். அக

இண்டை-நெருங்கின
சடை முடி-ஐடாபந்தத்தையுடைய
ஈசன்-சிவன்
இரக்கொள்ள-பிச்சையெடுக்க,
மண்டை-(அவன்கையிலிருந்து) ப்ரஹ்ம
கபாலத்தை

நிறைத்தானே-(மார்பிலிருந்து உண்டான
ரத்தத்தால்) நிறையச்செய்தவனே!
அச்சோ அச்சோ--;
மார்வில்-திருமார்பிலே
மறுவனே-ஸ்ரீ வத்ஸமென்னும் மச்சத்தை
யுடையவனே!
அச்சோ அச்சோ--.

குறிப்பு:—மஹாப்ரயாஸங்கள் பட்டும் நிறைக்கமுடியாத ப்ரஹ்மகபாலத்தின் தன்மையைக் காட்டிற்று - முதலிரண்டடி. ஒஓ - 'ஓ' என்னும் இரக்கக்குறிப் பிடைச்சொல் அளபெடுத்து வந்தது. இனி, கண்ட கடலிலும் மலைகளிலும் உலகேழிலும் (திரிந்தும்) முண்டத்துக்கு ஆற்றா என்று மாம். 'உண்டத்துக்கு ஆற்றா' என்றெடுத்து, [எங்கேதிரிந்தும் மிகவருந்தியும்] கபாலத்திற்கு வேண்டிய உணவையிடுதற்கு முடியாமல் ஈசன் 'முகில் வண்ண ஓஓ' என்று இரக்கொள்ள என்று முரைக்கலாம். 'முண்டத்துக்கு' என்ற பாடத்தில் மூன்றஞ் சீரோடும், 'உண்டத்துக்கு' என்ற பாடத்தில் இறுதிச் சீரோடும் மோனைத்தொடர் காண்க. சடை - ஐடா. இரக்கொள்ள = இர - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். ... (க)

தன்னிய பேரிருள் சூழ்ந்து லகைமூட
மன்னிய நான்மறை முற்று மறைந்திடப்
பின்னிவ் வுலகினிற் பேரிருள் நீங்கவன்

றன்ம தானானே யச்சோவச்சோ வார்மறை தந்தானே யச்சோவச்சோ.

மன்னிய-நித்ய வலித்தமான
நால் மறை-சதுர்வேதங்களும்
முற்று-முழுவதும்
மறைந்திட-மறைந்துவிட (அதனால்)
தன்னிய-நெருங்கிப்
பேர் இருள்-பெரிய அஜ்ஞாநாத்நாரம்
சூழ்ந்து-ப்ரவ்
உலகை-லோகங்களை
மூட-மறைத்துக்கொள்ள,
பின்-பின்பு
இ உலகினில்-இந்த லோகங்களில்

பேர் இருள்-(அந்த) மிகுந்த ஆஜ்ஞாநாத்
தகாரமானது
நீங்க-நீங்கும்படி
அன்று-அக்காலத்தில்
அன்னம் அது } ஹம்ஸமாய்
ஆனானே } அவதரித்தவனே!
அச்சோ அச்சோ--;
ஆர் மறை } (அந்த ரூபத்தோடு) அரு
தந்தானே } மையான வேதங்களை உபகரி
[த்தவனே!
அச்சோ அச்சோ--.

குறிப்பு:—முன் ஒரு கல்பத்தின் அந்தத்தில் சதுர்முகன் துயிலுமுகையில் அவன் முகங்களினின்று வெளிப்பட்டுப் புருஷரூபத்துடன் உலாவிக் கொண்டிருந்த நான்கு வேதங்களையும் மஹாபலிஷ்டமாய் அருந்தவங்கள் செய்து பெருவரங்கள் பெற்ற சோமுகனென்னும் அசுரன் கவர்த்து கொண்டு ப்ரளயவெள்ளத்தினுள் மறைந்துசெல்ல, அதனையுணர்ந்து திருமால் ஒருபெருமீனாகத் திருவவதரித்து அப்பெருங்கடலி னுட்புக்கு அவ்வ ஸாரணத் தேடிப் பிடித்துக்கொண்டு, அவன் கவர்த்து சென்ற வேதங்களை

மீட்டுக் கொணர்ந்து, ஸாரத்தையும் அஸாரத்தையும் பிரிக்குந்தன்மையுள்ள ஹம்ஸமாய்த்தோன்றிப் பிரமனுக்கு உபதேசித்த வரலாறு காண்க. நான்மறைகளாவது—ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்பன; இவை வேதவ்யாஸரால் பிரிக்கப்பட்ட பிரிவின் பெயர்களாதலால் அதற்கு முன்னிருந்ததைத்திரியம், பெளடியம், தலவகராம், சாமம் என்ற நான்கும் என்றுகொள்ளுதல் தகும். அன்னம்—‘ஹம்ஸம்’ என்பதன் விகாரம், “அருமறைத்தானே” என்றபாடத்தில் தனோதிடுதலால் “ஆர்மறை தந்தானே” என்றுபாடமோதுவது ஒக்குமென்பர்; ஆர்=‘அருமை’ என்ற பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு இடையுசுருங்கெட்டு ‘ஆர்’ என நின்றது; [“ஈறுபோதல்... ஆதிநீளல்” இத்யாதி.] (க0)

நச்சுவார் முன்னிற்கும் நாராயணன்னை
அச்சோ வருகவேன் றுய்ச்சி யுரைத்தன
மச்சணி மாடப் புதுவைக்கோன் பட்டன்சோல்
நிச்சலும் பாடுவார் நீள்விகம் பாள்வரே.

(கக)

நச்சுவார் } (தன்னை) விரும்பிப் பக்திபண்	மச்ச அணி—பலநிலைகளால் அழகிய
முன் } ணு மவர்களுடையமுன்னே	மாடம்—மாளிகைகளையுடைய
நிற்கும்—வந்து நிற்குந்தன்மையுள்ள	புதுவை - நீவில்லிபுத்தூர்க்கு
நாராயணன் } நாராயணனாகிய	கோன் - நிர்வாஹகரான
தன்னை } தீக்ருஷ்ணனை	பட்டன் - பெரியாழ்வார்
ஆய்ச்சி—இடைக்குலத்தவளான யசோதை	சொல் - சொன்ன இப்பத்துப்பாசுரங்க
(அணைத்துக்கொள்ளுகையி லுண்டான	பாடுவார் - பாடுமவர்கள் [ளையும்
விரும்பப் தோன்றுமபடி)	நிச்சலும்—எப்போதும்
அச்சோ வருக } ‘அச்சோவருவாபாக’	நீள் விசம்பு—பரமாகாசமாகிற பரமபதத்தி
என்று உரைத்தன } என்று சொன்னவற்	ஆள்வர்—நிர்வாஹகராவர். [ற்கு
[தை,	

குறிப்பு:—நிச்சலும் பாடுவார் என்று நேரே கூட்டவுமாம். நீள்விகம்பு—“பரமே வ்யோமம்” இத்யாதி வைதிகவாக்யங்கள் காண்க. ... (கக)

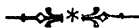
அடி:—பொன் செங்கமலம் பஞ்சவர் நாதிய கழல் போர் மிக்க என்னிது கண்ட துன்னிய நச்சு வட்டு.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

பேரியாழ்வார்திருமொழி - க - பத்து, கூ - திரு - வட்டு நடுவே. அந்

ஒன்பதாந்திருமொழி.

வட்டு நடுவே.

அவதாரிகை:—கண்ணபிரான் ஓடிவந்து தன்னைமுதுகிற் சுட்டிக்கொள்வதையசோதைப் பிராட்டி அக்காலத்திலே விரும்பிக் கூறினாற்போலே ஆழ்வார் தாமும் தம்பை அவளாகப் பாவித்துத் தம்முதுகில் கண்ணன்வந்து சுட்டிக்கொள்வதாகப் பாவநாட்பரகர்ஷத்தா லநுபலித்து இனியராகிறார் - இத்திருமொழியில்.

வட்டு நடுவே வளர்கின்ற மாணிக்க
மோட்டு நுனையில் முளைக்கின்ற முத்தேபோற்
சோட்டுச்சோட் டென்னத் துளிக்கத் துளிக்கவேன் [வான்.
குட்டன்வந் தேன்னைப் புறம்புல்குவான் கோவிந்த னென்னைப் புறம்புல்கு

என் குட்டன் - என்பிள்ளை.

வட்டு நடுவே— இரண்டு நீலரத்தர் வட்டுக

[குளின் நடுவே]

வளர்கின்ற—வளர்ந்துகொண்டிருப்பதான

மாணிக்கம்? இத்திரநீலமயமான

மோட்டு } அரும்பிலுடைய

நுனையில் - நுனியிலே

முளைக்கின்ற - உண்டாகின்ற

முத்தே போல் - முத்தைப்போல

சொட்டுசொட்டு சொட்டுச் சொட்டெ

என்ன

} நன்றொசையுண்டாம்படி

(அம்மாணிக்க மோட்டு)

துளிக்க துளிக்க - பலதரம் துளியாநிற்க,

வந்து - ஓடிவந்து

என்னை - என்னுடைய

புறம் - முதுகை

பல்குவான் - சுட்டிக்கொள்வான்;

கோவிந்தன் என்னை புறம்புல்குவான்—.

குறிப்பு:—‘வட்டு நடுவே வளர்கின்ற மாணிக்க மோட்டு’ என்றது—கண்ணபிரானது குறியை யென்க; [குறி - மஹுராயவம்.] நிறத்தாலும் ஆகாரத்தாலும் உவமை ‘முளைக்கின்ற முத்து’ என்றது - அதில் நின்று வெளிவருகிற சிறுநீரை உபமேயத்தைச் சொல்லாது உபமானத்தை மாதிராம் சொல்லி அதனால் உபமேயத்தைப் பெறவைத்தது - இடக்கரை அடக்கவேணுமென்ற கருத்தினுற் போலுமென்ப. சிறுநீர்த் துளிகள் இற்று இற்று மீண்டும் வருதலால், ‘சொட்டுச் சொட்டென்னத் துளிக்கத் துளிக்க’ என்றார். என்னை—உருபுமயக்கம். புல்குவான்—அணைத்துக்கொண்ட படியைச் சொல்லுகிறது; இனி: ‘அணைத்துக்கொள்ளானாக’ என்று விரும்பினதாகவுங் கொள்ளலாம். (க)

கிண்கிணி கட்டிக் கிறிகட்டிக் கையினிற்

கங்கணமிட்டுக் கழுத்தில் தொடர்கட்டித்

தங்கணத் தாலே சதிரா நடந்துவந்

[வான்.

தேன்கண்ண னென்னைப் புறம்புல்குவா னெம்பிரா னென்னைப் புறம்புல்கு

என் கண்ணன் - என் கண்ணபிரான்,--

கிண்கிணி - அரைச்சதங்கையை

கட்டி - கட்டிக்கொண்டும்

கிறி - சிறுப்பவளவடத்தை

கையினில் - கையிலே

கட்டி - கட்டிக்கொண்டும்

கங்கணம் - தோள்வளையை

இட்டி-(தோள்களில்) சாத்திக்கொண்டும்

கழுத்தில் - திருக்கழுத்திலே

தொடர் - சங்கிலியை

கட்டி - அணிந்துகொண்டும்

தம் கணத்தாலே - (இன்னுமணிந்துகொண்டுள்ள) திருவாபரணங்களின் திரளோடுங்கூட

சதிர் ஆ நடந்து வந்து - அழகாக நடந்து [வந்து

என்னை புறம் புல்குவான்--;

எம்பிரான் என்னை புறம் புல்குவான்--.

குறிப்பு:—கங்கணம் - வடசொல். திருவாபரணங்களைச் சொல்லும் ப்ரகரணமாதலால், சொல்லப்படா தொழிந்த திருவாபரணங்களையுங் கூட்டித் 'தம் கணம்' என்றது. கணம் - 'மணி' என்ற வடசொல் திரிபு. தன் கணத்தாலே என்று பாடங்கொண்டு, தன்னுடைய கண்ணால் (என்னைக் கடாஷித்துக்கொண்டு) எனினுமமையும்; இப்பொருளில் 'கண' என்பது - மூன்றாம் வேற்றுமையுருபை ஏற்கும்போது அத்துச்சாரியை பெற்றுவந்த தெனவேண்டும். (உ)

கத்தக் கதித்துக் கிடந்த பெருஞ்செல்வம்

ஒத்துப் பொருந்திக்கொண் ணென்னுது மண்ணுள்வான்

கோத்துத் தலைவன் குடிகேடத் தோன்றிய

அத்தன்வந் தேன்னைப் புறம்புல்குவா னுயர்க ளேறென் புறம்புல்குவான்.

கத்தக் கதித்து } மிகவுங்கொழுத்து (உண்கிடந்த

க்குணக்கென்று பின்ன்கும்படி) இருந்த

பெருஞ் செல்வம் - மிகுந்த ஐச்வரியத்தை

ஒத்து - (தன்பந்துக்கொண்ட பாண்டவர்க

ளோடு) ஒத்து

பொருந்திக்கொண்டு - மனம்பொருந்தி

[யிருந்த

உண்ணுது - அதுபவியாமல்

மண் - பூமியை

ஆள்வான் - (தான் அத்தியேயனும்) ஆள்

வேனுமென்று நினைத்தவனான

கொத்து தலைவன் - (தம்பியார்களும் பந்துக்களும் ஸேனைகளமாகிய) துரளுக்குத் தலைவனாகிய துர்யோதனன்

குடிகேட—(தன்) குடும்பத்தோடு பாழா

தோன்றிய - திருவவதரித்த [ம்படி

அத்தன் - ஸ்வாமி

வந்து என்னை புறம் புல்குவான்--;

ஆயர்கள் ஏறு-இடையர்களுக்குள் சிறந்த

கண்ணபிரான்

என்புறம் புல்குவான்--.

குறிப்பு:—கத்தக்கதித்து - "பக்கப்படுத்து," "தக்கத்தடித்து" என்பன போன்ற ஒருவகைக்குறிப்பிடைச்சொல். ஏறு-ஆகுபெயரால்,செருக்கு, நடை, காம்பிரியம் முதலிய குணங்களால் காளைபோன்ற இளவீரனைக்குறிக்கும். (க)

நாந்தக மேந்திய நம்பி சரணென்று

தாழ்ந்த தனஞ்சயற் காசித் தரணியில்

வேந்தர்க ளுட்க விசயன் மணித்திண்டோர்

[ன்.

ஊர்ந்தவ னென்னைப் புறம்புல்குவா னும்பர்கோ னென்னைப் புறம்புல்குவா

பெரியாழ்வார்திருமொழி - க - பத்து, கூ - திரு - வட்டு நடுவே. ௨௫

நாந்தகம் - 'நந்தகம்' என்னும் வானை
வந்திய - கையிலணிந்துள்ள
நம்பி - பெரியோனே!
சரண் - (நீ எனக்கு) ரக்ஷகன்
என்று - என்று சொல்லி
தாழ்ந்த - (தன்னை) வணங்கிய
தனஞ்சயற்கு - அர்ஜுநனுக்குப் பக்தபா
ஆகி - தியாயிருந்து
தரணியில் - இப்பூமியிலே
வேந்தர்கள் - (எதிரிகளான) ராஜாக்கள்

உட்க - அஞ்சிக்கலற்கும்படி
விசயன் - அந்த அர்ஜுநனது
மணி தின் தேர் - அழகியவலியதேரை
ஊர்ந்தவன் - (ஸாரதியாயிருந்து) செலு
த்தின இவன்
என்னை புறம் புல்குவான்—;
உம்பர் - நித்யஸூரிகளுக்கு
கோன் - சிர்வாஹகனை இவன்
என்னை புறம் புல்குவான்—.

குறிப்பு:—நாந்தகம் - 'நந்தகம்' என்ற வடசொல் நீண்டுதிடக்கிறது.
நம்பி - உயர்திணை ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்; "நம்பி ஆடே, விடலை கோ
வேள் குரிசில் தோன்றல், இன்னன ஆண்பெயராகுமென்ப" என்பது நன்
னூல். சரண் - 'ஸ்ரணம்' என்ற வடசொற் சிதைவு; அந்தச்சொல் - உபா
யத்தையும், வீட்டையும், காவலனையும் குறிக்கும். தனஞ்சயன் - யந
ஜயன்; அர்ஜுநனுக்கு மறுபெயர்; இது - தரம்புத்ரன் ராஜஸூயமாகம்
செய்யக் கோலின்போது பலராஜாக்களையும் வென்று மிக்க பொருளைக்
கொணர்ந்ததனாலும், வெற்றியையே செல்வமாக வுடையவனென்ற கார
ணத்தாலும் வந்த பெயராம். தரணி - யானை. உட்க - (நெஞ்சு) உளுந்
கும்படியாக மணித்தேர் - மணிகளமைத்துச் சமைத்த தேரென்றுராம்.
உம்பர் - மேலுலகு; அங்குள்ளார்க்கு ஆகுபெயர். ... (ச)

வேண்கலப் பத்திரங் கட்டி விளையாடிக்

கண்பல சேய்த கருந்தழைக் காவின்கீழ்ப்

பண்பல பாடிப்பல் லாண்டிசைப் பப்பண்டு

மண்பல கொண்டான் புறம்புல்குவான் வாமன எனெனோப் புறம்புல்குவா

பண்டு - முன்னொருகாலத்திலே
வேண்கலம் } வேண்கலத்தாற்செய்த
பத்திரம் } பத்திரத்தை
கட்டி - (அரையிற்)கட்டிக்கொண்டு
விளையாடி - விளையாடி
பல கண் செய்த-பலபிலிக்கண்களைக் கொ
ண்டு செய்யப்பட்ட
கருந்தழை - பெரியகுடையாகிற
காவின் கீழ் - சோலையின் கீழேயிருந்து
(மாவலியிடத்தில் மூவடிமண்ணை இரந்
துபெற்று),

பல பண் } (அதுகூடலானவர்கள்) பலவி
பாடி } தராகங்களைப் பாடிக்கொண்டு
பல்லாண்டு } மங்களாசாஸனம்செய்ய
இசைப்ப }
பல மண் } பல [சுலமலான] லோகங்
கொண்டான் } களையுமளந்து தன்னதாக்கி
[க்கொண்ட இவன்,
புறம் புல்குவான்—;
வாமனன் என்னை புறம்புல்குவான்—.

குறிப்பு:—பத்திரம் - வடசொல்; இலை என்பது பொருள்; வேண்கலத்
தாலே இலைவடிவமாகச் செய்து குழந்தையி னரையிற் கட்டிதல் முதற்காலத்
தில் ப்ராஹ்மணர்களின் வழக்கம்போலும்; அங்கங் கும், வாமநாவதாரம்
செய்த ஸ்ரீவிஷ்ணு தன் திருவரையிலணிந்து கொண்டன எனென்க; இனி,

முதலடியால் கண்ணபிரானது பால்யதசையில் ஸீலைவகையைச் சொல்லிற் றாகவுமாம். “கண் பலபெய்து” என்று பாடமாகில், கருந்தழை - பீலிப்பிச் சத்தினுடைய, பல கண் - பலகண்களையும், பெய்து - தலையில் அணிந்து கொண்டு, காவின் கீழ் விளையாடி - சோலைநிழலிலே விளையாடியென்று உரைக்கவேண்டும். பீலித்தழையைத் தலையிலேகட்டுகை - ஜாதிக்கு உரிய செய்கையாம் ‘மண்’ என்றசொல் - ஆகுபெயரால் பூமியைக்காட்டும்; அச் சொல் - இங்கு, உலகம் என்ற பொதுப்பொருளைத் தந்தது. ... (ரு)

சத்திர மேந்தித் தனியொரு மாணியாய்

உத்தர வேதியில் நின்ற வொருவனைக்

கத்திரியர் காணக் காணிமுற் றுங்கோண்ட

பத்திரா காரன் புறம்புல்குவான் பாரளந் தானென் புறம்புல்குவான். (க)

உத்தரவேதியில் } உத்தரவேதியிலிருந்த
நின்ற }
ஒருவனை-(ஒள்தார்பயத்தில்) அவ்விதியை
மஹாபலியினிடத்திலே,
சத்திரம் - குடையை
ஏந்தி - (கையில்) பிடித்துக்கொண்டு
தனி - ஒப்பற்ற
ஒரு மாணி } ஒரு ப்ரஹ்மசாரி வாமநாம
ஆய் } (ப்போய்)
கத்திரியர் - (அவனுக்குக் கட்டப்பட்ட) கத்திரியர்கள்

காண - பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில்
காணி முற்றும் - உலகம் முழுவதையும்
கொண்ட - (நீரேற்றளந்து தன்னதாக்கி
[க்கொண்ட
பத்திரம் - விலக்ஷணமான
ஆகாரன் - வடிவையுடையனான இவன்
புறம் புல்குவான்--;
பார்—பூமியை
அளந்தான் - (திரிவிக்கிரமனும்) அளந்த
[இவன்
என் புறம் புல்குவான்--.

குறிப்பு:—சத்திரம் - ‘உத்தர’ என்றவடசொல் திரிபு. உத்தரவேதி-
ஆஹவநியாக்கிக்கு உத்தரதிக்கலே யாகபசுவைக் கட்டுகின்ற யூபஸ்தம்
பத்தை நாட்டிய வேதிகை; இச்சொல் - இங்கு, யாகபூமியைக் காட்டுமென்
னலாம். கத்திரியர் - ‘க்ஷத்ரிய’ என்ற வடசொற்றிரிபு. [‘கத்திரிவர்’ என்
பது - அத்யாகபகபாடம்.] பத்திராகாரன் - ஹிராகாரி. .. (க)

போத்த வுரலைக் கவிழ்த்ததன் மேலேறித்

தித்தித்த பாலுந் தடாவினில் வெண்ணையும்

மேத்தத் திருவயி ருர விழங்கிய

அத்தன்வந் தென்னைப் புறம்புல்குவா னுழியா னென்னைப் புறம்புல்குவான்.

போத்த உரலை - (அடியில்) ஓட்டையாய்
விட்டதொரு உரலை(ச் கொண்டுவந்து)
கவிழ்த்து - தலைகவிழ்த்துப்போட்டு
அதன் மேல் ஏறி - அவ்வுரலின்மேலேறி
தடாவினில் - மிடாக்களிலேயுள்ள
தித்தித்த பாலும் - மதுரமானபாலையும்
வெண்ணையும் - வெண்ணெயையும்

திருவயிது ஆர - வயிறுநீரம்ப
மேத்த விழங்கிய - மிகுதியாக விழங்கின
அத்தன் - தலைவன்
வந்து என்னை புறம் புல்குவான்--;
ஆழியான் - (இப்படிச் சளிவுகண்டு உண்
கையில்) ஆழ்ந்து தேறியவன்
என்னை புறம் புல்குவான்--.

பேரியாழ்வார்திருமொழி - க - பத்து, கூ - திரு - வட்டு நடுவே. ௮௭

குறிப்பு:—திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் தந்தம் தயிர் நெய் பால்களைக் கண்ணனுக் கெட்டாதபடி உயர உறிகளின்மேலே சேமித்துவைக்க, அது கண்டு கண்ணபிரான் ஒரு பொத்தவுரலேத்தேடிக் கண்டுபிடித்து உருட்டிக் கொண்டு வந்து தலைகீழாகக் கவிழ்த்துப்போட்டு அதன்மேலேறி உறியை யெட்டி அதிலுள்ளவற்றை விழுங்குவனும். [பொத்தவுரலை] நல்லவுரலானால் அதை நடுவே யாரேனும் சிலர் கார்யார்த்தமாகத் தேடிவந்து தன்னைப் பிடித்துக் கொள்ளக்கூடுமென்று பொத்தவுரலேத் தேடிப்பிடித்தானென்பது விசேஷார்த்தம். பொத்தவுரல் - 'பொத்தலுரல்' என்பதன் மருஉ வென்ன லாம்; 'பொத்தல்' என்பதில் ஈற்றுமெய்கெட்ட தென்றலுமொன்று. (௭)

மூத்தவை காண முதுமணற் குன்றேறிக்

கூத்துவந் தாடிக் குழலா லிசைபாடி

வாய்த்த மறையோர் வணங்க விமையவர்

ஏத்தவந் தென்னைப் புறம்புல்குவா னெம்பிரா னென்னைப் புறம்புல்குவான்.

மூத்தவை - வயசு சென்ற இடைச்சனங்

காண - காணும்படியாக

முதுமணல் - நெடுநாளாய்க்குவிந்து (மே குன்று ஏறி) டாயிருந்த) மணற்குன்றின்

[மேலேறி யிருந்து

வாய்த்த (தன்னுடைய சேஷ்டிதத்தைக் காணும்படி) கிட்டின

மறையோர் - ப்ரஹ்மர்ஷிகள்

வணங்க - தன்னைக்கண்டு வணங்கவும்

இமையவர் - தேவர்கள்

ஏத்த - ஸ்தோத்ரஞ்செய்யவும்

குழலால் இசை பாடி - வேய்க்குழலினால் [ராகம்பாடிக் கொண்டும்

உவந்து - ஸந்தோஷித்து

கூத்து ஆடி - கூத்தாடியும் நின்ற

வந்து என்னை புறம் புல்குவான்—;

எம்பிரான் என்னை புறம்புல்குவான்—.

குறிப்பு:—கண்ணபிரான் எல்லாருங் காணும்படியாக மிகவுழுயர்ந்த தொரு மணற்குன்றின்மே லேறிநின்று தான் விரும்பின பெண்களின்பே ரைச் சொல்லுதலும் தன்மேல் கோபங்கொண்டிருக்கும் பெண்களின் கால்கையைப் பிடித்திக்கொண்டு பொறுப்பித்தலும் முதலான ஒலியின் குறிப்புகள் தன்னோடுபழகும் பெண்களுநரும்படி புல்லாங்குழலாதிடும், நிலவறைகளிற் கிடக்கும் பெண்களும் அவ்விடத்தை விட்டோடிவந்து காண்கையாலே மிகவும் மனமுகந்து கூத்தாடியும் நிற்க, அவனுடைய சேஷ்டிதரஸத்தை அநுபவித்து ரிஷி சனம் தேவர்களும் வணங்கித்தாதிக்க, இப்படிக்கூத்தாடின அழகோடே அப்பிரான்வந்து என்னைப்புறம்புல்க வேனுமென்பது - கருத்து. மூத்தவை - பலவிற்பால் வினையாலணையும் பெயர்: மூத்த அவை என்றுபிரித்து, பெயரெச்சத்து ஈற்று அகரம்தொக்க தென்றால், வயசுமுதிர்ந்துள்ள கூட்டமென்று பொருளாம். அவை = 'ஸஹ' என்ற வடசொல் 'சபை' எனத்திரிந்து, அது 'சவை' என்றாய், சவை அவை ஆயிற்றென்ப, 'வாய்ந்த மறையோர்' என்றதொடர் - (எது கைக்கேற்ப) வாய்த்த மறையோர் என விகாரப்பட்ட தென்றால், (கண்ணன் யாவருங்) காண முதுமணற்குன்றேறிக் குழலாலிசைபாடிக் கூத்து உவந்தாட, மூத்த அவை - மூத்த ஸபையாய்த்திரண்ட இடையர்கள்,

இமையவர் - கண் இமையாதவர்களாயிருந்து, ஏத்த-கூதிக்கவும், வாய்த்த
மறையோர் - (கிலவறைகளிலே) பொருந்திய மறைதலையுடைய பெண்கள்
(குழலோசைவாயியேகிட்டிக், கண்ணன் கூத்தாடுவதைக்கண்டு அவனது
திருவடியின் ஸௌகுமாரயத்தை நினைத்து ஆக்கத்தை நிறுத்துவதற்காக)
வணங்கவும் இப்படிச் கூத்தாடின செவ்வியோடே வந்து என்னைப்புறம்
புல்கலெனுமென்று பொருள் பணிக்க; அப்போது, ஆடி - ஆட; எச்சத்
திரிபு. (அ)

கற்பகக் காவு கருதிய காதலிக்

கிப்பொழு தீவனென் றிந்திரன் காலினில்

நிற்பன செய்து நிலாத்திகழ் முற்றத்துள்

[வான்.

உய்த்தவ னென்னைப் புறம்புல்குவா னும்பர்கோ னென்னைப் புறம்புல்கு

இந்திரன் காலினில் - இந்த்ரனுடைய உ

த்யாநவந்திலிருந்த

கற்பகம் காவு - கற்பகச் சோலையை

கருதிய - (தன்வீட்டிற்கொண்டு வைக்க

லெனுமென்று) விரும்பிய

காதலிக்கு - (தனக்கு) பிரியையான ஸத்ய

பாமைப் பிராட்டிக்கு

இப்பொழுது - 'இப்பொழுதே

சுவன் - கொணர்ந்து தருவேன்'

என்று - என்று சொல்லி,

நிலா திகழ் - நிலா விளங்குகின்ற

முற்றத்துள் - (அவ்வீட்டு) முற்றத்தில்

நிற்பன செய்து - இருப்பனவாகச்செய்து

உய்த்தவன் - தழைக்கும்படிசெய்தவன்

என்னை புறம் புல்குவான்--;

உம்பர் சோன் - (அன்று தன்பராக்ரமத்

தைக்காட்டிய) தேவாதிதேவன்

என்னை புறம் புல்குவான்--.

குறிப்பு:—கண்ணபிரான் ஸத்யபாமையின் உகப்புக் குறுப்பாக, தேவ
லோகத்திலிருந்து பாரிஜாத வ்ருக்ஷத்தைக் கொணர்ந்து தவராகையில்
நாட்டினைப் பரவித்தம். இந்திரன்காவு - நந்தநவநம். மந்தாரம், பாரிஜா
தம், ஸந்தானம், கல்பவ்ருக்ஷம், ஹரிசந்தநம் எனத் தேவலோகத்து மரங்
கள் ஐந்து; அவ்வைந்தையும் கல்பவ்ருக்ஷமென்று ஸாதாரணமாக வழங்கு
தலுமுண்டு; இங்கு, பாரிஜாதத்தைக் கற்பகமென்றார். இம்மரங்களில் ஒவ்
வொன்றுமே பெருஞ்சோலையாகத் தழைத்திருக்கு மாதலால், கற்பகக்காவு
எனப்பட்டது. ஒரு மரத்தையே காவு என்று கூறியதற்கு ஏற்ப 'நிற்பன
செய்து' என்று பன்மையாகக் கூறினர்போலும். ஐந்துமரங்களையும் கொ
ணர்ந்தா னென்பாருமுளர். இனி, 'நிற்பதுசெய்து' என்று (ஒருமையாகப்)
பாடமிருப்பின் நலம். சுவன்=சு - பகுதி; அன் - தன்மையொருமைவிசுதி;
வ் - எதிர்கால இடைநிலை. (க)

ஆய்ச்சியன் ருழிப் பிரான்புறம் புல்கிய

வேய்த்தடந் தோளிசோல் விட்சித் தன்மகிழ்ந்

தீத்த தமிழிவை யீரைந்தும் வல்லவர்

வாய்த்தகன் மக்களைப் பெற்று மகிழ்வரே.

(கா)

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௨ - பத்து, க - திரு - மெச்சுது. அக்

வேய் - மூங்கில்போன்ற	ஈத்த - (உலகத்தார்க்கு) உபகரித்த
தட - பெரிய	தமிழ் இவை } தமிழ்ப்பாசரமாகிய இப்ப
தோளி - தோள்களையுடைய ளான	சர் ஐந்தும் } த்துப் பாசரங்களையும்
ஆய்ச்சி - யசோதையானவன்,	வல்லவர் - ஓதவல்லவர்கள்
ஆழி பிரான் - சக்ரபுத்தரனாகியப் பரபுவா	வாய்த்த - (மங்களாசாஸனத்தில் விருப்பம்)
[ன கண்ணன்]	[பொருந்திய]
அன்று - அக்காலத்திலே	நல் மக்களை - நல்ல புத்ரர்களை
புறம்புல்கிய - புறம்புல்குவதைக்கூறிய	பெற்று - அடைந்து
சொல் - சொல்லை	மகிழ்வர் - ஆந்ந்திப்பர்கள்.
விட்டுசித்தன் - பெரியாழ்வார்	
மெழிந்து - (தாம் அநுபவித்து) ஸந்தோ	
[வித்து]	

குறிப்பு:—‘ஈந்த’ என்கிறது - செய்யுளின்பம் நோக்கி, ஈத்த என்று கூடக்கிறது. நன்மக்கள் - சிஷ்யர்களென்றுமாம். [நயனூரசார்யருக்குப் ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணாவைப்போல.] இப்பத்து-ஆன்பது திருமொழிகளிலேயே தூறுபாசரங்களாய் விட்டபடியால், இவ்வொன்பது திருமொழியிலேயே முடிந்ததென்க. (க)

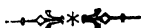
அடி:—வட்டு கிண்கிணி கத்த நார்தகம் வெண்சலம் சத்திரம் பொத்த மூத்தவை சுற்பசம் ஆய்ச்சி மெச்சுது.

முதற்பத்து உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்து

முதல் திருமொழி - மெச்சுது.

அவதாரிகை:—சிறுபிள்ளைகள் பூச்சிகாட்டி விளையாடுவதுபோலக் கண்ண பிரான் தானும் மாநுஷபாவனைக்கேற்பப் பூச்சிகாட்டி விளையாடியதை அக்காலத்திலுள்ள இடைப்பெண்கள் கண்டு அநுபவித்து உகந்தாப்போலே, ஆழ்வார் தாமும் பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அச்சேஷ்டிதத்தைப் ப்ரத்தக்ஷ மைப்பாக்க்கண்டு அநுபவித்து இனியராகிறார் - இத்திருமொழியில். இது - கோபியார் பாசரமென்பதை, மேல் “புரட்டி அந்நானெங்கள் பூம்பட்டுக்கொண்ட அரட்டன்” என்பதலுலறிக.

மெச்சுது சங்க மிடத்தான்நல் வேயுதி

பொய்ச்சுதில் தோற்ற போறையுடை மன்னர்க்காய்ப்

பத்தூர் பெருதன்று பாரதங் கைசெய்த

அத்தூத நப்பூச்சி காட்டுகின்ற னம்மனே யப்பூச்சி காட்டுகின்றான். (௧)

மெச்ச - (அணைவரும்) கொண்டாடும்படி
 ஊது - ஊதுகின்ற
 சங்கம் - பாஞ்சஜன்யத்தை
 இடத்தான் - இடக்கையில் ஏன் இயுள்ளவ
 நல் வேய் - நல்ல வேய்ங்குழலை [னும்
 ஊதி - ஊதுபவனும்,
 பொய் குதில் - க்ருத்ரிமமான குதிலே
 தோற்ற - (தம்முடைய சொத்துக்களை
 யெல்லாம், இழந்தவர்களாய்
 பொறை உடை - பொறுமைசாலிகளான
 மன்னர்க்கு - பாண்டவர்க்கு [ருந்து
 ஆய் - (தான் எல்லாவகைத்) துணையுமாயி
 (துர்யோதனாதிகளிடத்துத் துதுபோய்
 க்கேட்டுப் பார்த்தும் அவர்களிடத்தி
 னின்றும்)

பத்து ஊர் - பத்து ஊரையும்
 பெறுது - அடையமுடியாமல்
 அன்று - அக்காலத்திலே
 பாரதம் - பாரதயுத்தத்தை
 கைசெய்த - அணிவகுத்துச் செய்த
 அதுதான் - அந்தப் பாண்டவதுதனான
 கண்ணன்
 அபூச்சி காட்டு அப்படிப்பட்ட [மிகவும்
 கின்றான் } பயக்கரமான] பூச்சிகா
 [ட்
 அம்மனே - அம்மா!
 அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்—.

குறிப்பு:—கண்ணபிரான், பாண்டவர் துர்யோதனாதிகள் என்ற இரு
 வரையும் ஸந்திசெய்விக்கக்காகத் துர்யோதனாதியரிடந் தூதாகச்சென்று
 ‘பாண்டவர்களும் நீங்களும் பகைமைகொள்ள வேண்டாம்: ராஜ்யத்தில்
 இருவருக்கும் பாக்கமுண்டு; சூதலால் ஸமபாகமாகப் பிரித்துக்கொண்டு
 ஸமாதாநமாக அரசாட்சிசெய்து வாழுங்கள்; அதற்கு ஸம்மதியில்லாவிடில்,
 தலைக்கு இரண்டிரண்டு ஊராகப் பாண்டவர் ஐவர்க்கும் பத்து ஊரைக்
 கொடுங்கள்; அதுவும் அநிஷ்டமாகில் பாண்டவர்கள் குடியிருக்கும்படி
 ஒருரையாவது கொடுங்கள்’ என்று பலபடி அருளிச்செய்ய, அந்தச் சொல்
 லுக்குச் சிறிதும் ஸம்மதியாமல் ‘பராக்ரமமிருந்தால் போர்செய்து ஜயித்
 துக்கொள்ளட்டும்; இந்தப்பூமி வீரர்க்கே உரியது’ என்றிப்படி திக்காரமாக
 மறுத்துச்சொல்லவே, தான் பாண்டவ பகஷ்பாதியாயிருந்து எதிரிகளைத்
 தோற்றித்தனரென்க- மெச்ச—ஊது=மெச்சுது; தொகுத்தல் விகாரம்.
 கண்ணன் பசுநிறை மேய்க்கும்போது திருச்சங்கையும் வேய்ங்குழலையும்
 கொண்டிருப்பதைலால் அவனை, ‘மெச்சுது சங்கமிடத்தான் நல்வேயுதி’
 என்றார்: “ஆநிறையினம் மீளக்குறித்த சங்கம்,” “கேயத்திங்குழலுதிறுமும்
 நிறைமேய்த்ததும்” என்பனகாண்க. ஊதி - ஊதுமவன்; பெயர்ச்சொல்;
 வினையெச்சமன்று; ஊது - பகுதி, இ - கருத்தாப்பொருள் விசுதி. ஆகவே
 ‘ஊதிப்பொய்ச்சூதில்’ என இரட்டியாது, ‘ஊதிபொய்ச்சூதில்’ என இயல்பா
 யிற்று. “கழல் சூடி கைநின்ற வேற்கைக்கடியின்” என்றவிடத்திற்போல.
 துர்யோதனன் தான் புதிதாய மண்டபங்கட்டி அதைக்காண்பதற் கென்
 றொரு வ்யாஜமிட்டுப் பாண்டவர்களைத் தனது ஹஸ்திகாபுரிக்கு வரவ
 னைத்துத் தந்த்ரமாகச் சகுநியைக்கொண்டு சூதாடுவிக்க, அச்சூதில் தர்ம
 புத்ரன் ராஜ்யத்தையும் தம்பியரையும் மனைவியையும் தன்னையுந் தோற்றா
 னதலால், பாண்டவர் பொய்ச்சூதில் தோற்ற மன்னராயினர். இவர்கள்
 தமக்குள்ள பொறுடையை மாத்திரம் சூதில் தோற்றிலராதலால், பொறை
 யுடை மன்னருமாயினர்.—பூச்சிகாட்டுதலையே அப்பூச்சி காட்டுதலென்று

வழங்குத்து முண்டெனக் கொள்ளினுமாம். அப்பூச்சி காட்டுகையாவது-
கண்ணை இறுத்துவது, மயிரால் முகத்தை மறைத்துக்காட்டுவது முதலாகச்
செய்யும் பயங்கரமான பாலசேஷ்டைகள். அம்மனே - அச்சத்தினால்
சொல்லும் சொல்லு. இந்தப்பாசுரத்தி னீற்றடியைக் குறித்து ஓர் ஐதிஹ
யம்:—இப்பாசுரத்தை நம்பெருமாள் ஸந்நிதியில் உடையவர் கோஷ்டியிலே
'உய்ந்தபிள்ளை' என்பாரொரு அரையர் அபிரநயிக்குமளவில் 'அத்தூதன்'
என்னும்போது ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையும், 'அப்பூச்சி' என்னும்போது கண்ணிமை
யை மடக்கிக்கொண்டு வருவதையுங்காட்டி அபிரநயிக்க, உடையவர்பின்
னே எழுந்தருளியிருந்த எம்பார், தம் திருக்கைகளைத் திருத்தோள்களோடு
சேர்த்துக்காட்ட, அரையரும் தாம்முன் அபிரநயித்ததைவிட்டு எம்பார்காட்
டியது போலவே எம்பெருமான் திருத்தோள்களில் சங்குச்சுக்கரங்கள் தரித்
துக்கொண்டிருப்பதை அபிரநயிக்க, உடையவர் மிகவுமுகந்து, 'கோவிர்தப்
பெருமான் [எம்பார்]! இருந்தீரோ? என்றாராம்: இதனால் ஏற்படுவதாவது-
தூதனாய்த் தன் ஸௌலப்யத்தை வெளியிட்டு 'நம்மிலே ஒருவன்' என்று
இவ்வுலகத்தவர் கொள்ளும்படி யிருப்பவன் அவர்கள் அஞ்சும்படி சில
காலங்களில் ஈசுவரன் சிவநற்களைக் காட்டுகின்றாருன்பது; இது ஈந்
றடிக்கு உள்ளுறையொருள் [ஸ்வாபதேஸம்]. (க)

மலைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும்
பலர்குலைய நூற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன்
சிலைவளையத் திண்டேர்மேல் முன்னின்ற செங்க
ணைவலைவந் தப்பூச்சி காட்டுகின்றா னம்மனே யப்பூச்சி காட்டுகின்றான்.

மலை புரை - மலையை ஒத்த

தோள் - தோள்களையுடைய

மன்னவர் - அரசர்களான

மாரதரும் - மஹாரதரும்

மற்றும் பலர் உம் - மற்றும் பலவகை அரச
[சர்க்களும்]

குலைய - அழியவும்

நூற்றுவரும் - (திரையோதநாதிகள்) நூறு
[பேரும்]

பட்டு - மாணமடைந்து

அழிய - உருவழிந்துபோகவும்

பார்த்தன் - அர்ஜுனனுடைய

சிலை - (காண்டவமென்னும்) வில்

வளைய - (மஹாவீரர்களையும் அலக்ஷ்மராக
கக்கொண்டு) வளையவும்

திண்டேர் } (அந்த அர்ஜுனனுடைய)
மேல் } வலிய தேரின்மேல்

முன் நின்ற - (ஸாரதியாய்) முன்புறத்
[தில் நின்ற

செங்கண் - (வாத்ஸல்யஸூட்சகமாகச்) சிவ
ந்த கண்களையுடையனும்

அலவலை - (அர்ஜுனனுடைய வெற்றியை
ப்) புகழ்பவனான கண்ணன்

வந்து***அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்.

குறிப்பு:—[மலைபுரைதோள்] பருத்தவடிவத்திலும், ஒருவராலும் சலிப்
பிக்கமுடியாதபடி உறுதியாயிருத்தலிலும் தோளுக்கு மலைஉவமை யென்க.
தேர்வீரர்—அதிரதர், மஹாரதர், ஸமரதர், அர்த்தாதர் என நால்வகைப்படு
வராதலால், 'மாரதரும் மற்றும்' என்றார். (அஸஹாயராய்த் தாம் ஒரு
தேரின்மேலிருந்து தமது ரதகஜதரகபதாதிகளுக் கழிவுவாராமல் காத்துக்
கொண்டு பலலாயிரம் தேர்வீரர்களோடு பொருது வெல்லும் வல்லமை
யுள்ளார்—அதிரதர் என்றும், கீழ்ச் சொன்னபடியே தாமிருந்து பதினோரா

விரம் தெர்விரரோடு பொருபவர்—மஹாரதர் என்றும், ஒரு தேர்விரரோடு தாமு மெகருவராய் நின்று எதிர்க்கவல்லவர்—ஸமரதர் என்றும், அங்ங னுமே பொருது, தம் தேர்முதலியவற்றை இழந்துவிடுபவர்—அர்த்தரதர் என் னுஞ் சொல்லப்படுவர்.) 'மண்ணவரும்' என்ற விடத்திலுள்ள உம்மை, 'பலர்' என்பதோடு கூட்டப்பட்டது. மாரதர்—ஃஹாராய் என்ற வடசொல் திரிபு. பார்த்தன்—வடசொல்; 'வ்யாயா' [குந்தி] என்பவளுடைய மகன். அலவலை—அர்த்தத்தின் உட்கர்ஷத்தையும் ஸ்ரோதாவினுடைய நிகர்ஷத் தையும் பாராமல் ரஹஸ்யார்த்தங்களைச் சொல்லுமவன்; வரம்பு கடந்து பேசுபவன். இப்படியெல்லாம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் செய்தது—தொளபதியின் விரித்தகந்தலை முடிக்கும் பொருட்டாம். (உ.)

காயுநீர் புக்குக் கடம்பேறிக் காளியன்
தீய பணத்திற் சிலம்பார்க்கப் பாய்ந்தாடி
வேயின் குழவாதி வித்தக னுய்நின்ற
ஆயன்வந் தப்பூச்சி காட்டுகின்ற னம்மனே யப்பூச்சி காட்டுகின்றான்.

காயும் - (காளியனுடைய விஷாக்கியால்)	பாய்ந்து—குதித்து
[கொதிக்கின்ற	கூட்தாடி,
நீர்—மடுவின் ஜலத்திலே	(இச்செய்கையைக்கண்டு என்னதிற்கு
புக்கு—புகுத்து (கலக்கி)	வருமோ! என்று கலக்கினவர் மகிழ)
(அம்மடுவிலுள்ளிருந்த காளியனென்னும்	வேயின் குழல் } மூங்கிலினாலாகிய குழலை
பாய்பைக் கோபத்தோடு படமெடுக்கச்	ஊதி } [ஊதி
செய்து)	(இப்படி)
கடம்பு } (அம்மடுவின் கரையிலிருந்த) கட	கண் ஆய் } விஸ்மயநீயனுயிருந்த
ஏறி } ம்பமரத்தின்மேலேறி,	நின்ற }
காளியன்—அந்தக்காளியனுடைய	ஆயன்—கண்ணபிரான்
தீய பணத்தில்—சொடியபடத்திலே	வந்து***அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்—
சிலம்பு } (தன் திருவடியிலணிந்து கொண்	
ஆர்க்க } டிருந்த) சிலம்பு சப்திக்கும்படி	

குறிப்பு:—தீயபணம் = படம் விஷமிருத்தற்கு உரிய இடமாதலாலும்,
கோபத்தைத் தெரிவித்தலாலும். (ங.)

இருட்டிற் பிறந்துபோ யேழைவல் லாயர்
மருட்டைத் தவிர்ப்பித்து வன்கஞ்சன் மாளப்
புரட்டியந் நாளேங்கள் பூம்பட்டைக் கொண்ட

அரட்டன்வந் தப்பூச்சி காட்டுகின்ற னம்மனே யப்பூச்சி காட்டுகின்றான்.
இருட்டில்—இருள்நிறைந்த நடுநிலையில் ஆயர்—இடையர்களின் (கண்ணனிடத்தி
பிறந்து—மதுரையிலே தேவகீபுத்ரனாகத் துள்ள ப்ரேமத்தாலும் கம்ஸனிடத்தி
[தோன்றி துள்ள கோபத்தாலும் தானே கம்ஸனை
போய்—(அங்குநின்றும் அப்போதே ஆய் க்கொல்லவல்லவர்கள் போலேசெருக்கி
[ப்பாடிக்குப்) போய், ச்சொல்லுகிற)
ஏழை—அவிலேகிகளான [மையையுடைய மருட்டை—மருள்வார்த்தைகளை
வல் - (தண்ணீர்ப்பற்றியிருக்கும்) மனவலி தவிர்ப்பித்து—போக்கி,

வல் கஞ்சன்-கொடிய கம்ஸன்

மாள்-மாண்டுபோம்படி

புரட்டி-(அவனை மயிரைப்பிடித்து அடித்

துப் பூமியிலிட்டுப்) புரட்டி,

அ நாள்-(நாங்கள் யமுனையில் நீராடிய)

[அக்காலத்திலே

எங்கள்-எங்களுடைய

பூ பட்டு-அழகிய பட்டுப்புடவைகளை

சொண்ட-வாரிக்கொண்டுபோன

அரட்டன்-தீம்பனாகண்ணன்

வந்து***அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்-

குறிப்பு:- 'பிள்ளைபிறப்பது எப்போது!' என்று உருவினவாள் உருவியபடி கம்ஸன் நிற்கையாலே அவனுடைய கண்ணிற்படாதபடியிருக்கவேண்டுமென்று மாஸாநூகாராபுரமரமானதொரு ராதிரியிலே தேவகி புத்ரராயுத்தோன்றி, அப்போதே ஸ்ரீவஸு-தேவரை யெடுத்துப் போம்படி கட்டளை யிட்டுத் தேவகி தன்னைப்பிரியும் பிரிவால் கதறத் தான் திருவாய்ப்பாடியிற் புகுந்து வளர்த்தருளின வரலாறு அறிக. [ஆயர் மருட்டைத் தவிர்ப்பித்து] கம்ஸன் பூதநாதிகள் மூலமாகக் கண்ணனை நவிய நினைத்திராநின்றானென்ற றிந்த இடையர்கள் தாங்களே கம்ஸனைக் கொல்வார்போலச் சிலமருட்டு வார்த்தைகளைச் சொல்ல, 'நீங்களெல்லாரும் வேணுமோ? நானே செய் வேன்' என்று சொல்லித் தன் பேச்சாலே அவர்கள் அந்த மருட்டு வார்தைகளைச் சொல்லாதபடி தவிர்ப்பித்து என்பது பொருள். மருட்டு-மருளையுடையது; அஃறிணை ஒன்றன்பாற் படர்க்கைக்குறிப்பு வினையாலேயும் பெயர்: 'இருள்' 'மருள்' என்ற பெயர்ச் சொற்களின்மேல் 'டு' என்ற விருதி ஏறப் பெற்றது; 'து று டுக் குற்றியலுகரவீற்ற, ஒன்றன் படர்க்கை டுக் குறிப்பினாகும்' என்பது-நன்னூல். பூ + பட்டு = பூம்பட்டு, 'பூப்பெயர்முன்னினமென்மையுந்தோன்றும்.' என்ற சிறப்புவிதி அறிக. ... (ச)

சேப்பூண்ட சாடு சிதறித் திருடிநெய்க்

காப்பூண்டு நந்தன் மனைவி கடைதாம்பால்

சோப்பூண்டு துள்ளித் துடிக்கத் துடிக்கவன்

ருப்பூண்டா னப்பூச்சி காட்டுகின்றான்மனை யப்பூச்சி காட்டுகின்றான்.

சே பூண்ட-எருதுகள் கட்டுதற்கு உரிய

சாடு-சகடம்

(அஸுராவேசத்தாலே தன்னைக் கொல்ல

வர, முலைச்சாசு அழுநிறபாவையாலே

தன்னிருவடியைத் துச்சி அச்சுக்கடத்தை)

சிதறி-உருக்குலையும்படி உடைத்து

நெய்க்கு-நெய்க்கு ஆசைப்பட்டி

திருடி-கனவுசெய்து

ஆப்பூண்டு-உடைமைக்கு உரியவர்கையி

ல், அடிப்பட்டுக்கொண்டு

(அவர்கள் யசோதைகையிற்

காட்டிக்கொடுக்க,)

நந்தன் மனைவி-நந்தகோபன் தேவியான

[அவ்யசோதை

கடை தாம்பால்-(தயிரைக்) கடையும் தாம்

[பாலே (அடிக்க)

துள்ளி துடிக்க } துள்ளி மிகவுந்து

துடிக்க சோப்பூண்டு } டிக்கும்படி அடியு

(அதனோடு நில்லாமல்): [ண்டு

அன்று-அக்காலத்தில்

ஆப்பூண்டான்-எங்கும் சலிக்கமுடியாத

படி உரலில்) கட்டுண்டவனுமாகிய க

[ண்ணன்

அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்***-.

குறிப்பு:-சாடு-'சகடம்' என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. ஆப்பூண்டு நந்தன் மனைவிகடைதாம்பால் சோப்பூண்டு -'என்மகன்மேல் வீண்பழி விளை

த்திடேல்மின்; களவுகண்டதுண்டாகில் கையுப்பிடியுமாய்ப் பிடித்துக் கொணருங்கள்' என்று சொல்லிய தாயான தன்முன்பே ஆய்ச்சிமார் கண்ணைக் கொண்டியோடே கண்டுபிடித்துக்கொணர, அதுகண்டயசோதை, 'நான் பிள்ளைபெற்று வளர்க்கிறது மிகவு மழகிதாயிருந்தது!' என்று சொல்லித் தன்னைத்தானே மோதிக்கொண்டு அவர்கள் முன்னே தன்வயிற்றெரிச்செல்லல்லாந் தோன்றும்படி அடிக்க அடியுண்டு என்றபடி ஆப்பூண்டு, சோப்பூண்டு, ஆப்பூண்டான்—'ஆப்பூண்டு', 'சோப்பூண்டு' 'ஆப்பூண்டான்' என்பவற்றின் நீட்டல் விகாரம். (நு)

செப்பிள மென்முலைத் தேவகி நங்கைக்குச்
சோப்படத் தோன்றித் தொறுப்பாடி யோம்வைத்த
துப்பமும் பாலுந் தயிரும் விழங்கிய
அப்பன்வந் தப்பூச்சி காட்டுகின்ற னம்மனே யப்பூச்சி காட்டுகின்றான்.

செப்பு-ஸ்வர்ணகலசங்கன்போன்ற	வைத்த-சேமித்துவைத்த
இள மெல் } இளமையும் மென்மையையு	துப்பமும்-நெய்யையும்
முலை } முடைய முலைகளையுடைய	பாலும்-பாலையும்
தேவகி நங்கைக்கு-தேவகிப் பிராட்டிக்கு	தயிரும்-தயிரையும்
[(மகனாக)	'ய-உட்கொண்ட
சொப்பட தோன்றி-நன்றாகப்பிறந்து,	அப்பன்-ஸ்வாமி [உபகாரகன்]
தொறுப்பாடியோம்-ஆய்ப்பாடியி லுள்ள	வந்து***அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்—.
[வர்களாகிய நாங்கள்	

குறிப்பு:—செப்பு-முலைகளுக்கு நிறத்திலும் வடிவிலும் உவமை. சொப்படத்தோன்றி—ஸ்ரீவேஸ்வரத்வசிஹ்நங்களோடு தோன்றி. தொறு - பசு, பாடி - இடம்; எனவே, பசுக்கூட்டங்கள் நிரம்பிய 'கோதுலம்' என்று ப்ரவித்திபெற்ற திருவாய்ப்பாடியாயிற்று. சில ஆய்ச்சிமார் எங்களுடைய இறுகின நெய்யையும் காய்ந்தபாலையும் தோய்ந்த தயிரையும் கண்ணன் உண்ணப்பெற்றோமே! என்றிடுபட்டு 'அப்பன்' என்றனரெனக. (சு)

தத்துக்கொண் டாள்கோலோ தானேபெற் றள்கோலோ
சித்த மனையா ளசோதை யிளஞ்சிங்கம்
கோத்தார் கருங்குழற் கோபால கோளரி
அத்தன்வந் தப்பூச்சி காட்டுகின்ற னம்மனே யப்பூச்சி காட்டுகின்றான்.

(இந்தப்பிள்ளையை யசோதை)	இள சிங்கம்--சிங்கக்குட்டிபோன்றவனும
தத்து கொண்டான் } தத்தபுத்ரனாக வ	கொத்து ஆர் } பூங்கொத்துக்களை யணி
கொல்லு } ளர்த்துக் கொண்டா	கரு குழல் } ந்த கரிய கூந்தலையுடைய
(அல்லது) [ளோ	[வனும
தானே பெற்றான் } ஸ்வயமாகவே [மெய்	கோபாலர் } இடையர்க்கு (அடங்காத)
கோலோ } நொந்து பெற்றெடு	கோள் அரி } மிடுக்கைக்கொண்ட சிங்கம்
[த்தாளோ	[போன்றவனுமாகிய
சித்தம் அனையான் - (கண்ணனுடைய) ம	அத்தன்-ஸ்வாமியான இவன்
[னக்கருத்தை ஒத்து நடப்பவளாயி	வந்து***அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்—.
அசோதை-யசோதையினுடைய	

குறிப்பு:—யசோதைப்பிராட்டி ப்ரஸவிக்குங்காலத்திலே அருகிலிருந்தவர்கள் 'இவன் தத்தபுத்ரஸ்வீகாரம் செய்யவில்லை; ஆனால் இவன் பிள்ளை

பெறுகிறபோது இவளைப்பேணிப் பார்த்திருந்த நாங்கள் அப்போதாக அயர்ந்து தூங்கிவிட்டபடியால், பிள்ளை பெற்றதையும் கண்டிலோம்; ((“உஷஸுஷ ஸுஸுஷலாலா யஸொலா ஜாதலா-தஜ்ஜ” என்று - யசோதை யும் அப்போது மோஷித்துக்கிடந்து உணர்ந்த பின்பிறே இவனைக்கண்டது.)) உணர்ந்தபின்பு இவர் ‘நான் பெற்றேன்’ என்றுசொல்லக் கேட்டோம்’ என்று சொல்லும்படியாக ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தோன்றினதால் ‘தத்துக்கொண்டாள் கொலோதானே பெற்றாள் கொலோ’ என்றனர்; அன்றியும், இக்கண்ணபிரானுடைய லோகவிலகடினமாய் அதிமாநுஷமான குணசேஷ்யதந்தகளைக் கண்டவர் இப்பிராணை இவன்பிள்ளையென்று சொல்ல முடியாதபடியும், யசோதைதானும் “இம்மாயம் வல்லபிள்ளைநம்பி! உன்னை என் மகனே யென்பர் நின்றா” என்று சொல்லும்படியும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிருப்பதும் இவ்வாறு கூறுகற்குக் காரணமாகும். பிறர்க்கு அடங்காமையும் செருக்குமற்றி, கண்ணனுக்குச் சிங்கக்குட்டி உவமை; தாய்க்கு அடங்காதவன் ஊர்க்கு அடங்காததால், ‘அசோதையிளஞ்சிங்கம் கோபாலகோளரி’ என்றார். தத்து-‘உஜ்ஜ’ என்ற வடசொற்கிதைவு. கொல்-இடைச்சொல்; ஐயப்பொருளது. சித்தம்-உஜ்ஜ. கோபாலர்+கோளரி=கோபால கோளரி; “இடையுரி வடசொலினியம்பிய கொளாதவும்...யாவர்க்கு நெறியே” என்ற புறநடைச் சூத்திரமறிக. (‘சிலவிலகாரமாமுயர்தினை’ என்பதும் விதியாம்.) கோள்—மிடுக்கு; முதனிலைதிரிந்த தொழிற் பெயர். (எ)

கோங்கைவன் கூனிசோற் கொண்டு குவலயத்

துங்கக் கரியும் பரியு மிராச்சியமும்

எங்கும் பரதற் கருளிவன் கானடை

அங்கண்ண னப்பூச்சி காட்டுகின்ற னம்மனே யப்பூச்சி காட்டுகின்றான்.

கொங்கை-(முதுகில்) முலையெழும்பினுற்

[போன்ற

வல்-பலிஷ்டமான

கூனி-கூனையுடையளான மந்தையினு

சொல்-சொல்லீ

[டைய

கொண்டு-அங்கீ கரித்து

எங்கும்-எல்லாவிடங்களிலுமுள்ள

குவலயம் } இப்பூமியில் (இருப்பவற்றுள்)

துங்கம் } சிறந்தனவான

கரியும்-யானைகளையும்

பரியும்-(அங்குறொத்த) குதிரைகளையும்

இராச்சியமும்-ராஜ்யத்தையும்

பரதற்கு-பரதாழ்வானுக்கு

அருளி-கொடுத்துவிட்டு

வல் கான் } கொடியகாட்டை அடைந்த

அடை }

அம் கண்ணன்-அழகிய கண்ணையுடைய

[ஊன இவன்

அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்***-.

குறிப்பு:—யவெஷுக்ஷ [ஒற்றுமைநய]த்தால் ராமக்ருஷ்ணரிருவரையும் ஒருவராகவேகொண்டு ஆழ்வார் இங்ஙனருளிச்செய்கின்றனரென்க. கொங்கை-கூனுக்கு அடைமொழி; வல்-கூனிக்கு அடைமொழி. பெருமானுடைய வநயாத்ரைக்கு மூல்காரணம் கூன்யானமைபற்றிக் ‘கூனி சொற்கொண்டு’ என்றார். குவலயத்துங்கக்கரி-வடசொற்றொடர். இராச்சியம்-ராஜ்யம்; வடசொல்திரிபு. [அங்கண்ணன்.] கண்-தையயாகவுமாம்; பட்டாபிஷேகத்துக்காகக் கட்டின காப்போடே காட்டுக்குப்போகச் சொன்னபோதும் முகங்கருகாமல் மலர்ந்து முடிதவிர்ந்து ஈடை புனைந்து நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்குப்போன பெருமானுடைய மஹாகுணத்தை வியந்து, அவனது தபையை அழகிதாகக் கொண்டாடுகிறபடி. (அ)

பதக முதலேவாய்ப் பட்ட களிறு
கதறிக்கை கூப்பியென்கண் ணுகண்ணு வென்ன
உதவப்புள் னூர்ந்தங் குறுதுயர் தீர்த்த
அதகன்வந் தப்பூச்சி காட்டுகின்ற னம்மனை யப்பூச்சி காட்டுகின்றான்.

பதகம்-பாதிக்குந் தன்மையையுடைய
முதலே-முதலையின்
வாய்-வாயிலே
பட்ட-அகப்பட்ட
களிறு-ஸ்ரீ கஜேந்தராமுவான்
கதறி-(தன்வருத்தந்தோன்றக்) கூப்பிட்டு
கை கூப்பி-கையைக்குவித்துக்கொண்டு
என் கண்ணு } 'என்னுடைய கண்ணு
கண்ணு என்ன } னே!' என்று பலகால
[ழைக்க]

அங்கு-அப்போதே
உதவ-(அந்தயானைக்கு) உதவும்படி
புள் னூர்ந்து-பெரியதிருவடியை வாஹந்
[மாகக்கொண்டு சென்று
உறு துயர்-(அந்தயானையின்) மிக்கவருத்
தீர்த்த-போக்கின [தத்தை
அதகன் - (ஆசிரிதரகண்ணத்தில்) மிடுக்கை
[யுடையவன்
வந்து***அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்--.

குறிப்பு:—பதகம் - “வாயகம்” என்றவடசொல் விகாரம்; ‘வாதகம்’ என்பதன் (குறுக்கல்) விகாரமெனக்கொண்டால் (ஸாபமாகிற) பாபத்தை யுடையவனென்று பொருளாம். உறுதுயர் - ப்ரியாஸப்பட்டுப் பறித்தபூ பயனற்றுப்போகின்றதே என்னுந் துயர்; ‘உயிர்போகிறதே’ என்றதுய ரன்று. உறு - மிகுதியைக் குறிப்பதோர் உரிச்சொல். களிறு - யானையின் ஆண்மைப்பெயர்; (பெண்மைப்பெயர் - பிடி.) களி - மதக்களிப்பு; அதனை யுடையது - களிறு எனக்காரணக்குறி; று - பெயர்விசுதி; ஒன்றன்பால் விசுதியெனக் கொள்ளலாகாது; பால்பகா அஃறிணைப்பெயராதலால். அதகன் - ஹதகன்; ஆஸ்ரீதவிரோதியை ஹதம்பண்ணுமவன். (க)

வல்லா எலங்கை மலங்கச் சரந்துரந்த
வல்லா எனைவிட்டு சித்தன் விரித்த
சொல்லார்ந்த வப்பூச்சிப் பாட லிவைபத்தும்
வல்லார்போய் வைகுந்தம் மன்னி யிருப்பரே. (க)

வல்-பலசாலிகளான
ஆன்-மீரர்களையுடைய
இலங்கை-லங்கையானது
மலங்க-பாழாம்படி
சரம் துரந்த-அட்பைச் செலுத்திய
வில் ஆனை-வில்லையெந்திய ஸ்ரீராமனாக
(முன்பு) திருவவதரித்த கண்ணனைப்
பற்றி,
விட்டுசித்தன்-பெரியாழ்வார்
விரித்த-பரக்கக்கூறிய

சொல் ஆர்ந்த-சொல் நிரம்பிய
அப்பூச்சி பாடல் } அப்பூச்சிகாட்டுதலைப்
வைபத்திம் } பற்றிய இப்பத்துப்பா
[சரங்கையும]
வல்லா-வல்லவர்
போய்-(அர்ச்சிராதிமார்க்கமாகப்) போய்
வைகுந்தம்-ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
மன்னி இருப்பர் - நித்யவாஸம் பண்ணப்
[பெறுவர்.

குறிப்பு:—இச்செய்யுள், வெண்டளையால் வந்த தரவுகொச்சகக்கலிப் பாவாதலால் “விட்டுசித்தன் விரித்தன்” என்றுபாடமானால் தளைச்சுப்பொருந்தும். ஸரம் - வடசொல். (க)

அடி:—மெச்சு மலை காயும் இருட்டு சேப்பூண்ட செப்பு தத்துக் கொங்கை பதகம் வல்லான் அரவணை.

முதல்திருமொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.

௩

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முகவுரையின் அநுபந்தம்,

இத்திவ்யப்ரபந்ததிவ்யார்த்த தீபிகையின் முதல் ஸஞ்சிகையின் முதலிற் சேர்த்து யாம் வெளியிட்டுள்ள முகவுரையையும் பாட்டுக்களின் உரையையும் கண்ணுற்ற எமது உயரன்பரான உயிர்நண்பர் சிலர் தமது மனமகிழ்ச்சியை யறிவித்து, “ஆயினும் இவற்றில் ஸம்பந்தாய நெறிக்குச் சேராத சில விஷயங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளதனால் அவற்றை யடையத் திருத்தி வெளியிடுதல் பெரியோர்களின் திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்கா யிருக்கும்” என்று-தங்களுள்ளத்தில் மிகக்குற்றமாகத் தோற்றின சிலவிஷயங்களை யெடுத்தெழுதியுள்ளார்: அவையாவன:—

(க) முகவுரையில், [ச-வது பக்கத்தில்] எம்பெருமானுடைய நியமனத்தினால் நியமனவிலிகள் நிலவுலகத்தில்வந்து ஆழ்வாராதியராக அவதரித்தனர் என்ற கருத்துப்பட எழுதியுள்ள வாக்கியங்கள், “ஆழ்வார்கள் நிய ஸம்ஸாரிகளாய்ப் போந்தவர்கள்” என்ற பூர்வாசாரியர்களின் ஸத்ஸம்பந்தாய வித்தார்த்த பத்ததிக்குப்போர விருத்தங்களாகத் தோற்றா நின்றன.

(உ) அன்றியும்,[அவ்விடத்திலேயே], “ஸகலவேத வேதாங்க ரஹஸ்யார்த்தங்களைத் தமிழ்த்திவ்வியப் பிரபந்தங்களாக அருளிச்செய்து” என்றெழுதியுள்ளதனால், “ஆழ்வார்கள் ரஹஸ்யார்த்தங்களைச் சேர்த்துப் பிரபந்தங்கள் செய்தருளினார்கள்” என்று ஆழ்வார்களுக்குக் கூட-ஆகமம் ப்ரபந்தங்களுக்குப் பெளருஷேயத்வ நவீநத்வாதிகளும் புலப்படா நின்றன; இதுவும், அருளிச்செயல்களெல்லாம் அருந்தமிழ்வேதமென்றும், ‘ஸம்ஸ்கிருதவேதத் திற்குப்போல இவற்றிற்கும் நியத்வ, அபௌருஷேயத்வாதி தர்மங்களடையக் குறையற உள்ளன’ வென்றும் முறையிட்டுள்ள நம் ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்கலவாகத் தோற்றாநின்றது.

(ஈ) இன்னமும், [சு-வது பக்கத்தில்], அருளிச்செயல்களைக் கணக்கிடும் போது சிறிய திருமடலையும் பெரியதிருமடலையும் தனித்தனி ஒவ்வொரு பாட்டாகக் கணக்கிட்டுள்ளதும், நெடுநாளாகப் பூருவர்கள் பேணி அது ஸத்தித்துப்போரும் வாழித்திருநாமங்களை அப்பிள்ளை அருளிச்செய்தாரென்பது இலக்கணநெறி யறியாதார் பேச்சென வரைந்ததும் பெரியோர் மனத்தைப் போரப் புண்படுத்தா நிற்கும்.

(ச) பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து மூன்றாந்திருமொழி மாணிக்கக் கிண்கணியில் ஐந்தாம்பாட்டின் மூன்றாமடியில், அநாதியாகப் பூருவர்கள் ஆதரித்து ஒதியுமோதுவித்தும் வருகின்ற “வயிச்சிராவணன்” என்ற

(ரு) 'தாலேலோ' 'செங்கீரை' 'சப்பாணி' முதலானவற்றிற்கு இலக்கணமெழுதா தொழிந்தது இவ்வுரைக்குப்பெருத்த குறையாம். என்றிவையாம்.

(க) நித்யஸூத்ரிகள் நிலவுலகத்தில்வந்து ஆழ்வாராதியாராக அவதரித்தனர் என்று முகவுகையில் அடியேன் எழுதியுள்ளது மெய்யே. நம்பிள்ளை ஸ்ரீபாதம்பணிந்து ஸகல ரஹஸ்யார்த்தங்களும் சிஷிக்கப்பெற்ற பின்பழகிய பெருமாள்சீயர் அருளிச்செய்த ஆறுமீரப்படி. குருபரம்பராப்பரபாவத்தின் ப்ரவேசத்தினுதியில், “ஸ்ரீவத்ஸகௌஸ்தப வைஜயந்தீ வநமாலையுமீ ஸ்ரீபூமி நீளையுமீ ஸ்ரீபஞ்சாசுதாழ்வார்களையுமீ அநந்தகருட விஷ்வகலையேநப்பரு திகளையுமீபார்த்து “நீங்கள்போய் லீலாவிசுதியிலே நானாவர்ணங்களினும் அவதரித்து அக்லாத்தமோத்தாரணம்பண்ணுங்கோள்” என்று நியமித்தருள்தாமிட பூபாகத்திலே நிமக்ரையுயர்த்த நானாவர்ணங்களிலே வந்தவ தரிக்க, ஸர்வேசுவரனும் அவர்களுக்கு மயர்வறமதி நலமருளி அவர்கள் முகேந ஸர்வாதிகாரமான த்ரவிடவேதருப திவ்யப்பரந்தங்களை ப்ரகாசிப்பித்தருளினான்” என்றருளிச்செய்துள்ளமையாலும், இவர்தாமிப்படி யருளிச்செய்கைக்கு அடியாக லிப்யஸூத்ரிகளினுமிருந்தும் சிறந்த காவ்யத்தில் முதல் ஸர்க்கத்தில், “—ஸௌஷ ஸௌஷாஸநாஷூஸு ஸ-ஹுரயொ ஹ-ஹுரி வ-ஹிபு । நாநாவண-ஸௌஷ-ஹுநா நாநாஷௌஷ-வாவாநு ॥ அநு ॥ நாநாஷுஷஹிபு-ஹுநெ நாநாஷௌஷ-ஹுநி ॥ ஸௌஷாஷுஷிவ ஹெஷுஷு ஸவ-ஹெஷுஷு-ஹிஷுஷு ॥” அசு ॥.....“நிஷுஷ-ஹுஷுஷு-ஹுஷுஷு ஹெஷுஷு கலிஷா ஹ-ஷுஷு । ஸ-ஹெஷுஷு ஸ யாஷுஷாநிஷுஷா ராய ஹ-ஹெஷு ॥” சுகி । “ஹெஷுஷு வ-ஹுஷு ஸ-ஹுஷுஷுஷுஷு-ஹுஷுஷு” ஹ-ஹுஷுஷுஷு கருடவாஹந பண்டிதர் அருளிச்செய்துள்ளமையாலும் இவற்றை அடியொற்றி அடியேன் எழுதியுள்ளதும் பூர்வாசார்ய ஸூத்திரி விஸ்வாஸிகளான பெரியோர்களால் ஆதரிக்கப்படும். ஆழ்வார்

கள் * மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறக்கும் ஸம்ஸாரிகளாய்ப் போந்தவர்கள் என்கிற ஸத்ஸம்பந்தாய வித்தாந்தத்தில் அடியேனுக்கு விபுதிவத்தொழு முயில்லை. திருவாய்மொழி சுட்டுப்புவெஸத்திலும், திருவிருத்தத்தின் சுட்டுப் புவெஸத்திலும் “இவர் ஸம்ஸாரிகளில் ஒருவராயித்தனை” என்று நிஷ்கர்ஷித்தருளிச்செய்திருப்பதை அறிந்துள்ளேன். இனி, நித்யஸூரிகள் தாமே ஆழ்வாராதியராக அவதரித்தனர் என்பவர்க்குக் கருத்து யாதெனில், நித்யஸூரிகளுடைய ஜ்ஞாநஸக்திராஜி-ரூப-சுஸாவிஷ-பாவ மென்பதேயாம். யார்க்கவம், மார்க்கண்டேயம், பாத்மம் முதலான புராணங்களில் ‘வாஜ்ஜந்ராஸம்’ ‘மஹாஸகம்’ ‘ஸ்ரீநந்தகாஸகம்’ ‘உக்ராஸகம்’ என்றிப்படியுள்ள ப்ரகிருயையினாலும் சுஸாவிஷ-பாவ மென்கிற அர்த்தமே பெறப்படும்; அதாவது: நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிசேதனர்களைத் தந்தாமுடைய ஜ்ஞாநஸக்திராஜி-ரூப சுஸாந்களாலே வியாபித்தனர் என்றவாறு. இப்பொருள் வெளிப்படையாக விளங்குமாறு எழுதாமல் பூருவர்களைப்போலவே அடியேனும் ம-ரூபமாக எழுதியுள்ளது குறையெனத் தோற்றுதல் தரும்; அங்ஙனன்றி ஸம்பந்தாய விருத்தமென்றால் * நெஞ்சுருவவேவுண்டு நிலையுந் தளர்ந்து நைவேனே.

(2.) இனி, இரண்டாவது விஷயத்தை ஆராய்வாம். திவ்யப்பந்தங்கள் பெளருஷேயங்களென்றும் அநித்யங்களென்றும் தமிழ்வேதமன்றென்றும் அடியேன் கனவினுங்கருதிற்றிலேன். “ஐவ்யுபாந்நவெவவவெவெவெ” என்று வடமொழியில் இயற்றி அடியேன் மூன்று வருஷங்களுக்குமுன் வெளியிட்டுள்ள சிறுநூலைக் கண்ணுற்றால் இவ்விஷயத்தில் அடியேனுடையவும் பூர்வாசார்யர்களுடையவும் வித்தாந்த மின்னதென்று தெற்றெனவிளங்கும். “ஸகலவேத வேதாங்கரஹஸ்யார்த்தங்களைத் தமிழ்த்திவ்யபப் பிரபந்தங்களாக அருளிச்செய்து” என்று அடியேனெழுதியுள்ளதனால் எந்த வித்தாந்தத்துக்கு என்னசீர்மை குலைந்ததோ! அறிகிலேன். அழகியமணவாளப் பெருமான் நாயனார் அருளிச்செய்த ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் இவ்வருளிச்செயல்களுக்கு வேதஸாம்யத்தைப் பாக்க அருளிச்செய்த வநந்தரம் “அன்றிக்கே ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிசேஷிதங்களை.....வேதோபப்நும்ஹணமென்பர்கள்” என்னும் ஸூத்ரத்தினால் வேதோபப்நும்ஹணஸாம்யமு மருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளதென்பதை ஆய்ந்துணரவேண்டும். “தமிழ்த்திவ்யபப் பிரபந்தங்களாக அருளிச்செய்து” என்ற எனது வாக்கியத்தினால் ஆழ்வார்களுக்கு தூதகூட்டும் ஆபாதத் தோற்றக்கூடும்; “ஐநாடிகியநாஹெஷா வாஸுதூஷா ஸுயம்ஹவா” என்று-பிறப்பிறப்பற்ற வேதஸந்தர்ப்பம் பிரமன் வாக்கில் நின்றும் ஆவிர்ப்பவித்ததென்றமாதிரிங்கொண்டு அதற்குப் பெளருஷேயத்வம் அநித்யத்வம் முதலியன சொல்லவொண்ணதாப்போலே இவற்றுக்குங்கொள்க. ஆகவே இங்குக்கூட்டி-தூமாவது சூவிஷ்டகூட்டி-தூமென்றதாயிற்று. இவ்வளவு நிரூபிக்கவேண்டும்படியான அருமைபொருந்திய வாக்கியங்களை அடியேன் எழுதியுள்ளதைக் குறையாக நினைக்கில் இவ்விரணத்தி

னால் அவற்றின் கருத்தை நிறைத்துக்கொள்க. முகவுரையை வெகுசுருக்கமாக எழுதி முடிக்கவேண்டுமென்ற கருத்துடன் எழுதும்போது இக்குறைகளெல்லாம் விளைந்தனவென்று அறுதியிடுக.

(௩.) இனித்திருமடல் கணக்குவகுப்பைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வேன். இத்திருமடல்களைப் பலபாட்டுக்களாகப் பிரித்தவர் அப்பிள்ளையென்பது அவர் அருளிச்செய்தவாழித்திருநாமத்தினால் விளங்குமென்று விளம்புவார்வாயை மூடுவிப்பதற்காக முகவுரையில், அவ்வாழித்திருநாமங்களிலுள்ள சிலபாட்டுக்களையெடுத்து இவற்றில் இலக்கணப் பொருத்தமறச் சீர்களின் ஏற்றத்தாழ்வு காணப்படாநின்றமையால் இவை அப்பிள்ளை யருளிச்செய்தவையென்பது ஏசுலுக்கிடமாமென்று அடியேன் எழுதியிருக்கின்றேன். இதைக் கடாஷித்தருளின திருநாங்கூர் பிரதிவாதிபயங்கரம்-உ-வே. (சின்ன) கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி அடியேன்மீதுள்ள கவ்யாஜலௌகமாத-த்தினால் “இவ்வாழித்திருநாமங்களில் இலக்கணக்குறை காண்பதற்குக்காரணம் அச்சிட்டவர்களின் அறிவின்மையேயாமத்தனை” என்று தெரிவித்தது மன்றித்தம் திருமாளிகையிலுள்ள ஏட்டுப்பிரதியிற் பாடத்தையுமெடுத்தெழுதியனுப்பினார். நம்மாழ்வார் வாழித்திருநாமத்தில் நான்காமடியை “இசை கொள்மறையயிரதூற் றிரண்டுரைத்தான் வாழியே” என்றும், கலியன்வாழித்திருநாமத்தில் முதலடியைக் “கலந்ததிருக் கார்த்திகைக்கார்த்திகை வந்தோன் வாழியே” என்றும், மூன்றாமடியை “நலந்திகழாயிரத் தெண்பத் தொடுநாலான் வாழியே” என்றும், ஆறாமடியை “இம்மூன்றி லிருநூற்று மூவொன்பான் வாழியே” என்று மிவ்வாறாகத் திருத்திக்கொண்டால் ஒரு குறையுமில்லை; இதுவே பூர்வீகவாடமாரும் என்று மெழுதியருளினர். இவ்வாழித்திருநாமங்களுக்குத் தனியாகிய “அம்புவிவிலாழ்வார்கள்” என்ற பாட்டில் “செப்புளான் றனமாய்ச் சேர்ந்த பெரு (பொருள்) வாழிசெய்த, அப்புளான் தாளே யரண்” என்று காணப்படுதலால் “இவ்வாழித்திருநாமங்களருளிச்செய்தவர் அப்புள்ளார்” என்றுவிளங்குகின்றதேயென்று அடியேன் எழுதியதற்கு “அதில் ஈற்றடியை “அப்பிள்ளைதாளேயரண்” என்றுதிருத்துவது தகும்; இதுவே பழையபாடம்” என்று உத்தரமுமருள்செய்தனர். ஆரியனும் இவ்வுடையை இவ்வாறு திருத்துவது எதுகையின்பத்திற்கு மிகவும் மாறுபடாநின்றதே! யென்று நெஞ்சு குறுகுறுத்துக் கிடவா நின்றது. இதெவ்வாறாயினும், இவ்வாழித்திருநாமங்களை அப்பிள்ளை யருளிச்செய்தாரென்றே முழுமனமாய்க்கொள்கின்றேன். திருமடல்களுக்குக் கணக்குவகுத்த விஷயத்தை விமர்சிக்கப்புக்கால் ஒருவழியிலும் மநஸமாநாநம் பிறந்ததில்லை. படாப்பாடுபட்டாயினும் இக்கணக்குவகுப்பை இலக்கண நெறிக்குப் பொருத்துவோமென்று பலநூற்களைப் புரட்டிப்பார்த்தும் பல தமிழ்ப்புலவர்களை யடிபணிந்தும் பயனிறையும் பெற்றிலேன். முன் முகவுரையில் “பன்னிருபாட்டியல்” என்ற இலக்கணநூலினை மெற்கோளாக எடுத்தெழுதிய பகுதியின்கீழ், “இவ்வாறுவந்தன மங்கையர்கோன் அருளிச்செய்த பேரியதிருமடல் சிறியதிருமடல் என்பன” என்று-நூலாராய்ச்சியில்

தன்மதிபெற்ற செந்தமிழ்ப்பத்திராசிரியர் உரைத்துள்ளதையும் புதிதாக இங்கெடுத்துக்காட்டவேண்டிற்று. அன்றியும், வச்சணந்திமாலை என்னும் வேண்பாப்பாட்டியற் செய்யுளியலில் மடவிலக்கணஞ் சொல்லவந்த “உற்ற வறம்பொருள்வீ டெள்ளி யுயர்த்தின்பம், பொற்றொடி காதற் பொருட்டாகப்—பெற்றி,யரைத்த கலிவெண்பா மடவிறைவ னெண்பேர், நிரைத்த வெ துகை நிறுத்து” என்ற வெண்பாவையும் புதுக்கக் காணப்பெற்றேன். இவ் வாறு பழைய நூற்களைப் பார்க்கப் பார்க்க ‘மடல் ஒரேபாட்டு’ என்பதற் கே வலம் விளங்குகின்றது; பலபாட்டெனப் பகரப் பிரமனும் வல்லனல்ல னே. தவிரவும் அத்யாபகர்கள் இம்மடல்களை ஸேவித்துவரும் முறைமையைப் பார்க்கிலும் இப்பாருபாட்டின் பொருத்தமின்மை போதரும்: சிறிய திருமடலில் “காராவரைக்கொங்கை” என்று தொடங்கி, “இப்பாரோர் சொல்லப்பட்ட மூன்றன்றே” என்னுமளவும் தொடக்கப் பாசுரமாக் கொண்டு அதனையிரட்டித்துச் சேவித்துவருகின்றனர்; இது அப்பிள்ளை யினதாகக்கூறும் கணக்குப்பிரிவின்படி இரண்டேகாலரைக்கால் பாட்டாகத் தேறுகின்றது. பெரியதிருமடலில், “மன்னியபல் பொறிசேர்” என்று தொடங்கி “என்னும் விதானத்தின்கீழால்” என்னுமளவும் தொடக்கப்பாசு ரமாக்கொண்டு அதனை இரட்டித்துச்சேவித்துவருதலின் இஃது அப்பிரிவின் படி இரண்டேமுக்காலரைக்கால் பாட்டாகத் தேறுகின்றது. ஆகவே அப் பிள்ளை வகுத்த கணக்குப்பிரிவைப் பெரியோர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிலர் என்றே அறுதியிடவேண்டா நின்றது. முதற்பாட்டொன்றையெயன்றோ இரட் டித்துச்சேவிப்பது மற்றைப்பிரபந்தங்களின் ஸம்பந்தாயம். இனி, திருப்பல் லாண்டில் பொருட்பொருத்தத்துக்குச்சேர ‘பல்லாண்டு’ ‘அடியோமோடும்’ என்ற இரண்டு பாசுரங்களையும் ஒன்றாகச்சேர்த்து ஸேவிப்பதுபோல இத் திருமடலிலும் ஒக்குமென்னக் குறையென்னென்னினி; பெரியதிருமடலில் “என்னும்விதானத்தின்கீழால்” என்னுமளவில் நிறுத்துவதில் பொருட்பொ ருத்தமென்னோ! அறிகிலேன்.

ஆரியர்கள்! இம்மடலை ஒரேபாட்டென்று இன்றாக அடியேன் தான் ரேன்றியாய் எழுதிற்றிலேன். அறிவிற்கிறந்தோர் அச்சிடுவித்துள்ள நாலா யிரமூலப்பிரதிகளின் பலபதிப்புக்களிலும் “இம்மடல் இலக்கணப்படி ஒரே பாடல்” என்று குறிப்பிட்டே யிருக்கின்றனர். அதனை அடியொற்றியே அடியேன் இவ்வாறு துணிந்தெழுதலாயினேன். இங்கனாகில், அப்பிள்ளை யின் அருளிச்செயலை ஆற்றிலோ விடுவது எனில், இதற்கடியேன் என்சொல் லவல்லேன்? மணவாளமாமுனிகளுக்குப் பின்புள்ளார் அருளிச்செய்தவற் றில் காண்கூற லுரானுங்கொள்வார் யாருமில்லை. பிரமாண விரோத மற்ற பாகத்தைமாதிரம் பேணுதலே நலம்; அன்றேல் பற்பலசங்கடங்கள் சாலவினையும். இவ்வளவென? உபதேசரத்தினமாலையில் “அன்போடமுதிய மணவாளச்சீயர்” என்பாட்டால் போரக்கொண்டாடப்பெற்ற வாதிகே ஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்தவற்றிலுமன்றோ சிலபாகங்கள்

ஹாதஹூஜி-ஹுகங்களுண்டு பெரியோர்களால் மறுக்கப்பட்டுள்ளன. அதனையிங்குச்சுருங்கச் சொல்லவும் வல்லேன்;

(க) திருவிருத்தத்தில் “கடல்கொண்டெழுந்ததுவானம்” என்ற பாட்டுக்கு அகப்பொருள் துறை காலமயக்கு என்று நம்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலானார் மிடற்றொவியாக அருளிச்செய்தருளவும், இவர் தம் ஸ்வாபதேசவுரையில் “இது காலமயக்கமன்று” என்று வெட்டொன்று துண்டிரண்டாக மறுத்தெழுதியுள்ளார். இவர்தாம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருக்குமாரர் திருவுடிகளாம். இவரருளிச்செய்த திருவாய்மொழி பன்னீராயிரப்படியுரையிலும் இவ்வகை மறுப்புக்கள் பலகாட்டுவேன்.

(உ) ஹஸ்யத்ரயவிவரணமாக இவரருளிச்செய்த தத்வதீபதீபப் ப்ரகாசங்களிலு மிவ்வாறு சில கண்டதுண்டு. எங்ஙனையென்னில்; திருமந்த்ரப்ரகாணத்தில் “சுஷு புணவவஜி-தஸு ஜஹுஸு ஸவ-பாயிகாரஹீவமஜு தெ” என்று-புணவம் ஸர்வாதிகாரமன்றென்றதையும்;

(ங) சரமச்சுலோகப்ரகாணத்தில் “ஸவ-பயஜி-பாநு” என்ற விடத்திலுள்ள ஸவ-பஸஹத்துக்குப் பொருளுரைக்குமிடத்து, “ஸவ-பஸஹத்தாலே..... நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது” என்று முழு கூறப்படையில் பிள்ளையுலகாசிரியர் அருளிச்செய்தருளின ஆர்த்தத்தை அதுவதித்து, “தஹூஜி” என்று மறுத்தெழுதியதையும் மாண்மதியார் மதியாரிதே. இப்படி இவர்க்குள்ள ஸ்வாதந்த்ரயத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே மணவாளமாமுனிகள் உபதேச ரத்தினமாலையில் “தம்பெரியபோதமுடன்” என்று இவரைப் பற்றி விசேஷித்தருளிச்செய்தாரென்பது ஸம்பூஜாயவுஜிர்களின் பாசரம். ‘பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாம்’ என்று விட்டொழிகின்றேன்.

இனி, இத்திருமடலகளை ஒவ்வொருபாட்டாக வற்புறுத்தியதனால் பல பெரியோர்கள் திருவுள்ளம் புண்பட்டு ‘தான்றோன்றிப்படியா யிருத்ததி!’ என்று வெறுத்தருளுவதாகப் பலவகைகளாலடியே னுணர்ந்தமையாலும், “அப்பிள்ளைதிருவுள்ளப்படி சிறியதிருமடலை எஹ-பாட்டாகவும், பெரிய திருமடலை கசஅ-பாட்டாகவும் கணக்கிட்டு நாலாயிரம் என்ற வ்யவஹாரத்தை ஹவூவூதமாகவே நிர்வஹித்தாலொழிய இவ்வுரையை மேலையார் மதியார்; இதில் தமிழருடைய பக்தத்தைப் பூர்வபக்தமாகவும் அப்பிள்ளை திருவுள்ளத்தை வந்தாரந்தமாகவுங்கொண்டு உபபாதித்தெழுதுவித தகுதியாகும்” என்று திருநாங்கூர், பிரதிவாதிபயங்கரம் திருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி என்ற திருநாமமுடைய எனது உயிரநண்பர் மிகவும் நிர்ப்பந்தித்து நியமித்தருளுகையாலும் இவ்விஷயத்தில் அடியேன் ஹாதஹூஜிம் வஹிக்கலாகாதென்றறுதியிட்டு அந்நியமநத்தைத் தலைக்கட்டக்கருதி இவையெழுத்தொடங்கி “விநாயகம் புகுவ-பொணாராயாரிஸ வாநரம்” என்கிற கணக்கிலே இவ்வளவுத் தலைக்கட்டியிருக்கின்றேன். “கஹூஜி-பவகூரஹீ-புஜாவதி-க” இவற்றையெல்லாமவர் கண்ணுறுவாராயின் ‘விலைகொடுத்து

வினையொண்டோமாகாதே!” என்று திருவுள்ளம் நொந்து வெறுக்கக்கூடுமா கையால் இனி அந்த நிகரஹத்துக்கிலக்காகா தொழியுமாறு வரைகின்றேன்.

திருமடல்களைப் பலபாட்டுக்களாகப் பிரித்தல் இலக்கணமுறைமைக்கு எவ்வகையாலும் இணங்காதாயினும் ‘ஒளசித்யம்’ என்கிற பிரமாணத்தின் படி அங்ஙன் பிரித்தருளினது ஒக்குமென்க; அதாவது-சிறியதிருமடலிலும் பெரியதிருமடலிலுமாகச்சேர்ந்து மொத்தம் ௪௫௨ அடிகள் அமைந்துள்ளன, இவற்றில் இரண்டிரண்டடிகளை ஒவ்வொரு பாட்டாகக்கொண்டு கணக்கிட்டால் ஓரகூரமும் மிச்சமாகாதபடி சரிசமமாக-௨௨௬ பாட்டுக்கள் தேறி, அதனால் நாலாயிரக்கணக்கு நன்னர் நிறைவேறுகின்றதென்ற ஒளசித்யத்தை உட்கொண்டு அங்ஙன் பிரித்தருளிற்தென்று விவரங்காண்க, இப்பேச்சிற் பலர்க்குப் பலசங்கைகள் பிறக்கக்கூடுமாயினும் “ஸூரி கஸு மகிஸூரிஐயீயா” என்கிற நியாயத்தை உட்கொண்டு இதனை மறுக்க முயலாது இசைதலை அமையுமென்றொழிக. இவ்வகை நிர்வாஹம், ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ, காஞ்சி, வாதிசேஸரி அழகியமணவாளர மாதுஜீயர்ஸ்வாமி, வித்வான், பிரதிவாதிபயங்கரம் அநந்தாசாரியர்ஸ்வாமி, திருக்கண்ணபுரம் திருவேங்கடாசாரியர்ஸ்வாமி, காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமான்ஸ்வாமி முதலான ஸத்ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞ ஸார்வபௌமர்களின் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்துமென்க. ஆனதுபற்றி இந்த நிர்வாஹத்தையே வித்தாரந்தமாக அனைவருந்திருவுள்ளம்பற்றி அகமகிழ்க, உக்யுஜிவிவ்ஹொண.

(௪) இனி, “வயிச்சிரவணன்” என்ற திருத்தப் பொருத்தத்தைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வேன். “வழுவில் கொடையான் வயிச்சி ராவணன்” என்ற பாடமும், அதனுரையிற் காணும் சிலபுதியவாக்கியங்களும் எவ்வகையாலும் இலக்கணப் புலவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டா என்பதை அடியேன் அப்பாட்டின் உரையிலே விரித்தெழுதியிருக்கின்றேன். “வயிச்சிரவணன்” என்ற பாடமே சிறக்கும் என்பது வயிரப்பூச்சே, இனி, “வயிச்சிராவணன்” என்னும் பாடம் இலக்கணத்துக்குப் பொருந்துமாயினும் ஒருபயனுமின்றி நீட்டல், விரித்தல் என்ற இரண்டு செய்யுள் விகாரங்கள் கொள்ளவேண்டிவருதலின், இது “சிருத்தளையுஞ் சிதையவருமிடத்தே, செய்யுள்விகாரங்கொள்ளற்பாற்று” என்ற தமிழர் நிர்ணயத்துக்கு விருத்த மாதலாலும், இப்பொருளையே தாத்பர்ய பர்யவஸ்தானமாகக் கொண்டு பிறந்துள்ள “சுவிபிஷ்டு லிஷ்டு ஸுபிஷ்டு ஹெஷ்டு மகாஸுபெசு” என்றவட மொழியிலக்கண நிர்ணயத்துக்கும் பொருந்தாமையாலும் ‘வயிச்சிராவணன்’ என்கிறபாடம் எடுத்துக்கழிக்கவுந் தக்கதன்று. “சுஸங்குலிதூ கௌஷ்டுலுக்ஷுரோதி”பாமத்தனை. வடமொழி வியாகரணம் படிப்பானொரு மாணாக்கன் “வஸகாஜஹண” என்றொரு பதத்தைப்படிக்க, அதுகேட்ட ஆசிரியன் பொருளுணராமல் ‘சிச்சா! அங்ஙனன்றுகாண், வஸகாடிஸீமு ஹண” என்று திருத்தியாகி’ என்ன; ஏகாதசித்தியில் ஸூர்யனுக்காகிலும் சந்திரனுக்காகிலும் கிரஹணமில்லையே’ என்ன, பிறகு ஆசிரியன் “ராகா

ஸரீமுஹணம்” எனத் திருத்தினனாமென்றிவைபோல்வன பலகதைகள் நினைவுக்கு வாராநின்றன.

“அரவை ‘அரா’ என்னுமாபோலே” என்றுதொடங்கி ஜீயருரையின் அச்சப்பிரதிகளில் காணப்படுகின்ற வாக்கியங்கள் இலக்கணநெறியறியாதவர்களால் டிப்பணியாக எழுதிவைக்கப்பட்டதென்பதை அப்பாட்டினுரையிலேயே அடியேன் விரித்துரைத்துள்ளதால் அதைநோக்கி இங்குப்பன்னியுரைக்கவேண்டிற்றென்றுமில்லை. நம்முடைய ஸம்பரதாயக்ரந்தங்களில் அச்சப்பிரதிகளிலும் சிலஹைக்ரோசங்களிலும் இவ்வாறு நேர்த்துள்ள பிறழ்வுகள் பேச்சுக்கு நிலமல்லவென்பதை அடியேன்யாரிடத்து முறையிட்டி மனக்கவலைதீர்வேனோ! இவற்றில் முக்கியமாகத் தோன்றின சில அம்சங்களையிங்குச் சுருக்குகின்றேன்.

பெரியதிருமொழியில் பத்தாம்பத்து, ஐந்தாந்திருமொழி மூன்றும்பாட்டில் “தாம்மோதரக்கையால்” என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை உரையில், “அன்றியே, அலங்கருதமான கைகளாலே கட்ட, ‘தாம் மோதரக்கையால்’ என்றுபிரித்து; மோதரத்தை மோதிரமென்று வ்யவஹரிக்கிற வித்தனை. படாகை, கணறு என்கிற இவற்றைப் பிடாகை, கணறு என்கிறுப் போலே” என்கிறவாக்கியம் காண்கிறது. இது பொருந்தாமாற்றைப் புலவர்களே ஆராய்க. இங்கு உண்மையாதெனின்? ஆய்ச்சியர் தாம் தாம்பால் ஆர்க்க, கையால் மோதர [அடிக்க] என்று அவ்வித்துப் பொருளுரைத்தல் மாத்திரம் சுத்ததாளகோசங்களிற் காண்கிறது. வேறொரு பொருள் காட்டி அதற்கோ ருவமைகூறியது பின்புள்ளார்பணியாமத்தனை. “சுலோக-குணாங்காகி-டுகஷா” உதாரணம் அன்றியும், திருநெடுந்தாண்டகத்தில் “மைவண்ணநறுங்குஞ்சி” என்றபாட்டுக்குப் பட்டர் (அல்லது நம்பிள்ளை) அருளிச்செய்த விரிவுரையில் “கைவண்ணந்தாமரை” என்றவிடத்து “வ்யாயம் பூவடிநெவ-ஹா-வெளந-ஹா-நிவாரயந” என்கிறதேசிகன் ஸ்ரீஸூக்தியை மேற்கோளாகக்காட்டி அச்சிட்டிருக்கிறது. பட்டர்காலத்துக்கும் (அல்லது நம்பிள்ளைகாலத்துக்கும்) தேசிகன்காலத்துக்கு மிடையிலுள்ள ஐயுவயாந்தினளவறிந்தார் இதனை என்னாக எண்ணுவர். இன்னமும், பிள்ளை உலகாசிரியர் அருளிச்செய்த தனிசரமத்திலும் “கூத-ஹா-ஹா-ஹா” என்கிற தேசிகன் ஸ்ரீஸூக்தியைப் பூர்ணமாக எழுதிக்கிடக்கிறது; பிள்ளையுலகாசிரியர் ரஹஸ்யங்களெழுதித் தலைக்கட்டினபிறகு தேசிகன் எழுத்துக் கருவியைக் கையிற் பிடித்தருளினார் என்னும் ஸாரவித்துக்கள் இதனை என்னென்பர்?

சுமூப்பத்தாறுபிரப்படியைத் தெலுங்குலிபியில் மிக்க வியப்பாகப் பல உரைகளுடன் முதலில் அச்சிடுவித்தவர்கள் அவற்றினிடையிடையில் தாமாகப் பலவாக்கியங்களைப் பலவிடங்களில் எழுதிச்சேர்த்து, அவற்றின்மீதில் “இவ்வாக்கியம் ப்ராபிப்தம்” என்று தாமே குறித்து மிருக்கின்றார்கள். மற்ற பலவாக்கியங்களைப்பாணங்க ளச்சிடுவிக்கவர்கள் வளர்நினைபு பிடுகி

வாறு பல வாக்கியங்களுமுதிச் சேர்த்தச்செயித்தும் அவை தம்மாற் புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்டனவென்பதைக் குறிப்பியாதொழிந்தனர். இவ்வளவே வாசியென்க. அன்றியும், ஒரு பிரபந்தத்திற்குப் பல உரைகளுண்டானால், அவற்றுள் ஒருரையை அச்சிட்டுவரும்போது அதனிடையில் மற்றோருரையிலாவது அரும்பதவுரையிலாவது உள்ள சிலவாக்கியங்களை ஆகர்ஷித்தச் சிடுவதும் அவ்வுண்மையைத் தாமே வெளியிடுவதும் மேற்குறித்த பகவத் விஷய முத்ராபகர்களின் பணியென்பதை அனைவரும் பிரத்தியக்ஷமாகக் காணலாம்; இவ்வாறும்போது அரும்பதவுரைகாரர்களின் வாக்கியங்கள் சிலவிடங்களில் பெரும்பாலும் பிரமாணப்பொருத்தமற்றிராநின்றமையால் அவர்களின் மேதையேதத்தைச் சிலர் வியாக்கிடாதாக்களான ஆசிரியர்களினுடையனவாகக்கொண்டு கைதட்டிச் சிரிக்கின்றனரேயென்று *கொள்ளி மேலெறும்புபோலக் குழையுமடென்றனுள்ளம்.

அரும்பதவுரைகாரர்கள் மோசம்போனவிடங்கள் அளவறக் காட்டக் கூடுமாயினும் இங்கொன்றைக்காட்டுகின்றேன். திருவாய்மொழியில் முதற்பத்து நான்காந்திருமொழியில் “என் நீர்மைகண்டிரங்கி” என்ற நான்காம் பாட்டின் ஈட்டில், இப்பாட்டின்மேல் ஆகேஷித்த ஒருதமிழனுக்குப்பட்டர் உத்தரமாக அருளிச்செய்த குறுந்தொகைப்பாட்டொன்றைக்கண்டு, அடையவீனந்தானரும்பதவுரையில் பாடமெடுத்தவாறும் பொருளுரைத்தவாறும் மிகவியப்பே, “ஊருண் கேனியுண்டுறைத் தொக்க, பாகியற்றே பசலை சாதலர், தொடுவுழித் தொடுவுழிநீங்கி, விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே” என்பது குறுந்தொகையில், ஈகூகூ-வது கவி; இதனை அவ்வரும்பதவுரையில் சங்கத்தார்துறள் என்றெழுதிப் பாடத்தையும் மாறுபடக்கொண்டு அதற்கேற்பப் பொருளையு மெழுதினர் இவற்றையெல்லாமடியேன் பல பெரியோர் முகமாக்கேட்டு உண்மை விளம்பினால் ‘இன்றாக இவன் தமிழ்ப்படித்து முன்னேரைப்பழிக்க ஒருப்பட்டானே’ என்று சிலர் சிறுபாறென்பர்.

இவ்வாறு யாம்புதலிக்க முயல்வது என்றியவென்னில்; பூருவர்களின் வியாக்கியானங்களில் இடையிடையே பின்புள்ளார்வாக்கியங்களையுஞ் சிலர் சேர்த்துப் பதிப்பித்திருக்கின்றமையால் அவற்றில் பிராமான்யன் கொள்ளற்பாற்றன் நென்பதைக் கூறுதற்காக வென்க. தவிரவும், பூருவர்கள் பணித்த சிலவாக்கியங்களுக்குப் பின்புள்ளார் யதாவஸ்திதீரீதியிற் பொருளுரைத்து தங்கள்மதிக்கேற்பத் திருத்தியு யச்சிடுவித்து வருகின்றனர்; இதற்கு யாம் காட்டப்புகு முதாரணத்தினால் பேதையருமிதைப் பெருக்க மதிக்கலாம். ஸ்ரீராமாயணத்தில் “கௌஸுத்யாஸுஹாஸாமி” என்றஸ்ஸோகத்தைப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளைமுதலானார் வியாக்கியா னித்தருளமிடத்து “உண்ணப்புக்கு வாயைமற்பாரைப் போலே” என்றருளிச் செய்த மைக்கினைங்க, ஹவிநாஜீயம் என்ற (ஸ்ரீராமாயணத்தின்) ஸம்ஸ்கிருதவி யாக்கியாநத்தில் “ஹாஜநகாஸெ விஸ்டுதகிஹவாஹுதகி” என்றெழுதியிருந்ததைக் கண்ட பின்புள்ளார் சிலர், இது பொருந்தா தெனக்கருதி

திருத்திப் பதிப்பித்திருக்கின்றனர். இவ்வாறு மோசங்கள் பல்லாயிரமெடுத்துப் பகரலாம். ஆனபின்பு, இம்மாதிரியாகவே “வழுவிற் கொடையான் வயிச்சிரவணன்” என்றவிடத்து உரையிலும் ஏறிக்கிடக்கிற சிலவாக்கியங்களின் பொருத்த மின்மையை யாம் விளங்கக் காட்டிச் சரியான பாடத்தை வெளியிட்டமைக்கு அழுக்காறு கொள்ளாமல் அதுமோதிப்பதே அழகி தென்றொழிக. “வயிச்சிரவணன்” என்றபாடம் யாம் புதிதாகக்கொண்டது மல்ல; சில அச்சுப்பிரதிகளிலும் “வயிச்சிரவணன்” என்றும்பாடம் என்று குறிப்பிக்கப் பட்டுள்ளது காண்க.

இப்படி பூருவாசாரியர்கள் அருளிச்செய்யாத பலவிஷயங்கள் ஊடுசேர்த்தச்சிடப்பட்டுள்ளமையை எனது நண்பரொருவரிடத்து யான் ஒரு முறை உரைக்க, அதுகேட்ட அவர், “இது வியப்பன்று காண், ஒன்றிரண்டு வாக்கியங்களுக்கன்றோ நீ வியந்து விளம்புவது; பெரியதொருவிஷயம் யான் சொல்லக் கேளாய், “யமகரத்தநாகரம்” என்றொரு வடநூல் வியாக்கியானத்துடன் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றிருக்கின்றது; மூலம் உரை என்ற இரண்டும் கூர்த்தாழ்வான் அருளிச்செய்தவையென்று அச்சியற்றியுள்ளார்; அவ்வரைத் தொடக்கத்தில் “ஸ்ரீவதூஷஃ பராஸராந்யூஷஃ | ஸ்யவெவ யஸ்காநூகாஸவிவ்யகிம் சுதகதாராஸதெ ||” என்றொரு ஸ்லோகம்காண்கிறது; ஆழ்வானுக்குப் பராசரர் என்றொரு மறுதிருநாமமுண்டென்கை சேருமாறு எவ்வுனையோ? இத்திருநாமம் இவர்க்கு இருந்ததாகில் ஆளவந்தார்த் குச்சரமஸமயத்தில் மூன்றாந்திருவரில் முடங்காதொழியுமே. அன்றியும் இந்நூலின் இரண்டாவது ஆஸ்வாஸத்தில் பதினேந்தாம் ஸ்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில், எம்பெருமானாரொருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் தஹாராதிகரணத்திலுள்ளதொரு வாக்கியத்தை அதுவதிக் தெழுதி “அதிற் சொன்னபொருள் எம்மால் சாரீரத்தில் கண்டிக்கப்பட்டுள்ளது; கண்டநயுத்திகள் முதலியவற்றின் விரிவை அங்கே கண்டுகொள்வது” என்ற கருத்துப்படச் சில வரிகள் காண்கின்றன; இவ்வபசாரத்தை ஆழ்வான்மீது ஏறிவெது அதிலாஹஸம் என அறுதியிட்டேன் என்று கூறினர். இவ்வகை விபர்யாஸங்கள் பலரால் பலபல பகரப்படுகின்றன.

உள்ள நூற்களை ஒளித்தலும், இல்லாத நூற்களை வெளியிடுதலும், உள்ளபங்க்திகளை விட்டிடுவதும் இல்லாத பங்க்திகளை அச்சிடுவதும் அனேகர்க்கு இயல்பாயிற்றென்பதை எளிதிலுணர்ந்தார் எண்ணி நந்துவர்.

இப் பிரசங்கத்தில் மற்றொரு ஆவசியக விஷயம் நீனைவுக்கு வந்தது. “விவகூபிகம்ஹுநகூராகுமீகரொகிஹுடியம்”|| அச்சுக்காரர்களின் கஷ்டமும் சிலவிடங்களில் அதிகமான அநர்த்தங்கட்கும் அடியாகின்றது. எவ்வுனே யெனில்;—முதல் திருவந்தாதியின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத் தொடக்கத்தில், “ஆழ்வார்களிற காட்டில் பகவதவிஷயத்திலுண்டான அவகாஹந்தாலே முதலாழ்வார்கள் மூவரையும் நித்யஸூரியோபாதியாக நீனைத்திருப்பார்கள். ‘இன்கவிபாடும் பரமகவிகள்’ என்றும், ‘செந்

ஹும் காலப்பழமையாலே இன்னவிடமென்று நிச்சயிக்கப் போகாது” என்று அச்சப்படுத்தக்களிற் காண்கிறது. இதன் அரும்பதவுரையில் “இவையிரண்டு ஸங்கதியும் ஸ்வாஸமன்று; பிழையுந் தெரியாது, வந்தவிடங்களிலே கண்டுகொள்வது” என்றிருக்கக் காண்கிறது. மேற்குறித்த வியாக்கியான பங்க்தியினால் தேறுவ தென்னெனில், பொய்கை பூதம் பேயாழ்வார்கள் அவதரித்தது யுகாந்தரத்திலாகையால் இன்னவிடத்தில் அவதரித்தனர் என்பது நிச்சயிக்க முடியாதென்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ளமெனப் பெறப்பட்டது. இதனைப்பலர் உண்மையாகக் கொண்டு ‘பொய்கையார் அவதாரம் கச்சியில், பூதத்தார் அவதாரம் திருக்கடன் மல்லையில், பேயார் அவதாரம் மயிலையில்’ என்று விவரித்துக் கூறுகின்ற திவ்யஸூரி சரிதம், குருபரம் பராப்ரபாவம், திருவந்தாதித் தனியின்கள், (தேசிக னுருளிச் செய்த) பிரபந்தசாரம், உபதேச ரத்தினமாலை முதலான பிரபந்தங்களைப் பணித்தவர்கள் அத்துணை பிராமாணிகர்க ளல்லரெனப் பன்னியுரைக்கின்றனர் அடியேனுஞ் சிலகாலம் அவர்திரளிற் புக்கிருந்தேன். ஒருகால் திருநாராயணபுரம் விடைகொண்டிருந்த போது அங்குள்ள பாடசாலைப் புத்தக சாலையில் ஐடி திருவந்தாதி வியாக்கியான தாளஸ்ரீகோசத்தைத் தேடியெடுத்துப் பார்த்ததில் அச்சக்காரர் திறத்தில் ஒருநாழிகை ஒன்பதாமஷ்டகம் ஓத நேர்ந்தது. அந்தத்தாளகோசத்திற் கண்ட பாடம்:—“.....‘இன்க விபாடும் பரமகவிகள்’ ‘செந்தமிழ்பாடுவார்’ என்னுமிவர்கள் அவதரித்தது ஓரோ தேசங்களிலே யாகிலும் ஞானப்பெருமையாலே இன்னவிடத் தவ ரென்று நிச்சயிக்க வொண்ணாதிதே” என்பதாம். இது “ஆழ்வார்களிற்காட்டில்” இத்தியாதி முதல் வாக்கியத்திற்கு விவரணமென்க இவ்வாழ்வார்கள் ஓரோ விடங்களிலே இவ்வுலகி லவதரித்தனரே யாகிலும் இவர்களது ஞானப்ரபாவத்தைப் பார்த்தால் ‘அடியார்நிலாகின்ற வைகுந்தமோவையமோ துந்நிலையிடமே?’ என்றும் போலச் சங்கிக்க வேண்டும்படியான நிலைமையா யிருக்கின்ற தென்றவாறு. “அத்ரிஜமதக்கி பங்க்திரதவஸு நந்தஸூனுவா னவனுடைய யுகவரணக்ரமாவதாரமோ, வ்யாஸாதிவதாவேசமோ, மூது வர் கரைகண்டோர் சீரியரினே யொருவரோ, முன்னம் நோற்ற அனந்தன் மேற் புண்ணியங்கள் பவித்தவரோ என்று சங்கிப்பர்கள்” (ஆசார்யஹ்ருத யம்) என்று நம்மாழ்வார் திறத்திலு மொருவாறான சங்கையுண்டாகச் சொல் விற்றிதே. இதன் விரிவை வேறிடத்தில் வரைவாம். மேற்குறித்த தாள கோசபாடத்தின்கேளும் சில தார்க்கிகர் கோடியேற்றுவர்; அவற்றின் விரிவுக்கு இங்கு இடமில்லையென்க.

ஆனபின்பு அச்சப்படுத்தக்களை ஸ்வத: ப்ரமாணங்களாகக் கொள்ளும் வர்கள் அக்கொள்கையை நீத்துக்கொள்கவேன்று உறுதியாய்க்குறிக்கோரித் தலைக்கட்டுகின்றேன்.

(௫) இனி, ஐந்தாவது விஷயத்தைப்பற்றி எழுதுகின்றேன். தாலே லோ. செங்கீரை. சப்பாணி முதலியவற்றிற்கு இலக்கணங்குறமை வெவ்

ரைக்குக் குறையென்றதற் கிசைகின்றேன். இவ்விலக்கண ஆராய்ச்சிக்காக யாம் பற்பலநூற்களைப் புரட்டிப்பார்த்தும் பல்லாயிரம் புலவர்களைக் கேட்டுப் பார்த்தும் அறியப்பெற்ற தொன்றில்லை. வச்சணந்திமாலை முதலான சில பாட்டியல்களில், “சாற்றிய காப்புத் தால் செங்கீரை சப்பாணி, மாற்றிய முத்தமே வாராணை-போற்றிய, அம்புலியே யாய்ந்த சிறுபறையே சிறற்றிலே, பம்புசிறு தேரோடும் பத்து” என்று பிள்ளைக்கவிகள் பாடும் வகை பகரப்பட்டுளதேயன்றி ஒன்றிலுமவற்றினிலக்கணமுணர்த்தக் கண்டிலேன். இதனை யாராயினுங் கண்டுபிடித்துக் காட்டுவாராயின் தலையல்லாற் கைம் மாரிலேனே.

இனி மற்றொருவிஷயமும் கவனிக்க;— முன் முகவுரையுடன் சேர்த்து யாம் வெளியிட்டுள்ள பதிப்புக்குறிப்பில் அத்யாபகர்களின் பாடத்தை யிகழ்ந்துரைத்ததாகச் சிலர்மயங்கி உள்வெதும்புவதாகச் செவியிற்பட்டது, “ஐதாவலெவா-குமிதி-தூலீசு” || அத்யாபகர்களின் பாடத்துக்கும் வியாக்கியானத்துக்கும் பலவிடங்களிற் பொருத்தமில்லையென் றெழுதிற்றுண்டு, இதில் யாது குற்றமோ அறியேன். அப்பாடமும் அநாதிபரம்பரையாகவே அநுவர்த்தித்து வருதலால் அதனை யார் இகழவல்லார். பெரிய திருமொழியின் ஈற்றுப் பாசுரமாகிய “குன்ற மெடுத்து” என்ற பாட்டில் “மன்றில் புகழ்மங்க கைமன்க லிகன்றி சொல்” என்கிற சுத்தபாடத்தை ஒழித்து “மன்றில் மலிபுகழ்” எனப் பெரியோரனைவரும் சிறியேன் யானும் ஸேவித்து வருவது அத்யாபக பாடத்திலுள்ள அபிநிவேசாதசயத்தா லென்றதுதியிட்டு ஐயமறுக்க.

இப்பிரகரணத்தில் வரையவேண்டியவிஷயங்களுக்கு வரையறையிலை யாயினும் நூல்விருக்கஞ்சி நிற்கின்றேன். இதில்மதிமுன்னகையும் மருள்மூலமாகவும் நேர்ந்துள்ள பிழைகளைப் பெரியோர்தாமே பொறுத்தருள்வாராக.

பரீதாவினா
புரட்டாசெஸ்
30உ

இங்ஙனம், ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்
பிரதிவாதிபயங்கரம்-அண்ணங்கராசாரியன்.
பெருமாள் கோயில்.

இரண்டாந்திருமொழி, அரவணையாய்.

அவதாரிகை:—கண்ணபிரான் பகல்முழுதும் விளையாடி யிளைத்துப், பொழுது போனதையும் முலையுண்பதையும் மறந்து உறங்கிப்போய் பொழுதுவிடிந்து நெடும் போதாயும் கண்விழியாதிருக்கவே, யசோதைப் பிராட்டி அப்பிரானைத் துயிலெழுப்பி முலையுண்ணுமையை அவனுக்கறிவித்துத் தன் முலையை யுண்ணவேணுமென்று நிர்ப்பந்தித்து விரும்பி ஊட்டினபடியை ஆழ்வார்தாமு மதபவிக் கவிரும்பித் தம்மை அவ் யசோதைப் பிராட்டியாகவே டாவித்துக்கொண்டு அவனை அம்மமுண்ண வெழுப்புதல் முதலியவற்றைப் பேசி இனியசாகிரூர் - இத்திருமொழியில்.

அரவணையாய ரேறே யம்ம முண்ணத் துயிலே மூயே
இரவு முண்ண துறங்கி நீபோ யின்று முச்சி கொண்ட தாலோ
வரவுங் காணென் வயிறு சைந்தாய் வனமு லைகள் சோர்ந்து பாயத்
திருவு டைய வாய்ம தேத்துத் திளைத்து தைத்துப் பருகி டாயே. (க)

<p>அரவு அணையாய்—சேஷசாயியானவனே! (உனக்குப்பசியில்லையென்போமென்றால்) ஆயர் ஏறே - இடையர்களுக்குத் தலைவ வயிறு அசைந்தாய்—வயிறுந்தளர்ந்து நின் [னே நீ இரவும் } நீ (நேற்று) இரவும் முலை [ரூய்; உண்ணாது } உண்ணாமல் வன முலைகள்—(எனது) அழகிய முலைகள் உறங்கி போய்—உறங்கிப்போய்விட (உன்மேல் அன்பினால் நெறித்து), இன்னும்—இப்போதும் சோர்ந்து பாய - பால்வடிந்து பெருகிக் உச்சி கொண்டது—(பொழுதுவிடிந்து) உ [கொண்டிருக்க [ச்சிப்போதாய் விட்டது; ஆல்—ஆதலால் உடைய—அழகை உடைய அம்மம் உண்ண—முலையுண்பதற்கு வாய் மறித்து—(உன்) வாயைவைத்து துயில் எழாய் - (தூக்கந்தெளிந்து படுக் திளைத்து—செருக்கி கையிலிருந்து எழுந்திருக்கவேணும்; உதைத்து—கால்களாலே உதைத்துக்கொ வரவும் காணென் - (நீயே எழுந்திருந்து பருகிடாய்—முலையுண்பாய். [ண்டு அம்மமுண்ணவேணுமென்று சொல்லி) வருவதையும் கண்டிலேன்;</p>	
--	--

குறிப்பு:—[அரவணையாய்] எம்பெ நமான் திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையைவிட்டு கருஷ்ணாகைத் தோன்றி னாலும், "சென்றற்குடையாம்" என்கிறபடியே அவ்வக்காலத்துக்கு ஏற்ற கோலங்கொண்டு அடிமை செய்பவனான அந்திருவனநாதாழ்வான் கண்ணபிரானுக்குத் திருப்பள்ளி மெத்தை யாய் இனிது தூங்குவதற்கு உதவுகின்றனென்க. 'அம்ம முண்ண' என்றது - கண்ணனுடைய குழந்தைப் பருவத்திற்குத் தக்கபடியாக யசோதை சொல்லியதாகும். சிங்கம் முதலியவற்றின் ஆணையுணர்ந்துகின்ற 'ஏறு' என்ற பெயர், இலக்கணியால் 'ப்ரதாநன்' என்ற பொருளைத்தரும். இரண்டாமடியின் சுற்றிலுள்ள ஆல்—'ஆதலால்' என்பதன் சிதைவு; இனி, ஆல், ஓ—இரண்டும் இரக்கப் பொருளைக் குறிப்பன வென்றுமாம் வயிறுசைந்தாய்: நன்னூலார், "சினைவினைசினையொடும் முதலொடுஞ் செறியும்" என்றாராத

லின், சினை வினை முதலோடு செறிந்ததென்க. “வனப்புமுலை” என்கிறவித-
‘வனமுலை’ என்று விகாரப்பட்ட தென்பர்; “வனமே நீரும் வனப்பு மீம்
முந், துழாயும் மிகுதியுங் காடுஞ் சோலையும், புற்றுமனவே புகலுமென்பே
ரே” என்ற நிகண்டின்படி ‘வனம்’ என்ற சொல்லே அழகைக் குறிக்குமென்
பதும் பொருந்தும். (க)

வைத்த நெய்யுங் காய்ந்த பாலும் வடித யிரும் நறுவெண் ணையும்
இத்த னையும் பெற்ற றியே னெம்பி ரானீ பிறந்த பின்னை
எத்த னையுஞ் செய்யப் பெற்றா யேதுஞ் செய்யேன் கதம்ப டாதே
முத்த னைய முறுவல் செய்து முக்கு றிஞ்சி முலையு ணையே. (உ)

எம் பிரான்-எமது உபகாரகனே! எத்தனையும்-(நீ) வேண்டினபடி யெல்லாம்
வைத்த நெய்யும்-உருக்கிவைத்த நெய்யும் செய்யப் பெற்றாய்-நீ செய்யலாம்;
காய்ந்த } (ஏடுமிகுதியாகப் படையும்படி) ஏதும் செய்யேன்-(அப்படி நீ செய்வதற்
பாலும் } காய்ந்தபாலும் காக நான் உன்னை) ஒன்றும் செய்யமா
வடி தயிரும்-(உன்னளிரை) வடித்துக் கட்ட [ட்டேன்;
[டியாயிருக்கிற தயிரும் கதம்ப டாதே-நீ கோபியாதே கொள்;
நறு வெண்ணையும் - மணம்மிக்க வெண் முத்து அனைய } முத்தைப்போல் வெ
[ணையும் முறுவல் செய்து } ண்ணிமமாக மந்தஸ்பரி
இத்தனையும்-(ஆகிய) இவையெல்லாவற்
[றையும் மூக்கு உறிஞ்சி-மூக்கை உறிஞ்சிக்கொண்டு
நீ பிறந்த பின்னை-நீ பிறந்த பிறகு முலை உணாய்-முலை உண்பாயாக.
பெற்று அறியேன்-கண்டதில்லை;

குறிப்பு:—இத்தனையும் பெற்றறியேன்-(நெப்பால் முதலியவற்றில்)சிறி
தும் - - - - -க்கக்கண்டிலேன் என்றுமாம். கதம்ப-கோபம். குழந்தை
கள், மூக்குறிஞ்சி முலையுண்ணுதல்-இயல்பு. (உ)

தந்தம் மக்க எழுது சென்றால் தாய்மா ராவார் தரிக்க கில்லார்
வந்து நின்மேற் பூசல் செய்ய வாழ வல்ல வாச தேவா
உந்தை யாருன் திறத்த ரல்ல ருன்னை நாளுடன் றரப்ப மாட்டேன்
நந்த கோபு ணணிசி றுவா நான்ச ரந்த முலையு ணையே. (ங)

தம் தம் மக்கள்-தங்கள் தங்களுடையபின் உந்தையார்-உந்தைப்பரார்
[னைகள் உன் திறத்தர் } உன்விஷயத்தைக் கவ
அழுது-அழுதுகொண்டு அல்லர் } னிப்பவரல்லர்;
சென்றால்-(தம் தம்வீட்டுக்குப்) போனால் நான்-(அப்போதான்) நானும்
தாய்மார் ஆவார் - (அக்குழந்தைகளின்) உன்னை-(தீம்பில் கைவளர்ந்த) உன்னை
[தாய்மார்கள் ஒன்று உரப்ப } சிறிதும் அதட்ட வல்ல
தரிக்க கில்லார்-பொறுக்க மாட்டாதவர்க் மாட்டேன் } மையற்றிராநின்றேன்;
[ளாய் (இவையெல்லாங்கிடக்க);
வந - (தம் அழைத்துக்) நந்தகோபன்-நந்தகோபருடைய
அணி சிறுவா-அழகிய சிறுபிள்ளாய்!
நான் சுரந்த } எனது பால்சுரந் திருக்கிற
முலை } [முலையை
உணாய்-உண்பாயாக.

நின்மேல் பூசல் } உன்மேல் பிணங்க
செய்ய }
வாழ வல்ல-(அதைக்கண்டு) மகிழ்வல்ல

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, உ - திரு - அரவணையாய். ௧௧௧

குறிப்பு:—கண்ணபிரான் தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு விளையாடப் போனால் எல்லாப்பிள்ளைகளையும்போல விராமல் அப்பிள்ளைகளை அடித்துக் குத்திவிளையாடுவதொலால் அழுதுகொண்டே வீட்டுக்குச்செல்லும் அப்பிள்ளைகளைக்கண்ட தாய்மார்கள் மனம்பொறாமல் நொந்து அப்பிள்ளைகளைக் கண்ணுங்கண்ணீருமாய் அழைத்துக்கொண்டுவந்து காட்டி இவன்மேலே பழிசொல்லிப் பிணங்கினால் இவன் அதனால் சற்றும் இளைப்புக்கொள்ளாமல் அதையே ஹொம மாகக்கொண்டு ஸந்தோஷிப்ப நென்பதைக் காட்டுகிறார்—முதலிரண்டடியால். [வாசுதேவா] பசுவின் வயிற்றிலே புலிபிறந்ததி! யென்கிறார். [அணி சிறுவா!] அழகானபிள்ளையைப் பெற்றேனே. உன் + தந்தையார் = உந்தையார்; ௮௬௨ மொழி. ... (௩)

கஞ்சன் றன்றாற் புணர்க்கப் பட்ட கள்ளச் சகடு கலக்க ழியப் பஞ்சி யன்ன மெல்ல டியாற் பாய்ந்த போது நொந்தி மீம்மென் றஞ்சி னேன்கா ணமரர் கோவே யாயர் கூட்டத் தளவன் றுலோ கஞ்ச னையுள் வஞ்ச னையால் வலைப்ப தேத்தாய் முலையு ணையே. (௪)

அமரர் கோவே - தேவர்களுக்குத் தலைவ | அஞ்சினேன் காண்-பயப்பட்டேன்காண்; [னே! (நீ) டைய அச்சம்,]
கஞ்சன் தன்னால்-கம்ஸனால் ிர் கூட்டத்து } ழுடையார்
புணர்க்கப்பட்ட - (உன்னைக் கொல்வதற் அளவு அன்று ஆல் } டைய (அச்சத்தின்)
[காக] ஏற்படுத்தப்பட்ட [அளவல்லகாண்;
கள்ளம் சகடு-க்ருத்திரிமசகடமானது கஞ்சனை-(உன்னைக்கொல்வதற்காக மிக்க
கலக்கு அழிய-கட்டுக்குலைத்து உருமாறி) [வஞ்சனைகளைச் செய்த] கம்ஸனை
[அழித்து போம்படி உன் வஞ்சனையால் - உன்னுடைய வஞ்ச
பஞ்சி அன்ன } பஞ்சைப்போன்ற ஸ- [னையினாலே
மெல் அடியால் } குமாரமான உன் திருவ வலைப்படுத்தாய்-(உன் கையிற்) சிக்கும்படி
[டிகளினால் [செய்து கொன்றவனே!
பாய்ந்த போது-உதைத்தபோது முலை உணாய்-
நொந்திடும் என்று - (உன் திருவடி களுக்
[கு) நோவுண்டாகுமே யென்று

குறிப்பு:—[அஞ்சினேன் இத்தயாதி.] “பெற்றவளுக்கன்றோ தெரியும் பிள்ளையினருமை” என்றபடி உன்னைப் பெற்றதாயான எனக்குத்தான் உன் அருமை தெரியுமாதலால், மற்றை இடையர் திரளின் அச்சமெல்லாம் ஒன்று மீசார்தாலும் நான் உனக்கு ஏதேனும் தீங்குநேரிடுமோ! என்றுகொண்டிள்ள அச்சத்திற்கு ஒப்பாகாது என்றபடி. காண்-முன்னிலை யகை; தேற்றப்பொருள்தரும். ஆல்-தேற்றம்; ஒ-இரக்கம். பஞ்சி-பஞ்சு; கடைப்பிப்பாலி. “பஞ்சியின்ற” என்று பாட மாகில், பஞ்ச இயன்ற எனப்பிரித்து அப்பொருளையே கொள்ளலாம். வஞ்சனை-வஞ்ஞா. ... (௪)

தீய புந்திக் கஞ்ச னுன்மேற் சினமு டையன் சோர்வு பார்த்து மாயந் தன்னால் வலைப்ப டேக்கில் வாழ கில்லேன் வாசு தேவா [டா
தாயர் வாய்ச்சொல் கருமங் கண்டாய் சாற்றிச் சோன்னென் போக வேண்
ஆயர் பாடிக் கணிவி ளக்கே யமர்ந்து வந்தென் முலையு ணையே, (௫)

வாசுதேவா--கண்ணபிரானே!

திய புந்தி-துஷ்டபுத்தியையுடைய

கஞ்சன்--கம்ஸனுனவன்

உன் மேல்--உன்பக்கலிலே

சினப் உடையன்--சோபக் கொண்டவனா

[யிராநின்றான்;

சோர்வு பார்த்து - (நீ) தனியாயிருக்கும்

[ஸமயம் பார்த்து

மாயம் தன்னால்--வஞ்சனையால்

வலைப்படுக்கில் - (உன்னை) அகப்படுத்திக்

[கொண்டால்

வாழ கில்லேன்--(நான்) பிழைத்திருக்க சக்

[தையல்லேன்;

தாயர்--தாய்மார்களுடைய

வாய் சொல்--வாயினுற் சொல்லுவது

கருமம் கண்டாய்--அவச்யகர்த்தவய கார்ய

[மாகும்;

சாற்றி சொன்னேன்--வற்புறுத்திச்சொல்

[வாழ்த்தேன்;

போக வேண்டா--(நீ ஓரிடத்திற்கும்) போ

[கவேண்டா;

ஆயர் பாடிக்கு--திருவாய்ப்பாடிக்கு

அணி விளக்கே--மங்களதிபமானவனே!

அமர்ந்து வந்து--பொருந்தி வந்து

என் முலை உணும்--

குறிப்பு:--தேவகியின் மக்களாவரைக் கல்லிடைமோதி ஸ்ரீமஹத் திசெய்த கொடிய கம்ஸன் 'தேவகியின் அஷ்டமகர்ப்பம் உனக்குப் பகை' என்ற ஆகாயவானியினாலும், பின்பு துர்க்கை சொல்லிப்போனதனாலும் 'நம்பகைவன் கைதப்பிப்போய் நமக்கு அணுகவொண்ணாத இடத்திலே வளராகின்றான்; அவனை எப்படியாவது கண்டுபிடித்துக் கொன்றுவிடவே ணும்' என்று உன்மேல் மிகவும் கறுக்கொண்டு அஸுர பரக்குதிகளை ஸ்தாவரஜங்கமங்களான வடிவுகளைக்கொண்டு நீதிரியுமிடங்களில் நிற்கும் படி ஏவியிருக்கிறான்! அவன் அவர்களைக்கொண்டு நீ துணையற்றுத் திரியும் போதுபார்த்து உனக்குத் தெரியாமலே தப்படிடியாதபடி வஞ்சனையால் உன்னைப்பிடித்துக்கொண்டால் பின்னை என்னால் உயிர்தரித்திருக்கமுடியாது; என்பேச்சைப்பேணி இங்கேயே இருக்கக்கடவாய் என்று வற்புறுத்து கின்றான் [அணிவிளக்கே] உனக்கு ஏதேனும் தீங்குவந்தால் இத்திருவாய்ப்பா டியுடங்கலும் இருள்மூடிவிடுங்காணென்கிறான். சோர்வு -- தளர்ச்சி: இலக் கணையால் தனிப்பட்டிருத்தலைக் காட்டும். கருமம்--கூலி. ... (ரு)

மின்ன னைய நுண்ணி டையார் விரிதுழல்மேல் நுழைந்த வண்டு

இன்னி சைக்கும் வில்லி புத்தா ரினித மர்ந்தா யுன்னைக் கண்டார்

என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ விவனைப் பெற்ற வயிறு டையாள்

என்னும் வார்த்தை யெய்து வித்த விருட கேசா முலையு ணுயே. (கூ)

மின் அனைய--மின்னலையொத்த

நுண்--ஸூக்ஷ்மமான

இடையார்--இடையையுடையபெண்களின்

விரி குழல் மேல்--விரித்த [பரந்த] கூந்த

[லின்மேல்

நுழைந்த--(தேனை உண்ணப்) புகுந்த

வண்டு--வண்டுகள்

(தேனையுண்டு களித்து)

இன் இசைக்கும்--இனிதாக ஆளத்திவைத்

[துப்பாடாநின்ற

'வில்லிபுத்தூர்--ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே

இனிது--போக்யமாக

உன்னை கண்டார்--உன்னைப்பார்த்தவர்

இவனை பெற்ற

வயிறு உடையாள் } இவனை (ப்பிள்ளை

[நிறையுடையவள்

என்ன நோன்பு } என்ன துபஸஸு

நோற்றாள் கொலோ } பண்ணினாளே!

என்னும்--என்று கொண்டாடிச்சொல்லு

[கிற

வார்த்தை--வார்த்தையை

எய்துவித்த--(எனக்கு) உண்டாக்கின

இருடகேசா--ஹ்ருஷீகேசனே!

முலை உணும்--

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, உ - திரு - அரவணையாய். கரக

குறிப்பு:—[என்ன நோன்பித்யாதி.] ரூபகுணசேஷ்டாதிகளாலே இப்படி லோகநில ஷுணையுள்ள இப்பிள்ளையைப் பெற்றாரும் ஒருத்தியே! அவள்தான் பூர்வஜநமத்தில் நோற்ற நோன்பு எந்தான்! என்று என்னைப் பலரும் கொண்டாடும்படி பிறந்தவனே! என்று-யசோதை, கண்ணன் தன் வசப்படுகைக்காகப் புகழ்ந்து கூறுகிறபடி. ஹ்ருஷீகேசன்—(ரூபகுணதிகளாலே) ஸர்வேந்தரியங்களையும் கவருமவன். (சு)

பெண்டிர் வாழ்வார் நின்றோப் பாரைப் பெறுது மென்னு மாசை யாலே
கண்ட வர்கள் போக்கோழிந்தார் கண்ணி ணையாற் கலக்க நோக்கி
வண்டு லாம்பூங் குழலி னொருன் வாய முத முண்ண வேண்டிக்
கோண்டு போவான் வந்து நின்றார் கோலிந் தாநீ முலையு னாயே. (எ)

கண்டவர்கள்—(உன்னைப்) பார்த்தவர்க	கண் இணையால்—(தமது) இரண்டுகண் க
[என	[எரினனும்
பெண்டிர் வாழ்வார்—(தமதுகணவர்க்கு)	கலக்க நோக்கி—(உனது) திருமேனிமுழுவ
[மனைவியராயிருக்கின்றவர்கள்	[தும்பார்த்து
நின் ஒப்பாரை—'உன்னைப்போன்ற குழந்	உன்-உன்னுடைய
பெறுதும்-பெறுவோம்[பெறவேணும்]	வாய் அமுதம்-அதராமருத்ததை
என்னும்-எனக்கு	உண்ண வேண்டி-பாநம்பண்ண ஆசை
ஆசையாலே-ஆசையினாலே	[கொண்டவர்களாய்
போககு ஒழிந்தார்—'உன்னைவிட்டுப்) போ	கொண்டு போவான்- உன்னை) எடுத்துக்
[தலைத்தவிர்ந்தார்கள்;	[கொண்டுபோவதற்கு
வண்டு உலாம்-வண்டிகள் ஸஞ்சரிக்கிற	வந்து நின்றார்-வந்துநிற்கிறார்கள்;
பூ-பூவ்பங்களையணிந்த	கோலிந்தா-கோலிந்தனே!
குழலினார்-கூந்தலையுடையவர்கள்	நீ முலை உணாய்—.

குறிப்பு:—முதலிரண்டடியால்-பதிவிரதைகளான பெண்களின் மனோ
வ்ருத்தியும், பின் ஒன்றரையடியால்-யுவதிகளாய் ஹோமாத் ரஸ-உ-ருஷ-
க்களான பெண்களுடைய மனோவ்ருத்தியும் சொல்லுகிற தென்க. அவற்
றில் வேண்டினபடி ஆகிறது; இப்போது நீ முலையுண்ணவரவேணுமென்
கிறார். பெண்டிர் = இர்—பலர்பால் விருதி. பெறுதும்-தன்மைப்பன்மை
வினைமுற்று. ஆசா—வடசொல். கலக்கநோக்குதல்—ப்ரத்யங்க ஸௌந்
தர்யபராமர்ஸம். (எ)

இரும லைபோ லெதிர்த மல்ல ரிருவ ரங்க மெரிசெய் தாயுன்
திரும லிந்து திகழு மார்வு தேக்க வந்தென் னல்கு லேறி
ஒருமு லையை வாய்ம தேத்து ஒருமு லையை நெருடிக் கொண்டு
இருமு லையும் முறைமு றையா யேங்கி யேங்கி யிருந்துணையே. (அ)

இரு முலை போல்—இரண்டுமுலைபோலே
[(வந்து)

எதிர்த்த—எதிர்த்துகின்ற
மல்லர் இருவர்—(சாணாரமுஷ்டிகரென்

[ஹம்] இரண்டு மல்லர்களுடைய
அங்கம்—உடம்பை

எரிசெய்தாய்—(பயத்தாலே) எரியும்படி
[செய்தவனே!

வந்து—(நீ) வந்து
வன் அல் } என்மடி து ஏறிக்கொண்டு,

குல் ஏறி }
உன்—உன்னுடைய

திரு மலிந்து } அழகுநீரம்பி விளங்குகின்
திசுமும்மார்க்வு } த மார்பானது

தேக்க—(முலைப்பாலால்) நிறையும்படி
ஒரு முலையை—ஒருமுலையை

வாய் மடுத்தது—வாயிலேவைத்துக்கொண்டு
ஒரு முலையை— மற்றொருமுலையை

நெருடிக்கொண்டு—(கையினாலே) நெருடிக்
[கொண்டிருந்து

(மிகுதியாயிருப்பதுபற்றிப்
[பால் வாயிலடங்காமையினால்,

ஏங்கி ஏங்கி—இளைத்திளைத்து
(இப்படி)

இரு முலையும்—இரண்டுமுலையையும்
முறை முறை ஆய்—மாறிமாறி

இருந்து—பொருந்தியிருந்து
உணய்—உண்பாயாக

குறிப்பு:—திருமலிந்து திசுமார்வு = திரு—பிராட்டி என்றுமாம்.
தேக்க—‘தேங்க’ என்பதன் விகாரம். ஒருமுலையை வாயில் வைத்துக்கொண்டு மற்றொருமுலையின் கம்பைக் கையால் நெருடிக்கொண்டு பால் மிகுதியினால் மூச்சுத்தணக்க மாறிமாறி முலையுண்ணுதல்—குழந்தைகளினியல்பு ; “ஒருகையாலொருமுலைமுகம் நெருடா—வாயிலே முலையிருக்க” என்ற பெருமாள் திருமொழிகாண்க. இது—தன்மை நவிற்சி[ஸ்வபா வோக்தி].(அ)

அங்க மலப் போத கத்தி லணிகொள் முத்தஞ் சிந்தி ன்றப்போற்
சேங்க மலமு கம்வி யர்ப்பத்தீமை செய்திம் முற்றத்தாடே
அங்க மெல்லாம் புழுதி யாக அளைய வேண்டா வம்ம விம்ம
அங்க மரர்க் கமுத ளித்த வமரர் கோவே முலையு ணையே. (கூ)

அம்ம—தலைவனே!
(அவ்வரர்கள் கையிலகப்பட்டு இறவா

மலிருக்கும்படி தேவர்கள் அம்ருதத்தை
ப்பெறுதற்கு உன்னையடைந்த)

அங்கு—அக்காலத்திலே
விம்ம—(அவர்களவயியு) நிரம்பும்படி

அமரர்க்கு—(அந்த, தேவர்களுக்கு
அமுது அளித்த—(கநீராப்தியைக் கடைந்

து) அம்ருதத்தை (எடுத்துக்) கொடுத்த
அமரர் கோவே—தேவாதிராஜனே!

அம் கமலம் போது } அழகிய தாமரைப்பு
அகத்தில் } வினுள்ளே

அணி கொள் முத்தம் } அழகிய முத்து
சிந்தினல் போல் } கள் சிந்தியதை

[ஒத்திருக்கும்படி
செம் கமலம் } செந்தாமரைமலர்போன்ற

முகம் } (உனது) முகமானது
வியர்ப்ப—வியர்த்துப்போக

இ முற்றத்தாடே—இந்தமுற்றத்திலேயே
தீமை செய்து—தீம்பைச் செய்துகொண்டு

அங்கம் எல்லாம் } உடம்பெல்லாம் புழுதி
புழுதி ஆக } படியும்படி

அளைய வேண்டா—புழுதியினாயாதே;
முலை உணய்—முலையுண்ணவாராய்,

குறிப்பு:—அம்ம—வியப்பைக்குறிப்பதோர் இடைச்சொல்லுமாம்:
கேள் எனக்கொள்ளினுமாம். (கூ)

ஓட வோடக் கிண்கி ணிக ளோலிக்கு மோசைப் பாணி யாலே
பாடிப் பாடி வருகின் ருயைப் பற்ப நாப னென்றி ருந்தேன்
ஆடி யாடி யசைந்த சைந்திட்டதனுக் கேற்ற கூத்தை யாடி
ஓடி யோடிப் போய்வி டாதே யுத்த மாநீ முலையு ணையே. (க0)

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, உ - திரு - அரவணையாய். ௧௦௩

ஓட ஓட—(குழத்தைப்பருவத்துக்குத்தக்க ஆடி ஆடி—ஆடிக்கொண்டு
படி) பதறி ஓடுவதனால் வருகின்ற ருயை—வருகின்ற உன்னை
ஒலிக்கும்—சப்திக்கின்ற பற்பநாபன் என்று } (வேறேராபரணம்
கிண்கிணிகள்—பாதச்சதங்கைகளினுடைய இருந்தேன் } வேண்டாதபடி) பத்
ஓசைப்பாணியாலே—ஓசையாகிறசப்தத் [மத்தைநாபியிலுடையவெனன்று எண்
தால] உத்தமா—உத்தமனே!
பாடி பாடி—இடைவிடாது பாடிக்கொண்டு
அதனுக்கு ஏற்ற } அப்பாட்டிற்குத் தகுந்த ஆடி—ஆடிக்கொண்டே
கூத்தை } ஆட்டத்தை ஓடி ஓடிபோய் } என்னைக்கு எட்டாதபடி)
அசைந்து } வலப்புறமாகவும் இடப் விடாதே } ஓடிப்போய்விடாதே
புறமாகவும் அசைந்து முலை உணை—.

குறிப்பு:—கண்ணபிரான் நடந்துவரும்போது திருவடிச்சதங்கைகளின்
ஓசைதானே பாட்டாயிருக்கு மென்க. [பற்பநாபனென்றிருந்தேன்] “கொ
ப்பூழிலெழு கமலப்பூவழகர்” என்றபடி வேறொரு ஆபரணமும் வேண்டா
மல் திருநாபிகமலமே ஆபரணமாம்படியிருப்பானெருவனன்றோ இவன்!
இவனுக்கு வேறொருபாட்டும் கூத்தும் மா ம
நடையழகுமே பாட்டும் ஆட்டமுமாய் அமைந்த ஆர்சர்யம் என்னே! என்
றுவியப்புக்கொண்டிருந்தேன்; இனி,—இவன் அழிந்து கிடந்தவுலகத்தை
நாபிகமலத்திலுண்டாக்கினவனன்றோ, ஆகையால் நம்முடைய ஸத்தை
யையுந் தருகைக்காக வருகிறானென்றிருந்தேன் என்றும் விசேஷார்த்தம்
கூறுவர். (௧௦)

வார கோங்கை யாய்ச்சி மாத வாவுண் ணேன்ற மாற்றம்
நீர குவளை வாசம் நிகழ நாமம் வில்லி புத்தூர்
பார தோல்பு கழான் பட்டர் பிரான் பாடல் வல்லூர்
சீர செங்கண் மால்மேற் சென்ற சிந்தை பேறுவர் தாமே. (௧௧)

வார்அணிந்த—கச்சை அணிந்துகொண்டிருக்கிற பார் அணிந்த—பூமிமுழுவதும் அழகாகப்
கொங்கை—ஸ்தநங்கையுடைய தொல்புக } பழமையான டீர்த்தியை
ஆய்ச்சி—யசோதை ழான் } யுடையவருமான
மாதவா—‘மாதவனே! பட்டர் பிரான்—பேரியாழ்வார் அருளிச்
உண—(முலையை உண்பாயா) [செய்த
என்ற—என்று(வேண்டிச்) சொன்ன பாடல்—பாகரங்களை
மாற்றம்—வார்த்தையைக்குறித்தனவான்— வல்லார்—ஓதவல்லவர்;—
நீர் அணிந்த } நீர்நிலையை அழகுடையதா சீர் அணிந்த—குணங்களைவழகிய
குவளை } கச்செய்கிற செங்கழுநீரின் செம்கண் } சிவந்ததிருக்கணையுடைய
வாசம்—நல்லவாஸனை மால் மேல் } திருமால்நிடத்தில்
நிகழ நாமம்—ஒரேமாதிரியாக எப்போதும் சென்ற—பதிற்த
[வீசுகின்ற சிந்தை—மநஸ்சை
வில்லிபுத்தூர்—ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலவதரித்த பெறுவர்—அடைவார்கள்.
[வரும்]

குறிப்பு:—[வாரணிக்த கொங்கையாய்ச்சி] ராஜாக்களுக்கு போக்யமான பொருளை வேலைக்காரர் மூடிக்கொண்டுபோவதுபோல, கண்ணனுக்கு விருப்பமான ஸ்தனங்களை யசோதை பிறர்கண்படாதபடி கச்சினுல்மறைத்து வைப்பாளாயிற்று. மாற்றம் (ஆகிய) பாடல் எனத்தொடரும். குவளை—‘குவலம்’ என்ற வடசொல் விகாரம்: ‘குவலயம்’ என்பதுமதுவே; ‘குவாலயம் குவலயம் குவாலம் குவலம் குவம்’ என்பது—வடமொழி நிகண்டு. வாசம்—‘வாஸநா’ என்ற வடசொற்சிதைவு. ‘நிகழ்நாறும்’ என்ற அப்பாபக பாடம் பொருட்குப் பொருந்தாது; இத்திருமொழி முழுதும் மாச்சீர்கள் எட்டினாலாகிய அடிகள் காலக் கொண்ட எண்சீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தமாதலாலும். சிந்தை—வினா. நாம், ஏ—அசைச்சொற்கள். (௧௧)

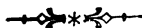
அடி:—அவனை வைத்த தந்தம் கஞ்சன் தீய மின் பெண்டிர் இருமலை அங்கமலம் ஓடவாரணி போய்.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.

முன்றந்திருமொழி

போய்ப்பாடு.

(இது அந்தாதித்தொடையாலமைந்தது)

அவதாரிகை:—யசோதைப் பிராட்டி கண்ணபிரானுக்குக் காதுகுத்திக் காதுபெருக்கிக் காதணிகளுமிட்டு அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டிக் காதுகுத்துகையாகிற அவ்வுத்ஸவத்துக்கு ஊரில் பெண்களையெல்லாமழைத்துவிட்டு, வந்தவர்களை ஸம்பாவிக்கைக்கீட்டான அடைக்காய் முதலிபவையும்கூட ஸம்பாதித்து வைத்து அவனைக் ‘காதுகுத்த’ என்ற மைக்க, அவன், காது நோகுமென்றஞ்சி ‘வரமாட்டேன்’ என்னச்செய்தேயும் அவனஞ்சாமைக்குறுப்பான வார்த்தைகளைச்சொல்லியும் அவனுக்கு அபிமதமான வஸ்துக்களைக்காட்டியும் உடன்படுத்திக்கொண்டு காது பெருக்கின்படியை, ஆழ்வார்தாமும் அவனைப்போல அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டிக் தம்மை அவளாகப் பாவித்துத்தக்காலம் போலே அவனைக்குறித்து அப்பாசுரங்களைப் பேசி அநுபவித்து இனியராகிரூர்—இத்திருமொழியில்.

இத்திருமொழியில் முதற்பாசுரம்முதல் பன்னிரண்டாம் பாசுரம்வரை முறையே எம்பெருமானுடைய த்வாதசநாமங்களைக் கூறிவருவது—ரத்நாவலியலங்காரத்தின் பார்ப்பும்.

போய்ப்பா டேடையநின் தந்தையுந் தாழ்த்தான் பொருதிறற் சஞ்சன் கடியன் காப்பாரு மில்லை கடல்வண்ணு வுன்னைத் தனியேபோ யெங்குந் திரிதி பேய்ப்பால் முலையுண்ட பித்தனே கேசவ நம்பியுன் னைக்காது குத்த [ன், ஆய்ப்பாலர் பெண்கே ளெல்லாரும் வந்தா ரடைக்காய் திருத்திநான் வைத்தே

பேரியாழ்வார் திருமொழி - உ - பத்து, ஈ - திரு - போய்ப்பாடு. கரு

பாடு உடைய-பெருமையை உடைய
நின் தந்தையும்-உன்தகப்பனும்
போய்- வெளியே) போய்
தாழ்த்தான்-(திரும்பிவருதற்குத்)தாமலித்

[தா ,
பொரு திறல்-போர்செய்யுந் திறமையுள்ள
கஞ்சன்-கடலுனே

சடியன்-(உன்விஷயத்தில்) மிகவும் க்ருர
[ஞயிராநின்றான் ;

சுடல்-சுடல்போன்ற [சுரமஹரமான]

வண்ணா-வடிவையுடையவனே !

உன்னை-உன்னை

காப்பாரும்-பாதுகாப்பவரான வேறொரு
[வரும்

இல்லை-(இங்கு [அப்போது] இல்லை;
(நீயோவென்றால்),

தனியே போய்-அஸஹாயனும்ப்போய்
எங்கும்-கண்டவிடங்களிலும்

திரிதி-திரியா நின்றாய்;

பேய்-பூதனையினுடைய

முலை பால்-முலைப்பாலை

உண்ட-உட்கொண்ட

பித்தனை-மதிமயக்க முள்ளவனே!

கேசவ-கேசவனே!

நம்பி-பூர்ணனானவனே!

உன்னை காது } உன் காதுகளைக் குத்துவ
குத்த } தற்காக

ஆய் பாலர்-இடைச்சியர்களாகிய

பெண்டுகள் } எல்லாப்பெண்டுகளும்

எல்லாரும் }

வந்தார்-வந்திராநின்றார்கள்;

நான்-நானும்

அடைக்காய் - (அவர்களுக்கு ஸம்பாவிக்க
[வேண்டிய; வெற்றிலைபாக்குகளை

திருத்தி வைத்தேன்-ஆய்ந்து வைத்திருக்
[கிறேன்.

குறிப்பு:—‘போய்’ என்பதை மிகுதிக்கு வாசகமாகக் கொண்டு, ரக்த்ய
வர்க்கத்தினுடைய ரக்த்யனத்திலே மிகவும் நோக்கமுடையவனாய் “கூர்வேற்
கொடுத்தொழிலன் நந்தகோபன்” என்கிறபடியே நீபிறந்தவன்று தொடங்
கித் தமது வேலாயுதத்தைக் கூர்மையாகத் தீட்டிக்கொண்டு நீபடுக்குந்
தொட்டிற்சீழே ஓரொறும்பு ஊர்ந்தாலும் சிங்கத்தின்மேற் சீறுமாபோலே
சீறி உன்னைக் காப்பாற்றுவதில் மிகவும் ஸ்ரத்தையையுடையனான என்றும்
பொருளாம். திரிதி - முன்னிலையொருமையினேமுற்று. அடை-இலை = வெற்
றிலை; காய் - பாக்கு. (க)

வண்ணப் பவள மருங்கினிற் சாத்தி மலர்ப்பாதக் கண்கினி யார்ப்ப
நண்ணித் தொழுமவர் சிந்தைபிரி யாத நாராயணவிங்கே வாராய்
எண்ணற் கரிய பிரானே திரியை யெரியாமே காதுக் கிவேன்
கண்ணுக்கு நன்மு மழகு முடைய கனகக் கடிப்பு மிவையா. (உ-)

நண்ணி தொழு } கிட்டிவணங்குகின்றவர்
மவர் } களுடைய

சிந்தை-மகாஸ்வரில் நின்றும்

பிரியாத-விட்டு நீங்காத

நாராயண-நாராயணனே!

(நீ;

வண்ணம்-(மிகக் செந்) நிறத்தையுடைய

பவளம்-பவழுவடத்தை

மருங்கினில்-திருவரையிலே

சாத்தி-சாத்திக்கொண்டு

மலர்-தாமரைமலர்போன்ற

பாகம்-பாகங்களிலுணிக்க

கிண்கிணி-சதங்கை

ஆர்ப்ப-ஒலிக்கும்படி

இக்கே வாராய்-;

(உன்மேல் அன்பில்லாதவர்களுக்கு)

எண்ணற்கு அரிய } நினைப்பதற்குத் அ
பிரானே } ருமையான ஸ்வாமி

திரியை-நூல்திரியை [யே!

எரியாமே-எரிச்சலுண்டாகாதபடி

காதுக்கு-(உன்) காதுகளுக்கு

இடுவன்-இடுவேன்;

(அப்படித் திரியையிட்டிக் காது

பெருக்கினால், பின்பு நீ அணிய
வேண்டியவையான)

கண்ணுக்கு நன்றும் } கண்களுக்கு மிகவும் கனகம் கடிப்பும்-பொற்கடிப்பும்
அழகு உடைய } அழகையுடைய[தர் இவை-இவையாகும்;
சரியமான] ஆ-ஆச்சர்யம்.

குறிப்பு:—கீழ்ப்பாசுரத்தில் காதுகுத்த அழைத்தாள்; காதில் நூல் திரியை இட அழைக்கிறாள்—இப்பாட்டில். காதுகுத்தி நூல்திரியை இட்டுக் காதுபெருக்கியபின்பு காதணிகளையிடுதல், இயல்பு. அழகும் = உம்-இசை நிறை. “கனகக்கடிப்புமீவையாம்” என்றும் பாடம் கொள்ளலா மென்பர். கடிப்பு—கர்ணபூஷணம். வண்ணப்பவளம்- வர்ணப்ரவாளம். ... (உ)

வையமெல் லாம்பேறும் வாய்கடல் வாழும் மகரக் குழைகோண்டு வைத்தேன்
வெய்யவே காதில் திரியை யீடுவெனீ வேண்டிய தேல்லாந் தருவன்
உய்யவில் வாயர் குலத்தினில் தோன்றிய வொண்கட ராயர் கொழுந்தே
மையன்மை செய்திள வாய்ச்சிய ருள்ளது மாதவ னேயிங்கே வாராய். (ங)

உய்ய-(நாங்களெல்லாம்) உஜ்ஜீவிக்கும்படி (உன்காதுக்குத் தினவு உண்டாகாம
இ ஆயர் குலத்) இந்த இடையர் குல லிருக்கும் பொருட்டு
திரியில் தோன்றிய } த்திலே வந்துபிறந்த வெய்யவே-வெம்மையுடனிருக்கும்படி
ஒன் சுடர்-மிக்க ஒளியையுடைய காதில் திரியை } (உன்) காதிலே திரியை
ஆயர் } இடையர்களின் கொழுந்து இடுவென் } இடுவேன்;
கொழுந்தே } போன்றவனே! நீ வேண்டியது } ம்பிய பொருள்
வையம் எல்லாம் } இந்தவுலகக்களை யெ எல்லாம் } களை யெல்லாம்
பெறும் } ல்லாம் (தனக்கு) விலை தருவன்-கொடுப்பேன்;
[யாகக் கொள்ளக்கூடிய மா தவனே-சரியு பதியே!
வாய்கடல் } பெரியகடலிலே வாழ்கி இள ஆய்ச்சியர் } இளமைப்பருவமுடைய
வாழும் மகரம் } ன்ற சுராமீனின் வடிவம் உள்ளத்து } இடைப்பெண்கள் மூலம்
குழை } மையச் செய்யப்பட்ட ம [விலே
[கரக்குழையை
கொண்டு } (உன்காது பெருக்கியிடும் மையன்மை } வ்யாமோஹத்தைச்
வைத்தேன் } படி) கொண்டு வைத்திருக்கி செய்து } செய்துகொண்டு
[தேன்; இங்கே வாராய்-

குறிப்பு:—[வெய்யவே இடுவன்] வெப்பு, தினவுக்குப் பரிஹாரமென்க. ஒன் சுடர் - “ஸஉ ஸ்ரேயாந்பவதி ஜாயமான:” என்றதை நோக்குக. (ங)

வணநன் றுடைய வயிரக் கடிப்பிட்டு வாய்காது தாழப் பெருக்கிக்
குணநன் றுடையரிக் கோபால பிள்ளைகள் கோலிந்தா நீசோல்லுக் கொள்ளாய்
இணைநன் றழகிய விக்கடிப் பிட்டா லினிய பலாப்பழந் தந்து
சுணநன் றணிமுலை யுண்ணத் தருவன்னான் சோத்தம் பிரானிங்கே வாராய்.

இ கோபாலர் } இந்த இடைப்பிள்ளைகள் வணம் நன்று } நல்லநிறத்தை மிகுதியாக
பிள்ளைகள் } உடைய } வுடைய
வாய் காது-(தமது) நீண்டகாதை வயிரம் கடிப்பு - வயிரக்கற்கள் அழுத்திச்
தாழ } (தோளளவுந்) தொங்கும்படி [செய்த கடிப்பை
பெருக்கி } பெருக்கி இட்டு-அணிந்துகொண்டு

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, ஈ - திரு - போய்ப்பாடு. ௧௦௭

(இப்படி தமது தாய்மார் சொல்லிய
படி செய்து)
நன்று குணம் } ஸத்தகுணசாலிசளா யிரா
உடையர் } நின்றார்கள்;
கோவிந்தா-கோவிந்தனே!
நீ-நீயோவென்றால் [ல்லை
சொல்வ- (தாயாகிய என்னுடைய) சொ
கொள்ளாய்-கேட்கிறாயில்லை;
(இப்படியிராமல் எனது
சொல்லைக் கேட்டு)
இணை-ஒன்றோடொன்றொத்து
நன்று அழகிய-மிகவுமழகியனவாயிருக்கிற

இ கடிப்பு-இக்கடிப்பை
இட்டால்-அணிந்துகொண்டால்,
நான்-நான்
இனிய பலாப் } தித்திப்பான பலாப்பழம்
பழம் தந்து } கள் கொடுத்து
சுணம் நன்று } சுணங்கையுடைய மிகவு
அணி முலை } மழகிய முலையையும்
உண்ண - (நீ) பருகும்படி
தருவன் - கொடுப்பேன்;
பிரான் - ஸ்வாமியே!
சோத்தம் - உனக்கு ஸ்தோத்தரம்;
இங்கே வாராய்-.

குறிப்பு:—வணம் - 'வண்ணம்' என்பதின் தொகுத்தல். வயிரக்கடிப்பு-
வஜ்ரகுண்டலம். கோபாலர் + பிள்ளைகள் = கோபாலபிள்ளைகள்; "சிலவிகா
ரமா முயர்திணை." சுணம் - "சுணங்கு" என்பதன் விகாரமென்பர். முலை
மேல் தோன்றும் நிறவேறுபாடு; பசுநிறம். இனி, "உ-குண-ம்" என்பது
'சுண்ணம்' எனத்திரிந்து, அதில் ணகரமெய் தொக்கி 'சுணம்' என்றாய்,
வாஸநாகுர்ணங்கனனிந்த முலையென்றும் பொருளா மென்பாருமுளர்.
சோத்தம் - 'ஸ்தோத்தரம்' என்ற வடசொற் சிதைவு என்னலாம்; இதற்கு-
"அஞ்ஜலி பண்ணுமவர்கள் அதுக்கு அதுகூலமாகத் தாழ்ச்சிதோற்றச்
சொல்லுவதொரு ஸப்தவிஸேஷம்" என்பது, பெரியஜீயருரை. ... (ச)

சோத்தம் பிரானேன் றிரந்தாலுங் கொள்ளாய் சுரிசுழ லாரோடு நீபோய்க்
கோத்துக் குரவை பிணந்திங்கு வந்தாற் குணங்கொண் டிடுவெனோ நம்பீ
பேர்த்தும் பேரியன வப்பந் தருவன் பிரானே திரியிட வொட்டில்
வேய்த்தடந் தோளார் விரும்பு கருங்குழல் விட்டுவே நீமிங்கே வாராய்.

பிரான் - 'தலைவனே!
சோத்தம் - உனக்கு ஓரஞ்ஜலி'
என்று - என்றுசொல்லி
இரந்தாலும் - (வரவேணுமென்று) கெஞ்
[சிக் கேட்டுக்கொண்டாலும்
கொள்ளாய் - (நீ என்சொல்லைக்) கேட்டு
[வருகிறதில்லை;
நம்பீ - பூர்ணனே!
சுரிசுழலாரோடு-சுருண்ட கூந்தலையுடை
[ய பெண்களோடு
போய் - (ஏகாந்த ஸ்தலத்திலே) போய்
கோத்து - கைகோத்து
குரவை பிணந்து - குரவைக்கூத்தாடி
இங்குவந்தால் - (பின்) இங்கேவந்தால்
(நீ அப்படிச்செய்ததை)

குணம் கொண்டு } (உனக்குத்) தகுதியா
டுவெனோ } னதாக (நான்) கொள்
[வனோ?
பிரானே - உபகாரகனே!
திரி இட } திரியை (உன்காதிலே) இட
ஒட்டில் } லாம்படி நீயிசைந்தால்
பேர்த்தும் - மறுபடியும் மறுபடியும்
பெரியன அப்பம் - பெரிய அப்பங்களை
தருவன் - கொடுப்பேன்;
வேய் தட } மூங்கில் போன்ற பெரிய
தோளார் } தோள்களையுடைய மகளிர்
விரும்பு - விரும்புகைக்கு உரிய
கரு குழல் } கருநிறமான கூந்தலையுடைய
விட்டுவே } விஷ்ணுவே!
நீ இங்கே வாராய்-.

குறிப்பு:—[சுரிசுமுலித்யாதி.] கண்ணபிரான், 'நேற்று நீ என்னை அழைக்கையில் நான் வர, அப்போதுவந்ததைக் குணமாகக்கொள்ளாமல் என்னை அடித்தவனன்றோ?' என்ன; யசோதை, 'நீ பெண்களுடன் தனியிடத்திலே குரவையாடிவந்தால் அதை நான் எப்படி குணமாகக்கொள்ளக்கூடுமென்கிறாளென்க. போத்தும் - புநீ புநீ; 'இது சிந்து, இது சிந்து' என்றுசொல்லி, யசோதை கொடுக்கும் அப்பங்களைக் கண்ணன் தள்ளிவிடவும், பின்னும் அவன் விரும்பும்படி பெரிய பெரிய அப்பங்களைக் கொடுப்பேனென்று கருத்து, சுரிசுமுலர்—“அராளகுந்தனா” என்ற வடநூலார் வழக்கமுங்காண்க. குரவைக்கூத்தாவது - ‘சூழ்நாடி மூலாடினாரே லாயவம்’ இத்யாதிப்படியே - ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்திலும் ஒவ்வொருகண்ணனாகத் தோன்றி நின்று கைகோத்தாடல்; இதைத்தான் ராஸக்ரீடை என்பது என்பர் - ஸாம்பரதாயிக ஆர்யவ்ருத்தர்;

“சிலப்பதிகாரம்” என்னும் தமிழ்க்காப்பியத்தில் “ஆய்ச்சியர் குரவையும” என்றவிடத்து அடியார்க்கு நல்லாருரையில், “குரவை யென்பது கூறுங்காலேச், செய்தோர் செய்த காமமும் விறலு, மெய்தவுரைக்கு மியல்பிற் றென்ப” எனவும், “குரவை யென்ப தெழுவர் மங்கையர், செந்நிலை மண்டலக் கடகக் கைகோத், தந்நிலை கொட்பின் றாடலாகும்” எனவுஞ் சொன்ன ராகவின், இதுவும் ஆய்ச்சியரிடத்து நிகழ்தலான் ஆய்ச்சியர் குரவை யெனக் கூத்தார் பெற்ற பெயர்” என்று உரைத்தவாறு காண்க. “குரவை யென்பது கை கோத்தாடல்” என்று ஸாமாந்யமாகச் சொன்னான் ஒரு தமிழன். (ரு)

விண்ணெல்லாங் கேட்க வழதிட்டா யுன்வாயில் விரும்பி யதனைநான் நோக்கி மண்ணெல்லாங் கண்டேன் மனத்துள்ளே யஞ்சி மதுகுத னேயென்றறிந்தேன் புண்ணேது மில்லையுன் காது மறியும் போறுத்திறைப் போதிரு நம்பி கண்ணுவென் காழ்முகி லேகடல் வண்ணு காவல னேமுலை யுணையே. (சு)

(மண்ணைத் தின்றதற்காக நான் உன்னை அடிக்கையில், நீ)

அறிந்தேன் - தெரிந்துகொண்டேன்; (உன்னுடைய காதிலே)

விண் எல்லாம் } மேலுலகங்கள் முழுவது கேட்க } ம் கேட்கும்படி

புண் ஏதும் } புண் ஒன்றுமில்லை; இல்லை

அழுதிட்டாய் - அழுதாய்; (நீ அப்படி அழுதையில்)

உன் காது } (கடிப்பிடும்போது) உன்காது மறியும் } சிறிது மடங்கும்;

நான் - (தாயாகிய) நான்

(அதைமாத்நிரம்)

விரும்பி - ஆதரங்கொண்டு

இறை போது - கண்ணகலம் [ரு;

உன் வாயில் - உன் வாயிலே

பொறுத்து இரு - பொறுத்துக் கொண்டிரு

அதனை - (நீ மண் உண்ட) அதை

நம்பி-பூர்ணனை!

நோக்கி - பார்க்கும்போது

(அவ்வாயில்)

கார் முகிலே - காளமேகம்போன்றவனே!

மண் எல்லாம் } லோகங்களை யெல்லாம் கண்டு } பார்த்து

கடல் வண்ணு - கடல்போன்ற திருநிறத் [தவனே!

என் மனத்துள் } என் மனஸ் } என அஞ்சி } பயப்பட்டு

காவலனை - ரக்ஷண வ்யாபாரத்தில் வல்ல [வனே!

மது குதனை } 'இவன் மதுஸூதனையாவ' என்று } நென்று

என் முலை உணயம்—.

குறிப்பு:—நோக்கி - நோக்க: எச்சத்திரிபு. அஞ்சி - 'இவனை நம்மக
னென்றெண்ணி யடித்தோமே, இவன்றானிப்போது நாராயணனாயிராகின்
ருனே' என்று அஞ்சினனென்க. 'என் காது குத்தியதனாற் புண்ணயிருக்
கிறது; நோம், ஆதலால் கடிப்புவேண்டா' என்று கண்ணன் சொல்லவே,
யசோதை 'புண்ணோதுமில்லை' என்கிறார். ஐய-ஹ-ஓடி-மன் - 'மது' என்ற
அஸுரனைக் கொன்றவன். "என்றிருந்தேன்" என்பது மொருபாடம். ஆகா
ஸம் சப்தகுணகமாதலால் "விண்ணெல்லாம் கேட்கு" என்றது 'என்' என்
பதை 'கண்ணு' இத்யாதி விளிப்பெயர்களோடு கூட்டியு முரைக்கலாம்.
காவலனே - கா - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். ... (சு)

முலையேதும் வேண்டேனென் றோடிகின் காதிற் கடிப்பைப் பறித்தேறிந் திட்டே
மலேமை யெடுத்து மகிழ்ந்து கண்மாரி காத்துப் பசுநிரை மேய்த்தாய்
சிலையொன்றிறுத்தாய் திரிவிக்கிரமா திருவாயர் பாடிப் பிரானே [னே
தலைநிலாப் போதேயுன் காதைப் பெருக்காதே விட்டிட்டேன் குற்றமே யென்

முலை - 'முலையையும்
ஏதும் - (மற்றுமுள்ள பகஷ்ணதிகள்)
[எதையும்
வேண்டேன்-(நான்; விரும்பமாட்டேன்'
என்று ஓடி-என் றுசொல்லி' ஓடிப்போய்,
நின் காதில் } (நான்) உன்காதிலிட்ட
கடிப்பை } காத்தனியை
பறித்து எறிந்திட்டே - பிடுங்கி யெறிந்துவி
மலையை - கோவாந்தந்மலையை [ட்டு
எடுத்து - (குடையாக) எடுத்துத் தூக்கி
மகிழ்ந்து - திருவுள்ள முகந்து
கல் மாரி - கல்வாங்குதில்-சின் தும்
காத்து-(இடையர் முதலானாரை)ரகித்து
பசு நிரை - பசுக்களின் திரளை

மேய்த்தாய் - மேய்த்தவனே! [வை
ஒன்று சிலை-ஒப்பற்றதொரு ருத்தநுள்
இறுத்தாய் - (பிராட்டியை மணம்புரிய)
[முறித்தவனே!
திரிவிக்கிரமா - த்ரிவிசுரமனே!
திரு ஆயர் பாடி - திருவாய்ப்பாடிக்கு
பிரானே - உபகாரகனே!
தலை நிலா } தலைநிலாக்காமலிருக்கிற இளங்
போதே } குழந்தைப்பருவத்திலேயே
உன் காதை } உன் காதை (த்திரியிட்டு)ப்
பெருக்காது } பெருக்காமல்
விட்டிட்டேன் - விட்டுவைத்தேன்;
(அப்படி விட்டுவைத்தது)
என் - என்னுடைய
குற்றமே - அபராதமன்றோ?

குறிப்பு:—"குற்றமேயன்றே" என்று அச்சுப்பிரதிகளிற் காணும்பாடம்
அந்தாதித் தொடைக்குப் பொருந்தாது; "குற்றமே யென்னே" என்பது,
தாளகோசங்களிற் பாடம். 'அன்னே' என்றபாடத்தில், 'பறித்தெறிந்திட்டே'
என்பதைப் 'பறித்தெறிந்திட்டது' என்பதன் விகாரமாகக்கொண்டு 'விட்
டிட்டேன்' என்பதை வினையாலணையும் பெயராகக்கொண்டு 'விட்டிட்ட
என்னுடைய' என்றுரைப்பது சாலுமென்ப. ... (எ)

அவ:—எட்டாம்பாட்டில், முதலிரண்டடி கண்ணன் பாசரமாகவும் பின்னிரண்
டடி யசோதை பாசரமாகவும் செல்லுகிறது.

என்குற்றமேயென்று சொல்லவும் வேண்டாகாணென்னேநான் மண்ணுண்டே
அன்புறம் நோக்கி யடித்தும் பிடித்து மனைவார்க்குங் காட்டிற் றிலையே [ருக

வன்புற் றரவின் பகைக்கோடி வாமன நம்பியுன் காதுகள் தூரும்
துன்புற் றனவேல்லாந் தீர்ப்பாய் பிரானே திரியிட்சே சொல்லுகேன் மெய்யே.

(நான் இப்போது உன்சொல்லைக் கேளாமலிருப்பது) என் குற்றமே } 'என்னுடைய குற்றமே என்று } யாகு.' என்று சொல்லவும் } நீ சொல்லுதலும் வே வேண்டா காண் } ண்டிய தில்லையாண்;	பஞ்ச - விரோதியான கருடனை கொடி - கொடியாகவுடைய வாமந் நம்பி - வாமநமூர்த்தியே! (இப்படி நீ ஒன்றுசொல்ல நானென்று சொல்வதாகப் போதுபோக்குக்கொண்டிருந்தால்) உன் காதுகள் } உன்னுடைய (குத்தின) தூரும் } காதுகள் தூர்ந்துவிடும்; (உன்னையடுத்தவர்கள்) உற்றன - அடைந்தனவான துன்பு எல்லாம் - துன்பங்களை யெல்லாம் தீர்ப்பாய் - போக்குவனே! பிரானே - உபகாபகனே! திரி தூட்டு - (உன்காதுல்; திரியையிட்டு மெய்யே) (உன்னை யடிக்கமாட்டே சொல்லுகேன்) னென்று நீநம்பும்படியா (ந) சபதத்தைச் சொல்லுவேன் (என்கிறான்).
(நான் மண் } நான் மண்ணுண்டதா உண்டேன் ஆக } கச்சொல்லி என்னை - (மண்தின்னாது) என்னை பிடித்தும் - பிடித்துக்கொண்டும் அன்பு உற்று-அன்பை ஏறிட்டுக்கொண்டு [அன்புடையவள்போல] நோக்கி - (என்வாயைப்) பார்த்து அடித்தும் - (என்னை) அடித்தும் அனைவர்க்கும் - எல்லார்க்கும் [யோ? காட்டிற்றிலையே - (நீ) காட்டினதில்லை (என்று கண்ணன்சொல்ல அதற்கு யசோதை) வல் புற்று } 'வலியபுற்றில் வவறிக்கின்ற அரவின் } பாம்புக்கு	

குறிப்பு:—கண்ணன், யசோதையைநோக்கி, “தலைநிலாப்போதே உன்
காதைப் பெருக்காதே விட்டிட்டேன் குற்றமேயென்னே” என்று நீஎன்னை
வெறுத்துச் “சொல்லுவது - நீ சொன்னதை நான் கேட்கவில்லையென்று
என்மேலுள்ள குற்றத்தை நினைத்தன்றோ?” என்ன, அதற்கு யசோதை
‘பின்னை யார்குற்றம்?’ என்ன, கண்ணன் ‘உன்மீதுங் குற்றமில்லையோ?’
என்ன, யசோதை ‘நானுன்னை என்ன செய்தேன்?’ என்ன; கண்ணன் ‘நான்
மண்தின்னாதிருக்கையில் மண்தின்றதாகப் பழியையேறிட்டு என்மேல் அன்
புடையாள்போல என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு என்வாயில் மண்தின்ற கவடு
இருக்கிறதாவென்று பார்த்து, அது இல்லாதிருக்கையிலேயே அதைக்கண்
டதாகச் சொல்லியபிடித்து அவ்வளவோடு நில்லாமல் ‘பாருங்கோள் பெண்
காள்! இவன் மண்தின்னும்படியை’ என்று எல்லார்க்கும் நீகாட்டவில்லை
யோ’ என்ன, யசோதை ‘இப்படி நாம் வழக்காடிக்கொண்டிருந்தால் போது
போகின்றது, ஆஸிரிதருடைய ஆர்த்தியைத் தீர்க்குமவனே! உன்காதுகள்
தூர்ந்துவிடும்’ என்ன, கண்ணன் ‘நீ என்னை ஸ்தோத்ரமபண்ணவேண்டா,
என்னைப்பிடித்தல் அடித்தல் செய்வதில்லையென்று உறுதியாக ஒருவார்த்
தைசொல்’ என்ன, யசோதை ‘நான்திரியிடும்படி நீ இசைந்துவா, பின்பு அங்
கானமே ஸத்யம் பண்ணித்தருகிறேன்’ என்கிறாள். ‘செல்லு கேன் மெய்யே’
என்றும்பாடமுண்டாம்;கண்ணன், ‘என்கேள்விக்குத்தக்க ஸமாதானம் சொல்

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௨ - பத்து, ௩ - திரு - போய்ப்பாடு. ௧௧௧

லாமல் என்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ணவேண்டா, கடக்க நிற்கப்போ' என்ன, யசோதை 'இந்தக்கையிலுள்ள திரியை உன்காதிலிட்டுவிட்டு, ஸத்யமாய்க் கடக்கப்போய் விடுகிறேன்' என்கிறாளென்று பொருள்கொள்ளலாம். [சொல்லவும் வேண்டா] நெஞ்சினால் நினைத்ததே சாலவழகிது, இதனை வாய்கொண்டு வெளிப்படச் சொல்லவும் வேணுமோ? ... (அ)

[யை யென்று மெய்யென்று சொல்லுவார் சொல்லைக் கருதித் தோட்புண்டாய் வேண்ணெ கையைப் பிடித்துக் கரையுர லோடென்னைக் காணவே கட்டிற் றிலையே செப்தன சொல்லிச் சிரித்தங் கிருக்கில் சிரீதரா வுன்காது தூரும் கையில் திரியை யிகேடா யிந்நின்ற காரிகை யாரசிரி யாமே. (கூ)

சொல்லுவார் } சொன்ன சொன்னபேச் (அதற்கு யசோதை சொல்லுகிறாள்);—
சொல்லை } சுக்ஷணையல்லாம் சிரீதரா - ஸ்ரீதரனே!
மெய் என்று கருதி - (நீ) மெய்யென்றெ செய்தன - (நான் முன்பு) செய்தவற்றை
[ண்ணி சொல்லி - சொல்லிக்கொண்டு
வெண்ணெய - 'வெண்ணெயை சிரித்து - புன்சிரிப்புச்செய்து
தொடுப்பு உண்டாய் - களவுகண்டு உண் அங்கு - அங்கே [தூரத்தில்]
[டாய்] அருக்கல் - (பொழுதுபோக்கிக்கொண்டு
என்று - என்று (என்றது பழிசுமத் இருந்தால்
கையை பிடித்து-(என்) கையைப்பிடித்து உன்காது - உன்காதுகள்
காண - (பலரும்) கண்டுபரிஹவரிக்கும்படி தூரும் - தூர்த்துவிடும்;
கரை உரலோடு - விளிம்பிலே வேலைசெய் இடமின்ற } (உன் முன்னே) நிற்கிற
[திருக்கிற உரலில் காரியாயார் } இந்தப் பெண்கள் சிரியாத
என்னை - (ஒன்றும் திருடாத) என்னை சிரியாமே } படி. [யை
கட்டிற்றிலையே - நீ கட்டவில்லையா? கையில் திரியை-(என்) கையிலுள்ள திரி
(என்று கண்ணன் யசோதைமேல் இடுகிடாய்-இட்டுக்கொள்வாயாக.
குற்றஞ்சாட்டிச் சிரித்திருக்க)

குறிப்பு:—[சிரியாமே] 'சொண்ணக்காது, கூழைக்காது' என்று பெண்கள் சிரியாதபடி யென்றுகருத்து. சொல்லுவார் என்றது - கொள்ளத்தகாதபேச் சையுடையவர் என்ற கருத்தைக்காட்டும். தோட்பு - (ஒருவரையும் கேள்மல்) தொடுதல்; எனவே, களவாய்: 'பு' விசுவதிபெற்ற தொழிற்பெயர். கிடாய் - முன்னிலை மசைச்சொல். ... (கூ)

காரிகை யார்க்கு முனக்கு மிழக்குற்றென் காதுகள் வீங்கி யேரியில் தாரியா தாகில் தலைநொந் திடுமென்று விட்டிட்டேன் குற்றமே யன்றே சேரியிற் பிள்ளைக ளெல்லாருங் காது பேருக்கித் திரியவுங் காண்டி ஏர்விடை செற்றிளங் கன்றெறிந் திட்ட விருடகே சாவென்றன் சுண்ணெ.

காதுகள் - '(என்னுடைய) காதுகள் | உனக்கும் - (என்காதில்திரியிடநிற்கிற)
வீங்கி - வீங்கிப்போய் உற்ற (து) - நேரிட்டதான [உனக்கும்
எரியில் - எரிச்சலெடுத்தால், இழுக்கு - சேதம்
காரிகையார்க்கும் - (பரிஹவரிக்கிற)பெண் என் - ஏதேனுமுண்டோ?
[கருக்கும்] (என்று கண்ணன் சொல்ல,

யசோதை சொல்லுகிறான்);—
 (நீ இன்னும் இளம்பருவத்திலிருந்த
 போது)
 தாரியாது ஆகில்—(திரிபை இடுவது) பொ
 [ராமர்போனால்
 தலை நொந்திடும்] (குழந்தைக்குத்) தலை
 என்று } நோய் உண்டாய்விடுமே'
 [யென்று நினைத்து
 விட்டிட்டேன் - (முன்னமே காதுகுத்தா
 மல்) இருத்துவிட்டேன்;
 (அன்பினால் அப்படி விட்டிருந்தது)
 குற்றமே அன்றே - (என்னுடைய) குற்ற
 [மேயா மல்லவா?
 ஏர் லிடை - ஆழகிய ரிஷபத்தின் வடிவு
 [கொண்டுவந்த அரிஷ்டாஸுவனை

சென்று - அழித்து
 இனகன்று - சிறிபகன்றின் வடிவாய்வந்த
 [வத்ஸாஸுவனை
 எறிந்திட்ட - (குணிலாகக்கொண்டு விளா
 [மரத்தின்மேல்) வீசிய
 இருடிகேசா - ஹ்ருஷீகேசனே!
 என்றன் கண்ணே - எனக்குக் கண்போன்
 [றவனே!
 சேரியில் - இவ்விடைச்சேரியில் [நாம்
 பிள்ளைகள் எல்லாரும் - எல்லாப்பிள்ளைக
 காதுபெருக்கி-காதைப்பெருக்கிக்கொண்டு
 திரியவும் - திரியாநிற்பதையும்
 காண்டி - நீ காணுகின்றாயன்றோ!

குறிப்பு:—நீயும் இடைச்சேரியிலுள்ள பிள்ளைகளைப்போலக் காதுபெ
 ருக்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது, குறிப்பெச்சம். தாரியாதாகில்-
 நீட்டல் விகாரம்; யாரியாதாகில்: நீகுழந்தையா யிருக்கும்போதே உன்கா
 தைக்குத்தித் திரியிட்டிருக்கவேணும்; அப்போது, ஐயோ! சிறியகுழந்தை
 யாயிற்றே! காதுகுத்தினால் ஒருகால் குழந்தைக்குத் தலைவலியுண்டாகுமோ
 என்றஞ்சிக் குத்தாமல் விட்டது என்னுடைய குற்றமன்றோவென்று வெறுத்
 துச் சொல்லுகிறானென்க காண்டி - 'உ' விசுத்திபெற்ற முன்னிலை பொரு
 மை வினைமுற்று. (சு0)

கண்ணைக் குளிரக் கலந்தேங்கும் நோக்கிக் கடிசுமழ் பூங்குழ லார்கள்
 எண்ணத்து ளென்று மிருந்துதித் திக்கும் பெருமானே யெங்க ளமுதே
 உண்ணக் கனிகள் தருவன் கடிப்போன்றும் நோவாமே காதுக் கிவேன்
 பண்ணைக் கிழியச் சகட முதைத்திட்ட பற்பநா பாலிங்கே வாராய். (க6)

குளிர - மனங்குளிரும்படி
 கண்ணை - (உன்) கண்ணை
 (இடைப்பெண்களுடைய கண்களோடு
 கலந்து - சேர்த்து, [வதும்
 எங்கும் - (அவர்களுடைய) வடிவம் முழு
 நோக்கி - பார்த்து,
 கடி சுமழ் - வாஸனை வீசுகின்ற
 பூ - புஷ்பங்களினிந்த
 குழலார்கள் - கூந்தலையுடைய அப்பெண்
 [களினுடை
 எண்ணத்துள் - மனஸ்வினுள்ளே
 என்றும் இருந்து - எப்போதுமிருந்துகொ
 தித்திக்கும் - ரவிக்கின்ற [ண்டு
 பெருமானே-பெருமையை யுடையவனே!

எங்கள் அமுதே-எங்கள் ஁டைய அம்ருதம்
 [போன்றவனே!
 உண்ண - (நீ) தின்பதற்கு
 கனிகள் - (நாவல் முதலிய) பழங்களை
 தருவன் - கொடுப்பேன்;
 கடிப்பு - காதுணியை [டி
 ஒன்றும் நோவாமே - சிறிதும் நோவாது
 காதுக்கு - (உன்னுடைய) காதிவே
 இடுவன் - இடுவேன்; [தை
 சகடம் - (அஸுராவீஷ்டமான) சகடத்
 பண்ணை கிழிய } கட்டுக்குலையும்படி உதை
 உதைத்திட்ட } த்தருளின
 பற்பநாபா - பதமநாபனே!
 இங்கே வாராய்—.

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, ந - திரு - போய்ப்பாடு. ககந்.

குறிப்பு:—‘கண்ணைக்குளிரக்கலந்து’ என்கிறவித்தால் - சகடாப்ரீதி [தாராமைத்ரீ] எனப்படுங் கண்கலனியைச் சொல்லுகிறதென்க. கண்ணை என்பதிலு, ஐநாரத்தை அசையாக்கொண்டு, கடிக்கமுழிங்குமுலார்கள் கண்குளிரச்சியடைய உன்னுடம்புமுழுதும் பொருந்தப்பார்த்து (உன்னோடு கலக்கும்படிக்களை யெண்ண, அவர்களுடைய அந்த) எண்ணத்தின்படியே எப்போதும் அவர்களுக்கு போச்யனாயிருக்கும் பெருமானே! என்று உரைத்தலும் ஏற்கும் பண்ணைக்கிழிய = பண் - செவ்வை; அது குலையும்படி: ஸைதிபத்தங்கள் சிதறுள்படி, (கக)

வாவென்று சொல்லிபென் கையைப் பிடித்து வலிபவே காதிற் கடிப்பை நோவத் தரிக்கி லுனக்கிங் கிழக்குற்றென் காதுகள் நொந்திடுங் கில்லேன் நாவற் பழங்கோண்டு வைத்தே னிவைகாணாய் நம்பீமுன் வஞ்ச மகளைச் சாவப்பா லுண்டு சகடிழப் பாய்ந்திட்ட தாமோ தளாலிங்கே வாராய்.(கஉ)

(கண்ணை யசோதையைப்பார்த்து)	நம்பீ - பூர்ணனை!
வா என்று சொல்லி-(நான் காதில் திரி	நாவல் பழம் - (உனக்கு இஷ்டமான) நா
யிடலுங்கே)வருவாயாக' என்று சொல்லி	[வற்பழங்களை
என் கையை } என் கையைப் பிடித்துக்	கொண்டு வைத்தேன் - கொண்டிவைத்தி
பிடித்து } கொண்டி	[ருக்கிறேன்;
காதில் - காதிலே	
தோவ - தோப்படி	இவை - இவற்றை
கடிப்பை - காதணியை	காணாய் - பார்ப்பாயாக;
இங்கு - இப்போது	முன் - முன்பு
வலியவே - பலாத்காரமாக	வஞ்சம் } வஞ்சனையுள்ள பூதனையானவன்
தரிக்கில் - இட்டால்	மகள் }
உனக்கு - உனக்கு	சாவ - மாளும்படி
இழுக்கு } சேதமுண்டானதென்	பால் - (அவளது) முலைப்பால்
உற்றது) என் } ன்?	உண்டு - பாடம்பண்ணி,
காதுகள் - (என்) காதுகள்	சகடி - சகடாஸூரன்
நொந்திடும் - நோ வெடுக்கும்;	இற - முறியும்படி
கில்லேன் - (அதைப்பொறுக்கவல்ல) வல்	பாய்ந்திட்ட - (கால்களைத்) தூக்கியதைத்த
[லலையுடையே னல்லேன்;	தாமோதர! இங்கே வாராய்—.
என்று மறுத்துச் சொல்ல;—	
யசோதை சொல்லுகிறான்;—	

குறிப்பு:—பூதநாசகடகீரண வ்ருத்தாந்தத்தைக் குறித்ததற்குக்கருந்தி-காதுநோவைப் பொறுத்தல் உனக்குப்பெரிதன்றென்கை. [தாமோதரா] வயிற்றில் கடிற்றுத்தழும்பை மறந்தாயோ என்றபடி. தரிக்கில் - தரிப்பிக்குல்; பிறவினைவில் வந்த தன்னினை. “இவை ஆனாய” என்பது - அத்தயாபக பாடம். மகளை - அசை. (கஉ)

வார்காது தாழப் பெருக்கி யமைத்து மகரக் குழையிட வேண்டிச் சீரா லசோதை திருமாலைச் சொன்னசொற் சிந்தையுள் நின்று திகழப்

பாரார் தொல்புக ழான்புது வைமன்னன் பன்னிரு நாமத்தாற் சோன்ன
ஆராத வந்தாதி பன்னிரண் மேவல்லா ரச்சத னுக்கடி யாரே. (கக)

அசோதையசோதையானவன்
வார்—(ஸ்பபாவமாகவே) நீண்டிருக்கிற

பார் ஆர் தொல் } பூமியில் நிரம்பிய பழ
புகழான் } மையான யசஸ்வை

[யுடையவரும்]

தாழ—தொங்கும்படி

பெருக்கி—வளர்த்து

அமைத்து—ஒரளவிலே நிற்கும்படி செய்து

மகரம் குழை } மகரகுண்டலங்களை
இடவேண்டி } இட விரும்பி

திரு மாலே—சீரிய; பதியானகண்ணை

சீரால் சொன்ன—சிறப்புக்குறையாதபடி

சொல்—சொற்கள் [அழைத்த

சிந்தையுள்—(தம்முடைய)மனஸ்சிலே

நின்று—நிலையாகப்பொருந்தி

திசுழ—விளங்க,

(அச்சொற்களை,

புதுவை—ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு

மன்னன்—நிர்வாஹகருமான பெரியாழ்வார்

பன்னிருநாமத் } த்வாதசநாமங்களோடு

தால் சொன்ன } ஞ்சேர்த்துச்சொல்லி

[யழைத்த

ஆராத—'ஓத ஓத' த்ருப்திபிறவாத

அந்தாதி—அந்தாதித்தொடையினாலாகிய

பன்னிரண்டும்—பன்னிரண்டு பாட்டுக்களை

[யும்]

வல்லார்—ஓதவல்லவர்கள்

அச்சதனுக்கு—எம்பெருமானுக்கு

அடியார்—அடிமைசெய்யப்பெறுவர்.

குறிப்பு—வார்—உரிச்சொல். அந்தாதி—அந்தத்தை ஆதியாகவுடையது; அன்மொழித்தொகை; வ—மொழித்தொடர், தீர்க்கஸந்தி; அந்தாதியாவது—முன்னின்ற செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்துவருஞ் செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது. சொற்றொடர் நிலைச்செய்யுள் பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுள் என்றவகையில், இது சொற்றொடர்நிலை: “செய்யுள்ந்தாதி சொற்றொடர்நிலையே” என்றார் தண்டியலங்காரத்தும். அச்சுதன் - (ஆஸ்ரிதரை) நமுவஸீடாதவன்; (தன்னுடைய நிலையில் நின்றுத் தான் ஒருபோதும்) நமுவாதவனென்றுமாம்: [நவ்யாவயதி, நவ்யவதிவெத்யவ்யகதி]. திருநாமங்கள் பன்னிரண்டாதலால், பாசுரங்களும் பன்னிரண்டாயின: திருநாமப்பாட்டு ஒன்று.

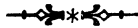
அடி:—போய் வண்ணம் வையம் வணம் சோத்தம் விண் முலை என் மெய் காரிகைகண்ணை வாவார் வெண்ணெயிலேந்த.

முன்றாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, சு - திரு - வேண்ணையனைந்த. ககந்

நான்காந்திருமொழி

வேண்ணையனைந்த.

அவதாரிகை:—யசோதைப்பிராட்டி கண்ணபிரானுக்குக் காதுகுத்தித்
காதைப்பெருக்கிக் கடிப்பிட்டபின்பு, அனுக்கம் நீங்க அவனைநீராட்ட வேணுமெ
ருசைப்பட்டு அதற்குவேண்டிய உபகரணங்களை யெல்லாம் வித்தப்படுத்தி அப்பிரா
னைப் பலபடியாக நல்வார்த்தை சொல்லிப் புகழ்த்தழைத்து மஞ்சனமாட்டியதை ஆழ்
வார் தாமும் அதுபவிக்க விரும்பித் தம்மை அவளாடப் பாவித்து அவன் அக்காலத்திற்
பேசியதை யெல்லாம்பேசி இனியராகிறார் - இத்திருமொழியில்.

வேண்ணையனைந்த குணங்கும் விளையாடு புழுதியுங் கொண்டு
திண்ணென விவ்விரா வுன்னைத் தேய்த்துக் கிடக்கநா னுட்டேன்
எண்ணெய் புளிப்பழங் கொண்டிங் கெத்தனை போது மிருந்தேன்
நண்ண லரிய பிரானே நாரணு நீராட வாராய் (க)

வேண்ணைய் } வேண்ணையனைந்ததனா
அனைந்த } லான
குதனுங்கும்—மொச்சநாற்றத்தைபுழ
விளையாடு புழு } விளையாடுவதனாற்படித்
பெயும் } புழுதியையும்
கொண்டு(உடம்பிற்,கொண்டிருந்து,
(அதனால்),
இ இயா—இன்றை இயவில்
தேய்த்து } (உடம்பைப் படுக்கையிலே)
கிடக்க } தேய்த்துக்கொண்டு படுத்
[திருக்கும்படி (விட)
உன்னை—உன்னை
திண்ணென—சிச்சயமாக
நான் ஓட்டேன்—நான்ஸம்மதிக்கமாட்
[டேன்;

எண்ணெய்—(தேய்த்துக்கொள்வதற்குவே
[ண்டிய) எண்ணெயையும்
புளி பழம்—புளிப்பழத்தைபுழ
கொண்டு—வலித்தமாசுவைத்துக்கொண்டு
இங்கு—இங்கே
எத்தனைபோதும்—எவ்வளவுகாலமாக[வெ
குக்காலமாக]
இருந்தேன்—உன்வரவை யெதிர்பார்த்து)
இராகின்றேன்;
நண்ணல் அரிய } ஒருவராலும் ஸ்வயத்
பிரானே } நத்தால் கிட்டக்கூ
[டாத ஸ்வாரியே!
நாரணு—நாராயணனை!
நீராட—நீராடுவதற்கு
வாராய்—வரவேணும்.

குறிப்பு:—கண்ணபிரான் * தாரார்தடந்தோள்களுள்ளவழி கைநீட்டி
வேண்ணையனைந்ததனால் உடம்பெல்லாம் அவ்வேண்ணையப்பட்டு மொச்
சைநாற்றம் வீசும்; அதனோடு விளையாடப்போனால் அதன்மேல் புழுதியும்
படியும்; இவ்விரண்டும் உடம்பிலிருந்தால் தினவதின்னும்; அதற்காகக் கண்
னை உடம்பைப் படுக்கையிலே தேய்ப்பனும்; இப்படியெல்லாம் வருந்து
வதைப் பொறுக்கமாட்டாமல் நீராடவழைக்கின்றனனென்க. விளையாடு
புழுதி - வினைத்தொகை; விளையாடின புழுதியெனவிரிக்க. ‘உண்ட இளைப்பு’
என்ற விடத்துப்போல, விளையாடியதனால்தோன்றிய புழுதியென்க. புளிப்
பழம் - எண்ணெயைப் போக்குவதாயப் புளிப்புச்சுவையுடையதா யிருக்
கின்ற ஒருவகைப்பழத்தைக் குறிச்சுமென்பர்; சீக்காபைக்காட்டுமென்பாரு
முளர். என் + நெய் = எண்ணெய். (க)

கன்றுக ளோடச் செவியிற் கட்டேஹம் புபிடித் திட்டால்
தென்றிக் கேமோகில் வெண்ணெய் திரட்டி விழுங்குமா காண்பன்
நின்ற மராமரஞ் சாய்த்தாய் நீபிறந் ததிரு வோணம்
இன்றுநீ நீராட வேண்டு மெப்பிரா னோடாதே வாராய்.

(2)

நின்ற-நிலையாய்நின்ற

மராமரம்-ஸப்தஸாலவ்ருக்ஷங்களை

சாய்த்தாய்-(ஊடுருவ அம்பெய்து) சாய்த்

[தவணை!

கன்றுகள்-பசுவின் கன்றுகள்

ஓட-வெருண்டோடும்படி

செவியில்-(அக்கன்றுகளின்) சாதி

கட்டெஹம்புபிடி கட்டெஹம்பைப் பிடித்து
இட்டால்) துடிப்போசட்டால்

(அதனால் அக்கன்றுகள்வெருண்டு)

தென்றி-சிதறிப்போய்

கெடும் ஆகில்-(கண்டிபிடிக்கமுடியாத

படி) ஒடிப்போய்விட்டால்,

(பின்பு நீ)

வெண்ணெய்-வெண்ணெயை

திரட்டி-திரட்டி

விழுங்கும் ஆ-விழுங்கும்படியை

காண்பன்-பார்ப்பேன்,

[வெண்ணெயே உனக்கு உண்ணக்கி
டைக்கா தென்றபடி];

இன்று-இந்தநாள்

நீ பிறந்த-நீ அவதரித்த

திரு ஓணம்-சீரவணநகரத்தாமாகும்;

(ஆகையால்)

நீ-

நீ

நீர் ஆடவேண்டும்--;

எம்பிரான்! ஓடாதேவாராய்--.

குறிப்பு — கன்று உண்டானால் பசுகறக்கலாம், பசுவைக்கறந்தால் பாலு
ண்டாகும், பாலுண்டானால் வெண்ணெயுண்டாகும்: ஆகவே, வெண்ணெய்
வேணாமென்றால், கன்றுகள் அவஸ்யம் வேணும்; அக்கன்றுகள் வெருண்
டோடுவதைக் காண்கைக்காக நீ அவதரித்த காதுகளில் கட்டெஹம்பைப்
பிடித்துப் புகவிட்டால் அவை கானாடிடியாதபடி ஒடிப்போய்விடும்; பின்பு
உனக்கு இஷ்டமான வெண்ணெய் கிடைக்கும்படி யெங்கினே? என்பது
முதலிரண்டடிகளின் கருத்து. 'வெண்ணெய் திரட்டி விழுங்குமா காண்பன்'
என்றதொடர் வெண்ணெய் விழுங்கக் கிடைக்காது என்ற கருத்தைக்காட்
டும்; இது ஒருவகை யெதிர்மறை யிலக்கணை! பிறகுநிப்பு, ஆ - 'ஆறு' என்
பதன் விகாரம். [மராமரம் சாய்த்தாய்] ராமாவதாரத்தில் ரிச்யமுகபர்வ
தத்தில் ஸுக்ரீவனுக்குத் தன்வலியின் மிகுதியைக்காட்ட எழுமராமரங்களை
ஒருங்கே எய்தனனென்ற வரலாறு காண்க. (2)

பேய்ச்சி முலையுண்ணக் கண்டு பின்னையும் நிலலாதேன் னெஞ்சம்

ஆய்ச்சிய ரெல்லாருங் கூடி யழைக்கவும் நான்முலை தந்தேன்

காய்ச்சின நீரோடு நெல்லி கடாரத்திற் புரித்து வைத்தேன்

வாய்த்த புகழ்மணி வண்ண மஞ்சன மாடநீ வாராய்.

(3)

பேய்ச்சி-பூதனையினுடைய

முலை-முலையை

(அவளுடைய உயிரோடும்)

உண்ண-(நீ) உண்ணிட

கண்டு-'அதைப்' பார்த்தும்

[நான் அஞ்சி ஓடவேண்டியிருக்க,

அங்குனம் செய்யாமல்]

பின்னையும் என்றெஞ் } பின்புள்ளென்மனங்
சம் நிலலாது } கேளாமல்,ஆய்ச்சியர் எல் } இடைச்சிகளெல்லாரும்
லாரும் }

கூடி-ஒன்றுகூடி

அழைக்கவும்-கூப்பாடுபோட்டுக்கதறவும்

நான்-(உன்மேல் அன்புகொண்டு)நான்

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, ௪ - திரு - வேண்ணையகோந்த. ககஎ

முலை தந்தேன்-முலை (உண்ணக்) கொடுத்தேன்
 நெல்லியொத்த-நெல்லியையிட்டு [தேன்;
 காய்ச்சின-காய்ச்சின
 நீர்-வெந்நீரை
 கடாரத்தில்-சருவத்தில்
 பூரித்து வைத்தேன்-நீரைத்துவைத்திரு
 [குகிறேன்]

வாய்த்த-பொருத்திய
 புகழ்-யசஸ்ஸையும
 மணி-நீலமணிபோன்ற
 வண்ண-நிறத்தைமுடையகண்ணனே!
 மஞ்சனம் ஆட-நீரட
 நீ வாராய்-.

குறிப்பு:- 'உனக்கு முலைகொடுத்த பேய்ச்சி பட்டபாட்டை நானறிந்து வைத்தும், நாமும் அப்பாடுபடவேண்டி வரப்பொகிறதே யென்று அஞ்சி ஓடவேண்டியிருக்க அதுசெய்யாமல், மற்றும் அச்சமுறுத்துகிற இடைச்சி களின் பேச்சையும் கேளாமல் உனக்கு நான் முலைத்தது அன்பிலுள்ள றோ? அதற்கினாங்க நீ நான்சொல்லிற்றைக் கேட்கவேண்டாவோ' என்க றார். நெல்லி. நெல்லியிலே, காய்ச்சின நீரோடுநெல்லி-நெல்லியொடு காய்ச் சினநீர் என உருபுபிரித்துக் கூட்டப்பட்டது, கடாரம் - சுடாஹம், பூரி த்து - வடசொல் அணைந்த வினையெச்சம், மஞ்சனம் - மூங்குதல்.

கஞ்சன் புணர்ப்பினில் வந்த கடிய சகட முதைத்து
 வஞ்சகப் பேய்மகள் துஞ்ச வாய்முலை வைத்த பிரானே
 மஞ்சளுஞ் செங்கழு நீரின் வாசிகை யும்நாய சாந்தும்
 அஞ்சன முங்கோண்டு வைத்தே னழகனே நீராட வாராய். (சு)

கஞ்சன்-கம்ஸனுடைய
 புணர்ப்பினில்-சுபட்டான ஆலோசனையி
 [னவே]
 வந்த-(நெவிதா) வந்த
 கடிய-(அஸுராவேசத்தாலே) க்ருரமான
 சகடம்-சகடத்தை
 உதைத்தி-(திருவடிகளால்) உதைத்து
 [முறித்துவிட்டு]
 வஞ்சகம்-வஞ்சனையுள்ள
 பேய் மகள்-பூதனையானவள்
 துஞ்ச-முடியும்படி
 முலை-(அவ்ஞனுடைய) முலையிலே
 வாய் வைத்த-வாயைவைத்த

பிரானே-உபகாரசனே!
 (உன்மேனி நீறம்பெறுமப்படி
 சாத்துவதற்கு உரிய)
 மஞ்சளும்-மஞ்சளையும்
 செங்கழுநீரின்} (நீராடியபிறகு சாத்திக்
 வாசிகையும்} கொள்ளவேண்டிய)செ
 [ங்கழுநீர்மாலையையும்,
 நாய சாந்தும்-பரிமளிதமான சந்தந்ததை
 [யும்
 அஞ்சனமும்-(கண்களிலிடும்)மையையும்
 கொண்டு வைத்தேன்-;
 அழகனே! நீராட வாராய்-.

குறிப்பு:- 'புணர்ப்பு - இணைப்பு, உடல், கூடல், தந்திரம், மாயம்' என்றது காண்க, கம்ஸனுடைய ஏவலினால் வந்த என்பது சுருத்து. (சு)

அப்பங் கலந்தசிற் றுண்டி யக்காரம் பாலிற் கலந்து
 சொப்பட நான்கட்டே வைத்தேன் தின்ன லுறுதியெல் ளும்பி
 செப்பின மென்முலை யார்கள் சிறுபறம் பேசிச் சிரிப்பர்
 சொப்பட நீராட வேண்டுஞ் சோத்தம் பிரானிங்கே வாராய். (ரு)

திவ்யப்பந்த திவ்யார்த்த தீபிகை.

கம்பி - (பால சாபலத்தால்) பூர்ணனே!

செப்பு - பொற்கலசம் போன்ற

இனமெல்முலை } இனமையான மெல்லிய
யார்கள் } முலையையுடைய மாதர்
[கன்

சிறு புறம் } (உன்மேலே) அற்பமான குற்
பேசி } தங்களை மறைவிற்கொல்லி

சிரிப்பர்-பரிஹவரிப்பார்கள்;

(அன்றியும்,)

பாலில்-பாலிலே

அக்காரம்-வெல்லக்கட்டியை

கலந்து-சேர்த்து (ப்பிசைத்து)

அப்பம்-அப்பத்தையும்

கலந்த-'அப்படியே' சேர்ந்த
சிற்றுண்டி-சிற்றுண்டியையும்
சொப்பட-நன்றாக

நான் சுட்டு வைத்தேன்—;

(நீ அவற்றை)

தின்னல் உறுதிதரல்-தின்ன விரும்பினாயா
[கிவ்:

சொப்பட-நன்றாக

நீர் ஆட வேண்டும்—;

பிரான்-ஸ்வாமியே!

சோத்தம்-உனக்கு ஓரஞ்ஜலி;

இங்கே வாராய்—.

குறிப்பு:—“இப்பையல் அழுக்குடம்பனாபிரா நின்றான்” என்று இடைச்
சிகள் ஏசுவதற்கு இடமறும்படி நீராடவருவாயாகில் வேண்டிய பக்ஷணங்
கள் தருவேனென்கிறான். அப்பம் - ‘அபூபம்’ என்றவாட்சொற்சிதைவு. சிறு
மை + உண்டி = சிற்றுண்டி; “ஈறுபோதல்...தன்னொற்றிரட்டல்.” “சிற்றுண்
டை” என்றும் பாடலாம். (“சிறுபுறம்” என்றவிடத்தில்) சிறு - ‘சிறுமை’
என்ற பண்பினடி. புறம் பேசுதல்-மறைவில் குற்றத்தைச் சொல்லுதல்:
இனி, புறம்பு ஏசி என்று பிரித்து உரைத்தலும் ஒக்குமென்ப. (ரு)

எண்ணெய்க் குடத்தை யுருட்டி யிளம்பிள்ளை கிள்ளி யெழுப்பிக்

கண்ணைப் புரட்டி விழித்துக் கழைகண்டு செய்யும் பிரானே

உண்ணக் கணிகள் தருவ ன்றோலிகட லோதநீர் போலே

வண்ண மழகிய நம்பி மஞ்சன மாடநீ வாராய்.

(சு)

எண்ணெய் } எண்ணெய் நிறைந்தகுட
குடத்தை } [த்தை.

உருட்டி-உருட்டிவிட்டு,

இன பிள்ளை-(உறங்குகிற) சிறுகுழந்தை
[களை.

கிள்ளி-(கையால் வெடுக்கெனக்) கிள்ளி

எழுப்பி-(தூக்கிவிட்டு) எழுந்திருக்கச்செ
ய்து,

கண்ணை-கண் இமையை

புரட்டி விழி } தலைக்குமாரற்றி (அப்புச்
த்து } [சிகாட்டி) விழித்து

கழைகண்டு-பொறுக்கமுடியாததீம்களை
செய்யும்-செய்துவருகிற

பிரானே-ஸ்வதந்த்ரனே!

கணிகள்-(நல்ல) பழங்களை

உண்ண-(நீ) உண்ணும்படி

தருவான்-(உனக்குக்) கொடுப்பேன்;

ஒலி-கோஷியாநின்ற

கடல்-கடலினுடைய

ஓதம்-அலைகளையுடைய

நீர் போலே-ஜலம்போலே

வண்ணம் } திருமேனியின்நிறம் அழகா

அழகிய } யிருக்கப்பெற்ற

நம்பி-உத்தமபுருஷனே!

மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்—.

குறிப்பு —[எண்ணெயித்யாதி.] அகத்திலுள்ளா ரெல்லாரும் அந்யபா
ராம்படியாக முதலிலே எண்ணெய்க்குடத்தை யுருட்டி, அவர்கள் சிந்திப்
போன எண்ணெயை வழிப்பதுந் துடைப்பதுமா யிருக்கையில் அக்காரி
யத்தைவிட்டு ஓடிவரும்படி-தொட்டிலிற் படுத்துத் தூங்கும் குழந்தையைத்

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௨ - பத்து, ௪ - திரு - வேண்ணையனாந்த. ௧௧௧

தேன்கொட்டி னாற்பால வீரிட்டுக்கதறி யழும்படி வெடுக்கெனக்கள்ளி,
ஸமீபத்திலேவந்த சிறுவர்களுக்கு அப்பூச்சிகாட்டிப் பயப்படுத்தி இப்படி
யெல்லாம் தீம்புசெய்பவனே! என்றபடி, கண் - இமைக்கு ஆகுபெயர்,
கண்ணைப்பூட்டி விழித்து - வெனியிற்காணப்படுங் கருவிழி உட்புறமாகும்
படி கண்ணைமாறி விழித்து என்று உரைப்பாருமுளர். 'கழகண்டு' என்றும்
பிரதிபேதம். (சு)

கறந்தநற் பாலுந் தயிருங் கடைந்துறி மேல்வைத்த வேண்ணெய்
பிறந்தது வேமுத லாகப் பெற்றறி யேனெம்பி ரானே
சிறந்தநற் றுயலர் தூற்று மென்பத னாற்பிறர் முன்னே
மறந்து முரையாட மாட்டேன் மஞ்சன மாடநீ வாராய். (எ)

எம்பிரானே—!;
கறந்த—(தத்தக்காலங்களில்) கறந்த
நல் பாலும்—நல்ல பாலையும்
தயிரும்—தயிரையும்
கடைந்து உறி மேல் } (தயிரைக்) கடைந்
வைத்தவெண்ணெய் } து உறியில்வைத்
[திருக்கிற வெண்ணெயையும்,
பிறந்ததுவே } (நீ) பிறந்தவன்று தொ
முதல் ஆக } [டங்கி
பெற்று அறியேன்—கண்டறியேன்;

சிறந்த } ('எல்லாரினும் குழந்தைக்குச்')
நல்தாய் } சிறக்கின்ற பெற்றதாயும்
அவர் தூற்றும்—பழிசொல்லுகின்றனாள்!
என்பதனால்—என்று சொல்லுவார்களே
[என்ற அச்சத்தினால்
பிறர் முன்னே—அயலா ரெதிரில்
மறந்தும்—பிராமாகிக் மாகவும்
உரை ஆட } (உனக்குக் குறைவைத்த
மாட்டேன் } ருஞ் சொல்லைச் சொல்ல
மாட்டேன்;
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்—.

குறிப்பு:—[சிறந்த வித்யாதி.] 'மகன் குற்றம் செய்தாலும் மறைக்கும்
படி மிகுந்த அன்புடையளான தாயும் இப்படி இவன்மேல் பழிதூற்றினால்,
இவன் எவ்வளவு துஷ்ட சேஷ்டிதனாயிருப்பனோ' என்று உன்மேல் பிறர்
குறைவாகச் சொல்லப் போகிறார்களே யென்ற எண்ணத்தினால் லென்றபடி.

கன்றினை வாலோலை கட்டிக் கனிக ளுதிர வெறிந்து [லும்
பிள்ளைடர்ந் தோடியோர் பாம்பைப் பிடித்துக்கொண் டாட்டினாய் போ
நின்றிறத் தேனல்லென் நம்பி நீபிறந் ததிரு நன்னாள்
நன்றுநீ நீராட வேண்டும் நாரண வோடாதே வாராய். (அ)

கன்றினை—கன்றினுடைய
வால்—வாலிலே
ஒலை கட்டி—ஒலையைக்கட்டி
(கன்றை)—(அஸூரத் தன்மையினால் உன்
[னைக் கொல்லவந்த ஒரு] கன்றை
(எறிகுணிலாகக் கொண்டு, அஸூரா
வேசமுள்ள விளாமரத்தின்)
கனிகன்—பழங்கன்
உதிர—(சீழே) உதிர்த்து விழும்படி
எறிந்து—வீசி

பின்—பின்பு
ஒடி தொடர்ந்து—ஒடிப் போய்
ஓர் பாம்பை—(சாளியனென்ற) ஒரு ஸர்ப்
[பத்தை
பிடித்துக்கொண்டு—பிடித்துக்கொண்டு
ஆட்டினாய் } ஆட்டினவனானே (நீ);
போலும் }
நம்பி—ஒன்றிலும் குறைவில்லாதவனே!
(நான்)

நின் திறத்தேன் } உன்விஷய மொன்றை நல் திரு நாள்-நல்ல திரு நகூத்ரமாகும்
அல்லேன் } யு மறிபாதவளா யிரா [இந்நாள்];
[நின்றேன்;
(ஆகையால்)
(அதுகிடக்கட்டும்); நீ நன்று நீர் ஆட வேண்டும்;
நீ பிறந்த-நீ அவதரித்த நாரண ஓடாதே வாராய்—.

குறிப்பு:—கண்ணபிரான் கன்று துள்ளியோடுவதைக் காண்கைக்காக அதன் வாலிலே ஸ்ரீலக்ஷ்மீ முடைந்து விடுவதனால், ‘கன்றினை வாலோலே கட்டி’ என்றார். கன்றினை—உருபுமயக்கம். [நின் இத்தயாதி] ‘அத்தைச் செய்ய தான் இத்தைச் செய்தான்’ என்றிப்படி யெல்லாம் சொல்லுவார் சொல்லக் கேட்டதல்லது, உன்னுடைய தன்மையை நீனைத்தறிதற்கும் எனக்கு யடியா தென்றபடி. தொடர்ந்து—சென்று. தான் நேரே காணாமையால் ‘ஆட்டி-னாய் போலும்’ என்கிறார். (அ)

பூணித் தொழுவின்ற் புக்குப் புழுதி யனைந்தபோன் மேனி
காணப் பெரிது முகப்ப னாகிலுங் கண்டார் பழிப்பர்
நாணைத் தனையு மிலாதாய் நப்பின்னை காணிற் சிரிக்கும்
மாணிக்க மேயென் மணியே மஞ்சன மாடநீ வாராய்.

(சு)

பூணி-பசுக்கள் கட்டிய
தொழுவின்-கொட்டகையிலே
புக்கு-துணுத்து
புழுதி } புழுதி மண்ணிலனை (து அத
அனைந்த } னால் மாசுபடும்) த
பொன் மேனி-(உனது) அழகியஉடம்பை
காண-பார்ப்பதற்கு
பெரிதும்-பிஷம்
உடம்பன்-நான் விரும்புவேன்;
ஆகிலும்-ஆனாலும்
கண்டார்-உன்னைப் பார்ப்பவர்கள்

பழிப்பர்-‘(இவன் பின்னே வளர்ப்பது அழ
காயிருக்கின்றது’ என்று என்னை) பசு
[வார்கள்;
(அன்றிபும்);
எத்தனை... } சிறிதும் லக்ஷணையென்
சாண் இலாதாய் } பதில்லாதவனை!
நப்பின்னை-நப்பின்னையானவன்
காணில்-நீ இப்படியிருப்பதைக் கண்டால்
சிரிக்கும்-சிரிப்பான்;
என் மாணிக்கமே! (என்) மணியே!
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்—.

குறிப்பு:—[காணப்பெரிது முகப்பன்.] ‘வாஸஸிஜதே ஸவிஸ்டு செவவரு
நாவாஸுஜே உஷ்நஜிவி ஹிஸா செவா-கூத ககூததேநா.கி’ என்றஸ்ஸைகத்
தைநினைக்க. நப்பின்னை மைத்துனமைமுறையால் சிரிப்பானென்க. பூணி—
பசு; ‘பூணி பேணுமாயனாகி’ என்றதுங்காண்க. (சு)

கார்மலி மேனி நிறத்துக் கண்ண பிரானே யுசந்து
வார்மலி கோங்கை யசோதை மஞ்சன மாட்டிய வாற்றைப்
பார்மலி தோல்புது வைக்கோன் பட்டர் பிரானசோன்ன பாடல்
சீர்மலி செந்தமிழ் வல்லார் தீவினை யாது மிலரே.

(சு)

கார்-காளமேகத்திற் காட்டிலும்
மலி-சிறந்த
மேனி நிறத்து - திருமேனி நிறத்தை
[யுடைய
கண்ணபிரானே-கண்ணபிரானே
உசந்து-விரும்பி

வார் } கச்சுக்கு அடங்காமல்
மலி } வம் புகின்ற
கோங்கை-ஸ்தனங்களை யுடைய
அசோதை-யசோதைப் பிராட்டி
மஞ்சனம் ஆட்டிய-நீராட்டின
-ப்ரகாரத்தை,—

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௨ - பத்து, ௫ - திரு - பின்னை மணாளனை. ௧௨௧

பார்-பூமியிலே

மலி-சிறந்த

தொல்-பழமையான

புதுவை-பூ வில்லிபுத்தூர்க்கு

கோன்-சிரிவாஹகரான

பட்டர் பிரான்-பெரிபாழ்வார்

சொன்ன-அருளிச் செய்த

சீர் மலி-அழகு நிறைந்த

செந்தமிழ்-செந்தமிழாலாகிய

பாடல்-(இப்) பாசுரங்களை

வல்லார்-ஒத வல்லவர்கள்

யாதும்-6

தி வினை இலர்-பாவமில்லாதவ ராவர்.

குறிப்பு:—‘உகந்து ஆட்டிய ஆற்றைச் சொன்ன பாடல் வல்லார் தீவிரியிலர்’ என்று முடிபுகாண்க. (கௌ)

அடி:—வெண்ணெய் கண்டு பேய்ச்சி கஞ்சன் அப்பம் எண்ணெய் கறந்த கன்றினை பூணி கார் பின்னை.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஐந்தாந் திருமொழி.

பின்னை மணாளனை.

அவதாரிகை:—யசோதைப் பிராட்டி கண்ணபிரானை மஞ்சனமாட்டின பின்பு குழல்வாரக்கருதி, அவன் அழுது ஓடிதல் ஆடுதல் செய்யாமல் செவ்வனே யிருந்து குழல்வாரக்காட்டித்தக்காக, லோசுத்தார் குழந்தைகளைக்குழல்வாரும்போது வசப்படுத்துவதற்குச் சொல்லுவதுபோலே ‘அக்காக்காய் குழல்வாரவா’ என்று சொல்லிக் கண்ணனைச் சீராட்டிக்கொண்டு ஸ்வாதினப்படுத்தினபடியை ஆழ்வார்தாமு மறுபவிக்க விரும்பித் தம்மை அவளாகப் பாவித்து அக்காலத்தில் அவள் அக்காக்காய் அழைத்தாப் போலே தாமுமழைத்துச் சீராட்டிக் குழல் வாராகையாகித் தன்னை அநுபவித்து மகிழ்கிறார்—இத்திரு மொழியில்.

பின்னை மணாளனைப் பேரிற் கிடந்தானை

முன்னையமரர் முதல்தனி வித்தினை

என்னையுமெங்கள் குடிமுழு தாட்கொண்ட

மன்னனை வந்து குழல்வாரா யக்காக்காய் மாதவன் றன்குழல் வாராய்க் [காக்காய்.

அக்காக்காய்-காக்கையே!

பின்னை-நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு

மணாளனை-நாயகனும்

பேரில்-திருப்பேர் நகரிலே

கிடந்தானை-பள்ளிகொண் டிருப்பவனும்

முன்னைய-பகவதநுபவத்தில்) முதல்வரான

அமரர்-நித்யஸூரிகளுக்கு

முதல்-தலைவனும்

(அந்த நித்யஸூரிகளின் ஸத்தைக்கும் தாரகா திகளுக்கு) [பவனும் தனி வித்தினை-ஒப்பற்ற காரணமா யிருப்

என்னையும்-என்னையும்

எங்கள் குடி } எங்களுடைய குடியிலுள் முழுது } னா ரெல்லாரையும்

ஆட்கொண்ட-அடிமைகொண்ட

மன்னனை-தலைவனுமாகிய கண்ணனுக்கு

வந்து-(நீ) வந்து

குழல் வாராய்-கூட்தல் வாருவாயாக;

அக்காக்காய்-காக்கையே!

மாதவன் தன்-சீரிய: பதியான இவனுக்கு குழல் வாராய்—.

றிப்பு:—காக்கை வந்து கத்தும்போது குழந்தைகள் பராக்காயிருக்கு
மாதலால், அப்போது தலைவாருதல் ஸுகமாய் முடியுமென்பது பற்றி,
அக்காரியத்தைக் காக்கையின் மேலேற்றிக் 'குழல்வாராய் அக்காக்காய்'
என்றுனென்க: 'அக்காக்காய்!' என்று காக்கையை விளித்துக் குழந்தைக
ளுக்குக் குழல்வாரி முடித்தல், உலகவழக்கத்தி லிருப்பது காண்க, 'முதல்'
என்றதனோடும் இரண்டனுருபு கூட்டுக. வித்து—வீஜம்: எனவே, ஆதிகா
ணம். பேர்—திருப்பேர்நகர்; சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள் நாற்பதில் ஒன்று.

பேயின் முலையுண்ட பிள்ளை யிவன்முன்னம்

மாயச் சகடம் மருது மறுத்தவன்

காயா மலர்வண்ணன் கண்ணன் கருங்குழல்

[யக்காக்காய்.

தூய்தாக வந்து குழல்வாரா யக்காக்காய் தூமணி வண்ணன் குழல்வாரா

அக்காக்காய்!—;

இவன்—இப்பிள்ளை

முன்னம்—முன்பு

பேயின் முலை—பூதனையின் முலையை

உண்ட—(அவளையிரோடுங்) குடித்த

பிள்ளை—பிள்ளைகாண்;

(அன்றியும்);

மாயம்—வஞ்சனையுள்ள

சகடம்—சகடத்தையும்

மருதும்—யமளார்ஜுங்கனையும்

இறுத்தவன்—முறித்தவன்;

காயா மலர் } கரயாம் பூப்போன்ற திரு
வண்ணன் } நிறத்தை யுடையவன்;

கண்ணன்—'கருவுண்ணன்' என்னும் பேரை

[யுடையவன்:

(இவனுடைய)

கரு குழல்—கருநிறமான கூந்தலை

வந்து—(நீ) வரது

தூய்து ஆக } நன்றாக வாருவாயாக ;
குழல்வாராய் }

தூ மணி—பழிப்பற்ற நீலமணி போன்ற

வண்ணன்—நிறத்தையுடைய இவனுக்கு

குழல் வாராய்—.

குறிப்பு—காயாமலர் வண்ணன்—சூதலீ மஹுஸுதூயன் என்கை. தூய்
தாக—தலையிற் சிக்குப்படாமல் மழுமழுவென்றிருக்கும்படி. "குழல்வாராய்"
என்ற தொடர்—ஒருசொல் நிர்மைத்தாய் வாருதல் என்றதொழிலை மாத்தி
ரம் உணர்த்தும்; ஆதலால், 'கருங்குழல் குழல்வாராய்' என்றது. [புரீருத்தி
தோஷ மில்லையென்க.] (உ)

திண்ணக் கலத்துத் திரையுறி மேல்வைத்த

வெண்ணெய் விழுங்கி விரைய புறங்கிடும்

அண்ண லமரர் பெருமானை யாயர்தங்

[வாரா யக்காக்காய்.

கண்ணனை வந்து குழல்வாரா யக்காக்காய் காங்குகில் வண்ணன் குழல்

அக்காக்காய்!—;

திண்ண—பின்னுதலையுடைய

உறி மேல் வைத்த—(பெரிய) உ

திண்ணம் கலத்து—தருடமான

பெருமானை—நிர்வாஹகனும்

ஆயர்தம் கண் } டையர்களுக்குக் கண்
போன்றவனுமான

[இவனை

[துள்ள

வந்து குழல் வாராய்—;

வெண்ணெய்—வெண்ணெயை

விழுங்கி—உட்கொண்டு

விரைய—விரைவாக (ஒடிவந்து)

உறங்கிடும்—பொய்யுறக்கமுறங்குகின்ற

அண்ணல்—ஸ்வாமியும்

அமரர்—நித்யஸூரிகளுக்கு

அக்காக்காய்!—;

கார் முகில்—காளமேகம் போன்ற

வண்ணன்—நிறத்தையுடையான இவனு

[டைய

குழல் வாராய்—.

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, ௫ - திரு - பின்னே மனாளனை. ௧௨௩

குறிப்பு:—திண்ணம்—‘அம்’ விசுவதிபெற்ற பண்புப்பெயர். கலம்—‘கல
ஸம்’ என்றவடசொற்சிதைவு என்னலாம். “விரையனுறங்கிடும்” என்பது
அத்யாபகபாடம். (௩)

பள்ளத்தில் மேயும் பறவை யுருக்கொண்டு
கள்ள வசுரன் வருவானைத் தான்கண்டு
புள்ளிது வென்று பொதுக்கோவாய் கீண்டிட்ட [வாராயக்காக்காய்.
பிள்ளையை வந்து குழல்வாராயக்காக்காய் பேய்முலை யுண்டான் குழல்

அக்காக்காய்!—:

பள்ளத்தில்—நீர்த்தாழ்வுகளிலே
மேயும்—இரையெடுத்துத்திரிகின்ற
பறவை—(கொக்கு என்னும்) பசுவின்
உரு—ரூபத்தை
கொண்டு—ஏறிட்டுக்கொண்டு
வருவான்—வருபவனாகிய
கள்ளம் அசுரனை—வஞ்சனை பொருந்திய
[அசுரனை [பகாஸுரனை]

தான் கண்டு—தான்பார்த்து

(அவனை)

இது புள் என்று—இது பசுவையென்று
[ஸாமாந்யமாக நினைத்து)
பொதுக்கோ—விரைவாக
வாய்—(அவ்வஸுரனது) வாயை
கீண்டிட்ட—கிழித்துப்போகட்ட
பிள்ளையை வந்து குழல்வாராய்—;
அக்காக்காய்! பேய்முலைஉண்டான் குழல்
[வாராய்—.

குறிப்பு:—பறப்பது—பறவை; ஐ—வினைமுதற்பொருள் விசுவதி. யமு
னைக்கையிலே கண்ணபிரானைப் பகாஸுரன் விழுங்கிவிட, அவனது நெஞ்
சில் கண்ணன் நெருப்புப்போலே எரிக்கவே அவன் பொறுக்கமாட்டாமல்
கண்ணனை வெவ்வேறு உமிழ்ந்து மூக்கால் குத்தினைக்கையில், கண்ணன்
அவன் வாயிலுக்குளைத் தனது இருகைகளினாலும் பற்றினிவாகக் கிழித்திட்
டனென்பது—பகாஸுரவதவ்ருத்தார்தம். பொதுக்கோ = பொதுக்கென;
('பிதுக்கென்று புறப்பட்டான்' என்று திரிந்து வழங்குவருதல் தான்க.)

கற்றினம் மேய்த்துக் கனிக்கொரு கன்றினைப்
பற்றி யெறிந்த பரமன் றிருமுடி
உற்றன பேசினீ யோடித் திரியாதே [ராயக் காக்காய்.
அற்றைக்கும் வந்து குழல்வாராயக்காக்காய் ஆழியான் மன்குழல் வா

௬—

நீ

நிறை—(உன்னாதிக்குத்) தகுத்தவற்றை
பேசி—சொல்லிக்கொண்டு
ஒடி—அங்குமிங்குட் பறந்து
திரியாதே—திரியாமல்,—
கன்று இனம் } கன்றுகளின் கூட்டத்தை
மேய்த்து } மேய்த்துவந்து
ஒரு கன்றினை—(அஸுராவிஷ்டமான)கன்
[ஒன்றை

கனிக்—(அஸுராவிஷ்டமான) விளாம்

[பழத்தை உதிர்த்தற்காக

எறிந்த—(குணிலாக) வீசின

பரமன்—பரமபுருஷனுடைய

திரு முடி—அழகிய தலைமுடியை

அற்றைக்கும் } அவ்வநாளும் வந்து
வந்து }

குழல் வாராய்—வாருவாயாக; [னுடைய

ஆழியான் தன்—சக்ரபுதபாணியான இவ

குழல் வாராய்—.

பற்றி—பிடித்து

குறிப்பு:—முள்ளை முள்ளாற்களைவதுபோல அஸுரனை அஸுரனைக் கொண்டே களைந்தனனென்க. “கன்று குணிலாகக் கனியுதிர்ந்தமாயவன்” என்றார் பிறரும். கன்று + இனம் = கற்றினம். அற்றைக்கும் = ‘அன்று’ என்னும் மென்றொடர்க்குற்றியலுகரம் வன்றொடராய் ஐகாரச்சாரியை பெற்று ‘அற்றை’ என்றாகும்: அதன்மேல், கு-சாரியை. ஆழியான்—“ஆழிகொண்டெனையெறியும்” என்றவிடத்துக் கருத்தை நினைக்க. (௫)

கிழக்கிற் குடிமன்னர் கேடிலா தாரை

அழிப்பான் நினைந்திட்டவ் வாழி யதனால்

விழிக்கு மளவிலே வேரறுத் தானைக்

[யக் காக்காய்.

குழற்கணி யாகக் குழல்வாரா யக்காக்காய் கோவிந்தன் றன்குழல் வாரா

அக்காக்காய்!—;
கேடு } (வரபலமும் புலபலமு மிருப்
இலாதார் } பதால் நமக்கு) அழிவிலே
 } யென்று நினைத்திருந்தவ

[ரான
கிழக்கில் குடி } கிழக்குத் திக்கிலுள்ள பட்
மன்னரை } டுணத்திற் குடியிருந்த ரா

[ஜாக்களை
அழிப்பான்-அழிக்கும்படி
நினைந்திட்டு-எண்ணி
அ ஆழி அதனால்-அந்தச்சகராயுத்தால்

விழிக்கும் } கண்மூடித்திரக்கின்ற காலத்
 } திற்கு
வேர் அறுத்தானை-ஸமூலமாக அழித்தவ
[னுடைய

குழற்கு-கூந்தலிக்கு
அணி ஆக-அழகு உண்டாம்படி
குழல் வாராய்—;
கோவிந்தன்-(இந்த) கோவிந்தனுடைய
தண் குழல்-குளிர்த்த [சிறந்த] குழலை
வாராய்-வாருவாயாக.

குறிப்பு:—கிழக்கிற் குடிமன்னர்—ப்ராக்குயோதிஷ்புரவாவிகளான நர
காஸுரன் முதலானார். அவ்வாழி—அ—உலகநிகட்டு: ப்ரஸித்தியைக் காட்
டும் இனி. கேடு இலாதாரை—(விஷ்ணுபக்தராதலால்) அழிவில்காதவ
ரான இந்தராதிகளை, அழிப்பான் நினைந்திட்ட கிழக்கிற் குடிமன்னர்விழிக்கு
மளவிலே (அவரை) வேரறுத்தான் என்றும் உரைப்பர். அழிப்பான்—எதிர்
காலனினையெச்சம். (௬)

பிண்டத் திரளையும் பேய்க்கிட்ட நீர்ச்சோறும்

உண்டற்கு வேண்டி நீ யோடித் திரியாதே

அண்டத் தமரர் பெருமா னழகமர்

[வாராயக் காக்காய்.

வண்டொத் திருண்ட குழல்வாரா யக்காக்காய் மாயவன் றன்குழல்

அக்காக்காய்!—;
பிண்டம் திர } (பித்ருக்களை உத்தேசித்து
ளையும் } இடும்) பிண்டத்தின் உரு
 } [ண்டையையும்

பேய்க்கு } பிசாசங்களுக்குப் போகட்ட
இட்ட }
நீர் சோறும்-நீரையுடைய சோற்றையும்

உண்டற்கு-உண்ணுதற்கு
வேண்டி-விரும்பி
நீ ஓடி } நீ பறந்தோடித் திரியவே
திரியாதே } வேண்டா;
அண்டத்தி-மேலுலகத்திலுள்ள
அமரர்-தேவர்களுக்கு [னுடைய
பெருமான்-தலைவனாகிய இக்கண்ணபிரா

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௨ - பத்து, ௫ - திரு - பின்னே மணாளனை. கஉரு

அழகு அமர்-அழகு பொருந்திய மாயவன் } ஆச்சர்யச் செயல்களையுடைய
வண்டு ஒத்து } வண்டைப்போல் கருநிற தன் } இவனுடைய
இருண்ட } மான குழல் வாராய்—.

குழல் வாராய்—;

குறிப்பு:—தந்தைதாய் முதலானார் இறந்த திதியில் செய்யும் ஸ்ரத்தத் தில் பித்ராதி தேவதைகளை உத்தேசித்துப் பிண்டவருண்டையைக் காகத் தையழைத்து இடுவதும், பிஸாசம் முதலியவற்றைக்குறித்து ஜலத்தோடு கூடிய சோற்றைப் பஸிகொடுத்தலும் வழக்கமென்க. (எ)

உந்தி யேழுந்த வருவ மலர்தன்னில்
சந்தச் சதுமுகன் றன்னைப் படைத்தவன்
கோந்தக் குழலைக் குறந்து புளியட்டித் [வாரா யக்காக்காய்.
தந்தத்தின் சீப்பால் குழல்வாரா யக்காக்காய் தாமோ தரன்னன் குழல்

அக்காக்காய்!—;
உந்தி-(தனது) திருநாயிலே புளி அட்டி } புளிப்பழத்தை யிட்டுத்
எழுந்த-உண்டான கொந்தம்குழலை } தேய்த்ததனால் நெறிப்
உருவம்-ஸூரூபத்தையுடைய தந்தத்தின் சீப்பால்-தந்தத்தினால் செய்த [சீப்பாலே
மலர் தன்னில்-தாமரைப்பூவிலே குறந்து-சிக்கு விடுத்து
சந்தம்-சந்தஸ்ஸை நிரூபகமாகவுடைய குழல் வாராய்-வாருவாயாக
சதுமுகன் தன்னை-நான் முகனை அக்காக்காய்! தாமோதரன் தன்
படைத்தவன் - ஸ்ருஷ்டித்த இவனுடைய குழல் வாராய்!—.

குறிப்பு:—கீழ் “வெண்ணையிளந்த குணங்கும்” என்ற திருமொழியில் கூறியபடி யசோதைப்பிராட்டி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எண்ணெய் தேய்த்துப்புளிப் பழமிட்டு நீராட்டியதனால், அப்படி நீராடின ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கூந்தல் நெறித்திருக்கும்; ஆதலால், யசோதையானவள் ‘காக்கைகளை—நெறிப்புப் போம்படி எண்ணெய்தடவித் தந்தச்சீப்பினால் தலைவாரவரவேணும்’ என்கிறாள். ‘பழுகட்டி’ என்றும் பாடம்; புழுகு—புணுகு எண்ணெய்: அதைத்தட விக் குழல்வாராய் எனமுடிபுகாண்க. ஹிஸ், உத-ஹி-ஹிஸ் என்ற வட சொற்கள் விகாரப்பட்டன. இப்பாட்டின் பெரிய ஜீயருரை அச்சுப்பிரதி யில் சில விபர்யாஸங்கள் உள்ளனபோன்றுள். ... (அ)

மன்னன்றன் நேவிமார் கண்டு மகிழ்வெய்த
முன்னில் வலகினை முற்று மளந்தவன்
போன்னின் முடியினைப் பூவணை மேல்வைத்துப் [யக்காக்காய்.
பின்னே யிருந்து குழல்வாரா யக்காக்காய் பேரா யிரத்தான் குழல்வாரா

அக்காக்காய்!—;
முன்-வாமநாவதாரகாலத்திலே மகிழ்வு } மகிழ்ச்சி யடையும்படி
மன்னன் தன் - அஸ்ரராஜனான மஹாப எய்த }
[லியினுடைய ‘மஹா பலியினிடத்திற்போய் ; கொள்
தேவிமார்-மனைவியர்கள் வன் நான்மாவலி!’ என்று மூவடிமண்
கண்டு - (தன்னுடைய) வடிவைக்கண்டு இரந்துபெறும்பின்புத்ரிவிக்காமலாய்)

இ உலகினை முற்றும்	} இந்த வுலகங்கள் முழுவதும் பின்னே இருந்து - (இவனது) பின்புறத் [தினே இருந்துகொண்டு குழல் வாராய்!—; அக்காக்காய்!—; பேர் ஆயிரத்தான் - ஸ்ரீஸ்ரீராமங்களைப் [டைய இவனுக்கு குழல் வாராய்—,
அனந்தவன் - அளவுகொண்ட இவனு	
பொன் முடி யினை	
பூ அணை மேல் புஷ்பத்தினாலாகிய படுக்கை வைத்து	

குறிப்பு:—பொன்னின்=இன்—சாரியை. பூ அணை—புஷ்பம்போல் மிருதுவான படுக்கை யென்றுமாம். (க௯)

கண்டார் பழியாமே யக்காக்காய் கார்வண்ணன்
வண்டார் குழல்வார வாவென்ற வாய்ச்சிசோல்
விண்டோய் மதிள்விலி புத்தூர்க்கோன் பட்டன்சோல்
கொண்டாடிப் பாடக் குறுகா வினைதாமே. (க௧௦)

அக்காக்காய்—‘காக்கையே! கண்டார் - பார்த்தவர்கள் பழியாமே-பழியாதபடி கார் வண்ணன் - காளமேகம்போன்ற நிற [முடைய சண்ணனுடைய வண்டு ஆர் } வண்டை ஒத்த கரிய கூந்தலை குழல் } வார-வாரும்படி வா - வருவாயாக என்ற - என்று சொன்ன ஆய்ச்சி-யசோதைப் பிராட்டியின் சொல்-சொல்லு (குறித்த) ;—	விண் தோய் - ஆகாசத்தை அளவுகின்ற மதிள்--மதியுடைய வில்லிபுத்தூர் - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு கோன் - நர்வாஹசுரான பட்டன்-பெரியாழ்வாருடைய சொல் - அருளிச்செயல்களை கொண்டாடி - சலாகித்து பாட - பாடப்பெற்றால் வினை தாம் - ஸூருது துஷ்கருதங்களிர [ண்டும் குறுகா - சேடாவாம்.
---	---

குறிப்பு:—[கண்டார்பழியாமே] நீராடியபின்பு தலையைவிநித்தாக்கொண்டிருந்தால், கண்டவர்களெல்லாம் பழிப்பார்களிறே. நல்லினையும் தீவினைபோலவே ஸம்ஸாரத்தில் பந்தத்தைத் தந்து பொன்னிலங்குபோலுதலால், முழுக்கூடங்கள் இரும்புவினங்கையொத்த பரிபந்தை நீக்குவதுபோலவே புணையத்தையும் நீக்கவேண்டுமென்பது கருதி ‘குறுகாவினை. தாமே’ எனப் பன்மையாக அருளிச்செய்தன ரென்க. (க௧௦)

அடி:—பின்னே பேய் திண்ணம் பள்ளத்தில் கற்று கிழக்கில் பிண்டம் உந்தி மன்னன் கண்டார் வேலி.

ஐந்தாந்திருமொழிஉரை முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, சு - திரு - வேலிக்கோல்வெட்டி. ௧௨௭

ஆறுந்திருமொழி
வேலிக்கோல்வெட்டி.

962
(705)

அவதாரிகை:—யசோதைப்பிராட்டி கண்ணனைக் குழல்வாரின்பின்பு பூச்சுட உத்தியோகத்திருக்கையில், கண்ணபிரான் ஸ்வாஜாத்யாசாரத்துக் கேற்பக் கன்றுமேய்க் கிற பிள்ளைகளோடே தானும்போக நினைத்துக் 'கன்று மேய்க்கிற கோலைக்கொடு, என்று தாயை நிர்ப்பந்தித்துக் கேட்க, அவளும் இவனைப் பூச்சுடிக்காணவேணுமென்ற அவாவினாலே அதற்கிசைந்து கோல் கொடாமல் அவனை வஞ்சித்துச் சொல்லியதை ஆழ்வார் தம்மை அவளாகப் பாவித்துச் சொல்லி இனியமாகிறார்—இத்திருமொழியில்.

இத்திருமொழியும் காக்கையைக் குறித்துச் சொல்வதாவதைப் “பொற்றிகழ்” என்ற மேல் ஏழாம்பாட்டாலும், திருநாம்பாட்டாலும் நன்கு உணரலாம்.

வேலிக்கோல் வெட்டி விளையாடு வில்லேற்றித்

தாலிக் கொழுந்தைத் தடங்கழுத் திற்பூண்டு

பீலித் தழையைப் பிணைத்துப் பிறகிட்டுக்

[கோல்கொண்வோ.

காலப்பின் போவாற்கோர் கோல்கொண்வோ கடல்நிற வண்ணற்கோர்

(அக்காக்காய்) - காக்கையே!

வேலி கோல் - வேலிக் கால்களிலுள்ள

[கோலை

வெட்டி - (வாளால்) வெட்டி (அதை)

விளையாடு வில் - வில்லோபகரணமான வில்

[லாகச் செய்து

ஏற்றி - (அதிலே) நாணேற்றியும்,

கொழுந்து தாலியை-சிறித்த ஆமைத்தாலி

[யை

தட கழுத்தில்-(தனது) பெரியகழுத்திலே

பூண்டு-அணிந்து கொண்டும்

பீலி தழையை - மயில் தோகைகளை

பிணைத்து - ஒன்று சேர்த்து

பிறகு } பின்புறத்திலே

இட்டு } கட்டிக்கொண்டும்

காலி பின் - பசுக்கூட்டங்களின் பின்னே

போவாற்கு - போகின்ற இவனுக்கு

ஓர் கோல்-ஒரு கோலை

கொண்டு வா—;

கடல் நிறம் வண்ணற்கு ஓர்

கோல் கொண்டு வா—.

குறிப்பு:—வேலிக்கோல்—வேலிக் கால்வளிலே வளர்ந்த சிறுகோல்களென்னுதல்; விளையவயுடைய கோலென்னுதல். தாலிக்கொழுந்தை—உருபுரிசித்துக் கூட்டுக; தாலி கொழுந்து—பீனயின் (வெண்ணிறமான) குருத்தென்று முரைக்கலாம்; இதை ஓர் அணியாகச் சமைத்துக் கழுத்தில்விணிதல் முற்காலத்தியல்பென்க; இப்பொருளில், தாளி—தாலியென ளகரத்திற்கு லகரம் போலியாகவந்ததாய். “விளையாடு வில்லேந்தி” என்ற அக்யாபகபாடத்தில், “வேலிக்கால்களிலே கோலைவெட்டி, (அதை) விளையாடுவில்காக (க்கையில்) ஏந்திக்கொண்டு” என்று பெருள் கொள்ளலாய். (௧)

கொங்கும் குடந்தையங் கோட்டியு நும்பேரும்

எங்குந் தீரிந்து விளையாடு மென்மகன்

சங்கம் பிடிக்குந் தடக்கைக்குத் தக்கநல்

[கொண்வோ.

அங்க முடையதோர் கோல்கொண்வோ வரக்கு வழித்ததோர் கோல்

கொங்கு - வாஸனை பொருந்திய
குடந்தையும் - திருக்குடந்தையிலும்
கோட்டி ஊரும் - திருக்கோட்டியூரிலும்
பேரும் - திருப்பேர் நகரிலும்
எங்கும்-மற்றுமுள்ள திருப்பதிகளிலுமெ

[ல்லாம்

திரிந்து - ஸஞ்சரித்து
விளையாடும் - விளையாடுகின்ற
என் மகன் - என்பின்னையினுடைய

சங்கம் பிடிக்கும் } பாஞ்சஜம் தரிக்கிற
தட கைக்கு } பெரிய திருக்கைக்கு
தக்க - தகுந்ததான
நல் அங்கம் } நல்லவடிவை யுடையதாகிய
உடையது }

ஓர் கோல் கொண்டு வா—;

அரக்கு } (நல்ல சிறமுண்டாம்படி) அர
வழித்தது } க்குப் பூசியதாகிய

ஓர் கோல் கொண்டு வா—.

குறிப்பு:—கொங்கு + குடந்தை = கொங்குக் குடந்தை எனவரவேண்டு
வது செய்யுளின் பம் நோக்கிக் “கொங்குங் குடந்தையும்” எனவந்ததென்க.
அரக்கு—சென்றிமெனினுமாம் (உ)

கறுத்திட் டெதிரிநின்ற கஞ்சனைக் கொன்றான்
பொறுத்திட் டெதிரவந்த புள்ளின்வாய் கீண்டான்
நேறித்த குழல்களை நீங்கமுன் னோடிச் [கோல்கொண்வோ.
கிறுக்கன்று மேய்ப்பாற்கோர் கோல்கொண்வோ தேவ பிரானுக்கோர்

கறுத்திட்டு—கோபித்து
எதிர் நின்ற - (தன்னை) எதிரிட்டு நின்ற
கஞ்சனை - கம்ஸனை
கொன்றான் - கொன்றவனும்,
எதிர் வந்த - (தன்னைக்கொல்வதாக) எதிர்
[த்துவந்த

புள்ளின்—பகாஸூரனுடைய
வாய்—வாயை
பொறுத்திட்டு—(முதலிற்) பொறுத்துக்
[கொண்டிருந்து
கீண்டான்—(பின்பு) கிழித்தவனும்,

நெறித்த-நெறித்திராநின்றான்
குழல்கள்—கூடந்தல்கள்
நீங்க—(ஒடுகிற வேகத்தாலே ஓர்ண்டு பக்க
[மும்) அலையும்படியாக
முன் ஓடி—என் அருளுக்கு முன்னேபோய்
சிறு கன்று—இளங்கன்றுகளை [ஊக்கு
மேய்ப்பாற்கு - மேய்ப்பவனுமாகிய இவ
ஓர் கோல் கொண்டுவா—;
தேவபிரானுக்கு ஓர் கோல்
கொண்டுவா—.

குறிப்பு:—பொறுத்திட்டுக்கீண்டான் = பகாஸூரன் கண்ணை விழுங்கி
உமிழுமளவும் கண்ணன் அவனை ஒன்றுஞ்செய்யாதிருந்து பின்பே அவன்
வாயைக் கிழித்ததனால் பொறுமை விளங்குமென்க. குழல்களை = ஐ—
சாரியை; இதில்லாதபாது தளைத்துமென்க. (ங)

ஒன்றே யுரைப்பா னொருசொல்லே சொல்லுவான்
துன்று முடியான் துரியோ தனன்பக்கல்
சேன்றங்குப் பாரதங் கையேறிந் தானுக்குக் [கோல்கொண்வோ.
கன்றுகள் மேய்ப்பதோர் கோல்கொண்வோ கடல்நிற வண்ணற்கோர்

ஒன்றே—(‘பாண்டவர்களுடன் சேர்ந்து
[வாழோம்’ என்ற, ஒரே விஷயத்தை
உரைப்பான்—சொல்லுபவனும்
(மத்யஸ்தர் எவ்வளவு சொன்னாலும்
‘ஊசிகுத்து நிலமும் பாண்டவர்களுக்
குக் கொடேன்’ என்ற)

ஒரு சொல்லே—ஒருசொல்லையே
சொல்லுவான்—சொல்லுபவனும்
துன்று முடி } (நவரத்தங்களும்) நெருங்க
யான் } ப்பதித்த கிரீடத்தை அணி
[த்தவனுமான்

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, சு - திரு - வேலிக்கோல்வேட்டி - ௧௨௯

தரியோதனன் } துர்யோதன னிடத்தில்	கையெறிந்தா } உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு
பக்கல்	னுக்கு } வந்த இவனுக்கு
சென்று-தூதுபோய்	கன்றுகள் மேய்ப்பது ஓர்
அங்கு-அவ்விடத்தில்	கோல் கொண்டு வா—.
பாரதம்-பாரதயத்தத்தை	கடல்நிறவண்ணற்கு ஓர்
	கோல்கொண்டுவா—.

குறிப்பு:—முதலடியிற் குறித்த அடைமொழிக ளிரண்டையும் எம் பெருமானுக்காக்கி “இது லாவெநஸம்வாஷம் நதகுஜேயம்ஸம் வம்” என்ற ஒரு அர்த்தத்தையே சொல்லுபவனும், “சஹயம்ஸவ-ஹ-குஜெ லெஜாடிஹி” என்ற ஒரு சொல்லே சொல்லுபவனுமாகிய என்று உரைத்து, ‘கையெறிந் தானுக்கு’ என்பதனோடு கூட்டி உரைத்தலு மொக்கும். கையெறிதல்—கை யடித்தல்: இது, பிரமாணம் செய்யும்வகையிலொன்று; இங்கு, உறுதிப்படுத் துதல் என்ற பொருளைத் தந்தது. இனி, துரியோதனன்பக்கல் சென்று—துர் யோதனனிடம் தூதுபோய், (அவன் ஒன்றுந் கொடுக்க இசையாததனால்), அங்கு—பாரதயத்தத்தில், கை யெறிந்தானுக்கு—ஸேனையை வகுத்துக் கொண்டு யுத்தம் செய்தவனுக்கு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (சு)

சீரோன்று தூதாய்த் துரியோ தனன்பக்கல்
ஊரோன்று வேண்டிப் பெருத வரோடத்தால்
பாரோன்றிப் பாரதங் கைசெய்து பார்த்தற்குத் [கோல்கொண்வோ.
தேரோன்றை யூரந்தாற்கோர் கோல்கொண்வோ தேவ பிரானுக்கோர்

துரியோதனன் } துர்யோதனனிடத்தில்	பார் ஒன்றி-பூமியில் பொருந்தியிருந்து
பக்கல்	பாரதம் கை } பாரத யுத்தத்தில் அணி
(பாண்டவர்களுக்காக)	செய்து } வகுத்து —
சீர் ஒன்று } சிறப்புப் பொருந்திய தூத	பார்த்தற்கு-அர்ஜுனுக்கு
தூது ஆய் } கைப் போய்	தேர் ஒன்றை } ஒப்பற்றதேரை (ப்பாகன
ஊர் ஒன்று } (பாண்டவர்களுக்கு) ஒரு ஊ	ஊர்தாற்கு } யிருந்து) நடத்தினவனு
வேண்டி } ராவது கொடு, என்று யாசி	[க்கு
[த்துக் கேட்டும்	ஓர் கோல் கொண்டுவா—;
பெருத-அந்த ஒரு ஊரையும் பெருமையி	தேவபிரானுக்கு ஓர் கோல்
[ஓலுண்டான	கொண்டுவா—.
உரோடத்தால்—சீற்றத்தாலே	

குறிப்பு:—ஒன்றுதல்—பொருந்துதல். உரோடம்—ரோஷம். தேவர் + பிரான் = தேவபிரான்; ‘சிலவிசாரமா முயர்திணை.’ (சு)

ஆலத் திலையா னரவி னனைமேலான்
நீலக் கடவுள் நெடுங்காலங் கண்வளர்ந்தான்
பாலப் பிராயத்தே பார்த்தற் கருள்செய்த [கோல்கொண்வோ.
கோலப் பிரானுக்கோர் கோல்கொண்வோ குடந்தைக் கிடந்தாற்கோர்

(ப்ரஸ்யகாலத்தில் உலகமெல்லாமுண்டு)
ஆலத்து இலை } ஆலிலையில் பள்ளிகொண்
யான் } டிருப்பவனும்
அரவின் அணை } (எப்போதும்) திருவன
மேலான் } ந்தாழ்வான்மீது பள்ளி
[கொள்பவனும்
நீலம் கடலுள்-கருநிறமான ஸமுத்தரத்தில்
நெடுங் காலம்—வெகுகாலமாக [னும்
கண் வளர்த்தான்—யோக நித்தை செய்பவ

பாலம் பிராயத்தே - குழந்தைப்பருவமே
[தொடங்கி
பார்த்தற்கு-அர்ஜுனனுக்கு
அருள் செய்த-க்ருபைசெய்த
கோலம்-அழகியவடிவத்தையுடைய
பிரானுக்கு-தலைவனுமான இவனுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டுவா—;
குடத்தை கிடந்தாற்கு ஓர் * *வா—.

குறிப்பு:—ஆல் + இலையான் = (அத்துச்சாரியை பெற்று) ஆலத்திலே
யான். கூர்ப்பதி, எம்பெருமான் திருமேனியின் நிழலிட்டாலே கறுத்துத்
தோன்றுமாதலால் 'நீலக்கடல்' எனப்பட்டது: “நீலாஹொயெஜ-ஹாஜி
தொ ஷெஹாஸாஹு-ஹொஹெம் — காஹொநீலு-தூவலயடிஹொஹெ-
லாவாடியநு” என்று போஜராஜன் சொல்லியுள்ளது காண்க அன்றி,
“உவர்க்குங்கருங்கடல் நீருள்ளான்” என்றபடி லவணஸுத்தரத்தில் பள்ளி
கொண்டிருப்பதாகக் கூறுவதுமுண்டு. ... (சு)

பொற்றிகழ் சித்திர கூடப் பொருப்பினில்

உற்ற வடிவி லோருகண்ணுங் கொண்ட வக்

கற்றைக் குழலன் கடியன் விரைந்துன்னே

[கோல்கொண்டுவா.

மற்றைக்கண் கொள்ளாமே கோல்கொண்டுவா மணிவண்ண நம்பிக்கோர்

(அக்காக்காய்!—)

பொன்-அழகிதாய்

திகழ்.விளங்குகின்ற

சித்திரகூடம்பொ } சித்திரகூட மலைச்சார
ருப்பினில் } லில்

(பிராட்டி மடியிலே தலைவைத்துக்கொ

ண்டு பூநீராமனாகிய தான் சண்வளர்ந்த

ருளும்போது)

வடிவில்-(பிராட்டியின்) திருமேனியில்

உற்றபதிந்த

(உனது இரண்டு கண்களில்)

ஒரு கண்ணும்-ஒருகண்ணைமாதிரி

கொண்ட-பறித்துக்கொண்ட

அ கற்றை } அந்தத் தொகுதியான கூந்த
குழலன் } லையுடையவன்

கடியன்-க்ரூரன்;

(ஆதலால், அவன் தனக்கு இஷ்டமான

[தை உடனே செய்யாம லிருத்தற்காக)

உன்னை-உன்னை (ச்சிறி,

மற்றை கண்-(உனது) மற்றொரு கண்ணை

[யும்

கொள்ளாமே-பறித்துக்கொள்ளாதபடி

விரைந்து—ஒடிப்போப்

கோல் கொண்டுவா—;

மணிவண்ணன் நம்பிக்கு ஓர் * *வா—.

குறிப்பு:—பொன் + திகழ் = பொன்றிகழ்; இங்கு, மென்றொடர் வன்
றொ-ராயிற்று—செய்யுளின்பம் நோக்கி. காகாஸூரன் பிராட்டியின் வடி
வைநோக்கியதனால் இராமபிரான் நோக்கியகண்ணையே கொண்டனனென்
பது ‘உற்றவடிவில் கண்கொண்ட’ என்பதில் விளங்கும். காகாஸூரனது
ஒற்றைக்கண்ணைப் பறித்தபோது காக்கைகளெல்லாவற்றிற்கும் ஒற்றைக்
கண்ணும்படி அப்பெருமான் ஸங்கல்பித்ததனால் காகாஸூரனுக்கும் ஸாதா
ரணகாக்கைக்கும் அபேதமாக இப்படிச் சொல்லுகிறான். கோடியன்—
பிழைக்கேற்ற தண்டனை செய்பவன். ... (எ)

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, சு - திரு - வேலிக்கோல்வேட்டி. கநக

மின்னிடைச் சீதை பொருட்டா விலங்கையர்
மன்னன் மணிமுடி பத்து முடன்வீழத்
தன்னிகரோன் றில்லாச் சிலைகால் வளைத்திட்ட [கொண்வோ.
மின்னு முடியற்கோர் கோல்கொண்வோ வேலை யடைத்தாற்கோர் கோல்

மின்-மின்னல்போன்ற [ஸஞ்சுமமான]

இடை-இடையையுடைய

சீதை பொருட்டா-வீதையைமீட்டுக்கொ

[ணர்வதற்காக

இலங்கையர் } லங்கையிலுள்ளார்க்குத் [ய

மன்னன் } தலைவனான ராவணனுடை

மணி முடி } ரத்தகிரீடமணிந்த தலைகள்

பத்து } பத்தும்

உடன் வீழ-ஒருசேரஅற்றுவிழும்படி

தன் நிகர் ஒன் } தனக்கு ஸமாசமானதொ

று இல்லா } ன்று மில்லாத [உயர்ந்த]

சிலை-வில்லை

கால் வளைத்து } கால்வளையும்படிபண்ணி
இட்ட } பரயோகித்த

மின்னும் முடி } விளங்கா நின்ற கிரீடத்
யற்கு } தை அணிந்தவனுக்கு

ஓர் கோல் கொண்டுவா—;

வேலை அடைத் } ஸமுத்தரத்தில் வேதுக
தாற்கு } ட்டினவனுக்கு

ஓர் கோல் கொண்டுவா—.

குறிப்பு:—வீதா—உழுபடைச்சால்; அதில் நின்று தோன்றியதனால்
இவளுக்கும் சீதையென்று திருநாமம். வேலா என்றவடசொல் வேலை
எனத்திரிந்தது; வேலை—கடற்கரை, இலக்கணபாப் கடலையுணர்த்திற்று. ()

தென்னிலங்கை மன்னன் சிரந்தோள் துணிசெய்து

மின்னி லங்குபுண் விபீடண நம்பிக்

கென்னிலங்கு நாமத் தளவு மரசென்ற

[கொண்வோ.

மின்னிலங் காரற்கோர் கோல்கொண்வோ வேங்கட வாணற்கோர் கோல்

தென் இலங்கை-அழகியலங்கைக்கு

மன்னன்-அரசனாகியராவணனுடைய

சிரம்-தலைகளையும்

தோள்-தோள்களையும்

துணி செய்து-(அம்பினால்) துணித்துப்

[போகட்டு,

மின் இலங்கு-ஒளியீசுகின்ற

பூண்-ஆபரணங்களை அணிந்த

விபீடணன் } விபீஷணனும்தானுக்கு
நம்பிக்கு }

என் இலங்குநாம } 'என் பெயர் ப்ரகாசி
த்து அளவும் } க்குமளவும்

அரசு-ராஜ்யம் (நடக்கக்கடவது)

என்ற-என்று அருள்செய்த

மின் இலங்கு } மின்னல்போல் விளங்குகி

ஆரற்கு } ன்ற ஹாரத்தையுடையவ

[னுக்கு

ஓர் கோல் கொண்டுவா—;

வேங்கடம்-திருமலையில

வாணற்கு-வாழ்ந்தருமவனுக்கு

ஓர் கோல் கொண்டுவா—.

குறிப்பு:—தென்—அழகுக்கும்பேர். துணி—முதனிலத்தொழிற்பெயர்.
“மின் னலங்காரற்கு” என்பது மொருபாடம்; மின்—விளங்காநின்ற, அலங்
காரத்தையுடையவனுக்கென்று பொருள்: ‘மின்னிலங்காரற்கு’ என்றபாட
மே செய்யுளின்பத்திற்குச் சிறக்குமென்க. வாணன்—வாழ்நன்; மருஉ. இப்
பாட்டின் இரண்டாமடியிற் பெரும்பாலும் தளைபிறழும். (சு)

அக்காக்காய் நம்பிக்குக் கோல்கொண்டு வாவென்று

மிக்கா னுரைத்தசொல் வில்லிபுத் தூரப்பட்டன்

ஒக்க வுரைத்த தமிழ்ப்பத்தும் வல்லவர்
மக்களைப் பெற்று மகிழ்வரிவ் வையத்தே.

(க0)

அக்காக்காய்- காக்கையே!

நம்பிக்கு-உத்தமனான இவனுக்கு

கோல் கொண்டு } கோலெக்கொண்டுவந்து
வா என்று } தா' என்று

மிக்காள்-சிறந்தவளானயசோதை

உரைத்த சொல்-சொன்னசொற்களை,

வில்லிபுத்தூர்-ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலவதரித்த

பட்டன்-பெரியாழ்வார்

ஒக்க-அவ்யசோதையைப்போலவே

உரைத்த-சொன்ன

தமிழ்-தமிழினாலாகிய

பத்தும்-இப்பத்துப்பாசுரங்களையும்

வல்லவர்-ஒதவல்லவர்கள்

மக்களை-ஐநூற்புத்தர்களை [சிஷ்யர்களை]

பெற்று-அடைந்து

இவையத்தே-இப்பழமியிலேயே

மகிழ்வார்-மகிழ்ந்திருக்கப்பெறுவர்,

குறிப்பு:—[மிக்காள்.] தேவகியும் யசோதையுமாகிய இருவரும் பூர்வ ஜன்மத்தில் தவஞ்செய்தவர்களாயிருந்தாலும், தேவகி கண்ணனைப் பெற்று விட்ட மாத் திரிமேயாய், பூர்ணாறுபவம் யஸோதையதாகையாலே இவள் மிக்காளானாள். வையம்-(பொருள்கள்) வைக்கப்படு மிடமென்று காரணக்குறி.

(க0)

அடி:—வேலி கொங்கு கறுத்து ஒன்றே சீர் ஆல் பொற்றிகழ்மின் தென்னிலங்கை அக்காக்காய் ஆகிரை.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஏழாந்திருமொழி

ஆநிரை மேய்க்கு

அவதாரிகை:—கன்று மேய்க்கப் போகவேணுமென்று அழுத கண்ணனை யசோதை, 'அக்காக்காய்! நம்பிக்குக் கோல்கொண்டுவா' என்றுசொல்லி ஏமாற்றி அவனழகையை நிறுத்தியபின்பு, தான் நினைத்தபடி 'நான் பல புஷ்பங்களையும் வைத்திருக்கிறேன்; அவை செவ்வியழிவதற்கு முன்னே நீ அவற்றைச் சூடவாவேணும்' என்று அக்கண்ணபிரானை அழைத்தபடியை, ஆழ்வார்தாமும் அதுபவிக்க ஆசைப்பட்டித்தம் ஸம அவளாகப் பாவித்து அவள் சொல்லியபடியே சொல்லியழைத்து இனியராகிரார் இத்திருமொழியில்.

ஆநிரை மேய்க்கநீ போதி யருமருந் தாவ தறியாய்
கானக மெல்லாந் திரிந்துன் கரிய திருமேனி வாடப்
பாணையிற் பாலைப் பருகிப் பற்றுதா ரெல்லாஞ் சிரிப்பத்
தேனி லினிய பிரானே செண்பகப் பூச்சூட்ட வாராய்.

(க)

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, எ - திரு - ஆநிரை மேய்க்க. கங்ங்

தேனில்-தேனைக்காட்டிலும்
இனிய-போக்யனையிருக்கிற
பிரானே-ட்ரபுவே!
பற்றுதார் எல்லாம்-பகைவரெல்லாரும்
சிரிப்ப-பரிஹிவிக்கும்படி
பானையில் பா } (தந்த) பானையிலே யுள்
லை பருகி } எபச்சைப்பாலைக்குடித்து
(பின்பு)
உன்-உன்னுடைய
கரிய-ச்யாமமான
திரு மேனி-ஆழகியதிருமேனி
வாட-வாடும்படி

கானகம் எல்லாம் } காட்டிடம் முழுதும்
திரிந்து } திரிந்துகொண்டு
ஆ நிரை-பசுக்களின் திரளை
மேய்க்க-மேய்ப்பதற்கு
நீ போதி-நீபோகிறாய்;
அரு மருந்து } (நீ உன்னை) பெறுதற்கரி
ஆவது } ய தேவாம்புதம்போன்ற
அறியாய்-அறிகுறியில்லை; [வருதலை
(இனி நீ கன்றுமேய்ப்பதை விட்டிட்டு)
செண்பகம் பூ-செண்பகப்பூவை
குட்ட-(நான்) குட்டும்படி
வாராய்-வருவாயாக.

குறிப்பு:- அருமருந்தாவதறியாய் - இவ்வுலகத்திலுள்ளார்க்குப் பிறவி
நோயறுக்கும் மருந்துமாய், பரமபதத்திலுள்ளார்க்குப் போகமகிழ்ச்சிக்கு
மருந்துமாய் நீயிருப்பதை அறிகுறியிலேகாண். பற்றுதார் சிரிப்ப-பற்றுமவர்
கள் இவன் செயலுக்கு உகப்பர்போலும். தேனில்-ஐந்தாம் வேற்றுமை.
செண்பகம்-வடமொழியில் 'உவகம்' எனவழங்கும். ... (க)

கருவுடை மேகங்கள் கண்டா லுன்னைக்கண் டாலோக்குங் கண்கள்
உருவுடை யாயுல கேழு முண்டாக வந்து பிறந்தாய்
திருவுடை யாள்மண வாளா திருவரங் கத்தே கிடந்தாய்
மருவி மணங்கமழ் கின்ற மல்லிகைப் பூக்குட்ட வாராய். (உ)

கண்கள்-கண்களானவை
உன்னை கண்டால்-உன்னைப்பார்த்தால்
கரு உடை } கர்ப்பத்தையுடைய [நீர்கொ
மேகங்கள் } ண்ட] மேகங்களை
கண்டால்-பார்த்தால் (அதை)
ஒக்கும்-ஒத்துக் குளிக்கின்ற
உரு உடையாய்-வடிவையுடையவனே!
உலகு ஏழும்-ஏழலகங்களும்
உண்டாக-ஸத்தைபெறும்படி
வந்து பிறந்தாய்-திருவவதரித்தவனே!

திரு உடையாள்-(உன்னை) ஸம்பத்தாகவு
[டைய பிராட்டிக்கு
மணவாளா-நாயகனே!
திரு அரங்கத்தே-கோயிலிலே
கிடந்தாய்-பள்ளிகொண்டிருப்பவனே!
மணம்-வாஸனை
மருவி கம } நீங்காமலிருந்துபரிமளிக்கிற
ழ்கின்ற }
மல்லிகைப்பூ-மல்லிகைப்பூவை
குட்ட வாராய்-.

குறிப்பு:- 'ஒக்கும்' என்பதை முற்றுகக்கொண்டு 'கருவுடை மேகங்
களைக் கண்டால் உன்னைக் காண்பதை ஒத்திருக்கும்: (அதுக்குமேலே) கண்
கள் உருவுடையாய்-கண்ணழகையுமுடையவனே! 'என்றும் உரைக்கலாம்.
உலகேழுமுண்டாக = 'பரிதராணய ஸாதூநாம்'. - 'உலகமென்பது உயர்ந்
தோர் மாட்டே' என்றது காண்க. ... (உ)

மச்சோடு மாளிகை யேறி மாதர்கள் தம்மிடம் புக்குக்
கச்சோடு பட்டைக் கீழித்துக் காம்பு துகிலவை கீறி
நிச்சலுந் தீமைகள் செய்வாய் நீள்திரு வேங்கடத் தேந்தாய்
பச்சைத் தமனகத் தோடு யாதிரிப் பூக்குட்ட வாராய். (உ)

<p>மச்சொடு மா } நடுநிலையிலும் மேல் நிலை ளிகை ஏறி } யிலும் ஏறிப்போய்</p> <p>மாதர்கன்தம் } பெண்களிருக்கிற இடத்தி இடம்புக்கு } லே புருந்து</p> <p>கச்சொடு-(அவர்களுடைய முலைகளின் [மேலிருந்த] கச்சுக்களையும்</p> <p>பட்டை-பட்டாடைகளையும்</p> <p>கிழித்து-கிழித்துவிட்டு</p> <p>காம்பு துகில் } (மற்றும் அப்பெண்கள் அவை } உடுத்துள்ள) கரைகட்டின</p> <p>[சேலையையும்]</p>	<p>நீறி-கிழித்துப்பொகட்டு (இப்படியே)</p> <p>நிச்சலும்-ப்ரதிரித்தம்</p> <p>தீமைகள்-துஷ்டசேஷ்டைகளை</p> <p>செய்வாய்-செய்பவனே!</p> <p>நீள் திருவேங் } உயர்ந்த திருமலையிலெழு கடத்து } ந்தருளியிருக்கிற</p> <p>எந்தாய்-ஸ்வாமியே!</p> <p>பச்சை-பசுநிறமுள்ள</p> <p>தமனகத்தோடு-மருக்கொழுந்தையும்</p> <p>பாதிநிப்பூ-பாதிநிப்பூவையும்</p> <p>குட்ட வாராய்-.</p>
---	--

குறிப்பு:—கச்சு—‘கஞ்சகம்’ என்ற வடசொற்சிதைவு. அகிலவை =
அவை—முதல் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. நிச்சல்—‘நித்தம்’ என்ற வட
சொல் விகாரம். உரிமகம் வடசொல். (௩)

தேருவின்க ணீன்றிள வாய்ச்சி மார்களைத் தீமைசெய் யாதே
மருவுந் தமனக முஞ்சீர் மாலே மணங்கமழ் கின்ற
புருவங் கருங்குழல் நெற்றி பொலிந்த முகிற்கன்று போலே
உருவ மழகிய நம்பி உகந்திவை குட்டநீ வாராய். (௪)

<p>புருவம்-புருவங்களையும்</p> <p>கரு குழல்-கருநிறமான கூந்தலையும்</p> <p>நெற்றி-(இவ்விரண்டிற்கும் இடையிலுள்ள) [௪] நெற்றியையும் கொண்டு</p> <p>பொலிந்த-அனர்க்குன்ற</p> <p>முகில் கன்று } மேகக்கன்றுபோலே போலே }</p> <p>உருவம் அழகிய-வடிவமழகிய</p> <p>நம்பி-சிறந்தோனே! (நீ)</p> <p>தேருவின்கண் } தேருவிலே நின்றுகொ நின்று } ண்டு</p>	<p>இன ஆய்ச்சி } இடைச்சிறுமிகளை மார்களை }</p> <p>தீமை செய்யாதே-தீம்பெய்யாமலிரு;</p> <p>மருவும்-மருவையும்</p> <p>தமனகமும்-தமனகத்தையும் (சேர்த்துக்கட்டின)</p> <p>சீர் மாலே-அழகியமால்கள்</p> <p>மணம் கமழ் } வாஸனை வீசுகின்றன; கின்ற }</p> <p>இவை-இவற்றை</p> <p>உகந்து-மகிழ்ச்சிகொண்டு</p> <p>குட்ட நீ வாராய்-.</p>
---	---

குறிப்பு—எம்பெருமானுக்கு ஏற்ற உவமைப்பொருள் கிடையாமை
யால் ‘புருவங் கருங்குழல் நெற்றி பொலிந்தமுகில்கன்று’ என இல்பொரு
ளுவமை கூறப்பட்டது. கமழ்கின்ற—‘அன்’ சாரியை பெறுத முற்று. (௪)

புள்ளினை வாய்பிளந் திட்டாய் பொருகரி யின்கோம் பொசித்தாய்
கள்ள வரக்கியை முக்கோடு காவல னைத்தலை கொண்டாய்
அள்ளிநீ வேண்ணெய் விழுங்க வஞ்சா தடியே னடித்தேன்
தௌளிய நீரி லேழுந்த செங்கழு நீர்குட்ட வாராய். (௫)

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, எ - திரு - ஆநிரை மேய்க்க. கங்ரு

புள்ளினை-பகாஸுனை

வாய் பிளந்திட்டாய்-வாய்கிழித்துப் பொ
[கட்டவனே!

பொரு-புத்தோர்முகமான

கரியின்-குவலயாபீடத்தின்

கொம்பு-கொம்பை

ஒசித்தாய்-பறித்தவனே!

கள்ளம் அமக்கி } வஞ்சனையையுடைய ரா
யை மூக்கொடு } கூவியாகிய சூர்ப்பனை

[கையின் மூக்கையும்

காவலனை-(அவளுக்குப்) பாதுகாவலாயிரு

[ந்த ராவணனுடைய

தலை-தலையையும்

கொண்டாய்-அறுத்தவனே!

நீ-(இப்படிப்பட்ட) நீ

வெண்ணெய்-வெண்ணெயை

அள்ளி விழுங்க-வாரிவிழுங்க

அஞ்சாது-சிறிதும் பயப்படாமல்

அடியேன்-(‘எப்போது குழந்தை பிறந்து

வெண்ணெய் விழுங்கப் போகிறது?

என்றிருந்த) நான்

அடித்தேன் - அடித்தேன்;

(அப்பிழையைப் பொறுத்து)

தெள்ளிய - தெளிவான

நீரில் - நீரிலே

எழுந்த - உண்டான

செக்கமுநீர் - செக்கமுநீரை

குட்ட வாராய்—.

குறிப்பு:—அடியேன்=ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸௌர்யத்தி லீடுபட்டுச் சொல்லுகிறசொல்: மரபுவழுமைதி; அடித்தபின்பு அதுதாபங்கொண்டு ‘அடியேன்’ என்றொளனிணுமாம். (ரு)

எருதுக ளோடு பொருதி யேது மூலோபாய்காண் நம்பி

கருதிய தீமைகள் செய்து கஞ்சனைக் கால்கோடு பாய்ந்தாய்

தெருவின் கண் டமைகள் செய்து சிக்கென மல்லர்க ளோடு

பொருது வருகின்ற பொன்னே புன்னைப் பூச்சுட்ட வாராய். (சு)

நம்பி - சிறந்தோனே!

(நப்பின்னையை மணம்புணர்வதற்காக)

எருதுகளோடு - ஏழுரிஷபங்களுடன்

பொருதி - போர்செய்யமாநின்றாய்;

ஏதும் - எதிலும் [ஒன்றிலும்]

உலோபாய் } விருப்பமில்லாதவனாயிரா

காண் } நின்றாய்;

கருதிய - (கம்ஸன் உன்மேல் செய்ய)

[நனைத்த

தீமைகள் - தீம்புகளை

செய்து - (நீ அவன்மேற்) செய்தது

கஞ்சனை - (அந்தக்) கம்ஸனை

கால் கொடு-காலினால் [காலெக்கொண்டு]

பாய்ந்தாய் - பாய்ந்தவனே!

[அக்ரூர்மூலமாயழைக்கப்பட்டிக் கம்

[ஸனாரண்மனைக்குப் போம்போது]

தெருவின் கண் - தெருவிலே

தீமைகள் செய்து - தீம்புகளைச்செய்து

[கொண்டுபோய்

சிக்கென - வலிமையாக

மல்லர்களோடு - (சாணாரமுஷ்டிகரென்

[னும்) மல்லர்களுடனே

பொருது வரு } போர்செய்துவந்த

கின்ற

பொன்னே - பொன்போலருமையானவ

[னே!

புன்னைப்பூ குட்ட வாராய்—.

குறிப்பு:—பொருதி=முன்னிலையொருமை நிகழ்கால வினை முற்று: “(எருதுகளோடே பொருத்து) காலாந்தரமாயிருக்கச்செய்தேயும் தத்தாலம் போலே ப்ரகாசிக்கையாலே ‘பொருதி’ என்று வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகிறது” என்ற பெரியஜீயர் உரை நோக்கத்தக்கது. உலோபாய்=‘ஹோஹம்’ என்றவடமொழியின் திரிபாகிய ‘உலோபம்’ என்பதன்டியாகவந்த எதிர்மறைமுற்று; உடம்பைப்பேணுதல் உயிரைப் பேணுதல் ஒன்றும் செய்யா

திராவிடராய் என்று கருத்து. போம்வழியில் வண்ணனைக்கொன்று வஸ்த்ரங்
களைப் பறித்துக்கொண்டமை, கம்ஸனுடையகில்லை முறித்தமை, சுவலயா
பீடத்தைக்கொன்றமை முதலியன-இங்கு, தெருவின்கண்டெய்த தீபைகளா
கும். கண்-ஏழுநூருடி. (௬)

குடங்க ளேத்தேற விட்டுக் கூத்தாட வல்லவெங் கோவே
மடங்கொள் மதிமுகத் தாரை மால்செய்ய வல்லவென் மைந்தா
இடந்திட்டு டிரணிய நெஞ்சை யிருபிள வாகமுன் கீண்டாய்
குடந்தைக் கிடந்தவென் கோவே குருக்கத்திப் பூச்சுட்ட வாராய். (௭)

குடங்கள் - பலகுடங்களை
எடுத்து - தூக்கி
ஏறவிட்டு - உயரவெறிந்து
(இப்படி)
கூத்து ஆட - குடக்கூத்தை யாடுவதற்கு
வல்ல - ஸாமர்த்தியமுடைய
எம் கோவே - எம்முடைய தலைவனே!
மடம் கொள் - மடப்பென்ற குணத்தை
[யுடைய
மதி முகத் } சந்தரன்போன்ற முகத்தை
தாரை } யுடைய பெண்களை
மால் செய்ய } மயக்கவல்ல
வல்ல }
என் மைந்தா- எனதுபுத்திரனே!

முன் - நரவிறஹாவதாரத்திலே
இரணியன் } ஹிரண்யாஸுரனுடையமார்
நெஞ்சை } [பை
இடந்திட்டு - (திருவுகில்களை) ஊன்றி
[வைத்து
இரு பிளவு } இரண்டு பிளவாகப் போம்
ஆக } [படி
கீண்டாய் - பிளந்தவனே!
குடந்தை - திருக்குடந்தையில்
கிடந்த - பள்ளிகொள்ளுகிற
எம் கோவே - எமதுதலைவனே!
குருக்கத்திப்பு குட்ட வாராய்-.

குறிப்பு:—குடக்கூத்து—ப்ராஹ்மணர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால்
யாக்குசெய்வதுபோல, இடையர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் அதனுண்டா
குஞ் செருக்குக்குப்போக்குவிடாக அவர்களாடுவதொரு கூத்து; இதனைத்
தலைவிலே அடுக்குக் குடமிருக்க, இருதோள்களிலும் இருகுடங்களிருக்க
இருகையிலுங் குடங்களையேந்தி ஆகாசத்திலே பெறிந்து ஆடுவதொரு
கூத்து, என்பர்; இதனைப்பதினோராடலிலொன்றென்றும், அறுவகைக் கூத்தி
லொன்றென்றுங் கூறி, “குடத்தாடல் குன்றெடுத்தோனாடலதனுக், கடைக்
குபவைவந்துறுப்பாய்ந்து” என்று மேற்கோளுங் காட்டினர் சிலப்பதிகார
வுரையில் அடியார்க்கு நல்லார். (௭)

சீமா லிகனவ னோடு தோழமைக் கொள்ளவும் வல்லாய்
சாமா றுவனை யெண்ணிச் சக்கரத் தால்தலை கொண்டாய்
ஆமா றறியும் பிரானே யணியரங் கத்தே கிடந்தாய்
ஏமாற்ற மென்னைத் தவிர்த்தா யிருவாட்சிப் பூச்சுட்ட வாராய். (௮)

சீமாலிகன் } மாலிகன் என்ற பெயரை
அவனோடு } யுடையவனோடு
தோழமை கொள்ளவும் - ஸ்நேஹம்செய்
[துகொள்ளுதற்கும்
வல்லாய் - வல்லவனாய்,

அவனை - அந்தமாலிகனை
சாம் ஆறு } செத்தப்போம்வழியையும்
எண்ணி } [ஆலோசித்து
சக்கரத்தால் - சக்ராயுதத்தினால்

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, எ - திரு - ஆநிரை மேய்க்க. கருள

தலை கொண்டாய் - தலையையுமறுத்தாய்;
ஆம் ஆறு - நடத்தவேண்டியவகைகளை
அறியும் - அறியவல்ல
பிரானே - ப்ரபுவே!
அணி - அழகிய
அரங்கத்தே - கோயிலிலே

கிடந்தாய் - பள்ளிகொண்டிருப்பவனே!
என்னை - எனக்கு
ஏமாற்றம் தவிர்த்து என்பத்தைப் போக
தாய் } கினவனே!
இருவாட்சிப்பு குட்ட வராய்—.

குறிப்பு:—மாலிகன் என்பானொருவன் கண்ணபிரானுக்கு உயிர்த்தோ
முனம் அப்பிரானிடத்திற் பலவகையாயு கங்களையும் பயின்று ஒருவர்க்கு மஞ்
சாமல் அஹங்காரியாய் ஸாதுஜநங்களை ஹிம்ஸித்துக்கொண்டிருக்க, கண்ண
பிரான் 'நண்பனாகிய இவனை நாம் கொல்வது தகாதே! என்னசெய்யலாம்?
என்றவ்யாகுலப்பட்டு, ஒருநாள் அவனைநோக்கி 'நீ இப்படிசெய்வதுதகாத'
என்ன; ஆஸுரப் ப்ரக்ருதியான அந்த மாலிகன் தன்வாயில்வந்தபடி பிதற்றி
'நீ எல்லா ஆயுதங்களையும் எனக்குக் கற்பித்தும் சக்ராயுதப்பயிற்சி மாத்தி
ரம் செய்விக்கவில்லையே' என்று கண்ணன்மேற் குறைகூற, 'இதில் பழகு
வது உனக்கு முடியாது, எனக்கே அஸாதாரணமானது' என்ன; 'என்னால்
முடியாதது மொன்றுண்டோ? நீ அவஸ்யம் அதைக் கற்பிக்கவேணும்'
என்று அவன் நிர்ப்பந்திக்க, கண்ணன் 'இதுதான் தக்கஸமயம்' என்று திரு
வுள்ளத்திற்கொண்டு சக்ராயுதத்தைபெடுத்துத் தன் ஒற்றைவிரலால் சுழற்றி
மேலெறிந்து கையிலேற்க, 'இது எனக்கு அரிதோ?' என்றுமாலிகன்சொல்ல,
'இது அரிதே' என்று கண்ணன் சொல்லவும் அதை அவன் கோளாமல் அச
சக்ராயுதத்தை வாங்கிச் சுழற்றி யெறிந்து பிடிப்பதாக நினைத்துத் தன் கை
விரலைக் கழுத்துக்கு அடுத்துவைத்துநிற்க, அச்சக்கரம் சுழன்றுவருவதற்கு
இடம் போதாமையாலே அதன் வீச்சு இவன்கையிற் பிடிபடாமல் இவன்
தலையை அரிந்துவிட்டதென்பது, இப்பாட்டில் குறித்த கதை, இவ்வரலாறு
எந்தப் புராணத்திலுள்ளதென்று ஆராய்ந்துபார்த்தும் பலபெரியோர்களைக்
கேட்டும் ஆகரம் அறியப் பெற்றிலேன்; வந்தவிடத்திற்கண்டுகொள்க, 'ததூ
வம் யஸ்வயஸ்யயஸ்யவதூபஸ்யுகி' என்று-சதுர்முகன்வரத்தினால்
வால்மீகிமுனிவர் ஹவடிவதாரவருத்தாந்தங்களைத் தாமாகஸாஷாதகரித்த
வோபாதி ஆழ்வாரும் மயர்வறமதி நலமருளப்பெற்றுத் தாமாக ஸாஷாத்
கரித்தவற்றில் இவ்வரலாறு ஒன்று என்பர் ஸாம்பரதாயிக ஆர்யவருத்தர்.

மாலிகன் என்பதே அவன் பெயர்; மேன்மைப் பொருளைத்தரும் 'ஸ்ரீ'
என்ற சொல் 'சி' எனத்திரிந்துவந்து சிமாலிகன் எனக் கிடக்கிறது; க்ருஷ்ண
ஸ்ரீஹந்தால்வந்த மேன்மையுண்டிறே அவனுக்கு. அவனைக்கொல்வது
ஆவஸ்யகமானபோது 'தோழனைக் கொன்றான்' என்னும் பழி தனக்கு வா
ராமல் 'தன்னாலே தான் முடிந்தான்' என்று உலகத்தார் சொல்லும்படி
கண்ணபிரான் மாலிகனை உபாயமாகக் கொன்றனென்பார் 'சாமாறவனை
நீயெண்ணிச்சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய்' என்றார். தோழமைக்கொள்ள
வும் என்ற உம்மை எதிரது தழுவியதாய், தலைகொள்ளவும் என்பதைக்
காட்டும்.

(அ)

அண்டத் தமரர்கள் குழ வத்தாணி யுள்ளங் கிருந்தாய்
தொண்டர்கள் நெஞ்சி லுறைவாய் தூமல ராள்மண வாளா
உண்டிட் லேகினை யேழு மோராலிலை யிறையில் கொண்டாய்
கண்ணோ னுன்னை யுகக்கக் கருமுகைப் பூக்குட்ட வாராய்.

(க)

அத்தாணியுள் - அருகான இடத்திலே

(ஸேவிக்கும்படி)

அமரர்கள் - தேவர்கள்

குழ - குழந்திருக்க

அங்கு - அவர்கள்நெயில்

அண்டத் து - பரமபதத்தில்

இருந்தாய் - வீற்றிருப்பவனே!

தொண்டர்கள் - அடியார்களுடைய

நெஞ்சில் - ஹருதயத்தில்

உறைவாய் - வலிப்பவனே!

தூ - மலரான் - பரிசுத்தமானதாமரைமல

[ரைப் பிறப்பிடமாகவுடையபிராட்டிக்கு

மணவாளா - கொழுநனே!

(பிரையகாலத்தில்)

உலகினை ஏழும் - ஏழுஉலகங்களையும்

உண்டிட்டு - உண்டுவிட்டு

ஓர் ஆல் இலையில் - ஓராலிலையில்

துயில் கொண்டாய் - யோகரித்திரையை
[க்கொண்டவனே!

நான் - நான்

உன்னை கண்டு - (நீபூச்சுடியதைப்) பார்
[த்து

உகக்க - மகிழும்படி

கருமுகைப்பூ - இருவாட்சிப்பூவை

குட்ட வாராய்.

குறிப்பு:—அண்டம் பாமபதம்; “இறந்தால்தங்கு மூர் அண்டமேகண்டு
கொள்யின்” என்றது காண்க. கருமுகை-சிறுசெண்பகமுமாம். (க)

செண்பக மல்லிகை யோடு செங்குழ நீரிரு வாட்சி
எண்பகர் பூவுங் கொணர்ந்தே னின்றிவை சூட்டவா வென்று
மண்பகர் கொண்டாளை யாய்ச்சி மகிழ்ந்துரை செய்தலிம் மாலை
பண்பகர் வில்லிபுத் தூர்க்கோன் பட்டர் பிரான்சொன்ன பத்தே (க)

செண்பகம் - செண்பகப்பூவும்

மல்லிகையோடு - மல்லிகைப்பூவும்

செங்குழநீர் - செங்குழநீர்ப்பூவும்

இருவாட்சி - இருவாட்சிப்பூவும்

(ஆகிய)

எண்பகர் - (இன்ன தின்ன தென்று) என்

ணிச்சொல்லப்படுகிற

பூவும் - மலர்களை யெல்லாம்

கொணர்ந்தேன் - கொண்டுவந்தேன்;

இன்று - இப்போது

இவை சூட்ட-இப்பூக்களைச் சூட்டும்படி

வா - வருவாயாக'

என்று - என்று—

பகர் மண் } பகர்ந்த மண்ணைக்கொ
கொண்டாளை } ண்டவனை;

ஆய்ச்சி - யசோதை

மகிழ்ந்து - மகிழ்ச்சிகொண்டு

உரை செய்த - சொல்லியவற்றை,

பண்பகர் வில்லி } ராகமாகவேசொல்லு
புத்தூர் } கின்ற பூவிலிபுத்தூ

[ருக்கு

கோன் - சிர்வாஹகரான

பட்டர் பிரான் - பெரியாழ்வார்

சொன்ன - அருளிச்செய்த

இ மாலை - இந்தச்சொல்மாலையும்

பத்தே - ஒருபத்தே!.

குறிப்பு:—இந்தத் திருமொழிக்குப் பலஞ் சொல்லாதொழிந்தது, இப்
பத்துப் பாசுரங்களும் ஸ்வயமே ரஸ்யமாய் போக்யமாயிருக்கு மென்ப
தற்கு. [பத்தே!] ஏகாரம்-இப்படியும் பாடலிருக்கப் பெறுவதே! என்று இத்
திருமொழியின் போக்யதையைக் கொண்டாடியதைக் காட்டும். எண்பகர்-

* பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, ௮ - திரு - இந்திரனோடு பிரமன். ௧௬௬

சூட்டிக்கொள்ளலாமென்று ஸாஸ்த்ரங்களி லெண்ணப்பட்ட என்றும், ம். கொணர்ந்தேன் = 'கொணு' என்றபகுதி குறுக்கிலும் விரித்தலுமாகிற விகாரங்களைப் பெற்று 'கொணர்' என நின்றது. பகர்மண்-வாமநாய்ச்சென்ற திருமால் 'எனக்கு மூவடி மண்தா' என்று சொல்லப்பெற்ற பூமியை என்றாவது, 'மூவடிமண் அளந்துகொள்' என்று மஹாபலி உடன்பட்டுச் சொன்ன பூமியை என்றாவதுகொள்க. ஆரேனும் ஒன்றைச் சொல்லினும் ராகத்திலே சேரும்படி சொல்லுகின்ற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரென்பது 'பண்பகர் வில்லிபுத்தூர்' என்பதன்கருத்து. உரைசெய்த-பலவின்பால் இறந்தகாலவினையாலணையும் பெயர்; இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை. உரைசெய்த (வற்றைப்) பட்டர்பிரான் சொன்ன இம்மாலையென்க. ... (௧௦)

அடி:—ஆநிரை கரு மச்ச தெரு புள் எருது குடம் சீமாலிகன் அண்டம் செண்பகம் இந்திரன்.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

எட்டாந்திருமொழி
இந்திரனோடு பிரமன்.

அவதாரிகை:—யசோதைப்பிராட்டி கண்ணபிரானை நீராட்டிக் குழல்வாரிப்புச் சூட்டினபின்பு, அவனுக்கு த்ருஷ்டிதோஷம் வாராதபடி காப்பிடவேணுமென்று கருதி 'தி போதுபோனவேளையில் நாற்சந்தி முதலிய விடங்களில் நில்லாதே' என்று அப்பிரானை அழைத்துக் காப்பிட்டபடியை ஆழ்வார்தாமு மறுபவிக்க விரும்பித் தம்மை அவளாகப் பாலித்து, திருவெள்ளறையில் கண்ணன் அர்ச்சையாய் நிற்கிற நிலையிலே அவ்யசோதைப்பிராட்டியின் பேச்சாலே அவனைக்காப்பிட வழைத்து இனியராகிரூர் இத்திருமொழியில். ...

இந்திரனோடு பிரமனீசனிமையவ ரெல்லாம்
மந்திர மாமலர் கொண்டு மறைந்துவ ராய்வந்து நின்றார்
சந்திரன் மாளிகை சேருஞ் சதுரர்கள் வேள்ளறை நின்றார்
அந்தியம் போதிது வாசு மழகனே காப்பிட வாராய். (௧)

சந்திரன் - சந்திரனாவன்

மாளிகை சேரும் - வீடுகளின் மேல்நிலையி

[லேச்சேர்ப்பெற்ற

சதுரர்கள் } ஸமர்த்தர்கள் வவிகின்ற
வேள்ளறை } திருவெள்ளறையிலே
நின்றார் - நின்றவனே!

அழகனே - அழகுஉடையவனே!

இந்திரனோடு - இந்திரனும்

பிரமன் - ப்ரஹ்மாவும்

ஈசன் - ருத்ரனும்

இமையவர் - மறுமுள்ளதேவர்களும்

எல்லாம் - (ஆகிய)யாவரும்

மா மந்திரம் } நெறந்த மந்தரபுஷ்பங்க
மலர் கொண்டு } ளைக்கொண்டு

உவர் ஆய் } (மிக்கஸமீபமாகவும் மிக்கதூர
வந்து } மாகவுமல்லாமல்) நடுவிடத்தி

[விருப்பவராகவந்து

மறைந்து நின்றார்-மறைந்து நிற்கிறார்கள்;

இது - இக்காலம்

அம் - அழகிய

அந்திபோது } ஸாயம்ஸந்த்யாகாலமாகும்
ஆகும் }

(ஆகையால்)

காப்பு இட - (நான் உனக்கு ரகசியமாக
அந்திக்காப்பிடும்படி

வாராய் - வருவாயாக.

கன்றுக எரில்லம் புகுந்து கதறு கின்றபசு வெல்லாம்
நின்றொழிந் தேனுனைக் கூவி நேசமே லொன்று மிலாதாய்
மன்றினில் லேலந்திப் போது மதிட்டிரு வெள்ளறை நின்றாய்
நன்றுகண் டாயென்றன் சொல்லு நானுனைக் காப்பிட வாராய் (உ)

மதில் - மதிளரணையுடைய
திரு வெள்ளறை - திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய் - நின்றருளினவனே!
மேல் - (என்)மேலே
ஒன்றும் - அல்பமும்
நேசம் இலாதாய் - அன்பில்லாதவனே!
உன்னை கூவி - உன்னைக்கூ விக்கொண்டு
நின்றொழிந்தேன் - நின்றவிட்டேன்;
(அதனால்)

பசு எல்லாம் - பசுக்களெல்லாம்

கன்றுகள் இல்லம் } கன்றுகளிருக்குமிட
புகுந்து } த்திலே சேர்ந்து
கதறுகின்ற - கத்துகின்றன;
(நீ)
அந்தி போது - அந்திவேளையில்
மன்றில் - நாற்சுத்தியில்
நில்லேல் - நில்லாதே;
என்தன் சொல்லு-என்னுடையவார்த்தை
நன்று கண்டாய் - (உனக்கு) நல்லதாகுந்
[கிடாய்:
நான் உன்னை காப்பு இட வாராய்.—

குறிப்பு:—பசுக்களைக் கறக்கவேண்டியநான் உன்னைக் காப்பிட அழைத்
துக்கொண்டிருப்பதனால், மேய வெளியே போயிருந்த பசுக்களெல்லாம்
கன்றுகளுள்ளிடத்தில்வந்து சேர்ந்தபின்பும் கற்பபாரில்லாமல் முலைக்
கடுப்பெடுத்துக் கத்துகின்றன என்பது முதலடியின் கருத்து. 'கதறுகின்ற'
என்பதை இடை நிலைத்தீபகமாக்கி, கன்றுகள் முலையுண்ணப்பெறுமையால்
கத்துகின்றன; பசுக்கள் புறம்பே நின்றகொண்டு கன்றுகள் முலையூட்டுதல்
கறத்தல் செய்யாமையாலே முலைக்கடுப்பாற் கதறுகின்றன என்றுமாம்.
'நேசமேல்' என்றவிடத்தில், நேசம் ஏல் என்று பிரித்து ஏல் என்பதை
அசைச்சொல்லாகவுங் கொள்வர். நேசம் - 'ஸ்நேஹம்' என்றவடசொல்
விகாரம். (உ)

செப்போது மென்முலை யார்கள் சிறுசோறு மில்லஞ் சிதைத்திப்
டப்போது நானுரப் பப்போ யடிசிலு முண்டிலை யாள்வாய்
முப்போதும் வானவ ரேத்தும் முனிவர்கள் வெள்ளறை நின்றாய்
இப்போது நானொன்றுஞ் செய்யே னெம்பிரான் காப்பிட வாராய் (ங)

ஆள்வாய்-என்னை ஆளப்பிறந்தவனே!
முப்போதும்-மூன்றுகாலத்திலும்
வானவர்-தேவர்கள்
ஏத்தும்-ஸ்தோத்திரஞ்செய்கின்ற
முனிவர்கள் } (உன் மக்களத்தையே) எண்
வெள்ளறை } னுகிறவர்களுடையதிருவெ
ள்ளறையிலே
நன்றாய்-நின்பவனே! (நீ),
செப்பு ஒது-பொற்கசைக்களை (உவமை
[யாகச்] சொல்லத்தகுந்த

மெல் முலையார்கள்-மெல்லிய முலையைப்
[டைய ஸ்திரீகள்
(வினையாட்டாகச் செய்த)
சிறு சோறு-மணற் சோறறையும்
(சிறு) இல்லம்-மணல் வீட்டையும்
சிதைத்திட்டு-அழித்துவிட்டு (நிற்க)
அப்போது-அக்காலத்தில்
நான்-நான்
உரப்ப-கோபித்துச் சொல்ல
(பிடித்தடிப்பனோ) என்றஞ்சி
என் முன் நில்லாமல்),

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, ௮ - திரு - இந்திரனோடு பிரமன். ௧௪௯

போய்-அப்பாற் போய்
அடிசிலும்-சோற்றையும்
உண்டிலை-உண்ணாமலிருந்திட்டாய்;
இப்போது-இந்த ஸமயத்திலே

நான் ஒன்றும் } நான் உன்னை (மருட்டு
செய்யேன் } தல்முதலியன) ஒன்றும்
செய்யமாட்டேன்;
எம்பிரான்! காப்பிட வாராய்—.

குறிப்பு:—முப்போது - இரண்டு ஷந்த்யையும் ஒரு உச்சிப்போதும்.
“முனிவர்கொள்” என்றும் பாடமுண்டென்பர். “வானவரேத்த” என்பது
அத்யாபகபாடம். (௩)

கண்ணில் மணற்கோடு தூவிக் காலினற் பாய்ந்தனை யென்றேன்
றெண்ணகும் பிள்ளைகள் வந்திட் டிவரால் முறைப்படு கின்றார்
கண்ணனே வெள்ளறை நின்றாய் கண்டாரோ டேதீமை செய்வாய்
வண்ணமே வேலைய தோப்பாய் வள்ளலே காப்பிட வாராய். (௪)

கண்ணனே - நீக்ருஷ்ணனே!
வெள்ளறை நின்றாய்!—;
கண்டாரோடே-கண்டவரோ டெல்லாம்
தீமை செய்வாய்—தீம்பு செய்பவனே!
வண்ணம்-திருமேனி நிறம்
வேலை அது-கடலின் நிறத்தை
ஒப்பாய்-ஒத்திருக்கப் பெற்றவனே!
வள்ளலே-உதாரனே!
என் அரு-எண்ணுவதற்கு அருமையான
[மிகப்பல]
பிள்ளைகள் இவர்-இப்பிள்ளைகள்
வந்திட்டு-வந்திருந்து

மணல் கொடு-மணலைக்கொண்டுவந்து
கண்ணில் தூவி-கண்ணில் தூவிவிட்டு
(அதனோடு நில்லாமல்)
காலினல் பாய்ந் } காலினலும் உதைத்
தனை } தாய்
என்று என்று-என்று பலதரஞ் சொல்லி
(நீ செய்யுந் தீம்பைக் குறித்து)
முறைப்படுகின்றார் - முறையிடாநின்றார்
[கன்;
(ஆதலால் அங்கே போவதை விட்டு)
காப்பு இட வாராய்—.

குறிப்பு:—ஆல், ஏ—அசைகள். [கண்டாரோடே] நீசெய்த தீம்புகளைப்
பொறுக்கவல்ல உறவமுறையாரோடே யன்றென்கை. “தீமைகள் செய்
வாய்” என்ற பாடத்தை னிலக்குக. (௫)

பல்லா யிரவரில் பூரிற் பிள்ளைகள் தீமைகள் செய்வார்
எல்லாமுன் மேலன்றிப் போகா தேம்பிரான் நீயிங்கே வாராய்
நல்லார்கள் வெள்ளறை நின்றாய் ஞானச் சுடரேயுன் மேனி
சொல்லார் வாழ்த்தினிற் றேத்திச் சொப்படக் காப்பிட வாராய். (௬)

இ ஊரில்-(பஞ்சலக்ஷம்சுமயுள்ள) இவ்வூ
[ரிடே
தீமைகள் செய்வார்-தீம்புகளைச் செய்பவ
[ர்களாகிய
பிள்ளைகள்-சிறுவர்கள்
பல் ஆயிரவர்-அனைக ஆயிரக்கணக்கான
[வராவர்;
எல்லாம்-அவர்கள் செய்யும் தீம்புகளெல்
[லாம்
உன் மேல் அன்றி-உன்மேல்ல்லாமல்
(வேறொருவர் மேலும்)
போகாது-ஒருது;

(இப்படியிருப்பதால் அங்கே போகாமல்)
எம்பிரான்! நீ இங்கே வாராய்—;
நல்லார்கள்-நல்லவர்கள் வாழ்கிற
வெள்ளறை(யில்) நின்றாய்!—;
ஞானம் சுடரே-ஞான வொளியையுடைய
[வனே!]
உன் மேனி-உன் திருமேனியை
சொல் ஆர் } சொல்லிநிறையப்படிநின்று
நின்று ஏத்தி } ஸ்தோத்தரஞ் செய்து
வாழ்த்தி-மன்களா சாஸநஞ்செய்து
சொப்பட-நன்றாக
காப்பு இட வாராய்—.

குறிப்பு:—எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் ஸ்வயம்ப்ரகாச மாய் ஜ்ஞானமயமாயிருப்பதால் 'ஞானச்சுடரே' என்கிறார். எல்லாம் போகாது-ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். (டு)

கஞ்சன் கறுக்கொண்டு நின்மேற் கருநிற் செம்மயிர்ப் பேயை
வஞ்சிப் பதற்கு விடுத்தா னென்பதோர் வார்த்தையு முண்டு
மஞ்ச தவழ்மணி மாட மதிள்திரு வேள்ளறை நின்றாய்
அஞ்சவன் நீயங்கு நிற்க வழகனே காப்பிட வாராய். (சு)

மஞ்ச தவழ்-மேகங்கள் ஊர்ந்து செல்கின்ற
மணி மாடம்-ரத்தமயமான வீடுகளையும்
மதிள்-மகிளையுமுடைய
திரு வெள்ளறை(யில்) நின்றாய்!—;
கஞ்சன்-கம்ஸனுடன்
நின்மேல்-உன்மேலே,
கறுக்கொண்டு-கொப்புகொண்டு
கரு நிறம்-கரு நிறத்தையும்
செம் மயிர்-செம்பட்ட மயிரையுமுடைய
பேயை-பூதனையு, [கொல்வதற்கு
வஞ்சிப்பதற்கு - (உன்னை) வஞ்சனையாகக்

விடுத்தான்-அனுப்பினான்
என்பது-என்பதான
ஓர் வார்த்தையும்-ஒரு சொல்லும்
உண்டு-கேட்டிருப்பதுண்டு,
(ஆதலால்)
நீ அங்கு } நீ அவ்விடத்திலே
நிற்க } நிற்பதற்கு
அஞ்சவன்-நான் அஞ்சா நின்றேன்;
அழகனே! காப்பு இட வாராய்—.

குறிப்பு:—கறுக்கொண்டு—கறுப்புக்கொண்டு: “கறுப்புஞ் சிவப்பும்வெ
குளிப்பொருள்.” (சு)

கள்ளச் சகடு மருதுங் கலக்க ழியவுதை செய்த
பிள்ளை யரசேநீ பேயைப் பிடித்து முலையுண்ட பின்னை
உள்ளவா ரென்று மறியே னொளியுடை வேள்ளறை நின்றாய்
பள்ளிகொள் போதிது வாகும் பரமனே காப்பிட வாராய் • (எ)

கள்ளம்-வஞ்சனையையுடைய
சகடம்-சகடா ஸுரனையுடைய
மருதும்-யமனார்ஜூநங்களையும்
கலக்கு அழிய-(வடிவம்) கட்டுக்குலைந்த
[ழியும்படி
உதை செய்த-(திருவடிசுளால்) உதைத்து
[த் தள்ளிய
பிள்ளை அரசே-பிள்ளைத்தன்மையைக்கொ
[ண்ட பெருமையனே!
நீ—

பேயை-பூதனையினுடைய
முலை பிடித்து } முலையைப்பிடித்து (வாய்
உண்ட பின்னை } வைத்து) உண்டபின்பு
உள்ள ஆறு-உள்ளபடி
ஒன்றும்அறியேன்-ஒன்றும்அறிகிறேனில்லை;
ஒளி உடை வெள்ளறை நின்றாய்!—;
இது-இப் போது
பள்ளிகொள்போது } படுத்து உறங்குகிற
ஆகும் } வேளையாகும்;
பரமனே! காப்பு இட வாராய்—.

குறிப்பு:—“பேய்ச்சிமுலையுண்ட பின்னையிப்பிள்ளையைப் பேசுவதஞ்
சுவனே” என்பதனோடு இப்பாட்டின் இரண்டு மூன்றாமடிகளை ஒரு புடை
ஒப்பிடுக. பார்த்தால் சிறுவன் போலிருக்கின்றாய், நீசெய்யும் செய்கையோ
அதிமாதுஷம்; ஆகையால் உனது உண்மையான ஸ்வரூபம் என்னுலறியப்
போகிறதில்லை பென்கிறான். (எ)

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, அ - திரு - இந்திரனோடு பிரமன். கசந்

இன்ப மதனை யுயர்த்தா யிமையவர்க் கேன்று மரியாய்
கும்பக் களிற்றட்ட கோவே கோடுங்கஞ்சன் நெஞ்சினிற் கூற்றே
சேம்போன் மதிள்வேள் ளறையாய் செல்வத்தி னுல்வளர் பிள்ளாய்
கம்பக் கபாலிகா ணங்குக் கடிதோடிக் காப்பிட வாராய் (அ)

(உன் குண சேஷ்டிதங்களால்)

இன்பம் அதனை-பரமநந்தத்தை
உயர்த்தாய்-(எனக்கு) மேன்மேலுண்டாக்
[கினவனே!

இமையவர்க்கு-தேவர்களுக்கு
என்றும்-எந்நாளும்
அரியாய்-அருமையானவனே!
கும்பம்-மஸ்தகத்தைபுடைய
களிறு-சுவலயா பீடத்தை
அட்ட-கொன்ற
கோவே-ஸ்வாமியே!
கொடு-கொடுமை தங்கிய
கஞ்சன்-கம்ஸனுடைய
நெஞ்சினில்-மகஸ்விலை

கூற்றே-யமன்போல் பயங்கரனாய்த் தோ
[ன்று மவனே!
செம் பொன் மதிள் வெள்ளறையாய்!-;
செல்வத்தினால் } செல்வச் செருக்கோடு
வளர் } வளர்கின்ற
பிள்ளாய்-குழந்தாய்!
அங்கு-ஈ இருக்கிறவிடத்தில்
கம்பம்-(கண்டார்க்கு) நடுக்கத்தை விளைக
[கவல்ல
கபாலி காண்-துர்க்கையாகும்;
(ஆகையால் அங்குசில்லாமல்)
கடிது ஓடி-மிகவும் விரைந்தோடி
காப்பு இட வாராய்-.

குறிப்பு:-கபாலி-ருத்ரனென்றுமாம். இனி, உடம்பு நிறையச் சாம்பல்
பூசி எலும்புகளை மாலையாகக்கட்டி யணிந்து கையிற் கபாலங்கொண்டு பிச்
சையெடுப்பவர் இரவிற் பிச்சையெடுத்துத்திரிவது முற்காலத்தியற்கையா
தலால் அப்படிவந்தவர்களை 'கபாலி' என்றதாகவுமாம் அப்படி யிருப்பவர்
களைக்கண்டு குழந்தைகள் அஞ்சுமிதே. கம்பம்-கூழிம்; நடுக்கம். (அ)

இருக்கோடு நீர்சங்கிற் கொண்டிட டெழில்மறை யோர்வந்து நின்றார்
தருக்கேல் நம்பிசந் திரின்று தாய்சொல்லுக் கொள்ளாய் சிலநாள்
திருக்காப்பு நாணுனைச் சாத்தத் தேசுடை வேள்ளறை நின்றாய்
உருக்காட்டு மந்தி விளக்கின் றோளிகொள்ள வேற்றுகேன் வாராய். (க)

இருக்கொடு-(புருஷஸூக்தம்முதலிய) ருக்
[ருக்களைச் சொல்லிக்கொண்டு

நீர் - திர்த்தத்தை
சங்கில் - சங்கத்திலே
கொண்டிட்டு - கொணர்ந்து
எழில் - விலகூணரான
மறையோர் - ப்ராஹ்மணர்
(உனக்கு ரகசியிடுவதற்கு)
வந்து நின்றார் - வந்துநிற்குபவர்கள்;
நம்பி - தீம்புரிமைந்தவனே!
சந்தி நின்று - நாற்சந்தியிலேநின்று
தருக்கேல் - செருக்கத்திரியாதே;
சில நாள் - சிலகாலம்
தாய் சொல்லி - தாய்வார்த்தையை

கொள்ளாய் - கேட்பாயாக;
தேச உடை - தேஜஸ்ஸைஉடைய
வெள்ளறை நின்றாய்!-;
இன்று - இப்போது
நான் - நான்
திரு காப்பு - அழகிய ரகசியை
உன்னை சாத்த - உனக்கு இடுதற்காக
உரு காட்டும் } உன் திருமேனிவடிவத்தை
அந்நிவினக்கு } க்காட்டுகின்ற அந்நிவினக்
[கை
ஒளி கொள்ள - ஒளியையுடையதாக
ஏற்றுகேன் - ஏற்றுவேன்;
(இதைக்காண்)
வாராய்-கடிக வருவாயாக,

குறிப்பு:—இக்காலத்திலும் விளக்கிற்குக் குழந்தைகளுக்குச் சுழற்று
தல் வழக்கமாயிருப்பது காண்க. (க)

போதமர் செல்வக் கொழுந்து புணர்திரு வெள்ளறை யானை
மாதர்க் குயர்ந்த வசோதை மகன்றனைக் காப்பிட்ட மாற்றம்
வேதப் பயன்கொள்ள வல்ல விட்சித் தன்சொன்ன மலை
பாதப் பயன்கொள்ள வல்ல பத்தருள் ளார்வினை போமே. (க0)

மாதர்க்கு உயர்ந்த - ஸ்திரீகளுள் சிறந்த
அசோதை - யசோதைப்பிராட்டி
மகன்றனை - தன்புத்ரனை கண்ணனை
காப்பு இட்ட - ரகசியிட அழைத்த
மாற்றம் - வார்த்தையை
போது அமர் - தாமரைப்பூவைப் (பிறப்பி
[டமாகப்] பொருத்திய
செல்வம் கொ? செல்வத்திற்கு உரியவளா
முத்து } ய்மந்தைத்தேவியரிந்திற
[த்தவளான பிராட்டி
புணர் - ஸம்சுலேபிக்கப்பெற்ற
திருவெள்ளறையானை - திருவெள்ளறை
யில் நின்றருளியவனைப்பற்றி,—

(எம்பெருமானுக்கு மங்களா சாஸனம்
செய்கையையே)
வேதம் பயன் - வேததாத்பர்யமாக
கொள்ள வல்ல - அறிபவல்ல
விட்சித்தன் - பெரிபாழ்வார்
சொன்ன - அருளிச்செய்த
மலை - பாமாலையினுடைய
பாதம் பயன் - ஓரடிகற்றதனாலாசியபயனை
கொள்ள வல்ல - அடையவல்ல
பத்தர் உள்ளார் - பத்தராகஉள்ளவரது
வினை - வினைகளெல்லாம்
போம் - கழிந்துவிடும்

குறிப்பு:—ஒருபாசரத்தின் ஓரடிக் கு இத்துணைமஹிமை கூறியமுகத்
தால் இச்சிறுமொழியின்பயன் அளவிட்டுச்சொல்லமுடியாதென்பதைக்கை
முதிகந்யாயத்தால் பெறவைத்தார். [பாதப்பயனித்தயாதி.] ஒவ்வொருபாட்
டின் கடைசிப்பாதத்தில் கூறியுள்ள காப்பிடலாகிய புருஷார்த்தத்தைக்
கைக்கொள்ளக்கடவ பத்தர்களுடைய பாபங்கள் தீருமென்று முரைக்க
லாம். (க0)

அடி:—இந்தியன் கன்று செப்பு கண்ணில் பல்லாயிரவர் கஞ்சன் கள்ளம் இன்
பம் இருக்கு போதமர் வெண்ணெய்விழுங்கி.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று

பெரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, கூ - திரு - வேண்ணெய்விழுங்கி. கசுரு

ஒன்பதாந்திருமொழி

வேண்ணெய்விழுங்கி.

அவதாரிகை:—யசோதைப்பிராட்டி கண்ணபிரானை நீராட்டிக்குழல்வாரிப் பூச் சூட்டிக் காப்பிட்டுத் தன்பக்கத்தில் படுக்கவைத்துத் தானுமுறங்கிப் பின்புவிடிய எழுந் திருந்து வீட்டுவோலைகளைப்பார்க்கப்போக, கண்ணபிரான் தானுமெழுந்திருந்து ஊரார் வீட்டிலேபுகுந்து வேண்ணெயை விழுங்குவதும் பாத்தாத்தையுடைப்பதும் பக்யங்க ளைப் பங்ளிப்பதும் காய்ச்சின பாலைச் சாய்த்துப் பருகுவதும் சிறுபெண்களின் கைவ ளைகளைக் கழற்றி நாவறம்பழம்வாங்குவதுமாகத் தீம்புகளைச்செய்ய, அவ்வத்தவீட்டிலுள் ளார்வந்து யசோதையிட்டத்தில் கண்ணனுடைய அச்செய்கைகளைப்பற்றி முறையிடுவ தையும் அவ்வப்போது யசோதைப்பிராட்டி கண்ணனைப் பலவாறாகச்சொல்லியழைப் பதையும் ஆழ்வார் அவ்வவர்களின் தன்மைபைத் தம்மேலேறிட்டுக்கொண்டு பேசி இனியராகிகுரர் இத்திருமொழியில்.

வேண்ணெய் விழுங்கி வேறுங்கலத்தை வெற்பிடை யிட்டத னோசைகேட்கும் கண்ண பிரான்கற்ற கல்விதன்னைக் காக்ககில் லோமுன் மகனைக்காவாய் புண்ணிற் புளிப்பெய்தா லோக்குந்தீமை புரைபுரை யாலிவை செய்யவல்ல அண்ணற்கண் னோரோர் மகனைப்பெற்ற வசோதைநங் காயுள் மகனைக்கவாய்.

வேண்ணெய்—வேண்ணெயை
விழுங்கி—(நிச்சேஷமாக) விழுங்கிவிட்டு
வெறுங் கலத்தை—(பின்பு) ஒன்முயில்லா
[தபாத்தரத்தை
வெற்பிடை இட்டு—கல்லிலே போகட்டு
அதன் ஓசை—அப்படி ஏறித்ததனாலுண்டா
[ந ஓசையை
கேட்கும்—கேட்டுக் களிக்கின்ற
கண்ணபிரான்—நீக்குஷணப்படி
கற்ற—படித்துள்ள
கல்வி தன்னை—(தஸ்கர) வித்தையை
காக்க கில்லோம்—(எங்களால்) காக்கமுடி
[யாது;
(ஆகையால்)
உன் மகனை—உன் பிள்ளையை

காவாய்—(தீம்பு செய்யாமல்) தடுப்பாயாக;
புண்ணில்—புண்ணின் மேலே
புளி பெய்தால் } புளியைச்சொரிந்ததைப்
ஒக்கும் } போன்ற [தீவ்ரமான]
தீமை இவை - இப்படிப்பட்டதீம்புகளை
புரை புரை - வீடுதோறும்
செய்ய வல்ல - செய்வதில்ஸார்த்ததனாகி
அண்ணல் } ஸ்வாமித்வஸூசகமான
கண்ணன் } கண்களையுடையனான
ஓர் மகனை - ஒருபுத்திரனை
பெற்ற - பெற்ற
அசோதை } யசோதைப்பிராட்டி!
நங்காய் }
உன் மகனை - உன் பிள்ளையை
கவாய் - அழைத்துக்கொள்வாயாக.

குறிப்பு:—இவ்வாறு ஒரு இடைச்சி யசோதையிடம்வந்து முறையிடு கின்றார். புண்ணில் புளியையிட்டால் பொறுக்க முடியாதே. புரை-வீடு; ஆல்-அசை. அண்ணற்கு அண்ணன் என்று பிரித்து, அண்ணனாகிய பலரா மனுக்கு, அண்ணியனாகாதவன்—குணத்தினு லொவ்வாதவனென்று முறைக் கலாப்; “தன்னம்பிதம்பியு மிங்குவளர்ந்தது அவனிலை செய்தறியான்” என்றதுகாண்க; அண்ணன்—எதிர்மறைவினை யாலணையும்பெயர், அண்ணல்-ஆண்பாற் சிறப்புப் பெயர். (க)

வருக வருக வருகவிங்கே வாமன நம்பீ வருகவிங்கே
கரிய குழற்செய்ய வாய்முகத்துக் காகுத்த நம்பீ வருகவிங்கே
அரிய னிவனெனக் கின்றுநங்கா யஞ்சன வண்ணு வசலகத்தார்
பரிபவம் பேசத் தரிக்ககில்லேன் பாவியே னுக்கிங்கே போதராயே. (உ.)

இங்கே - இவ்விடத்திலே

வருகவருக் } சடக்கென வருவாயாக;
வருக }

வாமன நம்பீ! இங்கே வருக—;
கரிய குழல் - கருநிறமானகூட்தலையும்
செய்ய வாய்—செட்டிறமானவாயையும்
முகத்தி - (ஒப்பற்ற) முகத்தைப்பூட்டைய
காகுத்த நம்பீ. இராமமூர்த்தி!

இங்கே வருக—;

(என்றுகண்ணையையழைத்து,
தன்பிள்ளை மேல்குற்றம் சொன்னவளை
நோக்கியசோதை)

நங்காய் - குணபூர்ணையானவனே!

இவன் இந்தப்பிள்ளை

எனக்கு - எனக்கு

இன்று—இப்போது

அரியன் - அருமையானவனாய்ந்தே;

(என்றுசொல்லி, மீண்டும் கண்ணை

நோக்கி)

அஞ்சனம் - மைபோன்ற

வண்ணு - வடிவுபடைத்தவனே!

அசல் அசுத்தார் - அசல்விட்டுக்காரர்கள்

பரிபவம் பேசு—(உண்மேல்); அவமானகர

[மான சொற்களைச்சொன்னால்

தரிக்க கில்லேன் - பொறுக்கவல்லேன்

[லேன்;

பாவியேனுக்கு—இப்படி பரிபவங்களைக்கே

ட்கும்படியான) பாபத்தைப்பண்ணின

[எனக்கு

(இவ்வருத்தந்தி)

இங்கே போதராய் - இங்கேவாராய்.

[என்றுயசோதை கண்ணையையழைக்கி

றான்.]

குறிப்பு:—வருக வருக வருக-விடைவுப் பொருளில் மும்முறைவந்த
அடுக்கு. கரிய குழற் செய்ய வாய்—முரண்தொடை; “சொல்லினும் பொரு
ளினும் முரணுதல் முரணை.” காகுத்தன்—காக வக்த லூர்; காக வக்த லூலுர
ஜ் க-விஜ்ஜாக். வருதுவடிவங்கொண்ட இந்திரனுடைய முகப்பின்மே
லேறி யுத்தத்துக்குச் சென்றதனால், அவ்வரசனுக்குக் கருத்தெனென்ப பெ
யர் வழங்கிற்று; கருத்-முகப்பு; ஸ்தன்—(அதில்) இருப்பவன். பாவியே
னுக்கென்றது-வெறுப்பினால், அரியன்—நியமநத்துக்கு உட்படிந்து நடக்க
மாட்டாதவன் என்றவாறு, பரிபவம்-வடசொல். (உ.)

திருவுடைப் பிள்ளைதான் றியவாறு தேக்கமொன் றுமிலன் றேகடையன்
உருகவைத் தகுடத் தொடுவேண்ணெ யறிஞ்சி யுடைத்திட்டுப் போந்துகின்ற
னருகிருந் தார்தம்மை யரியாயஞ் செவ்வது தான்வழக் கோவசோதாய்
வருகவேன் றன்மகன் றன்னைக்கவாய் வாழ வோட்டான்மது குதனனே (உ.)

திரு உடை } உன்செல்வப்பிள்ளையாகிய
பிள்ளை தான் } கண்ணன்

தீய ஆறு - தீம்பு செய்யும் வழியில்

ஒன்றும் தேக்கம் } சிறிதும் தாமஸிப்பதி

இலுன் } [ல்லே,

தேச உடையன் - (அதைத்தனக்குப்புழுதா
கக்கொண்டிராந்நன்னுன்;

(இவன் செய்ததென்ன வென்றால்;—)

உருக வைத்த- உருகுவதற்காக (அடுப்பில்
[நான்] வைத்திருந்த

வெண்ணெய் - வெண்ணெயை

குடத்தொடு-தாழியோடே [நிச்சேஷமாக]

உறிஞ்சி - உறிஞ்சிவிட்டு

உடைத்திட்டு - தாழியையுமுடைத்துப்
[போகட்டு

(பிறகு, தான் உடையாதவன்போல்)...

பெரியாழ்வார் திருமொழி - உ - பத்து, சு - திரு - வேண்ணெய்விழங்கி. கசள

போந்து நின்றான் - அவ்வருகேவந்து நில்
[வாரின்றான்;
அசோதாயம் - யசோதையே!
அருகு இருந்தார் } உன்வீட்டருகே இரு
தம்மை [ந்தவர்களை
அநியாயம் செய்வது - இஷ்டப்படி அந்
[மஞ்செய்வது
வழக்கோதான் - ந்யாயமாகுமோ?

(நீ)
உன் மகன் தன்னை - உன்பிள்ளையை
வருக என்று - 'வா' என்று சொல்லி
கூவாய் - அழைக்கவேணும்;
(நீ அழைத்துக்கொள்ளாவிட்டாலோ)
மதுகுதனன் - இக்கண்ணபிரான்
வாழ ஒட்டான் - (எங்களைக்) குடிவாழ்த்தி
[ருக்கவொட்டான்.

குறிப்பு:—தேசு—தேஜு; இங்கு புகழ்என்றபொருளைத்தந்தது. “உறிச்
சி” என்றும் பாடமென்பர். (கூ)

கோண்டல்வண் ணாவிங்கே போதராயே கோயிற்பின் னாயிங்கே போதராயே
தெண்டிரை சூழ்திருப் பேர்க்கிடந்த திருநா ரணாவிங்கே போதராயே
உண்வேந் தேனம்ம மென்றுசொல்லி யோடி யகம்புக வாய்ச்சிதானுங்
கண்டேதி ரேசென் றெடுத்துக்கொள்ளக் கண்ண பிரான்கற்ற கல்விதானே.

கோண்டல் - காணமேகம்போன்ற
வண்ண - வடிவையுடையவனே!
இங்கே போதராய் - இங்கேவாராய்;
கோயில் - திருவரங்கத்தில்வாழ்க்குவானை
பின்னாய் - பின்னையே!
இங்கே போதராய்—;
தென் திரை சூழ் - தெளிவான அலையை
[யுடைய ஜலத்தால் சூழப்பட்ட
திருப்பேர்—திருப்பேர் - ககரிலே
கிடந்த—பள்ளிகொண்டராகின்ற
திருநாரண—ஸ்ரீமந்தாராயணனே!
இங்கே போதராய்—இங்கே வாராய்;
(இப்படி அம்ம முண்கைக்காகப் புகழ்ந்த
ழைத்த யசோதையினருகிற் கண்ண
பிரான் வந்து)

அம்மம்—உணவை

உண்டி வந்தேன் - (நான்) உண்டிவந்தேன்
என்று சொல்லி—என்றுசொல்லி
ஒடி—ஒடி வந்து
அகம் புக—அகத்தினுள்ளே புகுர,
ஆய்ச்சி தானும்—தாயான யசோதையும்
கண்டு—கண்ணன்வந்த வாயையும் அவன்
[முகமலர்த்தியையும்) கண்டு (மகிழ்ந்து)
எதிரே சென்று—எதிர்கொண்டு போய்
எடுத்துக்கொள்ள—(அவனைத் தன் இடுப்
[பில்) எடுத்துக் கொள்ளும்படி
கண்ணபிரான்—(அந்த) ஸ்ரீகிருஷ்ணன்
கற்ற—(தாளுகவே) கற்றுக் கொண்ட
கல்வி தானே—கல்வியின் பெருமையிருந்த
[வாறு என்னே!
[என்று ஆழ்வார் இனியராகிறார்].

குறிப்பு:—கீழ்ப்பாட்டில் “வருகவென்றின் மகன்றன்னைக் கூவாய்”
என்று சில ஆய்ச்சிகள் முறையிட்டவாறே யசோதைப் பிராட்டி. கண்ண
பிரானைப் பலபடியாகப் புகழ்ந்ததைக்க, அவன் தன் மகிழ்ச்சி தோற்ற
“அம்மமுண்டிவந்தேன்கான்!” என்று சொல்லி ஒடிவந்து அகத்தினுள்
ளேபுகுர, அவ்யசோதை அவன்வந்த அழகையும் முகமலர்த்தியையுங்
கண்டுமகிழ்ந்து அக்கண்ணபிரானை எதிர்கொண்டு சென்று அவனைத்தன்
இடுப்பிலேற்றி அணைத்துக்கொண்டவாற்றை ஆழ்வார் அதுஸர்த்தித்து “இவ்
வகையான பரிமாற்றத்தைப் பெறும்படி கண்ணன் கற்றகல்வியு மொன்றே!”
என்று வியக்கின்றனர். அன்றிக்கே, முன்னிரண்டடியும் பின்னிரண்டடி
யும் நன்கு பொருந்தமாறு தாயான யசோதைதானே வியக்கின்றவென்று
உரைத்தலும் உரித்தென்க; அப்போது “ஆய்ச்சிதானுங்கண்டெதிரேசென்

வருக வருக வருகலிங்கே வாமன நம்பீ வருகலிங்கே
கரிய குழற்செய்ய வாய்முகத்துக் காகுத்த நம்பீ வருகலிங்கே
அரிய னிவனெனக் கின்மநங்கா யஞ்சன வண்ண வசலகத்தார்
பரிபவம் பேசத் தரிக்ககில்லேன் பாலியே னுக்கிங்கே போதராயே. (உ)

இங்கே - இவ்விடத்திலே

வருகவருக } சடக்கென வருவாயாக;
வருக }

வாமன நம்பீ! இங்கே வருக—;

கரிய குழல் - கருநிறமானகூர்ந்தலையும்

செய்ய வாய்—செந்நிறமானவாயையும்

முகத்தி - (ஒப்பற்ற) முகத்தை; முடைய

காகுத்த நம்பீ - இராமமூர்த்தி!

இங்கே வருக—;

(என்று கண்ணையழைத்தி,

தன் பிள்ளை மேல்குற்றம் சொன்னவளை

நோக்கியசோதை)

நங்காய் - குணபூர்ணையானவளே!

இவன் இந்தப்பிள்ளை

எனக்கு - எனக்கு

இன்று—இப்போது

அரியன் - அருமையானவனாய்ந்தே;

(என்று சொல்லி, மீண்டும் கண்ணை

நோக்கி;

அஞ்சனம் - மைபோன்ற

வண்ணம் - வடிவுபடைத்தவனே!

அசல் அகத்தார் - அசல்விட்டுக்காரர்கள்

பரிபவம் பேசு—(உன்மேல், அவமாகா

[மான சொற்களைச்சொன்னால்

தரிக்க கில்லேன் - பொறுக்கவல்லேன்

[லேன்;

பாலியேனுக்கு—(இப்படி பரிபவங்களைக்கே

ட்கும்படியான) பாபத்தைப்பண்ணின

[எனக்கு

(இவ்வருத்தந்தி)

இங்கே போதராய் - இங்கேவாராய்.

[என்று யசோதை கண்ணையழைக்கி

றான்.]

குறிப்பு:—வருக வருக வருக-வினைவுப் பொருளில் மும்முறைவந்த
அடுக்கு. கரிய குழற் செய்ய வாய்—முரண்தொடை; “சொல்லினும் பொரு
ளினும் முரணுதல் முரணை.” காகுத்தன்—காகுத ஸ்த; காகுத ஸ்துலஸ்துரா
ஜ: கூடுவஜாகுதி. எருதுவடிவங்கொண்ட இந்திரனுடைய முகப்பின்மே
லேறி யுத்தத்துக்குச் சென்றதனால், அவ்வரசனுக்குக் கருத்தல்தனெனப் பெ
யர் வழங்கிற்று; கருத்-முகப்பு; ஸ்தன்—(அதில்) இருப்பவன். பாலியே
னுக்கென்றது—வெறுப்பினால். அரியன்—ரியமந்தத்துக்கு உட்படிந்து நடக்க
மாட்டாதவன் என்றவாறு. பரிபவம்—வடசொல், (உ)

திருவுடைப் பிள்ளைதான் ரீயவாறு தேக்கமோன் மயிலன் நேகடையன்
உருகவைத் தகுடத் தோடுவேண்ணெ யறிஞ்சி யுடைத்திட்டுப் போந்துநின்ற
னருகிருந் தார்தம்மை யரியாயஞ் செவது தான்வழக் கோவசோதாய்
வருகவேன் றன்மகன் றன்னைக்கூவாய் வாழ வொட்டான்மது குதனனே (உ)

திரு உடை } உன்செல்வப்பிள்ளையாகிய
பிள்ளைதான் } கண்ணன்

திய ஆறு - தீம்பு செய்யும் வழியில்

ஒன்றும் தேக்கம் } சிறிதும் தாமஸிப்பதி

இலுன் } இல்லை,

தேச உடையன் - (அதைத்தனக்குப்) புகழா
கக்கொண்டிரான் என்று;

(இவன் செய்ததென்ன வென்றால்;—)

உருக வைத்த - உருகுவதற்காக (அடுப்பில்
[நான்] வைத்திருந்த

வெண்ணெய் - வெண்ணெயை

குடத்தொடு—தாழியோடே [நிச்சேஷமாக]

உறிஞ்சி - உறிஞ்சிவிட்டு

உடைத்திட்டு - தாழியையுமுடைத்துப்
[போகட்டு

(பிறகு, தான் உடையாதவன்போல்)...

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, கூ - திரு - வேண்ணைய்விழங்கி. கசுள்

போந்து நின்றான் - அவ்வருகேவந்து நில்

[வாரின்றான்;

அசோதாய - யசோதையே!

அருகு இருந்தார் } உன்வீட்டருகே இரு
தம்மை } [ந்தவர்களை

அநியாயம் செய்வது - இஷ்டப்படி அந்

[மஞ்செய்வது

வழக்கோதான் - ந்யாயமாகுமோ?

(கீ)

உன் மகன்தன்னை - உன்பிள்ளையை

வருக என்று - 'வா' என்று சொல்லி

கூவாய் - அழைக்கவேணும்;

(கீ அழைத்துக்கொள்ளாவிட்டாலோ)

மதுகுதனன் - இக்கண்ணபிரான்

வாழ ஒட்டான் - (எங்களைக்) குடிவாழ்த்தி

[ருக்கவொட்டான்.

குறிப்பு:—தேக—தேஜ; இங்கு புகழ்என்றபொருளைத்தந்தது. “உறிச்
சி” என்றும் பாடமென்பர். (கூ)

கோண்டல்வண் ணாவிங்கே போதராயே கோயிற்பிள் ளாயிங்கே போதராயே
தெண்டிரை சூழ்திருப் பேர்க்கிடந்த திருநா ரணாவிங்கே போதராயே
உண்வெந் தேனம்ம மென்றுசொல்லி யோடி யகம்புக வாய்ச்சிதானுங்
கண்டேதி ரேசென் றெடுத்துக்கொள்ளக் கண்ண பிரான்கற்ற கல்விதானே.

கோண்டல் - காளமேகம்போன்ற

வண்ண - வடிவையுடையவனே!

இங்கே போதராய் - இங்கேவாராய்;

கோயில்-திருவரங்கத்தில்வளிக்ஞாவனா
பிள்ளாய் - பிள்ளையே!

இங்கே போதராய்—;

தென் திசை சூழ் - தெளிவான அலையை

[யுடைய ஜலத்தால் சூழப்பட்ட

திருப்பேர்—திருப்பேர் - ககரிலே

கிடந்த-பள்ளிகொண்டிராநின்ற

திருநாரண—ஸ்ரீ மந்தாராயணனே!

இங்கே போதராய்—இங்கே வாராய்;

(இப்படி அம்ம முண்கைக்காகப் புகழ்ந்த

ழைத்த யசோதையினருகித் கண்ண

பிரான் வந்து)

அம்மம்—‘உணவை

உண்டு வந்தேன் - (நான்) உண்டுவந்தேன்

என்று சொல்லி—என்றுசொல்லி

ஒடி—ஒடி வந்து

அகம் புக—அகத்தினுள்ளே புகுர,

ஆய்ச்சி தானும்—தாயான யசோதையும்

கண்டு—‘கண்ணன் வந்த வரவையும் அவன்

[முகமலர்த்தியையும்) கண்டு (மகிழ்ந்து)

எதிரே சென்று—எதிர்கொண்டு போய்

எடுத்துக்கொள்ள—(அவனைத் தன் இடுப்

[பில்) எடுத்துக் கொள்ளும்படி

கண்ணபிரான்—(அந்த) ஸ்ரீகிருஷ்ணன்

கற்ற—(தானாகவே) கற்றுக் கொண்ட

கல்வி தானே—கல்வியின் பெருமையிருந்த

[வாறு என்னே!

[என்று ஆழ்வார் இனியராகிருர்].

குறிப்பு:—கீழ்ப்பாட்டில் “வருகவென்றுன் மகன்தன்னைக் கூவாய்”
என்று சில ஆய்ச்சிகள் முறையிட்டவாறே யசோதைப் பிராட்டி. கண்ண
பிரானைப் பலபடியாகப் புகழ்ந்தழைக்க, அவன் தன் மகிழ்ச்சி தோற்ற
“அம்மமுண்டுவந்தேன்காண்!” என்று சொல்லி ஒடிவந்து அகத்தினுள்
ளேபுகுர, அவ்யசோதை அவன்வந்த அழகையும் முகமலர்த்தியையுங்
கண்டுமகிழ்ந்து அக்கண்ணபிரானை எதிர்கொண்டு சென்று அவனைத்தன்
இடுப்பிலேற்றி அனைத்துக்கொண்டவாற்றை ஆழ்வார் அதுஸர்த்தித்து “இவ்
வகையான பரிமாற்றத்தைப் பெறும்படி கண்ணன் கற்றகல்வியு மொன்றே!”
என்று வியக்கின்றனர். அன்றிக்கே, முன்னிரண்டடியும் பின்னிரண்டடி
யும் நன்கு பொருந்தமாறு தாயான யசோதைதானே வியக்கின்றவென்று
உரைத்தலும் உரித்தென்க; அப்போது “ஆய்ச்சிதானுங்கண்டெதிரேசென்

றெடுத்துக்கொள்ளு' என்றது—தன்செயலைப் பிறர் சொல்லுமாபோலே தானே சொன்னபடி யெனக்கொள்க. கண்ணன் முன்புசெய்த தீமைகளைத் தாயாகிய தான்மறந்துவிட்டு அவனை யெதிர்தென் றெடுத்துக்கொள்ளும்படி அவன்பண்ணின் விசித்திரத்தில் ஈடுபட்டு 'இப்பருவத்திலே இவன் இவ்வளவு விரகனாவதே!' என்று தன்னில்தான் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து பொலிகின்றான். கோயில்-இத்திருநாமம் திருவரங்கத்தின்மேல் வழங்குவது ஸம்ப்ரதாயம். திருப்பேர்-இது சோழநாட்டுத்திருப்பதிகள் நார்பதில்ஒன்று. நன்னூலில் "ஒருபொருள்மேற்பல பெயர்வரினியுதி, ஒருவினைகொடுப்பதனியுமொரோவழி" என்றபடி. இப்பாட்டில் 'கொண்டல்வண்ணன்' 'கோயிற்பிள்ளை' 'திருநாரணன்' என்பன கண்ணனென்னும் ஒருபொருளையென்பது தெனியின்றதனால், பெயர்தோறும் 'போதராய்' என ஒருவினைகொடுக்கப்பட்டது. (ச)

பாலைக் கறந்தடுப் பேறவைத்துப் பல்வளை யாளென் மகளிருப்ப
மேலை யகத்தே நெருப்புவேண்டிச் சென்றிறைப் பொழுதங்கே பேசினின்றேன்
சாளக் கிராம முடையநம்பி சாய்த்துப் பருகிட்டுப் போந்துகின்றான்
ஆலைக் கரும்பின் மொழியனைய வசோதைநங் காயுன் மகனைக்கூவாய். (ரு)

<p>ஆலை கரும்பு } ஆலையிலிட்டு ஆடுப்படிமுதி அனைய } ரந்த கரும்பைப் போன்று இன் டொட்டி-மதுரமான மொழியையுடைய அசோதை நங்காய்—யசோதைப்பிராட்டி பல் வளையான்—பலவகைவளைகளை அணிந் [துள்ள என் மகள்—என் மகளானவன் பாலை சுற்றது — பாலை (ப்பாத்திரங்களில்) [கறந்தெடுத்தது (அப்பாத்திரங்களை) அடுப்பு ஏற } அடுப்பின் மேலேற்றி வைத்து } வைத்து இருப்ப—(அவற்றுக்குக் காவலாக, இருக்க, (நான்) நெருப்பு வேண்டி—(அவற்றைக் காய்ச்சுவ [தற்காக) நெருப்பெடுத்துவர விருப்பி மேலை அகத்தே } மேலண்டை வீட்டிற்கு சென்று } ப்போய் அனகே—அவ்விடத்தில் இறைப் பொழுது—கூண்காலம்</p>	<p>பேசி நின்றேன் — (அவர்களோடு) பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டேன்; (அவ்வளவிலே) சாளக்கிராமம் } ஸ்ரீஸாளக்ராமத்தை (இரு உடைய } ப்பிடமாக) உடையனாய் நம்பி—ஒன்றுவிடக் குறைவற்றவனான (உன் [மகன்) (என்மகளிருந்த விடத்திற் சென்று) சாய்த்து—(அந்தக் கிராமத்திரத்தைச்) சாய் [த்து பருகிட்டு—(அதிலிருந்த பாலை முழுதும்) [குடித்து விட்டு போந்து—(இப்புறத்தே) வந்து நின்றான்—(ஒன்று மறியாதவன் போல், [நில்லா நின்றான்; (இனி இவன் எங்கனங்கூளில் இவ்வா ருள தீமைகளைச் செய்யத் துணியாத படி நீ சிசுநிப்பதற்காக) உன் மகனை—உன் பிள்ளையான இவனை கூவாய்—அழைத்துக் கொள்ள வேணும்.</p>
---	--

குறிப்பு:—கண்ணபிரான் தன்தாய் வியக்கும்படி சிலசெய்கைகளைச் செய்து அவற்றால் அவளை மகிழ்வித்து, மீண்டும்பண்டுபோலப்பிறகங்குகளிற் புகுந்துதீம்புகளைச்செய்ய, ஓராய்ச்சி யசோதை பக்கவிலேவந்து தன் அகத்தில்அவன் செய்ததீம்புகளைச்சொல்லி முறைப்படுகின்றனள். மேலையகம்-யசோதையின் அகத்துக்கு மேலண்டை வீடு என்க. மேற்கு + அகம், மேலை

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, கூ - திரு - வேண்ணெய்விழங்கி. கசக

யகம்; “திசையொடு திசையும் பிறவுஞ்சேரின்” என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தினி
றுதியில் ‘பிற’ என்ற மிகையை நோக்குக. பருகிட்டு-பருகி என்றபடி: இடு-
துணைவினை. (டு)

போதர்கண் டாயிங்கே போதர்கண்டாய் போதறே னென்னுதே போதர்கண்
ஏதேனுஞ் சொல்லி யசல்கத்தா ரேதேனும் பேசநான் கேட்கமாட்டேன் ட்ராய்
கோது குலமுடைக் குட்டனையோ குன்றெடுத்தாய்குட மாடுகூத்தா
வேதப் பொருளேயென் வேங்கடவா வித்தக னேயிங்கே போதராயே. (க)

கோதுகுலம் உடை-(எல்லாருடைய)கொ
ண்டாட்டத்தையும் (தன்மேல்) உடைய
ஒ குட்டனே-வாராய் பின்ளாய்!
குன்று-(கோவர்த்தநமென்னும்) மலையை
எடுத்தாய்-(குடையாக) எடுத்தவனே!
குடம் ஆடு } குடக் கூத்தாடினவனே!
கூத்தா }
வேதம்-வேதங்களுக்கு
பொருளே-பொருளாயிருப்பவனே!
என் வேங்கடவா-‘என்னுடையவன்’ என்
[று அபிமானிக்கும்படி திருமலையில்
[நிற்பவனே!
வித்தகனே-வியக்கத் தக்கவனே! (நீ)
(அசலகங்களிற் போக நினைவாமல்)
இங்கே-என்னருகில்
போதர் கண்டாய் } விரைந்து ஓடிவா;
போதர் கண்டாய் }
(என்று யசோதை அழைக்க, அவன்
‘வரமாட்டேன்’ என்ன;)
போதரேன் } ‘வரமாட்டேன்’ என்று
என்னுதே } சொல்லாமல்
போதர் கண்டாய்-(இசைந்து)வருவாயாக

(என்று யசோதை வேண்டியழைக்க,
கண்ணன் ‘நீ இங்கனே வருந்திய
ழைப்பது ஏதுக்காக?’ என்ன;)
அசல் அகத்தார்-அசல்வீட்டுக்காரர்கள்
ஏதேனும்-இன்னது என்று எடுத்துக்கூற
[ஒண்ணுதப்படியுள்ள சில கடுஞ்சொற்களை
சொல்லி-(உன்னை) நோக்கித் தம்மிலேதா
[ம் சொல்லிக் கொண்டு
(அவ்வளவோடும் நில்லாமல்)
ஏதேனும்-(என்காதல் கேட்கவும்வாயாற்
[சொல்லவு மொண்ணாத சிலபழிப்புக்களை
பேச-(என்பக்கலிலே வந்து) சொல்ல
(அவற்றை)
நான்-(உன்மீது பரிவுள்ள) நான்
கேட்க மாட்டேன் - கேட்டுப் பொறுக்க
[மாட்டேன்;
(ஆதலால்),
இங்கே போதராய்-(அவர்களின் வாய்க்கு
[இரையாகாமல்) இங்கே வருவாயாக
(என்றழைக்கிறான்.)

குறிப்பு:—‘அசோதை நங்காய் உன்மகனைக்கவாய்’ என்று கீழ்ப்பாட்
டில் வேண்டியபடிக்கிணங்க அவள் தன்மகனை யழைக்கின்றாள். ‘போதரு’
என்கிறவிது போதர் என்று குறைந்து கிடக்கிறது; ‘போ’ என்னும் கினைப்
பகுதி ‘தா’ என்னுந் துணைவினையைக் கொள்ளும்போது வருதல் என்ற
பொருளைக்காட்டுமென்பர்: ‘போதந்து’ என்கிறவிது ‘போந்து’ எனமருவி,
‘வந்து’ என்னும் பொருளைத்தருதல் அறிக. கோதுகுலம்—‘கொதுஹலம்’
என்றவடசொல்விகாரம்; ‘கோதுகலம்’ என்றாற் சிறுகுருமெல். க: இங்கு,
‘கோதுகுலமுடை’ என்பதற்கு ‘(எல்லாருடைய) கொதுஹலத்தை (த்தன்
மேல்) உடைய’ என்று பொருளாய், எல்லாராலும் விரும்பத்தக்க [குணங்
களையுடைய]வனே! என்றுகருத்தாம். இப்படி அனைவராலும் கொண்டா
டத்தக்கவையிருந்துவைத்து இன்று எல்லாராலும் பழிக்கப்படுவதே! என்
றிரங்கி ஓ! என்கிறாள். குடமாடு கூத்தா—குடமெடுத்தாடின கூத்தையு

டையவனே! என்றபடி: குடக்கூத்தின்வகையைச் “குடங்களுகுத் தேற விட்டு” என்றபாட்டின் குறிப்புரையில் விரியக்காண்க. வேதப்பொருள்— வேதங்களாற் புகழ்ந்து கூறப்படுபவனென்று கருத்து. ... (சு)

செந்நெ லரிசி சிறுபருப்புச் செய்தவக் காரம் நறுநெய்பாலால் பன்னி ரண்தேரு வோணமட்டேன் பண்மீப் பிள்ளை பரிசிறவன் இன்ன முகப்பரு னென்றுசோல்லி யெல்லாம் விழங்கிட்டுப் போந்துநின்றான் உன்மகன் றன்னை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள் ளாயிவை யுஞ்சிலவே. (எ)

அசோகை நங்காய்!—
செந் நெல் அரிசி—செந்நெலரிசியும்
சிறு பருப்பு—சிறு பயற்றம் பருப்பும்
செய்த—(சமைப்பற் கு உதவொன்றும்நேரா
[தபடி காய்ச்சித்திரட்டிநன்றாகச்] செய்த
அக்காரம்—சுருப்புக் கட்டியும்
நறு நெய்—மணம் மிக்க நெய்யும்
பாலால்—பாலும் ஆகிற இவற்றாலே
பன்னிரண்டு } பன்னிரண்டு திருவோண
திரு ஓணம் } த் திருநாளளவும்
(நோன்புக்கு உறுப்பாகப்

பாயபைக்ஷணதிகோ)

அட்டேன்—சமைத்தேன்;
பண்டும்—முன்பும்
இ பிள்ளை—இப்பிள்ளையினுடைய
பரிசு—ஸ்வபாவத்தை
அறிவன்—(நான்) அறிவேன்;
(இப்போதும் அப்படியே)

எல்லாம்—(திருவோண விரதத்திற்காகச் ச
[மைத்தவற்றை) யெல்லாம்

விழங்கிட்டு—(ஒன்றும் மிகாதபடி) விழங்
[திவிட்டு
(அவ்வளவிலும் திருப்தி பெறாமல்)
நான் இன்னம் } ‘நான் இன்னமும் உ
உசப்பன் என்று } ண்ணவேண்டி யிராசி
சொல்லி } ன்நேன்’ என்று சொ
[ல்லிக்கொண்டு
போந்து—(அவ்விடத்தைவிட்டுக் கடக்கவ
[ந்து
நின்றான்—(அந்நயபரைப் போல) நில்லா
[நின்றான்;
(இனி இவ்வாறு தீமை செய்யாதபடி)
உன் மகன் தன்னை—உன்பிள்ளையான இக்
[கண்ணனை
கூவிக் கொள்ளாய்—(உன்னருகில்) அழை
[த்துக் கொள்வாயாக;
(பிள்ளைகளைத் தீட்டிசெய்ய வொட்டா
தபடி பேணி வளர்க்க வேண்டியிரு
க்க, அப்படி வளர்க்காமல்)
இவையும்—இப்படி வளர்ப்பதும்
சிலவே—சில பிள்ளை வளர்ப்பதோ?.

குறிப்பு:—கீழ்ப்பாட்டில் கண்ணபிரான் தாயால் வருந்தி யழைக்கப் பட்டுப் அவள்பாற் செல்லாமல் வேறொருத்தியின்வீட்டி லேபுகுந்து, அவள் நோன்புக்கு உடலாகச் சமைத்துவைத்துள்ளவற்றை யடங்கலும் வாரி விழுங்கிவிட்டு வேற்றுப்பொருளில் தேடுதலுற்றவன்போல் அபிகரித்துவெ ளியேவந்து நிற்க, இத்தீம்பைக்கண்ட அவள ஆற்றமாட்டாமல் யசோதை யருகில் வந்து முறைப்படுகின்றனள். அக்காரம்—திரட்டுப்பால் என்னலாம். [பன்னிரண்டு இத்யாதி.] ஒவ்வொரு திருவோணத்திருநாளிலும் வ்ரதாங்க மாகச் சரைக்கவேண்டியவற்றை அவ்வப்போதுகளில் சமைத்திடாமல் சக் திக்கேற்ப ஸாரம்வத்ஸரிகவ்ரதங்கொண்டு அவ்விரதநாளில் பன்னிரண்டு திரு வோணங்களிலுஞ் சமைக்கவேண்டியவற்றைச் சேர்த்துச் சமைத்தேன் என்றகருத்து. அட்டேன் = அடுதல் சமைத்தல் [பண்டு மித்யாதி.] வ்ரதாங்க மாக நாம் சமைக்கும் பக்ஷணதிகளைத் தேவபூசைக்கு முன்னமே இவன்

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, கூ - திரு - வேண்ணைய்விழங்கி. கருக.

வாரியிழுங்கிடுவன் என்பதை நான் பண்டே அறிவேன் என்றவாறு. 'இதுவும் ஒன்றே' என்று ஒருமையாகக் கூறாமல் 'இவையுஞ்சிலவே' என்று பன்மையாகக் கூறினது-நீபின் னாவளர்க்கும் பரிசும் அவன் தீமைசெய்யுந் திறமும் நான்வந்து முறைப்படும் முறைமையுமெல்லாம் சால அழகியவாயிருக்கின்றன வென்ற கருத்தைக் காட்டும். ... (ஏ)

கேசவனேயின்கே போதராயே கில்லேனென் னாதிங்கே போதராயே
நேச மிலாதா ரகத்திருந்து நீவினா யாடாதே போதராயே
தூசனஞ் சொல்லுந் தொழுத்தைமாருந் தொண்டரும் நின்ற விடத்தினின்றும்
தாய்சொல்லுந் கொள்வது தன்மங்கண்டாய் தாமோ தராவின்கே போதராயே

கேசவனே-அழகிய குழலையுடையவனே!
இங்கே போதராய்-இங்கே வருவாயாக;
கில்லேன் என்னாது-மாட்டேன் என்று
[மறுத்துச் சொல்லாமல்]
இங்கே போதராய்-;
(என்று யசோதை யழைக்க, இங்கே
சிறிது விளையாடி வருகிறதென் ன்
று கண்ணன் சொல்ல,)

நீ- நீ
நேசம் இலாதார்-(உன்மீது) அன்பில்லா
[தவர்களுடைய]
அகத்து இருந்து-அகங்களிலே இருந்து
விளையாடாதே-விளையாட் டொழிவது ம
[ன்றி,
தூசனம் சொல்லும்-(உன்மேல்) பழிப்பு
[க்களைச் சொல்லுகிற
தொழுத்தைமாரும் - (இடைச்சிக்குருக்கு)
[அடிச்சிகளானவர்களும்]

தொண்டரும் (இடையர்க்கு) அடியரான
[வர்களும்]
நின்ற-நிற்கின்ற
இடத்தில் நின்றும்-இடங்கலையுமொழித்
[துவிட்டு]
போதராய்-இங்கே) வாராய்;
(என்று யசோதை சொல்லியும் அவன்
வரக் காணாமையாலே,)
தாய் சொல்லு-தாய்வாய்ச் சொல்லு
கொள்வது-மேற்கொண்டு நடப்பது
தன்மம் கண்டாய்-(பிள்ளைகளுக்கு)தர்மம்
[காண்;
(ஆதலால்)]

தாமோதரா! இங்கே போதராய்.
[என்றழைக்கின்றான்.]

குறிப்பு: -ஸ்நேஹம்-என்ற வடசொல் 'நேசம்' என விகாரப்பட்டது.
தூசனம்-உருஷணம். தொழுத்தைமார்- அடிமைப்பெண்கள்; இடைச்சிகளாகிலும் இடையர்களாகிலும் தாங்கள் நேராகப்பறிக்கில் வருந்திப் பொறுக்கலாயிருக்கும், ஒரு நாழிநெல்லுக்குத் தம் உடலையு மாரையு மெழுதிக் கொடுத்துவிட்டு உழைக்கின்ற குக்கர் பேசும் பழிகளைப் பொறுக்கவொண்ணாதென்ற கருத்தைக் காண்க. தன்மம்-யாரும். [தாமோதரா] என்கயிறுண்டு, உன்வயிறுண்டு; அங்குநின்ற பெறும்பெறு என்? என்பது உள் ளுறை. ... (அ)

கன்ன லிலட்டுவத் தோசேடை காரேள்ளி லுண்டை கலத்திலிட் [போந்தான்
டென்னக மேன்மறான் வைத்துப்போந்தே னிவன்புக் கவற்றைப் பெறுத்திப்
பின்னு மகம்புந் குறியைநோக்கிப் பிறங்கோளி வேண்ணையுஞ் சோதிக்கின்ற
னுன்மகன் றுன்னை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள் ளாயிவையுஞ்சிலவே.(கூ)

அசோதை நங்காயி—;
கன்னல்-கருப்புக் கட்டிப்பாகுடன்சேர்ந்த
இலட்டுவத்தோடு—‘லட்டு’ என்னும் பக்ய
[த் தோடு
சேடை-சேடையையும்
கார் என்னில் } காரென் இட்டு வாரின்
உண்டை } என்னுண்டையையும்
கலத்தில்- (அவ்வவற்றுக்கு உரிய) பாத்தி
[ரங்களிலே
இட்டு - நிறைத்து
என் அகம் } ‘என் அகம் (அகையால் இங்
என்று } குப்புதுவாரில்லை’ என்று
[நினைத்து
(விசேஷமாகக்காவலிடாமல்),
வைத்து—(உறிகளிலே) வைத்துவிட்டு
நான் போந்தேன்-நான் (வெளியே) வந்
[தேன்;
(அவ்வளவில்),
இவன்-இப்பிள்ளையானவன்
புக்கு—(அவ்விடத்திலே வந்து) புக்குது
அவற்றை-அப்பணியாரங்களை

பெறுத்தி—(நான்)பெறும்படிபண்ணி
போந்தான் - (ஒன்றுமறியாதவன்போல்
[இவ்வருகே) வந்துவிட்டான்;
(அவ்வளவிலும் பரியாபிதிவறாமையால்)
பின்னும்- மறுபடியும்
அகம் புக்கு—(என்)விட்டினுள்புக்குது
உறியை நோக்கி—உறியைப் பார்த்து
(அதில்)
பிறங்கு ஒளிரவே } மிகவும் செய்வியை
ன்னெயும் சோதிக் } உடைத்தான வெ
கின்றான் } ன்னெயும் உண்
[டோ என்று ஆராய நின்றான்;
(இச்சேஷ்டைகள் எனக்குப்
பொறுக்கப்போகாமையால்),
உன் மகன் தன்னை - உன் பிள்ளையாகிய
[கண்ணனை
கூவிக்கொள்ளாய்—(உன்னருகில்வரும்படி)
[அழைத்துக்கொள்;
இவையும்—(இப்படி இவனைத் தீட்டிலேகை
[வளர விட்டிருக்கிற) இவையும்
சிலவே—ஒருபிள்ளைவளர்க்கையோ?.

குறிப்பு:—கீழ்ப்பாட்டில் கண்ணபிரான் யசோதையா லழைக்கப்பட்
டும் வாராமல் மற்றொருத்திவிட்டிற் சென்று அங்குள்ள பக்யணங்களை
யெல்லாம் நிச்சேஷமாகத்தானே புஜித்து இவ்வகையானதீம்புகளைச்செய்ய,
அவ்விடைச்சி யசோதைபக்கலிலேவந்து முறைப்படுகின்றனள். ‘கன்னல்’
என்கிறவிது மேற்சொல்லுகிறவை யெல்லாவற்றோடும் அந்வயிக்கக்கடவது.
இலட்டுமே—‘லூ’-‘க’ என்கிற பணியாரம்; ‘இலட்டுகத்தோடு’ என்றுமீ,
‘காரெள்ளினுண்டை’ என்றும் பாடமுண்டாம். ‘பெறுத்திப் போந்
தான்’ என்பது வ்யதிரேகோக்தி; பிறகுறிப்பு: அவற்றில் நானுஞ்சிலபெறும்
படி சேஷப்படுத்தாமல் முழுவதையும் தானேவாரியுண்டானென்றுகருத்து.
இப்பாட்டில் சுற்றடிக்கு வேறுவகையாகவுங் கருத்துரைக்கலாம்; ‘உன்
மகன் தன்னைக் கூவிக்கொள்ளாய்’ என்று அவ்விடைச்சி சொன்னவாறே,
‘முச்சந்தியும் அவன்மேற் குற்றங்கூறிக்கதறுகையேயோ உங்களுக்குவேலை;
சிறுபிள்ளைகள் இவ்வாறு செய்கை இயல்பன்றோ? உங்கள் பிள்ளைகள் உங்க
ளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கின்றனவோ’ என்று யசோதை அவளை வெறுத்
துநிற்க, அதற்கு அவள் ‘அவன் செய்தவற்றுக்குமேலே இவையும் சிலவே’
என்று உள்வெதும்பி உரைக்கின்றன ளென்க. ... (சு)

சொல்லி லரசிப் படுதிநங்காய் சூழ லுடையனுள் பிள்ளைதானே .
இல்லம் புருந்தேன் மகளைக்கூலிக் கையில் வளையைக் கழற்றிக்கொண்டு
கொல்லியி னின்றங் கொண்டிருவற்ற வங்கொருத் திக்கல் வையகோதேது
நல்லன நாவற் பழங்கள்கொண்டு நானல்லே னென்று சிரிக்கின்றானே. (க0)

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, கூ - திரு - வெண்ணைய்விழுங்கி. கருநா

நங்காய்-யசோதைப்பிராட்டி!
சொல்லி - 'உன்மகன் செய்த தீமைகளை
நாங்கள் சொன்னால்
அரசிப்படுதி-(அதற்காகநீ) சீற்றற்கொள்
[ளாநின்றாய்;
உன் பிள்ளை தான்-உன்பிள்ளையோவென்
[ரூல்,
சூழல் உடையனே-(பற்பல) வஞ்சனச்செ
[ய்கைகளை உடையனாயிருக்கின்ற
[னே;
(என்று ஓரிடைச்சி சொல்லி,
'அவன் என்னதீமை செய்தான்?'
என்று யசோதை கேட்கு);
இல்லம் புகுத்து-(என், வீட்டினுள் புகுத்து
என் மகனோ-என் பெண்ணை
கூவி-(பேர் சொல்லி) அழைத்து
கையில் வளையை-(அவளுடைய) கையிலி
[ருத் வளையை
கழற்றிக்கொண்டு-(பலாத்காரமாக) நீக்கித்
[கொண்டு போய்,
கொல்லையில் நின்று-காடுகளில்நின்றும்
(நாவற்பழங்கள்)-நாவற்பழங்களை
கொணர்ந்து-(இடைச் சேரித்தெருக்களி
[ல்)கொண்டெவந்து

அங்கு-அவ்விடத்தில்
விற்ப-(அவற்றை)விற்பனை செய்யலுற்ற
ஒருத்திக்கு-ஒருபெண்பிள்ளைக்கு
அவ்வளை - அந்த (என்மகளுடைய) கைவ
கொடுத்து-கொடுத்து [ளையை
(அதற்குப்பதிலாக)
நல்லன-(தனக்கு) நல்லவையாகத் தோற்
[ரின
நாவல் பழங்கள்-நாவற்பழங்களை
கொண்டு - (அவளிடத்தில்) வாங்கிக்கொ
[ண்டு
(போரும் போராடென்று விவாதப்படுகிற
வளவிலே, என்னைத்தன் அருகில் வரக்
கண்டு, நான் ஒன்றுங் கேளாதிருக்கச்
செய்தேயே)
நான் அல்லேன் } ('உன் மகனினதுகைவ'
என்று } ளையைக் களவுகண்ட
[வன்] நான்அல்லேன்' என்று சொல்லி,
(அவ்வளவில் தன்னிருட்டித்தனம் வெளி
யானதைத் தானே அறிந்துகொண்டு)
சிரிக்கின்றான்-(ஓ! மோசம்போனோமே!
[என்று] சிரியாரின்றான்,
[இதிலும் மிக்க தீமை உண்டோ என்கி
[ரான்.]

குறிப்பு:—'உன் மகன்றன்னைக் கூவிக்கொள்ளாய்' என்று ஒருத்தி
சொல்லி வாய்மூடுவதற்குள் மற்றொருத்திவந்து கண்ணபிரான் தன்வீட்டிற்
செய்த தீமைகளைச் சொல்லி முறைப்படுகின்றனாள். [நான்அல்லேன் இத்
யாதி.] நாவற்பழக்காரியின்னையில் வளையிருக்கக்கண்டு 'இவ்வளை உனக்கு
வந்தது எப்படி?' என்று இவள்கேட்க, அவள் 'இதை எனக்கு இவன் தந்
தான்' என்று கண்ணனைக்காட்ட, இவள் 'நீயோ இவருக்கு வளைகழற்றிக்
கொண்டு கொடுத்தாய்?' என்று கண்ணனைக்கேட்க, அத்தற்கு அவன் 'நான்
அல்லேன்காண், என்கையில் வளைகண்டாயோ? நான் உன்வீட்டிற் புகுந்த
தைக் கண்டாயோ? உன் மகளைப் பேர்சொல்லியழைக்கக் கண்டாயோ?
வந்து கையில் வளைகழற்றினது கண்டாயோ? கண்டாயாகில் உன்மகள்
வளையை அப்போதே பிடுங்கிக்கொள்ளாவிட்டதென்?' என்றாற்போலச்
சிலவார்த்தைகளைச்சொல்லி அவளை மறுநாக்கெடுக்கமுடியாதபடிபண்ணிச்
சிரியாரின்றான் என்பது ஆன்றோர்கருத்து. (க0)

வண்குளத்திறைக் கும்பொழில்சூழ வருபுனற் காவிரித் தேன்னரங்கள்
பண்டவன் செய்த கீர்டையெல்லாம் பட்டர் பிரான்விட்டு சித்தன்பாடல்
கொண்டிவை பாடித் குளிக்கவல்லார் கோவிந்தன் றன்னடி யார்களாகி
என்டிசைக் கும்விளக் காகிநிற்பா ரிணையடி யென்றலை மேலனவே. (கக)

வண்டு-வண்டுகளானவை

களித்து-(தேனைப்பருகிக்) களித்து

இரைக்கும்-ஆரவாரங்கள் செய்யப்பெற்ற

பொழில்-சேலைகளாலும்

வரு-(அச்சோலைகளுக்காகப்பெருகி)வாரா

புனல்-சீரையுடைத்தான [நின்றன]

காவிரி-காவேரிநதியாலும்

சூழ். சூழப்பெற்று

தென்-அழகிய

அரங்கன் } திருவரங்கத்தில் நிய்வாவும்

அவன் } பண்ணுகிற வைபவத்தை

[டையனா அப்பெருமான்

பண்டு-(விபுமாயி) முற்காலத்தில்

செய்த-செய்த

கிரீடை எல்லாம்-லீலாசேஷ்டிதங்கெனல்

[லாவற்றையும்(விஷயமாகக்கொண்டு)

விட்டுசித்தன் } விஷ்ணுவைநெஞ்சிற்கொ

பட்டர்பிரான் } ண்டவராய் பிராஹ்மணை

பாடல் } த்தமரான பெரியாழ்வார்

[பாடின) பாடலாகிய

இவை கொண்டு - இப்பாட்டுக்களை (அது

[ஸந்தேயமாகக்) கொண்டு

பாடி-(இப்பாசரங்களைப்) பாடி

(அதனால் பக்தி மீதுர்த்தி உடம்பு

இருந்தவிடத்தில் இராமல்

விகாரமடைந்து)

குணிக்க வல்லார்-கூத்தாவல்லவர்களாய்

கோவிர்தன் தன் } கண்ணபிரானுக்கு

அடியார்கள் ஆகி } அடியவர்களாய்

என் திசைக்கும்-எட்டித் திக்குக்களிலும்

[உள்ள இருள் நீங்கும்படி)

விளக்கு ஆகி } (அத்திக்குக்களுக்கு) விளக்

நிற்பார் } காக நிற்குமவர்களுடைய

இணை அடி-திருவடியிணைகளானவை

என் தலைமேலன-என்னுடைய முடியின்

[மேல் வீற்றிருக்கத் தக்கவை.

குறிப்பு:- விட்சித்தன் = விஷ்ணு: வித்யபஸுஸ: விஷ்ணுவித்ய: என்க;

இப்பிரபந்தத்தின் முடிவில் ஆழ்வார்தாமே “பணிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப்

பழகவிட்டோடிவந்தென், பணக்கடலில் வாழுவல்ல மாயமனாள் நம்பி—

உனக்கிடமாயிருக்க வென்னை யுனக்குநித்தாக்கினையே” என்றும், “விட்டு

சித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலனை” என்றும் அருளிச்செய்தா

ரிநே. இங்ஙனன்றி, “விஷ்ணு: வித்யபஸுஸ:” என்ற வ்யுத்பத்தியிற் சிறப்

பின்மைகாண்க. [குணிக்கவல்லார்] திருவாய்மொழியில் “மொய்ப் மாம்பூம்

பொழிற்பொய்கை” என்ற திருமொழியில் அருளிச்செய்தபடி. [இணையடி

இத்யாதி.] இப்படிப்பட்ட பாகவதர்களின் திருவடிகளை என்சென்னியிற்

சூடுவேன் என்று கருத்து. “என்தலைமேலவே” என்கிறபாடம் அத்துணைச்

சிறுவமைகாண்க. (கக)

அடி:— வெண்ணெய் வருக திரு கொண்டல் பாலை போதர் செந்நெல் கேசவன்

கன்னல் சொல்லில் வண்டு ஆற்றில்.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார்திருமொழி : உ - பத்து, கர - திரு - ஆற்றிலிருந்து. கரு

பத்தாந் திருமொழி ஆற்றிலிருந்து.

அவதாரிகை:— கண்ணபிரானுலே நலிவுபட்ட பலபெண்பிள்ளைகள் யசோதைப் பிராட்டிபக்கலிலேவந்து 'ஸர்வரக்ஷகனும் அவாப்தஸமஸ்தகாமனான இவன் எம்மம இன்று நலிந்தபடிகளை நினைத்தால் எங்களுக்குப் பிழைத்திருக்க விரகில்லை; இவனால் நாங்கள் முடியாநின்றோம்' என்று முறைப்பட்டபடியை ஆழ்வார்தாமும் தம்மை அவர் களாகப்பாவித்துத் தாமும் அப்படியேபேசி அக்கண்ணபிரானுடைய லீலாரஸத்தை அதுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில்.

ஆற்றிலிருந்து விளையாடு வோங்களைச்
சேற்று லெறிந்து வளைதுகிற் கைக்கோண்டு
காற்றிற் கடியான யோடி யகம்புக்கு

மாற்றமுந் தாரானு லீன்றுமுற்றும் வளைத்திறம் பேசானு லீன்றுமுற்றும்.

ஆற்றில் இருந்து-யமுனை யாற்றற்கரைம	(வாசலில் நின்று அவன்பேரைச் சொல்
[ணலிலிருந்து கொண்டு	லிக் கூப்பிட்டுக் கதறுகின்ற
விளையாடுவோங்களை-விளையாடா நின்ற	எங்களைக் குறித்து)
[எங்கள் மேல்	மாற்றமும்-ஒரு வாய்ச்சொல்லும்
சேற்றால் எறிந்து-சேற்றை யிட்டெறிந்து	தாரானால்-அருளாமல் உபேகியா நின்ற
வளை-(எங்களுடைய) கைவளைகளையும்	[பெருமானால்
துகில்-புடவைகளையும்	இன்று முற்றும்-இப்போது முடியாநின்
கைக் கொண்டு-(தன்) கையால் வாரி யெ	[றோம்;
[டுத்துக் கொண்டு	வளைத் திறம்-(தான் முன்புவாரிக்கொண்டு
காற்றில்-காற்றிலும் காட்டில்	[போன்) வளையின் விஷயமாக
கடியன் ஆய்-மிக்க வேகமுடையவனாக	பேசானால் - (தருகிறேன், தருகிறிலேன்
ஒடி-(அங்கு நின்றும்) ஒடிவந்து	[என்பவற்றில் ஒன்றையும்) வாய்விட்
அகம் புக்கு-(தன்) வீட்டினுள்ளே புருந்து	[இச்சொல்லாத அப் பெருமானால்
[கொண்டு	இன்று முற்றும்-.

குறிப்பு:—இவன் நினைத்தபடி தீம்பு செய்ய வொண்ணாதபடி பலருடைய போக்குவரத்துள்ள இடத்திலே நாங்களிருந்து விளையாடினால் அங்குநான் வந்து தீமைசெய்துவிட்டு ஒடிவந்து ஒளிந்துகொண்டது மன்றியில் ஒருவார்த்தையும் சொல்லாதொழிகின்ற உன் பிள்ளையின் தீம்பு நிமித்தமாக நாங்கள் உயிரையிழக்கப் புகாநின்றோமென்று சில ஆய்ப்பெண்கள் யசோதை பக்கலிலே வந்து முறைப்படுகின்றனரென்க. கண்ணபிரான், பிறரறியாதபடி கையால் தொட்டுச் சில கிலிகஞ்சிதங்கள் பண்ணினானாகில் ஒரு குறையுமில்லை; பிறரறிந்து 'இதுவேன்?' என்று கேட்கும்படிச் சேற்றையிட்டெறிந்தானே யென்று வருந்துகின்றனர் போலும். வளையையும் துகிலையும் தாரா தொழிந்தாலும் வாயில் நின்றும் ஒரு முத்து உதிர்த்தானாகில் உயிர் தரித்திருப்பார்கள் போலும். முற்றும் = 'முற்றதும்' என்பதன் குறை; முற்றதும்—தன்மைப்பன்மை வினைமுற்று; உயிரைஇழந்துகொண்டேயிருக்கிறோம் என்று கருத்து.

குண்டலக் தாழக் குழல்தாழ நாண்டாழ
எண்டிசை யோரு மிறைஞ்சித் தொழுதேத்த
வண்டமர் பூங்குழ லார்துகில் கைக்கோண்டு [மும்.
லிண்டோய் மரத்தானு லின்றுமுற்றும் வேண்டவுந் தாரானு லின்றுமுற்ற

குண்டலம்—கர்ணபூஷணங்களானவை
தாழ—(தோளளவும்) தாழ்ந்துதொங்கவும்
குழல்—திருக்குழல்களானவை [வும்
தாழ — (அத்தோடொக்கத்) தாழ்ந்தசைய
நாண்—(திருக்கழுத்திற் றாத்தின்) விடுநா
[ஊனது
தாழ—(திருவுந்தியளவும்) தாழ்ந்தசையவும்
எண் திசையோரும்—எட்டு திக்குமுள்ள
[தேவர் முனிவர் முதலியோர்] எல்லாரும்
இறைஞ்சி தொழுது — நன்றாக [ஸாஷ்
[டாங்கமாக] வணங்கி
ஏத்த—ஸ்தோத்தரம் பண்ணவும்
(இப்படிப்பட்ட நிலைமையையுடையனும்)
வண்டு அமர் } வண்டுகள் படித்துகிடக்கப்
பு குழலார் } பெற்ற பூக்களை அணிந்த
கூத்தலையுடைய இடைச்சி
[க(ளான எக்க) ளுடைய

(ஆற்றங் கரையில் களைந்து வைக்கப்
பட்டிருந்த)
துகில்—புடவைகளை
கைக் கொண்டு—(தனது) கைகளால்வாரிக்
[கொண்டு
விண் தோய் } ஆகாசத்தை அளவிய (கு
மரத்தானுல் } ருந்த) மரத்தின்மேல் ஏறி
யிரா நின்றுள்ள கண்ணபி
[ரானுல்
இன்று முற்றும்—;
வேண்டவும் — (எங்கனதுகிலைத் தந்தருள்
[என்று நாங்கன்] வேண்டிக்கொண்ட
[போதினும்
தாரானுல்—(அவற்றைத்) தந்தருளாத கண்
[ணபிரானுல்
இன்று முற்றும்—.

குறிப்பு:—கண்ணபிரான், இடைச்சிகள் கரையிற் களைந்துவைத்திருந்த
புடவைகளைத் தான் கைக்கொள்ளும்போது குனிந்தெடுக்க வேண்டியிருந்
தலால், குண்டலமும் குழலும் நாணும் தாழப் பெற்றன. நாண்—கழுந்
துக்கு அலங்காரமாக அணிந்துகொண்டுள்ளதொரு கருககண்டிகை. “ஊய்
பவுலகு படைத்துண்ட மணியயிற்றனும்ப் பரம்பரனாயிருந்துள்ளவன் கர்
மவச்யரைப்போல் இங்கனே வந்து பிறந்ததுமல்லாமல் இவ்வாறு இடைப்
பெண்களோடு இடம்புகொண்டு விளையாடவும் பெறுவதே! இதென்ன
ஸௌசீல்யம்!” என்று பலரும்புகழாநிற்பர் என்ற கருத்தைக் காட்டும்—
இரண்டாமடி. ‘இறைஞ்சி’ என்றாலும் ‘தொழுது’ என்றாலும் ‘வணங்கி’
என்றே பொருளாம். இங்கு, இறைஞ்சி என்பதனால் மாநலமான வணக்கத்
தையும், ‘தொழுது’ என்பதனால் காயிகமான வணக்கத்தையும் சொல்லுகிற
தென்று கொள்ளலாம். விண் தோய் மரம்—ஆகாசத்தளவும் ஓங்கியுயர்ந்
துள்ள மரமென்றபடி. எங்களுடைய குழலழகைக்கண்டு மகிழ்ந்து கூடவி
ருந்து அதுபவிக்கப்பெறாமல் குரக்கினம்போல் மரத்தின்மேலேறிக் கிடப்
பதே! என்ற வயிற்றெரிச்சல் தோற்ற ‘வண்டமர் பூங்குழலார்’ என்கிறார்கள்.

தடம்படு தாமரைப் போய்கை கலக்கி
லிடம்படு நாகத்தை வால்பற்றி யீர்த்துப்
படம்படு பைந்தலை மேலேழப் பாய்ந்திட்
டேம்பை யசைத்தானு லின்றுமுற்ற முச்சியி னின்றானு லின்றுமுற்றம்.

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, ௧௦ - திரு - ஆற்றிலிருந்து. கருள்

தடம் படு-இடமுடைத்தான[விசாலமான] தாமரைப் பொய்கை-தாமரைப் பொய்கை
[யை
கலக்கி-(உள்ளே குதித்துக்) கலங்கச்செய்
[து,(அக்கலக்கத்தினால் சீற்ற முற்று)
விடம் படு-விஷத்தை உமிழ்ந்து கொண்டு
[அப்பொய்கையில்] மேற்கிளம்பின
நாகத்தை-காளிய ஸர்ப்பத்தை
வால் பற்றி } வாலேப் பிடித்திழுத்து,(அத
நர்த்து } னால் பின்பு)
படம் படு-படமெடுக்கப் பெற்று
பை-மெத்தென்றிருந்த

தலை மேல்-(அந்தநாகத்தின்)தலையின்மீது
எழப் பாய்ந்திட்டு-கிளரக் குதித்து (அத்த
[தலையின் மீது நின்று)
உடம்பை-(தன்) திருமேனியை
அசைத்தானால் - அசைத்துக் கூத்தாடி-
கண்ணபிரானால்
இன்று முற்றும்—;
(அந்தக்காளியின் இளைத்து விழுந்தி
தன்னைச் சரணம் புகுமளவும்)
உச்சியில்-(அவனுடைய) படத்தின் மீதே
நின்றானால்-நின்றருளின கண்ணபிரானால்
இன்று முற்றும்—.

குறிப்பு:—இடையர்களும் பசுக்களும் விடாய்தீர நீரைப்பருக வொண்
ணாகபடி தாமரைப் பொய்கையிலே நெடுநாளாய்க் கிடந்த காளிய நாகத்
தின்கொழுப்படக்கின படியை அதுஸந்தித்த ஆய்ச்சிகள் மகிழவேண்டியிரு
க்க, அது செய்யாமல் 'இன்று முற்றும்' என்பானென் னென்னில்; இப்படி
யெல்லாம் ஆசரிதவிரோதி நிரஸநசீலனென்று பேர்பெற்றுள்ளவன் இன்று
எங்கள் பக்கல் மாத்திரம் தீம்புசெய்யத் தலைப்பட்டானே! இது எங்கள்
பாவமோ? இக்கஷ்டங்களை யாம் பொறுத்து உயிர்திரித் திருப்பது மிகவும்
அரிது என்று வயிறெரிந்து கூறுகின்றன ரெனக் கொள்க. விடம்-விஷம்.
வால்—'வாலு' என்ற வடசொற் சிதைவு. 'பைப்பொன்' என்ற சொல்,
பசுமை + பொன் எனப் பிரிக்ரூப் போல, பைந்தலை என்கிற இச்சொல்லும்,
பசுமை + தலை எனப் பிரிகின்றதென்று நினைக்க வேண்டா; பை என்பது
மெத்தெனவு, அழகு, பாம்பின்படம் முதலிய பல பொருள்களைக் குறிப்ப
தொரு தனிச்சொல் என்க. 'இவன் இப்பாம்பின் வாயில் அகப்பட்டுக்கொள்
ளப் போகுகுனித்தனை' என்று நடுநடுக்கி அஞ்சிக்கிடந்த அதுகூலர் மன
மகிழ உடம்பை யசைத்துக் கூத்தாடினபடி, (ங)

தேனுக் குவி சேகுத்துப் பனங்கனி

தானேறிந் திட்ட தடம்பெருந் தோளினால்

வானவர் கோன்விட வந்த மழைததே

[றும்.

தானிரை காத்தானு லின்மமுற்று மவையுய்யக் கொண்டானு லின்மமுற்று

தேனுக்கன்-தேனுகாஸுரனுடைய

ஆவி-உயிரை

[னை]

சேகுத்து - முடிக்க நினைத்து (அத்தேனுக்

பனங்கனி-(அஸுராவிஷ்டமான) பனைம

[ரத்தின் பழங்கள் (உதிரும்படியாக)

எறிந்திட்ட-(அந்த மரத்தின் மேல்) வீசி

[யெறிந்த

தட பெரு } மிகவும் பெரிய தோளாலே;

தோளினால் } (கோவர்த்தந பரவத்தை

[யெடுத்து]

வானவர் கோன் } தேவேந்திரனது ஏவுத
விட வந்த மழை } லாலே வந்த வர்ஷத்
தடுத்து } தைத் தவிர்த்து

ஆன் நிரை-பசுக்களின் திரினை [லால்
காத்தானால் - ரக்ஷித்தருளின கண்ணபிரா

இன்று முற்றும்—;

அவை - அப்பசுக் கூட்டத்தை

உய்யக் கொண்டானால் - உஜ்ஜீவிப்பித்தரு

[ளின் கண்ணபிரானால்

இன்று முற்றும்—.

இரண்டாம் அடி } இரண்டாவது அடியைத்
தன்னிலே } கொண்டு அளக்கத்தொ
[டங்கினவளவிலே
தாவி அடி } (மேலிலகங்களடங்கலும்
இட்டானால் } தனக்குள்ளேயாம்படி) தாவி
[அடியிட்ட கண்ணபிரானால்

இன்று முற்றும்—;
(தேவேந்திரானுகுய ஒரு ஆசிரிதனுக்
காக இப்படி)
தரணி } லோகத்தை அளந்தவ
அளந்தானால் } னாலே
இன்று முற்றும்—.

குறிப்பு:—கண்ணபிரான் தன்னை அழியமாறியும் அடியார்களின் வேண்டுகோளைத் தலைக்கட்டித் தருமவனாயிருந்துவைத்து எங்கள் பக்கவிலே தீமை செய்ய ஒருப்பட்டது என்னே! என்று முறைப்படுகின்றனர். தந்திருவடிகளின் மென்மையை நோக்காமல் காடுமோடுகளை அளந்தருளினவன் அத்திருவடிகளின் ஆபாஸந்தீர நாகங்கள் அவற்றைப் பிடிக்கிறோமென்றால் அதற்கிசைந்து திருவடிகளைத் தந்தருளலாகாதோ! என்ற மனக்குறையை துண்ணிதினுணர்க. தாவடி இட்டானால்-தாவி அடியிட்டானால்; தொகுத்தல் விகாரம் தாவு அடி—தாவுகின்ற அடி என்று உரைப்பாரு முளர், தரணி-யாணி, சூரியைச் சொல்லக்கடவ இச்சொல்-இங்குப் பொதுப்படையாக உலகங்களைக்குறிக்கும்-இலக்கணையால். ... (எ)

தாழைதண் ணும்பல் தடம்பேரும் பொய்கைவாய்
வாழ முதலை வலைப்பட்டு வாதிப்புண்
வேழந்தயர்கேட விண்ணோர் பெருமானாய் [றும்.
ஆழிபணி கொண்டானு லின்றுமுற்று மதற்குநர் செய்தானு லின்றுமுற்று

தாழை - (கரையிலே. தாழைகளைபும்
தண் ஆம்பல் - (உள்ளே) குளிர்த்தஆம்பல்
[மலர்ஊையுமுடைய
தட பெரு - மிகவும் பெரிய
பொய்கை வாய் - தடாகத்தினுள்ளே
வாழும் - வாழ்ந்து கொண்டிருந்த
முதலை - முதலையின் வாயாகிற
வலைப்பட்டு - வலையிலே அகப்பட்டிக்கொ
வாதிப்பு உண் - துன்பமடைந்த [ண்டு
வேழம் - ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானுடைய
துயர் - வருத்தம்
கேட - தீரும்படியாக
விண்ணோர் } நீத்ய ஸூரிகளுக்குத்த
பெருமான் ஆய் } லைவ(ன் என்பதைத்தோ
[வடியை வாகனமாக உடைய)னாய்

(அப்பொய்கைக் கரையிலே சென்று)
ஆழி - சக்ராயுத்தாலே
(முதலையைத்துணித்து)
பணி கொண் } (கஜேந்திராழ்வானுடைய)
டானால் } னைக்கரியத்தை ஸ்வீகரித்
தருளின கண்ணபிரானால்
இன்று முற்றும்—;
அதற்கு - அந்த யானையின் திறத்தில்
அருள் செய் } (இப்படிப்பட்ட) கிருபை
தானால் } யைச்செய்தருளின கண்ண
[பிரானால்
இன்று முற்றும்—.

குறிப்பு:—கண்ணபிரான் கஜேந்திராழ்வானாக ஒரு மிருகத்துக்காக அந்தப்புரத்தையும் அகன்று அரைகுறையத் தலைகுலை நெடுந்தூரமோடிக் காரியஞ்செய்தவனாயிருந்துவைத்து, அருகிலுள்ள எங்களை இவ்வாறு அகற்றுவதே! இதென்ன கொடுமை! என்று முறைப்படுகின்றனர். பொய்கை வாய்-பொய்கையிலே; வாய் - ஏழனுருபு. 'நம்சாபமோகூழ்த்துக்கு ஓராணை வருவது எப்போதோ' என்று இதே நினைவாக அம்முதலை அப்பொய்கையி

வேதியாழ்வார்திருமொழி - ௨ - பத்து, ௧௦ - திரு - ஆற்றிலிருந்து. கந்த

ஹள்ளே உறைந்திருந்ததனால் 'வாழும்' என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டது; நற்கதியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்குமிருப்பை வாழ்ச்சியாகச் சொல்லக்கடவதிறே. முதலை என்னுஞ்சொல் இலக்கணையால் அதன்வாயை உணர்த்திற்று. வாதிப்பு-வாயிப்பு; வாயா என்றபடி. (அ)

வானத் தெழுந்த மழைமுகில் போலெங்குங்
கானத்து மேய்ந்து களித்து விளையாடி
எனத் துருவா யிடந்தலிம் மண்ணினைத்
தானத்தே வைத்தானு லின்முகுற்றங் தரணி யிடந்தானு லின்முகுற்றம்.

(கடலில் நீரை முகந்து கொண்டு)

வானத்து - ஆகாசத்திலே

எழுந்த - கிளம்பின

மழை முகில் } வர்ஷிக்கப்புக
போல் } மேசம் போல

(கறுத்த நிறத்தையுடைய)

எனத்து } ஒரு வராஹத்தின் ரூபமாய்
உரு ஆய் } (அவதரித்து)

கானத்து - காடு நிலங்களில்

எங்கும் - எல்லாவிடத்திலும் (கிரிந்து)

மேய்ந்து - (கோரைக்கிழங்கு முதலியவற்
[ஹ] அமுது செய்து

களித்து - செருக்கடைந்து

விளையாடி - விளையாடி,

(பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டிக்கொண்டு
போன ஹிரண்யாக்ஷினைக்
கொண்டு)

இடந்த - (அண்ட பித்தியில் நின்றும்)
[ஒட்டு விடுவித்தெடுத்த

இ மண்ணினை - இந்தப் பூமியை

தானத்தே - யதாஸ்தாந்தில்

வைத்தானால்-(கொணர்ந்து) வைத்துநிலை

[நிறுத்தின கண்ணபிரானால்

இன்று முற்றும்—;

தரணி - (இப்படி கடலில் மூழ்கிப்போன)

[பூமியை

இடந்தானால்-கோட்டாற்குத்தி எடுத்துக்

[கொணர்ந்த கண்ணபிரானால்

இன்று முற்றும்—.

குறிப்பு:—‘வானத்தெழுந்த மழைமுகில்போல் எனத்துருவாய் தரணி இடந்தானால் இன்றுமுற்றும்; இடந்தவிம்மண்ணினைத் தானத்தேவைத்துக் கானத்து எங்கும்மேய்ந்துகளித்து விளையாடினனால் இன்றுமுற்றும்’ என்று அவ்விதத்துப்பொருள்கொள்ளுதல் அமுகு;வைத்தானால் என்றவிடத்துள்ள மூன்றும் வேற்றுமையுருபப்பிரித்து விளையாடி என்றவினையெச்சத்தோடு கூட்டி உரைத்தவாறு. முன் ஒருகாலத்தில் பூமியைப்பாயாகச்சுருட்டியெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிப்போன ஹிரண்யாக்ஷினைத்திருமால் தேவர் முனிவர் முதலியோரதுவேண்டுகோளால் மஹாவராஹமாகத் திருவவதரித்துக்கொண்டு பூமியைக் கோட்டாற்குத்தியெடுத்துக்கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்ற வரலாற்றை அதுஸந்தித்து இப்படி பிரளயாபந்நையான பூமியை எடுத்தவன் எங்களை விரஹப்ரளயத்தே தள்ளி வருத்தாநின்றானே! என்று வயிமெரிகின்றனர்.

[இப்பொழுது நடக்கிற சுவேதவராஹ கல்பத்துக்கு முந்தின பாத்ம கல்பத்தைப்பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் திருமால் பிரளயப்பெருங்கடலில் மூழ்கியிருந்த பூமியைமேலேயெடுக்க நினைத்து ஸ்ரீவராஹரூபங்கொண்ட

டருளிக் கோட்டுநுனியாலே பூமியை எடுத்துவந்தனனென்றும் அதுபற்றி இக்கல்பத்துக்கு வராஹகல்பமென்று பெயராயிற்று என்றும் புராணவர லாறு உண்டு.] கானம்-காநம், தானம்-ஷூநம். (க)

அங்கம் லக்கண்ணன் றன்னை யசோதைக்கு
மங்கைநல் லார்கள்தாம் வந்து முறைப்பட்ட
அங்கவர் சொல்லைப் புதுவைக்கோன் பட்டன்சொல்
இங்கிவை வல்லவர்க் கேதமோன் றில்லையே. (க0)

நல் மங்கை } (பகவத்ப்ரேமமாகிற) நன் மார்கள் தாம் } மை பொருந்திய(இடைப்)	அவர் சொல்லை - அவ்விடைச்சிகளின்சொ [ல்லை,
[பெண்கள்	புதுவை - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
அம் கமலம் - அழகிய செந்தாமரைப் பூப்	கோன் - நிர்வாஹகரான
[போன்ற	பட்டன் - பெரியாழ்வார்
கண்ணன் தன்னை - கண்களையுடைய கண்	சொல் - அருளிச்செய்த
[ண்பிரான் (செய்த தீம்பு) விஷயமாக	இவை - இப்பாகுங்களை
அங்கு வந்து - அந்தக்கண்ணபிரானுடைய	இங்கு - இந்த ஸம்ஸாரத்தில் (இருந்து
[வீட்டுக்கு வந்து	[கொண்டே)
அசோதைக்கு - (அவன்தாயான)யசோதை	வல்லவர்க்கு - ஓதவல்லவர்களுக்கு
[ப்பிராட்டி யிடத்திலே	ஒன்று ஏதம் - ஒருவகைக் குற்றமும்
முறைப்பட்ட - (தங்கள் ஆர்த்துதோற்றக்)	இல்லை - இல்லையாம்.
[கதறிச் சொன்ன	

குறிப்பு:—இப்பாட்டா ன-இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித்
தலைக்கட்டுகிறார். மங்கை நல்லார்கள்-நல்மங்கைமார்களென மாற்றியுரைக்
கப்பட்டது. (க1)

அடி:— ஆற்றில் குண்டலம் தடம் தேனுகன் ஆய்ச்சி தள்ளி மாவலி தாழை
வானத்து அங்கமலம் தன்னேர்.

இரண்டாம் பத்து உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பேசியாழ்வார்திருமொழி - கூ - பத்து, க - திரு - தன்னேராயிரம். ககங்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்து.

முதல்திருமொழி - தன்னேராயிரம்

அவநாரிகை:-கண்ணபிரான்பக்கலுள்ள அன்பின்மிகுதியால் அவனை அம்மமுண்ண அழைத்தும் அம்ம மூட்டியும்போரும் யசோதைப்பிராட்டி அவனுடைய பருவத்தின் இளமையையும் சேஷ்டைகளின் பெருமையையுக்கண்டு 'இவன் நம் பிள்ளை' என்ற எண்ணத்தைத்தவிர்த்து 'ஒருவராலும் நியமிக்கவொண்ணாத ஸாக்ஷாத் ஸர்வோஸ்வரணிவன்' என்று அநுஸந்தித்து அவனைக்குறித்து அவைதன்னைச்சொல்லி 'உனக்கு நான் அம்மம் [முலை] கொடுக்க அஞ்சா நின்றேன்' என்று பலகாலும் பேசினபடியை ஆழ்வார்தாமும் தம்மை அவளாகப்பாவித்துத் தாமுமப்படியேபேசி மகிழ்கிறார்-இத்திருமொழியில்.

தன்னே ராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர்நடையிட்டு வருவான்
பொன்னேய் நெய்யோடு பாலமு துண்டொரு புள்ளுவன் போய்யே தவழும்
மின்னேர் நுண்ணிடை வஞ்ச மகள்கோங்கை தஞ்சவாய் வைத்த பிரானே
அன்னே யுள்ளை யறிந்துகொண்டேனுனக் கஞ்சவ னம்மந் தரவே. (க)

தன் நேர்-வயஸ்ஸாலும்வளர்த்தியாலும்) இடை-இடையையும்
ஒத்த வஞ்சம்-வஞ்சனையையுமுடையாளன்
ஆயிரம் பிள்ளை } ஆயிரம் பிள்ளைகளோடு மகள்-பூதனையென்னும் பேய்மகள்
களோடு } தஞ்ச-மாண்டுபோட்டடி
தளர்நடை இ தளர்நடை நடந்து கொங்கை-(அவளுடைய) முலையிலே
வருவான் - வருகின்ற கண்ணபிரானே! வாய் வைத்த- தன்னுடைய, வாயைவைத்
பொன் ஏய்-(நிறத்தால்) பொன்னை ஒத்தி (துச்சுவைத்) த
[ராரின்ற பிரானே-நாயனே!
நெய்யோடு-நெய்யோடுகூட உன்னை-(நம் பிள்ளையென்று இதுவரை
பால் அமுது-போக்யமானபாலையும் [என்னால் பாவிக்கப்பட்ட) உன்னை
(இடைச்சேரியில் களவுகண்டு) அறிந்து கொண் } (அருந்தெய்வமென்று
உண்டு-அமுதுசெய்து டேன் } இன்று) தெரிந்து
(ஒன்றுமறியாதபிள்ளைபோல) [கொண்டேன்;
பொய்யே-கபடமாக (ஆதலால்),
தவழும்-தவழ்ந்துவருகின்ற உனக்கு-உனக்கு
ஒரு புள்ளுவன்-ஒப்பற்ற கள்ளனே! அம்மம் தர-முலையெடுக்க
மின்னேர்-மின்னலைப்போன்று அஞ்சுவன்-பயப்படா நின்றேன்;
நுண்-அதி ஸுகூழ்மான அன்னே-அஹஹி!.

குறிப்பு:-[தன்னேர் இப்பாதி.] கண்ணன் திருவாய்ப்பாடியிலேவந்து
பிறந்தபோது அவனோடுகூட ஆயிரம் பிள்ளைகள் சேரப்பிறந்தார்கள் என்பது
பதப்ரஸித்தம். [பொன்னேயித்யாதி.] ஒவ்வொருவிட்டிலும்புக்கு அங்
குள்ளதயிர் நெய்ப்பால் முதலியவற்றையெல்லாம் திருடி வயிறுரவியுங்கி

விட்டு 'இந்தப்பூனை இந்தப்பாலக்குடிக்குமா' என்னும்படி தவழ்ந்து நடை
கற்பனும் [மின்னேர் இச்சாதி.] உனக்கு ஒருத்தி முலைகொடுக்கவந்து தான்
பட்டபாட்டை நானறிந்துளேனாதலால் 'நம்மையும் அப்பாடு படுத்துவ
னோ' என்றஞ்சுகின்றே நென்கிறான். "ஆயர்புத்திரனல்லனருந்தெய்வம்"
என்று கீழ் அருளிச்செய்ததை இங்கு நினைக்க. அன்னே-அச்சக் குறிப்பு.
தூங்க என்னும்பொருளதான துஞ்ச என்ற சொல்லை, 'சாவ' என்ற பொரு
ளில் பிரயோகிப்பது-மங்கலவழக்காம்; தீர்க்க நித்திரையடையும்படி என்
பது கருத்து; "முன்னத்தினுணருங் கிளவியுமுளவே" என்றார் நன்னூலா
ரும். வருவான் என்பதும், புள்ளுவன் என்பதும்-இயல்புவினி. (க)

பொன்போல் மஞ்சன மாட்டி யமுதாட்டிப் போனேன் வருமா லிப்பால்
வன்பா ரச்சக டம்மிறச் சாடி வடக்கி லகம்புக் கிருந்து [த்த
மின்போல் நுண்ணிடை யாளோரு கன்னியை வேற்றுரு வஞ்செய்து வை
அன்பா வுன்னை யறிந்துகோண் டேனுனக் கஞ்சுவ னம்மந் தரவே' (உ)

பொன்போல்-பொண்ணைப்போல்
(உன்வடிவமுரு விளங்கும்படி)
மஞ்சனம் } உன்னைத் திருமஞ்சனம்
ஆட்டி } செய்வித்து
அமுது ஊட்டி-(அதன்பிறகு) அமுதுசெ
[ய்யவுப்பண்ணிவிட்டு
போனேன்-(யமுனைநீராடப்) போனான்
வரும் அளவு } (யின்ன) வருவதற்குள்ளே
இப்பால் }
வல்-வலிவுள்ளதும்
பாரம்-கனத்ததுமாயிருந்த
சகடம்-சகடமானது
இற-(கட்டுக்குலைந்து) முறியும்படி
சாடி-(அதைத்திருவடியால்) உதைத்துத்
[தள்ளி

(அவ்வளவோடும் நில்லாமல்)
வடக்கில் } (இவ்வீட்டுக்கு)வடவருகிலுள்
அகம் } ளவீட்டிலே
புக்கு இருந்து-போய்துழைந்து
(அவ்வீட்டிலுள்ள)
மின் போல் } மின்னலைப்போன்று துட்
துண் இடை } பமான இடையையுடைய
யான் } ளான்
ஒரு கன்னியை-ஒருகன்னிகையை
வேறு உருவம் } (கலவிக்குறிகளால்) வே
செய்துவதைத் } துபட்டவடிவையுடை
[யளாகச்செய்துவதைத்
அன்பா-அன்பனை!
உன்னை அறிந்து கொண்டேன்-;
உனக்கு அம்மம் தர அஞ்சுவன்.-

குறிப்பு:—"சும் வலியுமுடைய இந்நம்பிபிறந்தவெழுதிங்களில், ஏட
லர் கண்ணியினுனைவளர்த்தி எழுனை நீராடப்போனேன், சேடன் திருமறு
மார்வன் கிடந்து திருவடியால் மலைபோல்,ஒடுஞ்சகடத்தைச் சாடியபின்னை
உரப்புவதஞ்சுவனே" என்ற பாசுரத்தோடு இப்பாட்டை ஒருபுடை ஒப்பி
டுக. போனேன்-வினையாலணையும் பெயர்; வினைமுற்று அன்று. பாரம்-
ஊரம். [அன்பா.] எதைக்கண்டாலும் அதன் மேல்விழும்படியான விருப்
பமுடையவனே! என்கை. வேற்றுருவஞ்செய்துவைக்கையாவது. "கண்
மலர் சோர்ந்து முலைவந்து கிம்மிக் கமலச்செவ்வாய் வெளுப்ப, என்மகள்
வண்ணமிருக்கின்றவா நங்காய்! என்செய்கேன் என்செய்கேனோ" என்ற
பாசுரத்திற் பசுர்ந்தபடி பண்ணுகை. சகடம்மிற-செய்யுளின் பங் நோக்கி
யகரமுற்ற இரட்டித்தொன்ச. (உ)

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - யத்து, க - திரு - தன்னேராயிரம். ௧௩௫

கும்மா யத்தோடு வெண்ணெய் விழுங்கிக் குடத்தயிர் சாய்த்துப் பருகிப்
பொய்ம்மா யமரு தான வசுரைப் பொன்றுவித் தின்முகி வந்தாய்
இம்மா யம்வல்ல பிள்ளைநம் பியுன்னை யென்மக னேயென்பார் நின்றார்
அம்மா வுன்னை யறிந்துகொண் டேனுனக் கஞ்சவ னம்மந் தரவே (௩)

(கண்ணபிரானே!) இ மாயம்—இப்படிப்பட்ட மாயச்செய்கை
கும்மாயத்தோடு—குழையச் சமைத்த பருப் [களை
[போடுகூட வல்ல—செய்யவல்ல
வெண்ணெய்—வெண்ணெயை
விழுங்கி—விழுங்கியும் நம்பி—(அந்தப் பிள்ளைத்தனத்தால்) பூர்ண
குடம் தயிர்—குடத்தில்கிறந்த தயிரை [நூனவனை!
சாய்த்து—(அந்தக்குடத்தோடு) சாய்த்து உன்னை—(இப்படியிருக்கிற) உன்னை
பருகி—குடித்து நின்றார்—(உன்வாசியுறியாத) நடுகின்றவர்
பொய் மாயம் } பொய்யையும் மாயச்செய் [கண்
மருது ஆன } கையையுமுடைய அஸு என் மகனை என்பர்—என் வயிற்றிற் பிற
அசுரரை } ராகனால் ஆவேசிக்கப்பெ ந்த) பிள்ளையாகவே சொல்லாநின்றார்கள்
[ற்ற (இரட்டை) மருதமரங்களை என்; நாடுவென்றால் அப்படியினையாமல்)
பொன்றுவித்து—மதியவிழுந்துமுறியும்படி உன்னை அறிந்து } (இவன்ஸர்வேச்வரன்
[பண்ணியும் கொண்டேன் } என்று உன்னைத்தெரி
நீ—(இவ்வளவுசேஷ்டைகளைச்செய்த) நீ [ந்துகொண்டேன்;
இன்று—இப்போது (ஆதலால்,
வந்தாய்—(ஒன்றுஞ் செய்யாதவன்போல) அம்மா—ஸர்வேச்வரனே!
[வந்து நின்றாய்; உனக்கு அம்மம் தர அஞ்சுவன்.—

குறிப்பு:—இச்சேரியில் ஒருத்தவீட்டில் ஒன்றுவைக்க வொண்ணாதபடி
எல்லாப் பண்டங்களையும் களவுகண்டும், மருதமரங்களை அவற்றின் நினைவ
றிந்து முறித்துத் திரிகிற உன் விசேஷங்களை யறியாதே உதாவீரராயிருப்ப
வர்கள் உன்னை என்மகனாகச் சொல்லுவார்கள்; நான் உன்வாசியை யறிந்தவ
ளாகையால் உன்னை ஸாக்ஷாத் ஸர்வேச்வரனாகவே அறுதியிட்டு உனக்கு
முலைகொடுக்க அஞ்சாநின்றே நென்கிறான். பொய் மாயம் மருது ஆன
அசுரரை—“பொய்யே ஆச்சரியமான மருதுகளாய்நின்ற அஸுரர்களை” என்
பது—பெரியஜீயருரை. மாயம்—லாயா (கீழ் “மத்தளவந்தயிரும்” என்றபாட்
டின் குறிப்புரைகைக் காண்க.) பிள்ளை, நம்பி—அண்ணைமகன். [என்மகனை
என்பர்.] ‘இவன் என்பிள்ளையன்று’ என்று நான் ஆணையிட்டுச்சொன்னாலும்
அவர கேளார் என்ற கருத்துத்தோன்றும்; ஏ-பிரிநிலை. (௩)

மையார் கண்மட வாய்ச்சியர் மக்களை மையன்மை செய்தவர் பின்போய்க்
கோய்யார் பூந்துகில் பற்றித் தனினின்று குற்றம் பலபல செய்தாய்
பொய்யா வுன்னைப் புறம்பல பேசுவ புத்தகத் துக்குள கேட்டேன்
ஐயர் வுன்னை யறிந்துகொண் டேனுனக் கஞ்சவ னம்மந் தரவே. (௪)

மை ஆர் கண்-மையை அணிந்துள்ள கண்
[களையும்
மடம்-மடப்பம் என்றகுணத்தையுமுடை
[யரான
ஆய்ச்சியர் மக்களை-இடைப்பெண்களை
(உன்விஷயத்திலே)

மையன்மை } மோஹிக்கப்பண்ணி
செய்து }
(அப்பெண்களுடைய)

கொய் ஆர் } கொய்தல் நிறைந்த அழகிய
பூ துகில் } புடவைகளை
பற்றி-பிடித்துக்கொண்டு
அவர் பின் போய்-அப்பெண்களின் பின்
[னேபோய்
தனி நின்று - தனியிடத்திலேநின்று
பல பல குற்றம்-எண்ணிறந்த தீமைகளை
செய்தாய்-நீபண்ணினாய்;

(என்றுயசோதை சொல்ல, 'நீகண்டா
[யோ?' என்று கண்ணன் கேட்க,
(அதற்கு யசோதை சொல்கிறான்;-)
பொய்யா-(தீமை செய்தது மல்லாமல்,
செய்யவல்லியென்று) பொய் சொல்ல
[மவனே!

உன்னை-உன்னைக்குறித்து
புத்தகத்து } ஒருபுத்தக மெழுதுகைக்குத்
க்கு உள } தருந்துள்ளனவாம்படி.
பேசுவ-(பிறர்) பேசுகின்ற
பல புறம்-பற்பல புன்சொற்களை
கேட்டேன்-(என்காதால்) கேட்டிருக்கின்
[தேன்;

ஐயா-அப்பனே!
உன்னை அறிந்து கொண்டேன்-;
உனக்கு அம்மம் தர அஞ்சுவன்,-

குறிப்பு:—முதலடியில் “மக்களை” என்பதை உருபுமயக்கமாகக்கொண்டு
‘மக்கள் பக்கவிலே’ என ஏழாபுவேற்றுமைப் பொருளுரைத்து, மையன்மை
செய்து-மோஹித்தைப்பண்ணி என்றுரைத்து, கண்ணபிரான் தான் அம்மக்
களிடத்தில் மயக்கமுற்று, அவர்கள் இவனை மறுத்தபோதிலும் இவன்விடா
மல் அவர்களுடைய புடவைகளைப்பற்றிக்கொண்டு ஏகாந்த ஸ்தலத்திற்
சென்று பற்பல சிருங்காரசேஷ்டைகளைச் செய்தபடியைக் கூறுவதாகக்
கருத்துரைத்தலும் ஒக்குமென்க. [மடமக்கள்.] மடமாவது-அறிந்தும் அறி
யாதுபோலிருத்தல்; மாதர்க்கு, நான், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என நான்கு
ணங்கள் அமையவேண்டுமென்றறிக. மையல் எனினும், மையன்மை எனி
னும் மயக்கமே பொருளாம்; மை.பண்புப்பெயர்விகுதி; விகுதிமேல் விகுதி.
கொய்யார் பூந்துகில் - கொய்ச்சகம்; ‘கொசாம்’ என்பது உலகவழக்கு
‘பேசுவ’ என்கிறவிது - பலவிற்பாற்படர்க்கை வினைமுற்று; அது இங்
குப் பெயரெச்சப் பொருள்தந்து நின்றல் காண்க: “வினைமுற்றே வினை
யெச்ச மாகலும், குறிப்புமுற் றீரெச்ச மாகலு முளவே” என்ற சூத்திரத்
தில் ‘ஆகலும்’ என்ற (எண்ணிநின்ற எதிர்வது தழுவி யெச்ச) உம்மையை
நோக்குக. (சு)

முப்போ துங்கடைந் தீண்டிய வேண்ணெயி னோடு தயிரும் விழுங்கிக்
கப்பா லாயர்கள் காவிற் கோணர்ந்த கலத்தோடு சாய்த்துப் பருகி
மெய்ப்பா வுண்டழு பிள்ளைகள் போலநீ விம்மி விம்மி யழுகின்ற
அப்பா வுன்னை யறிந்துகொண் டேனுனக் கஞ்சவ னம்மந் தாவே. (ரு)

முப் போதும்-மூன்று சந்திப்போதுகளி
[லும்
கடைந்து-(இடையரால்) கடையப்பட்டு
சுண்டிய-திரண்ட
வெண்ணெயினோடு-வெண்ணெயோடு

தயிரும்-தயிரையும்
விழுங்கி-(களவுகண்டு) விழுங்கி,
(அவ்வளவோடும் நில்லாமல்)
ஆயர்கள்-இடையர்கள் (தம்முடைய)

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, க - திரு - தன்னேராயிரம். ௧௧௭

கப்பால் - தோளாலே (வருந்திச் சுமக்கப்
[பட்ட
காவில்-காவடியில் [வற்றை)
கொணர்ந்த-கொண்டுவந்த (பால்முதலிய
கலத்தொடு-(அந்தப்) பாத்திரத்தோடே
சாய்த்து-சாய்த்து
பருகி-குடித்து
(அதனால் பசியடங்கின்படியை மறைக்க
நினைத்து,)

மெய்பால் உண்டு } முலைப்பாலை உண்டு
அழுபின்னாகள்போ } (அது பெறாதபோ
ல விம்மி விம்மி அழு) து) அழுகிறபின்னா
கின்ற } களைப்போலே விக்கி
[அழுகின்ற
அப்பா-பெரியோனே!
உன்னை அறிந்து கொண்டேன்--;
உனக்கு அம்மம் தர அஞ்சுவன்--

குறிப்பு:—ஈ என்பது-வார்த்தைப்பாடு; அதற்கு இங்குப்பொருளில்லை. முப்போது-தூலை உச்சி அந்தியாகிற மூன்று காலம்.-மேய் என்று உடம்பாய், இலக்கணையால் முலையைக் குறித்தது. உலகத்தில் முலைப்பாலையே உண்டுவளர்கின்ற பிள்ளைகள் முலைப்பால் பெறாதபோது பசியின்மிகுதியால் அழுமா போலே-இக்கண்ணபிரானும் “நமக்குப் பசியுள்ளமையைக்காட்டா ஷ்டில் நம் தாய் ‘இவன் எங்கேனும் களவுகண்டு உண்டிருக்கக்கூடும்’ என்று ஐயப்பட்டு நம்மை நியமிக்க ஒழுப்படுவன்” என்று நினைத்து (ப்பசியுள்ளவன் போல) அழக்கடவனென்க. கொணர்ந்த-இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை; பெயரெச்சமன்று. (௫)

கரும்பார் நீள்வயற் காய்கதிரச் செந்நெலைக் கற்றா நிரைமண்டித் தின்ன
விரும்பாக் கன்றேன்று கொண்டு விளங்கனி வீழ வேறிந்த பிரானே
சுரும்பார் மேன்குழற் கன்னி யொருத்திக்குச் சூழ்வலை வைத்துத் திரியும்
அரம்பா வுன்னை யறிந்துகொண்டேனுனக் கஞ்சுவ னம்மம் தரவே. (௬)

ஈன் வயல்-பரந்த வயலிலே
கரும்பு ஆர்-சுருப்புபோல (க்கிளர்ந்து)
காய்-பசுங்காயான
கதிர்-கதிரையுடைய
செந் நெலை-செந்நெல்தார்யத்தை
கண்ட ஆ நிரை-கன்றுகளோடுகூடின பசு
[க்களின் திரள்
மண்டி தின்ன - விரும்பித்தின்னாநிற்கச்
[செய்தே
(அத்திரளிலேசேர்ந்து மேய்கிறாப்போல்
[பாவனைசெய்த அஸுராவிலுடமாண)
விரும்பா கன்று } (நெல்லைத் தின்னையில்)
ஒன்று } விருப்ப மில்லாத ஒரு
[கன்றை
(அதன் செய்கைகளினாலே ‘இது
ஆஸுரம்’ என்று அறிந்து)
கொண்டு-(அதனைக் குணிலாகக்) கொண்டு
(மற்றொரு அஸுரனால் ஆவேசிக்கப்பட்ட
[டிருந்த)

விளங்கனி-விளாமரத்தின் பழங்கள்
வீழ-உதிரும்படி
எறிந்த-(அவ்விளாமரத்தின்மேல் அக்கன்
[றை) வீசியெறிந்த
பிரானே-பெரியோனே!
சுரும்பு ஆர்-வண்டிகள் நிறைந்த
மென் குழல் - மெல்லிய குழலையுடைய
[ளான
கன்னி ஒருத்திக்கு-ஒரு கன்னிகையை அக
[ப்படுத்திக்கொள்வதற்காக
சூழ்வலை-(எல்லாரையும்) சூழ்த்துக்கொள்
[னக்கடவ (திருக்கண்களாகிற) வலையை
வைத்து-(அவன்திறத்திலே விரித்து)வை
[த்தி
திரியும் - (அந்யபரரைப்போலத்) திரியா
[நின்ற
அரம்பா-தீம்பனே!
உன்னை அறிந்து கொண்டேன்--;
உனக்கு அம்மம் தர அஞ்சுவன்--

குறிப்பு:—அவ்வகையினாலானது கண்ணனைக் கொல்லவேண்டுமென்ற கருத்துக்கொண்டுள்ள கம்ஸன் பற்பல அஸுரர்களைப் பற்பல வகையாக உருவெடுத்துத் தீங்குசெய்யும்படி ஏவியிருந்த தற்கேற்ப ஓரஸுரன் வினாமரமாய் வந்துநின்றான்; ஓரஸுரன் கன்றினுருவங்கொண்டு, வயல்களிற்கும்புபோலக் கிளர்ந்துள்ள செந்நெற்களை மேய்ந்துகொண்டிருந்த பசுத்திரளிலே கடிக்கலுந்து அவற்றைப்போல் தானும் மேய்கிறுப்போல் பாவனை பண்ணி அச்செந்நெற்களை மெய்யே மேயாதொழிந்தவாசியைக் கண்ணபிரானுணர்ந்து 'அஸுரப்பயல் இங்ஙனே வந்துளன்' என்றறதயிட்டு அக்கண்ணை எறிகுணிலாகக்கொண்டு அவ்வினாமரத்தின்மே லெறிந்தவரலாறு முதலிரண்டடிகளிற்கு கூறப்பட்டது. கன்று + ஆரிரை, கற்றாரிரை. கூந்தலில் பூமாறு தேயிருத்தலால் அதில் மதுவைப்பருகுதற்காக வண்டுகள் படிந்திருக்கப்பெற்ற முடியையுடையாளொரு மங்கையைத் தன்வசப்படுத்திக் கொள்ளுதற்காகத் "தாமரைத்தடங்கண் விழிகளினகவலை" என்றும், "கார்த்தன் கமலக்கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறு" என்றும் வலையாகச் சொல்லப்பட்ட தன்கண்களை அவள்மேல் விரித்துவைத்து இவ்வாறு தீம்புசெய்ய வனே! என்பது மூன்றாமடியின் கருத்து; இவன் அவளைக்கண்ணால் குளிர நோக்க, அவன் அதுக்கு அற்றுத்தீர்ந்து இவனுக்குவசப்படுவனென்க.—சூழ வலை-தப்பாமல் அகப்படுத்திக்கொள்ளும் வலை. இங்கு ('கண்' என்ற) உபமேயத்தை அதன்சொல்லாற் சொல்லாமல் (சூழவலை என்ற) உபமானச் சொல்லால் இலக்கணையாகச் சொல்லியிருத்தலால்-உருவகவுயர்வு நவீற்சியணி; வடநூலார், ரூபகாதிசயோக்தியலங்காரமென்பார். ஒருத்திக்கு-உருபுமயக்கம்; ஒருத்தியின்மேல் என்றபடி. (சு)

மருட்டார் மென்குழல் கொண்டு போழில்புக்கு வாப்பவைத்தல் வாயர்தம் பாடிச் சகுட்டார் மென்குழற் கன்னியர் வந்துணைச் சுற்றித் தொழுகின்ற சோதி பொருட்டா யமிலே னெம்பெரு மானுனைப் பேற்றதற் றமல்லால் மற்றிங் கரட்டா வுனை யறிந்துகொண் டேனுனக் கஞ்சவ னம்மந் தரவே. (எ)

மருட்டி ஆர் - (கேட்டவர்களை) மயக்கப்	வந்து-(அச்சோலையிடத்தே) வந்து
[பண்ணுந்திறமையுள்ள	உன்னை-உன்னை
மெல்-மெல்லிய (தவரியையுடைய)	சுற்றும் தொழ-நாற்புறமும் சூழ்ந்துகொ
குழல் கொண்டு-வேய்க்குழலைக் (கையிற்	[ண்டு வேவிக்க
[கொண்டு]	நின்ற-(அதனால்) நிலைத்துநின்ற
போழில்-(ஸம்போகத்துக்கு ஏகார்தமான)	சோதி-தேஜஸ்ஸையுடையவனே!
[சோலைகளிலே]	எம் பெருமான்-எமக்குப் பெரியோனே!
புக்கு-போய்ச்சேர்ந்து	உன்னை-(இப்படி தீம்பனான, உன்னை
(அந்த வேய்க்குழலை)	பெற்ற-பிள்ளையாகப்பெற்ற
வாய் வைத்து-(தன்) வாயில்வைத்து(ஊத)	குற்றம் அல்லால்-குற்றமொன்றை (நான்
(அவ்வளவிலே)	[ஸம்பாதித்துக்கொண்டே னத்தனை)ய
ஆயர் தம் பாடி-இடைச்சேரியிலுள்ள	ல்லது
சுருள் தார்) சுருண்டு பூவணிந்த மெல்லிய	இங்கு-இவ்வூரில் (உள்ளாரோடொக்க)
மென்குழல்) குழையுடைய	மற்று பொருள்) மற்றொரு பொருட்பங்
அக் கன்னியர்-(இடையர்களால் காக்கப்	தாயம் இவனை) கையும் பெற்றிலென்;
[பட்டிருந்த) அந்த இடைப்பெண்கள்,	அரட்டா - (இப்படிப்பட்ட) தீம்பனே!
(குழலோசை கேட்கவிலுள்ள) வி	உன்னை அறித்து கொண்டுடன்-;
[குப்பத்தகலேசாவதுக்கடங்காமல்)	உனக்கு அம்மம் தர அஞ்சுவன்,-

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ந - பத்து, க - திரு - தன்னேராயிரம். ௧௧௧

குறிப்பு:—கண்ணபிரான் ஸர்வஜந மோஹநமான ஸ்வரத்தையுடைய வேய்ந்துழலையெடுத்துக்கொண்டு ஸரஸவிறாரத்துக்குப் பாங்கான சோலைப் புறங்களிலேபோய், தான்விரும்பின பெண்களின் பேரைச்சொல்லுதலும், தன்மேல் கோபங்கொண்டிருக்கும் பெண்களின் காலக் கையைப்பிடித்துக் கொண்டு பொறுப்பித்தலும் முதலான ஒலியின் குறிப்புகள் தன்னேடு பழநும் பெண்களுணரும்படி அக்குழலை ஊதினவளவிலே, இடைச்சேரியில் தந்தம் மாமிமார் மதலியோரால் காவலிலே நியமிக்கப்பட்டுள்ள பெண்கள் இக்குழலோசையைக் கேட்டுப் பரவசைகளாய் “மறாவடி கிண்கரிஷு” தீ” என்று - தந்தம் நியமகர்களையும் லக்ஷியம்பண்ணுமல் கண்ணனிருப்பிடத் தேற ஒடிவந்து அவனைச் சுற்றிக்கொள்ள அதனால் அவன் விலகணமான தொரு ஒளியை முகத்திற் பெற்றானென்ற கருத்தைக்காட்டும் முதலிரண்டிடி. மருட்டு - பிறவினைப்பகுதியே தொழிற்பொருள் தந்தது; மயங்கப்பண்ணுதல் என்று பொருள். வாய்வைத்து-வாய்வைக்க; எச்சத்திரிபு. “அவ்வாய்ந்தம்பாடி” என்றவிடத்திலுள்ள அகாச்சுட்டு கன்னியர் என்பதோடு கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. சுருள் = சிறந்த கூந்தலுக்குச் சுருட்சி இலக்கணமென்க. தசர்-பூமலை. சுற்றுந்தொழும்படிநின்ற, சோதி-பரஞ்சோதியாகிய கண்ணபிரானே! என்று முறைக்கலாம். [பொருள்தாயமிய்யாதி.] ‘இப்படிப்பட்ட பெருந்தீம்பனு பிள்ளையைப் பெற்றாயே பரவீ!’ என்று என்னை அனைவரும் காதுகாறென்னும்படியான நிலைமையை நான் உன்னால் பெற்றேனே யொழிய வேறொரு ஸாம்ராஜ்யமும் பெற்றேனில்லையென்கிறார். தாயம்- ‘ஓயம்’ என்றவடசொல் விகாரம். “உன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற குற்றமொழிய, உன்பொருட்டாக பந்துவர்க்கக் கூடாதபடியானேன்” என்பர்-திருவாய்மொழிப்பிள்ளை. (எ)

வாளா வாகிவங் காண்கில் லார்பிறர் மக்களை மையன்மை செய்து
தோளா லிட்டவ ரோடு தினைத்துநீ சொல்லப் படாதன செய்தாய்
கோளா ராயர் குலத்தவ ரிப்பழி கேட்டேன் வாழ்வில்லை நந்தர்
காளா வுன்ன யறிந்துகொண் டேனுனக் கஞ்சவ னம்மந் தரவே. (அ)

வாளா ஆகிலும் - (நீதீம்புசெய்யாமல்) வெ செய்தாய் - (அவர்கள்விஷயத்திலே) செ
[மறமனே யிருந்தாலும்] [ய்தாய்;
(உன்னுக்குப் பொருதவர்கள்) ஆயர் குலத்தவர் - இடைக்குலத்துத் தலை
காண கில்லார் - (உன்னைக்) காணவேண் [வர்கள்
[டார்கள்; இப்பழி - இப்படிப்பட்ட பழிகளை
(இப்படியிருக்கச்செய்தேயும்) கேளார் - கேட்கப் பொறுர்கள்;
நீ - நியோவென்றால் (இப்பழிகளைக் கேட்கப் பெற்றநான்)
பிறர் மக்களை - அயற்பெண்களை கெட்டேன்-பெரும்பாலியாயிராநின்றேன்
மையன்மை செய்து - (உன்னுடைய இங் (இனி எனக்கு இவ்வூரில்)
[கிதாதிசனாலே) மயக்கி வாழ்வு இல்லை-வாழ்ந்திருக்கமுடியாது,
(அவ்வளவோடுநில்லாமல்) நந்தற்கு நந்தகோபருக்கு
தோளால் } (அவர்களைத்) தோளாலும்அ ஆளா - (அழகிதாக)ஆளப்பட்ட பின்னாய்!
இட்டு } ணைத்திட்டு உன்னை அறிந்து கொண்டேன்—;
அவரோடு - அப்பெண்களோடு உனக்கு அம்மம் தர அஞ்சுவன்,—
தினைத்து - விளையாடி மகாமகோபாத்யாய, டாக்
சொல்லப்படாதன - வாயாற் சொல்லக்கூடாதகாரியங்களை

குறிப்பு:—“நந்தன் காளாய்” என்பது அத்யாபகபாடம்; “ஐநந்தகோ பர்பிள்ளையானநீ” என்று ஜீயருரையிற் காண்கிறபடியால் இப்பாடம்கொள் ளத்தக்கதே. மேல், “அன்றிக்கே” என்று தொடங்கி ஜீயருரையிற் காண்கிற நிர்வாஹத்துக் கேற்ப “நந்தற்கு ஆளா” என்று பாடமோதுதல் சிறக்கு மென்க: ‘ஸ்வாமி பரமயோக்யர்’ என்றால் விபரீதலக்ஷணையால் ‘அயோக்யர்’ என்று பொருள்படுமாபோலே இங்கு ‘நந்தகோபருக்கு ஆள்பட்டவனே!’ என்றது விபரீதலக்ஷணையால், அவர்க்கு ஆள்படாதொழிந்தவனே!’ என்ற பொருளைத்தரும்; இத்திமைகளை நீசெய்யத் துணியாதபடி அவர் உன்னைத் தனக்கு ஆட்படுத்திக்கொள்ளாதொழியவேயன்றோ நானிப்படிபழிகேட்டுப் பரிபவப்படவேண்டிற்றென்று விரிக்க: “அவர் உன்னை நியமித்து வளர்க்கா மையிறே நீ இப்படி தீம்பனுவத்தென்னுதல்” என்றஜீயருரைக்குக்கருத்து இதுவேயாகுமென்க. அன்றியும், ‘நந்தன் காளாய்’ என்றபாடத்துக்கு ஓர் அதுபபத்தியுண்டு: இத்திருமொழியில் இறுதிப்பாடலொன் றொழிய மற்ற எல்லாப்பாட்டுக்களிலும் சுற்றடியின் முதற்சீர் முதலெழுத்து மோனையின் பத்துக்கணங்க அகரமாகவே அமைந்திருத்தலால் இப்பாட்டொன்றில்மாத் திரம் அது மாறுபடுதல் குறையாமாறு காண்க. ‘நந்தற்கு ஆளா’ என்றே ஆன்றோர் பாடம். இப்பாடத்தில் பூர்வவியாக்கியானப் பொருத்தமும் இங் குக் காட்டப்பட்டுள்ளமையால் தான்றோன்றிப்பாடமென்னுங் கொள்கை தவிர்க.

இச்சேரியிலுள்ள மொவவ்யூர்கள் உன் மினுக்கம் பொருதவர்களா கையால், நீ தீம்புசெய்யாமல் வெறுமனிருந்தாலும் உன்மேல் அழகாறு கொண்டு உன்னைக் கண்ணிலுங்காண வேண்டுகிறவர்; பின்னை நீ மெய்யே கடுமையான திமைகளை இங்ஙனே செய்யா நின்றால் அவர்கள் அலர்நூற்றக் கேட்க வேணுமோ’ என்பது முதலிரண்டடிகளின் கருத்து. *

[கேளார் இத்யாதி.] ‘மானமுடைத்து உங்களாயர் குலம்’ [பெரியதிரு மொழி-௧0-௭-௧.] என்றபடி மானத்தைக்காத்து வாழ்பவர்களான உன் தந் தை முதலாயினோர் ஊரலர் தூற்றுதலைக் கேட்டால் ஸஹியார்கள்; ‘இப்பாவி இப்பிள்ளையைப் பெற்றாள்’ என்று அனைவரும் என்னைப் பொடித்தலால் நான் அவர்கள் கண்வட்டத்தில் வாழ்ந்திருத்தல் அரிது காண் என்கிறாள்.

அன்றிக்கே; [கேளார் இத்யாதி.] இடைக்குலத்துக்கு நிர்வாஹகரான நந்தகோபர்க்கு நான் இத்தீம்புகளை யறிவித்தால் அவர் ‘என்பிள்ளை பக்கலி லும் பழிசொல்லலாமோ’ என்று இவற்றைக் காதுகொடுத்துங் கேட்கிற தில்லை; இப்படித் தந்தையும் நியமியாமல் மற்றுமுள்ள சுற்றத்தாரும் நியமி யாமல் இவனை மனம் போனபடிசெய்ய விட்டு வைத்தால் இப்பிள்ளையைக் கொண்டு இவ்வூர் நடுவே நான் வாழ்வது எப்படி? என்கிறுளென்று முறைக் கலாம். (அ)

தாய்மார் மோர்விற்கப் போவர்த மப்பன்மார் கற்ற நிரைப்பின்பு போவர் நீயாய்ப் பாடி யிளங்கன்னி மார்களை நேர்பட வேகொண்டு போதி காய்வார்க் கென்று முகப்பன வேசெய்து கண்டார் கழறத் திரியும் ஆயா வுன்னை யறிந்துகொண் டேனுனக் கஞ்சுவ னம்மந் தரவே. (க)

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, க - திரு - தன்னேராயிரம். கனக

(பெண்களை அகம்பார்க்கவைத்துவிட்டு)
தாய்மார் - தாய்மாரானவர்
மோர் விந் - மோர்விந்பதற்கு
போவர் - (வெளியிருக்குப்) போவர்கள்;
தம்பபன்மார் - (அப்பெண்களின்) தம்ப
[பன்மாரானவர்
கன்று ஆ } இளம் பசுக்கட்டங்களை
நிரைபின்பு } மேய்க்கக்காக அவற்றின்
போவர் } பின்னே போய்விடுவர்கள்;
(அப்படிப்பட்ட ஸமயத்திலே)

நீ—;

ஆய்ப்பாடி - இடைச்சேரியில்

(தந்தம் வீடுகளில் தனியிருக்கின்ற)

இள கன்னிடார்களை - யுவதிகளானபெண்
[களை

நேர்பட - நீ நினைத்தபடி

கொண்டு போதி - (இஷ்டமான இடங்க
[ளில்] கொண்டுபோகா நின்றாய்;
காய்வார்க்கு - (உன்மேல்)த்வேஷம் பாரா
[ட்டுகின்ற கம்ஸாதிகளுக்கு
என்றும் உகப்பனவே - எந்நாளும்(வாயா
ரப்பழித்து)ஸந்தோஷம்தரக்கூடிய செய்
[கைகளையே

செய்து - செய்துகொண்டு

கண்டார் } (உனக்கு) அதுகூலராயுள்ள
கழற தி } வர்களும் (உன்னை) வெறுத்து
ரியும் } ச்சொல்லும்படி திரியாநின்ற

ஆயா - ஆயனே!

உன்னை அறிந்து கொண்டேன் உனக்கு
அம்மம் தர அஞ்சுவன்.—

குறிப்பு: - இடைச்சேரியிலுள்ள இளம்பெண்களைப் புணருகைக்கு நீ
சுருணம் பார்த்திருக்கிற வளவிலே அப்பெண்களின் தாய்தந்தையர் தங்கள்
வீட்டிற்குக் காவலாக அப்பெண்களை நிறுத்திவிட்டுத் தாம் மோர் லிந்கவும்
மாடு மேய்க்கவும் வெளியிற்சென்றவாறே நீ அப்பெண்களை உனக்கு வேண்
டின விடங்களிலே கொண்டுபோகின்றாய்; ஏற்கனவே உன்னைப் பழிக்கின்ற
கம்ஸாதிகள் நீ செய்த இத்தீம்புகளைக் கேட்டு—வெறுமனே மெல்லுகின்ற
வாயனுக்கு ஒரு பிடி அவலும் அகப்பட்டாற் போலக் 'கண்ணனை நாம் ஏச
வதற்குப் பற்பலசங்கதிகள் கிடைத்தன' என்று மகிழும்படியாக இவ்வகைத்
நிமைகள் செய்கின்ற உன்னை அதுகூலரும் வெறுக்கும்படியாய் இப்படிச
ளாலே நீ பிராகிருதனைத் தோற்றுவையாகிலும் உனது மெய்யான ஸ்வரூ
பத்தை நான் அறிந்துகொண்டு உனக்கு அம்மம்தர அஞ்சவேன் என்கிறான்.
பெண்கள் தங்குகாங்குகளிலே தனியிருத்தலால் இவன் அவ்விடத்தேயிருந்து
அவர்களோடு ரமிக்கக் கூடுமாயினும், தாய்தந்தையரைத் தேடிக்கொண்டு
ஆரேனும் அங்குவந்தாற் செய்வதென்? என்ற சங்கையினால் வெளியிடத்தே
அவர்களைக் கொண்டு போயினனென்க. [கற்றுகிறை,] கற்று ஆநிரை என்று
பிரித்து, (பசியால்) கற்றுக்கின்ற [கதறுகின்ற] பசுக்களின் திரள் என்று
உரைத்தலு மொக்கும். கண்டார்—உன்னைப் பார்த்த பார்த்த மறுஷ்யர்க
ளெல்லாரும் என்றும் பொருளாம். (கூ)

தோத்தார் பூங்குழற் கன்னி யொருத்தியைச் சேலுத் தடங்கொண்டு புக்கு
முத்தார் கொங்கை புணர்ந்திரா நாழிகை மூவேழு சேன்றபின் வந்தாய்
ஒத்தார்க் கொத்தன பேசுவ ருன்னை யுரப்பவே நாளுன்தம் மாட்டேன்
அத்தா வுன்னை யறிந்துகொண் டேனுனக் தஞ்சுவ னம்மந் தரவே. (கௌ)

தொத்து ஆர் - கொத்தாய்ச் சேர்த்திருந்
[துள்ள

பூ - புஷ்பங்கள் அணியப்பெற்ற

குழல் - கூந்தலையுடைய

கன்னி ஒருத்தியை - ஒரு கன்னிகையை

தடஞ்சேலு—விசாலமானதொரு சேலு
[யிலே

இரா—(நேற்று) இரவில்

கொண்டு புக்கு—அழைத்துக்கொண்டுபோய்
(அவளுடைய)

முத்து ஆர் - முத்துவடமணிந்த
கொங்கை - ஸ்தநங்கனோடு
புணர்ந்து - ஸம்ச்சேபித்துவிட்டு
மூ ஏழு நாழிகை } மூன்றுயாடங்கள்
சென்ற பின் } கடந்த பிறகு
வந்தாய் - (வீட்டுக்கு)வந்து சேர்ந்தாய்;
(நீ இவ்வாறு தீமை செய்யையாலே)
உன்னை - உன்னைக்குறித்து
ஒத்தார்க்கு ஒத்தன } வேண்டுவார் வேண்
பேசுவர் } டின்படிசொல்லுவார்
[கன்;

(இப்படி அவர்கள் சொல்லாதிருக்கும்படி)
உரப்ப - (உன்னை) சித்திக்க
நான் - (அபலையாகிய) நான்
ஒன்றும் - கொஞ்சமும்
மாட்டேன் - சக்தையல்லேன்;
அத்தா - நாயனே!
உன்னை அறிந்து கொண்டேன் உனக்கு
அம்மம் தர அஞ்சுவன்.—

குறிப்பு:—‘சோலைத்தடம்’ என்றவிடத்து ‘தடம்’ என்ற சொல் தடும்
என்னும் வடசொல்லின் விகாரமாய் ‘சோலைத்தடம்’ என்பதற்குச் சோலைப்
பிரார்த்தன்களிலே என்று பொருள் கொள்ளவுங் கூடும். [ஒத்தார்க்கு இத்
யாதி.] (ஒத்தார்க்கு என்றது ஒத்தார் என்றபடி; ஆறனுருபுக்குப் பொருளில்லை;
வழக்குபற்றிவந்த வழுவமைதி.) உன் மேல் பழி சொல்ல நினைத்தவர்கள் நீ
செய்யாதவற்றையுஞ் சில சேர்த்துக் கொண்டு தாங்கள் நினைத்தபடி சொல்
லத் தடையில்லை யென்றவாறு. உரப்புதல்—வாயால் அதட்டுதல். “உன்னமு
டையன செய்யப்பெறாயென் றிரப்பனுரப்பகில்லேன்” என்றார் திருமங்கை
பாழ்வாரும். (௧௦)

காரார் மேனி நிறத்தேம் பிராணைக் கடிக்கமு பூங்குழ லாய்ச்சி
ஆரா வின்னமு துண்ணத் தருவன்நா னம்மந்தா ரேனென்ற மாற்றம்
பாரார் தோல்புக ழான்புது வைமன்னன் பட்டர் பிரான்சொன்ன பாடல்
ஏரா நின்னிகை மாலை வல்லா ரிருட கேசனடி யாரே. (௧௧)

கார் ஆர் - மேகத்தோடு ஒத்த
மேனி நிறத்து - திருமேனி நிறத்தையு
[டைய
எம் பிராணை - கண்ணபிராணைக்குறித்து,
கடி கடித்து } வாஸனவீசாநின்ற பூக்களை
பூ குழல் } அணிந்த கூர்த்தலையுடைய
ஆய்ச்சி } யசோகை
ஆரா இன் அமு } “எவ்வளவு குடித்தா
தி உண்ண தரு } லும்) திருப்திபிறவாத
வன் நான் } இனிய ஸ்தந்யத்தை
(இதுவரை உனக்கு உண்ணத்
தத்துகொண்டிருந்த நான்
(இன்று உன்ஸவருபத்தை உள்ளபடி
அறிந்தேனாகையால்)
அம்மம் தாரேன்-அம்மந்தர அஞ்சுவேன்”
என்ற மாற்றம் - என்று சொன்ன பாகர
[த்தை

சொன்ன - அருளிச்செய்த,
பார் ஆர் - பூமியெங்கும் நிறைந்துள்ள
தொல் - பழமையான
புகழான் - கீர்த்தியையுடையராய்
புதுவை - நீவில்லிபுத்தூருக்கு
மன்னன் - நிர்வாஹகரான
பட்டர் பிரான் - பெரியாழ்வாருடைய
பாடல் - பாடலாகிய
ஏர் ஆர் } இயலமுதலே நிறைந்து
இன் இசை } இனிய இசையோடே கூடிய
மாலை } ருந்துள்ள சொல்மாலையை
வல்லார் - ஓதவல்லவர்கள்
இருடசேசன் - ஹ்ருஷீசேசனான எம்பெ
[ருமானுக்கு
அடியார் - அடிமைசெய்யப் பெறுவர்கள்

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, ௨ - திரு - அஞ்சனவண்ணனை. களங்.

குறிப்பு:—[ஆராவின்னமுது.] யசோதைப் பிராட்டியின் முலை, பூதனை யின் முலைபோல் விஷந்தடவப் பெற்றிராமையால், அம்முலையிற்பால் அமு தாகச் சொல்லப்பட்டது. [தருவன் நான் அம்மம் தாரேன்.] 'தருவன்' என்ற எதிர்கால வினைமுற்று (வழுவமைதி யிலக்கணப்படி) 'தந்தேன்' என்ற இறந்தகாலப் பொருளைத்தந்தது மன்றி, 'தந்த நான் அம்மந்தாரேன்' என்று பெயரெச்சப் பொருளையுந் தந்தவாறு காண்க: ஆகவே இவ்வினைமுற்று— முற்றெச்சம் என்றற்பாற்று. (கக)

அடி:—தன்னேர் பொன் கும்மாயம் மையார் முப்போது கரும்பு மருட்டார் வாளா தாய்மார் தொத்தார் காரார் அஞ்சனம்.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று

இரண்டாந்திருமொழி
அஞ்சனவண்ணனை.

அவதாரிகை:—ஈழத்திருமொழியில் கண்ணபிராண்பக்கல் புத்ரத்வபுத்தியைத் தாண்டவிடுத்துக் கொண்டமையை வெளியிட்ட யசோதைப்பிராட்டி அத்தை மறந்து விட்டுக் கண்ணனைத் தன்மகனாகவே கொண்டு சாதிக்குத் தக்கவாறாக அவனைக் காலையிலே கன்றுமேய்க்கக் காடேற அனுப்பிவிட்டுப் பின்பு அவன்பிரிவைத்தான் பொறுக் கமாட்டாமல் நொந்து, அவன் ஊரில் தீமைசெய்து திரியும்படி களைச்சொல்லி 'அவனை இங்ஙனே இங்குச் செய்துகொண்டிருக்க வொட்டாமல் கல்லும் முள்ளுமான கடுங் காட்டிற் போக்கினேனே பாலியேன்' என்று கழறினவாற்றை ஆழ்வார்தாடும் தம்மை அவளாகப்பாவித்துப் பேசுகிறார்—இத்திருமொழியில்.

அஞ்சன வண்ணனை யாயர் கோலக் கொழுந்தினை
மஞ்சன மாட்டி மனைக டோறுந் திரியாமே
கஞ்சனைக் காய்ந்த கழலடி நோவக் கன்றின்பின்
என்செயப் பிள்ளையைப் போக்கினே னெல்லே பாவமே. (க)

அஞ்சனம் } மைபோன்ற நிறத்தை
வண்ணனை } யுடையனாய்
ஆயர் கோலம் - இடைக்கோலம் பூண்டுள்
[ளவனாய்
கொழுந்தினை - (அவ்விடையர்க்குத்) தலை
[வனாய்
பிள்ளையை - (எனக்குப்) பிள்ளையுமான
[கண்ணனை
மனைகள் தோறும் - (தன்வீட்டிற் போல
[வே) அயல்விடுகள் தோறும்
திரியாமே - (இஷ்டப்படி) திரியவொட
[டாமல்

மஞ்சனம் ஆட்டி - (காலையில் குள்ளக்கு
[ளிர) நீராட்டி,
கஞ்சனை - கம்ஸனை
காய்ந்த - சிறியதைத்த
கழல் - வீரக்கழலை அணிந்துள்ள
அடி - திருவடிகள்
நோவ - நோம்படியாக
கன்றின் பின் - கன்றுகளின் பின்னே(மே
[க்கப் போவென்று)
என் செய } ஏழக்காகப் போகவிட்
போக்கினேன் } டேன்!
எல்லே பாவமே-மஹாபாபம்!மஹாபாபம்

குறிப்பு:—ஆயர்கோலக் கொழுந்தினை - இடையர்களுக்கு அழகியகொழுந்து போன்றுள்ளவ னென்னவுமாம்; வேரிலே வெக்கைதட்டினால் முற்

படவாடும் கொழுந்துபோலே, ஊரிலுள்ளாரில் ஆர்க்கேனும் ஒரு நோவுவந்
தால் முற்படக்கண்ணபிரான் தன்முகம் வாடும்படியிருத்தலால் கொழுந்தெ
னப்பட்டான். மஞ்சனமாட்டி என்றவினையெச்சம் - 'போக்கினேன்' என்ப
தோடு இயையும். கம்ஸனைச் சீறியுதைத்த திருவடிகள் ஏற்கனவே நொந்தி
ருக்கும், பின்னையும் நோவு விஞ்சும்படியாகக் காட்டுக்கனுப்பிய பாவியேனு
டைய பாவநினைவு என்னியிருந்ததென்று வயிறெறிகின்றனள் திரியாமே-தன்
வினை யெதிர்திறைவினையெச்சம்; திரிவியாமே [திரியச்செய்யாமல்] என்று
பிறவினைப்பொருள் கொள்க. கழல்-வீரத்தண்டை. என் செய - என் செய்ய;
தொகுத்தல். எல்லே— இரக்கத்தைக்குறிக்கும் இடைச்சொல். ... (௧)

பற்றுமஞ் சள்பூசிப் பாவை மாரோடு பாடியில்
சிறநில் சிதைத்தெங்குந் தீமை செய்து திரியாமே
கற்றுத் துளியுடை வேடர் கானிடைக் கன்றின்பின்
எற்றுக்கென் பிள்ளையைப் போக்கினே னெல்லே பாவமே. (௨)

பாடியில் - திருவாய்ப் பாடியில்
பற்றுமஞ் } பற்றுப் பார்க்கும் மஞ்சனை
சள் பூசி } (த திருமேனியெங்கும்பெண்
[கன்னையால்தனித்தனியே]
பூசப்பெற்று,
சிறநில் } (அப்பெண்கள் இழைக்கும்)
சிதைத்து } சிறநில்களை உதைத்தழித்து
(இப்படி)
எங்கும் - எல்லாவிடங்களிலும் [ண்டு
தீமை செய்து - தீம்புகளைச் செய்துகொ
பாவைமாரோடு - அவ்விடைப் பெண்க
[ளோடே]
திரியாமே - திரியவொட்டாமல்,

கன்று - கன்றுகளினுடைய
துளி உடை - துளிகளையுடைத்தாய்
வேடர் - (அடித்துப்பிடுங்கும்) வேடர்களு
[கருப்பட்டமான
கான் இடை - காட்டிலே
கன்றின் பின்-கன்றுகளின்பின்னே (திரு
[யுட்படியாக)
என் பிள்ளையை - என்மகளை
எற்றுக்கு போக்கினேன்-ஏதுக்காக அனு
[ப்பினேன்!
எல்லே பாவமே.—

குறிப்பு: - திருவாய்ப் பாடியில் இடைப்பெண்கள் மஞ்சளரைத்தால்
'இது பற்றும, பற்றுது' என்பதைப் பரீக்ஷிப்பதற்காகக் கண்ணபிரானுடைய
கரியதிருமேனியிலே பூசிப்பார்ப்பர்களாம்; ஆதலால் அம்மஞ்சள் பற்றுமஞ்
சள் எனப்பேர் பெற்றது. [கற்றுத்துளியித்யாதி.] கன்றுகளின்திரள் துகைத்
துக்கிளப்பின தூள்கள் காடுடங்கும் பரக்குமாதலால் கண்ணபிரானுடைய
பொன் போல் மஞ்சனமாட்டின மேனி நிறம் மழுங்குமேயென்று வயிறெறி
கின்றனள். துளிய-குணீரே. (௨)

நன்மணி மேகலை நங்கை மாரோடு நாடோறும்
பொன்மணி மேனி புழுதி யாடித் திரியாமே
கன்மணி நின்றதீர் கான தரிடைக் கன்றின்பின்
என்மணி வண்ணனைப் போக்கினே னெல்லே பாவமே. (௩)

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, உ - திரு - அஞ்சனவண்ணனை. ௧௭௫

என் - என் மகனான

மணி வண்ணனை - நீலமணிபோன்றவடி.

[வைபுடைய கண்ணனை,

நல் - லோகோத்தரமான

மணி - நவமணிகள் (பதித்த,

மேகலை - மேகலையை (அணிந்துள்ள)

நங்கைமாரொடு - யுவதிகளோடுகூட

நான் தொறும் - தினந்தோறும்

பொன் மணி } அழகிய நீலமணிபோன்ற

மேனி } திருமேனியானது

புழுதி ஆடி-புழுதிபடைக்கப்பெற்று (வினை

[யாடி

திரியாமே - திரிபவொண்ணுதபடி,

கான் - காட்டிலே

(இவன் கன்றுகளை அழைக்கிற த்வரியா

லும், அவை கூவுகிற த்வரியாலும்)

கல் - மலையிலே

மணி நின்று } மணியினோசை போல

அதிர் } பிரதித்வநியமும்பப்

[பெற்றுள்ள [பயங்கரமான]

அதிர் இடை - வழியிலே

(வருந்தும்படியாக)

கன்றின் பின் - கன்றுகளின் பின்னே

போக்கினேன் - போகவிட்டேனே!

எல்லே பாவமே!

குறிப்பு:—என் கண்ணபிரான் தானுகந்தபெண்களோடுகூடித் திருமேனி புழுதிபடியும்படி யதேச்சமாக விளையாடிக்கொண்டு இச்சேரியிலேயே திரிந் துகொண்டிருந்ததைத் தவிர்த்துக் கொடிய காட்டு வழியிலே போகவிட் டேனே பாவியெனென்று பரிதாபிக்கின்றாள். மேகலை-வெண்மை; அரைவடம். நாடொறும் திரியாமே என்று இயையும். 'கல்' என்ற சொல் இலக்கண யால் மலையை உணர்த்திற்று. கண்ணபிரான் காட்டுவழியிற் போம்போது இவன் கன்றுகளை அழைக்கிறத் த்வரியாலும் அதைக்கூட்டு அவை கூப்பாடு போடுகின்ற த்வரியாலும் அருகிலுள்ள மலைகளில் பயங்கரமான பிரதித்வநி களம்புமே! என்று வழியின் கொடுமையை நினைத்த நோகின்றாளுளனக (௩)

வண்ணக் கருங்குழல் மாதர் வந்தலர் தூற்றிடப்

பண்ணிப் பலசெய்திப் பாடி யெங்குந் திரியாமே

கண்ணுக் கினியானைக் கான் தரிடைக் கன்றின்பின்

எண்ணுந் கரியானைப் போக்கினே னெல்லே பாவமே.

(ச)

கண்ணுக்கு } கண்களுக்கு மிகவும் தர்ச

இனியானை } நீயனும்

எண்ணற்கு } (இத்தன்மைபன் என்று)

அரியானை } தீனேச்சமுடியாதவனாயுள்ள

[கண்ணபிரானே,

இ பாடி எங்கும் - இத்திருவாய்ப்பாடி.

[முழுவதும்

பல செய்து - பல(தீமைகளைச்) செய்து

(அத்தீமைகளினால்),

வண்ணம் கரு } அழகிய கறுத்த கூந்தலை

குழல் } புடையான

மாதர் - பெண்பிள்ளைகள்

வந்து-(தாயாகிய என்னிடம் ஓடி) வந்து

அலர் தூற்றிடப் } பழி தூற்றும்படியாகப்

பண்ணி } . பண்ணிக்கொண்டு

திரியாமே - திரியவொட்டாமல்

கான் அதர் இடை - காட்டுவழியிலே

கன்றின் பின் - கன்றுகளின்பின்னே(திரி

[யும்படி)

போக்கினேன் - அனுப்பினேனே!

எல்லே பாவமே! —

குறிப்பு:—பண்ணிப் பலசெய்தி பாடியெங்கும் என்று பாடமோதி, மாதர்வந்து அலர்தூற்றிடும்படி (இப்)பாடியெங்கும் பலசெய்திகளைப்பண்ணி என்று உரைத்தலும் ஏற்கும். [கண்ணுக்கினியானை.] எத்தனையேனுந் தீம்பு

செய்யிலும் அவன்வடிவழகை நினைத்தால் 'ஆகிலுங்கொடிய வென்னெஞ்
சம் அவனென்றே கிடக்கும்' என்றாற்போல இவனைவிடப் போகாதே!
என்று கருத்து. (சு)

அவ்வவ் விடம்புக்கவ் வாயர் பெண்டிர்க் கணுக்களையக்
கோவ்வைக் கனிவாய் கோத்துக் கூழைமை செய்யாமே
எவ்வுஞ் சிலையுடை வேடர் கானிடைக் கன்றின்பின்
தெய்வத் தலைவனைப் போக்கினை நெல்லே பாவமே. (ரு)

தெய்வம் - தேவர்களுக்கு
தலைவனை - நிர்வாஹகனுை கண்ணனை,
அ அ இடம் } (மச்சுமாரிகை முதலான)
புக்கு } அவ்வவ்விடங்களில் (ஏகா
[ந்தமாகப்] புருந்து
அ ஆயர் பெண்டிர்க்கு- (அவ்வவ்விடங்களி
[லுள்ள] அவ்விடைப்பெண்களுக்கு
அணுக்கன் ஆய் - அந்தரங்கைய
(அவர்களுக்கு)
கொவ்வைக் கனி-கோவைப்பழம் போன்ற
வாய்-(தன்) அதரத்தை

கொடுத்தி - (போக்யமாகக்) கொடுத்துக்
[கொண்டு
கூழைமை செய்யாமே - கூழைமத்தன்மடி
[த்துத்திரியவொட்டாமல்
எவ்வும்-துன்பத்தைவினைக்குமதான
சிலை உடை-வில்லை (க்கையிலே) உடைய
வேடர்-வேடர்களுக்கு (இருப்பிடமான)
கான் இடை-காட்டிலே
கன்றின் பின்போக்கினைன்-;
எல்லே பாவமே!

குறிப்பு:—மீழ்த்திருமொழியில், “கேளாராயர் குலத்தவரிப்பழி கெட்
டேன் வாழ்வில்லை” என்று சொன்ன யசோதைதானே இப்போது இங்ஙன்
சொல்லுகை சேருமாறு எங்ஙனையெனின்? கண்ணபிரானது பிரிவைப்பொ
றுக்கமாட்டாமல் ‘அவன் என்னை இவ்வாறு பிரிந்து வருத்துதலுங்காட்
டில் இங்குத் தான் நினைத்தபடி தீமைசெய்து திரிவானாகில் இத்தனைவருத்த
மெனக்கு விளையாதே! என்று கருதினாற்போலும். அணுக்கன்-அணுகியிருப்
பவன்; அந்தரங்கமாயிருப்பவன் என்றவாறு. கூழைமை செய்கையாவது-
‘உன்னையொழிய வேறொருத்தியையும் அறியமாட்டேன், உன்னைப் பிரிந்
தால் கூடினமும் தரிக்கமாட்டேன்’ என்றாற்போலச் சொல்லி அவ்வப்பெண்
களுக்கே உரியனாய்த் தோற்ற நிற்கை. [எவ்வுஞ்சிலை] எவ்வம் என்றால் துன்
பம்; அதனைச்செய்யுஞ் சிலை—எவ்வுஞ்சிலையாம்.

அன்றிக்கே; ‘எவ்வுஞ்சிலை’ என்கிறவிது-எதுகையின்பம்நோக்கி ‘எவ்வுஞ்
சிலை’ என்று கிடக்கிறதாகக் கொண்டால், ஏ என்று அம்புக்குப் பேராய்
அத்தையும் சிலையையுமுடைய என்று பொருளாம். மோனையின்பத்துக்கி
ணங்க ‘வெவ்வுஞ்சிலையுடை’ என்று பாடமோதி, வெவ்விய [தீக்ஷணமான]
சிலையையுடைய என்று உரைத்தல் ஒக்குமென்பாரு முளர். (ரு)

மிடறு மெழுமெழுத் தோட வேண்ணெய் விழுங்கிப்போய்ப்
படிறு பலசெய்திப் பாடியெங்குந் திரியாமே
கடிறு பலதிரி கான தரிடைக் கன்றின்பின்
இடறவேன் பிள்ளையைப் போக்கினை நெல்லே பாவமே. (சு)

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ஈ - பத்து, உ - திரு - அஞ்சனவண்ணனை. கள்ள

என் பின்னையை-என் மகனான கண்ணபிரா [செய்து-செய்துகொண்டு
[னை, இ பாடி எங்கும்-இவ்விறைச்சேரிமுழுதும்
வெண்ணெய்-வெண்ணெயை திரியாமே-திரியவொட்டாமல்
மிடறு-கழுத்திலே பல கடிது திரி-பலகாட்டானைகள் திரிப
மெழு மெழு (உ-றுத்தாமல்) மெழுமெழு [ப்பெற்ற
த்து ஓட } த்து ஓடுமிடறு காண் அதர் இடை-காட்டுவழியிலே
வழுங்கி-வழுங்கிவிட்டு இடறு-கட்டித்திரியும்படியாக
போய்-(பிறகாகக் குருக்குப்) போய் கன்றின் பின்போக்கினென்;-
பல படிது-பல கள்ளவெலைகளை எல்லே பாவமே!—

குறிப்பு:—இலட்டுவம் சீடைமுதலான பணியாரங்களைப் புஜிக்கவேண்
டுமானால் கல் உண்டோவென்று சோதித்து மெதுவாகக் கடித்தண்ணவே
ணும்; வெண்ணெயாகையால் வருத்தமின்றி மெழுமெழு என்று உள்ளே
இழியுமிதே; ஆகையால் அதனை விழுங்குவனென்க பலபடி செய்கையா
வது* கச்சொடு பட்டைக்கிழித்துக் காம்புதுகிலவை கீறுகை; * பந்துப
றித்துத் துகில்பற்றிக் கீறுகை. களிறு என்றசொல் எதுகையின்பம் தோக்
கிக்கடிது எனவந்தது; டகராகாப்போலி; ‘ஆய்பொருளெஃ?’ என்பர் வடநூ
லாரும். ... (சு)

வள்ளி நுடங்கிடை மாதர் வந்தலர் துற்றிடத்
துள்ளி விளையாடித் தோழ ரோடு திரியாமே
கள்ளி யுணங்குவேங் கான தரிடைக் கன்றின்பின்
புள்ளின் றலைவளைப் போக்கினே னெல்லே பாவமே. (எ)

புள்ளின் தலைவளை-பெரியதிருவடிக்குத் துள்ளி-(சிலத்தில் சில்லாமல்) துள்ளி
[தலைவளை கண்ணபிரானை தோழரோடு-(தன்) தோழர் களோடுகூட
வள்ளி-கொடிபோன்று விளையாடி-விளையாடிக்கொண்டு
நடங்கு-துவளாடுன்றுள்ள திரியாமே-திரியவொட்டாமல்
இடை-இடையையுடைய கள்ளி-(மழையில்லாக்காலத்திலும் பசுமை
மாதர்-(இடைப்) பெண்கள் [மாறாத) கள்ளிச் செடியுங்கூட
வந்து - (தாயாகிய என்னிடத்தில்) வந்து உணங்கு-(பால்வற்றி) உலரும்படியாய்
[(இவன்செய்ததீமைகளைச்சொல்லி) வெம்-மிக்கவெப்பத்தையுடைய
அவர் துற்றிட-பழி துற்றிக்கொண்டிருந் காண் அதர் இடை-காட்டுவழியிலே
[கச்செய்தே கன்றின் பின்போக்கினென்;-
(அதை ஒருபொருளாகமதியாமல்) எல்லே பாவமே!—

குறிப்பு:—வள்ளி-வலி. கொடியை ஒத்து ஒடிந்து விழுகிறப்போலிருக்
கின்ற [அதிஸூட்சுமமான] இடையையுடையா ரென்றபடி. ‘அப்பெண்கள்
என்னிடம் வந்து இவன்செய்த தீம்புகளைச்சொல்லிப் பழிதூற்றா நின்றால்,
அதனையேயிவன் ஏற்றமாகக்கொண்டு மகிழ்ச்சியின் மிகுதியால் தோழரு
டன்கூடித் தள்ளிவிளையாடுவனே, இவ்வாறான வினோதச் செய்கைகளைச்
செய்து திரியவொட்டாமல் முதுவேனிற்காலத்திலும் பசுபசுகென்று
விளங்கக்கடவகள்ளிச்செடியுங்கூடப் பால்வற்றி உலரும்படி வெம்மை
மிக்க காட்டுவழியில் வருந்தும்படி அனுப்பிவிட்டேனே! என்று கதறுகின்
றனர். ... (எ)

பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற் கோண்டவப் பாங்கினால்
என்னிளங் கோங்கை யமுத மூட்டி யெடுத்தியான்
போன்னடி நோவப் புலரியே கானிற் கன்றின்பின்
என்னிளங் சிங்கத்தைப் போக்கினே னெல்லே பாவமே.

(அ)

என் இள சிங் } எனது சிங்கக்குட்டிபோ
சத்தை } ன்ற கண்ணபிரானே,
பன்னிரு திங்கள்-பன்னிரண்டுமொஸ்காலம்
வயிற்றில் கொண்ட } (என்) வயிற்றிலே
அ பாங்கினால் } வைத்து நோக்கின
[அப்படிப்பட்ட அன்புக்கேற்ப
யான்-(தாயாகிய) நான்
என்-என்னுடைய
இள-குழைத் திராசின் மூன்று
கொங்கை-முலையிலுண்டான
அமுதம்-பாலே
ஊட்டி-(அவனுக்கு) உண்ணக்கொடுத்து

எடுத்து-வளர்த்து
(இப்படியாக அருமைப்பட நோக்கின
பிள்ளையை)
புலரியே-(இன்று)வீடியற்காலத்திலேயே
(எழுப்பி)
பொன் அடி } அழகிய திருவடிகள் நோ
நோவ } வெடுக்கும்படியாக
கானில்-காட்டிலே
கன்றின் பின் போக்கினேன்;-
எல்லே பாவமே!—

குறிப்பு:—சக்ரவர்த்திதிருமகனைப்போலவே கண்ணபிரானும் பன்னி
ரண்டுமொஸம் கர்ப்பவாஸம்பண்ணிப் பிறந்தானென்க. இவ்வாறு லோகவில்
க்ஷணமாகப் பிறந்தபிள்ளையிடத்தில் இதுவேகாரணமாக மிகுந்த அன்பை
வைத்து அதற்குத்தக்கபடி என்முலைப்பாலே யூட்டிவளர்த்துப் போந்தநான்
இன்றுகாலையில் அவனையெழுப்பிக் கால்நோவக் கன்றுமேய்க்கக் காட்டில்
போகவிட்டேனெயென்று இன்னுதாகிறார். கண்ணபிரானே யசோதைப்பி
ராட்டி மெய்கொந்து பெற்றிலனெயாகிலும் 'உவனையென்மகனே யென்பர்
நின்றார்' என்றபடி ஊரார் இவனை இவள்பெற்ற பிள்ளையாகவே சொல்லிவ
ருகையால் இவளுமதைக்கொண்டு தானே அவனைப் பன்னிருதிங்கள் வயிற்
றிற் கொண்டாளாகக் கூறினனெனக்கொள்க. பாங்கு—உரிமை, முறைமை.
பிள்ளை முலைநெருங்குகாலத்தில் வரக்கன்றிருக்கை யன்றிக்கே குழைந்த
ருக்கும்படியைப்பற்றி இளமுலை என்கிறது. எடுத்து + யான், எடுத்தியான்;
'உக்குறள்.....யவ்வரின் இய்யாம்' என்பது நன்னூல். (அ)

குடையுஞ் செருப்புங் கொடாதே தாமோ தரனைநான்
உடையுங் கடியன வுன்று வெம்பரற் களுடைக்
கடியவெங் கானிடைக் காலடி நோவக் கன்றின்பின்
கொடியேனென் பிள்ளையைப் போக்கினே னெல்லே பாவமே.

(கூ)

என் பிள்ளையை-என்மகனான
தாமோதரனை-கண்ணபிரானே,
குடையும்-குடையையும்
செருப்பும்-செருப்பையும்
கொடாதே-(அவனுக்குக்) கொடாமல்
கொடியேன் நான்-கொடியவனாகியநான்
உடையும்-(ஸூரியனுடைய வெப்பத்தா
[லே) உடைந்துகிடப்பனவாய்
கடியன-கூரியனவாய்க்கொண்டு

ஊன்று-(காலிலே) உறுத்துவனவாய்
வெம்-(இப்படி) அதிதீக்ஷணமான
பரற்கள் உடை-பருக்காக்கல்லையுடைய
கடிய வெம்-அத்யுஷ்ணமான
கான் இடை-காட்டிலே
கால் அடி நோவ கன்றின் பின்
[போக்கினேன்—;
எல்லே பாவமே!—

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ந. - பத்து, ௨ - திரு - அஞ்சனவண்ணனை. ௧௭௯

குறிப்பு:—காட்டிலுள்ள பருக்காங்கற்கள் கதிரவனுடைய எரிச்சலினால் ஒன்று பலவாகப்பிளந்து கூர்மைமிக்கு உள்ளங்காலில் உறுத்திவருத்துமே, வெயிலுக்குத்தடையாகக் குடையையும், தரையின் வெம்மைக்குத் தடையாகச் செருப்பையும் அவனுக்குத் தாராமல் இப்படிப்பட்ட காட்டிற்போக விட்டேனே, என்கொடுமை யிருந்தவாறு என்னே! என்கிறான். மேல்திருமொழியில் 'குடையுஞ் செருப்புங்குழலுந் தருவிக்கக்கொள்ளாதே போனாய் மாலே' எனக்காண்கையால் இங்குக் 'கொடாதே' என்பதற்கு - அவன் இவற்றை 'வேண்டா' வென்றுமறுக்கச் செய்தேயும் நான் கட்டாயப்படுத்தி [பலாத்காரமாக] அவற்றைக்கொடாமல் என்று பொருள்விரித்தல் வேண்டுமென்க, பரல்—பருக்கை, கால் அடி-காலின் உள்ளடி. ... (௯)

என்று மெனக்கினி யானே யென்மணி வண்ணனைக்
கன்றின்பின் போக்கினே னென்ற சோதை கழறிய
போன்றிகழ் மாடப் புதுவையர் கோன்பட் டன்சோல்
இன்றமிழ் மாலைகள் வல்ல வர்க்கிட ரில்லையே.

(௧௦)

என்றும்—'எப்போதும்
எனக்கு—(தாயாகிய) எனக்கு
இனியானே—இனிமையைத் தருமவொய்
என்—என்னுடைய
மணி வண்ணனை—நீலமணிபோன்றவடி

[வையுடையனான கண்ணபிரானே
கன்றின் பின்போ } கன்றுகளின்பின்
க்கினேன் என்று } னே (காட்டில்) போ
[கவிட்டேனே!] என்று
அசோதை—யசோதைப்பிராட்டி
கழறிய—(மனம்நொந்து) சொன்னவற்றை
சொல்—அருளிச்செய்த,

பொன்—பொன்மயமாய்
திகழ்—விளங்காநின்றதுள்ள
மாடம்—மாடங்களை யுடைய
புதுவையர் - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளவர்க
[ருக்கு

கோன்—நிர்வாஹசுரான
பட்டன்—பெரியாழ்வாருடைய
இன்—போக்யமான
தமிழ் மாலைகள்—தமிழ்ச்சொல்மாலைகளை
வல்லவர்க்கு—ஓதவல்லவர்களுக்கு
இடர் இல்லை—(ஒருகாலும்) துன்பமில்லை
[யாம்.

குறிப்பு:—என்றும்—தீம்புசெய்த காலத்திலுமென்க: "ஆணுடவிட்டி டிருக்கும்" என்றதை நினைக்க. 'கழறிய' என்பதைப் பலவீனப்பால் இறந்த கால வினையாலணையும் பெயராகக்கொண்டு அதில் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபு தொக்கியிருக்கின்ற தென்க. ... (௧௦)

அடி:—அஞ்சனம் பற்று நன்மணி வண்ணம் அவ்வவ்விடம் மிடறு வள்ளி பன்னிரு குடை என்றும் சிலை.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

மூன்றாம் திருமொழி

சீலைக்குதம்பை.

அவதாரிகை:—கண்ணபிரானைக் காட்டில்போகவிட்ட கொடுமையைக்கூறி வயி
றெரிந்துகொண்டே பதற்போதையெல்லாம் ஒருவாறுபோக்கின யசோதைப்பிராட்டி
மாலைப்பொழுதிலே சுன்றுகளை மேய்த்துவிட்டு மீண்டுவருகின்ற கண்ணபிரானை எதிர்
கொண்டுசென்று அவனுடைய திருமேனியின்லங்காராங்களைத் தான் கண்டுகிழந்து
பிறரையும் காணச்செய்து தான்பெற்றுள்ள பெருமையையும் செய்தகாரியத்தின் புன்
மையையுஞ்சொல்லி வருத்தி 'இனிக் கன்றுகளின்பின்னே காடுநோக்கிச் செல்ல
வேண்டா' என்ற பாசுரத்தை ஆழ்வாரும் தம்மை அவளாகப்பாவித்துப் பேசி மகிழ்வி
ருர்—இத்திருமொழியில்.

சீலைக்குதம்பை யொருகா நொருகாது செந்நிற மேற்றோன்றிப்பு
கோலப் பணைக்கச்சங் கூறையுடையங் குளிர்முத்தின் கோடாலமுங்
காலிப் பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்துகாணீர்
ஞாலத் துப்புத் திரளைப்பெற்றார் நங்கைமீர் நானேமற் றருமில்லை. (க)

நங்கைமீர்—பெண்களாள்;
ஒரு காது—ஒருகா திலே
சீலைக்குதம்பை—சீலைத்தக்கையையும்
ஒரு காது—மற்றொருகா திலே
செய்த நிறம் மேல் } செங்காந்தள்பூவையும்
தோன்றிப்பு } (அணிந்துகொண்டு)
கூறையுடையும்— திருப்பரியட்டத்தின்
[உடுப்பையும்
(அதுமூலவாமைக்குச் சாத்தின்)
கோலம்—ஆழகிய
பணை—பெரிய
கச்சம்—கச்சப்பட்டடையையும்
குளிர்—குளிர்ந்திராநின்ற உள்ள
முத்தின்—முத்தாலேதொடுக்கப்பெற்று
கோடு—(பிறைபோல்) வளைந்திருக்கின்ற
ஆலமும்—ஹாரத்தையும்

(உடையுடையக்கொண்டு)
காலி பின்னே—கன்றுகளின்பின்னே
வருகின்ற—(மீண்டு) வாராநின்ற
கடல் வண்ணன்—கடல்போன்ற நிறத்த
[ஞான கண்ணனுடைய
வேடத்தை. வேவத்ததை
வந்து காணீர்—வந்துபாருங்கள்;
ஞாலத்து—பூமண்டலத்திலே
புத்திரனே—பிள்ளையை
பெற்றார்—பெற்றவர்களுள்
(‘நல்லபிள்ளை பெற்றவன்’
என்றுசொல்லத்தக்கவன்)
நானே—நான் ஒருத்தியேயாவேன்;
மற்று ஆரும் } வேறொருத்தியுமில்லை.
இல்லை }

குறிப்பு:—சீலைக்குதம்பை = ‘போய்ப்பாடுடையநின்’ என்ற திருமொழி
யில் யசோதைப்பிராட்டி கண்ணபிரானை வேண்டியழைத்துக் காதுவிட்ட
துணித்திரி. “திரியை யெரியாமே காதுக்கிவன்” இத்யாதி.—இரண்டுகாது
களிலும் அத்திரியை இவன் இட்டனுப்ப, அவன் காட்டிலே ஒருகாதில்
திரியைக்களைத்திட்டுச் செங்காந்தள்பூவை அணிந்துகொண்டு வந்தமைஅறிக.
உடை என்று வஸ்திரத்திற்கும் அதனை உடுத்தித்தரும்பேர். இங்கு இரண்
டாவதான தொழிற்பொருளைக்கொள்க. ஆலம் = ‘ஹாரம்’ என்றவடசொல்
ஆரமெனத்திரிந்து ரகரத்திற்கு லகரம் போலியாகவந்தது: அன்றிக்கே,
கோடாரமும்’ என்றே பாடமாகவுமாம்; அன்றிக்கே, ‘கோடாலம்’ என்

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ஈ - பத்து, ஈ - திரு - கீலைக்குதம்பை. கடிக்க

றொரு முழுச்சொல்லாய் ஈத்துப்பணியைச் சொல்லிற்றுக்வுமாமென்பார்-
திருவாய்மொழிப்பிள்ளை, வேடம்-வேஷம், பெண்காளர்! கச்சுக்கூறையு மார
முமாக என்கண்ணபிரான் கன்றுமேய்த்து மீண்டுவருகின்ற கோலத்தை
வந்துகாண்மின்; பிள்ளை என்றால் இவனொருத்தனையொழிய மற்றவை
அணிநிப்பிள்ளை கிரிப்பிள்ளை தென்னப்பிள்ளையே யாமத்தனை; அவற்றைப்
பெற்ற தாய்களோடு மலடிகளோடு ஒருவாசியில்லை; 'புத்தரவதி' என்று எனக்
கொருத்திக்கேயன்றோ பட்டங்கட்டத்தகும் என்று புகழ்ந்து மகிழ்ந்து
பொலிகின்றான். (க)

கன்னிநன் மாமதிள் சூழ்தரு பூம்பொழிற் காலிரித் தென்னநங்கம்
மன்னிப சீர்மது சூதனா கேசவா பாலியேன் வாழ்நகர்
துன்னை யிளங்கன்று மேய்க்கச் சிறுகாலே யூட்டிப் பொருப்படுத்தேன்
என்னில் மனம்வலி யாளொரு பெண்ணில்லை யென்குட்ட னேழுத்தந்தா.

கன்னி - அழிவற்ற
நல் - விலகலுண்டான
பா மதிள் - பெரியமதில்களாலே
சூழ்தரு - சூழப்பட்ட
பூ பொழில் - பூஞ்சோலைகளையுடைய
காலிரி - காலேவிரிந்தியோடுகூடிய
தென் அடங்கம் - தென் திருவரங்கத்தில்
மன்னிய - பொருத்தியெழுந்தருளியிருக்கின்ற

சீர் - கல்யாணகுணமுடைய
மது சூதனா - மதுசூதனனே! [கண்ணபிரானே!]

கேசவா - கேசவனே!
பாலியேன் - பாலியாகியநான்
வாழ்வு உக } (நமது ஜாதிக்கேற்றகன்று
ந்து } மேய்க்கையாகி) ஜீவந்த
[தை விரும்பி]

உன்னை - (இவ்வலைச்சலுக்கு ஆளல்லாத)
[உன்னை
சிறுகாலே - விடியற்காலத்திலேயே
ஊட்டி - உண்ணச்செய்து
இள கன்று } இளங்கன்றுகளை மேய்க்கை
மேய்க்க } க்காக (அவற்றினிப்பின்னே
[போக]

ஒருப்படுத்தேன் - ஸம்பதித்தேன்;
(இப்படி உன்னை அனுப்பிவிட்டுப்
பொறுத்திருந்த)
என்னில் - என்னிற்காட்டில்
மனம் வல்லியாள் - கல்நெஞ்சையுடையவா
[என
ஒரு பெண் - ஒருவத்தியும்
இல்லை - (இவ்வுலகில்) இல்லை;
என்குட்டனே - எனதுகுழந்தாய்!
முத்தம் தா - (எனக்கு) ஒருமுத்தம்கொடு.

குறிப்பு:—கன்னி-ஸ்திரமாயிருக்கை; நிகண்டு;—“கன்னி பெண் அழிவில்
லாமை கட்டிளமைக்கும் பேரே” என்றான் மண்டலபுருடன். பூம்பொழில்-
அரங்குக்கு அடைமொழி. * யாவருமவந்தடிவணங்க அரங்கநகரதுயின்ற
ஸாவேசவரனான உன் அருமையை நோக்காது உன்னை இடைப்பிள்ளையா
கவே நீனைத்துச் சாதித்தொழிலென்று கன்றுமேய்க்கைக்காகக் காலையிலே
ஊட்டிக் காடேறப்போகவிட்ட எனது நெஞ்சின்காடியத்தை என்னென்று
சொல்வேன்; இவ்வாறு கடினமான நெஞ்சையுடைய ஸ்திரீ மற்றுரேனுங்
கிடைப்பாளோவென்று இவ்வுலகெங்குந் தேடினானும் கிடையாள்; வேறு
சிலராகில் நெஞ்சுழிந்து விழுந்து விடார்களோ? இனி இதைப்பற்றிச் சிந்
தித்துப்பயனென்? எனக்குண்டான இவ்வருத்த மெல்லார்தீர ஒருமுத்தங்
கொடுத்தருள் என்று அனைத்து உகந்து சொல்லுகின்றான். வாழ்வு உகந்து

என்ற சொல்நயத்தால்-ஸ்வப்ரயோஜநத்தைக் கணிசித்தேனெயொழிய உன் லஜ்யூஜ்யை நான் விரும்பிற்றிலேனே என்று உள்வெதும்புகின்றமை தோற் றும். ஒருப்படுத்தேன் = ஒருப்பாடு-ஒருமனப்படுதல், ஸம்மதித்தல் என்றபடி: நீ கன்றுமேய்க்குப்படியை நான் ஸம்மதித்தேன் என்கை. "ஒருப்படுத்தேன்" என்கெறிவிது-உடன்பாட்டுக்கும் எதிர்மறைக்கும் பொதுவான வினை; இங்கு உடன்பாட்டில் வந்ததென்க. (முத்தம்-அதரம். (உ)

காகே னுடேபோய்க் கன்றுகள் மேய்த்து மறியோடிக் கார்க்கோடற்பூச் சூடி வருகின்ற தாமோதரா கற்றுத் துளிகா ணுன்னுடம்பு பேடை மயிற்சாயுற் பின்னை மனனா நீராட் டமைத்துவைத்தேன் ஆடி யமுதுசெய் ப்பனனு முண்டில னுன்னோ டேனையுன்பான். (க)

காடுகள் னுடே (பற்பல) காடுகளி னுன் னோய் } னே புருந்து
(கன்றுகளைக்கழியப்போகாதபடி)
மறி ஓடி - (அவற்றை) மறிக்கக்காக [தி ருப்புகைக்காக] (முன்னே) ஓடி
கன்றுகள் மேய்த்து - (அக்) கன்றுகளை [மேய்த்து
கார் கோடல் } பெரிய கோடல் பூக்களை
பூ சூடி } முடியிலணிந்துகொண்டு
வருகின்ற - (மீண்டு) வருகின்ற
தாமோதரா - கண்ணபிரானே!
உன் உடம்பு - உன்உடம்பானது
கன்று துளி } கன்றுகளால் துகைத்துக்கி
காண் } ளப்பப்பட்ட துளிகன்படி.
[யப்பெற்றுள்ளதுகாண்,

மயில் பேடை - பெண்மயில்போன்ற
சாயல் - சாயலையுடைய
பின்னை - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு
மனனா - வல்லபனாவனே!
(இந்த உன்உடம்பை அலம்புவதற்காக)
நீராட்டு அமைத்து } நீராட்டத்துக்கு வே
வைத்தேன் } ண்டியவற்றை வித்த
[ப்படுத்திவைத்திருக்கின்றேன்;
(ஆகையால்நீ)
ஆடி - நீராடி
அமுதுசெய் - அமுதுசெய்வாயாக;
உன்னோடு உடனே - உன்னோடுகூடவே
உண்பான் - உண்ணவேணுமென்று
அப்பனம் - (உன்) தகப்பனாரும்
உண்டிலன் - (இதுவரை) உண்ணவில்லை.

குறிப்பு:—கண்ணபிரானே! நீ கன்றுமேய்க்கக் காட்டிடைப்புருந்து மேய்க்கும்போது அவை அங்குமிங்கும் சிதறி ஓட, அப்படி அவற்றை ஓட விடாமல் அவற்றின் முன்னே ஓடித்திருப்பி இவ்வாறு கஷ்டங்கன்பட்டுக் கன்றுகளைமேய்த்துவிட்டு வரும்போது உன் உடம்பெல்லாம் புழுதிபடிந்து கிடக்கின்றது; இந்த மாகதீரும்படி உன்னை நீராட்டுவதற்காக எண்ணிய புளிப்பழம் முதலிய ஸாமக்கிரகளைச் சேமித்துவைத்திருக்கின்றேன்; நீவந்தபி ரகு உன்னுடனே உண்ணவேணுமென்று உன்தகப்பனாரும் இதுவரை உண் னாமல் காத்திருக்கின்றார்; ஆகையால் சடக்கெனநீராடி அமுதுசெய்யவா என்றழைக்கின்றார். கோடல்பூ-கார்தள்பூ; கார்-பெருமைக்கும் பேர். சாயல்- மாயா. (க)

கடியார் பொழிலணி வேங்கடவா கரும்போ ரேறே நீயுநக்குங் குடையுஞ் செருப்புங் குழலுந் தருவிக்கக் கொள்ளாதே போனும்மாலே கடியவெங் கானிடைக் கன்றின்பின் போன சிறுக்குட்டச் செங்கமல வடியும் வேதும்பியுன் கண்கள் சிவந்தா யசைந்திட்டாய் நீயெம்பிரான். (ச)

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, ௩ - திரு - சீலைக்குதம்பை. கடிபு

கடி ஆர் - (மலர்களின்) பரிமளம்நிறைந்த	போனாய் - (கன்றுகளின்பின்னே) சென்
பொழில் - சோலைகளையுடைய	[ரூய்;
அணி - அழகிய	(இப்படி)
வேங்கடவா - திருவேங்கடமலையி லெழுந்	கடிய வெம் காண் } மிகவும் வெவ்விய காட்
[தருளியிருப்பவனே!	இடை } டிலே
போர் - யுத்தஞ்செய்ய முயன்ற	கன்றின் பின் - கன்றுகளின்பின்னே
கரு ஏறே - காளரிஷபம்போல் செருக்கி	போன - தொடர்ந்துசென்ற
[யிருக்குமவனே!	சிறு குட்டன் - சிறப்பிள்ளையாகிய உன்
மாலே - (கன்றுகளிடத்தில்) மோஷமுள்	[னுடைய
[ளவனே!	செங்கமலம் } செந்தாமரை பூப்போன்ற
எம் பிரான் - எமக்குள்வாமியானவனே!	அடியும் } திருவடிகளும்
நீ உகக்கும் - நீயிரும்புமவையான	வெதும்பி - கொதிக்கப்பெற்று
குடையும் - குடையையும்	உன் கண்கள் - உன்கண்களும்
செருப்பும் - செருப்பையும்	சிவந்தாய் - சிவக்கப்பெற்றாய்;
குழலும் - வேய்க்குமுழையும	நீ—;
தருவிக்க - (நான் உணக்குக்)கொடுக்கச்செ	அசைத்திட்டாய் - (உடம்பு) இளைக்கவும்
[ய்தேயும்	[பெற்றாய்.
கொள்ளாதே - (அவற்றைநீ) வாங்கிக்கொ	
[ள்ளாமல்	

குறிப்பு:—கண்ணபிரானே! நீ கன்றுமேய்க்குமிடமான காடுகளின் கொடுமையை நான் முன்னமே நீனைத்துக் 'குடையையுஞ் செருப்பையுங்கொள்' என்று வேண்டியும் அவற்றை நீ கொள்ளவில்லை; அங்குமிங்குஞ் சிதறியோடுங் கன்றுகளை நீ இருந்தவிடத்திலிருந்துகொண்டே வேய்க்குமுழையுதையழைத்துக் கிட்கிவித்துக்கொள்வதற்காக அவ்வேய்க்குமுழையுங் கொடுக்கக் கொண்டிலை, நீசென்ற விடமோ, மிகவும் தீக்ஷணமான காடுநிலம்; காலிற் செருப்பில்லாமையாலே செங்கமலவடிகள் வெதும்பிப்போயின; மேல் குடையில் லாமையாலே கண்கள் சிவந்தன; இங்குமங்குத்திரியாமல் இருந்தவிடத்தே யிருந்து கன்றுகளை மேய்க்கக்கூழலில்லாமல் தட்டித்திரிந்தபடியால் உடம்பு இளைத்தது; இப்படியுமொரு கஷ்டம் நேரக்கடவதோவென்று வயிறுபிடிக்கிறாள். தருவிக்க என்பதற்குக் 'கொடுக்க' என்றுதன்வினைப்பொருள்கொள்க. போனாய் என்பதை வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல், போனவனே! என விளியாகக் கொள்ளுந் தருமெனக்கொள்க. கண்கள் சிவந்தாய்—“சினைவினை சினையொடும் முதலொடுஞ் செறியும்” என்ற சூத்திரமுணர்க. ... (சு)

பற்றார் நடுங்கமுன் பாஞ்சசன் னியத்தை வாய்வைத்த போரேறேயென்
 சிற்றாய் சிங்கமே சீதை மணளா சிறுக்குட்டச் சேங்கண்மாலே
 சிற்றடை யுஞ்சிறப் பத்திரமு மிவைகட் டிலின்மேல் வைத்துப்போய்க்
 கற்றாய ரோடே கன்றுகள் மேய்த்துக் கலந்துடன் வந்தாய்போலும் (ரு)

முன் - (பாரதப்போர்செய்த) முற்காலத்	நடுங்க - நடுங்கும்படி
[தில்	பாஞ்சசன்னியத்தை - சங்கத்தை
பற்றார் - (உனதுஉயிர்போன்றபாண்டவர்	வாய் வைத்த - திருப்பவளத்தில் வைத்து
[கருக்குப்) பகைவரான துரியோதனாதி	[ஊதின
யர்	

போர் ஏதே - போர் செய்யலுற்ற காளை | சிறு பத்திரமும் } குற்றடைவாளுமாகிற
[போன்ற கண்ணிரானே! இவை } இவற்றை
என் - எனக்குவிதேயனார் } (காட்டுக்குப்போகையிலுள்ளவிவரவாலே)
சிறு ஆயர் } சிறிய இடைப்பிள்ளைகளுள் } கட்டிலின் மேல் } (கண்வளர்ந்தருளின)
சிக்கமே } சிக்கக்குட்டிபோன்றுள்ளவ } வைத்து போய் } கட்டிலின்மேலேவைத்
[னே! [து மறந்துபோய்
சிகை-சீதாபிராட்டிக்கு கன்று ஆயரோடு - சன்றுமேய்க்கிற இடை
[பிள்ளைகளுடனே
[வல்லபனுடனே! கன்றுகள் மேய்த்து - கன்றுகளை மேய்த்து
[விட்டு
[னே! (மிண்டு மலைப்பொழுதுலே)
(இப்படியிருக்கச்செய்தேயும்) கலந்து } (அந்த * தன்னேராயிரம்பிள்ளை
சம் சண் } செந்தாமரை மலர்போன்ற } உடன் } (கனோடே) கூடிக்கலந்து
பாலே } சண்ணிடைய லர்வேச்வர } வந்தாம் போலும் - வீட்டுக்கு) வந்தாயன்
[ஓர் விளங்குமவனே! [ரோ?
நீ:-
சிறு ஆடையம்- உன்பருவத்துக்குத்தக்க)
[சிறியதிருப்பரிவட்டமும்

குறிப்பு:-“ஹ்ஷஹம் நவொதூவ்யம்” “ஹ்ஷாணாஹி வாணுவா”
என்று கண்ணிரானதானே அருளிச்சொய்தமையால், துர்யோதநாதிகள்
பாண்டவர்களுக்குப் பகைவராயினும் இவன்றனக்கே பகைவராகச் சொல்
லப்பட்டனர்; உயிர்வேறல்லாமையாலே. நடுங்கு-“ஸலொபொஷொயாத-
ராஹ்ணாஹ் ஹ்ஷயாஹி வுஷாஹயத்” என்ற சீதையை நினைக்க. சிறுக்குட்
டன் + செங்கண்மால் = சிறுக்குட்டர் செங்கண்மால்; “சிலவிசாரமாடியர்
நினை” என்பது நன்னூல்: சிறுக்குட்டன்-சிறுக்குட்டனே! எனவிறித்தவார; “
இம்முப் பெயர்க்கண் இயல்பும் எயும், இகரநீட்சியு முருபாம்மன்னே”
என்பது நன்னூல். சிறுப்பத்திரம்-சிறிய கத்தி; “பத்திரமிலை வனப்புப் படை
நன்மை சிறகேபாணம்” என்பது நிகண்டு. பின்னிரண்டடி நளின் கருத்து:-
நீ கன்றுமேய்க்கக் காரி செல்லநினைத்தபோது நான் உனது உதரீயத்தை
யும் விளையாட்டுக்கு உபகரணமான சொட்டைக்கத்தியையும் தாச்செய்தே
யும் நீபோகையிலுள்ள த்வையாலே அவற்றைக் கட்டிலிலேயேவைத்து
மறந்துவிட்டுக் காட்டுக்குப்போய் இடைப்பிள்ளைகளோடொங்கக் கன்று
களை மேய்த்துவிட்டு மலைப்பொழுதானவாறே அப்பிள்ளைகளோடுகூடவே
‘இவன் இவர்களிலே ஒருவன்’ என்றே நினைக்கும்படிவந்து சேர்த்தாயன்றோ
என்று உகக்கிறாள்; மேல் பிதாம்பரமும் உடைவாளும் கையிலிருந்தால்
வைலகூண்டயர் தோற்றும் என்பது உட்கருத்து. (ரு)

அஞ்சுட ராழியுன் கையகத் தேந்து மழகாரீ போய்கையுக்கு
நஞ்சுமிழ் நாகத்தி னோடு பிணங்கவும் நானுயிர் வாழ்ந்திருந்தேன்
என்செய்ய வேன்னை வயிறு மறுக்கினு யேதுமோ ரச்சமில்லைக் [டாய்.
கஞ்சன் மனத்துக் குகப்பனவே செய்தாய் காயாம்பூ வண்ணங்கோண்

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ஈ - பத்து, ஈ - திரு - சீலைக்குதம்பை. கஅரு

அம் கூடர் - அழகிய ஒளியையுடைய

ஆழி - திருவாழியாழ்வானை

கை அகத்து - திருக்கையிலே

ஏந்தும் - தரியாநின்றான்

அழகா - அழகப்பிரானே!

நீ—;

பொய்கை - (காளியன்கிடந்த) பொய்கை

புக்கு - போய்ப்புக்குத்

(அவ்விடத்தில்)

நஞ்சு உயிர் - விஷத்தை உமிழாநின்ற

நாகத்தினோடு - காளியினோடு

பிணங்கவும் - சண்டைசெய்தபோதும்

நான் உயிர் வாழ்ந்து } நான் ஜீவித்திருக்

இருந்தேன் } தேன்;

என் செய்ய - ஏதுக்காக

என்னை - ஏன்னை

(இப்படி)

வயிறு மறுக்கினும் - வயிறுகுழம்பச்செய்

[கின்றாய்;

ஏதும் ஓர் அச்சம் } (உனக்குக்) கொஞ்ச
இல்லை } மும் பயமில்லையே;

காயாம் பூ வண்ணம் } காயம்பூப்போன்ற
காண்டாப் } வடிவுபடைத்தவ

[னே!

கஞ்சன் - கம்ஸனுடைய

மனத்துக்கு - மநஸ்ஸுக்கு

உகப்பனவே - உகப்பாயுள்வற்றையே

செய்தாய் - செய்யாநின்றாய்.

குறிப்பு:—முதலடியில் ‘உன்’ என்றது-வார்த்தைப்பாடு; பொருளில்லை; ஆர்வாயிராது. கண்ணபிரானே! நீ அன்றொருகால் காளியன் பொய்கைகலங்கப்பாய்ந்திட, அவன் தன் உடலாலே உன்னைக்கட்ட அத்தை உதறிப்பொகட்டு அவனுச்சியின்மீதேறி அவன்வாலேப் பிடித்துக்கொண்டு நின்று திளைத்து அவன்வாயாலே ரத்தம் கசக்கும்படி ஆடி இப்படியாய்க்கொண்டு அச்யோக்யம் பிணங்கினபோது நான் உயிர்கிரித்திருக்கப்பட்டபாடு பகவானறியும்; நீயோவென்றால் இறையு மஞ்சுகிறிலே; உன்னைக்கொல்ல ஸமயம் பார்த்திருக்கின்ற கம்ஸன் தன்மனோதம் நிறைவேறப்பெற்று மகிழும்படியாகக் காட்டுக்குச்சென்று கண்டவிடமெங்குந் திரியாநின்றாய்; இப்படிக்களைநினைத்தால் என்வயிறுகுழம்புகின்றது; இப்படி என்குடலைக் குழப்புவதனால் நீ பெறும் பேறு என்னோ? அறிகிலேன் என்கிறான். [காயம்பூ இத்யாதி] இவ்வடிவின் பெருமையை நினைக்கிறாயில்லையே! என்றவாறு. “வேண்டினபடியாகிறது, இவ்வடிவுக்கு ஒரு வைகல்யம் வாராமல் பிழைக்கப் பெற்றேனேயென்கை” என்பது-ஜீயருரை. மறுக்கினும் என்பதற்கு ‘மறுக்குகின்றாய்’ என்றும், செய்தாய் என்பதற்குச் ‘செய்கின்றாய்’ என்றும் பொருள் கொள்ளல்தகும; இது வழுவமைதியின்பாற்படும: “வினைவினு மிசவினுந் தெளிவினு மியல்பினும், பிறழவும் பெறுஉமுக் காலமுமேற்புழி” என்றார் நன்னூலார்.

பன்றியு மாமையு மீனமு மாகிய பாற்கடல் வண்ணவுன்மேற்

கன்றி னுருவாகி மேய்புலத்தே வந்த கள்ள வசுரர்தம்மைச்

சென்று பிடித்துச் சிறுக்கைக ளாலே விளங்கா யெறிந்தாய்போலும்

என்றுமென் பிள்ளைக்குத் தீமை செய்வார்க ளாங்ஙன மாவர்களே. (எ)

பன்றியும் - மஹாவராஹமாயும்

ஆமையும் - ஸூகீரம்மாயும்

மீனமும் - மத்ஸ்யமாயும்

ஆகிய - திருவாவதரித்தருளின

பால் கடல் } பாற்கடல்போல் வெளுத்தி
வண்ண } ருந்துள்ள திருமேனியையு

[டையவனே!

உன் மேல்—உன்னைநலியவேணுமென்ற

[எண்ணத்தினால்

கன்றின் உரு } கன்றின் உருவத்தை யெடு
ஆகி } த்துக்கொண்டு
மேய் புலத்தே } (சுன்றுகள்) மேயும் நில
வந்த } த்தில் வந்துகலந்த
கன்னம் அசு } க்ருத்ரிமனா அஸுரனை
ரர் தம்மை }
(அவன் சேஷ்டையாலே அவனை அசுர
னென்றறிந்து)
சென்று - (அக்கன்றின் அருகிற்) சென்று
சிறு கைகளாலே - (தனது) சிறிபகை
[ளாலே]
பிடித்து - (அக்கன்றைப்) பிடித்து

விளங்காய் - (அஸுராவிஷ்டமானதொரு)
[விளாமரத்தின்காய்களைநோக்கி
எறிந்தாய் போலும் - விட்டெறிந்தாயன்
[ரே;
என் பிள்ளைக்கு - என் பிள்ளையானகண்ண
[பிரானுக்கு
திமை செய்வார்கள் - திமைகளை உண்டுப
[ண்ணுமவர்கள்
என்றும் - என்றைக்கும்
அங்ஙனம் } அவ்விளவும் கன்றும்போலே
ஆவர்கள் } நசித்துப்போகக்கடவர்கள்.

குறிப்பு:—‘பாற்கடல்வண்ண’ என்றது-க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்நிறத்தைச் சொன்னபடியன்று; ‘பாலின் நீர்மை செம்பொனீர்மை’ என்றபாட்டிற் சொல்லியபடி-ஸாதவிகர்களான க்ருதயுகபுருஷர்களுடைய ருசிக்குத் தக்க படி திருமேனிநிறத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு அவர்களைக் காத்தருவின வாற்றைச் சொல்லுகின்றதென்க; இனி, ‘பார்க்கடல்வண்ண’ என்று பாட மாகில், பார் [பூமி] சூழ்ந்தகடல்போன்ற [கறுத்த] நிறத்தையுடையவனே! என்று பொருளாய் இவ்வவதாரத்தில் கீறத்தையே சொல்லிற்றுசலாம். கன்றினுருவாகிவந்த அசுரன் [வத்ஸாஸுரன்] ஒருவனாதலால் ‘அசுரன் மனனை’ என்று ஒருமையாகச் சொல்ல வேண்டியிருக்க, அங்ஙனஞ் சொல் லாது ‘அசுரர்தம்மை’ என்று பன்மையாகக்கூறினது-பால்வழுவமைதியின் பாற படுமென்க; “உவப்பினுமுயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ் சேறலினும், இழிப் பினும் பால்திணை இழுக்கினுமியல்பே” என்றார் நன்னூலார்; கோபத்தினால் பன்மைப்பால் ஒருமைப்பாலாதலேயன்றி ஒருமைப்பால் பன்மைப்பாலாத லும் உண்டென்பது ஒருசாரார்கொள்கை; சிறியதிருமடலில், “அருகிருந்த, மோரார்குடமுருட்டி முன்கிடந்ததானத்த, ஓராதவன்பொற் கிடந்தானைக் கண்டவனும், வாராததான் வைத்துகாணான் வயிறுடித்திங், காரார்புகுது வார் ஐயரிவரல்லால், நீராமிதுசெய்தீர் என்றோர் நெடுங்கயிற்றால், ஊரார்க ளெல்லாருங்காண உரலோடே, தீராவெகுளியளாய்ச் சிக்கன ஆர்த்தடிப்ப, ஆரவயிற்றினோடாற்றுகான்” என்றவிடத்து “ஐயர்” (நீராம்) என்று ஒருமை ப்பால் பன்மைப்பாலாக அருளிச்செய்துள்ளமையும்; ‘தீராவெகுளியளாய்’ என்றமையால் இதுக்கு அடி, கோபமென்பதும் இங்கு உணரத்தக்கது.

“உண்ணிலாசியவைவரால்” என்ற பதிகத்திலும் மற்றும்பலவிடங்களி லும் ஐம்பொறிகளை ‘ஐயர்’ என உயர்திணையாற் கூறியது, இழிபுபற்றிய திணைவழுவமைதி என்றும்போலக்கொள்க. “கன்றினுருவாகி” என்றத்தை உபலக்ஷணமாக்கி ‘புள்ளினை’ என்றரூப்போலே சில அஸுரர்களை விவக்ஷித்து ‘விளங்கா யெறிந்தாய்’ என்றவிடத்திலும் ‘வாய்பிளந்திட்டாய்’ என்றரூப் போலே உபலக்ஷணமாக்கித் தாத்பர்யங்கண்டுகொள்வது; அன்றிக்கே, ஆழ் வாருக்கு கிருஷ்ணனிடத்தில் ப்ரோமாதீசயத்தாலே, வந்த ஒருவனே ஒன்ப

பேரியாழ்வார்திருமொழி - கூ - பத்து, கூ - திரு - கீலைக்குதம்பை. கஅள

தாகத் தோற்றிவாயக ஆத்தின் உறைப்புத்தோற்ற பஹுவசநம் ப்ரயோகித் தார் என்றுகொள்ளவுமாம்” என்பர் ஒரு அருட்பதவுரைகாரர். இனி ‘அசு ரன்றனை’ என்றே பாடமிருப்பின் நலமே.

கண்ணபிரானே! உன்னை நலியவந்த வத்ஸாஸுரனையும் கபித்தாஸுர னையும் அநாயாஸமாக முடித்தவனன்றோ நீ என்று யசோதைசொல்ல, அவன் ‘ஆம்’ என்ன, அதைக்கேட்ட யசோதை மனமகிழ்ச்சி ஒருபக்கத்தி லும் வயிற்றெரிச்சல் ஒருபக்கத்திலுமாய் ‘என்னுடைய பிள்ளைக்குத் தீமை செய்யக் கருதுமவர்கள் என்றும் அப்படியே மாளக்கடவர்கள்’ என்று கை நெரித்துச் சாபமிடுகிறபடி. (ஏ)

கேட்டறி யாதன கேட்கின்றேன் கேசவா கோவல ரிந்திரற்குக் காட்டிய சோறுங் கறியுந் தயிருங் கலந்து னுண்டாய்போலும் ஊட்ட முதலிலே னுன்றனைக் கொண்டோரு போது மெனக்கரிது வாட்ட மிலாப்புதழ் வாசதேவா வுன்னை யஞ்சுவ னின்றதோட்டம். (அ)

கேசவா - கண்ணபிரானே!

கேட்டு அறி } (உன்விஷயமாக இதுவரை யாதன } நான்) கேட்டறிபாதவற் [றை

கேட்கின்றேன் - (இன்று) கேட்கப்பெற் [றேன்;

(அவற்றில் ஒன்று சொல்லிகின்றேன் கேள்);

கோவலர் - கோபாலர்கள்

இந்திரற்கு - இந்நிரனைப்பூஜிப்பதற்காக

காட்டிய - அனுப்பிய

சோறும் - சோற்றையும்

கறியும் - (அதுக்குத்தக்க) கறியையும்

தயிரும் - தயிரையும்

உடன் கலந்து - ஒன்றுசேரக்கலந்து

உண்டாய் போலும்-உண்டவண்ணன்றோ நீ;

(இப்படி உண்ணவல்ல பெருவயி ர்முள்ளன உன்னை)

ஊட்ட - (நாடோறும்) ஊட்டிவளர்க்கத் [தக்க]

முதல் இலேன் - கைமுதல் எனக்கில் [லை;

உன்தன்னை கொண்டு - உன்னைவைத்துக் [கொண்டு

ஒரு போதும் - ஒருவேளையும்

எனக்கு அரிது - என்னால் ஆற்றமுடியா [து;

வாட்டம் இலா - (என்றும்) வாடாத

புகழ் - புகழையுடைய

வாசதேவா - வஸுதேவர்திருமகனே!

இன்று தொட்டிம் - இன்றுமுதலாக

உன்னை - உன்னைக்குறித்து

அஞ்சவன் - அஞ்சாநின்றேன்.

குறிப்பு:—திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்களெல்லாருங்கூடி மழையின்பொ ருட்டாக இந்திரனை ஆராதித்தற்கென்று வழக்கப்படி சமைத்தசோற்றைக் கண்ணபிரான் ஒருகால் அவனுக்கு இடா தபடி விலக்கிக்கோவர்த்தனமலைக்கு இடச்சொல்லித் தானே ஒரு தேவதாரூபங்கொண்டு அமுதுசெய்தனனெ ன்ற வரலாற்றைப் பலர்சொல்லக் கேட்டுணர்ந்த யசோதைப்பிரட்டி அக் கண்ணனைநோக்கிப் பிரானே! நீ இங்ஙனே செய்தாயோதான்’ என்ன; அவ னும் மறுமாற்ற முரையாதொழிய, *பாசன நல்லன பண்டிகளாற் புகப் பெய்த *அட்டுக்குவிசோற்றுப்பருப்பதமுந் தயிர்வானியும் நெய்யளறுமடங் கப் பொட்டத்தற்ற உனக்கு நான் நாடோறு மவ்வளவு சோற்றையூட்டி

வளர்க்கைக் கீடான கைச்சரக்கற்றவனாகையால் இனி உன்னை எவ்வாறு வளர்க்கட்டவதென்று மிகவுமஞ்சானின்றே நென்கிறானென்க. முதல்-கைம் முதல்; மூலத்தவ்யம் என்றபடி. (அ)

திண்ணர் வெண்சங் குடையாய் திருநாள் திருவோணமின் தோழநாள்முன் பண்ணேர் மொழியா ரைக்கூலி முனையட்டிப் பல்லாண்டு கூறுவித்தேன் கண்ணுலஞ் செய்யக் கறியுங் கலத்த தரிசியு மாக்கிவைத்தேன் கண்ணாநீ நாளைத்தொட்டுக் கன்றின்பின் போகேல் கோலஞ்செய் திங்கேயிரு.

திண் ஆர் - திண்மைபொருந்திய
வெண் சங்கு - வெண்சங்கத்தை
உடையாய் - (திருக்கையில்) அந்தியுள்ள

[வணை]

கண்ணு - கண்ணபிரானே!

திரு நாள் - (நீ பிரந்த திருக்கூத்திரமா

[கிய

திரு ஓணம் - திருவோணக்கூத்திரம்

இன்று - இற்றைக்கு

ஏழு நாள் - ஏழாவது நாளாகும்;

(ஆதலால்),

முன் - முதல் முதலாக

பண் வர் மொழி } பண்ணுடே கூடின
யாரை கூலி } அழகிய பேச்சையுடை

[ய மாதர்களையடைத்து

முனை அட்டி - அந்முனையோபணம்பண்ணி
பல்லாண்டுக் } மங்களாசாஸனமும் பண்
று வித்தேன் } னுவித்தேன்;

கண்ணுலம் } (திருவோணத்தினன்று) தி
செய்ய } ருக் கல்யாணம் செய்வதற்

[காக

சறியும் - கறியமுதுகளையும்

அரிசியும் - அமுதுபடியையும்

கலத்தது ஆக்கி } பாத்திரங்களில் சேமித்
வைத்தேன் } துவைத்திருக்கின்றேன்;

நீ—;

நாளேத் தொட்டு - நாளேமுதற்கொண்டு

கன்றின் பின் - கன்றுகளின்பின்னே

போகேல் - (காட்டுக்குப்) போகவேண்டா;

கோலம் செய்து - (உன்வடிவுக்குத்தக்க)அ

[லங்காரங்களைச் செய்துகொண்டு

இங்கே இரு - இந்த அசத்திலேயே இரு

[க்கக்கடவாயாக.

குறிப்பு:—திண்ணர்-சத்ருநீரஸந்தில் நிலைபேராமல் நின்று முழங்கும் திண்மையைச் சொல்லுகிறது. யசோதைப்பிராட்டி கண்ணாநீரோக்கி இப் பாசுரஞ் சொல்லியது-விசாகாநகரத்திரத்தினன்று என்றுணர்க. பண்-இசைப்பாட்டு. இற்றைக்கு ஏழாவது நாளாகிய உன்ஐந்தாம் நகரத்திரத்தில் உனக்கு விசேஷமான மங்களாகாரியங்களைச் செய்வதற்காக இன்று ஊநிற் பெண்களையழைத்து உத்ஸவத் தொடக்கஞ் செய்வித்து மங்கலப் பாட்டுக்க ளையும் பாடுவித்தேன்; அன்றைக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களையும் இப்போதே வித்தப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றேன்; ஆகையால் இனி நீ சாகித்தொழிலைத் தவிர்த்து உத்ஸவவிக்கரஹம் போல் உன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு இவ்விடத் திலேயே வீற்றிரு என்று யசோதைப் பிராட்டி வேண்டுகின்றாள். முனையட் டுதல்-கல்யாணங்கமராக நவதானியங்களைக் கொண்டு பாலிகை வைக்கை. கண்ணுலம்-மஞ்ஜமொழி. (க)

புற்றர வல்கு லசோதைநல் லாய்ச்சிதன் புத்திரன் கோவிந்தனைக் கற்றினம் மேய்த்து வரக்கண் கேந்தவள் கற்பித்த மாற்றமெல்லாஞ் செற்ற மிலாதவர் வாழ்தரு தேன்புது வைவிட்டு சித்தன்சொற் கற்றிவை பாடவல் லார்கடல் வண்ணன் கழலினை காண்பார்களே. (க)

பெரியாழ்வார்திருமொழி - க - பத்து, ச - திரு - தழைகளும். கடிசு

புற்று - புற்றிலே (வளர்கின்ற)
அரவு - பாம்பின்படத்தை ஒத்த
அல்குல் - அல்குலையுடையளாய்
அசோதை - யசோதையென்றும்பெயரை
[யுடையளாய்
நல்-(பிள்ளை திறத்தில்) நன்மையையுடைய
[யளான

ஆய்ச்சி - ஆய்ச்சியானவன்
தன் புத்திரன் - தன்மகனான
கோவிந்தனை - கண்ணபிரானை
கன்று இனம் } கன்றுகளின் திரளோக்கா
மேய்த்து வர } ட்டிலே) மேய்த்துவிட்டு
கண்டு } மீண்டுவரக் கண்டு
உகந்து - மனமகிழ்ந்து
அவன் - அவ்யசோதை
(அம்மகனைக்குறித்து இன்னபடிசெய்
என்று)
கற்பித்த - நியமித்துக்கூறிய
மாற்றம் எல்லாம் - வார்த்தைகளைபெல்லா
[ம்;—

செற்றம் இலாதவர் - அஸஞ்சையற்ற புற
[வைவண்ணவர்கள்
வாழ்தரு - வாழ்மிடமான
தென் - அழகிய
புதுவை - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிரவாஹ
[கரான
விட்டுடுத்தன் - பெரியாழ்வார்
சொல் - அருளிச்செய்த
இவை - இப்பாசுரங்களை
கற்று (ஆசார்யமுகமாக) ஒதி
பாட வல்லார் - (வாயாரப்) பாடவல்லவர்
[கள்
கடல் வண்ணன் - கடல்போன்ற நிறத்த
[ணை எம்பெருமானுடைய
கழல் இணை - திருவடியிணைகளை
காண்பர்கள் - கண்டு அநுபவிக்கப் பெறு
[வர்கள்.

குறிப்பு.—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுக
றார். 'புற்றாவல்குல சோதை' என்று-சரீரகுணமும், 'நல்' என்று ஆத்மகுண
முஞ் சொல்லிற்றாகக் கொள்க. கற்பித்த மாற்றம்—இத்திருமொழியில், மூன்
ரும்பாட்டிலும் ஒன்பதாம்பாட்டிலும் நியமித்தவாறு காண்க. வாழ்தரு=
தரு-துணைவினை. (க0)

அடி:—சீலை கன்னி கடி கடி பற்றார் அஞ்சுடர் பன்றி கேட்டு திண்ணார் புற்று
தழை.

மூன்றாம் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

நான்காம் திருமொழி
தழைகளுந் தொங்கலும்.

அவதாரிகை:—முத்திருமொழியில் ஒன்பதாம் பாட்டில் யசோதை நியமித்த
படியே கண்ணபிரானிருந்து அவ்வேழுநாளும் கடந்தவாறே பண்டுபோலக் காட்டுக்
குப்போய் அங்கு ஆநிரை மேய்ந்த மகிழ்ச்சியாலே தன்னை வகைவகைபாக அலங்கரித்
திக் குழலாதிவது இசைபாடுவதாய்க்கொண்டு தன்தோழன்மாருடன் பெரிய ஒலக்கமா
கத் திருவாய்ப்பாடியேற மீண்டு வருந் கோலத்தைக் கண்ட இடைப்பெண்கள் அஞ்சண்
ணபிரான் திறத்தில் காமமுற்றவாற்றை ஆழ்வார் தம்மை அப்பெண்களாகப் பாவித்
துப்பேசி இனியராகிறார்—இத்திருமொழியில். இதில் முதற்பாட்டு-ஆழ்வார் தாமான
தன்மையில் அருளிச்செய்த தென்க.

தழைகளுந் தோங்கலுந் ததும்பியெங்குந் தண்ணுமை யெக்கமத் தளிதாழ்பீலி
குழல்களுந் கீதமு மாசியெங்குந் கோவிந்தன் வருகின்ற கூட்டங்கண்டு
மழைகோலோ வருகின்ற தென்றுசொல்லி மங்கைமார் சாலக வாசல்பற்றி
ஈழைவனர் நிற்பன ராகியெங்கு முள்ளம்விட் ணேன்மறந் தொழிந்தனரே. (க)

தழைகளும் } பலவகைப்பட்டமயிற் றீ
தொங்கலும் } லிக்குடைகள் [து
எங்கும் ததும்பி-நாற்புறங்களிலும் நிறைந்
தண்ணுமை - ட்ருதங்கங்களும்
எக்கம் மத்தளி - ஒரு தந்திரியையுடைய
[மத்தளியவாத்யங்களும்
தாழ் பீலி - பெரிய விசிறிகளும்
குழல்களும் - இலைக்குழல், வேய்க்குழல்
[என்றகுழல்களும்
கீதமும் - இவற்றின் பாட்டுக்களும்
எங்கும் ஆகி - எங்கும்நிறைய
(இந்த ஸந்திவெசத்துடனே)
கோவிந்தன் - கண்ணபிரான்
வருகின்ற - (கண்ணமேய்த்து மீண்டு) வரு
[கின்ற
கூட்டம் - பெரிய திருவோலக்கத்தை
கண்டு - பார்த்து

மங்கைமார் - யுவதிகளான இடைப்பெண்
[கள்
மழை கொல்லு } 'மேகஸூஹமோதான்
வருகின்றது என் } (தரைமேலே நடந்து)
யு சொல்லி } வருகின்றது! என்று
[உல்லேகித்து
சாலகம் வாசல் } ஜாலகரந்தரங்களைச்
பற்றி } சென்றுகிட்டி
தழைவ } 'வியாமோஹத்தாலே சிலர்
னர்நிற்ப } மேல்விழுவுதாக்கச் சாலகவாசல்
னர்ஆகி } வழியே) தழையப்புகுவாரும்,
(சிலர்க்குருஜநபயத்தாலே) திகைத்து
[நிற்பாராகி
எங்கும் - கண்ணபிரான் நடந்தவழி முழு
வதும்
உள்ளம்விட்டு - தங்கள் நெஞ்சைப் பரக்க
[விட்டு
ஊண் - ஆஹாரத்தை
மறந்தொழிந்தனர் - மறந்துவிட்டார்கள்.

குறிப்பு:—“கலாபந் தழையே தோங்கலென்றிவை, கலாபப்பீலியிற் கட
டிய கவிகை” என்ற திவாகர நிகண்டின்படி, தழையென்றாலும் தொங்க
லென்றாலும் மயிற்றோகையாற் சமைத்த குடைக்கே பெயராயினும் இங்கு
அவ்விரண்டு சொற்களையுஞ்சேர்ச் சொன்னது-அவாந்தர பேதத்தைக் கருதி
யென்க; ‘தட்டுந் தாம்பாளமுமாக வந்தான்’ என்றிற்போல. ‘தண்ணுமை-
உடுக்கை, உறுமி மேளம், ஓர்கட்பறை, பேரிகை, மத்தளம்’ என்றது காண்க.
எக்க மத்தளி-‘எக்கம்’ என்கிறவிது ‘ஏகம்’ என்ற வடசொல் விகாரமாய்-ஒரு
தந்திக்கம்பியை யுடையதொரு வாத்ய விசேஷத்தைச் சொல்லுமென்க. அன்
றிக்கே ‘எக்கம்’ என்றுதனியே ஒருவாத்ய விசேஷமுமாம். தாழ்பீலி=தாழ்தல்-
நீட்சி, பீலி—விசிறிக்கும் திருச்சின்னத்துக்கும் பெயர்; இங்குத் திருச்சின்னத்
தையே சொல்லுகின்ற தென்றலும் ஏற்கும். கீதம்—வீதம். கோவிந்தன்
வருகின்ற கூட்டங்கண்டு—கோவிந்தன் கூட்டமாய் வருகின்றமையைக்
கண்டு என்றவாறு. சாலகம்-ஜாலகம். ஊண்—முதனிலே திரிந்த தொழிற்
பெயர். இப்பாட்டின் கருத்து;—கண்ணபிரான் கன்று மேய்த்துவிட்டுத்
தன்னோடொத்த நிறத்தனரான ஆயிரந்தோழன்மாருடன்கூடிப் பற்பல பீலி
க்குடைகள் விசிறிகள் வாத்தியங்கள் முதலிய ஸம்பரமத்துடன் வருகின்ற
வாற்றைக்கண்ட யுவதிகள் ‘இவை மேகங்கள் திரண்டுருண்டு வருகின்ற
னவோ’ என்று தம்மிலேதாம் சொல்லிக்கொண்டு இவனைஇடை விடாது
தந்தம் மாளிகைகளில் கவாகுதவாரத்தளவிலே நின்று

பெரியாழ்வார்திருமொழி - கூ - பத்து, ச - திரு - தழைகளும். ௧௧௧

காணலுற்று, கண்ணனுடைய அழகின் மிகுதியைக் காணக்காணப் பரவ
சைகளாய் நின்றவிடத்தில் நிற்கமாட்டாமல் சிலர் அபிநிவேசாதிசயத்தால்
கண்கலங்கிச் சன்னல் வழியாக வெளிப்புறப்பட முயல்வாரும், சிலர்
மாமியர் முகவியோருக்கு அஞ்சி அவ்விடத்திலேயே திகைத்து நிற்பாரு
மாய் இப்படி தந்தம் நெஞ்சுகளையிழந்து ஆஹாரனிருப்பத்தையும் மறக்கப்
பெற்றார்கள் என்பதாம். (க)

வல்லிநுண் ணிதழன்ன வாடைகொண்டு வசையறத் திருவரை விரித்துத்துப்
பல்லிநுண் பற்றாக வுடைவாள்சாத்திப் பணக்கச் சுந்திப்பல தழைநடுவே
முல்லைநன் னமமலர் வேங்கைமல ரணிந்துபல் லாயர் குழாநடுவே
எல்லியம் போதாகப் பிள்ளைவரு மெதிர்நின்றங் கினவளை யிழவேல்மினே. (உ)

பிள்ளை - நந்தகோபர்மகனான கண்ணன்,
வல்லி - கற்பகக்கொடியினது
நுண் - நுட்பமான
இதழ் அன்ன - இதழ்போன்று ஸகுமார
[மான
ஆடை கொண்டு - வஸ்துரத்தைக் கொணர்
[ந்து
திரு அரை - (தனது) திருவடையிலே
வசை அற - ஒழங்காக
விரித்து உடுத்து - விரித்துச்சாத்திக்கொ
[ண்டு,
(அதன் மேல்)
பணை சச்சு - பெரிய கச்சுப்பட்டையை
உந்தி - கட்டிக்கொண்டு
(அதன்மேல்)
உடை வான் - கத்தியை
பல்லி நுண் } பல்லியானது சுவரிலே
பற்று ஆக } இடைவெளியரப்பற்றிக்கி
சாத்தி } டக்குமாபோலே நெருங்
[கச்சாத்திக்கொண்டு

நல் - அழகியதும்
நறு - பரிமளப்ரசுரமுமான
முல்லை மலர் - முல்லைப்பூவையும் [த்து
வேங்கை மலர்-வேங்கைப்பூவையும்(தொடு
அணிந்து - (மாலையாகச்) சாத்திக்கொண்டு
பல் ஆயர் - பல இடைப்பிள்ளைகளுடைய
குழாம் நடுவே - கூட்டத்தின் நடுவில்
பல தழை நடுவே - பல மயில்தோகைக்
[குடை நிழலிலே
எல்லி அம் போது } ஸாயம்ஸத்தயாகால
ஆக } த்திலே
வரும் - வருவன்;
அங்கு - அவன்வரும்வழியில்
எதிர் நின்று - எதிராகநின்று
வளை இனம் - கைவளைகளை [கள்.
இழவேல்மின் - இழவாதே கொள்ளும்

குறிப்பு:—“வல்லி யாய் பாடி வள்ளி வறைவொடு நிகளமாமே” என்ற
நிகண்டின்படி, வல்லி என்று இடைச்சேரிக்கும் பேராகையாலே இங்கு,
வல்லி—திருவாய்ப்பாடியிலே என்றுரைத்து, மேல் ‘வரும்’ என்ற முற்றோடு
கூட்டி புடிப்பினுமாம். தோழிமார் ஒருவர் கொருவர் சொல்லிக்கொள்ளும்
பாசரம் இது. தோழிகளா! இவ்விடத்தில் ஒருபிள்ளை உளன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமே, அவன் நல்ல நல்ல ஆடையைச் சாத்திக்கொண்டு கச்சுங்
கத்தியுமாகத் தனது தோழன்மாருடன் மஹாஸம்பரமமாக மாலைப்பொழு
தாகிய இப்பொழுதிலே இச்சேரியேற வரப்புகாநின்றான்; அவன் வருமழ
கைக் காணவிரும்பி வழியில் அவனை யெதிர்கொண்டு நின்றவர்களில் ஒருத்த
ரும் வளையிழவாதாரில்லை; நீங்களாகிலும் ஜாகருகையுடனிருந்து உங்கள்
கைவளைகளை நோக்கிக் கொள்ளுங்கள் என்று ஒருத்தி தன் தோழிகளுக்கு

எச்சரிக்கை கூறுகின்றனவென்க வளையிழக்கைக்கு அடியென்? என்னில்;
* ஸாக்ஷாந் மம்மதமந்தனான அவனைக் கண்ணாற்கண்ட மாத்நிரத்திலேயே
பெண்களுக்கு விசேஷமான வியாமோஹம் பிறக்கும்; அதற்கு ஏற்றபடி அவ
னோடு ரமிக்கை அவர்களுக்கு அரிது; அதனால் கூடுகையுணை உடல் இளைக்
கும்; உடனே கைவளைகள் கழன்றுவிடும் என்றறிக. இனம்-கூட்டம்; முழங்
கைவரைக்கும் வளைகளை அடுக்கிக் கொண்டிருப்பார்களே. வசை அற-குற்
றம் இல்லாதபடி என்பது பொருள்; ஆடையடுக்கையில் குற்றமற்றிருக்கை
யாவது-ஒழுங்குபடச் சாத்துகையேயாம். [பல்லிநுண்பற்றாக] இவ்வுடை
வாள் சச்சுப்பட்டையுடன் கூடவே பிறந்ததத்தனை யொழிய வைத்துக்கட்
டினதல்ல என்று தோற்றம்படிக்கு உவமை யென்க. உடைவாளாவது-அதி
காரி புருஷர்கள் எப்போதும் இடுப்பிலேயே அணிந்து கொண்டிருக்குங்
கத்தி. (உ)

சரிகையுந் தெறிவில்லுஞ் செண்கோலு மோலாடையுந்தோழன் மார்கோ
ண்டோட, ஒருகையா லோருவன்றன் றோகையுன்றி யாரிரை யினமீளக் குறித்த
சங்கம், வருகையில் வாடிய பிள்ளைகண்ணன் மஞ்சளு மேனியும் வடிவுங்கண்
டாள், அருகேநின் றுள்ளென்பெண் ணோக்கிக்கண்டா ளாகுதண்டிவ் வுரோன்று
புணர்க்கின்றதே. (ங)

தோழன் . ார் - *தன்னேராயிப் பிள்ளை
[உள்,
சரிகையும் - உடைவாளையும்
தெறிவில்லும் - சுண்டிவில்லையும்] [யும்
செண்டு கோலும் - பூஞ்செண்டுகோலை
மேல் ஆடையும் - உத்தரீயத்தையும்
(கண்ணிரானுக்கு வேண்டினபோது
கொடுக்கக்கூடாக)
கொண்டு - கையிற்கொண்டு
ஓட - பின்னே ஸேவித்துவர,
ஒருவன் தன் - ஒரு உயிர்த்தோழனுடைய
தோளை - தோளை
ஒரு கையால் - ஒருதிருக்கையினால்
ஊன்றி - அவலம்பித்துக்கொண்டு
(ஒரு கையால்) - மற்றொரு திருக்கையி
[னால்
ஆ ரிரை இனம்] (கைகழியப்போன)
மீள குறித்த சங் } பசுக்களின் திரள் திரு
கம் } பிவருவதற்காக ஊத
[வேண்டிய சங்கை
(ஊன்றி) - ஏந்திக்கொண்டு
வருகையில் - மீண்டு வருமளவில்

வாடிய வாட்டத்தை அடைந்துள்ள
பிள்ளை கண்ணன் - ிக்குஷணகிரோனு
[டைய
மஞ்சளும்] * பற்றுமஞ்சன்மயமான திரு
மேனியும் } மேனியையும்
வடிவும். அவயவஸமுதாய சோபையையும்
அருகே நின்றான் } (அவனுக்குச்) சரீரப்
என் பெண் } தில் நின்றுகொண்டி
[ருத்த என்மகள்
கண்டாள் - (முதலில்) எல்லாரும் பார்த்தி
ருப்போல்) பார்த்தாள்;
(பிறகு, அபூர்வவஸ்துதர்சனமாயிருந்த
படியால்)
நோக்கி கண்டாள் - கொஞ்சம் குறிப்பாகப்
[பார்த்தாள்;
அது கண்டு - அவ்வளவையே நிமித்தமா
[கக்கொண்டு
இ ஊர் - இச்சேரியிலுள்ளவர்கள்
ஒன்று புணர்க்கின்றது - (அவனுக்கும் இவ
[ளுக்கும் அடியோடில்லாத) ஒருஸம்
பந்தத்தை யேறிட்டுச்சொல்லுகின்ற
ஏ - இதற்கு என்செய்வது! னர்;

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ஈ - பத்து, ச - திரு - தழைகளும். ககாங்

குறிப்பு:—சுரிகை—‘உமாரிகா’ என்றவடசொல் திரிபு. தேறிலில்—கல்
மதவியவற்றைச் செலுத்தும் சிறு வில். செண்டுகோல்—துனியில் பூஞ்
செண்டு கோத்துள்ள விலாஸதண்டம். நிரை என்றாலும் இனம் என்றாலும்
கூட்டமேபொருள்; இதனால் எண்ணிறந்த பசுக்களை மேய்த்தவாறு தோற்
றும். தூரத்திற்கென்ற பசுக்கள் அணுகுவதற்கும் மேய்கைக்கும் பசுக்க
ளில் விலகாமைக்கும் மற்றுஞ் சில காரியங்களுக்கும் ஸூசகமாகக் கண்ண
பிரான் வகைவகையாகச் சங்கு ஊதுவன் என்க. இப்பாட்டின்கருத்து:—
ஒருபெண்பிள்ளையின் தாய்சொல்லும் பாசாரம் இது. கண்ணபிரான் காட்
டில் கன்றுகளைமேய்த்துவிட்டு, லீலோபகரணங்களுங் கையுமான தனது
தோழன்மாருடன் மீண்டுவரும்போது வழியில்நின்றுகொண்டிருந்த என்
மகள் முதலில் அவனைப்பொதுவாகப் பார்த்தாள்; பிறகு ‘இவர்களில் இவ
னொருத்தன் விலகாணையிருக்கின்றானே!’ என்று சிறிது உற்றுநோக்கி
னாள்; உலகத்தில் அபூர்வவஸ்துவைப் பார்ப்பவர்களுக்கெல்லாம் இது
இயல்வே; நெஞ்சில் ஒருவகை ஆசையைக்கொண்டுபார்த்தாளில்லை; ஆயிருக்
கச்சொய்தேயும் ‘இவன் அவனை உற்றுநோக்கினாலாகையால் இவனுக்கும்
அவனுக்கும் ஏதோ இருக்கின்றது’ என்று ஊரார் வம்புகூறுகின்றனர், இது
தருமோ? என்று முறைப்படுகின்றாள். [மஞ்சளும்.] கீழ் “பற்றுமஞ்சள் பூசி”
என்றபாட்டின் குறிப்புரையைக்காண்க. நின்றாள்—முற்றெச்சம். “அது
கொண்டிவந்து” என்றபாடம் சிறக்கும்; “கண்டதுவேகொண்டெல்லாரங்
கூடி” என்றதிருவாய்மொழியையுக்காண்க. ஊர்—இடவாகுபெயர். (ஈ)

குன்றேதே தானிரை காத்தபிரான் கோவலனாய்க்குழ வாதியுதித்
கன்றுகள் மேய்த்துத்தன் ரோழரோடு கலந்துடன் வருவானேத் தேருவிந்கண்
டென்று மிவனையோப் பாரைநங்காய் கண்டறி யேனேடி வந்துகாணப்
ஒன்று நில்லாவனே கழன்றுதுகி லெந்திள முலையுமென் வசமல்லவே. (ச)

நங்காய் - பூர்த்திபெயுடையவளே!
ஏடி - தோழி!
இவனை ஒப்பாரை—இவனைப்போன்றுள்ள
என்றும் - எந்தாளிலும் [வயத்தியை
கண்டு அறியேன் - (உன்)பார்த்ததில்லை;
வந்து காணப் - (இங்கே) ஓடிவந்துபார்;
(என்று ஒருத்தி தன்தோழியை
அழைக்க, அவள் சிறிது தாமவிக்
க, மேல்தனக்குப் பிறந்த விசாரத்
தைச் சொல்லுகிறாள்;—)
கோவலன் ஆய்—இடைப்பிள்ளையாகப்பிற
[ந்து
(பசிக்கோபத்தினால் இத்திரன் விடா
மழைபெய்வித்தபோது)
குன்று - கோவர்த்தனமலையை
எடுத்து - (குடையாக) எடுத்து
ஆ நிரை—பசுக்களின்திரை
காத்த - ரகழித்தருளின
பிரான் - உபகாரகனும்,

குழல்—குழலை
ஊதி ஊதி—பலகால் ஊதிக்கொண்டு
கன்றுகள் - கன்றுகளை
மேய்த்து - (காட்டில்)மேய்த்துவிட்டு
தன் தோழரோடு தனது தோழர்களு
உடன் கலந்து } டன்கூடிக்கொண்டு;
தெருவில் - இவ்வீதிவழியே
வருவானே - வருபவனுமான கண்ணபி
[ரானே
கண்டு - நான் கண்டவளவிலே
துகில் - (எனது அரையிலுள்ள) புடவை
கழன்று - (அரையில்தங்காதபடி) அவிற்
வளை - கைவளைகளும் [ந்தோழிய
ஒன்றும் நில்லா - சற்றும் நித்கின்றன
[வில்லை;
ஏந்து - (என்னால்) சுமக்கப்படுகின்ற
இள முலையும் - மெல்லிய முலைகளும்
என் வசம் அல்ல - என்வசத்தில் நித்கின்
[றனவில்லை,

குறிப்பு:—“பிரான்” என்றவிடத்தும் இரண்டனுருபுகூட்டுக. கண்ணபிரானெழுந்தருளுந்தெருவில் நின்றுகொண்டிருந்த ஒருபெண்பிள்ளை ஸம்பரமவிசேஷத்துடனேவருகின்ற கண்ணனைக்கண்டு இவ்விலக்ஷண வ்யக்தியை நம் தோழியுங்கண்டு களிக்கவேண்டுமெனக் கருதி, வீட்டினுள்ளே கிடப்பாளொரு தோழியைநோக்கித் “தோழி! இதுவரை நம்மாற்காணப்பட்டுள்ளவர்களில் ஒருவரையும் ஒப்பாகச்சொல்லப்பெறாத ஒருவிலக்ஷணபுருஷன் இவ்வனேவருகின்றான், சடக்கெனவந்துகாணாய்” என்றழைக்க, அவள் ‘அவன்யார்? எக்குடியிற்பிறந்தவன்?’ என்றும்போன்ற சிலகேள்விகளால் வரத்தாழ்க்க, அதற்கு அவள் ‘ஒருவன் இவ்விடைச்சேரியில்வந்து பிறந்து பற்பல அக்திமாறுஷ்சேஷிதங்களைச் செய்துள்ளனென்று கேட்டுள்ளோமே, அக்கண்ணபிரான்கான்’ என்ன; அதை அவள்கேட்டு ‘அவன் அத்தனை விலக்ஷணனோ?’ என்ன, அதற்கு அவள் ‘பேதாய்! இவன் விலக்ஷணனல்லவெனினால் யான் இவ்வாறு விகாரமடைவேனோ? பாராய்தோழி! அரையில் துகில் தங்கவில்லை, கையில் வளைநிற்கவில்லை, முலைகள் என்றியமனத்திற்கு உட்பட்டு நடக்கவில்லை’ [“என்கொங்கைகளாந்து குமைத்துக் குதுகலித்து ஆவியை ஆகுலஞ்செய்யும்” என்றபடி]; இன்னும் என்னாகவேனுமென்கிறார். (இரண்டாமடியிறுதியில்) கண்டு—எச்சத்திரிபு; காண என்றபடி. ஏடி—தோழி. இவ்விலக்ஷணபுருஷனைக் காணப்பெறுதகுறை ஒன்றுண்டுனக்கென்பாள் ‘நங்காய்’ என்று விளிக்கின்றாள். இவனைக்கண்டவுடனே தன்மனோதம் பவிக்கப்பெறுமையால் உடல இளைக்கத் தொடங்கவே துகிலும்வளையுங்கழலப்புக்கன. (ச)

கற்றிரின் ருபர் தழைக்கரிடச் சுருள்பங்கி நேத்திரத் தாலணிந்து
பற்றிரின் ருபர் கடைத்தலையே பாடவு மாடக்கண் டேனன்றிப்பின் [லால்
மற்றொரு வற்கென்னைப் பேசலோட்டேன் மாலிருஞ் சோலையேம் மாயற்கல்
கொற்றவ னுக்கிவ ளாமென்றெண்ணிக் கோமீன்கள் கொடராகிற் கோழம்பமே.

ஆயர் - இடைப்பிள்ளைகள்
கற்றி நின்று - (தன்னைச்) சூழ்ந்துகொண்டு
தழைகள் - மயில்தோகைக்குடைகளே
இட - (தன் திருமேனிக்குப் பாங்காகப்)
[பிடித்துக்கொண்டொர,
சுருள் பங்கி - (தன்னு) சுருண்ட திருக்குழல்
(எடுத்துக்கட்டி) [களை
நேத்திரத்தால் - ஸிலிக்கைகளாலே
அணிந்து - அலங்கரித்துக்கொண்டு
ஆயர் கடைத்தலையே } இடைப்பிள்ளைகளின்
பற்றி நின்று } கோஷ்ட்டியில் முன்
[புறத்தில் நின்றுகொண்டு
பாடவும் ஆடவும் } பாட்டுக்கூத்துமாக
கண்டேன் } வரக்கண்டேன்;
பின் - இனிமேல்

அன்றி - அவனுகொழிய
மற்று ஒருவற்கு - வேறொருவனுக்கு
என்னை பேசல் } என்னை (உரியளாகத்தாய்
ஒட்டேன் } தந்தையர்) பேசுவதை
[நான் பொறுக்கமாட்டேன்;
(ஆர்க்கொழியவென்று கேட்கிறி
கோளாகில்?)
மாலிருஞ் சோலை - திருமாலிருஞ்சோலை
[யில் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
எம் மாயற்கு } எனது தலைவனுகொழிய
அல்லால் }
[மற்றொருவற்கு என்னைப் பேச
லொட்டேன்];
(ஆகையினால், தாய்மார்களை!)
இவன் - ‘(நம்மகளான) இவன்

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, ௪ - திரு - தழைக்கும். ௧௧௫

கொற்றவனுக்கு - அத்தலைவனுக்கே
ஆம் - உரியன்

என்று எண்ணி - என்று நிச்சயித்துவிட்டு
கொடுமின்கள் - (அவனுக்கே தாரைவார்
[தனி]தத்தம்பண்ணிவிடுங்கள்;

கொடர் ஆகில்-(அப்படி) கொடாவிட்டீர்
[களையானால்]
கோழம்பமே - (உங்களுக்கு என்றைக்கும்)
மன கருழப்பமேயாம்.

குறிப்பு:—“மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படியில் வாழுகில்லேன்” என்ற உறுதியுடன்நின்ற ஆண்டாளேப்போன்ற ஆய்ச்சி இவள். இடைப்பிள்ளைகளெல்லாம் தனக்குக்குடைபிடிக்கும்படி வீறுபாடுடைய இக்கண்ணபிராணைத் தவிர்த்து மற்றொரு சப்பாணிப்பயனுக்கு என்னை உரிமைப்படுத்திநனைத்தீர்களாகில் அத்தயாஹிதமாம்; பிறனொருவனைக்கொண்டு எங்குமே தாலிகட்டுகிறதாலும் நான் “கொம்மைமுலைகளிடர்தீரக் கோவிர்த்தகோர்குற்றேவல், இம்மைப்பிறவி செய்யாதே இனிப்போய்ச்செய்யுந் தவந்தாடுவன்” என்றிருக்குமவளாகையால் அக்கண்ணினிடத்தே பேரவாக்கொண்டு அதற்கேற்பப் பரிமாறப்பெற்றிலேனாகில் சிந்தபந்தியைப்போலே தன்னடையே முடிந்துபோவேன்; பிறகு உங்களுக்கு எந்நாளும் மனக்கவலையேயாம் என்று வெட்டொன்று துண்டிரண்டாகச் சொல்லுகின்றாளுன்க. [சிந்தயந்தி-ஓர் ஆய்மகளின் பெயர்; இவள் குருஜநத்தின் காலனுக்கு அகப்பட்டுக் கண்ணனைப் பெறமாட்டாமல் இருந்தவிடத்திலேயே உள்ளேயுருகி நைந்து முடிந்துபோயினள்.] பங்கி—ஆண்பயிர்; “பங்கியே பிழையிர்க்கும் பசரு மாண்மயிர்க்கும் பேராம்” என்றான் மண்டலபுருடன், நேத்திரம்—நெஞ்சும்; கண், இங்கு மயிர்கண். கடைத்தலை—தலைக்கடை; சொல்லிலேமாறுதல். [மாரிருஞ்சோலையெம்மாயற்கல்லால்.] “கண்ணனுக்கு” என்னுதே இப்படி சொல்லிற்று இவனுக்கு ஓரடியுடைமை சொல்லுகைக்காக; அடியுடைமைசொல்லும்போது ஒரு மொஞ் ஸம்பந்தஞ் சொல்லவேணுமிதே” என்ற ஜீயருரை அறியத்தக்கது [மொஞ் ஸம்பந்தம்—பர்வத ஸம்பந்தம் என்று சிலேடை.] கொற்றவனுக்கு—கொற்றம்—ஜயம்; அதையுடையவனுக்கென்றபடி : தன் பொருளைத் தானே கைக்கொள்ளவல்லவனுக்கென்க : *அண்ணாந்திருக்கவே ஆங்கவளைக் கைப்பிடித்தவனிடே. கோழம்பம்—குழப்பம்; கலக்கம் என்றவாறு. பெண் மாண்டால் தாய்மார்க்குக்கலக்கமேயிதே யாவாஜ்ஜீவம் நடமாடுவது. (௫)

சிந்தா மிலங்கத்தன் திருநெற்றிமேல் திருத்திய கோறம்புந் திருக்குழவம்
அந்தர முழவத்தண் தழைக்காவின் கீழ் வருமாய ரோடுடன் வளைகோல்வீசா
அந்தமொன் றில்லாத வாயப்பிள்ளை யறிந்தறிந் திவ்வீதி போதுமாகில் [தோழி.
பந்துகொண் டானென்று வளைத்துவைத்துப் பவளவாய் முறுவலங் காண்போந்

தோழி—வாராய் தோழி !

தன்—தன்னுடைய

திரு நெற்றி மேல்—திருநெற்றியில்

சிந்தரம் - சிந்தாரமும்

திருத்திய—(அதன்மேல்) ப்ரகாசமாகச்சாத்த

கோறம்பும்—திலகப்பொட்டும்

திரு குழலும்—(அதுக்குப் பரபாகமான)

[திருக்குழற் கற்றையும்

இலங்க—வினங்கவும்,

அந்தரம்—ஆகாச மடங்கலும்

முழுவம் - மத்தளங்களின் ஓசையினால் நி
தழை-பீலிக்குடைகளாகிற [தையவும்
தன் - குளிர்ந்த
காவின் கீழ்-சோலையின் கீழே,
வரும்-(தன்னோடு) வருகின்ற [கூட
ஆயரோடு உடன்-இடைப்பிள்ளைகளோடு
வளை கோல் - வளைந்த தடிசை
வீசா - வீசிக்கொண்டு
ஒன்று அந்தம் } (அலங்கார விசேஷங்க
இல்லாத } ளில்) ஒவ்வொன்றே
[எல்லை காண ஒண்ணை
ஆயர் பிள்ளை-இடைப்பிள்ளையான கண்ண
[பிரான்

அறிந்து } தன்தன்மையையும் என் தன்மை
அறிந்து } யையும் அறிந்து வைத்தும்
இவீதி-இத் தெரு வழியே
போதும் ஆகில்-வருவானாகில்
(அவனை)
பந்து கொண்டான் } ('எங்கள்' பந்தை வ
என்று வளைத்து } லையப் பிங்குக்கொ
வைத்து } ண்டு போனவன்
[ரே இவன்' என்று (முறையிட்டு)
(அவனுடைய) [வழிமடக்கி
பவளம் வாய்-பவளம்போன்ற அதரத்தை
முறுவலும் - புன் சிரிப்பையும் [யும்
காண்போம்-நாம் கண்டு அதுபலிப்போம்.

குறிப்பு:—கண்ணாடிரான்பக்கல் தான் விசேஷவ்யாமோஹங்கொண்டு
அவனைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டாதிருக்க, அவனால் மிகவும் உபேகித்தப
பெற்ற ஒரு ஆய்ச்சியின்பாகரம் இது. அலங்காரவகைகளை அழகுபெற
அமைத்துக்கொண்டு பீலிக்குடைகளின் நிழலிலே தோழன்மாருடன் தடி
வீசுகை என்ற விளையாட்டைச்செய்து கொண்டிருக்கின்ற இக்கண்ணிரான்
தன்னையொழியச்செல்லாத என் தன்மையையும், என்னையொழியச் செல்லும்
படியான தன்தன்மையையும் தானறிந்துளாகில் இத்தெருவழியே வருவ
தற்குத் தனக்கு யோக்யதையில்லை; ஆயிருக்கச்செய்தேயும். ஆவன் மானங்
கெட்டு இவ்விதியில்வரப்போகிறான்; அப்போது எவ்வகையினாலவனும் நாம்
அவனுடைய உபேகையை விலக்கிக்கொள்வோம்; அநாவது—(நேற்று)
நாங்கள் தோழிமாருடன் பந்தாடிக்கொண்டிருக்கையில் இவன்சாட்டுகெனப்
புகுந்து அப்பந்தை அபஹரித்துக்கொண்டு கள்ளன்போல ஓடிப்போய்விட்
டான், அதை இப்போது தந்தாலொழிய இவனைக் கால்போவொட்டோம்'
என்றும்போலச் சில ஸாஹஸோக்திகளைச் சொல்வோமாகில், அவன்துக்
கிட்டு நிற்பன், 'இதென்ன ஸாஹஸம்!' என்று வியந்து சிரிக்கவும் சிரிப்பன்,
இவ்வழியால் அவ்வழகையெல்லாம் நாம் காணப்பெறலாம் என்றுசொல்லி
மகிழ்கின்றான். சிந்துரம்-லிஜ-ஞரம். முழுவம்=மத்தளம். "அதினுடையமுழக்
கம் சுபாஹாயபுமாயக்கிடக்கிறது" என்ற ஜீயநரைகாணத்தக்கது. ஆரண்
டாமடியிறுதியில், வீசா='செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டிற்கு
காலவினையெச்சம்: வீசி என்றபடி. 'வீசு' என்று அச்சப்பிரதிகளிற்காண்பது
வியாக்கியானப் போக்குக்கு அத்துணைச் சிறவாதென்க. அந்தம்—சுஷ்ணம்.
ஆயர்+பிள்ளை=ஆயப்பிள்ளை, விதி-வீதி. போதும்-'போதரும்' என்ற வினை
முற்றின் விகாரமென்பர். (சு)

சாலப்பன் னிரைப்பின்னே தழைக்காலின்கீழ் தன்திரு மேனிகின் ருளிரிதிகழ
நிலநன் னமங்குஞ்சி நேத்திரத்தா லணிந்துபல் லாயர் குழாநடுவே
கோலச்சேந் தாமரைக் கண்மிளிரக் குழலாதி யிசையாடிக் குனித்தாயரோ
டாலித்து வருகின்ற வாயப்பிள்ளை யழகுக் கண் டென்மக ளயர்க்கின்றதே. (எ)

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, ௪ - திரு - தழைகளும். கக்கள்

சால பல் } பற்பல பசுத்திரளின் பி
நினை பின்னே } ன்னே
தழை-பீலிக்குடைகளாகிற
காவின் கீழ்-சோலையின் கீழே
தன்-தன்னுடைய
திரு மேனி-திருமேனியானது
ஒளி திகழ } பளபளவென்று விளங்கும்
நின்று } படி நின்று
நீலம் - நீல நிறத்தை யுடைத்தாய்
நல்-சுருட்சி, நீட்சி முதலிய அமைப்பையு
[டைத்தாய்
நறு-பரிமளம் வீசாநின்றுள்ள
குஞ்சி-திருக்குழற் கற்றையை
நேத்திரத்தால்-பீலிக்கண்களினால்
அணிந்து-அலங்கரித்துக்கொண்டு
பல் ஆயர் } பல இடையர்களின்
குழாம் } நட்டுவோ } கூட்டத்தின் நடுவில்

கோலம் செந் } அழகிய செந்தாமரை மல
தாமரை கண் } ர்போன்ற (தனது) திருக்
மிளிர } கண்கள் ஸ்பிரிக்கப்பெற்று
குழல்-வெய்ங்குழலை
ஊதி-ஊதிக்கொண்டும்
இசை-(அதுக்குத்தக்க) பாட்டுக்களை
பாடி-பாடிக்கொண்டும்
குனித்து - கூத்தாடிக்கொண்டும்
ஆயரோடு-இடைப் பிள்ளைகளுடனே
ஆலித்து வருகின்ற-மகிழ்ந்துவருகின்ற
ஆயர் பிள்ளை - இடைப்பிள்ளையான கண்
[ணபிராளுடைய
அழகு - வடிவழகை
என் மகள் கண்டு-என் மகள் பார்த்து
அயர்க்கின்றது - அறிவு அழியாநின்றான்.

குறிப்பு: - கண்ணபிராளுடைய வடிவழகில் ஈடுபட்டுச் சைதந்யத்தை யிழந்து தம்பகம்போலத் திகைத்துநிற்பாரொரு ஆய்ப்பெண்ணின் தாய் சொல்லும் பாசரம் இது. “சால உறு தவ நனி கூர் கழி மிகல்” என்ற நன்னூலின்படி மிகுதியைச் சொல்லக்கூடவதான ‘சால’ என்ற உரிச்சொல்லோடணைந்த ‘பல்’ என்றசொல், பசுக்கூட்டங்களின் எண்ணிறவைக்காட்டுமென்க. [கோலச்சேந்தாமரை யித்யாதி.] “இத்தால், திருத்தோழன்மாருடைய திரளை இடம்வலங்கொண்டுபார்த்து மகிழ்ந்துகொண்டிருப்படி. சொல்லுகிறது” என்ற ஜீபருரையைக் காண்க. “என்மகள் அயர்க்கின்றாள்” என்ன வேண்டியிருக்க, “அயர்க்கின்றது” என்று அஃறிணையாகக்கூறியது வருவமைதியின் பார்ப்புமென்க; அன்றி, அயர்க்கின்றதே—திகைத்து நிற்கிறபடி என்னே! என்று முறைக்கலாம்.

...

...

...

...

(எ)

சிந்துரப் போடிக்கொண்டு சென்னியப்பித் திருநாம மிட்டங்கோ நிலையந்தன்னு அந்தர மின்றித்தன் னெறிபங்கியை யழகிய நேத்திரத் தாலணிக் [ல் தித்திரன் போல்வரு மாயப்பிள்ளை யெதிர்நின்றங் கினவளை யிழவேலென்னச் சந்தியில் நின்றுகண் உடங்கைதன் னுகிலோடு சரிவளை கழல்கின்றதே. (அ)

சிந்துரம் பொடி } “விரிந்தார குர்ணத்தை
கொண்டு } க்கொணர்ந்து

தன் - தன்னுடைய
சென்னி - திருமுடியிலே
அப்பி - அப்பிக் கொண்டும்,
அங்கு - திருநெற்றியில்
ஓர் இலை தன்னால் - ஒரு இலையினாலே
திருநாமம் } ஊர்த்துவபுண்டரம் சாத்தி
இட்டு } க்கொண்டும்,

நெறி - நெறித்திரா நின்றுள்ள
பங்கியை - திருக்குழலை
அழகிய - அழகிய
நேத்திரத்தால் - பீலிக்கண்களினால்
அந்தரம் இன்றி } இடை வெளியில்லாத
அணிந்து } படி [நெருங்க] அலங்
[கரித்துக் கொண்டும்,
இந்திரன் போல் - ஸாக்ஷாத் தேவேந்திர
[ன்போல]

வரும் - (ஊர் வலம்) வருகின்ற

ஆயர் பிள்ளை - இடைப்பிள்ளையான கண்

[ணபிராணுக்கு

எதிர் அங்கு - எதிர்முகமான இடத்தில்

நின்று - நின்றுகொண்டு

வளை இனம் - கைவளைகளை

இழவேல் - நீ இழக்க வேண்டா"

என்ன - என்று (என்மகளை நோக்கி நான்

[உறுத்திச் சொல்லச் செய்தேயும்

நங்கை - (எனது) மகளானவன் [ன்று

சந்தியில் நின்று-அவன்வரும் வழியில்நி

தன் துகிலொடு - தனது துகிலும்

சரிவளை - கைவளைகளும்

கழல் கின்றது-கழன்றொழியப்பெற்றான்.

ஏ - இதென்ன அநியாயம்!.

குறிப்பு:—“இலயந்தன்னல்” என்றவிடத்து, அம்—சாரியை. அன்றிக் கே, “இலயந்தன்னல்” என்றுபாடமாகில், இல் அயம் எனப்பிரித்து, இல் என்று உள்ளாய், “அயமென்ப நீர் தடாகம்” என்ற நிகண்டின்படி, அயம் என்று ஜலமாய், ஓர் இலமமென்றது திருப்பவளத்துக்குட்பட்டதொரு ரஸ மென்றபடியாய், சிந்தரப் பொடியை அதாரமருத்தினால் நனைத்துக் குழைத்து அதைத் திருநாமமாகச்சாத்தி என்றுபொருள்கொள்க. அன்றிக் கே, “இலயந்தன்னல்வருமாயப்பிள்ளை” என இயைத்து, “இலயமே கூத்துங் கூத்தின்கி கற்பமு மிருபேரென்ப” என்ற நிகண்டின்படி கூத்தாடிக்கொண்டு வருகின்ற’ எனஉரைத்துக் கொண்டுகூட்பேப்பொருள்கோளாகக் கொள்வாரு முளர்; இப்பொருளில் ‘இலயம்’ எனினும் ‘இலையம்’ எனினும் ஒக்குமென்க. முதற்குறித்தபொருளில், நேரியதாய் நீண்டு ஒட்டினகிடத்திலே பற்றுப்படி இலையதாய் நிறத்திருப்பதொரு இலையைத்திருநெற்றியிலே திருநாமமாக இட்டனென்க. இரண்டாவது யோஜனையில், “சிந்தரப்பொடிக்கொண்டு”, என்பதை மீண்டுங்கூட்டிக்கொள்க. கீழ்ஆறும்பாட்டில் சிந்தரப்பொடியைத் திருநெற்றியில் திலகமாகச்சாத்தினபடி சொல்லிற்று; இப்பாட்டில் அதனைத் திருக்குழல்மேல் அலங்காரமாகத்தூவினபடி சொல்லுகிறதென்று வா சிகாண்க. ‘கண்ணபிரான்வரும்வழியில் எதிர்நோக்கி நின்று அவனைக்கா முற்றுத் தம்மனோரத்ததின்படி அவனோடு பரிமாறப்பெறாமல் உடனே உடலிளைத்து வளைகழல்பெற்றார் பலருண்டு; அவர்களைப்போல் நீயும்வளை யிழவாதேகொள்’ என்று என்மகளைநோக்கி நான்முறையிடச்செய்தேயும், அவள் அப்பேச்சைப்பேணாமல் அவ்வழியில்நின்று துகிலையும் வளையையுந் தோற்றுத் தவிக்கின்றாளென்று ஒருத்தியின்தாய் இரங்குகின்றாள். சந்தி- ஸுத்தி; பலர்கூடுமிடம். கண்டிர்—முன்னிலையசை. “நங்கை சரிவளைகழல்கின் றாள்”என்னவேண்டியிருக்க, “கழல்கின்றது” என அஃறிணையாகக் கூறியது— வழுவமைதி; சரிவளைகழல்பெற்றவாறு என்னே! என்று முரைக்கலாம்.

வலங்காதின் மேல்தோன்றிப் பூவணிந்து மல்லிகை வனமாலை மௌவல்மாலை சிலிங்காரத் தால்சூழல் தாழலிட்டே தீங்குழல் வாய்மடேத் தாழியுதி அலங்காரத் தால்வரு மாயப்பிள்ளை யழகு கண் டென்மக ளாசைப்பட்டு விலங்கினில் லாதேதீர் நின்னுகண்டிர் வெள்வளை கழன்மமேய்ம் மெலிசின்றதே.

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, ௪ - திரு - தழைகளும். ௧௧௧

வலங் காதி - வலது காதி
மேல்தோன்றிப் பூ-செங்காந்தள் பூவையும்
(திருமார்பில்)
வனம் மல்லிகை } காட்டுமல்லிகை மாலை
மாலை } பையும்
மௌவல் மாலை - மாலதிபுஷ்பமாலைபையும்
அணிந்து - அணிந்து கொண்டு,
சிலிங்காரத்தால் - அலங்காரமாக
குழல் - திருக்குழல்களை [கொண்டு
தாழ்விட்டு - திருமுதுதலில்) தொங்கவிட்டுக்
கீழ் குழல் - இனிமையான வேய்க்குழலை
வாய் மடுத்து - திருப்பவளத்தில் வைத்து
ஊதி ஊதி - வகைவகையாக ஊதிக்கொ
ண்டு,
அலங்காரத்தால் - (நீழ்ச்சொன்ன) அலங்
காரங்களோடே
வரும் - வாராநின்ற

ஆயர் பிள்ளை - இடைப்பிள்ளையான கண்
[ணபிரானுடைய
அழகு - வடிவழகை
என் மகள் கண்டு - என்மகள் பார்த்து
ஆசைப்பட்டு - (அவனிடத்தில்) காமம்கொ
ண்டு,
(இவ்வழிவழகு - கண்டவர்களை வருத்
தும் என்று கண்ணைமாறவைத்துக்
கடக்க நிற்க வேண்டியிருக்க,
விலங்கி நில்லாது - (அப்படி) வழிவிலங்கி
[நில்லாமல்
எதிர் நின்று - (அவனுக்கு) எதிர்முகமாக
[நின்று
வென் வளை (தனது) சங்குவளைகள் கழ
கழன்று } லப் பெற்று
மெய் மெலிதின்றது - உடலும் இளைக்கப்
[பெற்றான்.

குறிப்பு: - வனம் என்று அழகுக்கும் போ. மௌவல் என்று - மல்லிகைக்
கும் முல்லைக்கும் மாலதிக்கும் போ; “மல்லிகை மௌவல்,” “மௌவலுந்
தளவமுந் கற்பு முல்லை,” “மாலதி மௌவலாகுமென்ப” என்பவை. சேந்
தன்திவாகரம். சிலிங்காரம் - ஸ்ரீஹாரம்; அலங்காரமென்றபடி. தீம் - இனி
மை; “தீ மு மதுரமுந் தேமுந் தேக்கும், ஆயநான்குந் தித்திப்பாகும்” என்
பது நிகண்டு. மெய் மெலிகின்றது - இதுவும் கீழிற்பாட்டுக்களிற்போல,
வழுவமைதி. (க)

விண்ணின்மீ தமரர்கள் விருப்பித்தொழ மிறைத்தாயர் பாடியில் வீதியுடே
கண்ணன்கா லிப்பின்னே யெழுந்தருளக்கண் டினவாய்க் கன்னிமார் காமுற்ற
வண்ணவண் டம்பொழிற் புதுவையர்கோன் விட்டுசித் தன்சொன்ன மாலைபத்து
பண்ணின்பம் வரப்பாடும் பத்தருள்ளார் பரமான வைகுந்த நண்ணுவரே. [ம்

விண்ணின் மீது - பாமாகாசமாகிய ஸ்ரீவை
[குண்டத்திலே
அமரர்கள் - நித்பவஞ்சிகள்
விரும்பி - ஆதரித்து
தொழ - ஸேவியாகிநகச் செய்தேபும்
கண்ணன் - ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மா
மிறைத்து - (அவர்களை மதியாமல்) மேன
[ணித்து
ஆயர் பாடியில் - திருவாய்ப்பாடியில்
(வந்து அவதரித்து)
வீதி ஊடே - தெருவேற
காலி பின்னே - பசுக்களின் பின்னே
எழுந்தருள - எழுந்தருளா நிற்க,

(அவ்வழகை)
இள ஆய் கன்னிமார் - புலதிகளான இடை
[ப்பெண்கள்
கண்டி - பார்த்து
காமுற்ற வண்ணம் - காமவிகாரமடைந்த
[படியை, -
வண்டு அமர் } வண்டுகள் படிந்த சோலைக
பொழில் } லையுடைய
புதுவையர் கோன் - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்
[ளார்க்குத் தலைவரான
விட்டு சித்தன் - பெரியாழ்வார்
சொன்ன - அருளிச்செய்த

<p>மாலே பத்தும்—சொல்மாலையாகிய இப்பத் [துப் பாசுரங்களையும் இன்பம் வர - இனிமைபாக பண் - பண்ணிலே பாடும் - பாடவல்ல</p>	<p>பத்தர் உன்னார்—பத்தர்களாயிருக்கும்வர்க பரமான - லோகோத்தரமான [ள் வைகுத்தம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்தை நண்ணுவர் - அடையப் பெறுவர்கள்.</p>
---	---

குறிப்பு:—ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நிகழ்ந்திருக்கின்றனவரும் தன்னித்தொழா
நிற்கவும் எப்பெருமான் அவ்விடத்தே ழிற்றிருந்து தனது பாத்துவத்தைப்
பாராட்டலாமாயிருக்க, அங்ஙன் செய்யாது இடைச்சேரியிலவந்து பிறந்
தது தனது ஸௌசீல்யத்தை வெளிப்படுத்துகைக்காகவென்க. காழற்ற—
'காமம் உற்ற' என்பதன் கொருத்தல். பத்தர்—ஐதர். இப்பாட்டால் இந்
திருமொழிகற்றாக்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டியவரார். ... (க)

அடி:—தனது வல்லி கரிகை குன்று சுற்றி சித்திரம் சால நிறுதுப்பொடி வல்லம்
வின் அட்டி.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஐந்தாம் திருமொழி

அட்டுக்குவி.

அவதாரிகை:—திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்கள் வழங்கப்படி நிகழியுணைக்கென்று
சமைத்த சோறு முதலியவற்றை யடங்கலும் கண்ணபிரான் ஆக்கிய நிரனுக்கு இட
வொட்டாமல் கோவர்த்தமலைக்கு கடுவித்துப் பின்பு தானே ஒருதேவதாரூபந்
கொண்டு அவற்றை அடைய அமுதுசெய்துவிட, பிறகு கீர்திரன் பசிக்கோபத்தினால்
மேகங்களை விவி ஏழுமான் விடாமடைபெய்விக்க, கண்ணபிரான் அக்கோவர்த்தநகரிகி
யைக் குடைபாகத்துக்கிக் கோக்களையும் கோவலரையும் காத்தருளின பேருதவியை
ஆழ்வார் பெருக்கமதித்து அவ்வரலாற்றை விரிவாக அருளிச்செய்து இனியராகிருந்
இத்திருமொழியில்.

அட்டுக் குவிசோற் றப்பருப் பதமுந்
தயிர்வா வியுநெய் யளறு மடங்கப்
பொட்டத் துற்றுமா ரிப்பகை புணர்த்த
பொருமா கடல்வண் ணன்பொறுத் தமலை
வட்டத் தடங்கண் மடமான் கன்றினை
வலைவாய்ப் பற்றிக்கொண் டேற மகளிர்
கோட்டைத் தலைப்பால் கொடுத்து வளர்க்குந்
கோவர்த்த தனமென்னுங் கோற்றக் குடையே.

(க)

குற மகளிர்—குறப்பெண்கள்,
வட்டம் } வட்டவடிவான பெரிய கண்
தட கண் } களையுடையதும்
மடம் - (தனது தாய்க்கு) வசப்பட்டிருப்ப
[துமான
மான் கன்றினை - மான்குட்டியை
வலை வாய் - வலையிலே

பற்றிக் கொண்டு - அகப்படுத்தி
(பின்பு அதனைத் தங்களுடைய தாக
அபிமானித்து, அதற்கு)
கோட்டை - பஞ்சக்கருளின்
தலை - துணிபாலே
பால் - பாலே
கொடுத்து - எடுத்து ஊட்டி

வளர்க்கும் - வளர்க்கைக்கு இடமான
கோவர்த்தனம் } 'கோவர்த்தனம்' என்ற
என்னும் } பெயரை யுடையதும்
கொற்றம்-வெற்றியை யுடையதுமான
குடை-குடையானது (பாசெனில்?)
அட்டு - சமைத்து
சுவை - சுவைக்கப்பட்ட
சோறு - சோறுதிற
பருப்பதமும் - பர்வதமும்
தயிர் - தயிர்த்திரளாகிற
லாவியும் - ஓடையும்
செய் அளவும் - செய்யாகிற சேறும்
அடக்க - ஆகிய இவற்றை முழுதும்

பொட்ட - விரைவாக [ஒரேகடனமாக]
துற்று - அழுதுசெய்து விட்டு,
(இப்படி செய்கையினாலே இந்திரனாக்
குக் கோபம்மூட்டி அவன் மூலமாக)
மாரி - மலையாகிற
பகை - பகையை
புணர்த்த-உண்டாக்கின
பொருமா } அலைபெற்றிற் பெரிய
கடல் வண்ணன் } கடலினது நிறம்போன்
[நிறிந்ததனை கண்ணபிரான்
பொறுத்த - (தனது திருக்கைவிரலால்)]
[துக்கின
மலை - மலைபாம்.

குறிப்பு:—‘தன்னுசகடத்தாற்புக்க பெருஞ்சோற்றை’ என்றபடி வண்டி வண்டியாகவந்து திரண்டுக்கிடந்த சோற்றின்மிகுதியைப்பற்றிச் ‘சோற்றுப்பருப்பதம்’ எனப்பட்டது. மலையில் ஓடைகளுஞ் சேறுகளும் இன்றியமை யாதனவாதலால், இங்குக் தயிர்த்திரளை ஓடையாகவும் நெய்ப்பெருக்கைச் சேறுகளும் உருவாகப்படுத்தினரென்க. சோற்றுத்திரளில் தொட்டியாகக் கட்டி அதில் தயிரையும்நெய்யையும் நிரைத்தமை தோற்றும். ‘நெடுநாளாக இந்திரனுக்குச்செய்துவந்த இப்பூஜையை நீ உனக்காக்கிக்கொள்ளவொட்டோம்’ என்று சிலஇடைவர் மறுப்பர்களோ என்று சங்கத்துப் பொட்டத் துற்றினாற்று; ஓர் இமைப்பொழுதளவில் அவற்றையெல்லா மழுதுசெய்திட்டனன். இவன் இவ்வாறுசெய்யவே, பூஜையை இழந்த இந்திரன் பசிக் கோபத்தினால் புஷ்கலாவர்த்தகம்முதலிய மேகங்களை ஏவி ஷிடாமழைபெய் வித்ததனால் அம்மழையாகிறபகைக்குக் கண்ணபிரான்காரணமானமைபற்றி ‘மாரிப்பகைபுணர்த்தி’ என்றார்.

பின்னிரண்டடிகளின் கருத்து;—குறப்பெண்கள் அழகிய மான்களை வளர்க்கவிரும்பி அவற்றை வலைவைத்துப்பிடிப்பித்துத் தங்கள் குடங்கா லில் அவற்றை இருத்திப் பஞ்சுச்சுருள்களின் துனியால் அவற்றுக்குப்பா ஷட்டிவளர்க்கப்பெற்ற மலை என்றவாறு. அவை அப்பஞ்சுச்சுருளின் துனியைத் தந்தாய் மூலையாகப் பாவித்து உறிஞ்சுகமென்க.

அட்டு என்றவினையெச்சத்தில் அடு என்ற குறிலிணைப்பகுதி ஒற்றிரட்டி இறந்தகாலங்காட்டிற்று. ஊர்வசியை உருப்பசி என்னுமாபோலே, பர்வதத் தைப்பருப்பதமென்கிறது. வாலி-வாலீ. வட்டம்-வட்டும் என்றவடசொல் விகாரம்; நூதும் என்றவடசொல் ‘நட்டம்’ எனவருதல்போல, வலைவாய்= வாய்-ஏழனுருபு. குறமகளிர்—குறிஞ்சிநிலமக்கள். கொட்டைத்தலை - மூன் றும்வேற்றுமைத்தொகை. பசுக்களுக்குப் புல்லுந்தண்ணீரும் நிரம்பக்கொ டுத்து வளர்த்ததனால் மொவாய்நும் என்பதுகாரணப்பெயர். பெருத்தமழை யை வென்று ஒருவரமேல் ஒருநீர்த் துளி விழாதபடி கவிந்து நின்றமைபற்றிக் ‘கொற்றக்குடை’ எனப்பட்டது; கொற்றம்-ஜயம். கடல்வண்ணன்பொறுத்

தமலை-கோவர்த்தனமென்னும்கொற்றக்குடையாம் என்றுமுறையேஇயைப் பிழையுக்காது.

இத்திருமொழியில் சிலபாட்டுக்களின் பின்னிரண்டடி களுக்கு உள்ளுறைபொருள் [ஸ்வாபட்சம்] கூறக்கடவோம். இதற்கு உள்ளுறைபொருள் யாதெனில்:— (வட்டம்—வட்டம்) தனது வர்ணாசிரமவருத்தத்தில் விசாலமான ஆனந்தையும், அதனை உபதேசித்தருள்ள ஆசிரியர்கள்பக்கல் ஹதைமையார், ஸ்வரத்தினால் அசுத்தியையுமுடையானொருவனை ஆசாரியனாவன் “வாகுதேவன் வலையுனே” என்றபடி—என்பெருமானாகிற வலையில் கப்படுத்தி, அவனுக்கு ஸகலவேத சாஸ்திரதாப்பரியமாய் * பாலோடமுதன்னவாயிரமாகிய திருவாய்மொழியை உரைத்து வளர்க்குந்தன்மையைச் சொல்லிற்றாகிறது; எனவே, இப்படிப்பட்ட மஹாதுபாவர்கள் உறையுமிடமென்று அம்மலையின் சிறப்பைக்கூறியவாறும். இனி, அவரவர்களின் புத்திசமத்தாரத்துக்கேற்ப வகைவகையாக உள்ளுறை உரைக்கலாம். இப்படிப்பட்ட ஸந்திவேசங்களில் ஸ்வாபட்சப்பொருளை முக்கியமாகக்கூடவதென்க. (க)

வழுவோன் மயில்லாச் செய்கைவா னவர்கோன்
வலிப்பட்ட முனிந் துவிகே கப்பிட்ட
மழைவந் தேழுநாள் பெய்துமாத்தடைப்ப
மதுகு தனேதே துமறித் தமலை
இழவு தரியா ததோற்ற் றுப்பிடி
யிளஞ்ச யந்தோடர்ந் துமுடு குதலங்
குழலி யிடைக்கா லிட்டேதீர்ந் துபொருங்
கோவர்த்த தனமென்னுங் கோற்றக் குடையே. (உ)

(இத்திரபட்டம் பெறுதற்காகச் செய்த வாசனாச்சத்தில்)

ஒன்றும் வழு } ஒரு சிறையுடற்ற செ
இல்லா செய்கை } மலையுடைய
வானவர் கோன் - தேவேந்திரனுடைய
வலி பட்டு - பலாத்தாரத்துக்கு உட்பட்டும்
முனிந் துவிகே } அவ்விந்திரனால் கோப
கப்பிட்ட } ததுடன் உட்பட்டு

[முன்ன

மழை - மேகங்களானவை [வந்து
வந்து-(அகாலத்திலே குமுறிக்கொண்டு)
எழுநாள் } ஏழுநாளளவும் (இடைவிடா
பெய்து } மல், வரவர்த்து
மாத்தடைப்ப - (திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள

[ஸ்ரீவஜ்ஜநங்களிடையவும் ஸஞ்சா
[ரத்தை] நன்றாகத்தடுத்த வளவில்,
மது குதன் - கண்ணபிரான்

எடுத்து-(ஸ்ரீவஜ்ஜநங்களையும் காப்பதற்காக
[அடிமண்ணோடு கிளப்பி] எடுத்து

மறித்த-தலைநீழாகப் பிடித்தருளினீ
மலை-மலையானது (எது என்னில்);

இளசியம் - சிங்கக்குட்டியானது
தொடர்ந்து - (யானைக்குட்டியை நலிவதா
[கப்] பின்தொடர்ந்து வந்து

முநிகுதலும்-எதிர்த்தவனவிலே,
இழவு தரியாதது } (தன்குட்டியின்) வரு
ஒர் சுற்றுப்பிடி } தத்ததைப் பொறுக்க
[மாட்டாத (அக்குட்டி

[பைப்] பெற்ற பெண்ணையானது
குழலி - (அந்தக்) குட்டியை

கால் இடை } (தனது) நான்கு கால்களின்
இட்டு } நலிவில் அடக்கிக் கொண்டு
எதிர்த்து - (அந்தச் சிங்கக்குட்டியோடு)

[எதிர்த்து

பொரும் - போராடப் பெற்ற
கோவர்த்தனம்***குடையே—,

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, ௫ - திரு - அட்டுக்குவி. ௨௦௩

குறிப்பு:—தேவேந்திரனை வருவொன்றுமில்லாச் செய்கையனாகக் கூறியது அவனதுநினைவாலுமாம்; விபரீதலக்ஷணையுமாம். வானவர்கோன் என்பதை மூன்றாம்பேற்றுமைத்தொகையாகக்கொண்டு, தேவேந்திரனால் எனப் பொருளுரைத்து, வலிப்பட்டு முனிந்துவிடுக்கப்பட்ட-வலிமையாக[அதிக நிஷ்ட்டோரமாக]க்கோபித்து அனுப்பப்பட்ட என்றுரைக்கவுக்கிடும்.

மாத்தடைப்ப—(புறம்பு ஸஞ்சரித்தலை)நன்றாகத்தடைசெய்ய என்றபடி; மா என்பது-பெருமையை உணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்; தடைப்ப என்கிற விது-தடை என்ற பெயர்ச்சொல்லடியாப்பிறந்த வினையெச்சம்; தடு என்ற வினைப்பகுதியடியாப் பிறந்தால் தடுப்ப என்றாகும். அரும்பத உரைகாரர் “மாற்றடைப்ப” என்றுகொண்டு, “மாற்றை-எதிரியை, அடைப்ப” என்றெழுதியது பொருந்துமாற்றைப் புலவர்தாமே பரிசீலிக்க. மதுசூதன்—மது என்ற அஸாரனைக்கொன்றவன்; மது—வேதத்தை அபஹரித்துக்கொண்டு சென்ற அஸாரர்க்கிரிபுவரில் ஒருவன். பின்னிரண்டடிகளின் கருத்து;—ஒரு பெண்யானையானது தன்குட்டியை ஒரு சிங்கக்குட்டி நலிவதாகவந்து சிறிநவவினிலே அத்துன்பத்தைப்பொறுக்கமாட்டாமல் அந்தத் தன் குட்டியைத் தனது நான்கு கால்களினுள்ளே அடக்கி மறைத்துக்கொண்டு அச்சிங்கக்குட்டியை எதிர்த்துப்போர்செய்தற்கிடமான கோவர்த்தனமலை என்க. இனி, இழவு என்பதற்கு, விட்டுப்பிரிதல் என்று பொருள்கொண்டு வேறுவகையாகவும் கருத்துக்கூறலாம்; குட்டியுந்தானுமாயிருந்த ஒருபெண் யானை, தன்னை நலிவாகத் தனது சிங்கக்குட்டியோடு தான் பொருநினைத்து அப்போது தன்குட்டியை இறைப்பொழுதும் தனித்துவிட்டிருக்கமாட்டாத தான் அக்குழுவியைத் தன்காலிடையிலடக்கிக்கொண்டு போர்செய்ததாகக் கொள்க.

இதற்கு உள்ஹைபொருள்;— தன்னைப்பற்றிக்கிடக்கும் சிஷ்யனுடைய விரஹத்தைப்பொறுக்கமாட்டாத ஆசார்யனுவன், அச்சிஷ்யனைத் தொடர்ந்து முடிப்பதாகவருகின்ற வாஸநாருபகருமங்களுக்கஞ்சி, அவனைத் தன்திருவடிகளுக்கு அந்தரங்கனாக்கிக்கொண்டு அக்கருமவாஸனையை நீக்க முடிக்குந்தன்மையைச்சொல்லிற்றுகிறது. (௨)

அம்மைத் தடங்கண் மடவாய்ச் சியரு
மாநாயருமா நிரையு மலறி
எம்மைச் சரணேன் றுகொள்ளென் றிரப்ப
விலங்காழிக்கையெந் தையெடுத் தமலை
தம்மைச் சரணேன் றதம்பா வையரைப்
புனமேய் கின்றமா னினங்காண் மினேன்று
கோம்மைப் புயக்குன் றர்சிலை குனிக்குங்
கோவர்த் தனமேன்னுங் கோற்றக் குடையே.

(௩)

அம் - அழகிய

மை-மை அணிந்த

தட - விசாலமான

கண் - கண்களையும்

[டைய

மடம் - 'மடப்ப' என்ற குணத்தையும்

ஆய்ச்சியரும் - இடைச்சிகளும்

ஆன் ஆயரும் - கோபாலர்களும்

ஆ சிரையும் - பசுக்கட்டமும்

[பிட்டு

அலறி-(மழையின் கனத்தால்) கதறிக்கூப்

எம்மை சுண்ண

ஏன்று கொள் என்று

‘எம்பிரானே !

நீ) எமக்கு ரக்ஷ

களு யிருக்குத்த

[ன்மையை ஏற்றுக் கொள்ள வேணும்

இரப்ப - பிரார்த்திக்க, [என்று

(அவ்வேண்டுகோளின்படியே)

இலங்கு - விளங்காநின்ற

ஆழி - திருவாழி ஆழ்வானே

கை - கையிலே உடையனப்

[ன்

எத்தை-எமக்கு ஸ்வாமியான கண்ணபிரா

எடுத்த-(அவற்றை ரக்ஷிப்பதற்காக) எடுத்த

மலை-மலைபாவது (எது என்னில்?);—

கொம்மை புயம்-பருத்த புழுக்களையுடைய

குன்றர் - குறவர்கள்,

தம்மை - தங்களை

[கிற

சரண் என்ற - சரணமென்று பற்றியிருக்

தம் பாவையரை - தங்கள் பெண்களை,

(கொல்லையிலே வியாபரிக்கிற அப்பெண்

களின் கண்களைக்கண்டு 'இவை

மான்பேடைகள்' என்று ப்ரமித்து)

புனம் மேய்கின்ற

மான் இனம் காண்

மீன் என்று

[டக்களைப்பாருங்கோள்' என்று (ஒரு

[வர்க்கொருவர் காட்டி)

(அவற்றின்மேல் அம்புகளை வீடுவதாக)

சிலை - (தமது) வில்லை

குனிக்கும் - வலையாடின் மூன்றுள்

கோவர்***குடையே.

குறிப்பு:— எம்மைச் சரணேன்றுகொள் என்றிரப்ப—எங்களை ரக்ஷித் தருள் என்றுவேண்ட என்பது கருத்து. ‘சரணேன்றுகொள்’ என்றபா டத்தை மறுக்க கண்ணபிரான் மலையெடுத்தபோது, கையில் திருவாழி உள் ளதாகச் சொல்லுகிறவிதத்துக்குக் கருத்து என்னென்னில்; கண்ணபிரான் இந் திரனைத் தலையறுக்கவேண்டினால் அது அரியவேலையன்று, கையில் திருவா ழியை எவிக் காரியம்செய்து முடிக்கவல்ல வல்லபையுண்டு, ஆதலும் ஆங் கன் செய்யாதொழிந்தது—‘இந்திரனுடைய உணவைத்தான்கொண்டோ மே, உயிரையுங் கொள்ள வேணுமா’ என்ற கருணையைத் தெரிவித்தவாறும். பின்னிரண்டடிகளின்கருத்து;—மலைக்குறவர் தமக்கு அன்பர்களான குறப் பெண்களின் கண்கள் கொல்லையிலே பரந்திருக்கக்கண்டு அவற்றை மான்க ளாகக்கருதி, ‘இவை நமதுகொல்லையைமேய்த்து அழிக்கவந்தன, இவற்றை நாம் அம்பெய்துகொல்லும்படியைப் பாருங்கள்’ என்று வில்வளைக்கப்பெற்ற மலை என்க; பெண்களின் நோக்குக்கு மான்நோக்கை உவமைசூதுதல் கவி மரபாகையால், இம்மலையிலுள்ள குறத்திகள்*மானேய்மடநோக்கிகள் என் பதைப்பெறுவிக்கும் இவ்வர்ணனை. கொம்மை-வலிவு, புயம்—ஐஃஜம் என்ற வடசொல்லிகாரம்.

இதற்கு உள்ளுறைபொருள்;—பெருங்கொடையாளனாயிருப்பானொரு ஆசிரியன், தன்னைச்சரணமாகப்பற்றியிருக்கும் சிஷ்யர்கள் விஷயந்தரங்க னிற் செல்லாதிருக்கச்செய்தேயும் ‘சுகதி ஷெஹி வாபஸஃ’ என்ற நியா யப்படி அவர்களை விஷயந்தரபரர்களாக அதிசங்கித்து அத்தன்மையை விலக்குவதற்காக அவர்களுக்குப்பிரணவத்தின்பொருளைப் பாக்க உபதேசித் தருளுகிறபடியைச் சொல்லிற்றுகிறது. ‘ஐ ணவொயநஃ’ என்றுபிரண

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ஈ - பத்து, ௫ - திரு - அடங்குவீ. ௨௦௫

வத்தைச் சிலையாக உருவகப்படுத்தியுள்ளமை காண்க. ஆத்துமா எம்பெரு
மானுக்கொழிய மற்றொருவர்க்கும் சேஷமன்று என்றதெளிவைப் பிறப்பிக்
கின்ற ப்ரணவத்தை உபதேசிக்கவே, அவ்விஷயந்தரப்பராவண்யம் விலகு
மென்க. (ஈ)

கடுவாய்ச் சினவேங் கட்களிற் றினுக்குக்
கவள மெதேதுக் கோடுப்பா னவன்போல்
அடிவா யுறக்கை யிட்டேழப் பறித்திட்
டமரர் பேருமான் கொண்கின் றமலை
கடல்வாய்ச் சேன்றுமே கங்கவிழ்ந் திறங்கிக்
கதுவாய்ப் படநீர் முகந்தே றியெங்குந்
குடவாய்ப் படநீன் றுமழை பொழியுந்
கோவர்த் தனமென்னுந் கோற்றக் குடையே'

(சு)

கடு வாய் - பயங்கரமான வாயையும்
சினம் - மிக்க சிற்றத்தையும் [ய
வெம் கண்-தீக்ஷணமான கண்களையுமுடை
களிற்றினுக்கு - ஒரு யானைக்கு
கவளம் - சோற்றுக் கபளத்தை
எடுத்து - திரட்டியெடுத்து
கொடுப்பான் } கொடுக்கின்ற யானைப்பா
அவன் போல் } கனைப் போல்,
அமரர் பெருமான் - தேவர்களுக்குத் தலை
[வஞ்ச கண்ணிரான்
கை - (தன்) திருக்கைகளை
அடி வாய் } (மலையின்) கீழ் வேர்ப்பற்றி
உற இட்டு } லே உறுப்படியாகச் செலுத்
[தி(மற்றொரு திருக்கையினலே மே
[லே பிடித்து)
எழப் பறித்திட்டு - கிளரப் பிடுங்கி
கொண்டு நின்ற - (தானே) தாங்கிக்கொ
[ண்டு நின்ற

மலை - மலையாவது (ஏது? என்னில்;-)
மேகம் - (புஷ்கலாவர்த்தகம் முதலிய) மே
[கங்கள் (இந்திரனால் ஏவப்பட்டு)
கடல் வாய் } கடலிடத்துச் சென்று
சென்று }
இறங்கி கவிழ்ந்து - (அங்கு) இறங்கிக் கவி
[ழ்ந்து கிடந்து
கதுவாய்ப்பட - (கடல்) வெறுந்தரையாம்
[படி
நீர்-(அங்குள்ள) நீர் முழுவதையும்
முகந்து - மொண்டு கொண்டு
ஏறி-(மீண்டும் ஆகாசத்திலே) ஏறி
எங்கும் - திருவாய்ப்பாடி யடங்கலும்
குடம் வாய்ப் } குடங்களில் நின்றும் நீரை
பட நின்ற }ச் சொரியுமா போலே
மழை பொழியும்-மழைபொழியாதற்கப்
[பெற்ற
கோவர்த்*குடையே-.

குறிப்பு:—கண்ணிரான் மேகமழையைத்தடுப்பதற்காக மலையை உய
ரத்துக்கிக்கொண்டு நின்றபடிக்கு ஓர் உவமை கூறுகின்றான்—முதலடியினால்;
மேகத்தை யானையாகவும் மலையைக் கவளமாகவும், அம்மலையையெடுத்துப்
பிடிக்கின்ற கண்ணனைக் கவளமெடுத்துக்கொடுக்கும் பாகனாகவும் உருவகப்
படுத்தியவாறு: ‘மதயானைபோலெழுந்த மாமுகில்காள்’ எனப் பிறவிடத்து
மேகத்துக்கு யானையை உவமையாகக்கூறியுள்ளமைகாண்க. கடுவாய், சினம்,
வெங்கண் என்ற இம்முன்றடைமொழிகளும்மேகத்துக்கும் இயையும்; கேட்
டார் அஞ்சும்படியான முழக்கமும், அடர்த்துக்கொண்டு வர்ஷிக்கநிற்கிற
ஆக்ரஹமும், கொள்ளிவட்டம்போன்ற மின்னற்கழிப்பும் அமையப்பெற்
றிருக்குமிதே மேகங்கள். கடு—கூடா என்றவட்சொல்விசாரம், கவளம்—
கவனம். [அடி வாய் இத்யாதி.] ஒருதிருக்கையை மலையின்கீழ்ச்செலுத்தி மற்ற

றொரு திருக்கைய மலையின்மேற்செலுத்திப் பறித்தெடுத்தானென்க. அடிவாய்—அடியிலே; வாய்—ஏழனுருபு. உற—உன்னும்படி. மேகங்களானவை திருவாய்ப்பாடியெங்கும் மழையைப்பொழிந்துவருந்த, அதனைத் துலைப்பதற்காகத் தூக்கினகுடையாமென்பது—பின்னடிகளின் கருத்து. கதுவாய்ப்படுத்தலாவது—குறைவுபடுதல்; எனவே, கடல் வெறுந்தரையாம் படி என உரைக்கப்பட்டது: வேறுவகையாகவு முரைக்கலாம். இப்பாட்டுக்கு வேறுபொருளைப்பொருள் இல்லை. (சு)

வானத் திலுளளிர் வலியீ ருள்ளீரே

லறையோ வந்துவாங் குமினென் பவன்போல்

எனத் துருவா கியவீ சனெந்தை

யிடவ னெழுவாங் கிடேதே தமலை

கானக் களிபாளை தன்கோம் பிழந்து

கதுவாய் மதஞ்சோரத் தன்கை யேடுத்துக்

கூனற் பிறைவேண்டி யண்ணந்து நிற்குங்

கோவர்த் தனமென்னுங் கோற்றக் குடையே.

(ரு)

எனத்து உரு (முன்பு ஒரு காலத்திலே) கானம் - காட்டு நிலங்களில்

ஆகிய வராற்றும் கொண்டரு களி - செருக்கித் திரிபக்கடவதான

[என

சசன்-ஸ்வாமிபாடி] ணபிரான், யாளை - ஒரு யானைமானது

எந்தை - எனக்குத் தந்தைபா...முள்ளகண் (கனர்பொருது திரியும்போது

வானத்தில்) "மேலிலகத்தி விருப்பவர்க் [ஒரிடத்தில் குத்துண்டு முறித்த)

உள்ளீர் } னே! (நீங்கள்) தன் கொம்பு - தன் தந்தத்தை

வலியீர் } (என்றோ டொக்க) வல்ல உழந்து - இழந்ததனால்

உள்ளீர் ஏல் } மை...எவர்களா யிருப்பீர் கதுவாய்-ஆக்கொம்பு முறித்து புண்பட்ட

[களாகில் மதம் - மதப்பானது [வாழிலே

அறையோ - அறையோ அறையே! சோர - ஒழுகாதிட்க

வந்து - (இங்கே) வந்து தன் கை-தனது துதிக்கையை

வாங்குமின்-இம்மலையைக் கையால் தாங் எடுத்து - உயரத்தாக்கி

[திக்கொண்டு நில்லின்கள்] (ஆகாசத்தில் தோற்றுவிந்து)

என்பவன்போல்-என்று சொல்லுகிறவன் கூனல் பிறை - வளைந்த பிறையை (தானி

[போல் [முந்த கொம்பாகப் பார்த்து)

இடவன்-ஒரு மண்கட்டிபோலே வேண்டி-(அத்தைப் பறித்துக் கொள்ள)

எழுவாங்கி-(ஆராயாமைக்க) கிளரப்பி [விரும்பி

எடுத்த மலை-எடுத்தக்கொண்டு நிற்கப்பெ அண்ணந்து } மேல் போக்கிப் பார்த்துக்

[ற்ற மலையாவது;- நீற்கும் } ண்டிருக்கப் பெற்ற

கோவர்த்**குடையே-.

குறிப்பு:—கண்ணபிரான் மலையை விடாதுவருந்தாது தாங்கிக்கொண்டு நிற்கலை ஒருவகையாக உத்தேசிக்கின்றார்—முதலடியினால்: நாம் ஆகாசத்திலே முகைத்தோமென்று இறுமாந்திருப்பவர்களோ! நீங்கள் மெய்யே வலிவுள்ளவர்களாகில் இம்மலையைச் சுறிது தாங்குங்கள் பார்ப்போம் என்று தேவர்களோ அழைப்பவன் போன்றுள்ளானென்க. அறையோ என்றது—பெளருஷம்தோன்ற மீசைமுறுக்கிச்சொல்லும் வெற்றிப்பாசரம், பாதாளலோ

கஞ்சென்றுசேர்ந்த ஸூரியை ஒட்டுவினித்தெடுத்துத் திருளயிற்றிலே தாங்கி
நின்ற பெருமானுக்கு இம்மலையெடுக்கை அரிதன்றென்பார் “ஏனத்துருவா
கியவீசன்” என்றார். இடவன் என்றா—மண்கட்டிக்குப்பெயர். பின்னடிக
ளின்கருத்து;—ஒருயானையானது கரைபொருது திரியும்போது ஓரிடத்திற்
கொம்பைக்குத்தினவானிலே அக்கொம்பு முறியப்பெற்று அவ்விடத்தில்
மதிரொழுதப்பெற்ற ஆற்றாடையாலே துதிக்கையைத் தூக்கிக்கொண்டு,
வானத்தில் வளைந்துகோற்றும் இளந்திங்களைத் தானிழங்குகொம்பாகப் பரி
ந்து அதனைப்பறித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றஆவலுடன் உயர்முதமாக
வேயிருக்கும்படியைச் சொல்லியவாறு. சுதவாய்—குறையுற்ற இடம்.
கூனல்—வளைவு. அண்ணுத்தல்—மேல்தோக்குதல். இதற்கு உள்ளுறைபொ
ருள்;—ஸம்ஸாரமாகிற மருகாந்தரத்திலே கவித்துத்திரிந் ஆத்துமா
தனது மமகாமழியப்பெற்று மதமாந்ஸ்யங்களும் மழுங்கப்பெற்று ஸத்
துவம் தலையெடுத்து அஞ்சலிபண்ணிக்கொண்டு பங்குந் பாத்மனிலேகாம்ப
முதலிய நான்களைப்பெறவிருப்பி ஊயுத்தகிவிஷ்ணுமிருக்கும்படி யைக்
குறித்தவாரும்: இது மகாராத் தமென்க. (௫)

செப்பா டேய திருமா லவன்றன்

செந்தா மரைக்கை விரலைத் தீனையுங்

கப்பா கமடேத் துமணி நெடுந்தோள்

காம்பா கக்கோடேத் துக்கவித் தமலை

எப்பா டம்பரத் திழிதேள் ளருவி

யிலங்கு மணிமுத் துவடம் பிறழ்ச்

குப்பா யமென நின்றகாட் சிதருங்

கோவர்த் தனமென்னுங் கோற்றக் குடையே. (௬)

செப்பாடு உடைய - ஆர்ஜவருணத்தையு	கவித்த மலை-தலைமீழாகக் கவித்த மலையா
[டையனுய்	[வது;—
திருமால் அவன்-சீரிடபதியான அசுக்கன்	எப் பாடும்-எல்லாப் பக்கங்களிலும்
தன் - தன்னுடைய [ணவிரான்	பரந்து இழி-பரவிப் பெருகாநின்ற
செம் தாமரை } செத்தாமரை மலர்போன்	தென் அருவி - தெளிந்த சுணைநீருருவிக
கை } திருக்கையிலுள்ள	[ளானவை
விரல் ஐந்தினையும் - ஐந்து விரல்களையும்	இலங்கு மணி } விளங்கா நின்ற அழகிய
கப்பு ஆக } மலையாகிற குடைக்குக் காம்ப	முத்து வடம் } முத்தாஹாரம் போல த்த
மடுத்து } முயிலுண்டான கிளைக்கொம்பு	பிறழ } னித்தனியே பாகாசிக்க,
[சுளாக அடைத்து	குப்பாயம் என } (கண்ணிரானுக்கு இது
மணி நெடுந் } அழகிய நீண்ட திருத்தோ	நின்று } ஒரு முத்துச்சட்டையே
தோள் } ள்களை	[ன்று சொல்லும் படியாக.
காம்பு ஆக } (அத்த மலைக்குடைக்குத்) தா	காட்சி தரும்-காண்ப்படப் பெற்ற
கொடுத்து } க்கு காம்பாகக் கொடுத்து	கோவர்**குடையே—.

குறிப்பு:— செப்பாடாவது— இத்திரனுக்கிட்ட சோற்றையடங்கத்
தானமுதுசெய்து மழைபெய்வித்து ‘இவை பட்டதுபடுக’ என்று ஈரமற்ற
நெஞ்சனயிருக்கையன்றிக்கே தான் முன்னின்று ரகித்தருளின செவ்வைப்

பாடு. இக்குணம் பிராட்டியோட்டைச்சேர்த்தியால்வந்தென்பார் திருமால் என்றார். அவன்—முதல்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு. கப்பு— குடைக்காம் பினடியிற் களைவிட்டாற்போன்றுள்ள வேதரண்டங்கள். கோவர்த்தன மலையை ஒருகுடையாக உருவகப்படுத்தியதற்கேற்பத்தடங்கை விரலீந்தும் மலரவைத்த கண்ணபிரான்கைவிரல்களைக்கப்பாகவும் பாஹுரத்தாடத்தைக் காப்பாகவும் உருவகப்படுத்தியவாறுகாண்க. பின்னடிகளின்கருத்து;—(மலை கூரில் சுணைநீரருளிகள் இன்றியமையாதனவாகையால்) இம்மலையில் கண்ட விடமெங்கும் பாவிப்பெருகுகின்ற தெள்ளருவிகளானவை அமைந்துள்ள படியைப்பர்த்தால் கண்ணபிரானுக்காக முத்துச்சட்டை வீர்த்தப்படுத்தப் பட்டுள்ளதுபோலும் என உத்தரோகித்தவாறென்க. குப்பாயம்—சட்டை; “கெய்ப்பை சஞ்சுகி சஞ்சுகம் வரணம். குப்பாயமங்கி சட்டையாகும்” என்பது—திவாகரம்: இங்குச் சந்தர்ப்பம்போக்கி முத்துச்சட்டை எனப் பட்டது. காட்சி—சி விருதிபெற்ற தொழிற்பெயர். இப்பாட்டுக்கு வேறு உள்ளுறைபொருள் கூறவேண்டாமை உணர்க. (சு)

படங்கள் பலவு முடைப்பாம் பரையன்
படர்பூ மீமைத்தாங் கிக்கிடப் பவன்போல்
தடங்கை விரலீந் தும்மல ரவைத்துத்
தாமோ தரன்தாங் குதட வரைதான்
அடங்கச் சென்றிலங் கையை டழித்த
வனுமன் புகழ்பா டித்தங்குட் டன்ககோக்
குடங்கைக் கோண்மேந் திகள்கண் வளர்த்துங்
கோவர்த் தனமென்னுங் கோற்றக் குடையே. (எ)

படங்கள் பலவும் } பல படங்களையுடைய உடை	மந்திகள் - பெண்குரங்குகளானவை, இலங்கையை சென்று
பாம்பு அரையன் - ஆதிசேஷன்	லங்காரகரத் தேரப்போய்
படர் பூமியை - பரம்பன் பூமியை	அடங்க - அவ்வூர் முழுவதையும்
தாங்கி கிடப் } (தன்தலைகளினால்) தாங்கி பவன்போல் } க்கொண்டிருப்பது போல,	சடு அழித்த-சீர்கெடும்படி பங்கப்படுத்தின அனுமன்-சிறிப திருவடியினுடைய
தாமோதரன் - கண்ணபிரான்	புகழ் - சீர்த்தியை
தடகை - (தனது) பெரிய திருக்கைகளி லுள்ள	பாடி - பாடிக்கொண்டு [களை
விரல் ஐந்தும் - ஐந்து விரல்களையும்	தம் குட்டன் களை-தமது(குரங்குக்) குட்டி
மலர வைத்து - மலர்த்தி [விரித்து]	குடங்கைக் கொண்டு - கைத்தலத்தில் படு
(அவற்றாலே)	[ங்கவைத்துக்கொண்டு
தாங்கு - தாங்கப் பெற்ற	கண் வளர்த்தும்--(சீராட்டி) உறக்கப்பெ
தடவரை - பெரிய மலையாவது;—	[ற்ற
	கோவர்***குடையே—.

குறிப்பு:—கண்ணபிரான் ஐந்துவிரல்களாலும் மலையைத்தாங்கிக்கொண்டு நின்றது—ஆதிசேஷன் தனது ஆயிரந்தலைகளினால் பூமியைத்தாங்கிக் கொண்டு கிடப்பகையொக்குமென்றார்—முன்னடிகளால், பலவும் என்றவிடத்து உம்மை—குறைவில்லாமைப்பொருளைத் தருதலால், முற்றம்மை; இசை நிறையென்னவுமாம், அரையன்—அரசன்; ‘ராஜா’ என்றவட சொல்விசாரம்,

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ஈ - பத்து, இ - திரு - அட்டுக்குவி. ௨௦௯

பின்னடிகளின்சுருத்து;— அம்மலையிலுள்ள பெட்டைக்குரங்குகள் பண்டு தம்சுலத்திற்றிற்று பற்பலவீரச்செயல்களைச்செய்த ஹனுமான் இராமபிரானிடத்துப் பெற்றபரிசுகளைப் பாடிக்கொண்டு தங்குட்டிகளை அகங்கையிற்கொண்டு சீராட்டி உறங்கச்செய்யும்படியைக் கூறினபடி. உலகத்திலுங் குழந்தைகளை உறக்கவேண்டுவார் சிலகதைகளைச்சொல்லிச் சீராட்டுதல் வழக்கமாயிருப்பதை அறிசு. குட்டன்—உவப்பினால்வந்த திணைவழுவமைதி.

இதற்கு உள்ளுறைபொருள்;—கபடச்செயல்களுக்கு ஆகரமான இந்திரியங்களின் திறலைவென்ற பாகவதர்களின் ஞானனுட்டானங்களைத் தமது கைக்கடங்கினை சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசித்து இம்முகமாக அவர்களுக்கு அறிவைவளரச்செய்கின்ற மஹாதுபாவர்களின்படியைக் கூறியவாரும். ... (௭)

சலமா முகிற்பல் கணப்போர்க் களத்துச்
சரமா ரிபொழிந் தேங்கும்பூ சலிட்டு
நலிவா னுறக்கே கடங்கோப் பவன்போல்
நாரா யணன்முன் முகங்காத் தமலை
இலைவேய் குரம்பைத் தவமா முனிவ
ரிருந்தார் நடுவே சென்றணர் சொறியக்
கோலைவாய்ச் சினவேங் கைகணின் றறங்குங்
கோவர்த் தனமென்னுங் கோற்றக் குடையே.

(அ)

சலம் மா முகில்—நீர் கொண்டெழுந்தகாள
[மேகங்களினுடைய
பல் கணம் - பல் திரளானது,
எங்கும் - இடைச்சேரியடங்கலும்
பூசல் இட்டு - கர்ஜனை பண்ணிக்கொண்டு
போர்களத்து } யுத்தரங்கத்தில் சரமழை
சரம் மாரி } பொழியுமா போலே நீர்ம
பொழிந்து } மையைப் பொழிந்து
நலிவான் உற-(வரவஜந்துக்களையும்) வரு
[த்தப் புகுந்த வளவிலே
நாராயணன் - கண்ணபிரான்
கேடகம் } கடகு கோத்துப்பிடி
கோப்பவன் போல் } க்குமவன் போல
(குடையாக எடுத்துப் பிடித்து)
முன் - முத்துற வருகிற
பூகம் - வர்ஷமுக்கத்தை
காத்த - தகைந்த

மலை - மலையாவது;—
கோலை வாய்—சொல்லுகின்ற வாயையும்
சினம் - கோபத்தையுமுடைய
வேங்கைகள் - புலிகளானவை
இலை வேய் } இலைகளாலே சமைக்கப்பட்ட
குரம்பை } குடில்களில்
தவம் மா முனிவர் } இருக்கின்ற தபஸ்விக
இருந்தார் நடுவே } னான மஹர்ஷிகளின்
சென்று } ன் திரளிலே புகுர,
(அங்குள்ள ரிஷிகள்)
அணர் சொறிய-(தமது) கழுத்தைச்சொ
[றிய
(அந்த ஸ்கபாரவச்சத்தினால்,
அப்புலிகள்)
நின்று } நின்றபடியே உறங்கப் பெற்ற
உறங்கும் }
கோவர்***குடையே—.

குறிப்பு:—சலம்—ஜலம். கணம்—மணம். களம்—வலம். சரம்—ஸரம். தவம்—தவம். சரமாரி என்றவிடத்து உவமவுருபு தொக்கிக்கிடக்கிறது. பூசலிடுதல்—இடியடித்தல். நலிவான்—நலிவதற்காக.—வீரர்கள் போர்க்களத்தில் நெறுநெறென அம்புகளைப்பொழிவதுபோல மேகங்கள் திரள்திரளாக நீர்கொண்டெழுந்து முழங்கிக்கொண்டு இடைச்சேரியடங்கலும் நீரை

ப்பொழிந்து வருத்தப்புக, கண்ணபிரான் மலையைக்குடையாக எடுத்துக் கையிற்கொண்டு நின்றது—கேடயம் என்னுமாயுதத்தைக் கையிற்கோத்துக் கொண்டு கிற்றலை ஒக்கும். கேடயம் பகைவரை அணுகவொண்ணாதபடி தடுப்பதற் சிறந்த கருவியாவதுபோல இம்மலையும்* மாரிப்பகையைத் தடுத்தலில் வல்லதாதலால் இவ்வுவமை ஏற்குமென்க. கேடகம் எனினும், கேடயம் எனினும் ஒக்கும். முன்முகம் காத்தமலை—முகமென்று வாயைச்சொல்லிற்றாய் அது இலக்கணையால் வாய்மொழியைச்சொல்லக்கடவதாய், முன்பு இடையர்கள் இத்திரபூஷைசெய்யப்புகுந்தபோது அதனைவிலக்குங்கால் “இம்மலையே உங்களுக்கு ரக்ஷகம்” என்று தான்சொன்னவாய்மொழியைத் தவறாமல் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்குக் காரணமானமலை என்றுமுறைக்க இடமுண்டு. நாராயணன்—கருத்துடையடைகொளி; பரிகராங்குராலங்காரம். புலிகளானவை பர்ணசாலைகளில் தவம்புரியாநின்ற ரிஷிகள் கோஷ்ட்டியிற் செல்ல, அவற்றின் கழுத்தை அந்தரிஷிகள்சொறிந்ததாகக் கூறுவது அவர்களின் தவஉறுதிக்குக் குறைகூறியவாறாகாதோ? எனின்; எல்லாப்பதார்த்தங்களும் எம்பெருமான் தன்மையனவேயாம் என்று கைகண்டிருக்கும்ரிஷிகளாதலால் ஒருகுறையுமில்லையென்க; “தஹூதியௌ வெவாஹூமஃ” என்ற சாஸ்த்ரார்த்த அதுஷ்ட்டாநத்தைக் கூறியவாறுமாம். புலிகளின் கழுத்தை ரிஷிகள்சொறியும்போது அவை பரமாதந்தத்துக்குப் பரவசப்பட்டன என்பார், நின்றறுங்கும் என்றார். இருந்தார் தவமாமுனிவர்—இருந்ததவமாமுனிவர் என்றபடி; தெரிநிலைமுற்றுப் பெயரெச்சமாய்வருதலும் நன்னூலார்க்கு உடன்பாடாம். சென்று—செல்ல என்றபடி; எச்சத்திரிபு.

இதற்கு உள்ளுறைபொருள்;—காமம், குரோதம், மதம், மாச்சரியம் முதலிய தீயகுணங்களுக்கு வசப்பட்டொழுக்கின்ற ஸம்ஸாரிகள் அருந்தவமுனிவரான நாதமுனிகள்போல்வாருடைய திருவோலக்கத்திலே புகுந்து வருத்தந்தோற்றநீங்க, அவர்கள் கருணைகூர்ந்து உய்யும்வழிக்கு உடலான பொருள்களை நெஞ்சில் எளிதிற்பதிகியுமாறு உபதேசிக்க, அதனால் அவர்கள் திருந்தி உலகவுணர்ச்சியிலுறக்கமுற்றுப் பேரின்பம்துகருமாற்றைப்பெறு வித்தவாரும். (அ)

வன்பேய் முலையுண் டதோர்வாயுடையன்
வன் னு ணெனநின் றதோர்வன் பரத்தைத்
தன்பே ரிட்கேகோண்டே தரணி தன்னில்
தாமோ தரன்றாங் குதட வரைதான்
முன்பே வழிகாட் டமுகக் கணங்கள்
முதுகிற் பெய்துதம் முடைக்குட் டன்களைக்
கோம்பேற் றியிருந் துகுதி பயிற்றுங்
கோவர்த் தனமென்னுங் கோற்றக் குடையே.

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, ௫ - திரு - அட்கேக்குவீ. உகக

வல் பேய் - கல் நெஞ்சளான பூதனையினு
[டைய

முலை-(விஷந்தடவின்) முலையை

உண்டது ஓர் } (உறிஞ்சி) உண்ட வா
வாய் உடையன் } யையுடையனான

தாமோதரன் - கண்ணபிரான்

தன் பேர்-(கோவர்த்தநன் என்ற) தனது

[திருநாமத்தை

இட்டுக்கொண்டு - (மலைக்கு) இட்டு,

வல் பரத்தை-பலிஷ்ட மானதொரு பா

[ரத்தை(தாங்கிக்கொண்டு)

நின்றது ஓர் } நின்ற ஒரு வலிய தூ

வன் தூண் என } ணைப்போன்று

தரணி தன்னில்-இந் நிலவுலகத்தில்

(உள்ளவர்கள் காணும்படி)

தான் தாங்கு - தான் தாங்கிக்கொண்டு நி

[ன்ற

தட வரை - பெரிய மலையாவது;-

முசு கணங்கள்-முசு என்ற சாதிக்குரங்கு
[களின் திரங்கள்

(தம் குட்டிகளுக்கு)

முன்பே - ஏற்கனவே

வழி காட்ட - ஒருகிளையில் நின்றும் மற்

[றொரு கிளையில்பாயும்வழியைக் காட்டு

கைக்காக

தம்முடை குட்டன்களை-தம் தம் குட்டி

[களை

முதுகில் பெய்து-(தம் தம்)முதுகிலே கட்

[டிக்கொண்டுபோய்

கொம்பு-மரக்கொம்பிலே

ஏற்றியிருந்து-ஏற்றிவைத்து

குதி பயிற்றும்தம்-அக்கொம்பில்நின்றும் மற்

றொரு கொம்பில் குதித்தலைப் பழக்கு

[வியாநிற்சுப்பெற்ற

கோவர்***குடையே-.

குறிப்பு:-கண்ணபிரான் பசுக்களுக்குப் புல்லுந்தண்ணீருங்கொடுத்து வளர்ப்பதனால் தான் பெற்றுள்ள கோவர்த்தநன் என்னுந்திருநாமத்தை அந்த மலைதனக்கு இட்டு அதனைக்குடையாக எடுத்துத் தாங்கிக்கொண்டுநின்றது- வலியதொரு ஸ்தம்பம் பெருஞ்சுமையைத் தாங்கிநிற்பதை ஒக்குமென்று முன்னடிகளால் உவமித்துக் கூறினரென்க. பரத்தை என்றதன்பின் “தாங்கி” என்றொரு வினையெச்சம் வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. கண்ணனைத் தூணாகவும், மலையைத் தூண்தாங்கு சுமையாகவும் உருவகப்படுத்தியவாறுகாண்க. தூண்-ஸூ-ருணா பரம்-ஊரம். கண்ணபிரான் இவ்வற்புதச்செய்கையைப் பிரமன் இந்திரன் முதலியோர்க்குக்காட்டாது பரமகிருபையினால் அற்ப மனிசர்க்குக்காட்டியருளினனென்பார், தரணிதன்னில் என்றார். இனி, “நின்ற தோர்-தன்மேலுள்ளதொரு, வன்பரத்தை-, வன்தூணை-வலியதூ ணைப்போலே[தூண்தாங்குவதுபோல என்றபடி];தாமோதரன்தாங்குதடவ ரைதான்” என வினையெச்சவருவித்தலின்றியே இயைத்துரைப்பாருமுளர்; இதனை, “உஹாஹாரம் ஹுஹை உஹாமிரிம் டியாஸ்” என்றற்போலக்கொள்க.

முசு என்பது குரங்குகளின் ஓர்வகைச்சாதி; சேந்தன்திவாகரத்தில், “காருகம் யுகம் கருங்குரங்காகும்” என்றதற்குப்பின், “ஓரியுந் கலையுந் கடு வனும் முசுவே” எனக்கூறியுள்ளதுகாண்க. குரங்குகளானவை தம்குட்டிக ளுக்குக் கிளைதாவும்வழியைக் காட்டுவதற்காக அவற்றைத் தம்முதுகில்கட் டிக்கொண்டுபோய் ஒருகொம்பிலிருந்து மற்றொருகொம்பிலே குதிக்கும்வித த்தைத் தாம்புந்துறக் குதித்துக்காட்டிப் பயிற்றுவிாநிற்குமென்பது- பின்னடிகளின்கருத்து. குதி-குதித்தல்; முதனிலத்தொழிற்பெயர்.முன்பே- பருவம் நிரம்புவதற்குமுன்னமே என்றவமொன்று.

இதற்கு உள்ளுறைபொருள்;- ஸதாசார்யர்கள் தாங்களபிமாணித்த சிஷ்யர்களைத் தாங்களன்புடனணைத்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு நல்வழிகா

ட்டுகைக்காக வேதசர்கைகளை ஒதுவித்து அவற்றிலேயே அவர்கள் புத்தி
ஸஞ்சாரம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்படி. ஞானோபதேசம்பண்ணும்படியைக்
குறிப்பித்தவாரும், (க)

கொடியே மசேந்தா மரைக்கை விரல்கள்
கோல முமழிந் திலவா டிற்றில
வடிவே றுதிரு வுகிர்நொந் துமில்
மணிவண் ணன்மலை யுமோர்சம் பிரதம்
முடியே றியமா முகிற்பற் கணங்கள்
முன்னேற் றிரரைத் தனபோல வெங்குங்
குடியே றியிருந் துமழை-போழியுங்
கோவர்த்த தனமென்னுங் கோற்றக் குடையே.

(க௦)

கொடி ஏறு-(ரோகாருபமான) த்வஜத்தை	மலையும-மலையும
[யுடைய	(அம்மலையை இவன் எடுத்துநின்ற
செந்தாமரைக் கை-செந்தாமரைமலர்போ	நிலைமையும்)
[ன்ற (கண்ணனது) திருக்கையும்	ஓர் சம்பிரதம்-ஒரு இந்திரஜாலவீத்தை
விரல்கள் - (அதிதூள்) திருவிரல்களும்	[யாயிருக்கின்றது.
(ஏழுநான் ஒருபடிப்பட மலையைத்தா	(அந்த மலை எது? என்னில்;-)
[நகிக்கொண்டு நின்றதனால்)	முடி ஏறிய-கொடுமுடியின்மேலேறிய
கோலமும்} (இயற்கையான) அடிகும்	மா முகில்-காளமேகங்களினுடைய
முழந்தில} அழியப்பெறவில்லை;	பல் கணங்கள்-பலஸமுஹங்களானவை
வாடிற்றில-வாட்டமும்பெறவில்லை;	எங்கும் மழை } மலைச்சரங்களிலெல்லாம்
வடிவு ஏறு-அழகுஅமைந்த	பொழிந்து } மழைபெய்து (வெளுத்த
திரு உகிரும்-திருக்களும்	[சனல்)
நொந்தில-நோவெடுக்கவில்லை;	முன் வெற்றிறரை } அம்மலையினுடைய
(ஆகையால்)	த்தன போல } முன்புறம்நரைத்தாற்
மணிவண்ணன்-நீலமணிபோன்றிறத்த	[போல் தோற்றுப்படி
[னான கண்ணபிரான்	குடி ஏறி இருக்கும்-(கொடுமுடியின்மேல்)
(எடுத்தருளின)	[குடிபுகுந் திருக்கப்பெற்ற
	கோவர்த்தகுடையே--.

குறிப்பு:-கண்ணபிரான் ஏழு நாளாவும் ஏகாகரமாக மலையைத்தாங்
கிக்கொண்டு நிற்கச்செய்தேயும் கை, விரல், நகம் முதலியவையொன்றும்
சிறிதும்விகாரமடையாமையால், இவன்மலையெடுத்து நின்றவிதது தொம்பர
வர்கூத்துப்போலேஒரு கண்கட்டுவீத்தையாகத்தோற்றுகின்றதேயன்றி ஒன்
றும் மெய்க்கொள்ளப்போகவில்லை; மெய்யே மலையைச்சுமந்தானாகில் மேனி
வாட்டமுண்டாகாதொழியுமோ; என்று சமத்தகாரத்தோற்றக் கூறுகின்றார்-
முன்னடிகளில், சம்பிரதம்-ஒருவகை அஞ்சனத்தின் உதவியினால் ஒரு
முஹூர்த்தகாலத்தளவு நிற்கும்படி மாஞ்செடிமுனைக்கச்செய்தல் முதலிய
இந்திரஜாலவீத்தை. இப்படி இந்திரஜாலமெனக்கூறியதனால் இச்செய்கை
அபாரமார்த்திகமென்று சிலர்மயங்கக்கூடுமே எனச்சங்கித்து, அதனைத்
தெளிகிக்குமாறு அருளிச்செய்கின்றார்-பின்னடிகளால். அம்மலையினுள்ள
காரமேகங்கள் அதன்கிரத்திலே நிலச்செழிப்புண்டாம்படி எங்கும்வர்

ஷித்து நீர்கழிந்தமையால் வெளுக்கப்பெற்று அச்சிகரத்தின்மேற் குடியிருக்கும்படியைப்பார்த்தால் அம்மலையின் முன்னெற்றி நரைத்துக்கிடக்கின்ற தோவென்று தோற்றுகின்றதென்று உத்ப்ரேகித்தவாறு. கண்ணபிரான் மழைதடுக்க மலையெடுத்தபோது அதன்மேல் இவ்வாறு மழையுண்டானதாகப் பொருளன்று; உபலக்ஷணமெனப்படும். குடியேறியிருந்து மழைபொழியும்—மழைபொழிந்து குடியேறியிருக்கும்என விசுவாசமாகக் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. வர்ஷியாமல் வெளுத்திருக்கும்காலத்திலும் மேகங்களிருக்குமிடம் மலைத்தலையோரமாதல் அறிக.

இதற்கு உள்ளுறைபொருள்;—வேதாந்த நிஷ்டைடர்களான ஆசாரியர்கள் தம்மடிப்பணிந்த சிஷ்யர்களுக்கு ஸமான அர்த்தங்களை உபதேசித்துத் தாங்கள் சுத்தஸ்வரூபர்களாக இருக்கும்படியைக் குறித்தவாரும். ... (௧௦)

அரவிற் பள்ளிகோண் டரவங் துரந்தித்
டரவப் பகையூர் தியவ னுடைய
குரவிற் கோடிமுல் லைகளின் றறங்குங்
கோவர்த் தனமென்னுங் கோற்றக் குடைமேல்.
திருவிற் போலிமறை வாணர் புத்தூர்த்
திசுழ்பட் டர்பிரான் சோன்மமா லைபத்தும்
பரவு மனநன் குடைப்பத் தருள்ளார்
பரமா னவைசூர் தந்நண் னுவரே.

(௧௧)

அரவில்-திருவனந்தாழ்வான்மீது
பள்ளி கொண்டு - (பாற்கடலில்) பள்ளி
[கொள்பவனும்
(அத்தைவிட்டு ஆய்ப்பாடியில்
வந்து பிறந்து)

அரவம்-காளியநாகத்தை
துரந்திட்டு-ஒழித்தருளினவனும்
அரவம் பகை } ஸர்ப்பசத்ருவான கருட
ணர் தியவனு } னை வாஹநமாக வுடைய
டைய } வனுமான கண்ணனு
[டைய,

குரவில் கொடி } குரவமரத்தில் முல்லைக்
முல்லைகள் நின் } கொடிகள் படர்ந்து அ
று உறங்கும் } மைந்திருக்கப்பெற்ற
கோவர்த்தனம் } கோவர்த்தனமென்ற
என்னும்சொற் } கொற்றக்குடை விஷய
றம் குடைமேல் } மாக, —

திருவில்-நீவைவண்ணவழியாலே
பெரவி-விளங்காநின்ற
மறை வாணர்-வைதிகள் (இருக்குமிட
மான)

புத்தூர்-ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில்
திசுழ்-விளங்காநின்றள்ள
பட்டர் பிரான்-பெரியாழ்வார்
சொன்ன-அருளிச்செய்த
மலை பத்தும்-இப்பத்துப்பாசுரங்களையும்
பரவும் மனம்-அப்பவிக்கைக்கிடானமரஸ்
[வை

நன்கு உடை-நன்றாக உடையரான
பத்தர் உள்ளார்-பத்தர்களாயிருப்பவர்
பரமான வைகுந்தம்-பரமபதத்தை
நண்ணுவர்-அடையப்பெறுவர்,

குறிப்பு:—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டு
கொள்-இப்பாட்டால். திருவாய்ப் பாடியிற் பிறந்து காளியன் கொழுப்பை
யடக்களை கண்ணபிரான் கீர்பாதிசாயியும் கருடவாஹநுமான ஸாக்ஷாத்
பரமாத்மமா என்பதைத் தெளிவிக்கும்—முதலடி. அரவப் பகையூர்திய
வனுடைய—அவன் எடுத்துத்தரித்த என்றவாறு. குரவமரமும் அதனை

மேற் பார்த்த கொடி முல்லையும் சின்னறுங்கு மென்றது—தன்மை நவீற்சி. நன்கு பரவும் மனமுடை என்று மியைக்கலாம்: நன்கு—கு என்ற விசுதி பெற்ற பண்புப்பெயர். “வைகுந்த நன்னுலவரே” எனச் சந்தியாக வேண்டு மிடத்து, “வைகுந்தந் நன்னுலவரே” என நகரவொற்று மிக்கது, செய்யு ளோசை நோக்கி; விரித்தல் விகாரம். (கக)

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆறாந்திருமொழி

நாவலம் பெரிய.

அவதாரிகை:—ஸ்ரீநந்தகோபர்மகனாகப்பிறந்த கண்ணபிரான் தன்சாதிக்கு உரிய வாறு ஒருநான் விருந்தாவனத்திலே நின்று குழலாத, அக்குழலோசையைக்கேட்ட இடைப்பெண்கள் பட்டபாடுகளையும், மேலுலகத்திலுள்ள தேவமாதர் விகாரமடைந்த வாற்றையும், திரயக்ஜந்துக்களுக்கூடத் திகைத்து நின்றபடியையும், மரம்முதலிய அசேதங்களும் மகிழ்வுற்றபடியையும் ஆழ்வார் தனித்தனியேபேசி அத்திருக்குழலோ சையின் வைசித்திரியத்தை அநுபவிக்கிறார்—இத்திருமொழியில்.

[இது—ஆழ்வார் தரமானதன்மையிலே அநுதிசேயத்தது.]

நாவலம் பெரிய தீவினில் வாழும் நங்கைமீர் களிதோ ரற்புதங் கேளீர்
நாவலம் புரியு டைய திருமால் தூய வாயிற்குழ லோசை வழியே
கோவலர் சிறுமி யரிளங் கோங்கை குதுகு லிப்ப வுடலு ளவழிந்தேங்குங்
காவலுங் கடந்து கயிறு மாலை யாகி வந்து கவிழ்ந்துநின் றனரே. (க)

பெரிய—விசாலமான

நாவல் தீவினில்—ஜம்பூதவீபத்தில்

வாழும்—வாழாநின்றுள்ள

நங்கைமீர்கள்—பெண்கள்!

நீர் அற்புதம் } ஒரு ஆச்சரியமான இச்சம்
இது } கதிரை

கேளீர்—செவிகொடுத்துக்கேளுங்கள்;

(யாது அற்புத மென்னில்;)

தூ—சுத்தமான

வலம்புரி உடைய — ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையு

[டைய

திரு மால்—சீரியபதியான கண்ணபிரானு

[டைய

தூய வாயில்—அழகிய திருப்பவளத்தில்

(வைத்து ஊடப்பெற்ற)

குழல்—புல்லாக்குழலினுடைய

ஓசை வழியே—இசையின்வழியாக,

கோவலர் சிறுமியர் — இடைப்பெண்களி

[ஹடைய

இள கொங்கை—இளமுலைகளானவை

குதுகுலிப்ப—(நாங்கள்முன்னே போகிறே

[மென்று நெறித்து) ஆசைப்பட

உடல்—சரீரமும்

உள்—மனஸஸும்

அவிழ்ந்து—சிலிஸமாகப்பெற்று

எங்கும்—எங்குமுள்ள

காவலும்—காவல்களையும்

கடந்து—அதிக்கிரமித்துவிட்டு

கயிறு மாலை } கயிற்றில்தொடுத்த பூமாலை

ஆகி வந்து } கன்போல (த்திரள்திரளா

க) வந்து

கவிழ்ந்து நின்றனர் — (கண்ணனைக்கண்டு

வெள்கிக்) கவிழ்தலையிட்டு

நின்றார்கள்;

[இதிலுமிக்க அற்புதமுண்டோ.]

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, சு - திரு - நாவலம் பெரிய. உகநி

குறிப்பு :—உப்புக்கடல், கருப்புக்கடல், கள்ளுக்கடல், நெய்க்கடல், தயி
ர்க்கடல், பாற்கடல், நீர்க்கடல் என்ற ஏழுகடல்களாலுஞ் சூழப்பட்ட ஏழு
தீவுகளுக்கு, முறையே ஜம்பூத்வீப மென்றும், ப்லக்ஷத்வீப மென்றும், சால்
மலத்வீப மென்றும், குசத்வீப மென்றும், குரோளஞ்சத்வீப மென்றும்
சாகத்வீப மென்றும், புஷ்காத்வீப மென்றும் பெயர்; இவற்றுள் ஜம்பூத்
வீபம் மற்ற எல்லாத் தீவுகளுக்கும் நடுவிலுள்ளது; அதன் நடுவில், மேரு
என்னும் பொன்மலையுள்ளது; அதனைச் சுற்றியுள்ள இளாவ்ருத வருஷத்
தில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ள நான்கு மலைகளைச் சுற்றி நூற்றிசையிலும் நான்கு
மரங்களுள்ளன; அவற்றி லொன்றாகிய நாவல் மரம்—ஜம்பூத்வீப மென்று
இத்தீவின் பெயர் வழங்குதற்குக் காரணமாயிற்றென்று புராணங்கூறும்.
[ஜம்பூ—நாவல்.] மற்றைத்தீவுகள் பலாதுபவத்திற்கே உரியவையாகையா
லும், இத்தீவு பலன்களுக்குச் சாதனமான கருமங்களை அனுட்டித்தற்கு
உரிய இடமாகையாலும் இத்தீவு ஒன்றே சிறப்புறும்; இத்தீவில் நவமகண்
டமான பாரதவருஷத்துக்கன்றே இவ்வுரிமை உண்டென்னில்; ஆம், இத்
தீவுக்கு இக்கண்டம் முக்கியமானமைபற்றி அச்சிறப்பை இத்தீவுக்கு உள்
ளதாகச் சொல்லக் குறையில்லை; இத்தீவினில் மானிடப்பிறவி படைப்பது
அரிய பெரிய தவங்களின் பயனாகுமென்பர். அப்படிப்பட்ட தவங்களைச்
செய்து இத்தீவில் பிறந்த பெண்கள்! நீங்கள் செய்ததவமெல்லாம் என்ன
பயன்படைத்தன? உங்களைப்போல் பலபெண்கள் திருவாய்ப்பாடியிற்
பிறந்து பகவத்விஷயத்தில் அவகாவித்தபடியைப் பார்த்தால் உங்களுக்கு
என்ன பூர்த்தி உள்ளதாகச் சொல்லக்கூடும்? என்ற கருத்துப்பட “நாவ
லம் பெரிய தீவினில்வாழும் நங்கைமீர்கள்!” என விளித்தது.

கண்ணபிரான் வேயங்குழலை வாயில்வைத்து ஊத, அதனேசையைக்
கேட்ட இடைப்பெண்கள் உடலினைத்து மனமுருகி, தங்களுக்குக் காவலாக
வீட்டிலிருக்கின்ற மாமியார், மாமனார் முதலியோரையும் “மூரலி கிங்குரி
ஷுநி” என்று அலக்ஷியம் பண்ணி விட்டுக் கண்ணன் குமுலாது மிடத்
தேறப் புகுந்து, ஒருகயிற்றிலே அடரப் பூக்களை ஒழுங்குபடத் தொடுத்தார்
போல வரிசையாக நின்று கண்ணன் முகத்தைக் கண்டவாறே ‘நாம் நமது
காமத்தை இங்ஙனே வெளிப்படையாக்கினோமே’ என்று வெள்கி, அவன்
முகத்தை முகங்கொண்டு காணமாட்டாமல் தலைகவிழ்ந்து தரையைக்கீறி
நின்றனரென்க. வழியாவது—ஒரிடத்தினின்றும் மற்றோரிடத்தை அடை
விப்பது; இப்பெண்களை அவ்வாறு செய்தது குழலோசையாகையால், குழ
லோசை வழியே என்றாரென்க. குதுகலிப்ப என்றால் சிறக்கும்; கூக—
ஹலிப்ப என்றபடி. முதலடியில், “நங்கைமீர்கள்” என்றவிடத்து, கள்—
விசுதிமேல் விசுதி. அற்புதம்—ஊகம். (க)

இடவ ணரையிடத் தோளோடு சாய்த்திரு கைகூ டப்புகு வம்நெரிங் தேறக்
குடவ யிறுபட வாய்கடை கூடக் கோவிந்தன் குழல்கோ தேனை போது
மடமயில் களோடு மான்பிணை போலே மங்கை மார்கள்மலர்க் கூந்த லவிழ
உடைநெ கிழவோர் தையால் துசில்பற்றி யோல்கியோ டரிக்க ண்டுடநின் றனரே.

கோலிந்தன்—கண்ணபிரான்

இட அணரை - (தனது) இடப்பக்கத்து

[மோவாய்க்கட்டையை

இட தோளொடு } இடத்தோள் பக்கமாக
சாய்த்து } ச்சாய்த்து

இரு கை—இரண்டு திருக்கைகளும்

கூட—(குழலோடு) கூடவும்,

புருவம்—புருவங்களானவை

நெரிந்து ஏற—நெறித்து மேலேகிளரவும்

வயிறு—வயிறுனது

குடம் பட—குடம்போலக்குமிழ்த்துத் தோ
[ற்றவும்]

வாய்—வாயானது

கடை கூட—இரண்டருகுக்குவியவும்

(இவ்வாறான நிலைமையாக)

குழல் கொடு—வேய்க்குழலைக்கொண்டு

ஊதின போது—ஊதினகாலத்திலே,

மடம் மயில்களொடு - அழகியுமான் களை

[யும்

மான் பிணை போலே - மான்பேடைகளை

[யும்போன்றுள்ள

மங்கைமார்கள்—புலவிதிகள்,

மலர் கூட்தல்—(தங்களுடைய) மலரணிந்த

[கூட்தல் முடியானது

அவிழ—அவிழ்ந்து அலையவும்

உடை—அரைப்புடவையானது

நெகிழ—நெகிழவும்

துகில்—(நெகிழ்ந்த) அத்துகிலை

ஒர் கையால்—ஒருகையாலே

பற்றி—பிடித்துக்கொண்டு

ஒல்கி—துவண்டு,

அரி ஒறி கண் } செவ்வரி, கருவரிகள்து

ஒட நின்றனர் } டாரின்றகண்கள் (கண்

[ணபிரான்பக்கவிலே, ஒடப்பெற்றனர்.

குறிப்பு:—குழலுதம்போது மோவாய்க் கட்டையின் இடப்பக்கம் இடத்தோள் பக்கமாகத் திரும்புதலும், இரண்டு கையும் குழலோடு கூடுதலும், புருவம் நெரித்தலும், வயிற்றிலே காற்றை நிறைத்து நிறுத்தி, அத்தனைத் திருப்பவளத்தாலே கிரமமாக விட்டு ஊதவேண்டுகையாலே வயிறு குடம் போல எடுப்பாகத் கோற்றுதலும், குழலின் துளைகளின் அளவுக்கு ஏற்ப வாய்குவித்து குமிழ்த்துப் போதலும் இயல்பாமென்க. அணர்—தாடி; அதுக்கு உரிய இடத்திற்கு ஆகு பெயர். கடை கூட—(வாயின்) இரண்டு ஓரங்களும் ஒன்றுக்கூட; எனவே, குவித்து என்றதாயிற்று: [கடைவாய் கூட—இரண்டு கடைவாய்களு மொன்றோடொன்றுகூட.]கோடு—கொண்டு என்பதன் சிதைவு.

இவ்வாறு கண்ணபிரான் குழலுதுவதைக் கேட்ட இடைப்பெண்கள் இருந்த விடத்தில் நின்றே உடல் விகார மடைந்து மயிர் முடியவிழவும் அரையுடை நெகிழவும் பெற்று “இந்த ஸந்ரிவேசத்துடனே நாம் எவ்வாறு வெளிப்புறப்படக்கூடவோம்” என்னும் ஸங்கோசமுமற்று நெகிழ்ந்ததுகிலே ஒருகையாலும், அவிழ்ந்த முடியை ஒரு கையாலும் பற்றிக்கொண்டு மிகுந்த சிரமத்துடனே ஒடிவந்து அக்கண்ணனைக் கண்ணற் காணப்பெற்றனராம். மடமயில்போல மலர்க்கூட்தல் அவிழவும், மான்பிணை போல ஒடரிக்கணோடவும் என்று இயைப்பர். ஒல்துதல்—ஒடுங்குதல். கண்ஒடநிற்றல்—அவனைக் காட்டு, காட்டு என்று கண்கள் விரைந்தோடி நின்றல். “ஸ்தரீத்வம் பின் னாட்டினாலும் ஒடுகிற கண்ணை நிஷேதிக்கப்போமோ” என்ற ஜீயருரை அறியத்தக்கது. (௨)

வானிள வரக வைகுந்தக் குட்டன் வாசுதே வன்மது ரைமன்னன் நந்தர் கோனிள வரக கோலவர் குட்டன் கோலிந்தன் குழல்கோ தேனை போது வானிளம் படியர் வந்துவர் தீண்டி மனமுரு கிமலர்க் கண்கள் பணிப்பத் தேனள வுசேறி கூந்த லவிழச் சேன்னிவேர்ப் பச்சேலி சேர்த்துநின் றனரே.

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ஈ - பத்து, ஈ - திரு - நாவலம் பேரிய. உகள்.

வான்-பரமபதத்துக்கு
இன அரசு-யுவராஜனாயும்
வைகுந்தர் - அப்பரமபதத்திலுள்ள நிய

சுவிசுருக்கு
குட்டன்-பரிந்து நோக்கவேண்டும்படியா
[னபருவத்தையுடையனாயும்
வாசுதேவன்-வஸுதேவர்க்குமகனாகப்பிற
[ந்தவனாயும்
மதுரை மன்னன் - வடமதுரைக்கு அரசு

[னாயும்
நந்தர்கோன்-நந்தகோபர்க்குப்பிள்ளையாய்
(வளர்ந்து)

இன அரசு-இனவரசனாயும்
கோவலர் குட்டன் - இடையர்களுக்குப்
பரிந்துநோக்கவேண்டும்படியான பின்
னையாயுமுள்ள
கோவிந்தன்-கண்ணபிரான்
குழல் கொடினாதினபோது-;
வான்-ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ள

இன படியர்-போகத்துக்குஉரிய சரீரத்.
[தையுடையரான மாதர்
(ஸ்ரீருந்தாவனத்திலே)

வந்து வந்து } திரள் திரளாகவந்து குவி
சண்டி } ந்து
மனம் உருகி-(தங்கள்) நெஞ்சு உருகப்பெ
[ற்று
மலர் கண்கள்-குவினைமலர்போலழகியகண்
[களினின்றும்]

பணிப்ப-ஆநந்தநீர் துளித்துவிழ
தேன் அளவு-தேனோடுகூடின
செறி கூந்தல்-செறிந்தமயிர்முடியானது
அவிழ-அவிழ,
சென்னி-நெற்றியானது
வேர்ப்ப-வேர்வையுடைய
(இவ்வகை விகாரங்கனையடைந்து)

செவி-(தமது) காதுகளை
சேர்த்து-(அக்குழலோசையிலே) மடுத்து
நின்றனர்-தினைத்துநின்றார்கள்.

குறிப்பு :—கண்ணபிரானது குழலினிசையைக் கேட்ட மேலுலகத்து மாதர் தங்களிருப்பிடத்தில் நிற்கமாட்டாமல் கண்ணினிருக்கு மிடத்தில் கூட்டங் கூட்டமாக ஓடிவந்து அக்குழலோசையை நன்றாகக்கேட்ட பிறகு அவர்களது மனம் நீர்ப்பண்டமாய் உருகிற்று; கண்களினின்றும் ஆந்த பாஷ்பங்கள் துளித்தன; கூந்தல் அவிழ்ந்தன; நெற்றி வேர்த்தது; இப்படிப் பட்டவிகாரங்களை அடைந்து கொண்டே அவ்விசையைக் கேட்டுக்கொண்டு மயங்கிக்கிடந்தனரென்க. பரமபதத்தில் எம்பெருமான் நித்திய ஸூரிகளைத் தலைவராக்கி அவர்களின் கீழே தன்னையமைத்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனியிருக்குந் தன்மைபற்றி வானிளவரசு என்றார்; “ திருவனந் தாழ்வான் மடியிலும் ஸேநாபதியாழ்வான் பிரம்பின் கீழிலும் பெரிய திரு வடி சிறகின் கீழிலுமாயிற்று இத்தத்துவம் வளருவது ” என்பது பட்டரூ ளிச்செயலாம். அந்த ஸூரிகள் இவன் மேலுள்ள பரிசினால் குழந்தைகளு க்குக்குசலம் கோருவதுபோல அநவரதம் இவனுக்கு மங்களாசாஸனம் பண் ணுந்தன்மைபற்றி வைகுந்தக்குட்டன் என்றார்; வைகுந்தர் + குட்டன்;—“சில விகாராமுயர்தினை ” என்பது விதி. பரமபதத்தில் ஸ்வதந்திரர் ஒருவரு மில்லாமையால் அங்கு இளவரசாயிருப்பது, தன்னுடைய ஆசிரிதபாரதந் திரியத்துக்கு ஒக்கும்; இவ்விபூதியிலுள்ளாரடங்கலும் ஸ்வதந்திரராகை யாலே ஈரரசு அறுத்துக்கொண்டு மன்னனாயிருக்கவேண்டுதலால் மதுரை மன்னன் என்றார். இடைச்சேரியிலுள்ள பஞ்சலக்ஷம் குடிக்கும் அரசர் நந்தகோபராகையாலே இவனை நந்தர் கோனிளவரசு என்றார் என்க.

சென்னி என்ற சொல் தலையைக் குறிப்பதாயினும், இங்கு நெற்றியைக் குறித்தது; “ மத்தக மிலாடம் முண்டகம் துதல் குளம், நெற்றி பாலம்

என நிகழ்த்தினரே” என்ற திவாகர நிகண்டில், தலையைக்குறிப்பதான மத்தக மென்ற சொல்லை நெற்றிக்கும் பரியாயநாமமாகக் கூறியுள்ளது காண்க. (ங)

தேனுடன் பிலம்பன் காளிய னென்னுந் தீப்பப் பூகே ளடங்க வழக்கீக்
கான கம்படி யுலாவி யுலாவிக் கருஞ்சிறுக் கன்குழ லாதின போது
மேன கையோடு திலோத்தமை யரம்பை யுருப்பசி யரவர் வெள்கி மயங்கி
வானகம் படியில் வாய்திறப் பின்றி யாடல் பாடலிவை மாறினர் தாமே. (ச)

தேனுடன்—தே நுகாஸூரன்,
பிலம்பன்—ப்ரலம்பாஸூரன்,
காளியன்—காளியநாகம்
என்னும்—என்று சொல்லப்படுகிற
தீப்பப்புகள் } கொடிய பூண்டுகளையெல்
அடங்க } லாம்
உழக்கி—தலையழித்துப்போகட்டு
கான் அகம்—காட்டுக்குள்ளே
படி—இயற்கையாக
உலாவி உலாவி — எப்போதும் உலாவித்
கரு—கரிய நிருமேனியையுடைய
சிறுக்கன்—சிறுபிள்ளையான கண்ணன்
குழல் ஊதின போது—;
மேனகைபொடு—மேனகையும்

திலோத்தமை—திலோத்தமையும்
அரம்பை—ரம்பையும்
உருப்பசி—ஊர்வசியும் (ஆகிற)
அரவர்—அப்ஸரஸ் ஸ்த்
(அக்குழலோசையைக்கேட்டு)
மயங்கி—மோஹமடைந்து
வெள்கி—வெட்கப்பட்டு
வான் அகம்—தேவலோகத்திலும்
படியில்—பூலோகத்திலும்
வாய் திறப்பு இன்றி—வாயைத்திறவாமல்
ஆடல் பாடல் } ஆடுகை, பாடுகை என்கிற
இவை } இக்காரியங்கள்
தாமே—தாமாகவே
மாறினர்—விட்டொழிந்தனர்.

குறிப்பு:—கானக மென்றது—விருந்தா வனத்தை யென்றுணர்க. ஆவ் விடத்தில் கண்ணபிரான் ஊதுகின்ற குழலினிசையைக் கேட்ட மேனகை மூதலிய மேம்பட்ட மாதரும் “இனி நாம் ஆடுகையாவதென், பாடுகையாவ சென்!” என்று லஜ்ஜை கொண்டு பிறருடைய எவதுவின்றித் தாமாகவே அந்த நித்தியகர்மாதாஷ்ட்டாந்தத்தைத் தவிர்த்தனர், எனவே கண்ணபிரா னுடையவிலாஸங்கின் திறம் வீறு பெற்றுள்ளமை போதரும். தேவமாதர் ஆடும்போதை நடையழுகையும், பாடும் போதைப் பாட்டின்பத்தையும் கண்ணபிரானது நடையழுகும் குழலோசையும் வென்றன வென்றவாறு. வாய்திறப்பின்றி—“இனி நாம் வானிலும் நிலத்திலும் ஆட, பாட என்று வாயாறுஞ் சொல்லக்கடவோமல்லோம்” என்று ஆணையிட்டுக்கொண்டபடி.

தேனுடன்—கழுதை வடிவங்கொண்டு நலியவந்த அஸூரன். ப்ரலம் பாஸூரனைக் கொன்றவன் பலராமனாயிருக்க, கண்ணன் கொன்றதாகக்கூறி யது, ஒற்றுமை நயம் நோக்கியென்க. பூண்டுகளென்றது—புன்மைபற்றி. கானகம் படி—காடுநிலத்திலே என்றுமாம்; “திருவயிற்றினகம் படியில் வைத் தும்மையுய்யக் கொண்ட” என்றது காண்க. (ச)

முன்னர சிங்கம தாசி யவுணன் முக்கியத் தைமுடிப் பான்மு வுலகில் மன்ன ரஞ்சமது சூதனன் வாயிற் குழலி னோசைசேவி யைப்பற்றி வாங்க கன்னரம் புடைய தும்புரு வோடு நாரத னுந்தந்தம் வீணை மறந்து தின்ன ரம்மிது னங்களுக் தந்தங் கின்ன ரந்தோடு சிலோமென் றனரே. (ரு)

முன்—முற்காலத்திலே
நரசிங்கம் } நரவரிம்ஹரூபங்கொண்டு
அது ஆகி }
அவுணன்—ஹிரண்யாஸுரனுடைய
முக்கியத்தை—மேன்மையை
முடிப்பான்—முடித்தவனும்
மூ உலகில் மன்னர்—மூன்றுலோகத்திலு
[முள்ள அரசர்கள்
அஞ்சும்—(தனக்கு) அஞ்சும்படியாயிருப்ப
[வனுமான
மதுகுதன்—கண்ணபிரானுடைய
வாயில்—வாயில் (வைத்து ஊதப்பெற்ற)
குழலின்—வேய்ங்குழலினுடைய
ஓசை—ஸ்வரமானது
செவியை—காதுகளை

பற்றி வாங்க—பிடித்திழுக்க,
நல் நரம்பு உடைய - நல்லவீணையைக்கை
[யிலுடைய
தும்புருவோடு - தும்புருமுனிவனும்
நாரதனும் - நாரதமஹர்ஷியும்
தம் தம் - தங்கள்தங்களுடைய
வீணை - வீணையை
மறந்து - மறந்துவிட,
கின்னரமிது } கிந்நரமிதுநம் என்றுபேர்
னங்களும் } பெற்றுள்ளவர்களும்
தம் தம் கின்னரம் - தங்கள்தங்கள் கின்
[னரவாத்யங்களை
தொடுகிலோம் } ‘(இனித்) தொடக்கட
என்றனர் } வோமல்லோம்’ என்று
[விட்டனர்.

குறிப்பு:—வீணை வித்தையில் முதல் வகுப்பில் தேர்ச்சிபெற்ற தும்புரு
நாரதர்கள் கண்ணனது குழலோசையைக் கேட்ட பிறகு, அதுதன்னிலே
ஈடுபட்டுத்தமது வீணைகளை மறந்தொழிந்தனர்; கிந்நரமிதுநங்கள் என்று
புகழ் பெற்றிருக்கும் பேர்களும் இக்குழலோசையைக் கேட்டுத் தோற்றதாக
க்கொண்டு “இனி நாங்கள் எங்கள் கின்னரம் தொடுவதில்லை, எங்களப்ப
னாளை” என்று உறுதியாக உரைத் தொழிந்தனர் என்க.

முன் பொருகால் பிரஹ்மாதாழ்வானுக்காக நரசிங்கவுருவாய்த் தூணில்
தோன்றி ஹிரண்யனூரத்தைக் கிழித்தவரலாறு கீழ்விரிக்கப்பட்டது. முன்
முடித்தான் என இறந்த காலமாகக் கூறவேண்டியிருக்க, எதிர்காலமாகக்
கூறியுள்ளது—இயல்பினாலாகிய காலவருவமைதி; “ஹிரவினு மிக வினு
தெளிவினு மியல்பினும், பிறழவும் பெறுமுகம் காலமு மேற்பழி” என்பது
நன்னூல். வீணையின் தந்திகளைச் சொல்லக்கடவதான நரம்பு என்ற சொல்
இங்கு வீணையைக்குறித்தது இலக்கணையால். ‘கின்னரம் மிதுனங்களும்’
என மகரவிரித்தல், செய்யுளோசை நோக்கியது. “தொடக்கிலோம்” என்று
மோதலாம். (ரு)

செம்பெ ருந்தடங் கண்ணன் றிரடோளன் றேவகி சிறுவன் றேவர்கள் சிங்கம்
நம்ப ரமணிந் னாள்குழ வாடக் கேட்ட வர்களிட ருற்றன கேள்
அம்பரந் திரியுங் காந்தப்ப ரேல்லா மமுத கீதவலை யாற்சருக் குண்டு
நம்பர மன்றென்று நாணி மயங்கி நைந்து சோர்ந்துகைம் மறித்துநின் றனரே(சு)

செம்பெரு தட } சிவந்து மிகவும் பெரிய நம்பரமன் - நமக்குள்வாயியான பரமபுரு
கண்ணன் } திருக் கண்களையுடைய [வதனுயிராகின்றகண்ணபிரான்
[ஓய்
திரள் தோளன் - பருத்த தோள்களையு இந்நான் - இன்றையதினம்
[டையஓய் குழல் ஊத - வேய்ங்குழலை ஊத,
தேவகி சிறுவன் - தேவகியின்பிள்ளையாய் கேட்டவர்கள் - (அதன் இசையைக்)கேட்
[டவர்கள்
தேவர்கள் சிங்கம் - தேவலிம்ஹமாய் இடர் உற்றன் - அவஸ்த்தைப்பட்ட
[வகைகளை

கேளீர் - (சொல்லுகிறேன்) கேளுங்கள்;

(அந்த இடர் யாதெனில்),

அம்பரம்—ஆகாசத்திலே

திரியும் - திரியாநின்ற

காந்தப்பர் } கந்தருவர் அனைவரும்

எல்லாம் }
அமுதம் கீதம் } அமுதம்போல் இனிதான
வலையால் } குழலிசையாகிறவலையிலே

சுருக்குண்டு - அகப்பட்டு,

நம்பரம் } (பாடுகையாகிற) சுமை

அன்று என்று } (இனி) நம்முடையதன்

[தென்று (அது)தியிட்டு

(முன்பெல்லாம் பாடித்திரிந்ததற்கும்)

நாணி - வெட்கப்பட்டு

மயங்கி - அறிவழிந்து

கைந்து - மனம் சிதிலமாகப்பெற்று

சோர்ந்து—சரிமுகங் கட்டுக்குலையப்பெற்று

கைமறித்து } (இனி நாம் ஒருவகைக்கைத்

நின்றனர் } தொழிலுக்குங் கடவோமல்

லோம் என்று) கையைமடக்கிக்

[கொண்டு நின்றார்கள்.

குறிப்பு:—கண்ணபிரானாதின் குழலிசைசை செவியில் விழப்பெற்ற கந்தருவர்கள் பட்டபாட்டைப் பதருகின்றேன் கேளுங்கள்;—பரமபொக்யமான இக்குழலோசையாகிற வலையிலே அவர்கள் கட்டுப்பட்டு, “இனிப் பாட்டுத் தொழிலாகிற பெருஞ்சுமையில் நமக்குயாதொரு அக்வயமுமில்லை” என்று நிச்சயித்தொழிந்ததுமன்றி, கிழுள்ளகாலமெல்லாம் தாம் பாடித்திரிந்தபடியை நினைத்து அதற்காகவும் வெட்கப்பட்டு, மேல் ஒன்றும் நினைக்கவொண்ணாத படி அறிவையுமிழந்து உடலும் மனமுங்கட்டிநின்று இவ்வாறான தங்கள் தளர்த்தியை வாயினாற்சொல்லவும் வல்லமையற்று “இனி நாங்கள் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டுகிறிலோம்” என்பதைத் தெரிவிக்கிற பாவனையாக ஊமையர் ஸம்ஜைகாட்டுவதுபோலக் கையைமறித்துக் காட்டிநின்றனர். கைமறித்தல்—குடங்கையைத் திருப்பிக்காட்டுதல்; என்னிடமொன்றுமில்லையே என்பதைத் தெரிவிக்கவேண்டுமார் இவ்வாறுகாட்டுதல் உலகில்வழங்குவது காண்க.

உற்றன இடர்—உற்ற இடர்களை என்றபடி. அம்பரம்—வடசொல். மழைவு என்றவடசொல் காந்தப்பர் என மருவிறு. அமுதகீதம்—சுருகீதம்; உலுமைத்தொகை. பராங்குமமாகத் திரியுமவர்களையும் வலிய இழுக்குந்தன்மை பற்றி அமுதகீதவலை எனப்பட்டது. பரம்—ஊரம். போர்க்களத்தில் தோற்றவர்கள் ‘போர்செய்யும்பாரம் இனிநமக்குவண்டா’ என்று கையெழுத்திட்டுப் போவதுபோல, மாமலித்தையில்தோற்ற கந்தருவரும் நம்பரமன்றென்றொழிந்தன ரென்க. (சு)

புலியுள்ளான் கண்டதோ ரற்புதங் கேளீர் பூணிமேய்க் குமிழங் கோவலர் கூடத் தவையுணு கத்தனை யான்குழ லாத வமரலோ கத்தள வுஞ்சேன் றிசைப்ப [டத் அவியுணு மறந்து வானவ ரெல்லா மாயர் பாடிநிறை யப்புருந் தீண்டிச்[விடாரே, செலியுணு வின்கவை கொண்டு மசிழந்து கோவிந்தனைத்தொடர்க் தென்னும்

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, ௬ - திரு - நாவலம் பெரிய. உஉக

புவிபுன் - பூமியிலே

நான் கண்டது } நான் கண்ட ஒரு ஆச்
ஓர் அற்புதம் } சரியத்தை (சொல்லு
[கின்றேன்,)

கேளிர் - கேளுங்கள் ;

(அத்யாதெனில் ;)

பூணி - பசுக்களை

மேய்க்கும் - மேய்க்காரின்ற

இள கோவலர் - இடைப்பிள்ளைகள்

கூட்டத்து } திரண்டிருக்கிற ஸபையிலே
அவையுள் }

நாகத்தி அணையான் - சேஷ சாயியான

[கண்ணபிரான்

குழல் ஊத - குழலாதினவளவிலே,

(அதன் ஓசையானது)

அமரர் லோகத்து } தேவ லோகம் வரை
அளவும் சென்று } [க்கும் பரவி

இசைப்ப - (அங்கே) த்வனிக்க,

(அதைக்கேட்ட)

வாணவர் எல்லாம் - தேவர்களேவரும்

அவி உண - ஹவிஸ்ஸு உண்பதை

மறந்து - மறந்தொழிந்து

ஆயர் பாடி } இடைச்சேரி நிறையும்

நிறைய புகுந்து } படி (அங்கே) வந்து

சண்டி - நெருங்கி [சேர்ந்து

செவி உள் நா - செவியின் உள் நாக்காலே

இன் சுவை - (குழலோசையின்) இனிய

கொண்டு - உட்கொண்டு [ரஸத்தை

மகிழ்ந்து - மனங்களித்து

கோவீர்தனை - கண்ணபிரானை

தொடர்ந்து - பின் தொடர்ந்தோடி

என்றும் - ஒருகூண்காலமும்

விடார் - (அவனை) விடமாட்டா திருந்த

[னர்

குறிப்பு:—இப்பூலோகத்தினுள் நான்கண்ட அற்புதமொன்றுண்டு, கேளுங்கள் ; கண்ணபிரான் இவ்வுலகில் ஊதின குழலினோசை மேலுலகத்தளவும் பரந்துசெல்ல, அங்கு அதனைக்கேட்ட தேவர்களில் ஒருவர் தப்பாமல் தமது மேன்மைக்கேற்ப அந்தணர் யாகங்களில்தரும் ஹவிஸ்ஸுக்களையும் உண்ண மறந்து ‘கண்ணன் பிறந்துவருகின்ற ஊர்’ என்றுகொண்டு திருவாய்ப்பாடியேறத் திரண்டுவந்துபுகுந்து கூட்டத்தின் மிகுதியினால் ஒருவரை ஒருவர் நெருக்கிநின்று அக்குழலினோசையைக் காதுகளால் நன்குபருகி அக்கண்ண பிரான் சென்றவிடங்களுக்கெல்லாம் தாங்களும்பின்னேசென்று அவனை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டகலமாட்டாதொழிந்தனர் ; இதுவாழ்க்கை அற்புத முண்டோ? என்றவாறு. தேவர்கள் உண்பது அமுதமாயிருக்க “அமுதுணை மறந்து” என்றது “அவியுணைமறந்து” என்றது—தங்கள்மேன்மைக்கு உறுப்பு அவியுணையேவாகையால் அமுதத்திற்காட்டிலும் தாங்கள் விரும்பி உண்பது அவியானமைபற்றியென்க ; “அந்தணர் யாகத்திலே ஸமர்ப்பிப்பது” என்ற விசேஷமுண்டிதே ஹவிஸ்ஸுக்கு. கண்ணன் குழலாதினவது விருந்தாவனத்தில் என்றாநிற்க, தேவர்கள் ஆய்ப்பாடியிற்புகுந்ததென்? எனில்; கீழ்க்கச்சிக்கோயிலில் நடக்கும் பேரருளாளானது பெரியதிருவடித் திருநாளுக்கென்று வந்த திரள் கூட்டத்தின் மிகுதியால் அங்கேறப்புகுமாட்டாது மேற்கச்சிப்புறத்தளவிலே நிற்குமாபோலக்கொள்க ; எனவே, இக்குழலோசைகேட்க வந்து திரண்டுள்ள ஜனங்கள் கண்ணபிரானைச்சுற்றிப் பற்பலகாதாரத்தளவாக நின்றனரென்று திரளின்மிகுதி கூறியவாரும். திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள பஞ்சலக்ஷங்குடியிற் பெண்களும் கண்ணனிருப்பிடத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டால், இனித்தேவர் நிற்குமிடம் எதுவாகக்கூடுமென்று ஆய்ந்துணர்க. (செவி உள்) நாவின்—என்று ஒரு சொல்லாக்கொண்டு நாவினால் என்று உரைத்தலுமொன்று ; திருவிருத்தத்தில் “தடவியவம்பும்” என்றபாட்டில், “பறவை இன்பாகன்,—பறவையின் பாகன்” என்றாரைத்ததுபோல. “செவிக்கு நாவு

ண்டோவென்னில், 'செவியுண றீட்ட' என்னக்கடவதிறே; சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறது; அன்றிக்கே, செளிக்கு உணவாயிருந்துள்ள இனிதான மாந ரலத்தைப் புஜித்து என்னவுமாம்; 'செவிக்குணவில்லாதபோத்து' (குள்ள) என்றானிறே" என்றஜீயருரை இங்கு அறியத்தக்கது. ரஸத்தைக் கிரஹிப்பது எதுவோ, அது நாக்கு என்றுகொண்டு, இசையின் சுவையைக் கிரஹிக்குங் கருவியைச் செவியுள்ளா என்றதாகக்கொள்க; ஓளபசாரிகப் பிரயோகமாமத் தனை. அவை—ஸஹா. அவி—ஹலி, உண—உணவு என்பதன்விகாரம். அமர லோகம்—வட சொற்றொடர். (6)

சிறுவிரல் கள்தட விப்பரி மாறச் செங்கண்கோ டச்செய்ய வாய்கொப் பளிப்பக் குறுவெயர்ப் புருவங் கூட விப்பக் கோலிந்தன் குழல்கோ தேனை போது பறவையின் கணங்கள் கூடு துறந்து வந்து சூழ்ந்துபடு காடு கிடப்பக் கறவையின் கணங்கள் கால்பரப் பிட்டுக் கவிழ்ந்திறங் கிச்சேலி யாட்டகில்லாவே.

சிறு விரல்கள் - (தனது) சிறிய கைவிரல்	கோலிந்தன் குழல் கொடு ஊதுகிறபோது-;
தடவி - (குழலின் துளைகளைத்) தடவிக்	(அக்குழலோசையைக் கேட்ட)
பரிமாற - (அக்குழலின் மேல்) வியாபரிக்	பறவையின் கணங்கள் } பகழிகளின் கூட்டங்கள்
செம் கண் - செந்தாமரை போன்ற கண்	கூடு துறந்து - (தம்தம்) கூடுகளைவிட்டோ
கோட - வச்சுமாகவும்	வந்து - (கண்ணைருகில்) வந்து [ழிந்து
செய்ய வாய் - சிவந்த திருப்பவனம்	படு காடு } வெட்டி விழுந்த காடு போலே
கொப்பளிப்ப - (வாயுவின் பூரிப்பாலே),	கிடப்ப } மெய் மறந்து கிடக்க,
குறு வெயர் புருவம். குறு வெயர்ப்பரும்	கறவையின் கணங்கள் - பசுக்களின் திரள்
கூடலிப்ப - மேற் கிளர்ந்து வளையவும்;	கால் பரப்பிட்டு - கால்களைப் பரப்பி
	கவிழ்ந்து இறங்கி - தலைகளை நன்றாகத்
	[தொங்கவிட்டுக் கொண்டு
	செவி ஆட்ட } காதுகளை அசைக்கவும்
	கில்லா } மாட்டாதே நின்றன.

குறிப்பு:—குழலுதம் போது குழலின் துளைகளில் புதைக்கவேண்டுமது புதைத்துத் திறக்கவேண்டுமது திறக்கைக்காக அவற்றைக் கைவிரல்களால் தடவுதலும், கண்கள் ஓர்வகையாக மேல்நோக்கி வக்கரித்தலும், இரண்டு கடைவாயையும் குவித்துக்கொண்டு ஊதுகிறபோது வாயினுள் உள்ள வாயுவின் பூரிப்பாலே வாய்குமிழ்த்துத்தோற்றுதலும், புருவங்கள் மேற்கி ளர்ந்துவளைதலும் குழலுதவார்க்கு இன்றியமையாத இயல்பாதல் அறிக, இவ்வாறானநிலைமையோடு கண்ணிரான் குழலுத, அதன் ஓசையைக்கேட்ட பறவைகள் தாமிருக்குங்கூடுகளைவிட்டிட்டோடிவந்து, காட்டில் வெட்டி விழ்த்தமரங்கள்போல் ஆடாது அசையாது நிலத்தினில் விழுந்துகிடந்தன; அங்ஙனமே பலபசுக்கூட்டங்களும் மெய்மறந்து கால்களைப்பரப்பிக்கொண் டும் தலையைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டும் சைதந்யமற்ற வஸ்துபோலத்திகை த்து நின்றன; எனவே, உயர்திணைப்பொருள்களோடு அஃறிணைப்பொருள்க ளோடுவாசியற எல்லாப்பொருள்களும் ஈடுபட்டுமயங்குமாறு கண்ணிரான்

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, சு - திரு - நாவலம் பேரிய. ௨௨௩

குழலாதினனென்கை. கோட—“கோட்டம் வணரோவளாவல் வளைதல்” என்றிக
ன்கொண்க. கோப்பளிப்ப—“குமிழ்ப்புறுவடிவே கொப்பளித்தல்பேர்.”—குறு
வெயர்=குறுமை—சிறுமை; சிறியமுத்தின் அளவாக ஸ்வேதமுண்டாதல்;
உலாவியுலாவிக்குழலாதுகிறஆயாஸம்பொறாமல் மென்மையாலேபுருவம்குறு
வெயர்ப் பரும்பினபடி. பறப்பது—பறவை, கறப்பது—கறவை, படு காடு =
படுதல்—அழிதல்; காடு என்றசொல் இலக்கணையால் மரங்களை உணர்த்தும்
இங்ங்; அழிந்த மரம்—வெட்டப்பட்டு வீழ்ந்தமரமென்க. கரடு கிடப்ப—
காடுபோலக்கிடப்ப என்றபடி; உவமவுருபு தொக்கிக்கிடக்கிறது. கறவைகள்
இயற்கையாகப் புல்லேய்ந்துகொண்டுசெல்லும்போது இக்குழலோசை செவி
யிற்பட்டு மயங்கினமையால் நின்றபடியே திகைத்தமைபற்றிக் கால்பரப்பிட்டு
என்றார்; பசுக்கள் மெதுவாக நடக்கும்போது கால்பரப்பிட்டு நடத்தல் இயல்
பாதல் காண்க. கால்பரப்பியிட்டு என்றபடி; தொகுத்தல் விகாரம். கவிழ்ந்து
இறங்கி—ஒரு பொருட்பன்மொழி. காதுகளை அசைக்கில் இசைக்கேட்கைக்
குத் தடையாமென்று செவிபாட்டாதொழிந்தன வென்க. (அ)

திரண்டே முதழை மழைமுகில் வண்ணன் செங்கமல மலர்க்குழ வண்டினம் போ
சுருண்டிருண்ட குழல் தாழ்ந்த முகத்தா னாது கின்றகுழ லோசை வழியே [வே
மருண்டுமான் கணங்கள் மேய்கை மறந்து மேய்ந்தபுல் லுங்கடை வாய்வழி சோர
இரண்டுபாடு நூறுலுங் காப்புடை பெயரா வேழுதுசித் திரங்கள் போலநின் றன
[வே

திரண்டு எழு - திரண்டு மேலெழுந்த
தழை - தழைத்திராரின்ற
மழை முகில் - காளமேகம் போன்ற
வண்ணன் - வடிவையுடைய கண்ணபிரா
[ன்,
செம் கமலம் } செந்தாமரைப் பூவைச் சூழ்
மலர் சூழ் } ந்து படிந்துள்ள
வண்டு இனம் போலே - வண்டுத்திரளைப்
[போன்று
சுருண்டு இருண்ட - சுருட்சியையும் சுருதி
[றத்தையுமுடைய
குழல் - திருக்குழல்களானவை
தாழ்ந்த - தாழ்ந்து அலையப்பெற்ற
முகத்தான் - முகத்தையுடைய வளையக்
[கொண்டு
ஊதுகின்ற - ஊதுகிற

குழல் ஓசை வழியே - குழலின் ஓசையா
[கிற வழியிலே (அகப்பட்டு)
மான் கணங்கள் - மான் கூட்டங்கள்
மருண்டு - அறிவழிந்து
மேய்கை மறந்து-மேய்ச்சலையும் மறந்து
மேய்ந்த - வாயில் கவ்வின்
புல்லம் - புல்லம்
கடை வாய் வழி - கடைவாய் வழியாக
சோர .. நழுவிவழி, [ண்டருகிலும்
இரண்டு பாடும் - முன் பின்னாகிற இர
துலங்கா - (காலே) அசைக்காமலும்
புடை - பக்கங்களில் [டாமலும்
பெயரா-அடியைப் பெயர்த்து இடமாட்
எழுது சித்திரங்கள் } (சுவரில்) எழுதப்ப
போல நின்றன } ட்ட சித்திரப் பது
மைபோலத்திகைத்து நின்றன.

குறிப்பு:—கண்ணபிரான் குழலாதும்போது அவனது திருமுகமண்டலத்
தின்மேல் திருக்குழல்கள் தாழ்ந்தசைந்தன என்றும், அந்த நிலைமை செந்
தாமரைப்பூவில் வண்டுகள்படிந்திருப்பதை ஒக்கும் என்றுங் கூறுதல் முன்ன
டிகளின் கருத்து; “செங்கமலப்பூவில் தேனுண்ணும்வண்டேபோற், பங்கிகள்
வந்துன் பலளவாய் மொய்ப்ப” என்றார் கீழும். முகத்தான் ஊதுகின்ற-முகத்
தையுடையதாய் ஊதுகின்ற எனப் பொருள் படுதலால், குறிப்புமுற்று வினை

பெச்சமாயிற்று; முற்றெச்சம். மணிசர் காட்டுவழியிலகப்பட்டுக் கள்ளர்கையில் அடியுண்டு அறிவழியப்பெறுதல்போல, மான்கணங்கள் இக்குழலோசையாகிற வலைவத்தவழியிலே அகப்பட்டு ரஸாநுபவபரவசயத்தினால் மெய் மறந்து அறிவழிந்து போகவே, புல்மேயமாட்டாதொழிந்ததுமன்றி, மென்று தின்பதற்காக வாயில் கவ்வியிருந்த புற்களும் உறங்குவான் வாய்ப்பண்டம் போல் தன்னடையே கடைவாய்வழியாக வெளியில் நழுவிவந்து விழுந்தன; அதுவுமன்றி, நின்ற விடத்தில் நின்றும் ஒரு மயிரிழையுளவும் அசையமாட்டாமலுந்திகைத்து நின்றன என்றவாறு. துலங்கா, புடைபெயரா—ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சம். (க)

சருங்கண் டோகை மயிற் றீலி யணிந்து கட்டினன் குதேத பீதக வாடை
அருங்கல வுருவி னாயர் பெருமா னவனொரு வன்முது வாதினபோது
மரங்கள் நின்றுமது தாரைகள் பாயும் மலர்கள் வீழும்வளர் கோம்புகள் தாழும்
இரங்குங்கூட புந்திரு மால்நின்ற நின்ற பக்கம் நோக்கி யவைசெய்யுங் குணமே.

சருங்கண் - கறுத்த கண்களையுடைய
தோகை - தோகைகளையுடைய
மயில் றீலி - மயில்களின் இறகுகளை
அணிந்து - (திரு முடி மேல்) அணிந்து
[கொண்டு]
நன்கு கட்டி } நன்றாக அழுத்தச்சாத்தின
உடுத்த
பீதக ஆடை - பீதாம்பரத்தையும்
அரு கலம் - அருமையான ஆபரணங்களை
[யும் (அணிந்துள்ள)]
உருவின் - திருமேனியை யுடையனான
ஆயர் பெருமானவன் ஒருவன் குழல்
[ஊதினபோது—;
மரங்கள் - (அசேதநமான) மரங்களுக்கூட
நின்று - ஒருபடிப்பட நின்று
(உள்ளிருக்கின்றமை தோற்ற)
மதிதாரைகள் - மகரந்த தாரைகளை

பாயும் - பெருக்கா நின்றன;
மலர்கள் - புஷ்பங்களும்
வீழும் - (நிலைகுலைந்து) விழாநின்றன;
வளர் - மேல்நோக்கிவளர்கின்ற
கொம்புகள் - கொம்புகளும்
தாழும் - தாழாநின்றன; [நின்றன;
இரங்கும் - (அம்மரங்கள் தாம்) உருகா
கூடும் - (கைகூப்புவாரைப்போலே, தாழ்
[ந்த கொம்புகளைக்] குவியாநின்றன;
(இவ்வாறாக)
அவை - அந்த மரங்கள்
திருமால் நின்ற } கண்ணன் எந்த எ
நின்ற பக்கம் நோக்கி } ந்தப் பக்கங்களில்
[நிற்பனோ, அவ்வப்பக்கங்களை நோக்கி,
செய்யும் குணம் - செய்கின்ற வழிபாடு
[சுன் இருந்தபடி யென்!
[என்று வியக்கிறபடி.]

குறிப்பு:—‘மரங்கள் நின்றும் மதுதாரைகள் பாயும்’ என்று உரைப்பது வியாக்கியானப்போக்குக்கும் கருத்தின்பத்துக்கும் ஒவ்வாதென்றுணரக்க, கண்ணபிரான் குழலூதும்போது அறிவுக்கு யோக்கியதையேயில்லாத மரங்கள் செய்தவைகளை விரித்துரைக்கின்றார்—பின்னடிகளால். கண்ணபிரான் குழலூதிக்கொண்டு நிற்கும் பக்கங்கள் பல உண்டு; அவற்றுள் ஒருபக்கத்தில் மகரந்தவர்ஷத்தைப்பண்ணும், மற்றொரு பக்கத்தில் புஷ்பவர்ஷத்தைப்பண்ணும், வேறொரு பக்கத்தில் கிளைகளைத் தாழ்த்தி நிழலைவிளக்கும், தம்மிலே தாம் உருகியும் நிற்கும்; எமக்கருள் செய்யவேணுமென்று அஞ்சலி பண்ணுவதுபோலக் கொம்புகளைக்கூப்பா நிற்கும்; இவ்வாறாக மரங்கள் கண்ணபிரான் திறத்து வழிப்பட்டபடியை யான் என்னென்று கூறுவேன் என்கிறார்.

பேரியாழ்வார்திருமொழி - கூ - பத்து, கூ - திரு - நாவலம் பேரிய. ௨௨௫

பாயும், வீழும், தாழும் என்ற முற்றுக்களுக்கு, பாய்ச்சும், வீழ்த்தும், தாழ்த்தும் என்று பிறவினைப் பொருள்கொள்வதற் குறையொன்றுமில்லை யென்க. இவ்வினைகளையெல்லாம் மரங்களுடையனவாக உரைத்தலிலுள்ள சுவையை நண்ணிதினுணர்க. ... (க0)

குழலிருண் கேருண் டேறிய குஞ்சிக் கோலிந்த னுடைய கோமள வாயில் குழல்முழஞ் சுகளி னுடே குமிழ்த்துக் கோழித்தேழந் தவழு தப்புனல் தன்னைக் குழல்முழ வம்விளம் பும்புது வைக்கோன் விட்டேசித் தன்விரித் ததமிழ் வல்லார். குழலேவென் றகுளிர் வாயின ராகிச் சாதுகோட் டியுள்கோள் எப்படு வாரே.

இருண்டு சுருண்டு } சுறுத்துச் சுருண்டுகெ புதுவை கோன் - ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்குத்
எறிய } கெ வளர்ந்த [தலைவருமான

குழல் குஞ்சி - அலகலகான மயிர்களைப் விட்டுசித்தன்-பெரியாழ்வார்
[டையணை விரித்த- விஸ்தாரமாகக்கூறிய
ய - கண்ணபிரானுடைய தமிழ் - இத்தமிழ்ப்பாசுரங்களை
கோமள வாயில், அழகிய வாயில் வல்லார் - ஓதவல்லவர்கள்

(வைத்து ஊதப் பெற்று) குழலே வென்ற } திருக்குமலோசையின்
குழல் - வேங்குமுழலினுடைய குளிர் வாயினர் } குளித்தியையும் கீழ்ப்ப
முழஞ் சுகளி னுடே - துளைகளிலே ஆகி } டித்தித் தான் மேலாம்
குமிழ்த்து - நீர்க்குமிழிவடிவாகக்கிளர்ந்து படி குளிந்த வாய்மொழியை
(பிறகு அது உடையப் பெற்று) யுடையராய்

கொழித்து எழுந்த-கொழித்துக்கொண்டு சாது கோட்டியுள் - ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்
[மேற்கிளம்பின [கோவட்டியில்
அமுதம் புனல் தன்னை - அம்ருத ஜலத் கொள்ளப்படுவார் - பரிசுரஹிக்கப்படுவார்
[6 [கன்.

குழல் முழவம் } குழலோசையோடொக்க
வினட்டும் } [ப்ரமபோக்யமாக] அரு
[ளிச் செய்தவரும்

குறிப்பு:—குழல் எனினும் குஞ்சி எனினும் கேசத்துக்கே பெயராயினும் இங்கு இரண்டையுஞ் சேரச்சொன்னது ஒருவகைக் கவிமரபு; “மைவண்ண நறுங் குஞ்சிமுழல் பின்றுழ” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்; “குழலளக முகந்தாழ” என்றார் பிறரும். குழன்றிராநின்ற மயிர்எனப் பொருள்கொள்க. கண்ணபிரானுடைய வாயமுதமானது, குழலுதம்போது அதன்துளைகளிலே நீர்க்குமிழிபோலக் குமிழ்த்து உடனே அது திவ்லையாகத்திரிந்து பரந்தபடியை முன்னடிகளாற் கூறியவாறு. அவ்வாயமுதத்தைப் பெரியாழ்வார்தாம் ஸாஷ்டாத் அக்குழலினுடைய ஓசையின் போக்யதைபோன்ற போக்யதையை யுடைய சொற்களால் அருளிச்செய்தனராம். கண்ணபிரான் குழலுதினபடி யைப் பரமரஸ்யமாகச்சொன்ன என்பதுகருத்து.

இப்பாசுரங்களைப் பயில்பவர் பரமபோக்யமாக உபந்யஸிக்கவல்ல வல்ல மைபெற்று வாழாட்டப்படுகின்றார்குழவினிற்புகப்பெறுவர் என்றுபலஞ்சொல் லித் தலைக்கட்டினார். தமிழ்—தமிழினுலாகிய பாசுரங்கள்; கருவியாகுபெயர். ஸாஷ்டமொஷ்டீ—வடசொற்றொடர். ... (கக)

நாவல் , வான் தேனுண் முன் செம்பெரும் புவி னறு திரண்டு கருந் குழல் ஐய. ஆறுந்திருமொழி உரை முழிற்று.

ஏழாந்திருமொழி

ஐயபுமுதி.

அவதாரிகை :—கண்ண பிரானுடைய திருவவதாரம் தொடங்கி எல்லார்க்குண சேஷ்டிதங்களையும் பிறர்பாவனைகொண்டு அடைவே அநுபவித்துக்கொண்டு போந்த இவ்வாழ்வார் மற்றை ஆழ்வார்களைப் போலவும் அவ்வெம்பெருமானை அநுபவிக்கவிரும்பி அப்பொழுதே அவ்வநுபவம் தமக்குக்கைகூடப்பெருமையாலே ஆற்றுகமையிதூர்ந்து தளர்த்து தாமான தன்மையழிந்து ஆண் பெண்ணும்படியான நிலைமை தோன்றி, ஒரு ஆய்மகளின் தன்மையையடைந்து, அப்போது தான் பெம்பாட்டைத் தன் வாயாற்சொல்ல வலிவற்றுத் தன் தாயார் சொல்லும் பாசுரமாய்ச்செல்லுகிறது-இத்திருமொழி.

ஆண் பெண்ணுதல் கூடுமோ? எனில்:—

“கண்ணிற் காண்பரேல் ஆடவர் பெண்மையை அவாவுந்தோளினும்” (கம்பராமாயணப்பாட்டு.) “வாராகவாமனனே அரங்கா வட்டநேயிவலவா ராகவா உன் வடிவு கண்டால் மன்மதனும் மடவாராக வாதாஞ்செய்வன்” (திருவரங்கத்தத்தாதி-சு.௦.) என்பவாதலால் இது கூடும். “பெண்டிருமாண்மை வெஃகிப் பேதுறு முலையினான்” (சேவகசிந்தாமணி) எனப் பெண் ஆணாகிடமும் உண்டு.

புருஷோத்தமனாகிய எம்பெருமானது பேராண்மைக்கு முன் உலகமடங்கப்பெண் தன்மையதாதலும், ஸ்ரீவாத்துமாவினது ஸ்வாதந்திரியமின்மையும், பாரதந்திரியமும் முதலியன, ஆழ்வார்த்துத் தலைமகளாகுத் தன்மை தோற்றகு ஏதுவாம். தண்டகாரணிய வாஸிகளான முனிவர் இராமபிரானது வெனத்தர்பத்திலிடுபட்டுப் பெண்மை விரும்பி மற்றொரு பிரப்பில் ஆயர்மக்கையராய்க் கண்ணனைக் கூடினர் என்ற ஐதிஹ்யமு முணர்க. “கண்ணனுக்கே, யாமது காமமறம் பொருள் வீடிதற்கென்றுரைத்தான், வாமனன் சேனிராமாநுசனிந்தமன்மிசையே” என்பதன் பொருளும் அறியற்பாலது.

தலைமகனைக் கனவொழுக்கத்திற் புணர்ந்த தலைமகள் அவன் பிரிந்த நிலையில் ஆற்றாது வருத்தி வாய்பிதற்றிக் கண்ணீர்சொரிந்து மேனி மெலிந்து வடிவம் வேறுபட, அவ்வேறுபாடு மாத்திரத்தக்கண்ட தாயார் ‘இதற்குக் காரணம் என்னோ?’ என்று கவன்று அவளது உயிர்ப்பாங்கியை வினாவு, அவள் உண்மையான காரணத்தைக் கூறியிட, அதுகேட்ட தாயார் இவளது இனமையையும் செயலின் பெருமையை யுட்குறி முறையிடுவது - இத்திருமொழி.

இத்திவ்வியப்பிரபந்தங்களில் பலதிருமொழிகுள் தோழிபாசுரமாகவும் மகள் பாசுரமாகவும் வருவதுண்டு; அதற்கு உள்ளுரை வருமாறு:—பகவத் விஷயத்தில் அபிரிவேசம் மீதுர்த்த காலத்தில் தன் நிலைமாறிப் பெண்ணிலை பெற்றுப் பேசுமிடத்தில் தோழியாகப் பேசுவதற்குக்கருத்து—தலைமகனையும் தலைமகளையும் இணக்கிச்சேர்க்குமவன் தோழியாகையாலே, திருமந்திரத்தில் பிரணவத்தினால் எம்பெருமானோடு இவ்வாத்து மாவுக்குச்சொல்லப்பட்ட அந்நாயார்ஹ சேஷத்துவம்முதலிய ஸம்பந்தங்களை உணருகையே அவ்வெம்பெருமானோடு இவ்வாத்துமா சேருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே அந்த ஸம்பந்த ஞானமாகிற ப்ரஹ்ஞாவஸ்தையைத்தோழி யென்பது; பெற்றுவளர்த்துப் பெண்பின்னை யெனவநபருவத்தில் தலைமகனிடத்தின்ன அன்புமிகுதியால் அவனிருப்பிடத்துக்குச்செல்லவேணுமென்று பதமளவில் படிக்கடந்து புறப்படுகை குலமர்யாதைக்குப் பொருந்தாதென்று தடுப்பவன் தாயாகையாலே, விர்த்தோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றினவர்கள் பலத்தை விளம்பித்துப் பெறுதலில் காரணமில்லாமையாலே அதனைக்

கடுகப் பெறவேணுமென்ற விரைவைப்பிறப்பித்து, அவ்விரைவினால் படிசுடந்துநடக்க வேண்டி வந்தவளவில் இது ப்ரபந்தர்க்குடிக் கட்டுப்பாட்டுக்குச் சேராததென்று விலக்கி, “சேய்தானே வந்து விஷயிகரிக்கக் கண்டிருக்கவேணும்” என்று சொல்லித் துடிப்பை அடக்கப்பார்க்கிற நம:பதத்திற் கூறப்பட்ட உபாய அத்தவஸாய மாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தாய் என்பது; பந்துக்கள் கூட்டக் கூடுகையன்றியே தானாகவே புணர்ந்து தலைமகனுடைய மேம்பாட்டிலே யிடுபட்டுக் குடியின் கட்டுப் பாட்டையும் பாராமல் “அவனைக் கிட்டியல்லது நான் உயிர்வாழ்ந்திருக்க மாட்டேன்” என்னும் பதற்றத்தையுடையவள் மகளாகையாலே, பிரணவத்தினாலும் நமஸ்ஸாலும் சேஷி என்றும் சரணயன் என்றும் உணரப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு, நாராயணபதத்தினால் கூறப்பட்டவஸூபம் ரூபம் குணம் விபூதிமுதலியவற்றின் சேர்க்கையாலுள்ள வீறுபாட்டை அநுஸந்தித்து அதனாலே அவனை விளப்பித்து அநுபவிக்க நிற்மகாட்டாமல் ‘அவனை உபாயம்’ என்ற கோட்பாட்டை அதிக்கிரமித்து, கிட்டி அநுபவித்தாலொழியத் தரிப்புற்றிருக்க வொண்ணாதபடி நடக்கிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையை மகள் என்பது. இம்மூன்று அவஸ்தைகளுள் முதல் அவஸ்தை நடக்கும்படியைத் தோழிபாசுரத்தாலும், இரண்டாவது அவஸ்தை நடக்கும் படியைத் தாய்பாசுரத்தாலும் மூன்றாவது அவஸ்தை நடக்கும்படியை மகள் பாசுரத்தாலும் வெளியிடுவர் எனக்கொள்க.

எனவே, இத்திருமொழியில் உபாய அத்தவஸாயமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தை இவ்வாழ்வாருக்கு நடத்தமை வெளியாகு மென்க.

“ஸம்பந்தோபாய பலங்களில் உணர்த்தி துணிவு பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தை களுக்குத் தோழி தாயார் மகள் என்று பேர்” என்பது—ஆசாரியஹ்ருதயம்.

ஐய புழுதி யுடம்ப னோந்திவள் பேச்சு மலந்தலையாய்ச்

செய்ய னூலின் சிற்றருடை செப்ப னுடுக்கவும் வல்லளல்லள்

கையி னிற்சிறு தூதை யோடிவள் முற்றில் பிரிந்துமிலள்

பைய ரவணப் பள்ளி யானோடு கைவைத் திவள்வருமே.

(க)

இவள் - இச்சிறு பெண்ணாவள்

ஐய புழுதி - அழகிய புழுதியை

உடம்பு அனேந்த-உடம்பிலே (படியும்படி)

[அனேயுமவளாய்,

பேச்சும் அலந்தலை } ஒன்றோ டொன்று

ஆய் } அந்வயியாதபேச்

[சையுமுடையளாய்

செய்ய னூலின் } சிலந்த னூலாலே நெய்

சிறு ஆடை } விக்கப்பட்ட சிற்றுடை

செப்பன் - செம்மையாக [யை

[அமையில் தங்கும்படி]

உடுக்கவும் வல்லள் } உடுக்கவும் மாட்டாத

அல்லள் } வளாயிரா சின்றுள்;

இவள்-இப்படிக்கொத்த ப்ருவத்தையுடை

[யளான இவள்

சிறு தூதையோடு - (மணற்சோறுக்கும்)

[சிறிய தூதையையும்

முற்றிலும் - சிறு சுளகையும்

கையினில் - கையில் சின்றும்

பிரிந்து இவள் - விட்டொழுகின்றிலள்;

இவள் - இப்படிக்கொத்த விளையாட்டை

[யுடைய இவள்

பை அரவு அனை } சேஷசாயியான எம்

பள்ளியானோடு } பெருமானுடனே

கைவைத்து வரும் - கைகலந்து வாராசின்

[ருள்.

குறிப்பு:—இவள் யெளவநப்ருவத்தையடைந்திருந்தும் இவள்தாய்மார்க்கு அன்பு மிகுதியால் இவளது மிக்க இளமையே தோற்றுவதென்க. தலை மகனைவசப்படுத்துவது உடலழகாலேயாதல் உரையழகாலேயாதல் உடையழகாலேயாதல் கூடுவதாயிருக்க, உடலும் புழுதிபடிந்து, சொல்லும் திருத்த

மற்றகுதலைச்சொல்லாப், ஆடையும் செவ்வனுக்குக் அந்நயாத இப்பேதைக்குத் தலைவனோடு கைகலவி உண்டானவாறு என்கொல்பு என்று அதிசயப்படுகிறபடி.

இதற்கு உள்ளுறைபோருள் யாகெனில்; இவ்வாழ்வாருடைய ஆற்றாமை யைக்கண்ட ஞானிகள் “எம்பெருமானைச் சேரப்பெறுதற்கு வேண்டிய உபாயங்கள் பூர்ணமன்றியிருக்க, இவருக்கு அவ்விஷயத்திலுண்டாகிய அவகாஹம் என்னோ?” என்று சொல்லும் வாய்க்கை—ஸ்வாபதேசம். எம்பெருமானைச் சேர்ந்து அநுபவித்தற்கு உபகரணமான சீரம் பிரகிருதிஸம்பந்தத்தினால் சுத்தஸாத்திகமாகப் பெறவில்லை; அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணதிகளை அடைவுபடச்சொல்ல வல்லமையிலலை; “மடித்துமுத்தான் முந்துறும்” (திருக்குறள்) என்றபடி அரையில் ஆடையை இறுக உறித்துக்கொண்டு முந்துற்றுகின்றபடியும் முயற்சியிலலை; [முயற்சிபை அதன்காரணத்தாற் கூற்றோர்.] இந்திரியங்கள் போன்ற போகோபகரணங்களே மறவிலலை; இப்படியிருக்க இவர்க்குப் பகவத்விஷயகாரம் சேர்ந்தது நின்றேறுதுக்கருபையினலத்தனையென்று அறுதியிட்டவாறு. ஆழ்வார் திருவவதரித்த பொழுதே தொடங்கி எம்பெருமானால்லது செல்லாமை இப்பாட்டில் வெவிரியாம். ஐய என்பதைப் பெயரெச்சமாகக்கொள்ளாமல், அஹஹ! என்னும் பொருளதாகக் கொள்ள வுங்கடும். அலந்தலை—மயக்கம். செப்பன்-செப்பம் என்றதன்போலி. துதை-மகளிர் மணலில்விளையாடுகிறபோது மணலால் சொறுசமைப்பதாகப் பாவனை பண்ணு மிடத்து அந்தமணற்சாறுக்குகைக்குக் கருவியாவது; சிறுமுட்டியென்பர். முற்றில்—சிறுமுறம். இப்பாட்டில் “இவன்” என்ற சுட்டுப்பெயர் மூன்று தடவை பிரயோகித்தது என்றிய வெவிரி; பருவத்துக்கும் செயலுக்கும் உள்ள வைஷமயத்தை, இவள் இவள் இவள் என்று பலதடவைகளால் காட்டுகிறபடி. (க)

வாயிற் புல்லு மெழுந்தில மயிரும் முடி கூ டிற்றில்
சாய்வி லாத குயந்த லைச்சில பிள்ளை ளோடிணங்கித்
தீயி ணக்கிணங் காடிவந் திவளதன் னன்ன செம்மைசொல்லி
மாயன் மாமணி வண்ணன் மேலிவள் மாலுறு சின்னரோன. (உ.)

வாயில் - (இம்மகளுடைய வாயிலே
பல்லும் எழுந்தில - பற்களும் முளைக்கவி
[ல்லை;

மயிரும் முடி? மயிரும் சேர்த்து முடிக்கும்
கூடிற்றில் } படி கூடவில்லை,
இவன் - இப்படிப்பட்ட இவன்
சாய்வு இலாத - தலைவணக்கமில்லாத
குறுத்தலை - தன்மையில் தலை சின்ற
சில பிள்ளைகளோடு - சில பெண்பிள்ளை
[களோடு]

இணங்கி - ஸஹவாஸம் பண்ணி
(அதற்குப் பல்வகை)
தீ இணக்கு } பொல்லாத இணக்கத்
இணங்காடிவந்து } தோடே இணங்கி

[வந்து,

(இத்தனை போது எங்குப்போனாய்?
யாரோடு இணங்கி வந்தாய்? என்று
(நான் கேட்டால்)

தன் அன்ன - தன்னுடைய கபடம்
[போன்ற கபடத்தையுடைய வார்த்
தைகளை
செம்மை சொல்லி - கபட மற்ற வார்த்
[தை போல் தோற்றம்படி சொல்லி
இவன்—;

மாயன் மாமணி } அந்நயச் செய்கைகளை
வண்ணன் மேல் } யும் நீலமணிநிறத்தையு
முடையனான கண்ணபிரான்
விஷயத்தில்
மாலுறுகின்றான் - மோஹப்படுகின்றான்.

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, ௭ - திரு - ஐயபுமுதி. ௨௨௯

குறிப்பு:—“முள்ளொழிறயந்தில கூழமுடிக்கொடா” என்பதனோடு முதலடியை ஒப்பிடுக. இளம்பருவத்தளானவியள் தாய்க்கடங்காத சில தண்ணிய பெண்களோடு சேர்ந்து அது அடியாகப் பகவத்விஷயத்திலே ஊன்றி, அவ்வூற்றத்தை மறைப்பதற்காகச் சில பொய்களைப்பேசி, ‘கண்ணா! மணீவண்ணா!’ என்று இடைவிடாது வாய்வெருவுகின்றாள் என்று கூறியவாறு.

குறித்தலை—குறுமையில் தலைநின்ற = நீசர்வகுப்பில் முதல் நின்ற என்ற படி. [தீயிணக்கணங்காடிவந்து] தன்னோடு கலந்தவர்களைத் தாய்க்கடங்காத படி கலக்கறுக்கவல்ல பகவத்விஷயத்திலே அவகாலித்து என்றபடி. தன் அன்ன— குறிப்புப்பெயரச்சமன்று; இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை. அன்றி, தான் எவ்வளவு ருஜுவாக இருக்கின்றாளோ, அவ்வளவு ருஜுவாயுள்ளவார்களைச்சொல்லி என்று எதிர்ப்பாற்றிலக்கணையாக்கூறியவாறு மாம். இப்பாட்டிலும் இவள் என்பது இரட்டித்துவந்தமைக்குக்கீழ்ப்பாட்டிற் போலக் கருத்துரைக்க.

எம்பெருமானை வசப்படுத்துகைக்காகச் செய்யவேண்டிய வாசிகங்களான ஸ்தோத்ரங்களும் காயிகங்களான ப்ரணாமாதிகளும் பூர்ணமாகப்பெறுதிருக்கவும், * கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்று உறக்கமாற்ற சிதுமாமனிசர்களின் அபிமானத்தைப்பெற்றுப், புறம்புண்டான பற்றுக்களை அறுத்துத் தரவல்ல எம்பெருமானை ஸம்ஸ்ரீலக்ஷிக்கப்பெற்றுக் “கோரமாதவஞ்செய்தனன் கொலறியேன்” என்றாற்போன்ற ஸ்ரீஸூக்திகளால் பகவத்விஷயத்தில் தமக்குள்ள அபிரிவேசத்தை வெளிப்படுத்திய ஆழ்வார்படியை அன்பர் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபோலும். (௨)

பொங்கு வெண்மணற் கொண்டு சிற்றிலும் முற்றத் திழைக்கவறில்
சங்கு சக்கரம் தண்வோள் வில்லு மல்ல திழைக்கவறாள்
கொங்கை யின்னங் குவிந்தே முந்தில கோலிந்த னோடிவளைச்
சங்கை யாகி யென்னுள்ளம் நாடொயர் தட்டுளுப் பாகின்றதே. (௩)

(இவள்)

பொங்கு - நன்னியதாய்
வெள் - வெளுத்திராசின்
மணல் கொண்டு - மணலாலே
முற்றத்து - முற்றத்திலே
சிற்றில் - கொட்டகத்தை
இழைக்கவறிலும் - நிர்மாணஞ் செய்யத்
[தொடங்கினதும்]
சங்கு சக்கரம் தண்டு } சங்கு முதலிய
வாள் வில்லும் அல்லது } எம்பெருமான்
சின்னங்களை யொழிய (மற்றென்
றையும்)
இழைக்கவறாள் - இழைக்க நினைப்பதில்லை;

(இவளுக்கோவென்றால்)

இன்னம் - இன்றளவும்
கொங்கை - முலைகளானவை
குவிந்து எழுந்தில - முகம்திரண்டு கிளர்ந்
[தன் வில்லை;
இவளை-இப்படி இளம்பருவத்தளான இவளை
கோலிந்தனோடு } கண்ணபிரானோடு ஸம்
சங்கை ஆகி } பந்த முடையவளாகச்
[சங்கித்து
என் உள்ளம் - என் நெஞ்சமானது
நான் தொறும் - ஸர்வகாலமும்
தட்டுளுப்பாகின்றது - தமோதிச்சொல்லா
[நின்றது.

குறிப்பு:—இம்மகளை வெளியிற் புறப்படவொட்டிலன்றோ இவள் தீயிணக்கிணங்காடிவருகின்றாள், இனி உள்முற்றத்திலிருந்துகொண்டே விளையாடச்சொல்லுவோமென்று, தாயாகிய நான் அங்ஙனமே நியமித்துவைத்தால், இவள் முற்றத்தில் சிற்றிலிழைக்க ஒருப்பட்டாலும் எம்பெருமானது பஞ்சாயுதங்களை இழைக்கின்றோளையொழிய வேறுசிற்றிலிழைப்பதில்லை; தலைமகனை வசப்படுத்துதற்கு முக்கியஸாதகமான முலைகளோ, ஆண் முலைக்கும் பெண் முலைக்குமுள்ள வாசிடோற்ற முகந்திரண்டு இவளுக்குக் கிளரவில்லை; இப்படிக்கொத்த இவளது இளமையைப்பார்த்தால் “தலைமகனோடு இவள் இணங்கினாள்”என்ன முடியவில்லை; இவள் செய்யும்படி களைப்பார்த்தால் அவ்விணக்கம் சங்கிக்கும்படியாயிருக்கின்றது; ஆகையால் ஒன்றையும் நிர்ணயித்தறியமாட்டாமையாலே என்றெஞ்சு தடுமாறு நின்றதி! என்கிறாள். சிற்றிலும் என்ற விடத்துள்ள உம்மை—இழைக்கவறில் என்பதோடு கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. [கொங்கையித்யாதி.] “முலையோமுமுமுற்றும் போந்தில்”என்பதோடு இதனை ஒப்பிடுக. தட்டுளுப்பு—தடுமாற்றம்.

ஸ்வாபதேசத்தில் சிற்றில் என்று லொமலூநமான தேஹத்தையும், வரஸஸ்தாதகமான வீடுமுதலியவற்றையுஞ்சொல்லுகிறது. இவ்வாழ்வார் ப்ராக்ருதமான சீரத்தைப்பூண்டு இல்லறவாழ்க்கையாயிருக்கச்செய்தேயும் விஷயாந்தரங்களில் நெஞ்சைச் செலுத்தாது, எம்பெருமானது திவ்யாயுதங்களின் அம்சமாக அவதரித்துள்ள மஹாபாகவதர்களையே தியானித்துக்கொண்டிருக்கும்படியைக் கூறுதல், முன்னடிகளுக்கு உள்ளுறை பொருள்; இனி, முலை என்று—ஸ்வாபதேசத்தில் பக்திபைச் சொல்லுகிறது; எம்பெருமானைச் சேர்ந்து அதுபவித்தற்கு உபகரணமான பக்திமுதிர்ந்து பேற்றுக்குச் சாதனமான பரமபக்தியாகப் பரிணமித்ததில்லை; இப்படியிருக்கச் செய்தே இவளுக்கு பகவத்விஷயத்தில் இவ்வளவு அவகாஹம் வாய்த்தவாறு எங்ஙனே? என்று சிலர் சங்கித்தல், பின்னடிகளுக்கு உள்ளுறைபொருள். (ங)

ஏழை பேதையோர் பாலகன் வந்தேன் பெண்மக னையெள்கித்
தோழி மார்பலர் கொண்டோய்ச் செய்த சூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன்
ஆழி யானென்னு மாழ மோழையிற் பாய்ச்சி யகப்படுத்தி
மூழை யுப்பறி யாத தேன்னும் மூதுரை யுமிலளே. (ச)

ஏழை - சாபல்யமுடையவளும்
பேதை - அறியாமையுடையவளும்
ஓர் பாலகன் - ஒப்பற்ற இளம்பருவத்தை
[யுடையருமான
என் பெண் மகளை—எனது பெண்பிள்ளை
[யை
தோழிமார் பலர் } பல தோழிகள்
வந்து } அணுகி வந்து
என்கி - ஈடுபடுத்தி

கொண்டுபோய் - (விளையாடுகக்கென்று)
[அழைத்துக்கொண்டுபோய்
ஆழியான் என்னும். ஸர்வேசுவரன் என்று
[ப்ரவித்தமான
ஆழம் மோழையில் - ஒருவராலும் நிலை
[கொள்ள வொண்ணாத கிழாற்றில்
பாய்ச்சி - உள்ளுறத்தள்ளி
அகப்படுத்தி - (அதிலே) அகப்படுத்தி

செய்த சூழ்ச்சியை - (இவ்வாறு) செய்த மூழை உப்பு அறியாதது } “அகப்பையா
[கபடத்தொழில்களை என்னும் மூதுரையும் } னது (பதார்த்
ஆர்க்கு உரைக்கேன்—யாரிடம் முறையிடு இலன் } தத்தின்) ரஸ
[வேன்?; த்தை அறியாது” என்கிற பழமொ
(இம்மகளோர் வென்றால்) } ழியின் அறிவையும் தன்னிடத்து
உடையவளல்லன்.

குறிப்பு:—கண்டதொன்றை ஆசைப்படும்படியான அறியாமைக்குக் காரணமாகிய இளம்பருவத்தையுடையவளான என்மகளை அவளுடைய பலதோழிகள் வினையாட்டுக்கென்று கூட்டிக்கொண்டுபோய்ச்செய்த ஒரு அநர்த்தத்தை நான்யாரிடம் முறையிட்டுக் கவலைதிர்வேன்? அவர்கள் செய்தது என்னெனில்; ஸர்வேசுவரன் என்று மேல்வேஷம்பூண்டுள்ள ஒரு ஆழமான ஆற்றினுள்ளே இவளைத்தள்ளிக் கரையேறமாட்டாது அலமரும்படியன்றோ செய்தது; இவ்வலமாப்புக்கு என்மகள் உரியனோ? இவளது பருவம் எதுவாயிருந்தது? சமையற்பாத்திரத்தில் அகப்பையைவிட்டுத் துழாவினால் அந்த அகப்பைக்குச் சோற்றின் சுவையை அறிய வல்லமையிலலை என்கிற இவ்வளவு அறிவும் இவளுக்கு இல்லையே; ஆனபின்பு பருவம் இப்படிக்கொத்த தாயிருக்க, இவளைத் தோழிகள் பித்தும்பாடு என்னே! என்று தன்னிலே தான் முறையிட்டு வருந்தியவாறு.

ஏழை பேதையோர் பாலிகை எனப் பெண்பாலாகக் கூறவேண்டுமிடத்துப் பாலகள்ளன ஆண்பாலாகக்கூறியது—உவப்பினாலாகிய பால்வழுவமைதியாம்: தன்புத்திரனை “என் அம்மை வந்தாள்” என உவப்பினால் பெண்பாலாகக்கூறுமிடமுமுண்டு; “உவப்பினு முயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ் செறலினும், இழிப்பினும் பால்திணையிழுக்கினு மியல்பே” என்பது நன்னூல். உரைக்கேன்—உரை—பகுதி; க்—சந்தி; க்—எதிர்கால இடைநிலை; ஏன்—விருதி: ககரவொற்று எதிர்காலங்காட்டுதலை “உண்டுகளித்துழல்வீர்க்கொன்று உரைக்கியம்” என்றவிடத்திலுங்காண்க. ஆழியான்—திருவாழி[ஸுதர்சகம்] யையுடையவன் என்றும், ஆழந்த [கம்பிரமான்] ஹ்ருதயத்தையுடையவன் என்றும் பொருள்பட்டு விஷ்ணுவைக்குறிக்கும். மோழை—சீழ்த்திசையி னிற் பெருகும் ஆறு; ஆறு, தன்னுள் இறங்கினவர்களை மீண்டு வெளிப்புறப் படவொன்னாதபடி அகப்படுத்திக்கொள்வதுபோல, எம்பெருமானும் தன்னைச்சேர்த்தவர்களைப் புறம்புபோகவொன்னாதபடி பற்றறுத்தலால் இவ்வருவகம் ஒக்குமென்க, உப்பு என்ற சிறப்புப்பெயர் இங்கு ரஸம் என்றபொதுப் பொருளைத்தந்தது; சிறப்புப்பொருளும் விடப்படவில்லை. முதுமை+ உரை, மூதுரை; “சுறபோதல்...ஆதி நீடல்,” இனி, “மூதறிவு மிலனே” என்றபாடம் வியாக்கியானப் பொருத்தமற்றது.

பகவத்கவியைப்பதிவே பேரவாக்கொண்டுள்ள இவ்வாழ்வாரைப் பகவதர் கொண்டுபோய் பகவத் ஸந்தியிற் சேர்த்தமையை அன்பர்கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள்; இவர்க்கு லௌகிகவயவஹாரங்களில் உணர்த்தி செல்லா மையைக்கூறுவது—சுற்றடி. (ச)

நாடு மூரு மறிய வேபோய் நல்ல துழாயலங்கல்
குடி நாரணன் போமிட மெல்லாஞ் சோதித் துழிதர்கின்றான்
கேடு வேண்டு கின்றார் பலருளர் கேசவ னோடிவளைப்
பாடு காவ லிடுமினென் றென்று பார்த்து மாறினதே.

(10)

நாடும் - விசேஷஜ்ஞாநிகளும்	கேடு வேண்டுகின்றார் - (இக்குடிக்குக்) கேடு
ஊரும் - ஸாமான்யஜ்ஞாநிகளும்	வினைய வேணுமென்று
அறிய - அறியும் படியாக [பலரிடங்க் மாக]	கோருமவர்கள்
போய் - வீட்டைவிட்டுப் புறம்பேபோய்	பலர் உளர் - பலபேருண்டு;
நல்ல - பசுமை மாறாத	(ஆகையால்) [இவளை
துழாய் அலங்கல் - திருத்துழாய் மாலையை	இவளை - எம்பெருமானைத் தேடித்திரிகிற
(பகவத்ப்ரஸாத மென்று	கேசவனோடு - (அந்த) எம்பெருமானோடு
சொல்லிக்கொண்டு)	(சேர்ப்பதற்காக அந்த: புரத்திற்
குடி - தரித்துக்கொண்டு	கொண்டுபோய்)
நாரணன் போய்} எம்பெருமான் போகிற	பாடுகாவல் இடுமின் - அருகு காவலிடுங்கள்"
இடம் எல்லாம்} இடம் முழுவதும்	என்று என்று - என்று இத்தையே பலகா
சோதித்து உழி} தேடித்திரியாவிருந்து;	[இம் சொல்லிக்கொண்டு
தர்கின்றான்}	பார் - பூமியிலுள்ள அநுகூல ஜகமானது
	தமோறினது - மனங்குழம்பிச் செல்லாநின்
	[தது.

குறிப்பு:—இம்மகன் ஏகாந்தமாகக் காரியங்களை நடத்திக்கொண்டால் பாதகமில்லை; உலகத்தாரனைவரு மறியுமாறு எம்பெருமானுடைய துழாய் மாலையைச் சூடிக்கொண்டது மல்லாமல், அவன் எங்கிருக்கின்றான்? என்று—அவன் போகக்கூடிய இடங்களிற்போய்த் தேடித்திரிதலும் செய்யா நின்றான்; இனி இவன் நமக்கு அடங்கார் என்று நான் கையொழிந்தபேரது, இவ்விடத்துள்ள அநுகூலர்கள் எனக்குச் சொல்லியது யாதெனில்; இவ் வாறு பவிரங்கமாகப் ப்ரவர்த்திக்கின்ற இவளை நாம் நோக்காதொழியில் இக் குடிக்குப் பெருங்கேடு விளையும்; எந்த வேளையில் என்னகேடு விளையப்போ கின்றதென்று எதிர்பார்க்கும் பாவிசன் இங்கு ஒருவரிருவரல்லர்; ஆகையால் நாம் இவளை இட்படி ஸ்வதத்திரையாக விடலாகாது; பின்னை என் செய்வதெனில்; இவள்தானே அவனிடம்போய்ச் சேர்ந்தாளாகாமல், இவளை நீங்கள் கொண்டுபோய் அவனுக்கு ஆஸநமான அந்த: புரத்தில் விட்டு, அங்கிருந்தும் இவள் பதறி ஓடவொண்ணாதபடி பாடுகாவலிடுங்கள் என்று இதனையே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லா நின்றார்களோ யொழிய, இவளை விட்டினுள் நிறுத்தி அடக்குங்கள் என்று சொல்லவல்லார் யாருமில்லையே! யென்கிறார்.

நாடு, ஊர்—ஆகுபெயர்கள். நாரணன் - சிதைவு. சோதித்து—ஸூழி என்ற வட சொல்லடியாப் பிறந்த வினையெச்சம். “உழிதருகின்றான்” என்பது சிரின்பம் நோக்கி, ‘உழிதர்கின்றான்’ என நின்றது; “நாவ விட்டுழிதர்கின்றோம்” என்ற விடமுங்காண்க. கேடு—முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். பாடு—பக்கம். பார்—ஆகுபெயர். [தமோறினதே.] வரனுடைய வேண்டுகோளின்மேல் வதுவைக் கொடுத்தல் உலகவியற்கையாயிருக்க, இவளை நாமாக வருந்திக் கொடுக்க வேண்டிவந்ததே! என்று அநுகூலர் மனங்குழம்புவ ரென்க.

“வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து” என்றபடி-பாகவதர்களின் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு எம்பெருமானைப் பற்றுதல் முறைமையாடுருக்க, தனது அவாவின் மிகுதியாலே பதறி அம்முறையைமீறி எம்பெருமானைப் பற்ற நினைத்த ஆழ்வாருடைய பாவ்ருத்திகளைலிகளைக் கண்ட அன்டர் ‘ப்ரபந் ஸந்தாநத்திற்கு இது ஸ்வரூப விருத்தம்’ என்றறுதியிட்டு, பாகவத புருஷகார புரஸ்ஸரமாக இவரை அங்குச் சேர்க்கலுற்றபடியைக் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபோருள். (ரு)

பட்டங் கட்டிப் போற்றோடு பெய்திவள் பாடக முஞ்சிலம்பும்
இட்ட மாக வளர்த்தேதே தேனுக் கேன்னோ டிருக்கவருள்
போட்டப் போய்ப்புறப் பட்டு நீன்றிவள் பூவைப்பூ வண்ணுவென்னும்
வட்ட வார்துழல் மங்கை மீரிவள் மாலு கின்றாளே. (கூ)

வட்டம் வார் - சுருட்சியையும் நீட்சியை	இவள் இருக்கலுள்ள - இவள் இருக்கமுட
[புமுடைய]	[டேனென்கிறுள்;
குழல் - கூந்தலையுடைய	(பின்னை என் செய்தின்றுள்ளெனில்);
மங்கைமீர் - மாதர்கான்!,	போட்ட - திடென்று
(இடம்களுக்கு)	போய் - என்னைக்கைவிட்டுப் போய்
பட்டம் } (தெற்றிக்கு அணியான) பட்ட	புறப்பட்டு } (எல்லாருங்காணத் தெரு
கட்டி } த்தைக்கட்டியும்	நின்று } விலே) புறப்பட்டு நின்று
பொன் தோடு-(காதுக்குஅணியான)பொன்	பூவைப் பூ வண்ணு } “தாயாழ்ப்போன்ற
[தோட்டையும]	என்னும் } மேனி நிற முடைய
பாடகமும் சிலம்பும் - (கழலணியுள்ள)பாட	கண்ணபிரானே!” என்று வாய்விட்
[கத்தையும் சிலம்பையும்]	டுக் கூப்பிடா நின்றுள்;
பெய்து - இட்டும்	(அவ்வளவில் அவன் அருகு
இவள் இட்டம் ஆக - இவளுடைய இஷ்	வாரா தொழியில்)
[டாதுஸாரமாக]	இவள் மாலுறுகின்றாள் - இவள் மோலு
வளர்த்து எடுத்தே } (இவளே) வளர்த்ததெ	[த்தை யடைகின்றாள்.
னுக்கு என்னோடு } தீத்த என்னோடு	

குறிப்பு :-உலகத்திற் பெண்கள் விசேஷமாக ஆபரணங்களைப் பண்ணிப் பூட்டுகின்ற தாய்மாரை விரும்பிக் கலந்து பிரியாதிருத்தல் வழக்கமா யிருக்க, என் பெண் ஒருத்தி மாத்திரம் இறைப்பொழுதும் என்னோடிருக்க ஸம்மதியாமல் தெருத் தெருவாகத் திரிந்து எம்பெருமானது அடையாளங் களைச் சொல்லி யழைத்து மயங்குகின்றாளே யென்று சில பெண்களை நோக்கிக் கூறுகின்றாள். [மங்கைமீர்!] இப்படி தாய்ச்சிறகின் கீழடங்காப் பெண்ணைப் பெருத பூர்த்தி உண்டிறே உங்களுக்கு! என்ற கருத்துத் தோன்றும்; உங்களது பெண்களின்படியும் இவ்வாறு தானோ? என்று வினா வியவுறுமாம்; “பொருவற்றாளென்மகள் உம்மொன்னுமெதே?” என்றது காண்க.

பாடகம்—பாதகடகம் என்றவட சொற்கிதைவு. சிலம்பு—நாபுரம். இட்டம்—இஷ்டம், வளர்த்தெடுத்தேனுக்கு என்னோடு—வளர்த்தெடுத்த என் னோடு என்றபடி; “உழைக்கின்றற்கென்னை நோக்கா தொழிவதே” என்று

ஸ்வாபதேசத்தில், பட்டம் பாடகம் முதலிய ஆபரணங்களாவன—
 “கூஷ்மா^{னா}வ்வி^{னா} து^{னா}வீ^{னா}னெ^{னா}லி^{னா} வட்ட^{னா}ம் கூ^{னா}ஷ்மா^{னா}வி^{னா}ந^{னா}டி^{னா}க^{னா}ண^{னா}னெ^{னா}லி^{னா} கூ^{னா}ஷ்மா^{னா}பரி^{னா}
 த^{னா}ஸ்ர^{னா}வண^{னா}ம் க^{னா}ங்க^{னா}ண^{னா}ா^{னா}னெ^{னா}லி^{னா}” என்றபடி—முதன்முதலாக இவ்வாத்தாமா
 வை அங்கீகரித்த ஆசிரியன் உண்டாக்குகின்ற நாமரூபங்களும், பகவத் ப்ரா
 னாமாதிகளும், பின்பு ஆசார்யவைபவத்தை உணர்த்தி அவனுக்குண்டாக்
 கும் ஸேஷத்வஞ்ஞாநாதிகளுமாகிற ஆத்மாலங்காரங்கள். ஆழ்வார், தமக்கு
 இவ்வகை ஆத்மாலங்காரங்களை உண்டாக்கின ஆசார்யர்களிடத்துள்ள நிஷ
 ட்டை மாத்திரத்தால் பர்யாப்தி பெறாமல், எம்பெருமானெழுந்தருளியிருக்
 குயி^{னா}டமான பலதிருப்பதிகளிற்சென்று ஆழ்ந்திடுதலைக் கூறுதல், இதற்கு
 உள்ளுறை போருள். (சு.)

பேச வுந்தரி யாத பெண்மையிற் பேதையேன் பேதையிவள்
கூச மின்றிகின் றூர்கள் தம்மெதிற் கோல்கழிந் தான்முழையாய்க்
கேச வாவென்றுங் கேடி ல்யென்றுங் கிஞ்சக வாய்மொழியாள்
வாச வார்த்துழல் மங்கை மீரிவள் மாலுறு கின்றாளே.

வாசம் வார் - வாஸனையையும் நீட்சியையும்
குழல் - கூந்தலையுடைய [முடைய
மங்கைநீர்-பெண்கள் !
பேதையேன்-பேதைமைபுடையவளான
பேதை-பெண்பிள்ளையும் [என்னுடைய
பேசவும் தரியாத } (தன்னுடைய ஆசார
பெண்மையின் } த்துக்கு ஒரு கெடுதி
வீளைத்ததாகப்பிறர்) ஒருவார்த்தை
சொன்னாலும் (ஆதைப்) பொறு
க்கமாட்டாத ஸ்திரீவத்தைபுடைய
வளரும்,
கிஞ்சகம் வரம் } கிளியினுடைய வாசம்
மொழியாள் } மொழிபோன்ற [இனி
யும் } வாம்மொழியையுடையவளமான

இவன் - இவன்,
நின்றார்கள் தம் } மர்யாதை தவருமல்
எதிர் } இருக்கு மவர்கள் முன்
கூசம் இன்றி-கூச்சமில்லாமல் [நேன,
கோல் கழிந்தான் } கோலேவிட்டு நீந்தின
மூழை ஆப் } அகப்பை போல,
(என்னோடு உறவற்றவளாய்க் கொண்டு)
கேசவா என் தம்-நேசவனே! என்றும்
கேடு இலீ என்றும் - அழிவற்றவனே!
[அச்சுதனே!] என்றும் வாய்விட
டுச்சொல்லி,
இவன் மாறுநுகின்றான்-இவன் மோஹ
[மடையா நின்றான்;
[ஏ-இரக்கம்.]

குறிப்பு:—“பேசவுந் தெரியாத” என்பது—பழைய அச்சப்பிரதிகளிற் பரடம்; அது-கியாக்கியாநப் போக்குக்குப் பொருந்தாதென மறுக்கப்பட்டது: “ஒரு வார்த்தைசொல்லப் பொருத ஸ்திரீவந்தையுடைய; அதாவது-தன்னுடைய ஆசாரத்தால் ஸ்திரீவந்துக்கு ஒரு நடுவுதல்வாராதபடி வர்த்திக்கு மளவன்றிகே, நடுவுதலுண்டாக ஒருவர் ஒரு வார்த்தை சொல்

வினும் அதுபொருமல் மாந்தும்படியான ஸ்திரீவத்தையுடையவளென்கை; ஸ்திரீவமாவது--நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்கிற ஆத்குணயோகம்” என்றிறே மணவாளமாமுனிகள் உரைத்தருளிற்று. தேரியாத என்ற பாடத்திலும் அக்கருத்தை ஏறிட்டுரைக்கக் கூடுமென்பர் சிலர்; அது அஸ்வரஸமெனத் தெளிக; தரியாத என்பதே ஆன்றோர் பாடம்; யரியாத என்றபடி. மற்றையடிகளின் கருத்தும் இப்பாடததுக்கே பேரரப்பொருந்துமென்க.

கருத்து;—ஸ்திரீவத்துக்கு ஏற்றகுணங்களில் ஒன்றுக்கும் ஒருகேடு விளையாதபடி மரியாதைமுறைமையில் தான் ஒழுங்குபட நிற்பதுந் தவிர, அக்குணங்களுக்குக் கெடுதிவிளைந்ததாக ஒருவர் ஒருபேச்சுப்பேசினால் அதைக்கேட்டு ஸஹித்திருக்கவும் மாட்டாத ஸந்நிவேசத்தில் அமைந்திருந்த எனது பெண்டிள்ளை இன்றுமொய்தபடியைப் பார்த்தால், முன்பு தான் நின்ற நிலைமைக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கின்றது; அது என்? எனில்; இன்றளவும் அடக்கத்திடன் ஒடுங்கியிருந்த இவள் இன்று காம்பைவிட்டு நீங்கின அகப்பைபோல் தாயாகிய என்னை அகன்று, கூச்சமின்றித் தெருவில் புறப்பட்டுக் கண்ணன் பெயர்களைக் கூவியழைத்து அவன்வரவைக்கானுமல் மயக்கமுறுகின்றாள்; இது, தான் முன்புகின்ற நிலைமைக்குப் பொருந்தியவாறாமோ? என்றவாறு. பெண்மையின்—பெண்மையையுடைய என்று அன்மொழிப் பொருள்படும்; [ஹஹவீரஹ்யூதம்.] “மணிக்குழவி உருவின் தக்கமாமணிவண்ணன் வாசுதேவன்” என்றவிடத்திற்போல. கூசும்—அம்விருதி பெற்ற தொழிற்பெயர். கோல்கழிந்தான் மூழையாய்—கோல் கழிந்த மூழையாய் என்றபடி; கோல் கழிந்தால் மூழைஆய் எனப் பிரித்து, மூழை கோல் கழிந்தால் அதை ஒத்து என்றலுமொன்று. கிஞ்சகம்—கிளி; ஸகக் என்ற வடசொல் கீம் என்ற ஒரு எழுத்தை முற்கொண்டு திரிந்ததென்க; அன்றி, கிஞ்சகம் என்று தனியே ஒருதமிழ்ச்சொல்லாகவுமாம். வாசம்—வாஸநா என்ற வடசொற்சிறைவு.

ஸ்ரீவசேஷியான எம்பெருமானது பொருளாகிய இவ்வாத்மவஸ்துவை அவனானே வந்து கைக்கொண்டுபோகிற போமதொழிய, அவனிருப்பிடத்துக்கு நாமாகச் சென்று நிற்பல் ஸ்வரூபவிருத்தமாமெனத் துணிந்து அவ்வுறுதியுடன் பரபந்நஸந்தாநமர்யாதையில் வருவதநிற்பதுந் தவிர, “ஸ்வரூபவிருத்தமான செய்கையைச் செய்தார்” என்று பிறப்பேசிலும் மாந்தும்படியான நிலைமையில் நின்ற ஆழ்வார், காமப்ராப்திபற்றாமல் பதறி பகவத் ஸந்நிதியிற்போய்ப் புகுந்து அவனது திருநாமங்களை அதுஸந்தித்துப் பிச்சேறினபடியை அன்பர் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள்; இங்ஙனே ஆழ்வார் ஸ்வரூபவிருத்தமான செயலைச் செய்தாரென்கை கூடுமோ எனின்? “விஷயதோஷத்தால் வருமவையெல்லாம் ஐஹ்யஜமாயிறேயிருப்பது” என்ற ஸ்ரீவசநபூஷணஸூக்தியைக் கண்டு தெளிக. (எ)

காறை பூணுங் கண்ணடி காணுந்தன் கையில் வளாகுவத்குங்
கூறை யுக்கு மயர்க்குந் தன்கோவ் வைச்சேவ் வாய்திருத்தும்

தேறித் தேறிநின் றுயி ரம்போர்த் தேவன் றிறம்பிதற்றும்

மாநில மாமணி வண்ணன் மேலிவள் மாலுறு கின்றாளே.

(அ)

இவன்-இப்பெண் பிள்ளையானவன்
காறை-பொற்காறையை

ம- (தன் கழுத்தில்) பூண ரின்றான்;
(அக்காறையும் கழுத்துமான அழகை
கண்ணாடி காணும்-கண்ணாடிப் புறத்தில்
[காணுகின்றான்];

தன் கையில்-தன் கையிலிருக்கிற
வளை குறுக்கும்-வளையல்களைக் குறுக்கா
கூறை-புடைவையை [கின்றான்;
உடுக்கும் - (ஒழுங்குபட) உடுத்துக்கொள்
[னாகின்றான்];

(அவன் வரவுக்கு உடலாக இவ்வளவு
அலங்கரித்துக் கொண்ட வளவிலும்
அவன் வரக்காணுமையாலே,)

அயர்க்கும்-தளர்ச்சியையடையாகின்றான்;

(மறுபடியும் தெளிந்து இதற்கு
மேலாக அலங்கரித்துக் கொள்ளத்
தொடங்கி)

தன் கொவ்வை செம்வா } கோவைக்கனிபோலச் சிவ
நிருத்தும் } ந்துள்ள தன் அதரத்தை
ளால் ஒழுங்கு படுத்தா கின்றான்;

தேறித் தேறி } மிசவுக் தெளிந்து கின் று
கின் று

ஆயிரம் பேர் } ஸ்ரீராமப் பொரு
தேவன் திறம் } னான ஏம்பெருமானு
பிதற்றும் } டைய குணங்களை வாய்
[புலற்றுகின்றான்;

(அதன் பிறகு)

மாறு இல்-ஒப்பற்றவனும்

மா மணி வண்ணன் } நீலமணி போன்ற
மேல் } நிறத்தையுடைய னு

[மாண் (அக்) கண்ணிரான் மேல்
மாலுறுகின்றான்-மோவியா கின்றான்.

குறிப்பு:-எம்பெருமானது வரவை எதிர்பார்த்திருந்த என்மகள் தன்
ஆற்றாமையாலே 'ஏதேனுமொன்றைச் செய்து நாம் அவனைப்பெறவேணும்'
என்று நினைத்து, 'அவன் மனமிழுப்புண்ணுமாறு நாம் நம்மை அலங்கரித்
துக்கொண்டால் அவன் தானே வந்து மேல்விழுவன்' என்று, முதன்முத
லாக அவன் கண்டு மகிழ்ந்து கட்டிக்கொள்ளு மிடமான கழுத்தைக் கண்
டிகை முதலிய பூஷணங்களால் அலங்கரித்து, இவ்வலங்காரம் அவன் உகக்
கும்படி வாய்த்ததா என்பதை உணருகைக்காக அவ்வழகைக் கண்ணாடிப்
புறத்திலே காண்பதும், இம்மனோரதமடியாக உடம்பிற் றொருபூரிப்புத்தோற்
றுகையால் அதன் அளவை அறிகைக்காகக் கைவளைகளை அசைத்துப்பார்ப்
பதும், அவன் உகக்கத்தக்க பட்டுப்புடையை அவன்வருமளவுங் களைவது
முடிப்பதும், இப்படி அவன் வரவுக்கு உடலாகத் தன்னை அலங்கரித்தவள
னும் அவன் வரக்காணுமையாலே அறிவழியாநிற்பதும், மீண்டும் அறிவு
குடிபுகுந்து 'இன்னமும் அவன் விரும்புவருகைக்கு உடலாகச் சில அலங்
காரங்களைச் செய்து கொள்வோம்' என்று தனது கொவ்வைக்கனிவாயைத்
தாம்பூல சர்வணதிகளால் மிகவுஞ் சிவக்குமாறு பரிஷ்கரிப்பதுமாயிருந்து
கொண்டு, அவ்வளவிலே தனது அலங்காரவகைகள் நன்கு வாய்த்தமைய
யும், ஆசாஸேசமுடையாரையும் விரும்பிக்கைக்கொள்ளுகையாகிற அவனு
டைய சீர்மையையும் அதுஸந்தித்துத் தெளிந்து கின்று வரவை யெதிர்
பார்க்க, அவ்வளவிலும் அவன் வரக்காணுமையாலே மோஹமடையாகின்ற
னென்றவாறு.

ஸ்வரபதேசத்தில, [காறை பூணும்] ஆழ்வார், பசுவத் ப்ராணமமாகிற ஆத்மா ஸங்காரத்தை யுடையாராயிருக்கிறபடி. [கண்ணாடி காணும்] ப்ரக்ருத் யாத்ம விவேகம்பண்ணுகிறபடி. [வளைகுவக்கும்] [“கலை வளை அஹம்மமக்ரு திகள்” என்பது ஆசார்யஹ்ருதயம்;] ஐரலோஹம் என்ற ஸாக்விசாஹம் காரமுடைமை சொல்லுகிறபடி. [கூற்றயடுக்கும்] “மடிதற்றுத் தான் முந் துறும்” (திருக்குறள்) என்றபடி. பசுவத்விஷயத்தில் ப்ரவ்ருத்தியுடைமை சொல்லுகிறது. [அயர்க்கும்;] இவையெல்லாம் ஸாதநாதுஷ்ட்டாநமாகத் தலைக்கட்டுமோ என்று கலங்கியபடி. [கோவ்வைச் செவ்வாய் திருத்தும்;] வாசிகைக்கரியங்கள் திருந்தினபடி. பின்னடிகளுக்கு ஸ்பஷ்டமிதே; “ஓவாதே நமோநரணாவென்பவன்” என்று இவர் தாமே மேலருளிச் செய்துள்ளது காண்க. (அ)

கைத்தலத் துள்ள மாடழியக் கண்ண லங்கள் செய்திவளை
வைத்துவைத் துக்கோண் டென்ன வாணிபம் நம்மை வடுப்படுத்தும்
செய்த தையெழு நாற்றுப் போலவன் செய்வன் செய்துகொள்ள
மைத்த டமுசில் வண்ணன் பக்கல் வளர விடுமின்களே. (க)

கைத் தலத்து உள்ள	கையிலுள்ள பணத்	(இவளையும்)
மாடு அழிய	தைச் செலவழித்து	அவன் செய்வன
கண்ணுலங்கள் செய்து	- (இவளுக்குச்	(ஸ்வாமியாகிய) அவன்
செய்யவேண்டிய)	கல்யாணங்களைப்	செய்து கொள்ள
பண்ணி,		தான் செய்ய நினைத்த
இவளை-(நமக்கடங்காத; இவளை		வற்றை (த்தடையற) ச்செய்து
வைத்து வைத்துக்	நியமித்தும் காவலிட்	கொள்ளும்படி
கொண்டு	டும் வைத்துக்கொண்	
	[டிருப்பதனால்	
என்ன வாணிபம்-என்ன பயனுண்டாம்;		மை தட முகில்
(பயனுண்டாகாதொழிவது மன்றி)		கற்றுத்துப் பெருத்த
நம்மை வடுப்படுத்தும் - நமக்கு அவத்யத்		வண்ணன் பக்கல்
[தைபும் உண்டாக்கும்;		மேகம் போன்ற வடி
(என்று தாயாராகிய நான் சொல்ல,		[வையுடைய அக்கண்ண பிராணி
இதைக்கேட்ட பந்துக்கள்)		டத்தில்
செய்தலை எழு	“வயலிலே வளர்ந்த நாற்	வளர-(இவன்) வாழும்படி
நாற்று போல்	தை அவ்வயலுக்குடைய	விடுமின்கள் - (இவளைக் கொண்டு போய்)
வன் தன் இஷ்டப்படி விநியோகம்		[விட்டு விடுங்கள்]
கொள்வது போல,		(என்கிறார்கள் என்று, தாய் தானே
		சொல்லுகிறபடி.)

குறிப்பு:—நம்குடிக்காக இவளொரு பெண்தானே உள்ள என்று அன்பு மிகுதியால் கையிலுள்ள செல்வத்தையடையச் செலவழித்து இவளுக்குச் செய்யவேண்டிய மன்கள காரியங்களை யெல்லாஞ் செய்து இவளை நாம் காத்துவருவதனால் நமக்கு இறையும் பயனின்றி யொழிந்தமாதிரிமே யல்லாமல் இவளது நடத்தைகளினால் நமக்குப் பெருப்பெருத்த பழிகளும் விளையாடுகின்றன! என்று கலங்கிப் பேசின தாயை நோக்கி, பந்துக்கள் ஒரு வன் தன் கெடுத்திரத்தில்உள்ள நாற்றைத் தன் கருத்துக்கொத்தபடி தான் விநியோகப்படுத்திக் கொள்வதுபோல, ஸர்வேச்வரன் தனது உடைமை

யான இவளைத் தன் நினைவின்படி உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுமாறு இவளை அவனிடத்திற்கொண்டு சேர்த்து விடுங்களு என்று கர்த்தவ்ய ரூபணம் பண்ணிக் கூறினபடியைத் தாய் கூறினபடியாம். மாடு—செல்வம்; “மாடு பொன் பக்கம் செல்வம்” என்பது. நிகண்டு. கண்ணாலம்-முருமொழி. வடுப் படுத்துதல்—குறைவு படுத்துதல். செய்—வயல். தலை—ஏழுநூறு.

ஸ்வாபதேசத்தில், மாடு என்று வேதத்தைச் சொல்லுகிறது; “அந்த ணர்மாடு,” “ஹாஹுணாநாயநம் வெஹி” என்னக் கடவதிறே. இவ்வாழ் வார்க்கு நாம் வேதமோதுவித்து இவரை நம்பக்கலிலேயே இருத்துவோமெ ன்றால், இவர் பரயார்த்தராகாமல் பகவத் விஷயத்தளவும்போய் அந்வயிக்க வேணுமென்று பதறுவதனால் இவரை அங்குச் சேர்த்து விடவேணு மென்றறுதியிட்ட அன்பர்களின் பாசரம், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். (க)

பெருப்பெருத்தகண் ணாலங்கள் செய்து பேணினம் மில்லத்துள்ளே இருந்து வானெண்ணி நாமி ருக்க விவளுமொன் றெண்ணுகின்றான் மருத்து வப்பதம் நீங்கி னாளென்னும் வார்த்தை பவேதன்முன் ஒருப்ப தேதி மீனரி வளையு லகளந் தானிடைக்கே. (க)

(இவளுக்கு)

பெருப்பெருத்த—மிகவும் விசேஷமான கண்ணாலங்கள் செய்து—உலயாணகாரியங் பேணி—அன்பு புண்டு [களைச்செய்து நம் இல்லத்துள்ளே—நம்வீட்டுக்குள்ளேயே இருந்துவான் எண்ணி] (இவளை) இருக் நாம் இருக்க

[நாம் நினைத்திருக்க,

இவளும்—இவளோ வென்றால்

ஒன்று எண்ணுகின்றான்—(நம் எண்ணத்து க்கு விபரீதமாக) மற்றொன்றை

[எண்ணுகின்றான்;

(என்று தாயாகிய நான்

சொல்ல, இதைக்கேட்ட

பந்துக்கள்)

மருத்துவப்பதம் நீங்கினான் என்னும் வார்த்தை பவே தன் முன்

தவறுவது போல, இவன் பதம்பார் த்து நாம் செய்யாமையாலே இவள் கைகழிந்தாளென்கிற அபவாதம்

[பிறப்பதற்கு முன்

இவளை—இவளை

உலகு அளந்தானிடைக்கே - உலகளந்தரு

ளின் கண்ணபிரானிடத்திலேயே

(கொண்டுபோய்)

ஒருப்படுத்தியின்—சேர்த்துவிடுங்கள்.

(என்று கூறியதைத் தாய்

கூறுகின்றான்.)

குறிப்பு:—இப்பெண்பிள்ளைக்கு அவ்வக்காலங்களில் செய்யவேண்டிய மங்கள காரியங்களை விசேஷ விபவமாகச் செய்து மிக்க அன்பு பாராட்டி நம் அகத்திலேயே இவளை வளர்ப்பதாக நினைத்திருக்கும் நமது நினைவுக்கு நேர் மாறுபாடாக இவள் வெளிப்புறப்பட்டு ஒவ்வதாக நினைத்திருக்கின்றாளே! என்று கலங்கிக்கூறின தாயை நோக்கி; பந்துக்கள், அங்கனுகில் இவளை இப் போதே கண்ணபிரானிடத்திற்கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடுதலே தகுதி யாம்; அல்லாவிடில்,—வைத்யன் தான் செய்கிற ஒளஷதத்தில் பாகம்பார்த் துச் செய்யாதபோது, அம்மருந்து கைதவறிப்போவதுபோல, இவள் பதம் பார்த்து நாம் செய்யாமையாலே இவள் கைகழியப் போனால் என்று

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, எ - திரு - ஐயபுழுதி. ௨௩௯

பெருத்தொரு லோகாபவாதம் பரவி விடுமென்று-கர்த்தவ்ய நிருபணம்
பண்ணிக்கூறியபடியைத் தாய் கூறினளென்க. ... (௧௦)

ஞால முற்று முண்டா லிலைத்துயில் நாரா யணனுக்கிவர்
மால தாசி மகிழ்ந்தன ளென்று தாயுரை செய்ததனைக்
கோல மார்பொழில் சூழ்புது வையர்கோன் விட்டுசித் தன்சோன்ன
மாலை பத்தும் வல்ல வர்கட் கில்லை வருதுயரே. (௧௧)

இவள்-“இப்பெண்பின்னையானவள், ஞாலம் முற் } எல்லாவுலகங்களையும் திரு மும் உண்டு } வயிற்றிலே வைத்து நோக் [கி, ஆல் இலை தயில்-ஒரு ஆலந்தளிர்நிலைகளை [வளர்த்தருளின நாராயணனுக்கு - எம்பெருமான் விஷயத் [நில் மால் அது ஆகி-மோஹத்தைபுடையனாய் (அவனை அணைக்கவேண்டு மென்ற மனோரத்தினால்) [அ மகிழ்ந்தனள் என்று-மனமுகந்தான்” என் இல்லை }	தாய் உரை செய்ததனை-தாய்சொல் கோலம் ஆர்-அழகு நிறைந்த [வியதை, பொழில் சூழ்-சோலைகளாலே சூழப்பட்ட புதுவையர் கோன்-ஹி வில்லிபுத்தூரிலுள் [ளவர்க்குத் தலைவரான விட்டு சித்தன்-பெரியாழ்வார் சொன்ன-அருளிச்செய்த மாலை-சொல்மாலையாகிய பத்தும்-இப்பத்துப்பாட்டையும் வல்லவர்கட்கு-ஒதவல்லவர்களுக்கு வரு துயர் } வரக்கூடிய துன்பம் ஒன்று இல்லை }
---	--

குறிப்பு:—இப்பாட்டால் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ் சொல்லித்
தலைக்கட்டியவாறு. ஆழ்வார் தாமே தாயின் அவஸ்தையை அடைந்து அம்
(௧௧)மாக, தனக்குப் பகலத் விஷயத்திலுள்ள அபிசீவசத்தை வெளியிட்ட
ருளினனென்க. ... (௧௧)

அடி:—ஐய வாயில் பொங்கு ஏழை நாடு பட்டம் பேசு காதை கைத்தலம் பெரு
ஞாலம் நல்ல.

எழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

எட்டாந்திருமொழி:

நல்லதோர் தாமரைப் பொய்கை.

அவதாரிகை:—[கீழ்த்திருமொழியின் முகப்பேல் எழுதியுள்ள அவதாரிகை
இங்ங் மதுஸூத்திரத்திக்குது.]

தன் மகளுக்கு எம்பெருமான் பக்கலுள்ள அன்புமிகுதியைக்கண்ட திருத்தா
யார் இவளுக்கு அவனோடு கலவி உண்டாயிற்றென்று தானறிந்தும் “லோகாப வா
தம் பிறப்பதற்கு முன் இவளை அவன் பக்கலில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விடுங்கள்”
என்று பந்துக்கள் சொல்லியபின்பும் அவனைத்தாயார் எம்பெருமான் பக்கலிற் கொ
ணர்ந்து சேர்க்காதொழிகையாலே, அவன்றானே ஏகாந்தமாக இரவில் வந்து, ஒரு
படுக்கையில் தாயுடன் படுத்திருந்த இவளை எழுப்பித் திருவாய்ப்பாடியேறத் கொண்
டுபோக, பிறகு கண்விழித்த திருத்தாயார் படுக்கையில் பெண்ணைக்காணாமல் பலவகை
யாகக் கதறினா டடியைக் கூறுவது இத்திருமொழி.

இதனால், இவ்வாழ்வார்க்குப் பகவத் விஷயத்திலுள்ள அபிரிவோசாதியம் சொல்லியவாறு. பெரிய திருமொழியில், 'சுவன் கொல்யாணறியேன்' என்ற திருமொழியை ஒரு புடை ஒத்திருக்கும்-இத்திருமொழி.

நல்லதோர் தாமரைப் பொய்கை நாண்மலர் மேற்பணி சோர
அல்லியுந் தாது முதிர்ந்திட் டழகழிந் தாலோத்த தாலோ
இல்லம் வேறியோடிற் றுலோ வேன்மகளை யெங்குங் காணேன்
மல்லரை யட்டவன் பின்போய் மதுரைப் புறம்புக் காள்கோலோ, (க)

நல்லது ஓர் தாமரை } அழகிய ஒரு தாமரை வெறி ஒழிந்து-வெறிச்சென்றிருக்கிறது ;
பொய்கை } ரைக்குள் மானது, என் மகளை-என் பெண்பிள்ளையை
(தன்னிடத்தினள்) எங்கும் - ஓரிடத்திலும்
நான் மலர் மேல்-அப்போதலர்த்த பூவின் காணேன்-காண்கின்றிலேன் ;
பணி சோர-பணி பெய்ததனால் [மேல் மல்லரை அட்ட } மல்லர்களை அழித்த
அல்லியும் தாது] (அம்மலரினது) உள் வன் பின்போய் } கண்ண பிரான் பின்னே
: உதிர்ந்திட்டு } ளிதழும் புறவிதழும் [போய்
[உதிர்ப்பெற்று
அழகு அழிந்தால் } அழகு அழியப் பெறு மதுரைப் புறம்-மதுரைக்கு அருகிலுள்ள
ஒத்தது } வது போல, [திருவாய்ப்பாடியில்
இல்லம்-(இவ்) வீடானது புக்காள்கொல் ஒ-புகுந்தானாவன் கொல்?.

குறிப்பு:—ஆல், ஓ—இரக்கக் குறிப்பிடைச் சொற்கள். என் பெண்பிள்ளையாலே விடப்பட்ட இவ்விடு, பணிபெய்ததனால் தாமரைப் பூக்களிலுள்ள இதழ்கள் உதிர்ப்பெற்று அதனால் அத்தாமரைப் பொய்கை அழகழிந்து தோற்றுவது போலுள்ளது; இவள் பேனவிடம் இன்னதென்று தெரியவில்லை: ஒருகால் கண்ணபிரானோடு கூடித் திருவாய்ப் பாடிக்குச் சென்றிருப்பாளோ? என்று திருத்தாயார் தன்னிலே தான் ஐயமுற்றுச் சொல்லுகிறபடி. இத்திருமாளிகையில் பெண்பிள்ளை யிருந்தது ஓடி நிலத்திலாகிலும் அகம் முழுதும் அவளே யிருந்ததாகத் தாய்க்குத் தோற்றிக் கிடந்த படியால் இல்லம் வேறியோடிற்றுலோ என்கிறாள்.

மல்லரை அட்ட வரலாறு:—கம்ஸனால் வலிய அழைக்கப்பட்டுக் கண்ணனும் பலராமனும் அவனது ஸபையிற் செல்லுகையில் அவர்களை எதிர்த்துப் பொருது கொல்லும்படி கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்கிரமாகப் பெரும்போர் செய்ய, அவர்களை யெல்லாம் அவ்யாதவவீரர் இருவரும் மற்போரினாலேயே கொன்று வென்றிட்டனர் என்பதாம். அன்றி, கண்ணன் பாண்டவ துதனாய்த் துரியோத நனிடஞ் சென்றபொழுது துரியோதனன் ரஹஸ்ய மரகத் தனது ஸபா மண்டபத்தில் மிகப்பெரிய நிலவறை யொன்றைத் தோண்டித்து அதில் அனேக மல்லர்களை ஆபுதபாணிகளாய் உள்ளே யிருக்கவைத்து அப்படுகுழியைப் பிறர் அறிய வொண்ணாதபடி மூங்கிற் பிளப்புக்களால் மேலே மூடி அதன் மேற் சிறந்த ரத்நாஸனமொன்றை அமைத்து அவ்வ ஸநத்தில் கண்ணனை வீற்றிருக்கச் சொல்ல, அங்ஙனமே கண்ணபிரான் அதன்மேலேறின மாத்திரத்திலே மூங்கிற் பிளப்புகள்

பேசியாழ்வார்திருமொழி - ௧ - பத்து, ௮ - திரு - நல்லதோர் தாமரை. உசுக

முறிபட்டு ஆஸநம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறையிற் செல்லுமளவில் அப்பிரான் மிதப் பெரிதாக விசுவரூபமெடுத்துப் பல கைகளையுங் கால்களையுங்கொண்டு எதிர்க்கவே, அப்பிலவறையிலிருந்த மல்லர்கள் அழிந்தன ரென்ற கதையை யுங் கொள்ளலாம்.

மதுரைப்புறம்:—மதுரைப் புறம் அன்று; புறம்—ப்ராந்தம்; எனவே, திருவாய்ப்பாடியாயிற்று.

ஸம்சயங்களெல்லாம் (“குற்றியேர மகனோ ? ” என்றற்போல) இரண்டு கோடிகளைப்பற்றிப் பிறக்கு மாதலால் இங்கு, கம்ஸனிருப்பிடமான மதுரையிற் புகுந்தானோ ? அன்றி, அதனருகிலுள்ள திருவாய்ப்பாடியிற் புகுந்தானோ ? என்று ஐயமுற்றதாகக் கொள்க; ஒருவர்க்கொருவர் பண்ணுகிற சிருங்கார சேஷ்டைகளினால் இருவரும் மயங்கி மெய்மறந்து கம்ஸ நகரத்தில் புகுந்தார்களாகில் தீராத தன்பம் விளையுமே ! என்ற அதிசங்கை தாய் நெஞ்சினுள் நடமாடுகின்ற தென்றுணர்க. ... (௧)

ஒன்று மறிவொன்றில்லாத வருவறைக் கோபாலர் தங்கள் கன்றுகால் மாறுமா போலே கன்னி யிருந்தாளைக் கொண்டு நன்றுங் கிறிசெய்து போனான் நாராயணன்செய்த தீமை என்று மெமர்கள் குடிக்கோ ரேச்சக் கோலாயி நுங்கோலோ. (௨)

ஒன்றும் அறிவு } பொருந்திய ஞானம்	நன்றும் கிறி } நல்லஉபாயங்களைப்பண்ணி
ஒன்று இல்லாத } சிறிது மில்லாதவர்க	செய்து } கொண்டு போனான்—(தெரியாமல்) அபஹ
உரு அறை—ருபஹீநர்களுமான [னும்	[ரித்துக்கொண்டு போன
கோபாலர் தங்கள்—இடையரானவர்கள்	நாராயணன்—கண்ணபிரான்
கன்று கால் மாறும் } கண்ணுக்கழகியகன்	செய்த தீமை—செய்த தீம்பானது
ஆ போலே } முகளை உடையவர்	எமர்கள் குடிக்கு—எங்கள் குலத்துக்கு
கன்றியாமல் களவிலே கொண்டு	என்றும்—சாச்வதமான
போவது போல,	ஓர் ஏச்ச ஆயி } ஒரு பழிப்பாகத் தலைக்
கன்னி இருந்தாளே—கன்னிகைப் பருவத்த	டும் கொல்ல } கட்டிமோ ?
[னாய் எனக்கடங்கியிருந்த பெண்ணை	

குறிப்பு:—ஆந்தரகுணம் பரஹ்ய குணம் என்பவற்றில் ஒருவனைக் குணமுமற்ற இடையர், பிறர் தோழத்தில் கட்டிவைத்துள்ள கன்றுகளைத் திருடிக்கொண்டு போவதுபோலக் கண்ணபிரான் என்மகளைத் திருடிக் கொண்டு போயினன்; இவ்வாறான அவனது தீமையானது எங்கள் குலத்துக்குச் சாச்வதமான அவத்யத்தை விளைக்குங்கொல் ? என்று சங்கித்துச் சொல்லுகிறபடி. ஒன்றுமறிவு=ஒன்றுதல்—பொருந்துதல். கோபாலர் தாங்கள் என்பது—தங்கள் எனக்குறைந்து கிடக்கிறது.

கன்றுகால் மாறுதலாவது:—தீயவையாயுள்ள தங்கள் கன்றுகளை “உங்களுடையவை” என்று பிறர்க்குக்காட்டி, நல்லவையாயுள்ள அவர்கள் கன்றுகளைத் தங்களுடையன வாக்கிக் கொள்ளுதலும், பிறருடைய அழகிய கன்றுகளை உடையவர்களறியாமல் களவு வழியால் நிலைபேர்த்துக்கொண்டு போத

ஹமாம்; பிற்பட்ட பொருளே இவ்விடத்துக்குச் சேருமெனக் கொள்ளப் பட்டது. இங்கு, நன்றுங்கிறி செய்கையாவது—பகலிற் கொண்டுபோனால் பலரறிந்து நிஷேதிக்கக் கூடுமென்று, அனைவரு முறங்கும்போது பார்த்துக் கொண்டு போதல். இப்படி இவன் செய்த தீமையானது குற்றமற்ற எங் கள் குடிக்கு ஸ்தாவரமான பழிப்பாகுமோ? அன்றி, எம்பெருமானுரானே வந்து கைக்கொண்டு பேரயினனென்று இக்குடிக்கு ஏற்றமாமோ? என்பது நான்காமடியின் கருத்தாதலால் ஸம்ஸயஸக்ஷணம் அமையுமென்க. ஈற்ற டியினிந்துதியிலுள்ள கோல் என்ற இடைச்சொல்லே ஏற்றமாயிதே என வரு ளிக்க வேண்டும். வினையோடு கூட்டுகு; ஏச்சாயிடுங்கொல்? ஏற்றமாயிடுங்கொல் என்றவாறு. “கொல்லே யென்பர் கொலோ குணம் மிக்கனளென்பர் கொ லோ” என்ற திருவாய்மொழிகாண்க. போனால்—முற்றெச்சம். எம்— எம்மவர்;—எங்களுடையவர்; [அஸ்மதீயர்] என்பது பொருள். ... (௨)

குமரி மணஞ்செய்து கொண்டு கோலஞ்செய் தில்லத் திருத்தித்
தமரும் பிறரு மறியத் தாமோ தரற்கென்று சாற்றி
அமரர் பதியுடைத் தேவி யரசா ணியைவழி பட்டுத்
துமில மெழப்பறை கொட்டித் தோரணம் நாட்டி ங்கொலோ. (௩)

குமரி மணம் செய்து } கண்ணிகையவஸ்
கொண்டு } தையிற் செய்ய
வேண்டிய மங்கள விசேஷத்தைச்
செய்து, [அலங்கரித்து
கோலம்செய்து—(ஆடை ஆபரணங்களால்)
இல்லத்து—விவாஹமந்திரத்தில்
இருத்தி—உட்காரவைத்து,
தமரும்—பந்துவர்க்கங்களும்
பிறரும்—மற்றுமுள்ள உதாரவீரர்களும்
அறிய—அறியும்படி
தாமோதரற்கு } “(இவன்) கண்ணபிரானு
என்று சாற்றி } க்கு(க்கொடுக்கப்பட்டான்)
[என்று சொல்லி,

(பிறகு)
அமரர் பதி } தேவாதி தேவனுன கண்ண
யுடை தேவி } பிரானுக்கு மனைவியாகப்
[பெற்ற என்மகள்
(ஜாதிக்குத்தக்க ஒழுக்கமாக)
அரசாணியை—அரசுக்கிளையை
வழிபட்டு—பட்சிணம் பண்ண,
துமிலம் எழ } பெரொலி கிளம்புகி படி
பறை கொட்டி } பறைகளை முழக்கி
தோரணம் நாட்டி } மகர தோரணங்களை
மும் கொல் ஓ } (ஊரெங்கும்) நாட்டி
அலங்கரித்துக்
கொண்டாவோர்களோ?.

குறிப்பு:—கண்ணபிரான், தன்மகளைக் கிறிசெய்து கொண்டுபோனமை யைப்பற்றிச் சிந்தித்துப் பயனில்லையென்று அச்சுந்தையை விட்டிட்டு, புக்க கத்துத் தலைவர்கள், இவனுக்கு விவாஹாங்கமாகச் செய்யவேண்டிய தோ ழிப்புமுங்கல் முதலிய மங்கள காரியங்களை அடைவுபடச்செய்து சீர்மை குன்றாமல் அலங்காரங்களையும் அமைத்து, மணமாளிகையில் ஸகல ஜனங் களையும் அழைத்து விதிப்படி. “இவளைக் கண்ணனுக்குத் தேவியாகத் தருகி ரோம்” என்று வெளிப்படையாகச்சொல்லி, பிறகு விவாஹகாலத்தில்சாதிக் கேற்ற ஆசார முறைமையின்படி—அலங்கார பீடத்தின் மேல் நாட்டும் அரசுக்கிளையை இவள் வலம் வரும்படி செய்வித்து, விவாஹஸூட்சகமாக ஊரெங் கும் அலங்கரித்து இவ்வகைகளால் கொண்டாட்டமும் கோலாஹலமுமாக இருப்பார்களோ? அன்றி, கொண்டாட்டம் ஏதுக்கு? என்று உபேஷித்தி

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, ௮ - திரு - நல்லதோர் தாமரை, ௨௪௩

ருப்பர்களோ ? என்று ஸந்தேஷிக்கிறான். “அரசாணியை வழிபட்டு” என்றது—மற்று முண்டான சாதித் தொழில்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணமென்க. தேவி—ஷெலீ. துமிலம்—பேராவாரம். தோரணம்—வடசொல். (௩)

ஒருமகள் தன்னை யுடையே னுலகம் நிறைந்த புகழால்
திருமகள் போல வளர்த்தேன் செங்கண்மால் தான்கொண்டு போனான்
பெருமக ளாய்க்குடி வாழ்ந்து பெரும்பிள்ளை பெற்ற வசோதை
மருமக னைக்கண் கேந்து மனாட்டுப் புறஞ்செய் யுங்கோலோ. (௪)

ஒரு மகள் தன்னை } ஒரே மகளை உடையே
உடையேன் } யளாகிய நான்
உலகம் நிறைந்த } உலகமெங்கும் பரவின
புகழால் } கீர்த்தியோடு
திருமகள் போல-பெரிய பிராட்டியானை
[ப்போல்
வளர்த்தேன்—பிராட்டிவளர்த்தேன்;
(இப்படி வளர்த்த இவளை)
செம் கண் } செந்தாமரைக்கண்ணனு
மால் } ஸர்வேச்வரன்
தான் - தானே (ஸாக்ஷாத்நாதர் வந்து)
கொண்டு போனான்—(நான் மியாமல்) கொ
ண்டு போனான்;

(போனால் போகட்டும்);
பெரு மகளாய் } (இடைச் சேரியில்) ப்ர
குடி வாழ்ந்து } தாச ஸ்திரீயாய்க் குடிவா
[ழக்கை வாழ்ந்து
பெரும் பிள்ளை } பெருமைதங்கிய பிள்
பெற்ற அசோதை } னையைப் பெற்றவளா
ன யசோதைப் பிராட்டியானவள்
மருமகளை—(தன்) மருமகளான என் மகளை
கண்டு உகந்து—கண்டு மகிழ்ந்து
மனாட்டுப் புறம் } மணவாட்டிக்குச்செ
செய்யும் கொல்ல } யயக்கடவதான சீர்
[மைகளைச் செய்வனோ?,

குறிப்பு:—அரிய நோன்புகளை நோற்று அத்விதீயையான பெண்பிள்ளையைப் பெற்ற நான் இவளை, “காவியங்கண்ணி யெண்ணில் கடிமாமலர்ப்பா வை யொப்பான்” என்றபடி எல்லார்க்கும் வைலக்ஷணியத்துக்கு உபமாரூபியாகச் சொல்லக்கடவளான பிராட்டியோடொக்க, உலகத்தாரெல்லா ரும் புகழும்படி வளர்த்தேன்; இப்படி வளர்த்த இவளை எம்பெருமான் தானே நேரில் வந்து கைக்கொண்டு போனான்; போகட்டும், அதைப்பற்றிச் சிந்தையிலலை; போனவிடத்தில் இவளுக்கு மாமியாரான யசோதைப் பிராட்டி இவளுடைய ஸௌந்தர்யம் வ்யாமோஹம் முதலிய குணங்களைக்கண்டு “பெறுப்பேறு பெற்றேறும்” என மகிழ்ந்து, கல்யாணப் பெண்ணுக்குச் செய்யவேண்டிய சீர்மைகளைக் குறையறச் செய்வனோ? அன்றி, வெளகி கத்துக்குத் தக்க வளவு அஹ்ருதயமாகச் செய்து விடுவனோ? என்று ஸம்சரிக்கின்றனன். *

கூரத்தாழ்வான் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினபோது எம்பெருமானார் இப்பாட்டைச் சொல்லிக் கதறி அழுதருளினார் என்ற ஐந்தியமுணர்க. புகழால் வளர்த்தேன் என்றது—புகழுண்டாம்படி வளர்த்தேன் என்றவாறு. [செங்கண்மால் இத்யாதி.] என்மகளை இப்படி ரஹஸ்யமாகக், கைக்கொண்டு போவதற்கு ஸமயம் பார்த்துப்பல இரவுகளிற் கண் விழித்ததனால் செங்கண்மாலாயினன் என்று விசேஷார்த்தங் கூறலாம். திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ளார்க்கெல்லாம் தலைவரான நந்தகோபருடைய தேவியானமைபற்றி யசோதை பெருமகளெனப்பட்டாள். [பெரும் பிள்ளை.] “என்ன நோன்பு நோற்

ஞர் கொலோ இவ்வாப்பெற்ற வயிறுடையாள்" என்றது காண்க. மனாட்
 டிப்பறம்—நெவொ ஹிககாய-செஸெயீ.

வரகாடு வலு-தாஜீஜ் நலிமம் தெஞ்சொக்யபதிண-புய்யம்
வ-வாதிஸ ராஜிவாஹரஜிபாரதாநகேத்ருவயம் ।

மாண்புமிகு கருத்து-இதன் இயக்குகின்ற பஞ்சாபி
 ஷாஹ் ஷாஹ் ஷாஹ் ஷாஹ், விதந்தயாபெவா ஹிக் வா க்ரு. ||

தம்மாமன் நந்தகோ பாலன் தழிஇக்கொண் டென்மகள் தன்னைச்
செம்மொந் திரேயென்று சொல்லிச் செழுங்கயற் கண்ணுஞ்செவ் வாயுங்
கொம்மை முலையு மிடையுங் கொழுப்பிணைத் தோள்களுங் கண்டிட்
டிம்மக னாப்பெற்ற தாய ரினித்தரி யாரென் னுங்கோலோ.

தம் மாமன்-என்மகன் தனக்கு மாட்டுவாரா
நந்தகோபாலன்-நந்தகோபரானவர்
என்மகன் தன்னை-என்பெண்ணை
தழிதூக் கொண்டு - (அன்புடன்) தழுவித்

செம்மாந்திரு } (வெட்டந்தாலே தரை
என்று சொல்லி } யைக்கீழிருக்கவழிந்து
[சிற்காமல்] செவ்வனே சில் என்று
[சொல்லி,

(பிரகு ஸர்வாங்க ஸௌந்தர்ய
ததையுந் காணலாம்படி அவன்
நுழுவாக நிற்க)

செழு சுயம் } அழகிய மீன் போன்ற (அவ
கண்ணும் } ளது) கண்களையும்

செம் வாயும் - சிவந்த அதரத்தையும்
கொம்மை முலையும-(சச்சக்கு அடங்கா
[மல்] பெருத்திருக்கின்ற முலையையும்
இடையும்-இடுப்பினழகையும்
கொழு பணை } பெருத்த மூக்கில் போன்ற
தோள்களும் } தோள்களாயும்

கண்டிட்டு - நன்றாகப்பார்த்து
இ. மகளை பெற்ற } “ இப் பெண்பிள்ளை
தாயார் } ஸ்யப்பெற்ற தாயான
இனி - இவளைப் பிரித்த மின்பு [வன்
தரியார் என் } உயிர் தரித்திருக்க மாட்
னும் கொல்லு } டான்” என்று சொல்லு
[வரோ?

குறிப்பு:—கீழ்ப்பாட்டில், மாமியார் சேராட்டுதலைப்பற்றிச் சங்கத்தாள்; இப்பாட்டில் மாமனார் சேராட்டுதலைப்பற்றிச் சங்கக்கிறான்;—என் மகளின் மாமனான நந்தகோபர் இவளை யழைத்து முத்தமிட்டு இவளது ஸர்வ்வயவஸௌந்தர்யத்தையுங்கண்டு மகிழ்ந்து “இப்படி அழகிற் சிறந்த பெண்பிள்ளையைப் பெற்ற தாய் இவளைப்பிரிந்து உயிர்வாழ்ந்திருப்பது அரிது” என்று அன்புதோற்றச் சொல்வரோ? அன்றி, விருப்பமற்றுச் சிறிதும் விகாரமடையாமல் இருப்பரோ? எனச்சங்கத்தவாறு. தழீஇ-தழுவி; அளபெடைகொண்ட விளையெச்சம். செம்மாந்திரு-முழுச்சொல். தாயர் - பூஜையிற் பன்மை. (௫)

வேடர் மறக்குலம் போலே வேண்டிற்றுச் செய்தேன் மகனாக்
கூடிய கூட்டமே யாகக் கொண்டு குடிவா முங்கோலோ
நாடு நகரு மழிய ஈல்லதோர் கண்ணாலத் செய்து
சாடிற்று; பாய்ந்த பெருமான் தக்கவா கைப்பற் றங்கோலோ.

பேரியாழ்வார் திருமொழி - ௩ - பத்து, ௮ - திரு - நல்லதோர் தாமரை. ௨௪௫

சாடு இறபாய்ந்த } சகடாஸுவரணமுறித்
பெருமான் } துத்தள்ளின் திருவடி
[கனையுடைய கண்ணிரான்,
தேட்டர்-தேட்டர்கனையும்
மறக்குலம் போலே - மறவர் என்கிற நீச
[ஜாதியரையும் போலே
என் மகளை-(ஸத்தலத்திற் பிறந்த) என்
[பெண் பிள்ளையை
வேண்டிற்று } தன் இஷ்டப்படி செய்து
செய்து }
கூடிய கூட்டமே } தம்பதிகளாகிய இரு
ஆக கொண்டு } வரும் நெஞ்சு பொரு
ந்திக்குடின கூடுதலையே விவாஹ
[மாகக் கொண்டு

குடி வாழும் கொல் ஓ-குடிவாழ்க்கை வாழ்
(அன்றி) வனோ?
நாடும் - ஸாமான்ய ஜனங்களும்
நகரும் - விசேஷஜ்ஞ ஜனங்களும்
அறிய-அறியப்படி [பஹிரங்கமாக]
நல்லது ஓர் கண் } விலகணமான தொரு
ணலம் செய்து } விவாதோத்ஸவத்தை
(விதிப்படி) செய்து
தக்க ஆ - (ஜாதிதர்மத்துக்குத்) தகுதியாக
கைப்பற்றும் } பாணிக்ரஹணம் பண்ணு
கொல் ஓ } வனோ?

குறிப்பு:—என்மக்களோவென்றால் வேடரையும் மறக்குலத்தாரையும் போல் தண்ணியஜாதியிற் பிறந்தவளல்லள்; மஹாகுலப்ராஸாதையான இவளைக் கண்ணிரான் களவுவழியாற் கொண்டுபோனானாகிலும் போனவிடத்தில் விவாதோத்ஸவத்தையாகிலும் முறைவழுவரமல் லோகார்த்தமாகச் செய்தானாகில் ஒருவாறு குறைதீரப்பெறலாம்; இவ்வீன இங்கிருந்துகொண்டு போகிறபொது வழியிடை யில் இருவரும் நெஞ்சுபொருந்திக் கூடுகையாகிற் கார்த்தருவ விவாஹத்தன்னையே சாஸ்த்ரோக்த்தமான விவாதோத்ஸவமாக நினைத்து வேறுவகையான விவாஹ ஸம்பரமங்களை வெளிப்படையாகச் செய் யாதொழிவனோ? அன்றி, திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரையும் அதைச்சேர்ந்த மதுரைமுதலிய நகரங்களிலுள்ளாரையும் வரவழைத்துப் பலரறியப்பாணிக் ரஹணம்பண்ணிக்கொள்வனோ? என்று ஸம்சயிக்கிறபடி.

அகத்தமிழில், “அறநிலை ஒப்பே பொருள்கோள் தெய்வம், யாதோர் கூட்டம் அரும்பொருள்வினையே, இராக்கதம் பேய்நிலை என்றுகூறிய, மறை யார்மன்ற லெட்டிவை அவற்றள், துறையமை நல்யாழ்ப்புலமையோர் புணர்ப்புப், பொருண்மை யென்மனார் புலமையோரே” என்று விவாஹம் எட்டுவகையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது; ஸ்ராவணோபேஷம் ஸ்ராவணோபேஷம் ஷட-சூல-ஹோ மார்த்தவெஹா நாக்கூலம் வெவஸாஹுதி” என்பர் வட நூலாரும், தனியிடத்து இருவரும் காமமோஹத்தாலே கூடுகை, யாதோர் கூட்டம் [கார்த்தவவிவாஹம்] எனப்படும்; இது ச்ருங்காரரஸமுமாய், ஸ்த்ரீ யினுடைய அநந்யார்ஹதாரூபமான கற்புக்கும் முதலாயையாலே அகத் தமிழ்மரியாதைக்குப் பிரதானமாய்ப்போரும், “அன்பினைத்தனைக் களவெனப் படுவ, தந்தணரருமறை மன்றலெட்டினுள், கந்தருவவழக்கென்மனார் புல வர்” என அகத்தமிழிலுள் கூறப்பட்டது. இப்படி சாஸ்த்ரீயமாய் கற்புக்கு முறப்பான ஸம்பந்தத்தாலே, ஆழ்வார் தம்முடைய அநந்யார்ஹத்வத்தை வெளியிட்டவாறென்க.

[வேடர் இத்தாதி.] “கள்ளர், பள்ளிகள் என்னுமாபோலே, வேடர் மறவர் என்கிறதும் தண்ணியஜாதியில் அவாந்தரபேதம்” என்ற வியாக்கி

யானமறிக. இத்தண்ணியசாதியிற் பிறந்த பெண்களைக் கொள்வார், கூடிய கூட்டமேயாகக்கொண்டு குடிவாழ்வது சாதிவழக்கமென்க. வேண்டிற்றிச் செய்து-இரண்டுதலையிலுமுண்டான குடிப்பிறப்பைப்பாராதே, ஒரு சாஸ்திர மர்யாதையின்றியே, தனக்கு வேண்டினபடிசெய்து என்றபடி. சாடிற் பாய்ந்தவரலாறு கீழ்க்குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ... (சு)

அண்டத் தமரர் பெருமா னுழியா னின்றென் மகளைப்
பண்டப் பழிப்புக்கள் சொல்லிப் பரிசுற வாண்டி நங்கோலோ
கொண்டு குடிவாழ்க்கை வாழ்ந்து கோவலர் பட்டங் கலித்துப்
பண்டை மனுட்டிமார் முன்னே பாதுகா வல்வைக் குங்கோலோ. (ஏ)

அண்டத்து அமரர் - பரமபதத்திலுள்ள
[நித்ய ஸஞ்சிகளுக்கு
பெருமான்-தலைவனும்
ஆழியான் - திருவாழியாழ்வானையுடையன
[மான கண்ணிரான்
என் மகளை - என் பெண்பிள்ளையை,
இன்று-இப்போது
பண்டம் பழிப்புக் } பதார்த்தம் களுக்குக்
கள் சொல்லி } குறை சொல்வது
போல் (இவனது) ரூபகுணங்களிற்
[சில குறைகளைச்சொல்லி,
பரிசு அற-வரிசை கெடும்படி
ஆண்டிமும் சொல்லு - ஆளுவனோ?

(அன்றி,
பண்டை மனுட்டி } முன்பே பட்டங்
மார் முன்னே } கட்டித் தனக்குத்
[தேவியாயிருப்பவர்களின் முன்னே
சொண்டு-இவனைக்கொண்டு
குடி வாழ்க்கை } (தனது) கருவூக்குதல்
வாழ்ந்து } மெல்லாம் நடந்தி
கோவலர் பட்டம் } “இவன் இடைக்குல
கலித்து } துக்குத்தலைவி” என்
று (தன் மனைவி யானமை தோற்
றப்) பட்டங்கட்டி,
பாது காவல் வைக் } அந்த:புரக் காவலிலே
கும் கொல்லு } வைப்பனோ?

குறிப்பு:—உலகத்தில் புரோஹாடிகளாயிருப்பவர் எப்படிப்பட்டபதார்த்தங்களிலும் ஏதாவதொருகுறையைக் கூறுவது வழக்கம்; அதுபோல் கண்ணிரானும் என்மகளிடத்து ரூபகுணங்களில் ஏதாகிலுமொரு குறையைக் கூறித் தாழ்வு கினைத்து “இவனை வாசல் விளக்குகிற தொழிலிலிடுங்கள்” என்று புறத்தொழில்களில் நியமித்துவிடுவனோ? அன்றி, முன்னமே பட்டங் கட்டிக்கொண்டு அந்த: புரமதரிஷிகளாயிருப்பவர்களோடு சேர்த்து இவன் கருத்தின்படி ஸகலகாரியங்களையும் கிர்வழிப்பனோ? என்று ஸந்தேஹிக்கிறான். “பண்டப்பழிப்புக்கள்சொல்லி” என்பதில், உபமேயார்த்தம் தொக்கி நிற்கின்றது; “மருத்துவப்பதம் நீங்கினான்” என்பதிற்போல. (ஏ)

குடியிற் பிறந்தவர் செய்யுங் குணமொன்றுஞ் செய்தில நன்தோ
நடையொன்றுஞ் செய்திலன் நங்காய் நந்தகோ பன்மகன் கண்ணன்
இடையிரு பாலும் வணங்க விளைத்தினைத் தேன்மக ளோங்கிக்
கடையிற் றேபற்றி வாங்கிக் கைதழும், பேறி நங்கோலோ (அ)

நங்காய்-பூர்ணையாயிருப்பவனே!
நந்தகோபன் } நந்தகோபருடைய பிள்ளை
மகன் } யாடிய
கண்ணன்-கண்ண பிரான்,

குடியில் பிறந் } உயர்ந்தகுலத்திற் பிறந்த
தவற்செய் } வர்கள் (குலமர்யாதைக்
யும் குணம் } குத்தக்கபடி) செய்யுங்கு
[ணங்களில்

பேரியாழ்வார்திருமொழி - உ - பத்து, ௮ - திரு - நல்லதோர் தாமரை. ௨௪௭

ஒன் றும்—ஒருவகைக்குணத்தையும்
செய்திலன்—செய்தானில்லை;
நடை—உலகத்துக்குப் பொதுவான நடத்
[தைகளிலும்]
ஒன் றும் செய்திலன்—;
அந்தோ—அஹஹ!
என் மகள்—என்மகளானவள்
(தயிர்கடையும்போது)
இடை—இடுப்பானது
இரு பாலும்—இருபக்கத்திலும்

வணக்க—துவண்டுபோவதனால்
ஏங்கி — (மூச்சுப்பிடித்துக்கடையமாட்டா
[மல் ஈடுகடுவே] ஏக்கமுற்று
இளைத்து இளைத்து—மிகவும்இளைத்து
கடைகயிறே—கடைகிறகயிற்தையே
பற்றி வாங்கி—பிடித்துவலித்திருப்பதனால்
கைதழுப்பு ஏறி (தன்னு ஸ—குமாரமா
டும் கொல்லு } ன) கைகள் தழும்பேற
[ப்பெறுமோ?

குறிப்பு:—திருத்தாயார், தன்மனவருத்தத்தை அண்டைவீட்டிலுள்ள ஒரு ஸ்திரீயிடத்துச் சொல்லுகிறதாய்ச் செல்லுகிறது இப்பாசரம். நற்குடியிற் பிறந்தவர்கள், பெண்களை முறையிலே வரைந்துகொண்டு வெளியிற் கொண்டுபோவதில்லை என்றொரு ஸம்பரதாயமுண்டு; அங்ஙனஞ்செய்திலன் இக்கண்ணபிரான்; இதுசெய்யாதொழியிலுமொழிக்; உலகத்தில் ஸாமான்ய ஜனங்கள் செய்துபோகுகிற ரீதிகள் சிலஉண்டே, அவையுஞ் செய்திலன்; (அதாவது—இங்ஙனே பிறப்பெண்ணைக் களவுவழியிற்கொள்வதையோ ஸாமான்யருந்தான் செய்கின்றனர்? அதுவுமன்றி, தன்வீட்டுக்குக் கொண்டுபோனதும் போகாததுமாயிருக்க, இவளைத்தயிர்கடையவோ டியமிப்பது? இவ்வாறு எந்தநாட்டில் நடக்கும்? என்றபடி.) இளம்பருவத்தளான என் மகள் இடம்வலங்கொண்டு தயிர்கடையவேண்டுகையால் இடைதுவண்டு உடலிளைத்துப் பெருமூச்சுவிட்டு இவ்வகை வருத்தங்களோடு, தொடங்கின காரியம் தலைக்கட்டுமளவும் இடைவிடாமல் கடைகயிற்தையே பிடித்து வலித்திழுத்தால் அவளுடைய தளிர்போன்ற தடங்கைகள் தழும்பேறப்பெருதோ! என வருந்தியவாறு.

ஹஹ! என்னும் வடசொல், மகிழ்ச்சி, இரக்கம், துன்பம் முதலிய பொருள்களில் வருமென்று வடமொழி நிகண்டினால் தெரிகிறதனால், அதன் திரிபாகிய அந்தோ என்பது இங்கு இரக்கப்பொருளில் வந்ததென்க. கடைகயிறு—வினைத்தொகை. வாங்கி—வாங்குவதனால்; காரணப்பொருட்டுசெய்வெனெச்சமாகிய வாங்க என்றதன்திரிபு. தழும்பேறுதல் — காய்ப்புக்காய்த்தல்; இதனை வடநூலார், கிணம் என்பர். (அ)

வெண்ணிறத் தோய்தயிர் தன்னை வெள்வரைப் பின்முன் னெழுந்து
கண்ணுறங் காதே யிருந்து கடையவுந் தான்வல் லன்கோலோ
ஒண்ணிறத் தாமரைச் செங்க ணுலகளந் தானென் மகளைப்
பண்ணறை யாப்பணி கோண்டே பரிசுற வாண்டி. நங்கோலோ. (ஈ)

(என்மகன்) தான்—என்மகனானவன்
 வெவ்வேறுபின் } கிழக்கு வெளுப்பதற்கு
 முன் எழுந்து } முன்பாக எழுந்திருந்து
 உறக்கம் } தன் விழித்துக்கொண்ட
 தே இருந்து } ருத்,
 வெவ் சிறம் தோய் } வெளுத்த சிறத்தை
 தயிர்தன்னை } யுடைத்தாய்த் தோ
 [யந்த தயிரை
 கடைவயும் வல்லன் } கடையும்படியான
 கொல் ஓ } சத்தியைத்தான்
 [உடையனோ?
 ஓன் சிறம் செம் } அழகிய சிறத்தையு
 தாமரை கண் } டைய செத்தாமரை
 [மலர்போன்ற கண்ணையுடையவனும்

உலகு அனத்தான்—(நீரிவிடாமலாவதான்
 [தில்) உலகனத்தருளினவனுமான
 கண்ணபிரான்
 என் மகன—என் பெண்ணை
 பண் அறையாப் } தர்மஹாரியாக இழி
 பணி கொண்டு } தொழில்னைச் செய்
 [வித்துக்கொண்டு
 பரிசு அற—(அவளுடைய) பெருமை குலை
 [யும்படி
 ஆண்டிதும் } ஆளுவனோ?
 கொல் ஓ }

குறிப்பு:—கண்ணபிரான் என்மகனாகக் கொண்டுபோய்த் தயிர்கடையை
 யாகிற தொழிலில் சியமித்துவிட்டானாகில், என்மகன் கிழக்குவெளுப்பதற்கு
 முன் உறக்கத்தை ஒழித்து எழுந்து தயிர்கடையதற்கு எவ்வளவு வல்லனா
 வன்? என்று சொல்லிச்சற்றுப்போது முடிச்சித்துக்கிடந்து, பின்பு தெளிந்து,
 எல்லாரையும் குளிரநோக்கும்படியுள்ள தண்ணீர்படைத்தவனும், வலிவிட்ட
 இளம் சண்டாளரோடுவாகிய அனைவரையும் தன்திருவடிக் கோர்க்கிக்
 கொண்டவனுமான கண்ணபிரான் என்மகனை அதர்மமாக இந்நொழில்
 களில் ஏறி, அவளது பெருமைகளைக் குலைப்பனோ? அன்றி, பெருமைக்குத்தக்
 கவரது திருவுள்ளம்பற்றுவனோ? என்று ஸந்தேஷிக்கிறான்.—கண்ணபிரான்
 திருமாணிகையில் கறவைக்கணங்கள் பலவாகையால் அவை அளவற்றபரிசைத்
 தரும், பின்பு அதைத்தோய்த்துத் தயிராக்கிக் கடைவதற்குப் பின்மாரிப்
 பொழுதிலேயே எழுந்திருக்கவேணுமென்க. பண்—அமைவு, சீர், செவ்வை,
 தகுதி. அறை—குறைவு. ஆ—ஆக என்பதன் விகாரம். (சு)

மாயவன் பின்வழி சென்று வழியிடை மாற்றங் கள்கேட்
 டாயர்கள் செரிய வும்புக் கங்குத்தை மாற்றமு மெல்லார்
 தாயவன் சோல்லிய சோல்லைத் தண்புது வைப்பட்டன் சோன்ன
 தாய தமிழ்பதும் வல்லார் தாமணி வண்ணனுக் காளரே. (கௌ)

(மகனானவன்)
 வழி இடை—போகிறவழியிலே
 (அழர்வலுத்துக்களைத்தண்டால் 'இவை
 என்? என்று அவ்விஷயமாக)
 மாற்றங்கள் } வார்த்தைகளைக்கேட்டுக்
 கேட்டு } கொண்டு
 மாயவன் பின் வழி } கண்ணபிரான் பின்
 சென்று } நேபோய்
 ஆயர்கள் செரி } திருவாய்ப் பாடியிலும்
 யிலும்புக்கு } சென்று புருத்தியின்பு
 அங்குத்தை மாற்ற } அங்குண்டான செய்
 மும் எல்லாம் } ல்கன்சொல்லுகள்
 [முதலிய எல்லாவற்றையும் குறித்து
 தாய அவன்—தாயானவன்

சொல்லிய—சொன்ன
 சொல்லி—பாகுதற்களை
 தன் புதிவை } குளிர்த்துயையுடைய பூ
 பட்டன் } வில்லிபுத்தூரில் அவதரித்
 சொன்ன } த பெரியாழ்வார் அருளிச்
 [செய்ததையாகிய
 தாய—பழிப்பற்ற
 தமிழ்பதும்—தமிழ்ப்பாட்டுக்கள் பத்தை
 [யும்
 வல்லார்—ஒதுவல்லவர்கள்
 தாமணி வண் } அழகியமணிபோன்ற
 ணனுக்கு } சிறந்ததையுடைய கண்ண
 [பிரானுக்கு
 ஆனர்—ஆய்கெய்யப்பெயுவர்,

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, ௮ - திரு - நல்லதோர் தாமரை. உசுக

குறிப்பு:—தனது பெண்பிள்ளையானவர் கண்ணபிரான்பின்னே புறப் பட்டு, வழியிடைவிலே விநோதமாகப்பேசிக்கொண்டுபோய்த் திருவாய்ப்பாடியேறப் புகுந்தபடியையும், அங்குப்புகுந்தபின்பு, யசோதைப்பிராட்டி, ஸ்ரீ நந்தகோபர், மருமகப்பிள்ளையான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், தன்பெண்பிள்ளை ஆகிய இவர்கள் தங்கள் தங்களுக்கு அநுகுணமாகச் செய்யுமவற்றையும் சொல்லுமவற்றையுமெல்லாம் திருத்தாயார் தன் திருமாளிகையிலேயே இருந்து கொண்டு மனோரதித்தும் வருந்தியும் கிட்டினரைக்குறித்துச் சொல்லியும் பேர்த்தபடியைக் கூறுவதாகிய இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் பகவத்கைக்கரியமாகிற செல்வத்தைப் பெறுவர் என்று - பலஞ்சொல்லித்தலைக்கட்டியவாறு.

மற்றொருபடியாகவுங் கருத்துக் கூறுவர்; அதாவது:—திருத்தாயார் படுக்கையில் பெண்ணைக்காணாமல் கண்ணபிரான்றானிவளைக் கொண்டுபோயிருக்கவேண்டுமென்றயுதியிட்டு, அவன்போனவழியைத்தொடர்ந்துசென்று, வழியெதிர்வந்தவர்களை “மதுரைப்புறம்புக்காள் கொலோ?” என்று கேட்டும், “எமர்கள் குடிக்கு ஒரேச்சாமோ? குணமாமோ?” என்றும்போலேகேட்டும், திருவாய்ப்பாடியில் தோரணம்முதலான தெருக்கோலங்களைக்கண்டிருளா? வாத்யகோஷங்கள் செவிப்பட்டனவா?” என்று கேட்டுங்கொண்டு போய்த் திருவாய்ப்பாடியிற் புகுந்து அங்குள்ளவர்களை, யசோதை ஸ்ரீநந்தகோபர் செய்யும் ஆதர அநாதரங்களையெல்லாம் விசாரிக்க, அவர்கள் சொன்னவிசேஷங்களைத் திருத்தாயார் கூறியவாறாக யோஜிக்கவுமாம். இதிற்காட்டில் முந்தியையோஜனையே உசிதமாமென்க.

அங்குத்தை-அங்கு உண்டான என்றபடி; அங்கு த் த் ஐ; த்-எழுத்துப் பேறு; த்-சந்தி; ஐ-சாரியை. தாய் அவள்=அவள்—முதல் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. “தேன் புதுவை” என்ற பாடம் மோனையின்பத்துக்கு மாறு பாடா மென்க. தூய தமிழ்—பகவத் விஷயமான தமிழாகையாலே வந்த தூய்மை, சுத்தி. இதரவிஷயமாம்போது மிலேச்ச பாஷையா மென்பர். (௧௦)

அடி:—நல்லது ஒன்று குமரி ஒரு தம்மான் வேடர் அண்டக் குடி வெண்ணிறம் மாயவன் என்னுதன்.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஒன்பதாம் திருமொழி.
என்னுதன் தேவிக்கு.

அவதாரிகை:—இவ்வாழ்வார் “வண்ணமாடங்கள் சூழ்” என்று தொடங்கி இவ்வளவும் வாக் கண்ணபிரானுடைய குணசேஷ்டிதக்களையே அநுபவித்துப் போந்தார் ; இனி அவற்றோடுகூட இராமபிரானுடைய குணசேஷ்டிதக்களையும் ஏககாலத்திலே அனுபவிக்க வேண்டுமென விரும்பி, இரண்டு ஆயர்மங்கைகளின் அவஸ்தையைத் தாமடைந்து அவ்விருவரான் ஒருத்தி க்ருஷ்ணாவதார வ்ருத்தார்த்தத்தைப் பாடுவதாகவும், ஒருத்தி ராமாவதார வ்ருத்தார்த்தத்தைப் பாடுவதாகவும்கொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய் நின்று சொல்லி உந்திபறந்தபாசுரத்தாலே உபயாவதார குணசேஷ்டிதக்களையும் பேசி இனியராகிறார் இத்திருமொழியில்.

ஒருவர் இரண்டு வயக்திகளின் அவஸ்தையை ஏககாலத்தில் அடையுமாறு பொருந்துமோ ? எனின் ? எம்பெருமானது அருளின் மிகுதியால் ஞானத்தில் தடையற்றால் எல்லாம் சொல்லலாயிற்றே. இங்ஙனே திருமங்கையாழ்வாரும் “மானமரு மென் னோக்கி” என்ற திருமொழியில் இரண்டு பிராட்டிமார் அவஸ்தையை ஏககாலத்திற் பெற்று அருளிச்செய்துள்ளமைகாண்க. பரமபதத்தில் நித்பழுத்தர்கள் ஏககாலத்தில் பல சரீரங்களைப் பரித்ர ஹிப்பதாக உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன ; [“ஸுவனக்யாலவ வகி க்ரியாலவஃ” த்யாஹி.] அது பொருந்துவது எம்பெருமானருளாலென்பது போலக்கொள்க. இவ்வர்த்தத்தை நஞ்சியர்க்குப்பட்டார் அருளிச்செய்ததாக ஐதிஹ்யமுண்டு.

இத்திருமொழியில் பாட்டுத்தோறும் “பாடிப்பற” என்றது பாடி, உந்திபற என்றபடி ; இது திப்பாட்டில் “உந்திபறந்த” என்றதுகாண்க. இனி, உந்திபறத்தலாவது யாதெனில் ? “உந்திபேதையர் விரும்பியாடல், ” “உந்தியே மகளிர்கூடி விளையாடல்” என நிகண்டுகளின் காணப்படுதலாலும், சாந்தலிங்கர் ஐயற்றிய “அவி ரோதயுந்தியார்” என்ற தூலின் முதற்செய்யுள் உரையில், “உந்தி என்றது குழாக் கூடிய மகளிரது ஒரு விளையாட்டெனக்கொள்க” என்றேழுதப்பட்டிருத்தலாலும், இத்திருமொழியின் இது திப்பாட்டில் “உந்திபறந்த” என்றவிடத்து, “உந்திபறக்கையாகிற லீலாஸங்கொண்டாடின” என்று பூருவாசாரிபர்கள் அருளிச்செய்துள்ளமையாலும், “உந்திபற என்பது பல்வரிக் கூத்துள் ஒன்றென்று சிலப்பதிகாரத்துச் ‘சிக துப்பிழக்கை’ என்னும் வெண்பாவினால் தெரிகின்றது” என்று ஆதுரிகர் சிலர் குறிப்பிட்டிருப்பதனாலும், இது பெண்பிள்ளைகள் கூட்டமாகக்கூடி விளையாடுவதொரு விளையாட்டென்றிவ்வளவே பலப்படுகின்றது ; அவ்விளையாட்டின் வகை எவ்வாறு மென்பதையாம் அது திபிட்டுரைக்கத் துணிகின்றிலோம். சைவசமய குரவர் நால்வரன் ஒருவரான மாணிக்கவாசகர் ஐயற்றிய திருவாசகத்தில், (“திரு உந்தியார்- ஞானவெற்றி” என்ற தலைப்பின் கீழ்) “ஆட்டின் தலையை விதிக்குத் தலையாக்க் கூட்டியவாபாடி உந்திபற ! சொக்கை குலங்க நின்றந்திபற !” என்றொரு பாட்டுக் காணப்படுகின்றது ; இதனால் இவ்விளையாட்டு, கொங்கை குலங்ககின்று ஆடப்படுவதெனத் தெரிகின்றது ; இப்படிசுளை ஆராய்ந்து பார்த்தால் சோபனமடித்தல் சும்மியடித்தல் போன்ற ஒருலீலாவிசேஷமென்று கொள்ளத்தகுமெனத் தோற்றுகின்றது. பகவத்கதைகளைப் பாடிக்கொண்டு சோபனமடிப்பதும் சும்மியடிப்பதும் இப்போது முல்வழக்கிற் காணத்தக்கது. பற என்கிறவிது—முன்னிலையேவல்லொருமை வினைமுற்று ; பறவைகளைப்போல் ஆகாயத்தில் பறத்தலைக் கூறுவதன்று ; உயரக்கிளம்பிக் கிளம்பிச் சோபன மடிப்பதுபோல விதித்தவாறுமென்க. இனி, இதன்விவரத்தை ஸுல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ஈ - பத்து, கூ - திரு - என்னுதன் தேவிக்கு. உடுக

என்னுதன் நேலிக்கன் றின்பப்பூ வியாதான்

தன்னுதன் காணவே தன்பூ மரத்தினை

வன்னுதப் புள்ளால் வலியப் பறித்திட்ட

என்னுதன் வன்மையைப் பாடிப்பற வேம்பிரான் வன்மையைப் பாடிப்பற.

962
(105)

என் றாதன் - எனக்குள்வாமியான கண்ண

[பிராணுடைய

தேவிக்கு-தேவியான ஸத்யபாமைப்பிராட்

[டிக்கு

இன்பம் பூ-மேனாஹரமான கற்பகப்பூவை

அன்று-(அவள் விரும்பின்) அக்காலத்தில்

சயாதான் தன் - கொடாத இத்திராணிய

[னுடைய

நாதன்-கணவனுனதேவெந்தின்

காணவே-கண்டு கொண்டுநிற்கும்போதே

தன் பூ மரத்தினை-குளிர்ந்த ஆக்களையுடை

[யகல்பவ்ருகத்தை,

வல் நாதம் புள்ளால்-வலிவையுடைய

ஸாமவேதஸ்வரூபியான

பெரிய திருவடியாலே

வலிய-பலாக்காரமாக

பறித்து-பிடுங்கிக்கொண்டுவந்து

இட்ட-(அதனை ஸத்யபாமையின் வீட்டு

[முற்றத்தில்) ஈட்டுளின்

என் நாதன்-என்ஸ்வாமியான கண்ணபி

வன்மையை-வலிவை [ரானுடைய

பாடி-பாடிக்கொண்டு

பற-உந்திபற;

எம் பிரான் வன்மையை பாடிப்பற-.

குறிப்பு:—ஹீக்ருஷ்வைதாரகுண சேஷ்டிதங்களைப் பரடலுற்ற ஆய் மகளின் பாசரம், இ.அ. இங்குக்கூறிய வரலாறு:—கண்ணபிரான், நரகாஸுரனை ஸம்ஹரித்து, அவனால் முன்னே கவர்ந்துகொண்டு போகப்பட்ட இந்திரன் தாயான அதிதியினுடைய குண்டலங்களை அவளுக்குக் கொடுப்பதற்காகப் பெரிய திருவடியின்மேற் சக்தியபாமையை உட்காருவித்துத் தாமும் உட்கார்ந்துகொண்டு தேவலோகத்திற்குச்செல்ல, அங்கு இந்திராணி ஸத்யபாமைக்குப் பல உபசாரங்களைச் செய்தும் தேவர்க்கே உரிய பாரிஜாத புஷ்பம் மானிடப் பெண்ணாகிய இவளுக்குக் தகாதென்று ஸமர்ப்பிக்கவில்லையாதலின், அவள் அதனைக்கண்டு விருப்புற்றவளாய் ஸ்வாமியைப்பார்த்து, பிராணநாயகனே! இந்தப் பாரிஜாத தருவைத் துவாரகைக்குக் கொண்டு போகவேண்டும், என்றதைக் கண்ணன் திருச்செவியாத்தி அந்தவ்ருஷத்தைப் பெரியதிருவடியின் திருத்தோளின்மேல் வைத்தருளினபோது, இந்திராணி தூண்டுதலினால் வந்து தன்னோடு யுத்தஞ்செய்து நின்ற இந்திரனைச் சகல தேவாசன்னியங்களுடனும் தனது சங்கராதத்தினாலே பங்கப்படுத்தினென்பதாம், “அருட்கொண்டலன்ன அரங்கர் சங்கோசையி லண்டமெல்லாம், வெருட்கொண்டிடர்ப்பட மோகித்து வீழ்ந்தனர் வேதமுடன், தருக்கொண்டுப்பாகப்பொறுதே தொடருஞ் சதூர்முகனும், செருக்கொண்ட முப்பத்து முக்கோடி தேவருஞ் சேனையுமே” என்ற பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் பாசரமறிக. [வன்னுதப்புள்ளால்.] கருடன் வேதமயனென்று வேதங்கூறும்; “வெடாடூர் விஹமெழாஃ” என்றார் ஆளவந்தாரும்; “சிரஞ்சேதனன் விழிசேகருஞ் சிறைபின் சினைபதங்கர், தரந்தோள்களூரு வடிவம் பெயரெசர் சாமமுமாம், பரந்தே தமதடியார்க்குள்ள பாவங்கள் பாற்றியருள், சுரந்தே யளிக்குமரங்கர்தழூர்திச் சுவண்ணுக்கே” (திருவரங்கத்து மாலே, அ.அ.) என்றார் ஐயங்காரும். வல் என்னும் அடைமொழியை நாதம் என்பதற்கு ஆக்கும்போது, நாதத்துக்கு வன்மையாவது-பாஹ்யகுத்தருஷ்டிக

ளால் சலிப்பிக்க ஒண்ணுமையென்க; புள்ளுக்கு விசேஷணமாகில், வன்மை-
நினைத்தபடிசெய்து முடிக்கவல்ல சக்தி, சுற்றடியில் வன்மைக்கும் பொருள்
இதுவே.

இவ்வாழ்வார், ராமகிருஷ்ண உபயாவதாரகுணசேஷிதங்களை ஏககா-
லத்தில் அதுபவிக்கவிரும்பினபொழுதிலும் முதன்முதலாக க்ருஷ்ணாவதா-
ரவ்ருத்தார்த்தத்தைப் பேசினபடியால் இவர்க்கு மிக்க அபரிவிேசம் கிருஷ்ண-
வதாரத்திலே யாமென்பது போதருமென்ப. ... (க)

எனவில வலிகண்டு போவேன் றெதிர்வந்தான்
தன்விலலி னோடுத் தவத்தை யெதிர்வாங்கி
முன்வில வலித்து முதுபெண் ணுயிருண்டான்
தன்விலலின் வன்மையைப் பாடிப்பற தாசரதி தன்மையைப் பாடிப்பற.

என் வில வலி கண்டு 'என்னுடைய வில
போ என்று } வின்வலியைக்கண்
[பேரோ' என்று சொல்லிக்கொண்டு
எதிர் வந்தான் } எதிர்ந்துவந்த பரசராம
தன் } னுடைய
விலலினோடு-விலலையும்
தவத்தையும்-தபஸ்ஸையும்
எதிர்-அவன்கண்ணெனினிரில்
வாங்கி-அழித்தருளினவனும்,
முன்-இதற்குமுன்னே
வில வலித்து-விலலைவளைத்து

முது பெண் - (பரஹிம்ஸையில்) பழகிக்
[கிடந்த தாடகையினுடைய
உயிர்-உயிரை
உண்டான் தன்-முடித்தருளினவனுமான
[இராமபிரானுடைய
விலலின்-விலலினது
வன்மையை-வலிவை
பாடிப்பற-;
தாசரதி-சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய
தன்மையை-ஸ்வபாவத்தை
பாடிப்பற-.

குறிப்பு:-ராமாவதாரப்ரவணையாய் நின்ற ஆய்மகளின் பரசராம, இது.
வீரதாகல்யாணத்தின்பின் தசரதசக்ரவர்த்தி திருக்குமாரர்களுடனே மிகிலே
யினின்று அயோத்திக்கு மீண்டுவருகையில், பரசராமன் வலியுச்சென்று
இராமபிரானை எதிர்த்து. “முன்பு ஹரிஹரயுகத்தத்தில் இன்றுப்போன சிவத-
துஸ்ஸை முறித்த திறத்தை அறிந்தோம்; அதுபற்றிச் செருக்கையவேண்-
டா; இந்த ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுததுஸ்ஸை வளை, பார்ப்போம்” என்று அலக்ஷ்ய-
மாகச்சொல்லித் தான்கையிற் கொணர்ந்த ஒருவிலலைத் தசரதராமன்கையிற்
கொடுக்க, அப்பெருமான் உடனே அதனைவாங்கி எளிதில்வளைத்து நானேற்றி
அம்பு தொடுத்து “இந்தப் பாணத்திற்கு இலக்கு என்?” என்று கேட்ட, பரச-
ராமன் அதற்கு இலக்காகத் தனது தபோபலம் முழுவதையும் கொடுக்க,
அவன் கூத்திரியவம்சத்தைக் கருவறுத்தவனாயிருந்தாலும் வேதவித்தும் தவ-
விரதம்பூண்டவனுமாயிருந்தல்பற்றி அவனைக் கொல்லாமல் அவனது தவத்-
தைக் கவர்ந்தமாத் திரத்தோடு ஸ்ரீராமன் விட்டருளி, அயோத்திக்குச் சென்ற
னன் என்ற வரலாறு இங்கு உணர்த்தக்கது.

விஷ்ணுவின் தசாவதாரங்களில் ஆறாமவதாரமான பரசராமனும், ஏழா-
மவதாரமான தசரதராமனும் ஒருவரோடொருவர் பொருதலும், அவர்களில்
ஒருவர் மற்றொருவரை வெல்லுதலும் பொருந்துமோ? எனின்; துஷ்டர்க-
ளாய்க் கொழுத்துத் திரிந்த அரசர்களைக் கொல்லுதற்பொருட்டுப் பரசராம

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ஈ - பத்து, கூ - திரு - என்னுதன் தேவிக்கு, உருக

னிடத்தில் ஆவேசித்திருந்த விஷ்ணுசக்தி அக்காரியம் முடிந்தபின்பு அவ்விஷ்ணுவின் அவதாரமான தசரதராமனா கவர்த்துகொள்ளப்பட்ட தாதலாற் பொருந்துமென்க. இதனால், ஆவேசாவதாரத்தினும் அம்சாவதாரத்திற்கு உள்ள ஏற்றம்விளங்கும். எதிர்வந்தான்தன்வில்லிநோடும்—எதிர்வந்தபாசராமன்நன்னுடைய வில்; அன்றி, எதிர்வந்தவன் கையிலிருந்த, தன்னுடையவில் என்றுகொள்ளலாம்; (தன்னுடைய—விஷ்ணுவான தன்னுடைய என்றபடி; அவ்வில் வைஷ்ணவமாதல் அறிக.) “வில்லிநோடும்” என்றவிடத்து உள்ள உம்மை, “தவத்தை” என்றவிடத்துக் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது; உள்ளபடியே உரைத்தலு மொக்கும். “வாங்கி” என்பதை வினையெச்சமாகக் கொள்வதிலும், இவ்விருதிபெற்ற பெயர்ச்சொல்லாகக் கொள்ளுதல் அழகிதாம்.

மூன்றாமடியிற் குறித்தவரலாறு:—ஸுனேது என்னும் யக்ஷனது மகளும் ஸுந்தனென்பவனது மனைவியும் ஆயிரம்யானை வலிமைகொண்டவளுமான தாடகை, தன் கணவன் அகஸ்த்யமஹாமுனியின் கோபத்திக்கு இலக்காய்ச் சாம்பரானதை யறிந்து தன் புத்திரர்களாகிய ஸுபாஹு மாரீசர்களுடனே அம்முனிவனை எதிர்த்துச் சென்றபொழுது அவனிட்ட சாபத்தால் தன்மக்களோடு இராகக்கத் தன்மையடைந்தனர். பின்பு முனிவர்களுடைய யாகங்களைக் கெடுக்கின்ற இவர்களை அழித்துத் தன்வேள்வியைக் காக்கும்பொருட்டு விச்வாமிதரமுனிவன் தசரதசக்ரவர்த்தியினிடம் அனுமதிபெற்று இளம்பிராயமுடைய இராமபிரானை லக்ஷ்மணனுடன் அழைத்துக்கொண்டுபோனபொழுது, அம்முனிவனுச்சிரமத்திற்குச் செல்லும்வழியிடையேவந்து எதிர்த்த தாடகையை ஸ்ரீராமன் முனிவனது கட்டளைப்படி பெண்ணென்று பாராமற் போர்செய்து கொன்றனென்பதாம். இத்தாடகை தீமைசெய்வதில் மிகவும் பழகினவளானதுபற்றி, முதுபெண் எனப்பட்டாள்; முதுமை-பழமை. தாசரதி-தசரதன்மகள்; வடமொழித்தத்திதாந்தராமம். இப்பாட்டிற் கூறியுள்ள கதைகள் க்ரமவிவகையின்மீதுக் கூறப்பட்டன வென்றுணர்க: “வரிந்திட்ட வில்லால் மரமேழு மெய்து மலைபோலுருவத்தொரிராக்கதிழுக்கு அரிந்திட்ட வன்” என்ற பெரியதிருமொழியையும் காண்க.

(உ)

உருப்பிணி நங்கையைத் தேரேற்றிக் கொண்டு

விருப்புற்றங் கேக விரைந்தெதிர் வந்து

செருக்குற்றான் வீரஞ் சிதையத் தலையைச்

சிரைத்திட்டான் வன்மையைப் பாடிப்பற தேவகி சிங்கத்தைப் பாடிப்பற.

உருப்பிணி நங்கையை-ருக்மிணிப்பிராட் தேர்-(தனது) தேரின்மேல் [டினை ஏற்றிக்கொண்டு-ஏற்றிக்கொண்டு

விருப்புற்று-ஆசையுடனே

ஏக-(கண்ணன்) எழுந்தருளப்புக,

அங்கு-அவ்வளவில்,

விரைந்து-மிக்கவேகக்கொண்டு

எதிர்வந்து-(போர்செய்வதாக) எதிர்த்து

செருக்குற்றான்-சர்வப்பட்ட ருக்மணுடைய

வீரம் சிதைய-வீரத்தனம்கெடும்படியாக

தலையை-(அவனது) தலையை

சிரைத்திட்டான் - (அம்பாலே) சிரைத்து

கண்ணனுடைய

வன்மையை-வலிவை

பாடிப்பற-;

தேவகி சிங்கத்தை-தேவகியின் வயிற்றிற்

[பிறந்த வம்ஹக்குட்டிபோன் தவணை

பாடிப்பற-;

குறிப்பு:—விதர்ப்பதேசத்தில் குண்டினமென்கிறபட்டணத்தில் பீஷ்மக
னென்கிற அரசனுக்குருக்மன் முதலிய ஐந்துபிள்ளைகளும் ருக்மிணி என்கிற
ஒருபெண்ணுமிருந்தனர். அந்த ருக்மிணியானவள் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்
மியின் அவதாரம்; அவளுக்கு யுக்தவயஸ்ஸுவந்தவுடனே கண்ணபிரான்
அங்குச்சென்று இப்பெண்ணை என்னக்குத் தாரைவார்த்துக் கொடுங்கள்
என்று கேட்க, ருக்மன் என்பவன் அவளைச் சிசுபாலனுக்குக்கொடுக்க நினைத்
துக் கண்ணனுக்குக் கொடுக்கலாகாதென்று தகைந்துவிட்டு, சிலநாள் கழிந்த
பின் அந்த ருக்மிணியின் கல்யாணத்துக்காக ஸ்வயம்வரம் கோடித்து ஸகல
தேசத்தரசர்களையும் வரவழைத்திட்டனன்; இதனிடையில் ருக்மிணி “அன்
றிப்பின்மற்றொருவற்கென்னைப் பேசலொட்டேன் மாட்டுந்நீசோலையெம்மா
யற்கல்லால்” என்ற துணியைபுடையளாகையால் தன்னை எவ்வகையினாலாகி
லும் மணந்துசெல்லும்படி கண்ணபிரானிடத்துக்கு ஓர்த்தனைத் தூதுவிட்
டிருந்தான். கண்ணபிரானும் அங்கவனமே பலராமன் முதலியோரைக் கூட்டிக்
கொண்டு அப்பட்டணத்திற்கு எழுந்தருளி, கல்யாண முஹூர்த்த திருத்
துக்கு முதலாம் அந்த ருக்மிணியைத் தான் ப்ரகாசமாக எடுத்துத் தீதிரிலேற்
றிக்கொண்டு ஊர்கோக்கிப்புறப்பட்டு, சிசுபாலன் முதலிய சில அரசர்கள்
கண்ணை எதிர்த்துப் போரிசெய்ய முயல், பலராமனுர் தானுமாக அவர்களை
வலியடக்கி வென்று ஒட்டிவிட, பின்பு ருக்மிணியின் தமையனான ருக்மன்
மிகவும் வெகுண்டு ஆக்ரஹப்பட்டுக் கண்ணை முடிப்பதாக ஓங்குவர், அவ
னைக் கண்ணபிரான் ருக்மிணியின் பிரார்த்தனையின்படி உயிர்க்கொலைசெய்யா
மல் அவனது மீசையையும் குடிகியையும் சிரைத்துப்பங்கப்படுத்தினனென்ற
வரலாறு அறியத்தக்கது. [“வெவெஹஸ்பா தீவலாய ஸகாரிணம் ஸஸூரூ
கெஸம் லுவவநு வுர-ஓவயசி” என்பது, ஸ்ரீபாகவதம்.]

ரூக்மிணி என்றவட சொல் உருப்பிணி என விகாரப்படும். இவளது
தமையனுக்கு ருக்மி என்றபெயர் வடசொற்புராணங்களில் எழுதப்பட்டுள்
ளது; மேல் நான்காம்பத்து மூன்றாந்த நொழியில் “உருப்பிணி நங்கை
தன்னை மீட்பான் தொடர்ந்தோடிச் சென்ற, உருப்பினை” என்றருளிச் செய்
திருக்கக்காண்கையால், ருக்மன் என்னும்பெயருமுண்டென்க. (க)

மாற்றுத்தாய் சென்று வனம்போகே யென்றிட
ஈற்றுத்தாய் பின்றோடார் தேம்பிரா னென்றழக்
கூற்றுத்தாய் சொல்லக் கோடிய வனம்போன
சீற்ற மிலாதானைப் பாடிப்பற சீதை மணாளனைப் பாடிப்பற. (ச)

மாறு தாய்—(பெற்றதாயோடு) ஒத்த(ஸ- பின் தொடர்ந்து - (தன்னைப்) பின்தொ
[மித்திரை என்கிற) தாயானவள் [டர்ந்துவந்து
சென்று-சென்று எம் பிரான்—“என் நாயனே!
வனமே போகு” ‘நீ காட்டுக்கேபோ’என் (உன்னைப்பிரிந்து எப்படி
என்றிட)து நியமிக்க, தரித்திருப்பேன்”)
ஈற்றுத்தாய்—பெற்றதாயாகிய கௌஸல் என்று அழ - என்று கதறி அழ,

பேரியாழ்வார்திருமொழி - கூ - பத்து, கூ - திரு - என்னுதன் தேவிக்கு. உரு

கூற்று தாய்சொல்ல - யமனைப்போல்

கொடியளான கைகேயியின்

சொல்லைக்கொண்டு

கொடிய வனம் } கொடியகாட்டுக்கு எழுக்
போன } தருளின

சேற்றம் இலாதானை - சேற்றமற்ற இராமபி
பாடிப்பற—; [ரானை

சீதை மணனனை - வீதைக்கு வல்லபனான
[வனை

பாடிப்பற—.

குறிப்பு:—வீதாசுல்யாணத்தின்பிறகு தசரதசகரவர்த்தி இராமபிரானுக் குப்பட்டாபிஷேகஞ்செய்ய முயலுகையில் மந்தரைசூழ்ச்சியால் மனங்கலக் கப்பட்டகைகேயி தன்கொழுநரான தசரதரைநோக்கி, முன்பு அவர் தனக் குக்கொடுத்திருந்த இரண்விவரங்களுக்குப்பயனைத் தன்மகனானபரதனுக்குப் பட்டங்கட்டவும் கௌஸல்யை மகனான இராமனைப் பதினன்குவருஷம் வந வாஸஞ்செலுத்தவும்வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திக்க, அதுகேட்டுவருந்திய தச ரதர் ஸத்யவாதியாதலால், முன்பு அவருட்கு வரங்கொடுத்திருந்த சொல்லைத் தவறமாட்டாமலும், இராமன்பக்கத்தமக்குள்ள மிக்கஅன்பினால் அவ்வரத் தை நிறைவேற்றமாறு அவனைவனத்திற்குச் செல்லச்சொல்லவும்மாட்டாம லும் கலங்கி வாய்திறவாதிருக்கிறஸமயத்தில், கைகேயி இராமனைவரவழை த்து ‘பிள்ளாய்! உங்கள் தந்தை பரதனுக்குகாடுகொடுத்துப் பதினன்குவரு ஷம் உன்னைக்காடேறப்போகச்சொல்லுகிறார்’ என்ன, அச்சொல்லைச் சிரமேற் கொண்டு, அந்தத்தாயின் பேச்சையும் அவளுக்குத் தனதுதந்தை தந்திருந்த வாங்கலையும் தவறாது நிறைவேற்றி மாக்குகிருவாக்கயபரிபாலனஞ்செய்தலினி மித்தம் இராமபிரான் தன்னைவிட்டுப் பிரியமாட்டாதுதொடர்ந்த வீதையோ டும் இலக்குமணனோடும் அயோத்தியைவிட்டுப் புறப்பட்டு வநவாஸஞ் சென் றனனென்றவரலாறு ஆறிக்.

மாற்றுத்தாய் என்று ஸுமித்தரையையும், கூற்றுத்தாய் என்று கைகேயி யையும் சொல்லுகிறதாக உரைத்தருளினார், நாவூர்பிள்ளை. இப்பொருளில், “மாற்றுத்தாய்” என்றது—மற்றதைத்தாய் என்றபடி; அன்றிக்கே, மாறு என்று ஒப்பாய், மாறான தாய்—பெற்றதாய்க்குப் போலியான தாய் என்ன லுமாம், மாறு + தாய், மாற்றுத்தாய்; “டறவொற்றிரட்டும்” என்பது நன் னூல்.—கூற்றுத்தாய் = கூற்று—யமன்; உடலையுமுரியையும் வேறுகூறுக்கு பவனிதே. கொடுமையில் யமனைஒப்பான் கைகேயிஎன்பதுபற்றி, அவள் “கூற்றுத்தாய்” எனப்பட்டாள்.

இனி, மாற்றுத்தாய் என்று கைகேயியையும், கூற்றுத்தாய் என்று ஸுமி தரையையும் சொல்லுகிறதாக உரைத்தருளினார், திருவாய்மொழிப்பிள்ளை; கைகேயி, கௌஸல்யைக்குத் தன் நினைவாலே மாற்றுத்தாயிதே; பரதன் நினைவுக்கு மேற்பொருந்தாமையாலும் மாற்றுத்தாய் எனப்படுவள்.—ஸுமி த்திரை, கூறுபட்ட ஹவிஸ்ஸை உண்கையாலே கூற்றுத்தாய் எனப்படுவள்; கூறு + தாய், கூற்றுத்தாய்.

இவ்விரண்டு யோஜனையிலும் ஸுமித்தரை பெருமாள் முகம்பார்த்துச் சொன்னதாகச் சொல்லப்பட்ட வசனம் ஸ்ரீராமாயணத்தில் இல்லையாகிலும், * மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்ற இவர் இப்படி அருளிச் செய்கையாலே,

இதிஹாஸாந்தர புராணாந்தரங்களிலேயாதல் கல்பாந்தரத்திலேயாதல் உண் டென்று கொள்ளவேணுமென்பது, மணவாளமாமுனிகளின் திருவுள்ளம்.

“ஸுஷுஷு வநவாலாய” என்று இளையபெருமானே நோக்கி ஸுமித் திரை நியமித்திருப்பதைத்தான் இப்பாட்டிற் கூறியிருக்கின்ற தென்னலாம்; “ராஸுஷு டிகுதினாவாஹு” என்று இளையபெருமானே ஸ்ரீராமனுக்கு ஓவயவமாகக் கூறியிருத்தலால், அவ்வொற்றுமைநயம் நோக்கி இங்ஙனரு ளிச் செய்தல் ஒக்குமென்னக்குறையில்லை. மேல் எட்டாம்பாட்டில், “சூர்ப் பணகாவைச் செவியொடு மூக்கு அவன், ஆர்க்கவரிந்தாண்ப் பாடிப்பற” என் று-இளையபெருமாள்செய்த சூர்ப்பணகாபங்கத்தைப் பெருமாள் செய்தருளி னதாக அருளிச்செய்தலும், சீழ், “தேனுகன்பிலம்பன் காளியனென்னுந் தீப் பப்பூடுகள் அடங்கவுழக்கி” என்று-பலராமனால் நிரலிக்கப்பட்ட பரலம்பா ஸுரனைக் கண்ணபிரான் நிரலித்தருளினதாக அருளிச் செய்ததும் பொருந் துமாறுபோல இதுவும் பொருந்தக்கூடுமிறே.

தந்தை ஏவ்வென்டுமென்பதை எதிர்பாராமலே இராமபிரான் “மன்ன வன் பணியன்றாகில் தும்பணி மறுப்பனே.....இப்பணி தலைமற்றகொண் டேன், மின்னொளிர் கானமின்றே போகின்றேன் விடையுங் கொண்டேன்” (கம்பராமாயணம்) என்றுசொல்லிப் புறப்பட்டமைதோன்றக் “கூற்றுத்தாய் சொல்லக் கொடியவனம்போன” என்றார். “தண்டகநூற்றவன் சொற்கொண் டுபோகி” என்றும், “கைகேகி.....குலக்குமார! காடுறையப்போவென்று விடைகொடுப்ப” என்றும், “கொடியவள்வாய்க் கடிய சொற்கேட்டு” என்றும் இவர்தாமே மேலருளிச்செய்துள்ள பாசாங்களையுங் காண்க. “தொத்தலர் பூஞ்சரிமுழற் கைகேகி சொல்லால் தொன்னகர்த்துறந்து” என்றார் குலசேக ராழ்வாரும்.

முதலடியில் போகே என்றவிடத்துள்ள ஏகாரத்தை வனம் என்பதனே டுகுட்டிக்; ஒரு பெண்பெண்டாட்டி ‘என்பிள்ளைக்கு வேணும்’ என்று பறித் துக்கொண்ட ராஜ்யம் உடக்கு வேண்டா; ஒருவரும் அபிமானியாத வனமே உமக்கு அமையும்; ஆனபின்பு வனத்துக்கே எழுந்தருளவேணும் என்று நிய மித்தவாரும்.

புத்திரனைப் பிரிவதனால் வருத்தமுற்ற கௌஸல்யை “என்னையும் உன்னு டன் அழைத்துக்கொண்டுபோ” என்று கதறி அழுதுகொண்டு பின்தொடர் ந்தமை இரண்டாமடியில் விளங்கும். எம்பிரான்—விளி. “ஒருதாயிருந்து வருந்த வைதேகியுடன் சுரத்தில், ஒருதாய் சொலச் சென்ற தென்னரங்கா!” என்ற திருவரங்கத்து மாலேப்பாட்டை ஒருபுடை ஒப்புக்கொள்க.

கொடியவனம்—“மாதிரங்கள், மின்னுருவின் விண்டேர்திரிந்து வெளிப் பட்டுக், கன்னிரைந்துதிந்து கழையுடைந்து கால்குழன்று, பின்னுத்திரைவயி ற்றப் பேயே திரிந்துலவாக், கொன்னவிலும் வெங்கானம்” எனக்காட்டின் கொடுமையைத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்தார்.—பட்டங்கட்டிக்

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, ௯ - திரு - என்னுடன் தேவிக்கு, உருள்

கொள்ள நிற்றுகிற நம்மைக் கட்டினகாப்போடு காட்டுக்குப் போகச்சொல்லு
கிறார்களே என்று நெஞ்சில் இறையும் தளர்ச்சியடையாது “வநவாலொ
8மொடியே” என்று மகிழ்ச்சியுடன் பெருமான் காட்டுக்குச் சென்றமைபற்
றிச் “சீற்றநிலாதானே” என்றாரென்க. ... (ச)

பஞ்சவர் தூதனாய் பாரதங் கைசெய்து
நஞ்சமிழ் நாகங் கிடந்தநற் பொய்கைபுக்
கஞ்சப் பணத்தின்மேற் பாய்ந்திட் டருள்செய்த
அஞ்சன வண்ணனைப் பாடிப்பற அசோதைதன் சிங்கத்தைப் பாடிப்பற.

பஞ்சவர் - பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக
தூதன் ஆய் - (துரியோதனாதிகளிடம்) தூ
[சனையப்போய்
(அத்துரியோதனாதிகள் தன் சொற்படி
இசைந்துவாராமையால்)
பாரதம் - பாரதத்துக்கதை
கை செய்து - அணிவகுத்துச்செய்து,
நஞ்சு உமிழ் - விஷத்தைக் கக்குவின்ற
நாகம் கிடந்த - காளியன்கிடந்த
நல்பொய்கை } கொடிய மலிவிலேபுகுந்து
புகு }

அஞ்ச - (அக்காளியன்) அஞ்சும்படி
பணத்தின் மேல் - (அவனது) படத்திலே
பாய்ந்திட்டு - குதித்து
(நடமாடி. அக்காளியனை இளைப்பித்துப்
பின்பு அவன் ப்ரார்த்திக்க)
அருள் செய்த - அப்பாம்பின் ப்ராணனைக்
[கருணையால் விட்டிட்ட
அஞ்சனவண்ணனை பாடிப்பற -;
அசோதைதன் சிங்கத்தைப்
பாடிப்பற -.

குறிப்பு:—கண்ணபிரான் பாண்டவர்களுக்காகத் தூது சென்றதும், பின்
புபாரதயுத்தங் கோடித்ததும், காளியன்வலியை அடக்கினதும் கீழ்ப் பலவி
டங்களில் விநிதிக் துரைக்கப்பட்டுள்ளன. காளியனை அடக்கியது முன்னும்; பார
தம் கைசெய்தது அதற்குப் பின்னும் நடந்த தாயினும் அம் முறையைக் கரு
தாமல் இங்ஙனமாருளிச் செய்தாரென்க. “கை செய்து” என்றவிடத்து, கை-
தமிழ் உபஸர்க்க மென்பர் நல் பொய்கை—எதிர்மறையிலக்கணை. (ரு)

முடியொன்றி மூவுல கங்களு மாண்னே
அடியேற் கருளென் றவன்பின் ரோடர்ந்த
படியில் குணத்துப் பரதநம் பிக்கன்
றடிகிலை யீந்தானைப் பாடிப்பற அயோத்தியர் கோமானைப் பாடிப்பற. (௯)

முடி ஒன்றி - “திருமுடிக்குடி
மூ உலகங்களும் - பூமி, சுவர்க்கம், பாதா
[எம் என்ற மூன்றுலோகங்களையும்
ஆண்டு - பரிபாலித்துக்கொண்டு
உன் அடியேற்கு } தேவருடைய தாஸன
அருள் என்று } ன எனக்கு கருபை
பண்ணவேணும்” என்று
[வேண்டிக்கொண்டு
அவன் பின் } பெருமான்பின்னே தொடர்
தொடர்ந்த } த்துவந்த

படி இல் குணத்து } ஒப்பற்றகுணங்களை
பரதன் நம்பிக்கு } யுடையனான மூப்பர
[தாழ்வாலுக்கு
அன்று - அக்காலத்திலே
அடியிலே - மூரீபாதுகைகளை
பரதானை - அளித்தருளின இராமபிரானை
பாடிப்பற -;
அயோத்தியர் - அயோத்யையிலுள்ளவர்க
கோமானை - அரசனானவனை [ருக்கு
பாடிப்பற -.

குறிப்பு:—பரதாழ்வான் கேகயநாட்டி விருந்து அயோத்திக்கு வந்து அங்குநிகழ்ந்ததை அறிந்து இராமன் வனம்புக்கமைக்கு மிகவும் வருந்தி, தந்தைக்குரிய அந்திமக்ரியைகளைச் செய்துமுடித்து, இராமனை அழைத்து வந்து முடிசூடுவிக்கக்கருதி, தான் அரசியலேத்துறந்து மரவுரிபுனைந்து தாய்மார்முதலியோரோடு சேனைசூழவனம்புகுந்து, சித்திரகூடத்தில் இராம பீரானைக்கண்டு திருவடிதொழுது, அவரை அயோத்திக்குவந்து முடி சூடி அரசாளுமாறு வேண்ட, இராமபிரான் தந்தைசொற் பழுதுபடாதபடி பதினான்குவருடம் வநவாஸங்கழித்துப் பின்னர் வருவதாகக்கூறி அது வரை அரசாளுமாறு நியமித்து, தனக்குப் பிரதிநிதியாகத் தனது திருவடி நிலைகளைத் தந்தனுப்பியருளின னென்றவரலாறு அறியத்தக்கது. முடி ஒன்றுதல்—முடிபொருந்துதல். அருள்—முன்னிலை ஏவலொருமை வினைமுற்று. ‘நமதுதாய் நன்றுசெய்தாள், நாம் சுகமாகவாழலாம்படி நமக்குப்பெரிய ராஜ்யம் கிடைத்ததன்றோ’ என்று மேனாணித்திராது ஸ்ரீராமவிச்லேஷத்தால் மிகவும் வருந்தினமையால், “படியில் குணத்துப் பரதநம்பி” என்றார்; இதிலும் விஞ்சின குணமில்லையே. அடிநிலை—மரவடி. ... (சு)

காளியன் பொய்கை கலங்கப்பாய்ந் திட்டவன்
நீண்முடி யைந்திலும் நீன்று நடஞ்செய்து
மீள வவனுக் கருள்செய்த வித்தகன்
தோள்வலி வீரமே பாடிப்பற தூமணி வண்ணனைப் பாடிப்பற. (எ)

காளியன் பொய்கை—காளியன் கிடந்த	அவனுக்கு - அக்காளியனுக்கு
[பொய்கையானது]	அருள் செய்த - (ப்ராணன் நிற்கும்படி)
கலங்க—கலங்கும்படி	[க்ருபைசெய்தருளின]
பாய்ந்திட்டி - (அதில்) குதித்து	வித்தகன் - விஸ்வயசீயனுன கண்ணபிரா
அவன் - அக்காளியனுடைய	[னுடைய]
நீன் முடி ஐந்திலும் } ஆகாசத்தனவும் நீண்	தோள் வலி - புஜபலத்தையும்
நின்று நடம் } ட ஐந்துபடங்களி	வீரம் - வீரப்பாட்டையும்
செய்து } ன்மேலும் நின்று	பாடிப்பற;—
[கூத்தாடி,	தூமணி - பழிப்பற்றலீலமணிபோன்ற
மீள - அவன் இளைத்துச் சரணம் புருத்த	வண்ணனை - நிறத்தையுடையவனை
[பிறகு]	பாடிப்பற.—

குறிப்பு:—தீழ், “பஞ்சவர்த்தனம்” என்ற ஐந்தாம்பாட்டில் அருளிச் செய்யப்பட்ட காளியவருத்தார்த்தனையே மீண்டும் இப்பாட்டால் அருளிச்செய்வானென் எனினில்; மற்ற சத்ருக்களிற்காட்டில் காளியன் மிகக் கொடியதுதலால் அவன் கொழுப்பையடக்கின உபகாஸம்ருதி, அதனை ஒருகாற்சொல்லி நிற்கவொட்டிற்றில்லை யெனக்கொள்க. சகடம், பூதனை முதலிய தீப்பப்பூடுகள் கண்ணபிரா நொருவனுக்கே தீங்குவிளைக்கக் கருத்துக்கொண்டன; காளியன் அங்ஙனன்றிக்கே, தான் கிடந்த பொய்கையை அணுகின ஸ்தாவர ஜங்கமாதிகளெல்லாம் தன்கிஷத்தின் அழலாலேபட்டு விழும்படி ஒருநர்க்கடக்கத் தீங்குசெய்து போந்தமையால் இவனது கொடுமை பேச்சுக்கு நிலமன்றே. (எ)

பேசியாழ்வார்திருமொழி - ௨ - பத்து, ௯ - திரு - என்னுதன் தேவிக்கு. ௨௫௯

தார்க்கிளந் தம்பிக்கு கரசீந்து தண்டகம்
நூற்றவள் சொற்கொண்டு போகி நுடங்கிடைச்
சூர்ப்பண காவைச் செவியொடு மூக்கவள்
சூர்க்க வரிந்தானைப் பாடிப்பற அயோத்திக்கு கரசனைப் பாடிப்பற. (அ)

தார்க்கு - மாலையிட்டு ராஜ்யம் நிர்வஹிக்கு
[கைக்கு
இன - (தருந்திராத) இளம்பருவத்தை
[யுடையன
தம்பிக்கு - பரதாழ்வானுக்கு
அரசு ஈந்து - (அடிருகையாகிற) அரசு
[சைக்கொடுத்து,
நூற்றவள் - (இராமனைக் காட்டுக்குச்செ
லுத்தக்கடவோம் என்று) எண்ணம்
[கொண்ட கையையினுடைய
சொல் கொண்டு - சொல்லில் ஏற்றுக்கொ
ண்டு

தண்டகம் - தண்டகாரணத்திற்கு
போகி - எழுந்தருளி
(அவ்விடத்தில்)
நுடங்கு இடை - துவண்ட இடையை
[உடையனான
சூர்ப்பண காவை - சூர்ப்பணகையினுடைய
செவியொடு மூக்கு - காதையும்மூக்கையும்
அவன் சூர்க்க } அவன் கதறும்படி அறுத்
அரிந்தானை } த இராமபிரானை
பாடிப்பற—;
அயோத்திக்கு அரசனை பாடிப்பற—.

குறிப்பு:—கீழ் “முடியொன்றி” என்ற ஆறும்பாட்டிற் கூறியதை இங்கு, “தார்க்கிளந்தம்பிக்கரசீந்து” என்று அறுபாஷித்தபடி. “அடிருமரகையல்லால் அரசாகவெண்ணேன் மற்றரசுகானே.”—இனி, ஈந்து என்பதை எச்சத்திரிபாக்கி, தோடுக்க என்னும் பொருளதாகக்கொண்டு, கைகையியின்சொற்படி பரதாழ்வான் ராஜ்யம் நிர்வஹிக்கக்கடவன் என்று திருவுள்ளம்பற்றி [ராஜ்யத்தை அவனுக்குக் கொடுப்பதற்காக]க் காட்டுக் கெழுந்தருளி என்றுரைப்பாருமுளர். தார்க்குத் தகாத தம்பிக்கு என்ன வேண்டுமிடத்து, “தார்க்கிளந்தம்பிக்கு” என்றது—காரணங்கூறியவாற்றும் காரியத்தைக்குறித்தவாரும். [காரியம்—தகாமை; காரணம்—இளமை.] நூற்றவள்—கெட்ட எண்ணமுடையவள் என்பது, கருத்தி.

[நுடங்கிடை இத்யாதி.] ௧௦-௧௧-வண்ணவா என்றவடசொல், சூர்ப்பம் நகம் என்று பிரிந்து, முறம்போன்ற (வடிவமுள்ள) நகங்களை யுடையவள் என்று பொருள்படும். அது, அவளுக்கு வடிவம்பற்றி வைக்கப்பட்ட காரணக்குறியாகிய இயற்பெயராம். அது பெயராதலால் வடமொழிவிதிப்படி, சூர்ப்பணகா என நிலைமொழியின் ரகாரத்தை நோக்கி வருமொழியின் நகாரம் ணகாரமாகத்திரியும்; ‘ராமாயணம்’ ‘நாராயணன்’ என்பவற்றிற்போல. அங்ஙனமாகாமல் சூர்ப்பணகா என்று நிற்கும்போது பெயராகாது தன்மை குறிக்கிற மாத்திரமாம்.

சூர்ப்பணகை—பிரமபுத்திரராகிய புலஸ்திய முனிவருடைய குமாரராகிய விசுவஸ்வீனது இரண்டாம்மனைவியான கேகலியின் வயிற்றில் ராவண கும்பகர்ணர்களுக்குப்பின் விபிஷணனுக்கு முன்பிறந்தவள். இவளை ராவணன் காலகை யென்பவருடைய மக்களாகிய காலகேயருள் ஒருவனான வித்யுஜ்ஜிஹவ ஜென்னும் அசுரனுக்கு மணஞ்செய்து வைத்திருந்தான்;

பின்பு ராவணன் திக்விஜயம் செய்கின்றபொழுது அசுமநகரத்திற் புருந்து அங்கிருந்த காலகேயரைப் போர்செய்து அழிக்கையில் வித்யுஜ்ஜிஹ்வனும் ராவணனும் கொல்லப்பட்டதனால், கணவனை இழந்த சூர்ப்பணகை ராவணன்காலில் விழுந்து மிகப்புலம்பிப் பலவாறு முறையிட, அவன் அவட்கு வெகுஸமாதாரங்கூறிக்கோபத்தணித்து, தண்டகாரணியத்தைச்சார்ந்த ஜநஸ்தாந மென்றவிடத்தில் ஒருராஜ்யமுண்டாக்கி அதில் அவளை மேன்மையோடிருக்கச் சொல்லி, துஷணனென்ற ஸேநாபதிக்கு உட்பட்டதொரு பெருஞ்சேனையையும், தனது தாயினுடன் பிறந்தவள் மகனான கரணியும் அவளுக்கு உதவியாக இருந்து அவளிட்ட கட்டளைப்படி நடக்குமாறு நியமித்து, அங்கு அவள் ஏதேச்சையாகத் திரியுமாறு அனுப்பிவிட்டான். அங்ஙனமே அவ்விடத்திற்குடியேறி அங்குள்ளவகாவிகளை வருத்திக்கொண்டு உல்லாஸமாகத் திரியுந்தன்மையுள்ள இவள், ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் லீதையோடு பஞ்சவடி ஆக்ரமத்தில் வலிக்கின்றபொழுது ஒருநாள் இராமபிரானது திருமேனியழகைக்கண்டு பெருங்காதல் கொண்டு அழகியவடிவ மெடுத்த அப்பெருமானாகல் வந்துசேர்ந்து 'என்னநீர் மணம்புணர்வேண்டும்' என்று வேண்ட, அவர் 'எனக்கு ஒருத்தி இங்கே உள்ள; தனியாயிருக்கின்ற எந்தம்பியை வேண்டிக்கொள்' என்ன; அவளும் லக்ஷ்மணனிடத்துச்சென்று வேண்ட, அதற்கு அவர் சிலகாரணங்களைக்கூறி மறுக்க, பின்பு அவள் லீதையைக் கொன்றுவிட்டால் இராமன் என்னை மணம்புரிதல் கூடும்" என்றெண்ணிப் பிராட்டியைப் பிடித்துண்பதாகப் பதறினபடியைக் கண்ட ஸ்ரீராமன் இளையபெருமானே நோக்கி 'நீர் இவளுடைய அங்கங்களைப் பங்கப்படுத்தும்' என்றறியமிக்க, அங்ஙனமே அவர் ஓடிவந்து அவளை மறித்து அவளது மூக்கு காது முதலிய சில உறுப்புக்களை அறுத்திட்டான் என்ற வரலாறு அறிக. வேண்டினபடி வடிவங்கொள்ளும் ஆற்றல் ஆரக்கரிலும் அரக்கியரிலும் பலர்க்குத் தபோபலத்தாலும் மந்தரபலத்தாலும் உண்டென்பது இங்கு உரைத்தக்கது. இவள், லக்ஷ்மியைத்தயானித்து ஒரு மந்திரத்தை ஜபித்து நினைத்தபடி அழகியவடிவம் பெற்றனள் என்பர் கம்பர்.

“உத்யுக்தோ லக்ஷணஸ்ஸுரோக்ரு-ஷ்டோராஜஸ்ய வாழ-க்தஃ | உப்யுக்தஸ்ய ஹிஷ்டேஷு கண-நாஸம் உஹாஸஸம்” என்றபடி-இங்ஙனம் இவளை அங்கப்பங்கப்படுத்தியது இராமபிரானது திருத்தம்பியான இளையபெருமானது செய்கையாயினும், இப்பாட்டில் அதனைப் பெருமாள்மேல் ஏற்றிச் சொன்னது, இராமபிரானது கருத்துக்கு ஏற்ப அவன்கட்டளை மீட்டபடி இவன்செய்தன னாதலின், ஏவுதற்கருத்தானவின் வினையாதல்பற்றி யென்க. அன்றியும், இளையபெருமானும் திருமானினது திருவவதாரமே உலால், அங்ஙனஞ் சொல்லத்தட்டில்லை. மற்றும், “நாஸஸ்ய டிக்ஷிணொஸ: 300” என்றபடி இராமனுக்கு லக்ஷ்மணன் வலத்திருக்கை யெண்ப்படுதலு, அங்ஙனம் கையாகிற லக்ஷ்மணனது செயல் இராமன்மேல் ஒற்றுமை நயம் பற்றி ஏற்றிக்கொலுதல் தகுதி. “அரக்க மூக்கைகீக்கிக் கரணோடுகூட ணன்றனுயிராவாங்கி” என்று குலசேகராழ்வாரும், “தன்சீதைக்கு, நேரா

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ஈ - பத்து, கூ - திரு - என்னுதன் தேவிக்கு. ௨௬௧

வனென்றோர் நிராசரிதான்வந்தாளேக், கூரார்ந்தவாளாற் கொடிமுக்குங்
காதிமண்டும், ஈராவிடுத்து” என்று திருமங்கையாழ்வாரும், “அரக்கி மூக்கி
னெடு வார்காது மீர்ந்தார்வரை” என்று பிள்ளைப் பெருமானையங்காரும்
அருளிச்செய்துள்ளமை காண்க. “தம்முடைய கையாலேயிறே தண்டிப்
பது;.....தம்முடைய தோளாயிருக்கிற இலையபெருமானே இடுவித்துத் தண்
டிப்பித்தார்” என்பது-பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செயல்.

“ஆலீறையும்” என்ற நன்னூல் விதிப்படி ‘சூர்ப்பணகை’ எனத்திரிய
வேண்டியிருக்க, அங்ஙனத்திரியாதது * புதியனபுகுத லென்னலாம்; “பழை
யனகழித்தும் புதியன புகுத்தும், வழுவல காலவகையினுனே” என்றார்
நன்னூலார். (அ)

மாயச் சகட முதைத்து மருதிஹத்
தாயர்க ளோடுபோ யாரிரை காத்தணி
வேயின் குழவாதி வித்தக னாய்நின்
ஆயர்க ளேற்றினைப் பாடிப்பற ஆநிரை மேய்த்தானைப் பாடிப்பற. (க)

மாயம்-க்ருத்திரிமமான [அஸுராவீஷ்டமா	காத்து-ரக்ஷித்தும்
சகடம்-சகடத்தை [ன.	அணி-அழகிய
உதைத்து-(திருவடிகளால்) உதைத்துத்	வேயின் குழல்-வேயங்குழலை
[தள்ளியும்	ஊதி-ஊதியும்
மருதி-இரட்டைமருதமாங்களை	(இப்படிப்பட்ட செயல்களாலே)
இறுத்து-இற்றுவிழும்படிபண்ணியும்,	வித்தகன் ஆய் } விஸ்மயநீயனாய் நின்ற
(பின்பு)	நின்ற }
ஆயர்க ளோடு-இடையர்க ளோடு கூட	ஆயர்கள் } இடையர்க்குத் தலைவனான கண்
போய்-(காடேறப் போய்	ஏற்றினே } ண்பிரானை
ஆநிரை-பசுக்களின் திரை	பாடிப்பற-;
	ஆநிரை மேய்த்தானை பாடிப்பற-;

குறிப்பு:-இப்பாட்டிற் கூறப்பட்டுள்ள வரலாறுகள் கீழ்ப்பல்லவிடங்க
ளில் எழுதப்பட்டுள்ளமை அதிக. வேயின் குழல்-வேயினால் [மூங்கலினால்]
செய்யப்பட்டகுழல்; முரளி. (க)

காரார் கடலை யடைத்திட்டு டிலங்கைபுக்
கோராதான் போன்முடி யோன்பதோ டொன்றையும்
நேரா வவன்றம்பிக் கேநீ ளரசீந்த
ஆரா வழதனைப் பாடிப்பற அயோத்தியர் வேந்தனைப் பாடிப்பற. (கௌ)

கார் ஆர் கடலை-கருமைபொருந்தியகடலை	ஓராதான் - (தன்வீரப்பாட்டை) மதியாத
அடைத்திட்டு-(மலைகளினால்) அடைத்து	[ராவணனுடைய
[விட்டு [ஸேதுகட்டி]	போன் முடி ஒன் }
(அந்த ஸேதுவழியாக)	பதோடு ஒன் }
இலங்கை புக்கு-லங்கையிற்புகுந்து	றையும் }
(அவ்விடத்தில்	நேரா-அறுத்துப்போகட்டு

அவன் தம்பிக்கே-அவனது தம்பியான ஆர அமுதனை-எவ்வளவு உண்டாவும்
தருப்தியைத்தாராத அம்ருதம்போ
[ஸ்ரீவிஷ்ணுழ்வானுக்கே
ல் இனியனான இராமபிரானை
பாடிப்பற-;
கீள் அரசு } நெடுங்காலம்நடக்கும்படியான அயோத்தியர்-அயோத்திய லுன்னார்க்கு
நந்த } ஆதிராஜயத்தை அளித்தரு வேந்தனை-அரசனானவனை
[ளி6 பாடிப்பற-.

குறிப்பு:-லங்கைக்குச் சென்று ராவணனை முடிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி வானரஸேனையுடனே கடற்கரையை அடைந்த இராமபிரான், கடலைக் கடக்க உபாயஞ்சொல்ல வேண்டுமென்று கடலரசனாகிய வருணனை வேண்டி, தர்ப்பசயநத்திலேபடுத்து மூன்று நாளளவும் ப்ராயோபவேசமாகக் கிடக்க, ஸமுத்ரராஜன் அப்பெருமானது மேன்மையைக்கருதாமல் உபேகையா யிருந்துவிடவே ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு சிற்றற்கொண்டு, அனைவரும் நடந்தே செல்லும்படி கடலைவற்றச் செய்வேனென்று ஆக்ரேயாஸ்திரத்தைத் தொடுக் கத் தொடங்க, அவ்வளவிலே வருணன் அஞ்சிநடுக்கி ஓடிவந்து இராமபிரா னைச் சரணமடைந்து, கடல்வடிவமான தன்மேல் அணைகட்டுதற்கு உடன் பட்டு ஒடுங்கிநிற்கப் பின்பு அதில் மலைகளினால் அணைகட்டி இலங்கையினுட் புக்கு அமர்க்களத்தில் ராவணனைத்தலை யழித்து, ஸ்ரீவிஷ்ணுழ்வானுக்கு முடிசூட்டியருளின வரலாறு அறிக.

கோ-‘செய்யா’ என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டிற்குந்த கால வினைபெச்சம்; நோந்து [அறுத்து] என்றவாறு. நீளரக-“என்னிலங்கு நாமத்தளவு மரசென்ற” என்றதை நினைக்க. ... (க0)

நந்தன் மதலையைக் காகுத் தனைநலின்
றுந்தி பறந்த வொளியிழை யார்கன்சொல்
சேந்தமிழ்த் தென்புது வைவிட்டு சித்தன்சொல்
ஐந்தினோ டைந்துமவல் லார்க்கல்ல லில்லையே. (கக)

நந்தன் மதலையை-நந்தகோபன்குமாரனான [கண்ணபிரானையும் காகுத்தனை-இராமபிரானையும் நலின்று -(ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய் [நின்று] சொல்லி உந்தி பறந்த-உந்திபறக்கையாகிற லீலார [ஸங்கொண்டாடின ஒளி இழையார்கள்-அழகிய ஆபரணமணி ந்த ஆய்ப்பெண்களிரு வருடைய சொல் - சொல்லை, செம் தமிழ்-அழகியதமிழ்ப்பாஷையாலே	தென் புதுவை } அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க் விட்டு சித்தன் } குத் தலைவரான பெரியா சொல் } ழுவார் அருளிச்செய்த ஐந்தினோடு ஐந்தும்-க்ருஷ்ணவதாரவிஷ் யமானஐந்தும், ரா மாவதார விஷயமா னஐந்துமாகிய இப் பத்துப் பாசுரங்களை வல்லார்க்கு-ஓதவல்லவர்களுக்கு அல்லல் இல்லை - துன்பமொன்றுமில்லை [யாம்.
--	--

குறிப்பு:-இதனால், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக் கட்டியவாறு. ... (கக)

அடி:-என்னுதன் என்வில உருப்பிணி மாற்று பஞ்சவர் முடி காளியன் தார் மாய காரார் நந்தன் நெறிந்த.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, ௧௦ - திரு - நெறிந்தகருங்குழல், ௨௬௩

பத்தாந்திருமொழி:

நெறிந்தகருங்குழல்.

அவதாரிகை:—பஞ்சவடியில் தனித்திருந்த பிராட்டியை இராவணன் மாயவகையினால் லங்கைக்குக் கொண்டுபோய் அசோகவரிகையில் சிறைவைத்திட, பின்பு இராம பிரானால் துதுவிடப்பட்ட சிறிய திருவடி அவ்விடத்தேவந்து பிராட்டியின் முன் நின்று, பல அடையாளங்களைச் சொல்லித் தான் ராம தூதனென்பதை அவன்ரும்புமாறு தெரிவித்துப் பின்பு திருவாழிமோதிரத்தையும் கொடுத்து அவள் திருவுள்ளத்தை மிகவும் மகிழ்வித்தபடியை ஆழ்வார் அதுஸந்தித்து, அதில்தமக்குண்டான ஆதராதீசயத் தாலே, அவன் அப்போது விண்ணப்பஞ்செய்த அடையாளங்களையும் திருவாழிமோதிரம் கொடுத்தபடியையும், அது கண்டு அவன் மகிழ்ந்தபடியையு மெல்லாம் அடைவேபேசி இனியராகிரார், இத்திருமொழியில்.

நெறிந்தகருங் குழல்மடவாய் நின்னடியேன் விண்ணப்பம்
செறிந்தமணி முடிச்சனகன் சிலையிற்று நினைக்கோணந்த
தறிந்தரசு களைகட்ட வகுந்தவத்தோ னிடைவிலங்கச்
செறிந்தசிலை கோடுதவத்தைச் சிதைத்ததுமோ ரடையாளம்: (க)

நெறிந்த கருங் } நெறிப்புக்கொண்ட கரிய
குழல் } கூந்தலையுடையவளும்
மடவாய்—மடப்பத்தையுடையவளுமான
[பிராட்டி!
நின் அடியேன்—உமது அடியவனான் என்
[ஹுடைய
விண்ணப்பம்—விஜ்ஞாபகம் (ஒன்றைக்
கேட்டருளவேணும்):—
செறிந்த—நெருங்கின
மணி—ரத்னங்களையுடைய
முடி—கிரீடத்தை அணிந்த
சனகன்—ஜநகமஹாராஜன்
(கந்யாசுலகமாக ஏற்படுத்தின)
சிலை—ருத்ரத் துஸ்ஸை
இறுத்து—முறித்து

நினை—உம்மை [பிராட்டியை]
கொணர்ந்து—மணம்புரிந்துகொண்டதை
அறிந்து—தெரிந்துகொண்டு,
அரசு களை கட்ட - (துஷ்ட) ராஜாக்களை
(ப்பயிருக்கு) க்களை க
ளைவதுபோலழித்த
அரு தவத்தோன் - அரியதவத்தையுடைய
[பரசராமன்
இடை விலங்க - நெடுமழியில்தடுக்க
செறிந்த சிலை } (தனக்குத்) தருந்த (அப்
கொடு } பரசராமன்கையிலிருந்த
[வீஷ்ணு) துஸ்ஸை வாங்கிக்கொண்டு
தவத்தை - (அப்பரசராமனுடைய) தபஸ்
சிதைத்ததும் - அழித்ததும் [ஸை
ஜர் அடையாளம்—ஒரு அடையாளமாகும்.

குறிப்பு.—இராமபிரான் பிராட்டியை மணம்புரிந்து கொண்டபடியையும், வழியிடையிற் பரசராமனை வென்றவகையையும் இதனால் அடையாளமாகக் கூறுகின்றனன் அநுமான். செம்பட்ட மயிராயிராமல் கறுத்துச் சுருண்டிருக்கும் மயிரையுடைமையே கூந்தலுக்குச் சிறப்பாதலால் “நெறிந்த கருங்குழல்” என்றது; இது, முன்னிருந்தபடியையிட்டுச் சொல்லியவாறு. மடப்பமாவது—மனத்திற்கொண்டது விடாமையு; சிறையிருக்கும் போதும் பிராட்டி பெருமானையல்லது மற்றொருவனை நெஞ்சிற்கொண்டவளன்றிறே. பரசராமனிடத்திலிருந்து வாங்கியதாயினும் வைஷ்ணவ ததுஸ்ஸாகையாலே “செறிந்தசிலை” என்கிறது. பிராட்டியின் திருவுள்ளத்தில் சங்கைநீங்கு

மளவும் பல அடையாளங்கள் சொல்லும்படி நினைத்திருப்பதனால் “ஓரடையாளம்” என்கிறான். விலங்க-விலக்க எனப் பிறவினைப்பொருளில்வந்த தன்வினை; சுஜல-பாலிதணிவி எனப் பர்வதூலார்.

[அரசுகளைக்கட்டித் தயாதி.] பண்டொரு காலத்தில் கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் ஸேனையுடனே காட்டிற்சென்று வேட்டையாடிப் பரசுராமனது தந்தையான ஜமதக்நி முனிவரது ஆச்ரமத்தையடைந்து அவரதுமதியால் அங்கு விருந்துண்டு மகிழ்ந்து மீளுகையில், அவரிடமிருந்த ஹோமதேது அவர்க்கு எளிதில் பல வளங்களையுஞ் சுரந்ததுகண்டு அப்பசுவின் கன்றை அவரதுமதியின்றி வலியக்கவர்ந்து செல்ல, அதனையறிந்த பரசுராமன் சீறிச்சென்று அக்கார்த்தவீர்யனுடன் போர்செய்து அவனைப் பதினொரு அடிகளாவினி ஸேனையுடனே நீலகுலைத்து அவனது ஆயிரந்தோள்களையும் தலையையும் தனது கோடாலிப்படையால் வெட்டி வீழ்த்தி வெற்றிகொண்டு, தனதந்தையைக்கொண்டுவந்து அவன் குமாரர்களையும் கொன்று, அதனாலேயே கூத்தரியவம்சமுழுவதன் மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள்பலரையும் இருபத்தொருகலைமுறை பொருது ஒழித்திட்ட வரலாறு அறிக. (க)

அல்லியம்பூ மலர்க்கோதா யடிபணிந்தேன் விண்ணப்பம்
சொல்லுகேன் கேட்டருளாய் துணைமலர்க்கண் மடமானே
எல்லியம்போ தினிதிருத்த லிருந்ததோ ரிடவகையில்
மல்லிகைமா மாலையொண்டங் காத்ததுமோ ரடையாளம். (௨)

அல்லி - அகவிதழ்களையுடைய	கேட்டருளாய் - (அதைத்) திருச்செவ்வசா
அம் பூ-அழகியபூக்களால் தொடுக்கப்பட்ட	[த்தவேணும்]
மலர்க் கோதாய் - பூமாலையோன்றவனே!	அம் எல்லி போது - அழகிய இரத்திரி
அடி பணிந்தேன் - (உமது) திருவடிகளில்	[வேளையில்]
[வணங்கியநான் இனிது இருத்தல் - இனிமையான இருப்	
விண்ணப்பம் - விஜ்ஞாபமொன்றை	[பாக
சொல்லுகேன் - (உம்மிடத்தில்) சொல்லு	இருத்தது - இருந்ததான
[வேன்;	ஓர் இடம் வகையில் - ஓரிடத்திலே
துணை மலர் } ஒன்றோடொன்று ஒத்துத்	மல்லிகை - மல்லிகைப்பூவின் தொடுக்கப்
கண் } தாமரைமலர்போன்ற கண்கள்	[பட்ட
[ளையும்	மா மாலையொன்றி - சிறந்த மாலையினால்
மடம்-மடப்பதையுமுடைய	ஆர்த்ததம் - (நீர் இராமபிரானைக்) கட்டி
மானே-மான்மொன்றவனே!	ஓர் அடையாளம்—, [யதும்

குறிப்பு:—இதனால், அயோத்தியிலிருந்தகாலத்தில் பிராட்டியும் பெருமானும் ராத்ரி வேளையில் ஏகாந்தமான இடத்தில் உல்லாஸமாக இருக்கையில், பிரணய ரோஷத்தினால் பிராட்டி பெருமானை மல்லிகைமாலையைக் கொண்டு கட்டியதை அதுமான் அடையாளமாகக் கூறுகின்றான்; இது மிகவும் அந்தரங்கமாக நடந்திருக்குமாதலால், இது மற்ற அடையாளங்களைப் போலன்றிச் சிறந்த அடையாளமாகுமென்க. வநவாஸஞ்சென்றமை இன்

!பேரியாழ்வார்திருமொழி - ஈ. - பத்து, ௧௦ - திரு - நேறிந்தகருங்குழல். உகரு.

ஹுங் கூறப்படாமையால், இச்செயலை நாட்டிலிருந்தபோது நிகழ்ந்ததாகக் கொள்வது பொருந்துமேயன்றி, வநவாஸகாலத்து நிகழ்ந்ததாகக்கொள்ளுதல் பொருந்தாதென்க. முதலடியில் பிராட்டிக்கு மலர்மாலையுவமை-உடம்பின் இளைத்த தன்மையினும், மென்மையினும், துவட்சியினு மென்க. ஸு காறுபவத்துக்கு ஏகாந்தமானகாலமாதலால் எல்லியம்போது எனப்பட்டது. ஈற்றடியில், அங்கு-அசை. (உ)

கலக்கியமா மனத்தனளாய்க் கைகேசி வரம்வேண்ட
மலக்கியமா மனத்தனளாய் மன்னவனும் மருதொழியக்
குலக்குமரா காரேறயப் போவேன்று விடைகொடுப்ப
இலக்குமணன் றன்னோமெங் கேகியதோ ரடையாளம். (௩)

கைகேசி - கைகேயியானவன்
கலக்கிய மா மன } (மந்தரையினால்) கலக்
த்தனன் ஆய் } கப்பட்ட சிறந்த மனத்
[தையுடையவளாய்
வரம் வேண்ட-(தசரதர்முன்னதனக்குக்கொ
[டுத்திருந்த) வரங்களின்பயனைக்கேட்க
மலக்கிய - (அக்கைகேயியின் வார்த்தை
[யால்) கலக்கமடைந்த
மா மனத்தனன் } சிறந்த மனத்தையுடை
ஆய் } யவனாய்
மன்னவனும்-தசரதசகரவர்த்தியும்
மருது - மறுத்துச்சொல்லமுடியாமல்
ஒழிய .. வெறுமனேகிடக்க,

(அந்தஸ்தர்ப்பத்தில் கைகேயியானவன்)
குலம் குமரா - “உயர்குலத்திற்பிறந்தகுமா
[ரனே!
காடு உறைய - காட்டிலே (பதினான்குவரு
[ஷம்) வலிக்கும்படி
போ என்று - போவாய்” என்றுசொல்லி
விடை கொடுப்ப - விடைகொடுத்தனுப்ப
அங்கு - அக்காட்டிலே
இலக்குமணன் } லக்ஷ்மணனோடுகூட
தன்னொடும் }
ஏகியது - (இராமபிரான்) சென்றடைந்த
[தும்
ஓர் அடையாளம்—.

குறிப்பு:—திருப்பாற்கடலை மந்தரமலை கலக்கினுற்போலப் பரிசுத்தமா யிருந்த கையியின் மனத்தை மந்தரையென்னுங் கூனிகலக்க, கைகேயியான வள் தான் மனங்கலங்கியதுபோலவே தசரதனையும் ராமவீரஹத்தை கீனைந் துகலங்கச்செய்து, அப்போது ஸுமந்த்ரனைக்கொண்டு தசரதர் முன்னிலை யில் இராமபிரானை வரவழைத்துக் காட்டுக்கனுப்ப, அப்பிரான் லக்ஷ்மண னோடு காட்டுக்குப் புறப்பட்டதும் ஓரடையாளமென்பதாம். இவ்வரலாற் றின் விவரத்தை “மாற்றுத்தாய் சென்று” என்ற பாட்டின் குறிப்புரையிற் காண்க. இலக்குமணன்றன்னோமென் என்றது-வீதையாகிய உம்மோடு என்ப தற்கும் உபலக்ஷணமாம். கைகேசி-கெக்கையி; யகரசகரப்போலி.[மருதொ ழிய] ஸத்யவாதியாதலால் மறுக்கமாட்டிற்றிலன். ... (௩)

வாரணிந்த முலைமடவாய் வைதேவீ விண்ணப்பம்
தேரணிந்த வயோத்தியர்கோன் பெருந்தேவீ கேட்டருளாய்
கூரணிந்த வேல்வலவன் குகனோங் கங்கைதன்னில்
சீரணிந்த தோழமை கொண்டதுமோ ரடையாளம். (௪)

வார் அணிந்த-கச்சை அணிந்த

முலை - முலையையும்

மடவாய் - மடப்பத்தை யுமுடைய பிராட்டி

வைதேவீ - விதேஹவம்சத்திற் பிறந்தவளே

விண்ணப்பம் - ஒருவிட; ஞாபகம்; [மான

தேர் அணிந்த - தேர்களுலே அலங்கார

அயோத்தியர் } அயோத்தியிலுள்ளார்க்கு

கோன் } அரசனாகற்கு உரிய இரா

[மபிரானது

பெருந்தேவீ - பெருமைக்குத்தகுந்ததேவீ

[மே!

கேட்டருளாய் - (அவ்விண்ணப்பத்தைக்)

[கேட்டருளவேணும்;

கூர் அணிந்த } கூர்மைபொருந்தியவேலா

வேல்வலவன் } யுத்தத்தில் வல்லவனாகிய

குக்கேனும் - குஹப்பெருமானோடுகூட

கங்கை தண்ணில் - கங்கைக்கரையிலே

சீர் அணிந்த } சிறப்புப்பொருந்திய ஸ்நே

தோழமை } ஹத்தை

கொண்டதும் - பெற்றதும்

ஓர் அடையாளம்—.

குறிப்பு:—இராமபிரான் எகதாரவரதமுடையவனாதலால் அப்பெருமா னுக்குச் சிறுதேவியர்பலரும் பெருந்தேவி யொருத்தியுமில்லை யாதலால், “பெருந்தேவி” என்பதற்கு, பெருமைக்குத்தக்க தேவியென வுரைக்கப்பட்டது. வைதேவீ - வெஹேவீ என்றவடசொல்திரிபு.

இராமபிரான் மனைவியுடனும் தம்பியுடனும் அயோத்தியைநீங்கிக் கங்கைத்துறை சேர்கையில், சங்கையில் ஓடும் கிரிபவனும், ஆயிரம் ஓடத்திற்குத்தலைவனும், கங்கைக்கரையிலுள்ள சருங்குபேரடித்திற்கு அதிபதியும், உபாத்தலைவனுமான குஹப்பெருமான் இராமனைக்காணும்பொருட்டுக் காணிக்கைகளுடன் அருகில்வந்து சேர்ந்து வணங்கிநிற்க, ஸ்ரீராமன் அவனது பக்திபாவவச்யத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து “என்மனைவியான இந்தச் சீதை உன் தோழி, என் தம்பியான இவ்விளக்குமணன் உன் தம்பியே, நீ எனது உயிர்த் தோழன்; இதுவரை நாங்கள் உடன்பிறந்தோர் நால்வராயிருந்தோம், இன்று உன்னுடன் ஐவராயினோம்” என்று ஒற்றுமை நயந்தோன்றக் கூறினமையை இதனால் அடையாளமாகக் கூறினன். “ஏழையேதவன் கீழ்மக்களென்னாதி ரங்கி மற்றவர்கன்னான் சுரந்து, மாழைமான்மடநோக்கியுன்றோழி உம்பி எம்பியென்றோழிந்திலையுந்து, தோழன்நீயெனக்கன்கொழியென்ற சொற் கள்” என்ற பெரியதருமொழிகாண்க. “சீனிந்த தோழமையைக்கொண்டதும்” என்றுஞ்சிலர் பாடங்கூறுவர். ... (சு)

மானமரு மென்னோக்கி வைதேவீ விண்ணப்பம்

கானமருங் கல்லதர்போய்க் காணேந்த காலத்துத்

தேனமரும் பொழிற்சாரற் சித்திரகூடத்திருப்பப்

பான்மொழியாய் பரதநம்பி பணிந்ததுமோ ரடையாளம்.

(ரு)

மான் அமரும் - மானையொத்த

மெல் நோக்கி - மென்மையான கண்களை

[யுடையவளான

வைதேவீ - பிராட்டியே!

பால் மொழியாய் - பால்போல் இனியபே

[ச்சையுடையவளே!

விண்ணப்பம்—;

கான் அமரும் - காட்டில்பொருந்திய

கல் அதர் போய்—கல்நிறைந்தவழியிலே

[போய்

காடு உறைந்த } காட்டில்வலித்தபோது

காலத்தி

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, ௧௦ - திரு - நெறிந்தகருங்குழல். உ௬௭

தேன் அமரும் } வண்டுகள் பொருந்திய
பொழில் } சோலைபோடிய

சாரல் - தாழ்வரையோடுகடிய
சித்திரகூடத்து - சித்திரகூடபர்வதத்தில்

இருப்ப - நீங்கள் இருக்கையில்
பரதன் - ரம்பி - பரதாழ்வான்
பணிந்ததும் - வந்துவணங்கியதும்
ஓர் அடையாளம்—.

குறிப்பு:—பெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளினபடியை அறிந்த பரதாழ்வான் எப்படியாயினும் அவரைமீட்டு எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வரவேண்டுமெனக்கருதிப் பரிவாரங்களுடன் புறப்பட்டுச் சித்திரகூடத்தில்வந்து பெருமாள் திருவடிகளில் ப்ரபத்திபண்ணினதை அடையாளமாகக் கூறியவாறு. தன் இனத்தைப்பிரிந்து செந்நாய்களின் திரளால் வளைக்கப்பட்டு அவற்றின்நடுவே நின்ற மலங்க மலங்க விழிப்பதொரு மான்போடு-அதுகூல ஜனங்களைப்பிரிந்து கொடிய ராட்சஸங்களைக்களாற் சூழப்பட்டு அவர்களுடைய மருட்டலால் மனங்கலங்கியிருக்கும் பிராட்டிக்கு ஏற்ற உவமையாம். (௫)

சித்திரகூடத்திருப்பச் சிறகாக்கை முலைத் தண்ட

அத்திரமே கொண்டேறிய வளைத்துலகுந் திரிந்தோடி

வித்தகனே யிராமாஓ நின்னபய மென்றழைப்ப

அத்திரமே யதன்கண்ணை யறுத்ததுமோ ரடையாளம்.

(௬)

சித்திரகூடத்து-சித்திரகூட பர்வதத்தில்
இருப்ப - (நீங்களிருவரும்) ரஸாதுபவம்

(பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில்
சிறு காக்கை-சிறிய காக்கையின் வடிவு

[கொண்டுவந்த ஜயந்தன்
முலை தீண்ட - (உமது) திருமுலைத்தடத்

[தைத்தீண்ட
(அதனை சேற்றமுற்ற ஸ்ரீராமன்)

அத்திரமே } ப்ரஹ் மாஸ்திரத்தைத் தொ
கொண்டு } டுத்து

எறிய-பிரயோகிக்க,
(அக்காகம் அதற்குத் தப்புவதற்காக)

அனைத்து உலகும்-உலகங்களிலெல்லாம்
திரிந்து ஓடி-திரிந்து ஓடிப்போய்

(தப்ப முடியாமையால் மீண்டு
இராமபிரானையே அடைந்து)

வித்தகனே--“ஆச்சரியமான குணங்களே
[புடையவனே!

இராமா - இராமனே!
ஓ - ஓ!! [க்கலம்”

சின் அபயம்-(யான்) உன்னுடைய அடை
என்று அழைப்ப-என்று கூப்பிட,

அத்திரமே-(உயிரைக்கவரவேண்டுமென்று
[விட்ட அந்த) அஸ்திரமே

அதன் கண்ணை - அந்தக் காகத்தின் ஒரு
[கண்ணை மாத்திரம்

அறுத்ததும் - அறுத்துவிட்டதும்
ஓர் அடையாளம்—.

குறிப்பு:—வரவாஸ காலத்தில் சித்திரகூடமலைச்சாரலிலே பெருமானும் பிராட்டியும் ஏகாந்தமாக இருக்கிற ஸமயத்தில், இந்திரன்மகனான ஜயந்தன் பிராட்டியினுழைக்கக்கண்டு மயங்கி அவளைத் தான் ஸ்பர்சிக்கு வேண்டுமென்னுந் தியகருத்தினையுத் தேவவேஷத்தை மறைத்துக் காகவேஷத்தைப் பூண்டுகொண்டு வந்து, பிராட்டியின் மடியிலே பெருமாள் பள்ளிகொண்டருளுகையில் தாயென்றறியாதே பிராட்டியின் திருமார்பினிற் குத்த, அவ்வளவிலே பெருமாள் உணர்ந்தருளி மிகக்கோபங்கொண்டு ஒரு தர்ப்பைப்புல்லையெடுத்து அதில் ப்ரஹ்மாஸ்திரத்தை ப்ரயோகித்து அதனை அந்தக் காகத்தின்மேல் மந்தகதியாகச் செலுத்த, அக்காகம் அந்த அஸ்திரத்துக்குத் தப்ப

வழிதேடிப் பலவிடங்களிலும் ஒடிச்சென்று சேர்ந்த வீடத்தும் ஒருவரும் ஏற்றுக் கொள்ளாமையாலே மீண்டும் பெருமானையே சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள்கொண்டு, அக்காகத்துக்கு உயிரைக்கொடுத்து அந்த அஸ்திரம் வீண்படாமல் காகத்தின் ஒருகண்ணை அறுத்தவளவோடு விடும்படி செய்தருளினன் என்றவரலாறு இங்கு அடையாளமாகக் கூறப்பட்டது.

ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் இந்த வருத்தார்த்தம் திருவடிக்குப் பிராட்டியருளிச் செய்வதாகக் காணப்படுகின்றது; இங்குப் பிராட்டிக்குத் திருவடி கூறுவதாகச் சொல்லுகிற விது, கல்பாந்தரத்திலாதல், புராணந்தரத்திலாதல் உண்டென்று கொள்ளக்கடவது. இனி, மற்றும் பலவகைகளாலும் ஸமாதானங்கூறலாம். அத்திரம்—சூ^{௧௦} என்ற வடசொல் திரிபு. “அத்திரமே”—முதல் ஏகாரம்—இசைநிறை; இரண்டாவது—சிறப்புப் பொருளது. நின் அபயம், யான் அநங்கதி என்றபடி. (௬)

மின்னெத்த நுண்ணிடையாய் மெய்யடியேன் விண்ணப்பம்
போன்னெத்த மாணென்று புருந்தினிது வினையாட
நின்னன்பின் வழிநின்று சிலைபிடித்தேம் பிரானேகப்
பின்னையங் கிலக்குமணன் பிரிந்ததுமோ ரடையாளம். (௭)

மின் ஒத்த-மின்னலைப்போன்ற
நுண் இடையாய் - மெல்லிய இடையை
[டையவனே!
மெய் அடியேன்-உண்மையான பத்தொ
[கிய எனது
விண்ணப்பம்-விண்ணப்பத்தை (கேட்ட
[ருளவேணும்);
பொன் ஒத்த-பொன் நிறத்தை ஒத்த (நிற
[முடைய)
மான் ஒன்று-(மாரீசனாகிய) ஒருமான்
புருந்து-(பஞ்சவடியில் நீரிருக்கும் ஆசிர
[மத்தருகில்) வந்து
இனிது வினையாட-அழகாக வினையாடா
[நிற்க,

(அதை மாயமான் என்று
இளையபெருமான் விலக்கவும்);
நின் அன்பின் } உம்முடைய ஆசைக்குக்
வழி நின்று } கட்டுப்பட்டு நின்று
சிலை பிடித்து-வில்லை யெடுத்துக்கொண்டு
எம்பிரான்-இராமபிரான்
ஏக-(அம்மானைப்பிடித்துக் கொண்டவதாக
அதன் பின்னே தொடர்ந்து வருந்
தருள,
பின்னே-பிறகு
அங்கு-அவ்விடத்தில்
இலக்குமணன்-இளையபெருமாளும்
பிரிந்ததும்-பிரிந்ததும்
ஓர் அடையாளம்—.

குறிப்பு:—சூர்ப்பணகையினால் தூண்டப்பட்டுச் சீதாபிராட்டியைக் கவர்ந்து செல்லக் கருதிய இராவணனது கட்டளையினால் அவனுக்கு மாமன் முறையான மாரீசன் என்ற ராக்ஷஸன் மாயையினால் பொன்மாணுவங் கொண்டு தண்டகாரணியத்திற் பஞ்சவடியிலே பிராட்டியினெதிரிற் சென்று உலாவுகையில், இளையபெருமான் இது மாயமானென்று சொல்லவுங் கேளாமல், அப்பிராட்டியின் வேண்டுகோளின்படி அதனைப்பிடிப்பதற்கு இராமபிரான் நெடுந்தூரம் தொடர்ந்து சென்றும் பின்னும் ஓட்டங்காட்டிய அதனை மாயமானென்றறிந்து அம்பெய்து வீழ்த்த, அம்மாரீசன் இறக்கும்போது ‘ஹா! ஹீ தே! ஹா! லக்ஷ்மணி! ஹா!’ என்று இராமபிரான் கதறுவதுபோ

லக் கூப்பிட, அதனைக்கேட்ட ஹதை, லக்ஷ்மணன் தேற்றவுந் தேறாமல் இராபிராமனுக்கே ஆபத்து வந்திட்ட தென்று பலவாறு இனையபெருமாள் மீது கடுஞ் சொற்களைச் சொல்ல, உடனே இனையபெருமாள் இராமபிரானுள்ள இடத்திற்குப் போவதாகச் சீதையை விட்டிட்டுச் சென்றனனென்ற இதுவு ஓரடையாள மென்பதாம். (௭

மைத்தகுமா மலர்க்குழலாய் வைதேவீ விண்ணப்பம்
ஒத்தபுகழ் வானரக்கோ னுடனிருந்து நினைத்தேட
அத்தகுசீ ரயோத்தியர்கோ னடையாள மிவைமொழிந்தான்
இத்தகையா லடையாள மீதவன்கை மோதிரமே (அ

மை தரு-மைபோல விளங்குகிற [உரிய
மா மலர்-சிறந்தபுகழ்பங்களை அணிவதற்கு
குழலாய்-கூந்தலையுடையவனே!
வைதேவீ-வைதேவியே!

விண்ணப்பம்:-

ஒத்த புகழ்-“(பெருமானோடு இன்பத்
துன்பங்கள்) ஒத்திருக்கப் பெற்ற
வன்” என்ற கீர்த்தியை யுடைய
வானரர் கோன்-வாநரர்களுக்கெல்லாம்

தலைவரான ஸுக்ரீவ மஹாராஜர்
உடன் இருந்து-(இராமபிரானோடு) கூட

[இருந்து

நினை தேட-உம்மைத் தேடும்படி (ஆன்வி
கெயில் என்னிடத்து விசேஷ
மாக அபிமானிக்க)

அ தரு சீர்-(பிரிந்த) அந்த நிலைக்குத் தரு
[தியான குணமுள்ள
அயோத்தி] அயோத்தியி லுன்னார்க்கு,
யர் கோன் } தலைவரான பெருமாள்

அடையாளம்இவை-இவ்வடையாளங்களை
மொழிந்தான்-(என்னிடத்திற்) சொல்லிய
(ஆதலால்) [ருளிணன்
அடையாளம்-(யான் சொன்ன) அடைய
[எனக்க

இ தகையால்-இவ்வழியால் (வந்தன);
(அன்றியும்)

சுது-இதுவானது
அவன்-அவ்விராமபிரானுடைய
கைமோதிரம்-திருக்கையிலணிந்துகொள்
[ளும் மோதிரமாகும்

குறிப்பு:-பெருமாள் உம்மைத் தேடிக்கொண்டு வரும்போது வழியி ஸுக்ரீவ மஹாராஜனோடு அக்நிஸாக்ஷிகமாகத் தோழமை பூண்டுகொண்டு அவ்விருவரும் ஒன்றாக விருந்து ஒவ்வொரு திக்குக்குப் பலகோடிக் கணக்கான வானரர்களை உம்மைத் தேடும்படி அனுப்புப்போது ஸுக்ரீவ மஹாராஜன் என்னிடத்தில் விசேஷ அபிமானம் வைத்திருப்பதை உணர்ந்து, “இவனாலே நமதுகாரியம் கைகூடும்” என்று என்னிடத்தில் இராமபிரான் விசேஷ கடைக்கூடம் செய்தருளி இவ்வடையாளங்களைச் சொல்லியனுப்பியதனால், இப்படி அடையாளங்களை யான் கூறினேன்; அன்றியும், தனது நாமாங்கிதமான மோதிரத்தையுங் கொடுத்தருளிளுனென்று அதுமான் இராமபிரானுடைய திருவாழியையுங் காட்டித் தான் ராமதூதனென்பதை வற்புறுத்திப் பிராட்டியின் ஸந்தேஹத்தைப் போக்குகின்றன எனக்க.

முதலடியில் விளி-முன்பிருந்த நிலைமையைப் பற்றியது. ‘வைதேவீ’ என்றதனால், தனது உடம்பை உபேகிப்பவனென்பது விளங்குமென்பர் “நமக்கு இன்பமும் துன்பமும் ஒன்றே” என்று இனையபெருமாள் சொல்ல அதன்பிறகு பெருமானுடைய இன்பத்துன்பங்களைத் தன்னதாக நினைத்து

வந்தானதலால், ஸாக்ரீவனை “ஒத்த புகழ்வானாக் கோன்” என்றது. அத்தகு
சீர்—உம்மைப் பிரிந்த பின்பு ஊனும் உறக்கமுமற்றுக் கடித்ததும் ஊர்ந்தது
மறியாதே ஏதேனும் போக்யபதார்த்தத்தைக் கண்டால் உம்மையே நினைத்து
வருந்தாதின்றுள்ள அந்தநிலைக்குத்தக்க அன்பென்னுங் குணத்தையுடைய
வன் என்று கருத்து. (அ)

திக்குநிறை புகழாளன் தீவேள்விச் சென்றநாள்
மிக்பெருஞ் சவைநடுவே வில்லிவத்தான் மோதிரங்கண்
டொக்குமா லடையாள மனுமானேன் றச்சிமேல்
வைத்துக்கொண் டேந்தனளால் மலர்க்குழலான் சீதையுமே. (க)

திக்கு-திக்குகளிலே
நிறை-நிறைந்த
புகழ் ஆளன்-சீர்த்தியை யுடையவனான
[ஐக்கராஜனுடைய
தீ வேள்வி-அக்ரிசுளைக்கொண்டு செய்யும்
[யாகத்தில்
சென்ற-(விச்வாமித்ரருடன் போன
நான்-காலத்திலே
மிகப் பெரு } மிகவும் பெரிய ஸபையின்
சவை நடுவே } நடுவில்
வில் இறுத்தான்-ருந்தநுஸ்தை முறித்த
[இராபிராணுடைய
மோதிரம்-மோதிரத்தை
கண்டு-பார்த்து

மலர் குழலான்-பூச்சுடிய கூந்தலையுடைய
[ளான
சீதையும் - ஸீதாபிராட்டியும்,
அனுமான்-‘வாராய் ஹனுமானே!
அடையாளம்-(நீசொன்ன) அடையாளம்
[கனெல்லாம்
ஒக்கும் - ஒத்திரா நின்றனவையே
என்று - என்று (திருவடியை நோக்கிச்
[சொல்லி)
(அந்தத் திருவாழியை)
உச்சி மேல் - தன் தலையின்மீது
வைத்துக்கொண்டு - வைத்துக்கொண்டு
உந்தனன் - மகிழ்ந்தான்.

குறிப்பு:—மிதிலாநகரத் தரசனுன ஜநகமஹாராஜன் தன் குலத்துப் பூர்
விகராஜனுன தேவராதனிடம் சிவபிரானால் வைக்கப்பட்ட டிருந்ததொரு
பெரிய வலிய வில்லை எடுத்து விளத்தவனுக்கே தன் மகனான ஸீதையைக்
கல்யாணஞ் செய்து கொடுப்பதென்று கர்யாகஸ்கம் வைத்திருக்க, வேள்வி
முடித்த விச்வாமித்திரனுடன் மிதிலைக்குச் சென்ற இராபிரான் அவ்வில்லை
யெடுத்து வளைக்கத் தொடங்குகையில், முன்னம் ஹரிஹரயுத்தத்திற்
சிறிது முறிப்பட்டிருந்த அவ்வில் இரண்டு துண்டாக நன்றாய் முறிந்து விழுந்
திட்டதென்ற வரலாறு ஒன்றையடிகளில் அடங்கி நிற்கும். தத்துவ
ஞானத்தினாலும், பிராகிருத விஷய விரகதியினாலும், பயனை விரும்பாது கரு
மங்களை அதுட்டிப்பதனாலும் நாற்றிசைகளிலும் பரவின புகழையுடைய
னுன ஜநகராஜனது யஜ்ஞவாதத்திலே விச்வாமித்ர முனிவனோடு கூட எழுந்
தருளி அங்கு மஹாஸபாமத்யத்தில் வில்லை முறித்தருளின பெருமானுடைய
நாமாங்கீதமான திருவாழியைப் பிராட்டி சிரமேற்கொண்டு மகிழ்ந்து சிறிய
திருவடியை மெய்யே ராமதூதனாக அறுதியிட்டன ளென்க. “சபைநடுவே”
என்றும் பாடம். ஒக்குமால்=ஆல்—அசை. அனுமான்—விளி. சுற்றடியில்,
ஆல்—மகிழ்ச்சிக் குறிப்பு. (க)

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௩ - பத்து, ௧௦ - திரு - நெறிந்தகருங்குழல். ௨௭

வாராரும் முலைமடவாள் வைதேவி தனைக்கண்டு
சீராரும் திறலனுமன் தேரிந்துரைத்த வடையாளம்
பாராரும் புகழ்ப்புதுவைப் பட்டர்பிரான் பாடல்வல்லார்
ஏராரும் வைகுந்தத் திமையவரோ டிருப்பாரே.

(க)

வார் ஆரும்-கச்சு அணிந்திருக்கைக்குடரிய	அடையாளம் - அடையாளங்களை (க் கூ
முலை-முலையையும்	[வதான
மடவாள்-மடப்பத்தையு முடையாளான	பார் ஆரும் புகழ் - பூமியெங்கும் பரவி
வைதேவியை - வீதாபிராட்டியை	[கீர்த்தியையுடைய
கண்டு - பார்த்து	புதுவை-பூவிலிபுத்தூர்க்குத்தலைவரா
சீர் ஆரும் - சீர்மை பொருந்திய	பட்டர்பிரான் } பெரியாழ்வார் அருள்
திறல் - சக்தியையுடையனான	பாடல் } செய்த இப்பாடல்களை
அநுமன் - சிறிய திருவடி	வல்லார் - ஒவ்வல்லவர்கள்
தேரிந்து - (பெருமாளிடத்தில் தான்)	ஏர் ஆரும் } எல்லா நன்மைகளும்சீ
[அறிந்து கொண்டு	வைகுந்தத்து } ந்த பூர் வைகுண்டத்தில்
உரைத்த-(பின்பு பிராட்டியிடத்திற்)	மமையவரோடு- மித்யஸ-ஞரிகளோடு
	இருப்பார் - ஒரு கோவையாயிருக்கப்
[சொன்ன	[அவர்கள்

குறிப்பு:—இதனால், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலை
கட்டியவாறு. சீராரும் திறலனுமன்—வாநார்கள் பலரிருக்கச் செய்தியு
‘இவனே இக்காரியஞ் செய்யவல்லான்’ என்று பெருமாள் திருவுள்ளம்பற்றி
அடையாளங்களுஞ் சொல்லித் திருவாழியங் கொடுத்து விடும்படி ஜ்ஞாநா
குணங்களால் பரிபூர்ணனாய், நினைத்தது முடிக்கவல்ல சக்திமானாயிருக்க
திருவடி. அநுமன்—ஊடுபோன். (க

அடி:—நெறி அல்லி கலக்கிய வாரணி மான் சித்திர மின் மைத்தகு திக்கு வா
ரும் கதிர்.

மூன்றாம் பத்து உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

— — —

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம் பத்து.

முதல் திருமொழி—கதிராயிரமிரல்.

அவதாரிகை:—ஒன்றாகிய முதற்கடவுள் ஒருவனே இராமபிரானாகவுங் கண்ண பிரானாகவும் இப்படி பல அவதாரங்களைச் செய்கின்றமையால் இவ்வவதாரங்கள் யாவும் ஒற்றுமை நயத்தினால் ஏகாத்ரயமாகையாலே “இப்படியிருக்கிற விஷயத்தைக் கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்க வேணும்” என்று தேடுகை தமக்கு ஒருபக்கத்திற் செல்லுகிற படியையும், மாணஸநுபவத்தின் கரைபுரட்சியினால், அவ்விஷயத்தைத் தாம் தெளிவாகக் கண்டதாகவே ஒருபக்கத்தில் தோற்றியிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்த இவ்வாழ்வார், தம்மை இரண்டு வகையாக வகுத்துக்கொண்டு, “ஸர்வேச்வரனைக் கண்ணாலே காணவேணும்” என்று தேடுகை ஒருவகுப்பாகவும், “அப்படி தேடுகிறீர்களாகில் அவனை உள்ளபடி கண்டாருளர்” என்று விடைசொல்லுகை ஒரு வகுப்பாகவுமாய் இப்படி எம்பெருமானுடைய பல அவதாரகுணங்களை அநுபவித்து இனியராகிரார்—இத் திருமொழியில்.

நாயச்சியார் திருமொழியில் “பட்டிமேய்ந்தோர் காரேறு” என்ற திருமொழியை இத்திருமொழியோடு ஒப்பிடுக; “இக்கே போதக் கண்டோ” என்று கேட்பார் சிலரும், “விருந்தாவனத்தே கண்டோமே” என்று விடையளிப்பார் சிலருமாய்ச் சென்றதிதே அத்திருமொழிதன்னிலும். ... *
... *
... *

கதிரா யிரமி ரவிகலந்தே றித்தா லோத்த நீண்முடியன்
எதிரிற் பேருமை யிராமனை யிருக்கு மிடம்நா தேரேல்
அதிருங் கழற்பொரு தோளி ரணிய னாகம் பிளந்தரியாய்
உதிர மனைந்தகை யோடிருந் தானை யுள்ளவா கண்டாருளர்.

(க)

கதிர - (எண்ணிறந்த) கிரணங்களையுடைய
ஆயிரம் இரவி - ஆயிரம் ஆதித்யர்கள்
கலந்து - ஏககாலத்திற் கூடி
எறித்தால் ஒத்த - ஜ்வலித்தாற்போல் (மிக
[வழிப்பளபளவா நின்றள்ள,
நீன் முடியன் - நீண்டதிருவபிஷேகத்தை
[யுடையவனும்
எதிர் இல் பெருமை-ஒப்பற்ற பெருமை
[யையுடையவனுமான
இராமன் - இராமபிரான் [த்தை
இருக்கும் இடம் - எழுந்தருளியிருக்குமிட
நாடுகிர் ஏல் - தேடுகிறீர்களாகில்
(அவ்விடத்தைச் சொல்லுகிறேன்);
அதிரும் - (கல் கல் என்று) ஒரே செய்யா
[நின்றள்ள

கழல் - வீரக்கூழலையும்
பொரு தோன் - போர்செய்யப்பதைக்கிற
[தோள்களையுமுடைய
இரணியன் - ஹிரண்யாஸுரனுடைய
ஆகம் - மாற்பை
அரி ஆய் - நரவழிவழி ரூபியாய்க்கொண்டு
பிளந்து - கிண்டு
உதிரம் அனோந்த - (அதனாலுண்டான) ரக
[த்தை அனோந்த
கையோடு - கைகளோடு கூடி
இருந்தானை - (சிற்றந்தோற்ற) எழுந்தரு
[ளியிருந்த நிலைமையில் (அவனை)
உள்ள ஆகண் } உள்ளபடி ஸேவித்தவர்
டார் உளர் } கள் இருக்கின்றனர்.

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௪ - பதது, க - திரு - கதிராயிரமிரவி. ௨௭

குறிப்பு:—ஏககாலத்தில் ஆயிரநாயிறு உதித்தாற்போல் கண்கொண்
காணவொண்ணாதபடி ஜ்வலியாநின்ற கிரீடத்தையுடையனும் மஹாநாபா
ணை சக்ரவர்த்தித் திருமகள் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் யாது? என்று தே
கின்றமை முன்னடிகளால் பெறப்படும். வீரத்தண்டையை அணிந்துள்
கால்களையும் தோள்களிலுக்கையு முடையனும் ப்ரஹ்மலாதாழ்வானை நலிந்து
வருத்தின ஹிரண்யகசிபுவின் உயிரை முடிப்பதற்காக நரவீம்ஹ ரூபியாய்
தூணில் தோன்றி, அவ்வஸுரனது மார்பை இருதுண்டமாகப் பிளந்து ரக்
தாரையைப் பெருக்கி அதிலே தோய்ந்த கையுந்தானுமாய் நின்ற நிலைமையி
லம்பெருமானைக் கண்டாருண்டு என்றுவிடையளிக்கின்றமை பின்னடிகளா
பெறப்படும். இதனால், இராமனாய் அவதரித்ததும் நரவீம்ஹமாய் அவதரி
த்தது மெல்லாம் ஒரு ஈசுவரவ்யக்தியெயென்று தர்மியின் ஐக்கியத்தை
கூறியவாகும்; மேலிற்பாட்டுக்களிலு மிங்ஙனமே கொள்க.

“கார்யாதுகுணமாகக் கொண்ட ரூபபேதமாத்ரமேயாய், ப்ரகாரி ஓ
நேயாகையாலே, இந்த ஐக்யமறிந்து காண்கையாயிற்று, உள்ளபடி காண்கை
யாவது” என்ற ஜீயருரை இங்கு அறியப்பாற்றுக.

ரவி—வடசொல். எறித்தல்—ஒளிரீசுதல், வெயில்காய்தல். “எறித்த
லொத்த” என்றபாட்டு சிறவாதென்க. இராமனை என்றவிடத்து, ஐ—அகை
நாடுதல்—தேடுதல், விசாரித்தல், விரும்புதல். நாடுதீர்—முன்னிலைப் பன்னி
வினைமுற்று. கழல் என்று—காலுக்கும், காலில் அணியும் வீரத்தண்டை
கும் பெயர். அரி—ஹரி; நரசுஹரி என்க. உதிரம்—ரூபிரம். உள்ளவா—
உள்ளவாறு. (3)

நாந்தகல் சங்கு தண்டு நாணுலிச் சார்ங்கந் திருச்சக்கரம்
எந்து பெருமை யிராமனை யிருக்கு மிடம்நா டுதிரேல்
காந்தள் முகிழ்விரற் கீதைக் காகிக் கடுஞ்சிலை சென்றிறுக்க
வேந்தர் தலைவன் சனகரா சன்றன் வேள்வியிற் கண்டாருளர். (2)

நாந்தகம்—நந்தகம் என்னும் வானையும்	காந்தள் முகிழ் விரல் } செங்காந்தளரும்
சங்கு - ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தையும் [யும்	கீதைக்கு ஆகி } போன்றவிரல்களை
தண்டு - கௌமோதகி என்னும் கதையை	[யுடைய பிராட்டிக்கா
நாண் ஒலி - நாண் கோவுத்தையுடைய	வேந்தர் தலைவன் - ராஜாதிராஜனான
சார்ங்கம் - ஸ்ரீசார்ங்கதநுஸ்தையும்	சனகராசன் தன் - ஜநகசக்ரவர்த்தியினு
திரு சக்கரம் - திருவாழியாழ்வானையும்	வேள்வியில்—யஜஞவாடத்திலே [டைய
எந்து பெருமை } (திருக்கைகளில்) ஏந்	சென்று—எழுந்தருளி
இராமன் } தம்படியான பெருமை	கடு சிலை - வலிய வில்லை
[யையுடைய இராமபிரான்	இறுக்க கண் } முறிக்கக் கண்டவர்கள்
இருக்கும் இடம் நாடுதீர் ஏல்—;	டார் உளர் } இருக்கின்றனர்.

குறிப்பு:—பஞ்சாயுதங்களைத் திருக்கையிற் கொள்ளும் பெருமைபொரு
திய பெருமானைத் தேடுகின்றமை முன்னடிகளிலிளங்கும். ஜநகமஹாராஜன்
கந்யாசுலகமாகவைத்த ருத்ரதனுஸ்ஸை அவனது யஜஞவாடத் தேறவந்த
முறிக்கும்போது அப்பெருமானைக் கண்டாருண்டென்பது, பின்னடிகளால்.

கம்—நீட்டல்விசாரம். இராமனை = ஐ-அசை. செங்காந்தளரும்பு-விரல்களின் செம்மைக்கு உவமை யென்க. ஆகி—ஆக என்னும் எச்சத்திரிபு. ... (௨)

கோலையானைக் கொம்பு பறித்துக் கூடலர் சேனை பொருதழியச்
சிலையால் மராமர மெய்த தேவனைக் சிக்கென நாடேரேல்
தலையால் குரக்கினந் தாங்கிச் சேன்று தடவரை கொண்டடைப்ப
அலையார் கடற்கரை வீற்றிருந் தானை யங்குத்தைக் கண்டாருளர். (௩)

கோலை யானை - கொலை செய்கையையே	(அவனிருக்குமிடஞ் சொல்லுகிறேன்—)
இயல்வாகவுடைய (குவலயா பீட	குரக்கு இனம் - வாகர ஸேனையானது
மென்னும்) யானையினுடைய	தட வரை - பெரிய மலைகளை
கொம்பு - தந்தக்களை	தலையால்-(தமது) தலைகளினால்
பறித்து - பறித்துக் கொண்டவனும்,	தாங்கிக் கொண்டு } சமர்த்துகொண்டுபோய்
கூடலர் - (ஐஸ்வரத்திலுள்ள ராக்ஷஸ்	சென்று }
[களாகிய] சத்துருக்களுடைய	அடைப்ப - (கடலின் நடுவே அணையாக)
சேனை - ஸேனையானது	[அடைக்க
அழிய - அழியும்படி	அலை ஆர் } அலையெறிகிற கடற்கரை
பொருது - போர் செய்தவனும்,	கடல் கரை } யிலே
சிலையால் - வில்லாலே	வீற்றிருந்தானை - எழுந்தருளியிருந்தஇரா
மராமரம் - ஸப்தஸூலங்குருக்களை	[மபிரானை
எய்த - எய்தவனுமான	அங்குத்தை - அந்த ஸந்திவேசத்தில்
தேவனை-எம்பிரானை	கண்டார் உளர்.—.
சிக்கென நாடுகிர் } த்ருடாத்யவஸாயத்தோ	
ஏல் } டு தேடுகிறீர்களாகில்,	

குறிப்பு:—கண்ணபிரானை நலியக் கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட குவலயாபீட மென்ற மதகரியை முடித்தவனும், ஐஸ்வர வாகரிகளான கரதுஷ்ணநி ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றவனும், ஸுக்கீவ மஹாராஜனுக்குத் தந்திறலைக் காட்டுவதற்காக, ரிசயமுகபர்வதத்தில் மீன்ற ஏழு ஆச்சாமரங்களை வில்லிட்டுச் சாய்த்தவனுமான எம்பெருமானைத் தேடுகின்றமை, முன்னடிகளில் தோன்றும். லங்கைக்குச் செல்வதற்காகக் கடலிடையில் ஸேதுகட்டுகைக்கு, வாகரவீரர்கள் மலைகளைச் சிரஸா வஹித்துக்கொண்டு சென்று, அவற்றைக் கடலை ஊடறுத்து அணைகட்டா நிற்க, இராமபிரான் அவ்வாறு அவை செய்கின்ற அடிமையைப்பார்த்து உகந்துகொண்டு அக்கடற் கரையிலே வீற்றிருக்கக் கண்டாருளர் என்பது, பின்னடி.

கூடலர்—கூடமாட்டாதவர்; எனவே, சத்துருக்களாயினர்: ஸந்தர்ப்பம் நோக்கி, ஐஸ்வர வாகரிகளெனக் கொள்ளப்பட்டது; “மராமரமெய்த தேவனை” என்றிறே உடன்கூறியது. அவ்வரலாறு வருமாறு:—ராமலக்ஷ்மணர்க்கும் ஸுக்கீவனுக்கும் திருவடிமூலமாகத் தோழமை நேர்த்திப்பின்பு, ஸுக்கீவன் தன் வருத்தத்திற்குக் காரணங்களைக்கூற, அதுகேட்ட இராமபிரான் ‘நான் உனது பகைவனை எனது அம்பினால் அழித்துவிடுகிறேன், அஞ்சாதே’ என்று அபய ப்ரதானஞ் செய்யவும் ஸுக்கீவன் மனந்தெளியாமல் வாலியின் பேராற்றலைப் பற்றிப் பலவாறுசொல்லி, முடிவில், வாலி மராமரங்

களைத் துளைத்ததையும், துந்துபியின் உடலெலும்பை ஒரு யோஜனைதூரர் தூக்கியெறிந்ததையுங் குறித்துப் பாராட்டிக்கூறி, 'இவ்வாறு பேராற்றலமைந்தவனை வெல்வது கூடுமோ?' என்று சொல்ல, அதனேட்ட இளையபெருமாள் 'உனக்கு நம்புதல் இல்லையாயின் இப்போது என்னசெய்ய வேண்டிவது?' என்ன; ஸுக்ரீவன், 'இராமபிரான் நீறுபூத்த நெருப்புப்போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்லமையை நினைக்கும்போது சங்கையுண்டாகின்றது; ஏழு மராமரங்களையுந் துளைத்து இந்தத் துந்துபியின் எலும்பையும் இருநாறு விரற்கிடை தூரம் தூக்கியெறிந்தால் எனக்குவிச்வாஸம் பிறக்கும்' என்றுசொல்ல, இராமபிரான் அதற்கு இயைந்து, துந்துபியின் உடலெலும்புக்குவியலைத் தனது காற்கட்டை விரலினால் இலேசாய்த்துக்கிப் பத்து யோஜனை தூரத்திற்கு அப்பால் எறிய, அதனைக்கண்ட ஸுக்ரீவன் 'முன்பு உலராதிருக்கையில் வாலி இதனைத் தூக்கி யெறிந்தான்; இப்போது உலர்ந்து விட்ட இதனைத் தூக்கியெறிதல் ஒரு சிறப்பன்று' என்று கூற, பின்பு இராமபிரான் ஒரு பாணத்தை ஏழு மராமரங்களின் மேல் ஏவ, அது அம்மரங்களைத் துளைத்ததோடு ஏழுகங்கையுந் துளைத்துச்சென்று மீண்டு அம்பறுத் தூணியை யடைந்த தென்பதாம். சிலையால்—வில்லினால் ஏவப்பட்ட அம்பினால் எனக் கொள்ளலாம். [சிக்கன நாடேரேல்] சுவலயாபீடத்தின் கொம்பைப்பறித்த வ்யக்தி வேறு, மராமரங்களைத் துளைத்த வ்யக்தி வேறு என்று பிரித்துப் ப்ரதிபத்தி பண்ணாமல், தர்மி ஒன்று என்றே அப்யவலித்து அவனிருந்த விடந்தேடுகிறீர்களாகில் என்றபடி. குரங்கு + இனம், குரக்கினம். அங்குத்தை—அங்கு என்றபடி. "கொலையனை கொம்புபறித்து" என்பதம் ஒக்கும். 'சிக்கன' எனினும், 'சிக்கன' எனினும் ஒக்கும். ... (௩)

தோயம் பரந்த நடுவு குழலின் தோல்லை வடிவுகோண்ட
மாயக் குழலி யதனை நாடுநில் வம்மின் சுவரைக்கேன்
ஆயர் மடமகள் பின்னைக் காகி யடல்விடை யேழினையும்
வீயப் பொருது வியர்த்துநின் றுனை மெய்ம்மையே கண்டாருள். (௪)

பரந்த - எங்கும் பரவின
தோயம் நடுவு - ஜலத்தின் நடுவே
குழலின் - உபாயத்தினால்
தோல்லை வடிவு } பழமையான (பெரிய)
கொண்ட } வடிவைச் சுருக்கிக்கொண்ட
மாயம் குழலி } அந்த ஆச்சர்யக்குட்டியை
அதனை }
நாடுநில் - தேட முயன்றிருக்கையில்
வம்மின் - (இக்கே) வாருங்கள்;
சுவடு உரைக்கேன் - (உங்களுக்கு) இரடை
[யானம் சொல்லுகின்றேன்;
ஆயர் மகள் - (பூரீகும்பர் என்னும்) ஆயரு
[டைய பெண்பிள்ளையும்]

மடம் - மடப்பம் என்ற குணத்தையுடைய
[யருமான
பின்னைக்கு ஆகி - நப்பின்னைப் பிராட்டிக்
[காக
அடல் விடை } வலிய ரிஷபங்களேமும்
ஏழினையும் }
வீய - முடியும்படியாக
பொருது - (அவற்றோடு) போர்செய்து
(அந்த ஆயாஸத்தாலே)
வியர்த்து நின்றானை - குறுவெயர்ப்பரும்
[பின வடிவுந்தானுமாய் நின்றவனை
மெய்ம்மையே - உண்மையாகவே
கண்டார் உளர்—.

குறிப்பு:—பரந்த என்றதன்பின் ‘போது’ எனவருவித்து, நடுவு குழுவில் தோயம்பரந்தபோது என இயைத்து, (சுற்றுங் கடலாய்,) அதனிடையிலே உருண்டை வடிவாயிருக்கிற பூமியெங்கும் ஜலம் பரவின காலத்திலே என்றுரைக்கவுங் கூடும். இவ்வுலகத்தையடங்கலும் பிரளயவெள்ளம் வந்துமூட, அதில் ரக்தயவர்க்கம் அழியாதபடி அவற்றைத் திருவயிற்றில் வைத்து நோக்கித் தனது பெரியவடிவைச் சிறிதாகச் சுருக்கிக்கொண்டு ஒரு ஆலர் தளிரிலே எம்பெருமான் சிறுகுழந்தைபோலத் துயின்ற வரலாறு முன்னடி கனிலடங்கியது. தோயம்—வடசொல். குழல்—உபாயம்; அதாவது—பெரிய வடிவைச் சிறியவடிவாகச் சுருக்கிக்கொண்டமை. தோல்லை—ஐ விசுதிபெற்ற பண்புப்பெயர். கொண்ட என்பதற்குச் ‘சுருக்கிக்கொண்ட’ என்று பொருள் கூறியது எங்கனையெனின்; மேல் “குழல்” என்கையாலே இங்ஙனன்றி வேறுவகையாகப் பொருள் கூடாதிதே. மீமாம்ஸகர் சப்தத்தை நெருக்கி அர்த்தத்தையே முக்கியமாகக் கொள்வதுபோல; “காவலிற்புலனைவைத்து” (திருமலை) என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியார வாக் கியங்களுங் காணத்தக்கன. நாட உறில் X நாடுறில்; தொகுத்தல்.

பின்னடிகளிற் கூறியவரலாறு:—பின்னை—நப்பின்னைப் பிராட்டி. (“ந” என்பது—உயர்வுப் பொருளைத்தருவது; நப்பின்னை, நக்கிரன்” என்றநன்னூற் காண்டிகையுரையைக்காண்க.) இவள் கண்ணபிரானுடைய மனையியரில் தலை மையுடையவள்; இவளை மணம்புரிவதற்காக, இவள் தந்தை கர்யாசுல்கமா கக் குறித்தபடி—யாவர்க்கு மடங்காத அஸுராவேசம்பெற்ற ஏழு எருதுக ளையும் கண்ணபிரான் ஏழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கித் தழுவி னன் என்று நூல்கள் கூறும். இவள் நீளாதேவியின் அம்சமாதலால் இவள் வடமொழியில் நீளையென்ற பெயரால் வழங்கப்படுவள்; [“நீ—உ.காஹ்ஸு நயிரிகடி” உத்யாடி.] இப்பாட்டால், ஆலிலேமேல் துயின்ற வயத்திக்கும் கண்ணைப் அவதரித்தவயத்திக்கும் ஒற்றுமைகூறப்பட்டதாயிற்று; “வைய மேழுங்கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே” என்றும், “ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கன வனிவன்” என்றும் இவ்வொற்றுமை கீழும் பலவிடங்களிலருளிச் செய்யப் பட்டமை அறிக. (ச)

நீரேறு செஞ்சடை நீல கண்டனும் நான்முக னும்முறையால்
சீரேறு வாசகஞ் செய்ய நின்ற திருமலை நாதிதேவல்
வாரேறு கோங்கை யுருப்பிணி யைவலி யப்பிடித் துக்கோண்டு
தேரேற்றிச் சேனை நடுவுபோர் செய்யச் சிக்கெனக் கண்டாருளர். (ரு)

நீர் - (எம்பெருமானது ஸ்ரீபாத) தீர்த்தமா	முறையால் - (சேஷ சேஷிபாவமாகிற)
ஏறு - ஏறப்பெற்ற	[முறையின்படி]
செம் சடை - சிவந்த ஜடையை யுடைய	சீர் ஏறு வாசகம் } சிறந்த சொற்களைக்
நீலகண்டனும் - (விஷமுண்டதனால்) கறுத்	செய்ய நின்ற } கொண்டு துதிக்கும்படி.
தமிடற்றைய யுடையனான சிவபெரு	அமைந்தி நின்ற
[மாமனும்]	திருமலை-சீரிய; ப. தியாகிய எம்பெருமானை
நான் முகனும் - சதுர்முகப்ரஹ்மாவும்	நாடுதிர் ஒல் - தேடுகிறீர்களாகில்,

(இதைக்கேளுங்கள்):

வார் ஏறு - கச்சை அணிந்த
கொங்கை - முலைகளைபுடைய
உருப்பினியை - ருக்மிணிப் பிராட்டியை
வலிய - பலாத்காரமாக
பிடித்துக்கொண்டு—;
தேர் ஏற்றி - (கணது) திருத்தேரின் மேல்
[ஏறவிட்டு]

(அவ்வளவிலே ஸிபாலாதிசுளான)

பல அரசர் எதிர்த்துவர,);
சேனை நடுவு - (அவ்வரசர்களுடைய) ஸே
[நாமதயத்திலே
போர் செய்ய - (அவ்வரசர்களோடு) யுத்.
[தம் பண்ணும்போது
சிக்கன - திண்மையாக [நருடமாக]
கண்டார் உளர்—.

குறிப்பு:—திருமால் உலகமளந்த காலத்தில் மேலே ஸதயலோகத்திற்
சென்ற அப்பிரானது திருவடிபைப் பிரமன் தன்கைக்-கமண்டல தீர்த்தத்
தாற் கழுவிவிளக்க, அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தமாகப் பெருகித் தேவலோகத்திலி
ருந்த ஆகாயசங்காந்தியை, ஸூரியகுலத்துப் பகீரசசக்கரவர்த்தி, கபிலமுனி
வனது கண்ணின் கோபத்திக்கு இலக்காய் உடலெரிந்து சாம்பலாய் நற்கதி
யிழந்த தனது மூதாதையரான ஸகரபுத்திரர் அறுபதினாயிரவரை நற்கதி
பெறுவிக்கும் பொருட்டு நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து மேலுலகத்திலிருந்து
கீழுலகத்துக்குக் கொணர்கையில், அவனது வேண்டுகோளாற் சிவபிரான்
அநந்தியை முடியின்மேல் ஏற்றுச் சிறிது சிறிதாகப் பூமியில்விட்டருளினன்
என்றவாலாற்றை உட்கொண்டு, நீரேறு செஞ்சடை நீலகண்டன் என்றார்.
கீரேறு வாசகம்—எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லிப் புக
ழும் படியான வாக்கியங்கள் என்றுமாம். பின்னடிகளிற் குறித்த வரலாற்
றின் விவரம், கீழ் “என்னதன் மேவிக்கு” என்ற திருமொழியின் மூன்றாம்
பாட்டின் குறிப்புரையிற் காணத்தக்கது. சிக்கன—ஐயந்திரிபற என்றபடி.

போல்லா வடிவுடைப் பேய்ச்சி தஞ்சப் புணர்முலை வாய்மடுக்க
வல்லா னைமா மணிவண் ணனைமரு வுமிடம் நாடுதீரேல்
பல்லா யிரம்பெருந் தேவி மாரோடு பேளவ மேறிதுவரை
எல்லாருஞ் சூழச் சிங்கா சனத்தே யிருந்தானைக் கண்டாருளர். (சு)

போல்லா வடிவு } மஹாகோரமான வடி
உடை பேய்ச்சி } வைபுடைய பூதனையா
[னவன்
தஞ்ச - மாறும்படியாக
புணர் முலை - தன்னில் தான் சேர்ந்திருந்
[தின்ன (அவனது); முலையிலே
வாய் மடுக்க } (தனது) வாயை வைத்து
வல்லான் } உண்ண வல்லவனும
மா மணிவண்ணன்-கீலமணிபோன்ற நிறத்
[தையுடையனுமான எம்பெருமான்
மருவும் இடம் - பொருந்தி எழுந்தருளி
[யிருக்குமிடத்தை

நாடுதீர் ஏல் - தேடுகிறீர்களாகில்,
(இதைக்கேளுங்கள்);
பேளவம் ஏறி } கடலைகள் வீசப்பெற்
துவரை } றுள்ளனூத்வாரகையிலே
எல்லாரும் சூழ - தேவிமார் எல்லாரும்
[சுற்றுஞ் சூழ்ந்துகொண்டிருக்க,
பல் ஆயிரம் பெருந் } (அந்தப்) பதினாறு
தேவிமாரோடு } யிரந்தேவிமாரோடு.
[கூட
சிக்காசனத்து-வலிமஹாஸத்தில்
இருந்தானை - எழுந்தருளியிருக்கும்போது
கண்டார் உளர்—.

குறிப்பு:—முதலடியிற் குறித்த வரலாறு கீழ்ப்பலவிடங்களிற் கூறப்
பட்டுள்ளது. புணர்முலை—விஷத்தோடு புணர்ந்த முலை என்றுமாம்; கண்ணை

பிராண வஞ்சனையாற் கொல்ல நினைத்த கம்ஸனால் ஏவப்பட்டு, முலையில் விஷத்தைத் தடவிக்கொண்டு தாயுருவமெடுத்து முலை கொடுக்கவந்தவளிறே இவள். வல்லாளை, வண்ணனை என்ற இரண்டிடத்தும், ஐ-அசை. [பல்லாயிர மித்யாதி.] கண்ணபிரான் நரகாஸுர வதஞ்செய்து, அவனாற் கொண்டு போகப்பட்ட மந்தரகிரியினுடைய சிகரமான ரத்னகிரியிற் பல திசைகளிலிருந்துங் கொணர்ந்து சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த தேவலித்த கந்தர்வாதி கன்னிகைகள் பதினாறாயிரம் பேரையும் தான் மணந்துகொண்டு, அவர்களுந்தானுமாக ஒரு விம்ஹாஸரத்தில் வீற்றிருக்கும்போது ஸ்ரீத்வராகையிற் கண்டாருண்டு. பதினாறாயிரத்தொரு நூற்றுவர் என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திற்காணப்படுகின்றது. பௌவம்—கடல். துவரை—ஹாரகா என்ற வடசொற் சிதைவு. எல்லாரும்—மற்றுமுள்ள பரிஜநமெல்லாம் என்றுமாம். சிங்காசனம்—வட சொல்திரிபு. (சு)

வெள்ளாவீளி சங்கு வெஞ்சு டர்த்திருச் சக்கர மேந்துகையன்
உள்ள விடம்வின வில்லு மக்கிறை வம்மின் சுவனோக்கேன்
வெள்ளாப் புரவிக் குரக்கு வெல்கோடித் தேர்மிசை முன்புநின்னு
கள்ளப் படைத்துணை யாகிப் பாரதங் கைசெய்யக் கண்டாருளர். (எ)

வெள்ளை - வெண்மைநிற முடைய தும்
வீளி - (அ துபவகைக்கிரியங்களில் ருசியு
டையீர்! வாருங்கள் என்று, தன்
தவசியால்) அழைப்பது போன்று
ள்ளதுமான
சங்கு - ஸ்ரீபாஞ்ச ஜயந்தையும்
வெம் கடர் - திண்ணமான ஜ்யோதிஸ்ஸை
[யுடைய
திரு சக்கரம் - திருவாழியாழ்வானையும்
ஏந்து கையன் - தரியாநின்றுள்ள திருக்
[கைகளையுடைய எம்பெருமான்
உள்ள இடம் - எழுந்தருளியிருக்குமிடத்
வினவில் - கேட்கிறீர்களாகில் [தை
உமக்கு - (கேட்கிற) உங்களுக்கு
இறை சுவடு? சிறிது அடையாளம் சொ
உரைக்கேன்] ல்லுக்கிறேன்,

வம்மின் - வாருங்கள்;—
வெள்ளை புரவி - வெள்ளைக் குதிரைகள்
[பூண்டிருப்பதும்
குரங்கு வெல் கொடி - குரங்காகிற வெற்
றிக்கொடியை யுடையதுமான
தேர் மிசை - (அர்ஜுனனுடைய) தேரின்
[மேலே
முன்பு நின்று - (ஸாரதியாய்) முன்னே
படை - ஸையத்துக்கு [நின்று
கள்ளம் துணை] கருத்ரிமத் துணையாயிரு
ஆகி ந்து
பாரதம் - பாரதயுத்தத்தை [து
கைசெய்ய - அணிவகுத்து நடத்தும்போ
கண்டார் உளர்.—

குறிப்பு:—திருவாழி திருச்சங்குங் கையுமான எம்பெருமா னெழுந்தருளியிருக்கு மிடத்தைத்தேடுகின்றமை முன்னடிகளில் தோன்றும். [வெள்ளை இத்யாதி.] துஷ்டர்களை யெல்லாம் ஸம்ஹரித்துப் பூமியின் சுமையைப்போக்குதற்பொருட்டுத் திருவவதரித்த கண்ணபிரான் அதற்கு உபயோகமாகப் பாண்டவர்க்குத் துணைநின்று பலபடியாக உதவிப் பாரதயுத்தத்தை ஆதியோடந்தமாக நடத்தி முடித்தமை, மஹாபாரதத்தில் விரியும். குதுபோரில் இழந்த ராஜ்யத்தை மீளவும் மோது போர்செய்து பெறுவதில் தர்மயுத்திராணுக்கு உபேக்ஷயுண்டான பொழுதெல்லாம் அங்ஙனம் வெறுப்புக்

கொள்ளாத வண்ணம் பலவாறு போதித்துப் போர் தொடங்கும்படி தூண்டியும், பின்பு போர்த்தொடக்கத்தில் “உற்றாரை யெல்லாமுடன் கொன்றா சாளப், பெற்றாலும் வேண்டேன் பெருஞ்செல்வம்” என்று சொல்லிப்போ ரொழிந்த அர்ஜுனனுக்குக் கீதையை உபதேசித்து அவனைப் போர்புரிய உடன் படுத்தியும் கண்ணபிரானே பாரதப்போரை மூட்டியவனாதல் காண்க. கள்ளப்படைத் துணையாகி—படைக்குக் கள்ளத்துணையாகி; அதாவது— தான் ஸேனைக்குத் துணையாகிறபோது இரண்டு தலைக்கும் பொதுத்துணையா யிருக்கையன்றியே, பகலை இரவாக்கியும், “ஆயுதமெடுப்பதில்லை” என்று சொ ல்லிவைத்து ஆயுதமெடுத்தும், எதிரியுடைய உயிர்நிலையைக் காட்டிக்கொ ண்டுத் தும் போந்தமையாம். இவற்றுள் முதல்க்ருத்திரிமம் மேலிற்பாட்டிற் கூறப் படும். [குரக்கு வெல் கொடி.] பெருமானுக்குப்பெரியதிருவடி த்வஜமானது பேரல, அர்ஜுனனுக்குச் சிறிய திருவடி த்வஜமாயினன் என்க. வெல் கொடி—ஜயிஷ்ணு யுஜம்; (வேல்கொடி அன்று.) ... (௭)

நாழிகை கூறிட்டுக் காத்து நின்ற வரசர்கள் தம்முகப்பே
நாழிகை போகப் படைபொ ருதவன் தேவகி தன்சிறுவன்
ஆழி கொண்டன் மீரலி மறைப்பச் சயத்திர தன்றலையைப்
பாழி லுருளப் படைபொ ருதவன் பக்கமே கண்டாருளர். (௮)

நாழிகை - (பகல்முப்பது) நாழிகைகளை
கூறிட்டு - பங்கிட்டுக்கொண்டு
காத்து நின்ற - (ஜயத்ரதனைக்) காத்துக்
[கொண்டிருந்த
அரசர்கள் தம் } ராஜாக்கள் முன்னிலை
முகப்பே } யில்
நாழிகை போக - (பகல் முப்பது) நாழி
கையும் போயிற்றென்று தோற்
படும் படியாக
படை - (தன்) ஆயுதமாகிய திருவாழியா
[ழ்வானைக் கொண்டு
பொருதவன் - (ஸூர்யனை) மறைத்தவ
[னும்
தேவகிதன் சிறுவன் - தேவகிப் பிராட்டி
[யின் பிள்ளையுமான கண்ணபிரான்
(உள்ள இடம்) - எழுந்தருளி யிருக்குமிட
[த்தை

(வினவில்) - கேட்கிறீர்களாகில்
(உரைக்கேன்) - சொல்லுகின்றேன்;--
அன்று - (அப்படி அவ்வரசர்கள் காத்திக்
[கொண்டு நின்ற) அன்றைக்கு
ஆழி கொண்டு - திருவாழியினால்
இரவி - ஸூர்யனை
மறைப்ப - (தான்) மறைக்க,
(அதனால் பகல் கழிந்ததாகத் தோற்றி
வெளிப்பட்ட)
சயத்திரதன் - ஜயத்ரதனுடைய
தலை - தலையானது [படி
பாழில் உருள—பாழியிலே கிடந்துருளும்
படை பொருதவன் } அம்பைச் செலுத்
பக்கமே } தின் அர்ஜுனனரு
[வில்
கண்டார் உளர் - (அவ்வெம்பெருமானைக்)
[கண்டாருண்டு.

குறிப்பு:—அர்ஜுனன் பதினமூன்றாநாட் போரில் தன்மகனான அபிமந்
யுவைக்கொன்ற ஜயத்ரதனை ‘நாளை அஸ்தமிப்பதற்கு முன்னே கொல்லாவி
டின் திக்குதித்து உயிர்விடுவேன்’ என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ண, அதற்கு இடம
றும்படி புருஷப் பிரமாணமன்றியே தீர்க்கனான அவனை ஒரு புருஷப்பிரமா
ணமாகக் குழிக்குள்ளே நிறுத்தி ‘நீங்கள் இத்தனை நாழிகை காத்துக்கொள்
ளுங்கோள்; நாங்கள் இத்தனை நாழிகை காத்துக்கொள்ளுகிறோம்’ என்று

விபாகம் பண்ணிக்கொண்டு, பகல்முப்பது நாழிகையும் அவனுக்கு ஒருநாழி வாராதபடி காத்துக்கொண்டு நின்ற அதிரத மஹாரதரான துரியோதனன் முதலிய ராஜாக்கள்முன்னே கண்ணபிரான் அர்ஜுனனுடைய சபதம் பொய்த்துவிடுமே யென்று சிந்தித்து, ஸூர்யாஸ்தமயமாவதற்குச் சில நாழிகைக்கு முன்னமே பகல்நாழிகை முப்பதுஞ் சென்றதாகத் தோற்றும் படி, நினைவறிந்து காரியஞ் செய்யுந் தனது திருவாழியைக் கொண்டு ஸூர்யனை மறைக்க, அதனால் எங்கும் இருளடைந்தபொழுது அர்ஜுனன் அக்சிப்ரவேசஞ் செய்தலைக் கனிப்புடனே காணுதற்குச் சயத்ரத்தைக் குழியில் நின்றும் அவர்கள் கிளப்பி நிறுத்தினவளவிலே இருள் பரப்பின திருவாழியைக் கண்ணபிரான் பேரறிவுத்தியருள[வாங்கிவிட], பகலாயிருந்ததனால் உடனே அர்ஜுனன் ஐயத்தானுடைய தலை பாழியிற் கிடந்துருளுமாறு அம்பாலே பொருதனன் [தலைதுணித்தனன்] என்பது இப்பாட்டிற் குறித்த வரலாறு. “மாயிரு ஞாயிறுபாரதப்போரில் மறைய அங்கன், பாயிருள் நீ தந்ததென்ன கண்மாயம்!” என்ற திருவரங்கத்துமாலையுங் காண்க.

நாழிகை—நாயிகா என்ற வடசொல்லிகாரம். இரண்டாமடியில் “பொருதவன்” என்பதற்கு ஸந்தர்ப்பம் நோக்கிப் பொருள் கூறப்பட்டதென்க. “உள்ளவிலும் வினவில் உரைக்கேன்” என்பன—கீழ்ப்பாட்டிலிருந்து வருவிக் கப்பட்டன. ரவி—வடசொல். சயத்திரதன்—ஐயஞ்ஞாயிடு. தலையை = ஐ—அசை. பாழில் உருள—இற்று விழும்படி என்பது கருத்து. ... (அ)

மண்ணும் மலையும் மறிக டல்களும் மற்றும் யாவமெல்லாந்
திண்ணம் விழங்கி யுமிழ்ந்த தேவனைச் சிக்கென நாடுதிரேல்
எண்ணற் கரியதோ ரேன மாகி யிருநிலம் புக்கிடந்து
வண்ணக் கருங்குழல் மாத ரோடு மணந்தானைக் கண்டாருளர். (க)

மண்ணும் - பூமியையும்
மலையும் - மலைகளையும்
மறி - அலையெறியா நின்றான்
கடல்களும் - கடல்களையும்
மற்றும் யாவும் } மற்றுமுண்டான எல்
எல்லாம் } லாப் பொருள்களையும்
திண்ணம் - நிச்சயமாக
விழங்கி - (ப்ரளயங் கொள்ளாதபடி) திரு
வயிற்றிலே வைத்துநோக்கி
(பின்பு ப்ரளயங்கழிந்தவாறே)
உமிழ்ந்த - (அவற்றை வெளிநாடு காண)
[உமிழ்ந்த
தேவனை - எம்பெருமானை
கிக்கை - ஊற்றத்துடனே
நாடுதிரேல் - தேடுகிறீர்களாகில்,

(இதனைக்கேளுங்கள் ;)
எண்ணற்கு அரியது - நினைக்க முடியாத
ஓர் - ஒப்பற்ற [(பெருமையையுடைய)
ஏனம் ஆகி - வராஹமாய் அவதரித்து
புக்கு - (ப்ரளய வெள்ளத்திற்) புழுந்து
இருநிலம் - பெரிய பூமியை
கூடந்து - அண்டபித்தியில் நின்றும்ஒட்டு
[விடுவித்தெடுத்து
(அவ்வளவிலே பூமிப்பிராட்டி
தன்னைவந்து அணைக்க,)
வண்ணம் - அழகியதும்
கரு - கறுத்ததுமான
குழல் - கூர்தலையுடைய
மாதரோடு - (அந்த) பூமிப்பிராட்டியோடு
மணந்தானை - எம்சீலேஷித்தருளும்போது
கண்டார் உரை--.

குறிப்பு:—பண்டொருகால் மஹாப்ரளயம் நேர்த்தபோது உலகங்கள் யாவும் அத்தற்கு இரையாகப்புக, அப்போது எம்பெருமான் பேரருள்கொண்டு உலகங்களினத்தையும் தனது திருவயிற்றில் வைத்து நோக்கினமை, முன்னடிகளறி கூறியவரல்லாறு. இதனைத் திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழியில் “மைந்நின்ற கருங்கடல்வாய்” என்ற திருமொழியிற் பாக்க அருளிச் செய்தருளினார். திண்ணம் விழுங்கி—இந்திரஜாலன் செய்வாரைப்போல் விழுங்கினதாகக் காட்டுகையன்றியே, மெய்யே விழுங்கி என்றவாறு. சிங்கள நாடேரேல்—“காணப்படுவனாகில் காண்போம்; இல்லையாகில் மீள்வோம்” என்று மேலெழத் தேடுகையன்றியே, கண்டே விடவேணுமென்ற ஆதரத்துடன் தேடுகிறீர்களாகில் என்றபடி. [எண்ணற்கரியது இத்தயாதி.] ஹிரண்யாக்ஷனென்ற அஸுரன் தன்வலிமையாற் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி எடுத்துக்கொண்டு கடலில் முழுகிச்சென்றபோது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால், திருமால், நெஞ்சினால் நினைத்து அளவிடவொண்ணாத வீறுபாட்டையுடைய மஹாவராஹரூபமாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வஸுரனை நாடிக்கண்டு பொருது கோட்டினாற் குத்திக்கொன்று, பாதாளலோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியை அங்கு நின்று கோட்டினாற் குத்தி யெடுத்துக்கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருள, அந்த மகிழ்ச்சியினால் ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி வந்தனைக்க, திருமால் அவளது அழகைக் கண்டு மயங்கி அவளோடு ஸம்ச்லேஷித்தபோது கண்டாருளர் என்கிறது. (அந்த ஸம்ச்லேஷத்தில் தான் நரகாஸுரன் பிறந்தானென்றும், அஸமயத்திற் புலார்து பிறந்தபடியினால் அஸுரத்தன்மை பூண்டவனாயினன் என்றும் புராணங்கூறும்.) இருநிலம்—பெரியபூமி; இரண்டுநிலமென்று பொருளன்று; இருமை—பெருமை; பண்புத்தொகை. “மாதர்” என்கிறவிது பன்மைப்பாலன்று; “மாதர் காதல்” [தொல்காப்பியம்-சொல்லதிகாரம்-உரிச் சொல்லியல்-௩௦.] என்றபடி இது உரிச்சொல்லாதலால்; “மண்மாதர் விண்வாய்” என்றதும், “மாதர்மா மண்மடந்தை பொருட்டு” என்றதுங்காண்க. மாதர்—விரும்பப்படும் அழகுடையவள். ... (சு)

கரிய முகிப்புரை மேனி மாயனைக் கண்ட சவடுணாத்துப்
புரவி முகஞ்செய்து செந்நெ லோங்கி வினாகழ னிப்புதுவைத்
திருவிற் பொலிமறை வாணன் பட்டர் பிரான்சொன்ன மாலைபத்தும்
பரவு மனமுடைப் பத்தருள் ளார்பர மனடி சேர்வர்களே. (க௦)

கரிய முகில் } நிலமேகம் போன்ற திரு
புரை மேனி } மேனியை யுடையனும்
மாயனை - ஆச்சரியச் செய்கைகளையுடைய
[ஹமாண் கண்ணபிரானை
கண்ட சவடு—ஸேவித்த அடையாளங்களை
உரைத்து - அருளிச்செய்து;
செந்நெல் - செந்நெற் பயிர்களானவை
ஒங்கி - (ஆகாசமளவும்) உயர்ந்து
புரவிமுகம் செய்து - குதிரை முகம்போ
[லத் தலைவணங்கி

வினா - வினையா நிற்சப்பெற்ற
கழனி - வயல்களையுடைய
புதுவை - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்குத் தலைவரும்
திருவிண் - (விஷ்ணுபக்தியாகிற) செல்வத்
[திருல்
பொலி - விளங்கா நின்றுள்ளவரும்
மறை வாணன் - வேதத்துக்கு நிர்வாஹக
[குமான
பட்டர் பிரான் - பெரியாழ்வார்

சொன்ன - அருளிச் செய்த	பத்தர் உள் ளார் - பத்தியையுடையவருமா
மாலை பத்தும் - சொல்லாமலையாகிய இப்	[யிருப்பவர்கள்]
[பத்துப் பாட்டையும்]	பரமன் - பரமபுருஷனுடைய
பரவும் மனம் } அநுஸந்திக்கக் கிடான	அடி-திருவடிகளை
உடை } மர்ஸஸையுடையரும்	சேர்வர்கள் - கிட்டப் பெறுவார்கள்.

குறிப்பு:—எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று தேடுகிறவர்களுக்கு அடையாளங்களைச் சொல்லிப் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த இப்பத்துப் பாட்டையு மோதுமவர்கள், எம்பெருமானைக் காண்கைக்குத் தேட வேண்டாதே அவனோடு நித்யாஹுபவம் பண்ணலாம்படி அவனுடைய திருவடிகளைச் சேரப்பெறுவார்கள் என்று-பலஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டியவாறு. தேடுகிறவர்களுடைய தன்மையையும், கண்டவர்களுடைய தன்மையையுந்தாமே அடைந்து பேசினமையால் “கண்ட சுவரேர்த்து” என்றாரென்க. புரை— உவமவுருபு. செந்நெல்தாள்கள் ஒங்கி நுனியிற் கதிர்வாங்கித் தழைந்திருக்கும் படிக்குக் குதிரை முகத்தை உவமைகூறியது ஏற்குமென்க: “வரம்புற்ற கதிர்ச செந்நெல் தாள்சாய்த்துத் தலைவணக்கும்” என்றதுகாண்க. திருவின் + பொலி, திருவிற்பொலி. (க0)

அடி:—கதிர் நார்த்தம் கொலை தோயம் கீரேறு பொல்லா வெள்ளை நாழிகை மண்கரிய அலம்பா.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

இரண்டாந்திருமொழி:
அலம்பா வெருட்டா.

அவதாரிகை:—இவ்வாழ்வார்க்கு மற்றுமுள்ள பல அவதார விபவங்களைக் கண்ணாலேகண்டு அநுபவிக்க வேணுமென்ற விருப்பமிருப்பினும் அவை அவ்வக்காலங்களிற் பிறந்தவர்கட்கே அனுபவிக்கக் கூடியவையாயும், பின் பிறந்தார்கட்குக் கிடைக்கக் கூடாதவையாயு மிருந்தமையால், “பின்னொர் வணக்குஞ்சோதி” என்றபடி அவதாரத்திற் பிற்பட்டவர்களுக்கும் இழக்க வேண்டாதபடி எம்பெருமான் அர்ச்சாவதாரமாய்க்கொண்டு உகந்தருளின திருப்பதிகளிலே அவ்வவதார குணசேஷ்டிதங்க ளெல்லாம் நன்கு விளங்குமாறு சிந்திதபடிபை அநுஸந்தித்தி அத்திருப்பதிகளில் அவனை அநுபவிக்க விரும்பி, அவை யெல்லாவற்றினும் “தென்னுயர் பொருப்புந் தெய்வ வடமலையும், என்னுமிவையே முலையா வடிவமைந்த” என்றபடி தூயிரிப்பிராட்டிக்குத் திருமுலைத் தடங்கனாய் அமைந்தமையால் அவ்வெம்பெருமானுக்கு மிகவும் அபிமதஸ்தலமா யிராசின் திருமாலிருஞ் சோலமலை, திருவேங்கடமலை என்ற தென்வடமலை பிரண்டினுள் தென் திருமலையில் சிந்தித நிலையிலே முந்தித அநுபவிப்பதாக இழிந்து ‘அங்கு எழுந்தருளியிருக்கித அழகரின்காட்டில் அம்மலை தானே ப்ராப்யம்’ என்று அநுஸந்தித்தி, அத்திருமலையினுடைய வைபவத்தை வகைவகையாகப்பேசி மகிழ்கிறார் இத்திருமொழியில்.

கம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் “கிளரொளியினமை” என்ற திருமொழியினாலும், திருமங்கையாழ்வார் “முந்தறவுரைக்கேன்” என்ற திருமொழியினாலும் இங்ஙனமே அனுபவித்தனர் என்க.

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, உ - திரு - அலம்பா வேருட்டா - உஅந்

இதனால், தத்விஷயத்திற் காட்டில் ததிய விஷயமே ப்ராப்யத்துக்கு எல்லை நிலம் என்பது பெறப்படு மென்றுணர்க.

அலம்பா வேருட்டாக் கொன்று திரியு மரக்கரைக்
குலம்பாழ் படுத்துக் குலவிளக் காய்நின்ற கோன்மலை
சிலம்பார்க்க வந்து தேய்வ மகளிர்க ளாடுஞ்சீர்ச்
சிலம்பாறு பாயுந் தென்றிரு மாலிருஞ் சோலையே.

(க)

தெய்வ மகளிர்கள்-தேவஸ்தரீகள்
சிலம்பு ஆர்க்க-(தமது) பாதச்சிலம்புகள்

[ஒலிக்கும்படி]

வந்து-(பூலோகத்தில்) வந்து

ஆடும் சீர்-நீராடும்படியானபெருமையைபு

[டைய]

சிலம்பு ஆறு-நூபுரகங்கையானது

பாயும்-(இடைவிடாமல்) பெருகப்பெற

[துள்ள]

தென் திருமா } அழகிய திருமாலிருஞ்
லிருஞ் சோலை } சோலையானது.—

அலம்பா-(ப்ராணிகளை) அலையச்செய்தும்
வெருட்டா-பயப்படுத்தியும்

கொன்று-உயிர்க்கொலைசெய்தும்

திரியும்-திரிந்துகொண்டிருந்த

அரக்கரை-ராக்ஷஸர்களை.

[க்கி]

குலம் பாழ் படுத்து-ஸகுடும்பமாகப்பாழா

குலம் விளக்கு ஆய் } (இக்ஷ்வாகு) வம்சத்

நின்ற கோன் } துக்கு விளக்காய்

நின்றபெருமான் (எழுந்தருளி

யிருக்குமிடமான)

மலை-திருமலையாம்.

குறிப்பு:-அலம்பா, வேருட்டா-‘செய்யா’ என்னும் வாய்பாட்டு உடன் பாட்டிறந்தகால வினையெச்சம்; அலம்பி, வெருட்டி என்றபடி: அலம்புதல்- ‘இவர்களின் கீழ் நமக்குக் குடியிருக்கமுடியாது’ என்று நிலை தளும்பச்செய்தல்; பிறவினையில் வந்த தன்வினை. [சிலம்பு ஆர்க்க இப்பாதி.] தேவஸ்தரீகள் முன்பு நூபுரகங்கையில் நீராட வரும்போது ராவணாதி ராக்ஷஸர்களுக்கு அஞ்சித் தாங்கள் இருப்பிடத்தை விட்டுப் புறப்படுவது அவ்வரக்கர்கட்குத் தெரியாமைக்காகத் தம் காற்சிலம்புகளைக் கழற்றிவிட்டு வருவார் சிலரும், அவை ஒலிசெய்ப்பாதபடி பஞ்சையிட்டடைத்துக்கொண்டு வருவார் சிலருமாயிருப்பார்கள்; எம்பெருமான் அவதரித்து, அரக்கரைக் குலம் பாழ்படுத்திப் பின்புச் சிலம்பு ஆர்க்க வருவர்களென்க.

சிலம்பாறு-நூபுரகங்கையென்று வடமொழிப் பெயர்பெறும். திருமால் உலகமளந்த காலத்தில் மேலே ஸத்யலோகத்திற் சென்ற அப்பெருமானது திருவடியைப் பிரமன் தன்கைக்கமண்டல தீர்த்தத்தாற் கழுவிவிளக்க, அக்காற்சிலம்பினின்று தோன்றியதன்ற சிலம்பாறு என்று பெயராயிற்று. நூபுரகங்கை என்ற வடமொழிப் பெயரும் இது பற்றியதே; நூபுரம்-சிலம்பு; ஒருவகைக்காலணி. இனி இதற்கு வேறுவகையாகவும் பொருள் கூறுவர்; ஆழ்வான், ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில், “வகஸுஃயரவாஸுதீவிஷகுலாஸு ஸலாவயஸுதாஸு கிஹரீஷு | ஓவகிஷுஷடிவி ப்ரஸகூமாநாலூஹ வநஸெலதடிஷு ஸுநாஸு ||” என்றருளிச் செய்தபடி * மரங்களுமிரங்கும் வகை மணிவண்ணவோவென்றுகூவின ஆழ்வார் பாசுரங்களைக்கேட்ட குன்றுகள் உருகிப்பெருகா நின்றமையால், அதற்குச் சிலம்பாறென்று பெயராயிற்று; சிலம்பு-குன்றுக்கும் பெயர்; “சிலம்பொலி ஞெகிழிகுன்றும்” என்பது சூளாமணி நிகண்டு. இப்பொருளை ரஸோக்தியின்பாற் படுத்துக.

திருமாலிருஞ்சோலை—தூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் பாண்டி நாட்டுத் திருப்பதி பதினெட்டில் ஒன்றும், ‘வநயிரி’ என்று வடமொழியிற் கூறப்படுவதும், ‘கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் அழகர் திருமலை’ என்று சிறப்பாக எடுத்துக் கூறப்படுகிற நான்கு திருப்பதிகளுள் ஒன்றும், “இருப்பிடம் வைகுந்தம் வேங்கடம் மாலிருஞ் சோலையென்னும், பொருப்பிடம் மாயனுக்கென்பர் நல்லோர்” என்றபடி ஆன்றோர் கொண்டாடப்பெற்ற மஹிமையுடையது மானதொரு திவ்யதேசம். “ஆயிரமும் பொழிலு முடைமாலிருஞ்சோலையதே” என்றபடி மிகப்பெரிய பலசோலைகளையுடைய மலையாதலால், ‘மாலிருஞ் சோலைமலை’ என்று திருநாமமாயிற்று; மால்-பெருமை; இருமை-பெருமை: இவ்விரண்டும் தொடர்ந்து ஒருபொருட் பன்மொழியாய் நின்றன; இனி, மால்-உயர்ச்சி, இருமை-பரப்பு என்று கொண்டு, உயர்ந்து பரந்த சோலைகளையுடைய மலையென்றவழிமுண்டு. திரு—மேன்மை குறிக்கும் அடைமொழி. தென்—அடிகு; பரதகண்டத்தில் தென்னாடாகிய பாண்டிய நாட்டிலுள்ள மலையாதல்பற்றித் ‘தென் திருமாலிருஞ் சோலை’ எனப்பட்டதாகவுங் கொள்ளலாம். (க)

வல்லாளன் றேளும் வாளரக் கன்முடி யுந்தங்கை
பொல்லாத மூக்கும் போக்குவித் தான்போருந் தும்மலை
எல்லா விடத்திலு மெங்கும் பரந்துபல் லாண்டோலி
செல்லா நிற்குஞ்சீர்த் தென்றிரு மாலிருஞ் சோலையே. (உ)

பல்லாண்டு ஒலி-மங்களாசாஸனகோஷமா
[னது
எல்லா இடத்திலும்-எல்லாரிடங்களிலும்
எங்கும்-திருமலையின்பரப்பெங்கும்
பரந்து செல்லா பரவிச் செல்லும்படியா
நிற்கும் சீர்]ன பெருமையையுடைய
தென் திருமாலிருஞ்சோலை—;
வல் ஆளன் - வலிய ஆண்மையை யுடைய
[னு
வான்-(சிவனிடத்துப்பெற்ற)வானையுடைய
[யனுமான

அரக்கன்-ராவணனுடைய
தோளும் முடியும்-தோள்களுந்தலைகளும்,
தங்கை-(அவனது) தங்கையாகிய சூர்ப்ப
[ணைகயினது
பொல்லாத மூக்கும்-கொடியமூக்கும்
போக்குவித்தான் - அறுப்புண்டுபோம்படி
[பண்ணின எம்பெருமான்
பொருத்தும்-பொருத்திஎழுந்தருளியிருக்கு
[மிடமான
மலை-திருமலையாம்.

குறிப்பு:—வல்லாளன் என்று-பாணாஸுரனைச் சொல்லிற்றாய், அவனது தோள்களையும், ராவணனது முடிகளையும் போக்குவித்தானென்று உரைத்துமொன்று. திருமலையில் ஓரிடந்தப்பாமல் எங்கும் ‘பல்லாண்டு பல்லாண்டு’ என்ற மங்களாசாஸன கோஷமேயா யிருக்குமென்பது, பின்னடிகளின் கருத்து. எல்லாவிடத்திலும்—அந்நயப்பரயோஜனரோடு பரயோஜனாத்ர பரரோடு வாசியற எல்லாரிடங்களிலு மென்றபடி: * புனத்தினைக்கிள்ளிப்புது அவிக்காட்டுகிற குறவரும் “உன் பொன்னடிவாழக” என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுவார்கள் என்று மேல், “துக்கச்சுழலை” என்ற திருமொழியில் அருளிச்செய்வது காண்க. (உ)

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, 2 - திரு - அலம்பா வேகுட்டா. உஅரு

தக்கார் மிக்கார் களைச்சஞ் சலஞ்செய்யுஞ் சலவரைத்
தெக்கா நெறியே போக்குவித் குஞ்செல்வன் பொன்மலை
எக்கா லமுஞ்சென்று சேவித் திருக்கு மடியரை
அக்கா னெறியை மாற்றுந்தண் மாலிருஞ் சோலையே. (க)

எ காலமும் - எப்போதும்

சென்று-போய்

சேவித்திருக்கும் - திருவடிதொழாநின்று

அடியரை-பாகவதர்களை [ள்ள

அ கான்நெறி] அப்படிப்பட்ட [கொடு

யை மாற்றும்] மையான் [பாவக்] காட்

[வெழியிலின்றும் விலக்கக்கடவதும்

தண்-தாபஹரமுமான

மாலிருஞ்சோலை;—

தக்கார் மிக்கார்களை-(க்ரபாவிஷயத்தில்)

[எம்பெருமானை ஒத்தவர்களும்

(அவனிலும்)மேற்பட்டவர்களுமா

யுள்ள மஹாத்மாக்களை]

சஞ்சலம் செய்யும் - அலைத்துவருத்தாநி

[ன்றுள்ள

சலவரை - க்ருத்ரிமப்பயல்களை

தெக்கு ஆம் நெறியே-தென்திசையிலுள்

[எந்நகமார்க்கத்திலே

போக்குவிக்கும்-போகும்படிபண்ணுநின்ற

செல்வன்-சீரிய;பதியான எம்பெருமான்

(எழுந்தருளியிருக்குமிடமான)

பொன் மலை-அழகிய திருமலையாம்.

குறிப்பு:—தக்கார்—எம்பெருமானுக்குத் தகுதியானவர்கள் ; அதாவது
நினைவு ஒற்றுமையுற்றிருக்கை—‘ஸ்வாத்மாக்களும் உய்வு பெற்றவையும்’
என்ற அருள் ஒத்திருக்கை. மிக்கார்—அவ்வருள்விஷயத்தில் எம்பெருமானுக்
கும் மேற்பட்டவர்கள் ; அதாவது—எம்பெருமான் இவ்வாத்மாக்களு
டைய குற்றங்களின் மிகுதியையும், தனது ஸ்வாத்மாத்மீயத்தையுங்கொண்டு
சீற்றமுற்று, ‘பொறுக்கமாட்டேன், எந்நாளும் ஆஸூரயோநிகளில் தள்ளிவி
டுவேன்’ என்று ஒருகால் சொன்னதுஞ் சொல்லக்கூடும் ; பாகவதர்கள் அங்ங
னன்றியே “சலிப்பின்றி ஆண்டெம்மைச் சன்மசன்மாத்ரந் காப்பர்” என்ற
படி என்றுமொக்க அதுகரஹ சீராயிருப்பர் என்க. இதுபற்றியே பாகவ
தர்களை ஆச்ரயிக்க வேண்டுமிடத்துப் புருஷகாரத்தேடவேண்டா என்றதும்.
இப்படிப்பட்ட மஹான்களை நிலைகுலைத்துக் கொடுமைபுரிசின்ற கபடரா
க்ஷஸாதிகளை எம்பெருமான் நாகத்திற் புகச்செய்கின்றமை முன்னடிகளிற்
கூறியது. சஞ்சலம்—வடசொல். சலவர்—ஊ0 என்ற வட சொல்லடியாப்
பிறந்த பெயர் ; கபடத்தை யுடையவர்கள் என்பது பொருள். [தெக்கா நெற்
யே] யமன் பட்டணம் தக்ஷிணதிக்கிலே யாகையாலும், நாகத்துக்குப்போ
வது அவ்வழியாலே யாகையாலும் “தெக்கா நெறி” என்று யாமயமார்க்கத்
தைச் சொல்லுகிறது. தெக்கு—உஷிண என்ற வடசொற் சிதைவு ; “அவாசி
தக்கணம் யாமியந் தெக்கு, சிவேதை மற்றிவை தெற்கெனலாகும்” என்ற
திவாகர நிகண்டு காண்க. செல்வன்—பிராட்டியை யுடையவன் ; * போத
மர் செல்வக்கொழுந்திறே பிராட்டி. கான் நெறி—காட்டுவழி ; பாவக்காட்டு
வழி என்க ; “இதுவுசெய்யும் பாவக்காடு” என்பது காண்க. ... (க)

ஆரூரர் கூடி யமைத்த விழவை யமர்த்தம்
கோரூர்க் கோழியக் கோவர்த் தனத்துச்செய் தான்மலை

வானாட் டில்நின்று மாமலர்க் கற்பகத் தோத்திழி
தேனாறு பாயுந் தேன்றிரு மாலிருஞ் சோலையே.

(ச)

வான் நாட்டில்-ஸ்வர்க்கலோகத் திலுள்ள
மா மலர்-பெரியபூக்களையுடைய
கற்பகம்-கல்பவ்ருகூத்தினுடைய
தோத்தில் நின்று-பூங்கொத்தில்கின்றும்
இழி-பெருகாரின்ற
தேன்-தேனானது
ஆறு பாயும்-ஆறுய்க்கொண்டு ஓடாநிற்கிற
தேன் - அழகையுடைய
திரு மாலிருஞ்சோலை-;
ஆன் ஆயர்-பசுக்களுக்குத் தலைவரான
[இடையர்கள்]

கூடி-ஒன்றுசேர்ந்து
அமைத்த-(இந்திரனுக்காக) ஏற்படுத்தின
விழவை-ஸமா ராதனைய
அமரர் தம் கோ } (அந்த) தேவேந்திரனுக்
ளுக்கு ஒழிய } குச் சேரவொட்டாமல்
[தடுத்தி
கோவர்த்தனத்து-கோவர்த்தனமலைக்கு (ச்
[சேரும்படி]
செய்தான் மலை-செய்தருளின கண்ணபிரா
[ஹுடைய திருமலையாம்,

குறிப்பு:—முன்னடிகளிற் கூறப்பட்ட வரலாறு கீழ்ப்பல விடங்களில்
விரித்துரைக்கப் பட்டமை காண்க. தன் அபிமானத்திலகப்பட்ட அவ்விடை
யர்களை அந்நயசேஷத்தவத்தில் நின்றும் மீட்டு மலைக்குச் சேஷமாக்கி யருளிய
வாறு போல, இங்கும் ஸகல சேதர்க்களையும் திருமலையாழ்வார்க்குச் சேஷ
மாக்குகைக்காக எம்பெருமானெழுந்தருளி யிருக்கின்றான் என்றகருத்துத்
தோன்றும் இவ்வரலாற்றை இங்குக்கூறியதனால். செய்தான்—ஆறும் வேற்
றுமைத் தொகை.

தேவலோகத்துள்ள கல்பவ்ருகூத்திற் பூங்கொத்துக்களினின்று பெரு
கின மதுதாரைகளானவை, திருமாலிருஞ் சோலைமலையில் ஆறுக வோடா
நின்றன வென்பது—பின்னடிகளின் கருத்து. இதனால், அம்மலையினதுமிக்க
உயர்ச்சியைக் கூறியவாரும். (ச')

ஒருவா ரணம்பணி கொண்டவன் பொய்கையிற் கஞ்சன்றன்
ஒருவா ரணமுயி ருண்டவன் சென்மறையும்மலை
கருவா ரணந்தன் பிடிதுறந் தோடக் கடல்வண்ணன்
திருவாணை கூறத் திரியுந்தன் மாலிருஞ் சோலையே.

(ரு)

பொய்கையில் - பொய்கைக்கரையில்
ஒரு வாரணம்-(ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானுகிற)
[ஒருயானையினிடத்து
பணி-கைக்கரியத்தை
கொண்டவன் - ஸ்வீகரித்தருளினவனும்,
கஞ்சன் தன் - கம்ஸனுடைய
ஒரு வாரணம் - (சுவலயாபீடமென்ற)
[ஒருயானையினுடைய
உயிர்-உயிரை
உண்டவன்-முடித்தவனுமான கண்ணபி
[ரான்]

கரு வாரணம்-கறுத்ததொருயானை,
தன் பிடி-தன்னுடையபேடையானது
துறந்து ஓட - (பிரணயரோஷத்தினால்)
[தன்னைவிட்டிட்டு ஓடப்புக,
(அதுகண்ட அவ்யானையானது)
கடல்வண்ணன் } “கடல்போன்ற நிறமு
திரு ஆணைகூற } டைய அழகர்மேலாணை”
[என்றுசொல்ல,
திரியும் - (அப்பேடையானது அவ்வாணை
க்குக் கட்டுப்பட்டு அப்புறம்போக
மாட்டாமல்) மீனாநின்றுள்ள
தன் - குளிர்த்த
மாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ் சோலைம
[லையாம்,

சென்று - எழுந்தருளி
உறையும் - நிக்நவாஸம்பண்ணப்பெற்ற
மலைமலையாவது;—

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, ௨ - திரு - அலம்பா வேருட்டா. ௨௮௭

குறிப்பு:—முன்னடிகளிலடங்கிய இரண்டு வரலாறுகளுங் கீழ்விரித்து
ரைக்கப் பட்டுள்ளன, வாரணம்—வடசொல், “ஆணைகாத்தொராணைகொன்று”
என்ற திருச்சந்த விருத்தத்தை ஒருபுடை ஒப்பு நோக்கத்தக்கவை, முன்ன
டிகளென்க. [ஒருவாரண மித்யாதி.] ஒரு யானையைக்காத்து, ஒருயானையைக்
கொன்றான்; ஒரு அத்தானைக் காத்து ஒரு அத்தானைக் கொன்றான்;—
(அர்ஜுனனும் சிசுபாலனும்.) ஒரு ராக்ஷஸனைக் காத்து, ஒரு ராக்ஷஸனைக்
கொன்றான்; (விபீஷணனும் ராவணனும்.) ஒரு குரங்கைக் காத்து, ஒரு
குரங்கைக்கொன்றான்; (ஸுகீவனும் வாலியும்.) ஒரு பெண்ணைக் காத்து,
ஒரு பெண்ணைக்கொன்றான்; (அஹஸ்யையும் தாடகையும்.) ஒரு அம்மா
னைக்காத்து, ஒரு அம்மானைக்கொன்றான்; (யசோதைக்கு உடன்பிறந்தவரும்
நப்பின்னை தந்தையுமாகிய கும்பபும், கம்ஸனும்.) என்றிவை போன்ற
அடுக்குக் காண்க.

பின்னடிகளின் கருத்து;—திருமாவிருஞ்சோலைமலையிலுள்ள ஒருயா
னைக்கும் அதன் பேடைக்கும் பிரணயகலஹம் நேர்ந்து, அதனால் அப்
பேடையானது அவ்யானையைச் சினந்து அதனைத் துறந்தோடப்புக, யானை
யானது அப்பேடையை மற்ற உபாயமொன்றினாலும் நிறுத்தமாட்டாமல்,
“அழகர் ஸ்ரீபாதத்தின்மேலாணை; நீ என்னைத்துறந்த அகலலாகாது” என்று
ஆணையிட, அப்பேடையானது அவ்வானையை மறுக்கமாட்டாமல் மீளா
நிற்குமென்ற விசேஷத்தைக் கூறியவாறு. “ஸுந்தரபாஹுஸ்தவச்சுலோகமு மிப்
பொருளதே யென்றுணர்க. (௫)

ஏவிறுச் செய்வா னேன்றெதிர்ந் துவந்த மல்லரைச்
சாவத் தகர்த்த சாந்தணி தோட்சது ரன்மலை
ஆவத் தனமென் றமரர் களும்நன் முனிவருஞ்
சேவித் திருக்குந் தென்றிரு மாலிருஞ் சோலையே. (௬)

ஏவிறு—(கம்ஸன்) ஏவினகாரியங்களை
செய்வான் - செய்துமுடிப்பதற்காக
என்று எதி } துணிந்து எதிரிட்டெவந்த
ரந்து வந்த }
மல்லரை—(சாணூரன்முதலிய) மல்லர்களை
சாவ தகர்த்த—முடியும்படியாக நொறுக்கி
[னவனும்]
சாந்து—(கூனியிட்ட) சாந்தை

மலை—மலையாவது;—
அமரர்களும் - (பிரமன்முதலிய) தேவர்க
ம
நல் முனிவரும் - (ஸங்கர்முதலிய) மஹர்ஷி
[களும்]
ஆவத்து தனம் } ஆபத்தாலத்துக்குத்
என்று } துணையாயிருக்குமிடமெ
[ன்று (நினைத்து)]
சேவித்து இருக்கும்—ஸேவித்துக்கொண்டு
[இருக்குமிடமான]
தென் திருமாவிருஞ் சோலை—.

தோள்—தோள்களையுடையனும்
சதுரன்—ஸமர்த்தனுமானகண்ணபிரான்
[எழுந்தருளியிருக்கிற]

குறிப்பு:—கண்ணபிரான், நம்பி மூத்தபிரானுடன் கம்ஸன்மாளிகைக்கு
எழுந்தருளும்போது இடைவழியிற் கூனியிட்டசாந்தை அணிந்துள்ள தனது

திருத்தோள்கள் இறையுங் குறியழியாதபடி சாணூரமுஷ்டிகாதி மல்லர்களைப் பொருதழித்தமை, முன்னடிகளிற் கூறியது. கூனி சாந்து சாத்தினவுடனே பெண்கள் கண்ணிலே இலச்சினையிட்டு விடுகையாலே அச்சாந்தின் குறியையழிக்க இவனுக்குத் தரமில்லையாம். “சாவத்தகர்த்தசாந்தணிதோள்” என்ற சொற்சேர்க்கைப் போக்கால் இக்கருத்துத் தோன்றுமென்ப.

தேவரும் முனிவரும் தமக்குப் புகலிடமாகக்கொண்டு நித்தியவரஸம் பண்ணுமிடம் திருமாலிருஞ் சோலையென்பது, பின்னடிகளின் கருத்து. ஆவத்தனம்—சூபஹீநம்; ஆபத்காலங்களுக்கு உதவக்கூடிய பொருள்; இங்கு ஆவத்தன மென்றது-அழகரைக் கணிசித்தென்னலாம். ... (சு)

மன்னர் மறுக மைத்துனன் மார்க்கோரு தேரின்மேல்
முன்னங்கு நின்று மோழை யெழுவித் தவன்மலை
கோன்னவிற் கூர்வேற் கோண்டேடு மாறன்தேன் கூடற்கோன்
தென்னன் கொண்டாடுத் தென்றிரு மாலிருஞ் சோலையே. (எ)

மன்னர் - (குருதேசத்து) அரசர்கள்
மறுக - குடல்குழம்பும்படி
மைத்துனன்மார்க்கு-மைத்துனன்மாரான
[பாண்டவர்களுக்கு (த்துணையாகி)
ஒரு தேரின் மேல்-ஒருதேரிலே
முன் அங்கு நின்று-முற்புறத்திலேநின்று
[கொண்டு
மோழை எழுவித் } (நீர்நரம்பில் விட்ட
தவன் மலை } வாருணஸ்தத்தின் வ
ழியே) கீழுண்டான நீரானது குமி
ழியெறிந்து கிளரும்படிபண்ணின
கண்ணிரான் (எழுந்தருளியிருக்
கிற) மலையாவது;—
கொல் நவில் - கொலையையே தொழிலாக
[வுடைய

கூர் - கூர்மைபொருந்திய
வேல் - வேலையுடையவனும்
கோன் - ராஜநீதியைவழுவறநடத்துவன
[னும்
கெடு - பெருமைபொருந்தியவனும்
மாறன் - 'மாறன்' என்னும்பெயருடைய
[வனும்
தென்-அழகிய
கூடல்-'நான்மாடக்கூடல்' என்ற பெய
[ரையுடைய மதுரைக்கு
கோன்-தலைவனும்
தென்னன்-பாண்டிநாட்டுத்தலைவனுமான
[மலயத்வஜராஜனாலே
கொண்டாடும் - கொண்டாடப்பெற்ற
தென் திருமாலிருஞ்சோலை—.

குறிப்பு:—அர்ஜுனனுடைய தேர்க்குதிரைகள் தண்ணீர்க்குவிடாய்த்து இளைத்தவளவில், அவன்பக்கல் பகற்பாதிபான கண்ணிரான், கடிநமானஸ்தலத்திலும் நீர் நரம்பு அறியவல்லவதைலால், அங்கு வாருணஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துக் கீழுள்ளநீரை வெளிக்கிளப்பிக் குதிரைகளை விட்டு நீருட்டிப் புரட்டியெழுப்பிக்கொண்டு போந்து பூட்டிக்கொண்டுவந்து முன்னேறிமுத்த, இதைக்கண்ட மாற்றரசரெல்லாம் ‘அர்ஜுனன்பக்கல் இக்கண்ணுக்குப் பகற்பாதமிருந்தபடியென்!’, இனி நாம் இவனை வெல்லுகையென்று ஒன்றுண்டோ?’ என்று குடல்மறுகினமை, முன்னடிகளிற் கூறப்பட்டது. மறுக—மனங் குழம்புகைக்காக, முன் அங்கு நின்று—ஸாரத்யம் பண்ணுகைக்கு உரிய இடத்தில் நின்று என்றபடி. மோழை—கீழாறு: “ஆழியா னென்னுமாழமோழையில்” என்றவிடமுங்காண்க. எழுவித்தலாவது-மேலெழும்படி செய்தல்.

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, ௨ - திரு - அலம்பா வேருட்டா. ௨௮௬

அகஸ்தியமுனிவன் வீற்றிருக்கும் மலய பர்வதத்திற்சென்று 'தர்மமே நடத்தக்கடவேன்' என்று மலயபர்வதத்தையெழுதிக் கொடியெடுத்த 'மலயத்வஜன்' என்ற அரசன் தேரேறிக் கங்கைரீராடப் போகாரிற்கச் செய்தே, *மகிதவழ் குடுமியளவிலே சென்றவாறே தேர் வடக்கு ஓடாமல்நிற்க, அவ்வரசன் அவ்விடத்திலே தேரை நிறுத்தி, 'இங்கே தீர்த்தவிசேஷமும் எம்பெருமானும் ஸந்திபண்ணி யிருக்கவேணும்' என்று நினைத்துஇறங்கி ஆராய்ந்து பார்க்க, அவ்விடத்தில் நியஸந்நிபிதரான அழகர் அவ்வரசனை நோக்கி, 'இவ்வாற்றிலே ரீராடு' என்று நியமித்தருள, நாமங்கேட்டுணர்ந்து ரீராட வேண்டுகையால் 'இவ்வாற்றுக்குப் பெயர் என்ன' என்று அரசன்கேட்க, 'முன்பு நாம் உலகளந்தபோது பிரமன் திருவடி விளக்கினகாலத்தில் நம் பாதச்சிலம்பில் ரீர் இதிலே தெறித்துச் 'சிலம்பாறு' என்று பெயர்பெற்றது என்று அழகர் அருளிச்செய்ய, அதுகேட்ட அரசன் அவ்வாற்றில் ரீராடி, கங்காஸ்நானவிருப்பத்தையுந் தவிர்த்து அத்திருமாலிருஞ் சோலையையிற்றானே பேரன்பு பூண்டிருந்தானென்ற வரலாற்றைத் திருவுள்ளம்பற்றித் "தென்னன் கொண்டாடும்" என்றருளிச் செய்தார். தென்னன்—தெற்கிலுள்ளான்; திசையடியாப் பிறந்தபெயர்; இந்த கம்பூதவீபத்தில் தென் திசைக்கண்ணதான பரதகண்டத்தினுள்ளும் தென்கோடியிலுள்ள தாதலால் தென்னாடெனப்படும் பாண்டிய நாட்டை ஆளுதல்பற்றி, அவ்வரசனுக்குத் தென்னன் என்று பெயராம். இதிற்பகுதியாகிய தெற்கு என்பது—ஈற்று உயிர்மெய் கெட்டு நகரம் எனாமாயிற்று. ... (எ)

குறுகாத மன்னரைக் கூடு கலக்கீவேங் கானிடைச்
சிறுகால் நெறியேபோக் குவிக்குஞ் செல்வன் பொன்மலை
அறுகால் வரிவண் டுகளா யிரநா மஞ்சோல்விச்
சிறுகாலைப் பாடுந் தென்றிரு மாலிருஞ் சோலையே. (அ)

குறுகாத - (திருமலையை) அணுகாத
மன்னரை - அரசர்களுடைய
கூடு - இருப்பிடத்தை
கலக்கி - குலைத்து [அழித்து]
வெம் - தீக்ஷணமான
கான் இடை - காட்டிலே
சிறு கால் நெறியே - சிற்றடிவழியாக
போக்குவிக்கும் - (அவ்வரசர்களை) ஒட்டுகி
[ன்ற
செல்வன்—திருமால்(எழுந்தருளியிருக்கிற)

பொன் மலை—சிந்தாமலையாவது;—
அறு கால்—அறுகால்களையுடைய
வரி வண்டுகள் - அழகியவண்டிகளானவை
சிறு கால் - விடிபற்காலத்திலே
ஆயிரம் நாமம் } (எம்பெருமானுடைய) ஸ
சொல்லி } ஹஸ்நாமங்களை ஆளத்தி
[வைத்து
பாடும் - பாடுபிடமான
தென் திருமாலிருஞ்சோலை—.

குறிப்பு:—திருமலையைக் கிட்டி அதுகூலராய் வாழலாயிருக்க, அது செய்யாமல் விடுகின்ற அஹங்காரிகளைக் குடியழித்துக் காட்டில் ஓட்டியருளும் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் மலை என்பது, முன்னடிகளின் கருத்து. சிறு கால் நெறி—கொடிவழி யென்பது தேர்ந்த பொருள்; 'நேர் வழியே போனால் யாரேனும் பின்தொடர்ந்து நலியக்கூடும்' என்றஞ்சிக் கொடிவழியே ஓடுவர்களாம்.

பின்னடிகளுக்கு உளஞரை பொருள்; ஸ்வாபதேசத்தில், திருப்பாணைவார், தம்பிரான்மார் போல்வாரை வண்டு என்கிறது. வண்டுகள்தேனை விட்டு மற்றென்றைப் பருகமாட்டாமையாலே லயஞ்ஞக மென்று பெயர் பெறும்; இவர்களும் “உளங்கனிந்திருக்கு மடியவர் தங்களுள்ளத்துறைய தேனை” என்ற பகவத் விஷயமாகிற தேனை விட்டு மற்றென்றை விரும்பார்கள். வண்டுகள் (ஆறுகால்களை யுடைமையால்) ஷட்பத நிஷ்ட்டமெனப்படும்; இவர்களும் ஷட்பத நிஷ்ட்டர்கள்; ஷட்பதம்—தவயம்; அதாவது—“ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே, ஸ்ரீமதே நாராயணயநம்:” என்ற இரண்டு வாக்கியம். இப்படி தவயாதுஸந்தாநபர்களான மஹாநுபாவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களை அநுஸந்தித்துக் கொண்டு சிற்றஞ் சிறுகாலையில் அடிபணியுமாற்றைக் கூறியவாறு. ... (அ)

சிந்தப் புடைத்துச் செங்குருதி கோண்டு பூதங்கள்
அந்திப் பலிகோடுத் தாவத் தனஞ்செய் யப்பன்மலை
இந்திர கோபங்க ளெம்பெரு மான்கனி வாயொப்பான்
சிந்தும் புறவில் தென்றிரு மாலிருஞ் சோலையே. (க)

பூதங்கள் - ஸ்ரீவைஷ்ணவபூதங்களானவை
(தேஹபோஷணமே பண்ணிக்கொண்டுதிரியும் நாஸ்திகர்களைக் கண்டால், அவர்களை)
சிந்த - (அவ்வவங்கள்)சிததும்படி
புடைத்து-அடித்துக்கொன்று
செம் குருதி கொண்டு-அதனால் அவர்களுடலினின்று புறப்படுகிற) சிவந்தரத்ததைக்கொண்டு
அந்தி - அந்திப்பொழுதிலே
பலிகொடுத்து - (எம்பெருமானுக்கு) ஆராதனாபமாக ஸமர்ப்பித்து
ஆபத்து தனம் } ஆபத்காலத்துக்குத்
செய் } துணையாமிடமென்று
[ஸேவிக்குமிடமும்]

அப்பன் - ஸ்வாமி (எழுந்தருளியிருக்கும்)
[டமுமான]
மலை-மலையாவது;—
இந்திரகோபங்கள் - பட்டுப்பூச்சிகளானவை
[வை
எம்பெருமான் - அனைவர்க்கும் ஸ்வாமியான
[அன அழகருடைய
கனி வாய்-(கொவ்வைக்)கனிபோன்ற திரு
[வதரத்திற்கு
ஒப்பான்-போலியாக
சிந்தும் - (கண்டவிடமெங்கும்) சிதறிப்பற
[க்கப்பெற்ற
புறவில்-தாழ்வரையையுடைய
தென் திருமாலிருஞ்சோலே—.

குறிப்பு:—பூதயோநியாயிருக்கச் செய்தேயும், வைஷ்ணவநாம ரூபங்களோடு கூடி, பகவத்பாகவத பக்தியையுடையனவாய்த் திரியும் பூதங்கள் திருமாலிருஞ் சோலைமலையிற் பல உண்டு; அவை, அத்திருமலையில் யாரேனும் ஆஸ்திகர்களாக எழுந்தருளக் கண்டால், அவர்களெதிரில் நிற்கமாட்டாமல் அஞ்ஜலி பண்ணிவிட்டு மறைந்திருக்கும்; தேஹபோஷணமே பண்ணித்திரியும் நாஸ்திகர்களைக் கண்டால், அவர்களை அவ்வவங்கள் சிதற அடித்துக்கொன்று, அவர்களுடைய தேஹத்தில் நின்றும் பெருகுகின்ற ரத்தத்தைத் தம்முடைய சாதிக்குத் தக்கபடி தாம் பருகும்போது, அதனை அழகருக்கு ஆராதனரூபேண ஸமர்ப்பித்துப் பருகிக்கொண்டு, இங்ஙனே ஆபத்துக்கு உதவுகின்றமென்று இத்திருமலையிலே வாழுமென்க. அந்தி-ஸூறூர்.

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, உ - திரு - அலம்பா வேருட்டா. உகக

பலி—வலி. உரு, கொவம்—பட்டுப்பூச்சி: “சிந்தூர்ச் செம்பொடிப் போல் திருமாலிருஞ் சோலையெங்கும், இந்திரகோபங்களே பெழுந்தும் பரந்திட டனவால்” என்றுள் ஆண்டாளுந். (க)

எட்டுத் திசையு மெண்ணிறத் தபெருந் தேவிமார்
விட்டு விளங்க வீற்றிருந் தவிம லன்மலை
பட்டிப் பிழிகள் பகடுநிஞ் சிச்சென்று மாலைவாய்த்
தேட்டித் திளைக்குந் தென்றிரு மாலிருஞ் சோலையே. (க0)

எண் இறந்த-கணக்கிடமுடியாதவர்களும்
பெரு - பெருமைபொருந் தியவர்களுமான
தேவிமார் - தேவிமாரானவர்கள்
எட்டு திசையும் - எட்டுத்திக்குகளிலும்
விட்டு விளங்க - மிகவும் பரகாசிக்க
(அவர்களெடுவே)
வீற்றிருந்த - பெருமைதோற்றஎழுந்தருளி
விமலன் } நிரமலனாகண்ணபிரான் (எழு
மலை } ந்தருளியிருக்கிற) மலையாவது;

பட்டி—வேண்டினபடிதிரியுமவையான
பிழிகள் - யானைப்பேடைகளானவை
மாலை வாய் - இரவிலே
பகடு - ஆண்யானையோடு
உறிஞ்சி சென்று .ஸம்சுலேஷித்துப்போய்
தெட்டித் திளைக்கும் - (அந்தஸம்சுலேஷ
[ரஸம்] முற்றிக்களியா நிற்குமிட
மான
தென் திருமாலிருஞ்சோலை—.

குறிப்பு:—கீழ் * கதிராயிர மிரவியில் “பொல்லாவடிவுடைப் பேய்ச்சி
துஞ்ச” என்றபாட்டின் பின்னடிகளிற் கூறப்பட்டுள்ள கதை, இப்பாட்டின்
முன்னடிகளிற லடங்கியுள்ள தென்க. தேவிமார் எட்டுத்திசையும் விட்டுவிளங்க
என்றது—பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் தேவிமார் திரளின் பிரகாசமையா
யிருக்கையைக் கூறியவாறு.

பட்டிமேய்ந்து திரியும் பெட்டையானைகள், இராக்காலங்களில் தம் தம்
களிறுகளோடு புணர்ந்து, அதனாண்டாகும் ரஸம் முற்றிக்களிக்கு மிடமெ
ன்று மலையின் சிறப்பைக் கூறுவது, பின்னடி. (பிடி—பெண்யானை; பகடு,
களிறு—ஆண் யானை.) (க0)

மருதப் பொழிணி மாலிருஞ் சோலை மலைதன்னைக்
கருதி யுறைகின்ற கார்க்கடல் வண்ணனம் மான்றன்னை
விரதங்கொண் டேத்தும் வில்லிபுத் தூர்விட்டு சித்தன்சொல்
கருதி யுரைப்பவர் கண்ணன் கழலினை காண்பார்களே. (கக)

மருதம் பொழில் - மருதஞ்சோலைகளை
அணி—அலங்காரமாகவுடைய
மாலிருஞ்சோலை } திருமாலிருஞ்சோலை
மலைதன்னை } மலையை
கருதி - விரும்பி [கின்ற
உறைகின்ற - (அதில்) எழுந்தருளியிருக்க
கார்க்கடல் } கருங்கடல்போன்ற நிறத்தை
வண்ணன் } யுடைய
'ஆம்மான் தன்னை - அழகப்பிரானுரை
விரதம் கொண்டு - (மங்களாசாஸனத்தை
[யே] விரதமாகக்கொண்டு

ஏத்தும் - துதிக்குமவரும்
வில்லிபுத்தூர் - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவத
[ரித்தவருமான
விட்டுசித்தன் - பெரியாழ்வார்
சொல் - அருளிச்செய்த இவற்றை
கருதி - விரும்பி
உரைப்பவர் - ஓதுமவர்கள்
கண்ணன் - கண்ணபிரானுடைய
கழல் இணை—திருவடிகளை
காண்பார்கள் - ஸேவிக்கப்பெறுவார்கள்,

குறிப்பு:—இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறா, இப்பாட்டால், மருதப்பொழில்—அர்ஜுனவருஷங்கன். விரதம் கொண்டு— திருப்பல்லாண்டு பாடுகை என்றிறே பெரியாழ்வாருடைய வுதம். (கக)

அடி:—அலம் வல்லாளன் தக்கார் ஆனாயர் ஒரு ஏவிறு மன்னர் குறுகாத சிந்த எட்டு மருதம் உருப்பிணி.

இரண்டாந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

மூன்றாந் திருமொழி உருப்பிணி நங்கை.

அவதாரிகை:—கீழ்த் திருமொழியிற் போலவே இத்திருமொழியிலும் திருமாலி ருஞ் சோலைமலையின் வைபவத்தைப் பலவகையாகப் பேசி மகிழ்கிறார். [இதனால், ஒரு முறை அநுபவித்துப் பரியாப்தி பெற்றிலர் என்பது போதரும்.] கீழ்த்திருமொழியில், ராமாவதாரகுண சேஷ்டிதங்கள் முன்னாக, கிருஷ்ணாவதார குணசேஷ்டிதங்களை அழ கர் பக்கலிலே கண்டு அநுபவித்தார்; இத்திருமொழியில், கிருஷ்ணாவதார குணசேஷ் டிதம் முன்னாக, ராமாவதாரகுண சேஷ்டிதங்களையும் மற்றையவதாரங்களிற் சேஷ்டி தங்களையும் அவ்வழகர் பக்கலிற் கண்டநுபவிக்கிறார் என்று வாசிக்கண்க.

“முத்துக் கோக்கவல்லவன் முகம்மாறிக் கோத்தவாரே அது விலைபெறுமா போலே, அவதாரகுண சேஷ்டிதங்களுக்கும், விசேஷ ஜ்ஞரானவிவர் சேர்த்தனுபவக் கிற வாசியாலே நிறமும் ரஸமுமுண்டாயிருக்குமிதே; ததியவிய்யத்திலும் விசேஷண பேதத்தாலே விசேஷ்யத்துக்கு ரஸவிசேஷ முண்டாகக் கடவதிறே, ஆக, இது-கீழிற் திருமொழிக்கும் இத்திருமொழிக்கு முண்டான விசேஷம்” என்ற பெரிய ஜீயருரை வாக்கியம் இங்கு அறிபத்தக்கது.

உருப்பிணி நங்கைதன்னை மீட்பான் தொடர்ந்தோடிச்சென்ற
உருப்பினை யோட்டிக்கொண் டிட்டிறைத் திட்டவு ரைப்பன்மலை
பொருப்பிடைக் கொன்றைநின் மழுநி யாழியுங் காசுங்கொண்டு
விருப்போடு போன்வழங் கும்னியன் மாலிருஞ் சோலையதே. (க)

உருப்பிணி நங்கை தன்னை - ருக்மிணிப்பி

[ராட்டியை

மீட்பான் - (கண்ணனுடைய தேரில் நின்

[அம்) திருப்பிக்கொண்டுபோவதற்காக

தொடர்ந்து (அத்தேரைப்) பின்தொடர்

[ந்துகொண்டு

ஒடி சென்ற - ஒடிவந்த

உருப்பினை - ‘ருக்மன்’ என்றவனை

ஒட்டிக்கொண்டு ஒட்டிப்பிடித்துக்கொ

இட்டு) ண்டு (தேர்த்தட்டிலே)

[இருத்தி

உறைத்திட்ட - (அவனைப்) பரிபவப்படுத்

[தின

உறைப்ப) மிக்கையுடைய கண்ணபிரான்

ன் மலை } (எழுந்தருளியிருக்கிற) மலையா

[வது;

கொன்றை - கொன்றைமரங்களானவை

பொருப்பு இடை } மலையிலே நின்னு

நின்னு }

முறி - முறிந்த

பொன் - பொன்மயமான

ஆழியும் - மோதிரங்கன்போன்ற பூரம்பு

[களையும்

காசும் - (பொற்)காசுபோன்ற பூவிதழ்க

[ளையும்

கொண்டு - வாரிக்கொண்டு

விருப்பொடு - ஆதரத்துடனே

வழங்கும் - (பிறர்க்குக்) கொடுப்பவைபோ

[ன்றிருக்கப்பெற்ற

வியன் - ஆச்சரியமான

மாலிருஞ்சோலை } அந்தத்திருமாலிருஞ்

அதே } சோலையேயாம்.

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௪ - பத்து, ௩ - திரு - உருப்பிணி நங்கை. ௨௬௩

குறிப்பு:—இதில் முன்னடிகளிற் கூறியவரலாறு-கீழ் * என்னுதன்றேறியில் மூன்றும்பாட்டின் குறிப்புரையில்விளிக்கப்பட்டது. ருக்மிணியின்தமையனுக்கு, ருக்மன் என்றும், ருக்மி என்றும் பெயர்வழங்குவர். உறைத்திதேல்-மாநபங்கம்பண்ணுதல்; ஐங்குடுமியைத்தானிறே. உறைப்பன் - ருக்மிணிப் பிராட்டியைச் சிக்கனக்கைக்கொண்டு, மீட்கவந்த ருக்மிணையும் பங்கப்படுத்திவிட்ட மிடுக்கையுடையவனென்றபடி.

பின்னடிகளின்கருத்து;—திருமாலிருஞ்சோலைமையிலுள்ள கொன்றை மரங்கள், நரம்பும் இதழ்மராகப் பூக்களைச் சொரிகின்றமை, முறிந்தபொன்மோதிரங்களையும் பொற்காசுகளையும் வாரிப் பிறர்களுக்குக் கொடுப்பது போன்றுள்ளது என்ற உத்ப்ரேகையைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு, உபமையார்த்தத்தை வெளிப்படையாக அருளிச்செய்யாமல் “தாவி வையங்கொண்டதடந் தாமரைக்கே” என்றதுபோலக் கூறுகின்றனரென்க. கொன்றைப் பூவிலுள்ள நரம்பும் இதழும்-முறிந்த பொன்மோதிரமும் பொற்காசும்போலேயிருக்கும்படி. காண்க. (௧)

கஞ்சனங் காளிய னுங்களி றும்மரு தும்பெருதும்
வஞ்சனை யின்மடி யவளர்ந் தமணி வண்ணன்மலை
நஞ்சமிழ் நாக மேழுந்தண விநளிர் மாமதியைச்
செஞ்சுடர் நாவளைக் குந்திரு மாலிருஞ் சோலையதே. (௨)

கஞ்சனம் - கம்ஸனம்
காளியனம் - காளியநாகமும்
களிறும் - (குவலயாபீடமென்ற) யானை
[யும்
மருதம் - இரட்டைமருதமரங்களும்
எருதம் - (அரிஷ்டாஸுரனாகிற) ரிஷப
[மும்
வஞ்சனையின் - (தந்தம்முடைய) வஞ்சனை
[கனாலே
மடிய - (தாம்தாம்) முடியும்படி
வளர்ந்த - (திருவாய்ப்பாடியில்) வளர்ந்த
[ருளினவனும்
மணி வண் } கீலமணிபோன்ற நிறமுடைய
ணன் மலை } யவனுமான கண்ணபிரான்
(எழுந்தருளியிருக்கும்) மலையா
வது;—

நஞ்சு - விஷத்தை
உமிழ் - உமிழாநின்றவுள்ள
நாகம் - (மலைப்) பாம்பானது
நளிர் - குளிர்ந்த
மா மதியை—(மலைச்சிகரத்தின்மேல் தவழு
[கின்ற) பூர்ணசந்திரனை
(தமக்கு உணவாகரினைத்து)
எழுந்து - (படமெடுத்துக்) கிளர்ந்து
அணவி - கிட்டி
செம் சுடர்-சிவந்ததேஜஸ்ஸையுடைய
நா - (தனது) நாக்கிணல்
அனைக்கும் - (சந்திரனை) அனையா நிற்குமி
[டமான
திருமாலிருஞ்சோலை அதே—.

குறிப்பு:—முன்னடிகளிற் லடங்கிய வரலாறுகள் கீழ்ப்பலவிடங்களில் விளிக்கப்பட்டன. பின்னடிகளின் கருத்து;—திருமலையிலுள்ள மலைப்பாம்புகள் பூர்ணசந்திரனைப் பார்த்து, அவனைத் தமக்கு ஆயிஷமாக்கக் கருதி, மேற்கிளர்ந்து தமது நாக்கிணல் அச்சந்திரமண்டலத்தை அனையா நிற்குமென்று-இத்திருமலையின் ஓக்கத்தைக்கூறியவாரும். முதலடியில், “களிறும் மருதும்

மெருதும்" என இரண்டிடத்து மகரவொற்று மிக்கது-செய்யுளின் பம் நேரக்
கி பென்க. (2)

மன்னு நரகன்றன் னைச்சூழ் போகி வளைத்தேறிந்து
கன்னி மகளிர் தம்மைக் கவர்த்த கடல்வண் ணன்மலை
புன்னை செருந்தியோடு புனவேங் கையுங்கோங் கும்நின்னு
பொன்னி மாலுகள் சூழ்பொழில் மாலிருஞ் சோலையதே. (௩)

மன்னு - (தன்னை அழிவற்றவனாகநினைத்
[துப்] பொருந்திக்கிடந்த
நரகன் தன்னை - நரகாஸுரனை [ய்ந்து
சூழ் போகி - (கொல்லும்வகைகளை) ஆரா
வளைத்து - (அவனைத் தப்பிப்போக முடி
[யாதபடி] வளைத்துக்கொண்டு
எறிந்து - (திருவாழியாலே) நிரலித்து
(அவனால் சிறையிலடைத்து வைக்
கப்பட்டிருந்த)
கன்னி மகளிர் தம்மை - (பதினொருயிரத்
[தொருதூறு] கன்னிகைகளையும்
கவர்த்த - தான் கொள்ளைகொண்ட
கடல் வண்ணன் - கடல்போன்ற நிறமு
டையனான கண்ணபிரான் (எழுந்
தருளியிருக்கிற)

மலை - மலையாவது;—
புன்னை - புன்னைமரங்களும்
செருந்தியோடு - செருந்திமரங்களும்
புனம் வேங்கையும் - புனத்திலுண்டாகிற
[வேங்கைமரங்களும்
கோங்கும் - கோங்குமரங்களும்
நின்று - (புஷ்பங்களால் நிறைந்து ஏழும்
[குபட] நின்று
பொன்னரிமலை } (திருமலைக்குப்) பொன்
கள் சூழ் } னரிமலைகள் சுற்றி
[ஞற்போலையிருக்கப்பெற்ற
பொழில் - சோலைகளையுடைய
மாலிருஞ்சோலை அதே—.

குறிப்பு:—ஆள்வலியாலும் தோள்வலியாலும் நமக்கு ஓரழிவு
மில்லையென்று உறுதியாக நினைத்து அஹங்காரியயிருந்த நரகாஸு
ரன், தேவர்களை அடர்த்தும், தேவமாதரைப் பிடித்தும், அதிதியினு
டைய குண்டலங்களைப்பறித்தும், இங்ஙனெத்த கொடுமைகளாலே தேவர்க
ளைக்குடியிருக்கவொட்டாதபடி பலபிடைகளைச்செய்ய, தேவேந்திரன் த்வா
ரகையிற் கண்ணனிடத்துவந்து 'இவனை நிரலிக்கவேணும்' என்று வேண்டிக்
கொள்ள, பின்பு கண்ணபிரான் அவனைக் கொல்லும்வகைகளை ஆராய்ந்து,
ஸத்யபாமைப்பிராட்டியோடேகூடப் பெரியதிருவடியைமேற்கொண்டு, அவ்
வஸுரனது இருப்பிடமாகிய பிராக்கோதிஷ்டபுரத்துக்கு எழுந்தருளி, தனக்
குத் தப்பிப்போகவொண்ணாதபடி அவனை வளைத்துக்கொண்டு, திருவாழி
பாழ்வாணப்பிரயோகித்து உயிர் துலேத்திட்டு, நெடுங்காலமாய்த் தான்மணம்
புணரவேண்டுமென்று மந்தரகிரியினுடைய சிகரமான இரத்தினகிரியிற் பல
திசைகளிலிருந்துங் கொணர்ந்து சிறைவைக்கப்பட்ட கன்னிகைகள் பதினொ
ருயிரத்தொருதூற்றுவரையும் கண்ணபிரான் தான்கைக்கொண்ட வரலாறு,
முன்னடிகளில் அடங்கியது. சூழ்போகுதல்-சூழ்ச்சி; அதாவது, ஆராய்ச்சி.
வளைத்தல்-போக்கறுத்தல்.

புன்னை, செருந்தி, வேங்கை, கோங்கு என்ற இம்மரங்களின் பூக்கள்
பொற்கென்ற நிறம் பெற்றிருக்கும்; அப்படிப்பட்ட பூக்கள்நிறைந்தமரங்கள்

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௪ - பத்து, ௩ - திரு - உருப்பிணி நங்கை. ௨௬௫

இத்திருமலையில் ஒழுங்குபட நிற்பது-மலைக்குப்போன்னரிமலை என்னும் ஆபரணம் ஸமர்ப்பிப்பது போன்றுள்ளதென்ற உத்ப்ரேகை, பின்னடிகளுக்குக்கருத்து. பொன்னரிமலை என்பது-பொன்னாற்செய்யப்பட்ட ஒரு ஆபரணவிசேஷம். (௩)

மாவலி தன்னுடைய மகன்வா ணன்மக ளிருந்த
காவலைக் கட்டழித்த தனிக்கா னாகரு தும்மலை
கோவலர் கோவிந்தனைக் குறமா தார்களபண் குறிஞ்சிப்
பாவோலி பாடிநடம் பயில்மா லிருஞ்சோ லையதே. (௪)

மா வலி தன்னுடைய-மஹாபலியினுடைய	கோவிந்தனை-கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ண
மகன் வாணன்-புத்திரகுமிய பாணஸார	[ப்பெற்ற கண்ணபிரான் விஷயமாக
[னுடைய	குற மாதர்கள் - குறத்திகளானவர்கள்
மகன் இருந்த - மகளான உஷை இருந்த	குறிஞ்சி பண் - குறிஞ்சிராகத்தோடுகூடியன
காவலை-சிறைக் கூடத்தை	பா - பாட்டுக்களை
கட்டு அழித்த - அரணோடேஅழித்தருளி	ஒலி பாடி - இசைபெறப் பாடிக்கொண்டு
தனி காளை - ஒப்பற்ற யுவாவுமான கண்	[அப்பாட்டுக்குத் தகுதியாக]
[ணபிரான்	நடம் பயில் - கூத்தாடி மிடமான
கருதும் மலை - விரும்புகிற மலையாவது;-	மாலிருஞ் சோலை அதே-.
கோவலர் - இடையர்களுக்குள்	

குறிப்பு:—படுச்சுரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற்றிந்த பாணஸாரனுடைய பெண்ணாகிய உஷையென்பவள், ஒருநாள் ஒருபுருஷனோடு தான்கூடியிருந்ததாகக் கனக்கண்டு, முன் பார்வதி அருளியிருந்தபடி அவனிடத்தில் மிகுந்த ஆசைபற்றியவளாய், தன் உயிர்த்தோழியான சித்திரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து, அவள்மூலமாய் அந்தப்புருஷன் க்ருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனும் பிரத்யும்னனது புத்திரனுமாகிய அநிருத்தனைன்று அறிந்துகொண்டு 'அவனைப் பெறுதற்கு உபாயஞ்செய்யவேண்டும்' என்று அத்தோழியையே வேண்ட, அவள் தன் யோகவித்தை மஹிமையினால் துவாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்த: புரத்திலே விட, உஷை அவனோடு போகக்களை அதுபவித்துவா, இச்செய்தியைக் காவலாளராலறிந்த அந்தப்பாணன் தன் சேனையுடன் அநிருத்தனை யெதிர்த்து மாயையினாலே பொருது நாகஸ்திரத்தினால் கட்டிப்போட்டிருக்க, துவாரகையிலே அநிருத்தனைக்காணாமல் யாதவர்களெல்லாருங் கலங்கியிருந்தபோது, நாரத முனிவனால் நடந்நவரலாறு சொல்லப்பெற்ற ஸூக்ருஷ்ணபகவான், பெரிய திருவடியை நினைத்தருளி, உடனேவந்து நின்ற அக்கருடாழ்வானது தோள் மேலேறிக்கொண்டு பலராமன்முதலானோடுகூடப் பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்துக்கு எழுந்தருளும்போதே, அப்பட்டணத்தின் ஸமீபத்திற் காவல்காத்துக்கொண்டிருந்த சிவபிரானது பிரமதகணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர்களை யெல்லாம் அழித்து, பின்பு சிவபெருமானால் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை மூன்றுகால்களும் மூன்றுதலைகளுமுள்ளதாய்வந்து பாணனைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுத் தன்னோடு யுத்தஞ்செய்ய, தானும்ஒரு ஜ்வரத்

தை உண்டாக்கி, அதன்சக்தியினாலே அதனைத்தாரத்திவிட்டபின்பு, சிவபிரா
னது அநுசாராகையாற் பாணசுரனது கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டு
காத்திருந்த அக்கிதேவர் ஐவரும் தன்னோடு எதிர்த்தவர, அவர்களையும் நா
சஞ்செய்து, பாணஸுரனோடு போர்செய்யத்தொடங்க, அவனுக்குப் பக்க
பலமாகச் சிவபெருமானும் ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலான பரிவாரங்களுடன்
வந்து எதிர்த்துப்போரிட, கண்ணன்தான் ஜ்ஞம்பணஸ்திரத்தைப் பிரயோ
கித்துச் சிவனை ஒன்றுஞ்செய்யாமற் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வ
டைந்துபோம்படிசெய்து, ஸுப்ரஹ்மண்யனையும் கணபதியையும் உங்கராங்
களால் ஒறுத்து ஒட்டி, பின்னர், அனேகமாயிரஞ் சூரியர்க்குச் சமமான
தனது சக்ராயுதத்தையெடுத்துப் பிரயோகித்து, அப்பாணனது ஆயிரந்
தோள்களையும் தாரைதாரையாய் உதிரமொழுக அறுத்து அவனுயிரையும்
சிதைப்பதாகவிருக்கையில், பரமசிவன் அருகில்வந்து வணங்கிப் பலவாறு
பிரார்த்தித்ததனால் அவ்வாணனை நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் விட்ட
ருளி, பின்பு அவன்தன்னைத்தொழுது அநிருத்தனுக்கு உஷையெச்சிறப்பாக
மணம்புரிசிக்க, அதன்பின்மீண்டிவந்தான் என்றவரலாறு அறியத்தக்கது.
உஷை அநிருத்தனுக்குச்சேஷமானது வாணனைவென்றபின்னரேயாதலால்
“வாணன்மகனிருந்த காலலைக்கட்டழித்த” எனப்பட்டது. தனிக்காணை.
காமனைப்பெற்றபின்பும் யௌவகபருவம் நிகரற்று விளங்கும்படி யிருக்கு
மவன் என்க; “காளையே எழுதுபாலைக்கதிபன் நல்லிளையோன் பேராம்”
என்ற கிண்டி அதிக. (ச)

பலபல நாழஞ்சொல்லிப் பழித்த சிசுபா லன்றன்னை

அலவலை மைதவிர்ந்த வழக னலங்கா ரன்மலை

குலமலை கோலமலை குளிர்மா மலையோற் றமலை

நிலமலை நீண்டமலை திருமா லிருஞ்சோ லையதே.

(ரு)

பல பல நாழம் - பலபல குற்றங்களை

சொல்லி - சொல்லி

பழித்த - தாஷித்த

சிசுபாலன் தன்னை - சிசுபாலனுடைய

அலவலைமை - அற்பத்தனத்தை

தவிர்ந்த-(சரமதசையில்) போர்க்கியருளின்

அழகன் - அழகையுடையனும்

அலங்காரன் - அலங்காரத்தை யுடையனு

மான கண்ணபிரான் (எழுந்தருளி

யிருக்கிற)

மலை - மலையாவது;— [யான மலையும்

குலம் மலை - தொண்டக்குலத்துக்குத் தலை

கோலம் மலை - அழகையுடைய மலையும்

குளிர் மா மலை - குளிர்ந்த பெரிய மலையும்

கொற்றம் மலை - ஜயத்தையுடையமலையும்

நிலம் மலை - (நல்லமரங்கள் முளைக்கைக்

[குப் பாக்தான்] நிலத்தை

[யுடைய மலையும்

நீண்ட மலை-நீட்சியையுடைய மலையுமான

திருமாலிருஞ் சோலை அதே—.

குறிப்பு:—“கேட்பார் செவிசுடுகீழ்மைவசவுகளேவையுஞ், சேட்பால்
பழம்பகைவன் சிசுபாலன்” என்றபடி - காதுகொண்டு கேட்கமுடியாதபடி
தாஷித்துக்கொண்டிருந்த சிசுபாலனுக்குச் சரமதசையில் கண்ணபிரான்
தன் அழகைக்காட்டித் தன்னளவில் பகைபைமாற்றியருளினமை, முன்னடி
களிற்போதரும். நாழம் என்பதில், அம்-சாரிபை. நாழ் என்றசொல், குற்ற

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, ஈ - திரு - உருப்பிணி நங்கை. உகௌ

மென்னும்பொருளதாதலை “நாமாமிசவுடையோம் நாழ்” “நாழாலமர்முயன்ற வல்லரக்கன்” என்னுமிடங்களிலுங்காண்க; “நாழ் என்கிறசொல் - நானென்று அஹங்கரிக்கைக்கும், பொல்லாங்குக்கும், நறுவட்டாணித்தனத்துக்கும் பேர்” என அவ்விடத்து உரைப்பர் அப்பின்னை. “அஃதேகொண்டணை நாழிவனோ வென்னும்” என்றவிடமுங்காண்க. அலவலைமை-“கண்ணன்” என்றால் பொருது நிந்திக்கும்படியான அற்பத்தனம். [கோற்றமலை.] தன் அபிமானத்தில் அகப்பட்டவர்களை ஸம்ஸாரம் மேலிடாதபடி நோக்கும் வெற்றியையுடைத்தானமலை என்றபடி. கோற்றம் - அதிசயம். [நிலமலை.] மணிப்பரையாயிருக்குமளவன்றியே, நல்ல பழங்கள் புஷ்பங்கள் தரவல்ல மரங்கள் முளைப்பதற்குப்பாங்கான செழிப்பையுடைய நிலங்களமைந்தமலையென்கை. [நீண்ட மலை.] பரமபதத்திற்கும் ஸம்ஸாரத்திற்கும் இடைவெளியற்று உயர்ந்தவாறு. (ரு)

பாண்டவர் தம்முடைய பாஞ்சா லிமறுக் கமேல்லாம்
ஆண்டங்கு நூற்றுவர்தம் பெண்டிர்மேல் வைத்தவப் பன்மலை
பாண்டகு வண்டினங்கள் பண்கள் பா டிமதுப் பருகத்
தோண்ட லுடையமலை தோல்லுமா லிருஞ்சோ லையதே. (சு)

பாண்டவர் தம்முடைய - பஞ்சபாண்டவர்	மலை - மலையாவது;—
[களுடைய (மனைவியாகிய)	பாண்டகு - பாட்டுக்குத் தகுதியான (ஜன்
பாஞ்சாலி - த்ரௌபதியினுடைய	[மத்தை யுடைய]
மறுக்கம் எல்லாம் - மணக் குழப்பத்தை	வண்டு இனங்கள் - வண்டுத்திரளானவை
[யெல்லாம்	பண்கள் - ராகங்களை
ஆண்டு - (தன்) திருவுள்ளத்திற் கொண்டு,	பாடி - பாடிக்கொண்டு
அங்கு - (அவள் பரிபவப்பட்ட) அப்போது	மது - தேனை
[(அத்தன்பக்களை யெல்லாம்)	பருக - குடிப்பதற்குப் பாங்காக(ச் சோலை
நூற்றுவர் தம் - (துரியோதனாதிகள்) நூற்	[கள் வாடாமல் வளர]
[றுவருடைய	தோண்டல் உடைய } னுற்றுக்களையுடைய
பெண்டிர் மேல் - மனைவியர்களின் மேல்	மலை } ய மலையாகிய
வைத்த - சுமத்தின	தொல்லு மாலிருஞ் } அநாதியான அந்த
அப்பன் - ஸ்வாமியான கண்ணபிரான்	சோலை அதே } மாலிருஞ்சோலையே
[(எழுந்தருளியிருக்கிற)	[யாம்.

குறிப்பு:—பாண்டவர்கள், துரியோதனாதியரோடு ஆடினபொய்ச்சூதில், தங்கள்மனைவியான த்ரௌபதியையுங்கூடத் தோற்றதனால், குருடன்மகனான துச்சாஸனன் என்பானொரு முரட்டுப்பயல், பஹிஷ்ட்டையாயிருந்த இவளை மயிரைப்பிடித்திழுத்துக்கொண்டுவந்து மஹாஸபையிலே நிறுத்திப் பரிபவப் பேச்சுக்களைப்பேசித் துகிலை உரிந்தபோது, அவள்பட்ட வியஸநங்களையெல்லாம், கண்ணபிரான், துரியோதனாதியர் மனைவியர்க்கு ஆகும்படிசெய்தருளினன். அதாவது - அவர்கள் மங்கலநூல் இழந்தமை. “சந்தமல்குமுலாளலக்கண் நூற்றுவர்தம் பெண்டிருமெய்தி நூலிழப்ப” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும், பாஞ்சாலி-பாஞ்சாலதேசத்தரசன்மகள். நூற்றுவர் - தொகைக்குறிப்பு.

பின்னடிகளின்கருத்து;—பிறப்பே பிடித்துப் பாட்டேயொழிய வேறென்றறியாதவண்டுகள் இசைகளைப்பாடிக்கொண்டு தேன்பருகுதைக்குச் செழிப்பான சோலைகள் வேண்டும்; அவை நன்குவளருகைக்கு நீர்வேண்டும்; அதுக்கீடாக ஊற்றுக்கள் அத்திருமலையில் உள்ளமை கூறியவாறு. மது-உப- என்ற வடசொல் விகாரம். தோண்டல்—தொழிலாகு பெயர். திருவனந்தாழ்வானே திருமலையாய்வந்து நிற்கையாலே “தோல்லை மாலிருஞ்சோலை” என்கிறது. (சு)

கனங்குழை யாள்பொருட்டாக் கணைபா ரித்தரக் கர்த்தங்கள்
இனங்கழு வேற்றலித்த வேழில்தோ ளெம்மிரா மன்மலை
கனங்கொழி தேள்ளருவி வந்துகூழ்ந் தகன்ஞா லமெல்லாம்
இனங்குழ வாடெம்மலை யெழில்மா லிருஞ்சோ லையதே.

(எ)

கனம் - ஸ்வர்ணமயமான

குழையாள் பொருட்டா - காதணியையு

[டையளான பிராட்டிக்கா

கணை - ஆம்பகளை

பாரித்து - பியோகித்து

அரக்கர் தங்கள் } இனம் } ராக்ஷசகுலத்தை

கழு ஏற்றுவித்த - குலத்தின்மேல் ஏற்றி

[னவனும்

எழில் தோள் - அழகிய தோள்களையுடை

எம் - எமக்குத் தலைவனுமான [யவனும்

இராமன் - இராமபிரான் (எழுந்தருளியி

[ருக்கித்)

மலை - மலையாவது;—

கனம் - பொன்களை

கொழி—கொழித்துக்கொண்டு வாராநின்ற

தெள் அருவி - தெளிந்த அருவிகளிலே,

அகல் ஞாலம் } விசாலமானபூமியிலுள்ளா

எல்லாம் } ரெல்லாரும்

இனம் குழு - திரள் திரளாக

வந்து குழந்து - வந்து குழந்துகொண்டு

ஆடம் - நீராடப் பெற்ற

எழில்—அழகிய

மாலிருஞ் சோலை மலை அதே—.

குறிப்பு:—இராமபிரான், பிராட்டியை லங்கையினின்றும் மீட்டுக்கொணர்கைக்காக, ராவணன் முதலிய ராக்ஷஸர்களின் மேல் அம்பிகளைச் செலுத்தி, அவர்களை முடித்தமையைக் கூறுவது, முன்னடிகள். கனம்-கநகம் என்ற வடசொற்சிறைவு. கனங்குழையாள் என்றது—பிராட்டியின் முன்புற்ற நிலைமைபற்றி. பாரித்தல்—பரப்புதல். கழுவேற்றுதல்—குலாரோஹனைஞ் செய்வித்தல்; தூக்கிலேற்றி உயிரை முடித்தல்; இதனால், கொன்றபடியைக் கூறியவாறு. அன்றி, கழு ஏற்றுவித்த—கழு என்னும் பறவைகள் ஏறி ஜீனிக் கும்படி பண்ணின என்று முரைக்கலாம்; இதனால், அரக்கர்களைப் பிணமாக் கிளபடியைக் கூறியவாறு; பிணங்கள் கழுக்களுக்கு உணவாடமேற.

பின்னடிகளின் கருத்து;—திருமலையிலுள்ள நீரருவிகள் பொன்களைக் கொழித்துக்கொண்டு பெருகாநிற்க, அவற்றிலே லோகமெல்லாம் திரண்டு வந்து நீராடுகிறபடியைக் கூறியவாரும். இனம் எனினும், குழு எனினும், திரளுக்கே பெயர். (ஏ)

எரிசித யஞ்சரத்தா லிலங்கை யினைத்தன் னுடைய
வரிசிலை வாயிற்பெய்து வாய்க்கோட் டந்தலிர், துகந்த
அரைய னமரும்மலை யமர ரோகோ னுஞ்சென்று
திரிசுடர் குழம்மலை திருமா லிருஞ்சோ லையதே.

(அ)

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, ஈ - திரு - உருப்பிணி நங்கை. உகக

எரி - நெருப்பை

சிதறும் - சொரியா நின்றுள்ள

சரத்தால் - அம்புகளினால் [ண்ணை

இலங்கையினை - லங்கைக்கரசனான ராவ

தன்னுடைய - தன்னுடைய

வரி சிலை வாயில் } நீண்ட வில்லின் வாயி

பெய்தி } லே புஞ்சச் செய்து

வாய் கோட்டம் - (அவனுடைய) வாக்கின்

[அநீதியை

தவிர்த்து - குலைத்து

உகந்த - (தான் வெற்றி பெற்றமையாலே)

[மகிழ்ந்தருளின்

அரையன் - ஸ்வாமியான இராமபிரான்

அமரும் - எழுந்தருளியிருக்கிற

மலை - மலையாவது;—

அமரரோடு - தேவர்களோடுகூட

கோனும் - (அவர்களுக்குத்) தலைவனான

[இந்திரனும்

திரி - (இரவும்பகலும்) திரியாநின்ற

சுடர் - சந்தரஸூர்யர்களும்

சென்று - வந்து

குழும் - பிரதக்ஷிணம்பண்ணப்பெற்ற

திருமாலிருஞ்சோலை மலை அதே—.

குறிப்பு:—இலங்கையினை என்றது-ஆகுபெயரால் அதிலுள்ள ராவணனையும் மற்ற அரக்கர்களையும் காட்டும். “இலங்கையினை” என்றும் பாடம்; இலங்கைக்கரசனை என்பது பொருள். வரி—நீளம், கோடு, நெருப்பு; வரி சிலை—நெருப்பைச் சொரிகிறவில் என்றலுமொன்று. வாய்க்கோட்டம்—“ஹியாலஜெயுய்வெய்வம் நநஜெயகைகஸுயிசு” என்று-‘ஒருவரையுந்நான்வணங்கேன்’ என்ற ராவணனுடைய வாய்க்கோணலைச் சொல்லுகிறது: கோட்டம்-அநீதி, கோணல். இந்திரன், சந்திரன், ஸூர்யன் முதலிய தேவர்களனைவரும் வந்து பிரதக்ஷிணம் பண்ணும்படிக்கீடான பெருமையையுடைய மலை என்பது, பின்னடிகளின் கருத்து. (அ)

கோட்மெண் கோண்டிடந்து குடங்கையில் மண்கோண்டதுளந்

மீட்டெ துண்மீழ்ந்து விளையா மேவம் லன்மலை

ஈட்டிய பல்பொருள்க ளேம்பி ரானுக் கடியுறையேன்

ரோட்டருந் தண்சிலம்பா றுடைமா லிருஞ்சோ லையதே.

(சு)

மண் - (ஹிரண்யாக்ஷனாலே பாயாகச்சுருட்டி

மக்கொண்டு போகப்பட்ட)பூமியை,

(வராஹரூபியாய் அவதரித்து)

இடந்து - (அண்டபித்தியில் நீண்டும்)ஒட்ட

[டுவிடுவித் தெடுத்து

கோடு - (தனது) திரு எயிற்றிலே

கொண்டு - ஏன்று கொண்டும்,

மண் - (மஹாபலியினால் தன் வசமாக்கிக்

[கொள்ளப்பட்ட) பூமியை

(வாமரூபியாய் அவதரித்து)

குடங்கையில் - அகங்கையில்

கொண்டு - (கீரேற்று) வாங்கிக்கொண்டு

அளந்து - அளந்தருளியும்,

மீட்டெ - மறுபடியும் (அவார்த்தப்ரளயத்

[திலே அந்தப்பூமி அழியப்புகு),

அது-அப்பூமியை

உண்டு-திருவயிற்றில் வைத்து நோக்கி,

(பின்பு பிரளயம் கழிந்தவாறே)

உமிழ்ந்து-(அதனை) வெளிப்படுத்தியும்

(ஐப்படிப்பட்ட ஆச்சரியம்

செயல்களாலே)

விளையாடும்-விளையாடா நின்றுள்ள

விமலன் - நிரம்ம ஸ்வரூபியான எம்பெரு

[மான் (எழுந்தருளியிருக்கிற)

மலை - மலையாவது;—

ஈட்டிய - (பெருகி வரும்போது) வாரிக்

கொண்டு வரப்பெற்ற

பல் பொருள்கள்-பலவகைப்பட்ட[பொன்

முத்து, அகில் முதலிய) பொருள்கள்

எம் பிரானுக்கு-எம்பெருமானுக்கு [ன்று

அடியுறை என்று - ஸூரபாதகாணிக்கையெ

ஓட்டரும்-(பெருகி) ஓடிவாரா நின்றுள்ள

தன் - குளிர்த்த

[டைய

சிலம்பாறு உடை - தூபுரக்கலையையு

மாலிருஞ் சோலை அதே--.

ஈட்டுதல்—திரட்டுதல். ‘அடியிறை’ என்றும் பாடமுண்டென்பர்; பொருள் அதுவே. ஓட்டரும்—“ஓட்டந்தரும்” என்பதன் விகாரம். ... (கூ)

ஆயிரம் தோள்பரப்பி முடியா யிரமின் நிலை
ஆயிரம் பைந்தலைய வனந்த சயனஞ ளும்மலை
ஆயிர மாறுகளுஞ் சனைகள் பலவா யிரமும்
ஆயிரம் பூம்போழிவ முடைமா லிருஞ்சோ லையதே. (கௌ)

ஆயிரம் - பலவாயிருந்துள்ள
தோன் - திருத்தோன்களை
பரப்பி - பரப்பிக்கொண்டும்
முழுஆயிரம் - ஆயிரந்திருமுழுகளும்
மின் இலக- (திருவபிஷேகத்திலுள்ள ரத்
[ஊகளினால்) மிகவும் விளங்கும்ப
டியாகவும்
பை - பரந்த
ஆயிரம் தலைய - ஆயிரத்தலைகளைப்புடைய
அனந்தன் - திருவனந்தாழ்வான்மீது

சயன்ன் - பள்ளிகொண்டருளமவருண்
[எம்பெருமான்
ஆளும் - ஆளுகின்ற
மலை - மலையாவது; -
ஆயிரம் ஆறுகளும் - பலநதிகளையும்
பல ஆயிரம் } அனைகமாயிரம் தடாக
களையும் } க்களையும்
ஆயிரம் பூ பொழி } பலபூஞ்சோலைகளையு
லும் உடை } முடைய
மாலிருஞ்சோலை அதே - .

குறிப்பு: —முடிகள் ஆயிரமானால், தோள்கள் இரண்டாயிரமாதலால் “சுராயிரந்தோள்பரப்பி” என்றருளிச்செய்ய வேண்டாவோ? என்ற சங்கைக்கு இடமற்றம்படி, ஆயிரமென்பதற்கு ஆனேகம் என்று பொருள் ளுரைக்கப்பட்ட தென்க. மின் இலக-மீமிசைச் சொல். (சு0)

மாலிருஞ் சோலையென்னும் மலையை யுடைய மலையை
நாலிரு ழார்த்திதன்னை நால்வே தக்கட லமுதை
மேலிருங் கற்பகத்தை வேதார் தகிழப் பொருளில்
மேலிருந் தவிளக்கை கிட்டுசித் தன்விரித் தனவே. (கக)

மாலிருஞ்சோலை } திருமாலிருஞ்சோலை
என்னும் } என்கிற
மலையை- திருமலையை
உடைய-(தனக்கு இருப்பிடமாக) உடை
[யவனும்,
மலையை-ஒருமலையாகப் பந்தாற்போன்றான்
[வனும்
நால் இரு மூர்த் } திருவக்டாக்கூரஸ்வ
தி தன்னே } ரூபியானவனும்
நால் வேதம் கடல் } நான்கு வேதங்களாகி
அமுதை } நகடலில் ஸாரமான
[அம்ருதம்போன்றவனும்

மேல் இருந் கற்பகத்தை-(ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ள கல்பவ்ருக்ஷத்தினும்) மேற்பட்டதும் பெரிதுமான கல்பவ்ருக்ஷமாயிருப்பவனும்,
வேதார்த்தம் - வேதார்த்தங்களிற்கு உற்பப்படுகின்ற
வ்யூப்பொருளில்-சிறந்த அர்த்தங்களுள் மேல் இருந்த-மேற்பட்ட அர்த்தமாயிருப்பவனும்,
வினக்கை-தனக்குத்தானே வினக்குமவனுமான எம்பெருமானைக் குறித்து விட்டுசித்தன்-பெரியாழ்வார் [ரக்ஷன்].
விரித்தன்-அருளிச்செய்தவை (இப்பாச

குறிப்பு:—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டா தொழிந்தது—இப்பாசரங்களின் பொருளை அறிகையே இது கற்கைக்குப் பயனுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யென்க. [நாலிருமுர்த்தி தன்னை.] வாஸு தேவன், ஸங்கர்ஷணன், பரத்யும்நன், அநிருத்தன் என்று நால்வகையாகக் கூறப்பட்ட பெரிய வடிவை யுடையவனென்பதும் பொருளாம்; அப்போது, இரு என்பதற்கு—இரண்டு என்று பொருளன்று; இருமை—பெருமை. முர்த்தி—வடசொல். “வ்யூகூஹிஹமவாமெஷலாக்ஷாநாராயணஸ்ய ஸ்ரீ ஸ்வாஹுவெண ஃவெஷுவாரிவதஃ” என்றபிரமாணத்தின்படி ‘அஷ்டாக்ஷரஸ்வரூபியானவனை’ என்று உரைப்பதும் பொருந்துமென்க. நால்வே தக்கடலமுது என்று—திருமந்திரத்தைச் சொல்லிற்றாய், அதனால் கூறப்படுகிறவன் என்கிற காரணங்கொண்டு, ஆகுபெயரால் எம்பெருமானைக் குறிக்கின்ற தென்றலுமொன்று: “மின்னுருவாய் முன்னுருவில் வேதநான்காய்” என்றதுகாண்க. [மேலிருங்கற்பகத்தை.] தேவலோகத்திலுள்ள கல்பவ்ருக்ஷமானது தன்னிடத்திலுள்ள பொருள்களைக் கொடுக்குமேயன்றி, தன்னைத் தாராது; எம்பெருமான் தன்னையுந் தருவானுமைபற்றி “மேலிருங் கற்பகத்தை” எனப்பட்டது; “எனக்கே தன்னைத் தந்தகற்பகம்” என்றார் நம் மாழ்வாரும். ... (கக)

அடி:—உருப்பினி கஞ்சன் மன்னு மாவலி பல பாண்டவர் கனம் எரி கோட்டு ஆயிரம் மாலிகு நா.

முன்றாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

நான்காந்திருமொழி.

நாவகாரியம்.

அவதாரிகை:—கீழ் இரண்டு திருமொழிகளில் திருமாலிருஞ்சோலையை அநுபவித்த இவ்வாழ்வாருடைய திருவுள்ளம் திருக்கோட்டி யூரிற்செல்ல, அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் படிகளை இவர் அநுபவிக்கும்போது, அவ்வனுபவத்தாற் பிறந்த ஆநந்தம் மீ தூர்த்துநடக்கப்பெற்று, அவ்வெம்பெருமான் திறத்தில் அன்பில்லாதபாவினைப் பழித்தும், அன்புள்ள பாகவதர்களைப் புகழ்ந்தும் போருகிறார், இத்திருமொழியில்.

திருமல்கையாழ்வாரும் பெரிய திருமொழியில் “முந்துறவுரைக்கேன்” “மூவரில் முன் முதல்வன்” என்ற இரண்டு திருமொழிகளால் திருமாலிருஞ்சோலையை அநுபவித்ததும், “எங்கெனம்மிறை” என்ற திருமொழியால், திருக்கோட்டியூரில் எழுந்தருளியிருக்கிற நிலையை அநுபவித்தருளினார்: பெரிய திருமடலிலும், “மன்னனை மாலிருஞ்சோலை மனானனை” என்றவுடனே, “கொன்னவிலு மாழிப்படையானைக் கோட்டியூரன் னவுருவினரியை” என்றருளிச் செய்திருப்பதுக்காண்க.

பெரியாழ்வாரும் திருமல்கையாழ்வாருமே திருக்கோட்டியூர் விஷயமாக ஒவ்வொரு பதிகமருளிச் செய்தவர்களென்பதும் உற்றுணரத் தக்கது. திருக்கோட்டியூர்பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினெட்டில் ஒன்று; மொஷ்டீவாசமென்று வட சொற்பெயர் பெறும். ... *

நாவ காரியஞ் சொல்லி லாதவர் நாடோ றும்விருந் தோம்புவார்
தேவ காரியஞ் செய்து வேதம் பயின்று வாழ்திருக் கோட்டியூர்
மூவர் காரிய மூந்தி ருத்து முதல்வ னைச்சிந்தி யாதவப்
பாவ காரிக னைப்ப டைத்தவ னெங்ங னம்படைத் தான்கோலோ. (க)

நா அகாரியம்—நாவினா சொல்லவொண்
[ணைவற்றை
சொல்லலாதவர்—(ஒருநாளும்) சொல்லிய
[தியாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
நான் தொறும்—நாடோறும்
விருந்து ஓம்புவார்—(ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்
கு) விருந்தளித்துக்கொண்டும்
தேவர் காரியம் } பகவதாராதநம்பண்ணிக்
செய்து } கொண்டும்
வேதம்—வேதங்களே
பயின்று—ஒதுக்கொண்டும்
வாழ்—வாழ்மிடமான
திருக் கோட்டியூர்—திருக்கோட்டியூரில்
[(எழுந்தருளியிருப்பவனும்),

மூவர்—பிரமன், ருத்ரன், இந்திரன் என்ற
[மூவருடைய
காரியமும்—காரியங்களையும்
திருத்தும்—செய்து தலைக்கட்டுமெனும்,
முதல்வனை—(எல்லார்க்கும்) தலைவனுமான
[எம்பெருமானை
சிந்தியாத—நெஞ்சா லிம்மினியாத
அ பாவகாரிகளை—அப்படிப்பட்ட [மிக
வுக்கொடிய] பாவஞ்செய்த பிரா
ணிகளை
படைத்தவன்—ஸ்ருஷ்டித்தவன்
எங்ஙனம்—ஏதுக்காக
படைத்தான் கொல் ஓ—ஸ்ருஷ்டித்தானோ!
(அறியோம்.)

குறிப்பு:—பொய் பேசுகை, பிறரைப் புகழுகை முதலிய துஷ்கர்மங்களில் அக்வயமற்றவரும், உள்நூர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் அதிகிகளைப்போல் ஆதரிப்பவரும், பகவதாராதநம், வேதாத்யயநம் முதலிய ஸத்கர்மங்கள் செய்துகொண்டு போதுபோக்குமவர்களுமான பரமபாகவதர்கள் வாழ்மிடமாகிய திருக்கோட்டியூரில் லெழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானைப் பாலியாத பாலிகளைப் பிரமன் படைத்தது என்னபயனைக் கருதியோ? 'அறியோம்' என்கிறார். அகாரியம்—சுகாய-ம். தேவர் + காரியம், தேவகாரியம்; லெவகாய-ம்: திருவிளக் கெரிக்கை, திருமலை யெடுக்கை முதலியன கொள்க. மூவர்காரிய மாவது—மதுகைடபர்கள் கையில் பறிகொடுத்த வேதத்தை மீட்டுக் கொடுத்தருளியது, பிரமனுக்குச் செய்தகாரியம்; குருவும் பிதாவுமான பிரமனுடைய தலையைக் கிள்ளினமையால் வந்த பாபத்தைப் பிச்சையிட்டுப் போக்கியருளியது, ருத்ரனுக்குச் செய்தகாரியம்; மஹாபலி போல்வார்கையிற் பறிகொடுத்த ராஜ்யத்தை மீட்டுக் கொடுத்தருளியது, இந்திரனுக்குச் செய்தகாரியம். திருத்துகை—ஒழுங்குபடச் செய்கை. சிந்தியாத—வினா என்ற வட சொல்லடியாப் பிறந்த எதிர்மறைப் பெயரெசசம் பாவகாரி—வாவகாரி. (க)

குற்ற மின்றிக் குணம்பெ ருக்கிக் குருக்க ளுட்கனு கூலராய்ச்
சேற்ற ஞானன் றியிலாத வண்கையி னார்கள் வாழ்திருக் கோட்டியூர்
துற்றி யேழுல குண்ட னாமணி வண்ணன் றன்னைத் தொழாதவர்
பெற்ற தாயர் வயிற்றி னைப்பெரு னோய்சேய் வான்பிறந் தார்களே. (உ)

குற்றம்இன்றி-ஒருவகையான குற்றமில்
[லாமல்
குணம்-(சமம், தமம்முதலிய) குணங்களை
பெருக்கி-வளரச்செய்துகொண்டு
குருக்களுக்கு-(தம்தம்) ஆசாரியர்களுக்கு
அனுகூலம் ஆய்-(கைக்கரியம்பண்ணுவதற்
[குப்) பாக்காயிருப்பவர்களும்,
செற்றம் ஒன்றும) பொருளமையென்பது
இலாத } சிந்தியில்லாதவர்க
[ளும்
வண் கையினார்கள்-உதாரமான கையையு
டையவர்களுமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க
கள்
வாழ்-வாழுமிடமான
திருக் கோட்டியூர்-திருக்கோட்டியூரில்
[(எழுந்தருளியிருப்பவனும்.)

எழ் உலகு-ஸப்தலோகங்களையும்
துற்றி-ஒருகபனமாகத்திரட்டி
உண்ட-அமுதுசெய்தருளினவனும்
து-பழிப்பற்ற
மணி-நீலமணிபோன்ற
வண்ணன் தன்னை-நிறத்தைபுடையனும்
[ன எம்பெருமானே
தொழாதவர்-வணங்காதவர்கள்
பெற்ற-(தங்களைப்) பெற்ற
தாயர்-தாய்மாருடைய
வயிற்றினை-வயிற்றை
பெரு நோய் } மிகவும் நோவுபடுத்துகைக்
செய்வான் } காக
பிறந்தார்கள்-பிறந்தார்களத்தனை.

குறிப்பு:-உலகத்திற் பிறந்த பிள்ளைகள் திருக்கோட்டியூர் ரெம்பெரு
மானை வணங்கினுல்தான், அவர்களைப் பெற்ற தாய்மார் பேறு பெற்றாரா
வர்கள் ; அல்லாவிடில், இப்பிள்ளைகளால் அந்தத் தாய்மார்கட்கு ஒருவகைப்
பயனு மில்லாமையால், பிரஸவகாலத்திற் பட்ட வேதனையேமிகுந்ததாமென்
றவாறு. (உ)

வண்ணன் மணி யும்ம ரதக மும்ம முத்தி நிழலெழுந்
திண்ணை சூழ்திருக் கோட்டி யூர்த்திரு மால் வன்றிரு நாமங்கள்
எண்ணக் கண்ட விரல்க ளாலிறைப் பொழுது டொண்ண கிலாதுபோய்
உண்ணக் கண்டதம் முததை வாய்க்குக் கவள முத்துகின் றார்களே. (௩).

நல் வண்ணம்-நல்லநிறத்தையுடைய
மணியும் - ரதங்களுையும்
மரதகமும் - மரதகங்களையும்
அமுத்தி - (ஒழுங்குபட) இழைத்ததனால்
நிழல் எழும்-ஒளிவிடாநின்றதுள்ள
திண்ணை - திண்ணைகளாலே
சூழ்-சூழப்பெற்ற
திருக் கோட்டியூர் - திருக்கோட்டியூரில்
[(எழுந்தருளியிருக்கிற)
திரு மால் அவன்-திருமாமக்கொழுநனு
[டைய
திரு நாமங்கள் - திருநாமங்களை
எண்ண - (ஒன்று, இரண்டு என்று) என்
[ணுகைக்காக

கண்ட-படைக்கப்பட்ட
விரல்களால் - விரல்களாலே
(அந்தத்திருநாமங்களை)
இறை பொழுதும்-கூண்காலமும்
எண்ண கிலாது - எண்ணமாட்டாமல்
போய் - புறம்பேசென்று
உண்ணக் கண்ட-(சரீரபோஷணர்த்தமா
[க உண்ணாநின்ற
தம்-தங்களுடைய
ஊத்தை வாய்க்கு - அசுத்தமானவாயிலே
கவளம் - சோற்றுத்திரளைகளை
உந்துகின்றார்களே - (அவ்விரல்களினால்)
[தள்ளாநின்றார்களே!
(இதென்னகொடுமை!-)

குறிப்பு:-உலகத்தில் மனிசர்கட்குக் கை, வாய் முதலிய அங்கங்களைப்
படைத்தது, அவற்றைப்பகவத்திலே உபயோகப் படுத்துவதற்காக

வேயாம்; அதற்கிணங்கக் கை விரல்களால் திருக்கோட்டியூ ரெம்பெருமா னுடைய திருநாமங்களை எண்ணுகையும், வாயினால் அவற்றைச் சொல்லு கையுமே பாயிற்றுத் தருவது!; இப்படியிருக்க, சிலபாவிகள் அக்காரியங்க ளிலே அக்கரணங்களைச் செலுத்தாது, வாயினால் தின்னவேண்டிய தென் றும், கைவிரல்களினால் சோற்றுக்கப்பளங்களை யெடுத்து அவ்வாயினுள் விட வேணுமென்றும் இவ்வளவே தமக்குக் காரியமாக ஏற்படுத்திக் கொண்ட னரே, ஈதென்ன கொடுமை! என்று உள்வெதும்புகின்றனர். ஒருகாலாக லும் அக்கரணங்களைக் கிரமமான விஷயத்தில் உபயோகித்தால் குறையறும்; அதுவுமில்லை யென்பார், இறைப்பொழுதும் என்கிறார். கவளம்—கவலம். “மணியும் மரதகமும் மழுத்தி” என்றவிடத்து, மகரவிரித்தல் இரண்டும் செய்யுளோசை நோக்கியது. (௩)

உரக மெல்லனை யான்கை யில்லுறை சங்கம் போல்மட வன்னங்கள்
நிரைக ணம்பரந் தேறுந் செங்கம லம்வ யஸ்திருக் கோட்டியூர்
நாக நாசனை நாவிற் கொண்டழை யாத மானிட சாதியர்
பருகு நீரு முகேக்குங் கூறையும் பாவஞ் செய்தன தான்கொலோ. (௪)

உரகம் - திருவணந்தாமுவானை
மெல்-ஸூ-குமாரமான
அணையான்-படுக்கையாகவுடைய எம்பெரு
[மானது
கையில் உறை - திருக்கையில் உள்ள
சங்கம் போல்-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்போல் (வெ
[ளுத்த)
மட அன்னங்கள் - மடப்பம்பொருந்திய
[ஹம்ஸங்களானவை
நிரை கணம் பரந்து-திரன் திரளாகப்பரவி
ஏறும் - ஏறியிருக்கப்பெற்ற
செங்கமலம்-செந்தாமரை மலர்களையுடைய
வயல்-வயல்களாலே குழப்பட்ட
‘திருக் கோட்டியூர்-திருக்கோட்டியூரில்
[எழுந்தருளியிருப்பவனும்)

நரகம் நாசனை-(தன்னடியார்க்கு) நரகப்
வேசத்தை ஒழித்தருளுவானுமான
எம்பெருமானை
நாவில் கொண்டு-நாவினால்
அழையாத-அழைக்கமாட்டாத
மானிட சாதியர்-மதுஷ்பஜாதியிற்பிறந்
[தவர்கள்
பருகும் - குடிக்கின்ற
நீரும்-தண்ணீரும்
உடுக்கும்-உடுத்துக்கொள்ளுகிற
கூறையும் - வஸ்திரமும்
பாவம் செய்தன } பாவஞ்செய்தனவோ
தான் கொல்லு } தான்!

குறிப்பு:—நாமம், ரூபம் என்ற இரண்டையுமுடைய எல்லாப் பொருள் களிலும் ஒவ்வொருஜீவன் அதிஷ்டித்தன யிருக்கின்றன என்பதைப் பிர மாண பலத்தினுற் கொள்ளவேணும்; கம்பம், தும்பு முதலியவற்றில் உள்ள ஜீவாயிஷ்டாநத்தை நாங்காணுதொழிவதற்குக் காரணம்-நமதுகருமடியாகப் பிறந்துள்ள ஞானசகருக்கமேயாம்; ஆகையாலே, “பருகு நீரு முடுக்குங் கூறையும் பாவஞ் செய்தனதான் கொலோ” என்பது பொருந்துமென்க. உல கத்தில் ஒருவன் நிறுவீர புருஷனுக்கு ஆட்பட்டானாகில், அவன் நன்மையை யிழந்து தீமையையே பெறுவதும், விலகண புருஷனுக்கு ஆட்பட்டவன் தீமையைத்தவிர்த்து நன்மையையே பெறுவதும் சாஸ்திரங்களறி கைகண்ட அர்த்தமாகும்; அப்படி தீமைக்கு வேறுதவான நிறுவீரபுருஷசேஷத்துவம்

செந்தாமரைமலாகளின்மேல் (வெளுத்த) அன்னப்பறவைகள் இருப்பது—
எம்பெருமான் திருக்கையில் பாஞ்சசன்னியம் இருப்பதுபோலும் என முன்
நடிகளில் உத்தரோகித்தவாறு. உரகம்—உரம். சங்கம்—ஸஹ். அன்னம்—
ஹம்ஸம். கணம்—மணம். நரகநாசன்—நரகநாஸம். மானிடசாதியர்—பிராநு-
ஷஜாதீயர். “கையில்லுறை” என்றவிடத்து லகரவொற்று விரித்தலும், “செ-
ங்கமலம் வயல்” என்றவிடத்து மகரவொற்று விரித்தலும் செய்யுளோசை
நோக்கியதென்க (ச)

ஆமையின்முது கத்தி டைக்குதி கொண்டு தூமலர் சாடிப்போய்த்
தீமை செய்திள வாளை கர்வினை யாடு நீர்த்திருக் கோட்டியூர்
நெமி சேர்தடங் கையி னானை நினைப்பி லாவலி நெஞ்சடைப்
புழி பாரங்க ளுண்ணுஞ் சோற்றினை வாங்கிப் புல்லைத் திணிமினே. (ரு)

இள - இளமைபொருந்திய
வானோகள் - 'வானோ' என்னும் மீன்கள்
ஆமையின் - ஆமைகளினுடைய
முதுகத்திடை - முதுகின்மேல்
குதிநொண்டு-குதித்துக்கொண்டும்
தாமலர்-நல்லபுஷ்பங்கள்
சாடிப் போய் - உழக்கிக்கொண்டும்
தீமை செய்து-(கூடாது) துக்களைக்கலக்
கி ஓட்டுகையாகிற) தீம்புகளைச்செ
ய்துகொண்டும்
வீனாயாடு-வீனையாடுமிடமான
நீர் - நீரையுடைய
திருக்கோட்டியூர் - திருக்கோட்டியூரில்
[எழுந்தருளியிருப்பவனும்,]
நேமி - திருவாழியாழ்வானோடு
சேர் - சேர்த்திருக்கிற

தட - பெரிய
கையினுனை - திருக்கையையுடையனுமான
[எப்பெருமானை
நினைப்பு இலா - (ஒருகாலும்) நினையாத
வலி நெஞ்சு உடை - கழனமான நெஞ்சை
[உடையவர்களும்
பூமி பரவர்கள் - பூமிக்குச்சுமையாயிருப்ப
[வர்களான பாவிகள்
உண்ணும் - உண்கிற
சோற்றினை - சோற்றை
வாங்கி - பிடுக்கிவிட்டு, (எறித்து)
புல்லை - (அறிவற்ற பசுக்களுக்கு உணவா
[ன) புல்லைக்கொண்டு
திணியின் - (அவர்கள் வயிற்றைத்) துற்று
[விடுங்கள்.

குறிப்பு:—உலகத்தில், அறிவுடையார் சோற்றை உண்ணவேணும், அறிவிலிகள் புல் முதலியவற்றை உட்கொள்ளவேணும் என்பது விவாதமற்ற விஷயம். திருக்கோட்டியூ ரெம்பெருமானை நெஞ்சாலும் நினைபாத மனிதர் அறிவற்றவர்களாதலால், அவர்கள் புல்லைத்தான் தின்னவேணும் ; அங்ங

னன்றி, அவர்கள் முறைதப்பித் தின்னுஞ் சோற்றைப் பிடுங்கி யெறிந்து விட்டு, அவர்கள் வயிற்றில் புல்லையிட்டு நிறையுங்கள் என்கிறார். முன்னடிக ளிற் கூறியது—தன்மை நவற்சி. குதிகொண்டு=குதி—முதனிலைத் தொழிற் பெயர். சாதேல்—அலைத்தல். நேமி—வடசொல். பூமிபாரம்—ஊடுபாரம், திணித்தல்—அடைத்தல், துறுத்தல். (டு)

பூத மைந்தோடு வேள்வி யைந்து புலன்க னீந்து பொறிகளால் ஏத மொன்று மிலாத வண்கையி னூர்கள் வாழ்திருக் கோட்டியூர் நாத னேநர சிங்க னேநலின் தேத்து வார்க ளுழக்கிய பாத தாளி பதே லாலிவ் வுலகம் பாக்கியஞ் செய்ததே. (சு)

பூதம் ஐத்தொடு - பஞ்சபூதமயமாகியசரீர	திருக் கோட்டியூர் - திருக்கோட்டியூரில்
[த்தினுலம்]	[எழுத்தருளியிருப்பவனும்,]
ஐந்து வேள்வி - பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களினு	நாதனை - (எமக்கு) ஸ்வாமியும்
[லும்]	நரசிங்கனை - நரவழிஹஸ்வரூபியுமான
ஐந்து புலன்கள் - (சப்தம் முதலிய) ஐந்	[எம்பெருமானை
[துவிஷயங்களினுலம்]	நவின்று - அநுஸந்தித்து
(ஐந்து) பொறிகளால் - பஞ்சேந்திரியங்க	ஏத்துவார்கள் - துதிக்குமவரானபாகவதர்
[ளினுலம் (ஸம்பவிக்கக்கூடிய)	[கள்
ஏதம் ஒன்றும் } குற்றமொன்று மில்லாத	உழக்கிய பாததாளி - திருவடிகளினால்
இலாத } வர்களும்	[மிதித்தருளின தாளினுடைய
வண்கையினூர்கள் - உதாரமான கைகளைபு	படுத்தலால் - ஸம்பந்தத்தினால்
[டையவர்களுமான ஸ்ரீவைஷ்ண	இ உலகம் - இந்தலோகமானது
வர்கள்	பாக்கியம் செய்தது - பாக்யம்பண்ணினதா
வாழ் - வாழ்மிடமான	கக்கொள்ளப்படும்.

குறிப்பு:—ஒருவகைக்குற்றமும் தம்மிடத்து இல்லாத பரமோதாரர்க ளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வாழ்மிடமான திருக்கோட்டியூரி லெழுந்தருளி யிருக்கும் எம்பெருமான்பக்கல் அன்புபூண்ட பாகவதர்கள் பலர் இவ்வுல கத்தில் ஸஞ்சரி யா நின்றமையால், அவர்களுடைய ஸ்ரீபாததாளியை வலிற் கப்பெற்ற இவ்வுலகம் பெருப்பெருத்த பாக்கியம் பண்ணிவைத்த தென் கிறார்.

நிலம், நீர், தீ, கால், விசம்பு என்கிற பஞ்சபூதமயமாகிய சரீரத்தைப் பூதமைந்து என்றது - ஆகுபெயரால். “மண்ணாய் ரெரிகால் மஞ்சலாவு மா காசமுமாம், புண்ணுராக்கை” என்ற பெரியதிருமொழி அறிக. வேள்விஐந்து. தேவயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், மதுஷ்யயஜ்ஞம், ப்ரஹ்மயஜ்ஞம் என்பவை. புலன்கள்ஐந்து—சப்தம், கந்தம், ரூபம், ரஸம், ஸ்பர்சம் என்பவை. பொறிகள்ஐந்து—செவி, வாய், கண், மூக்கு, உடல். இனி, “செவியாய் கண் மூக்கு உடலென்றைம்புலனும்” என்றருளிச்செய்துள்ளமைக் கணங்க, ஐம் புலன்கள் என்பதற்கு, செவிமுதலிய பஞ்சஇந்திரியங்கள் என்று பொருளு ரைத்தலும் ஒக்கும். “பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்துந் கருமேந்திரியம்” என்ற திருவாய் மொழியின் விபாகிபாநந்தனைக் காண்க. இனி, இவற்றால்

ஏதமொன்று மிலாமையாவது-தேஹத்தைத் தனக்கே சேஷமாக்கிக்கொள்ளு
கை-சரீரத்தாலுண்டாகும் ஏதம்; அதை எம்பெருமானுக்குச் சேஷப்படுத்து
கை-ஏதமில்லாமை; அதை எம்பெருமானடியார்களுக்குச் சேஷப்படுத்து
கை-ஏதமொன்று மிலாமை. பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களை, ஸ்வர்க்கம் முதலிய
உலகங்களைப் பெறுதற்கு ஸாதநமாக அநுஷ்டித்தல், ஐவேள்விகளால் உண்
டாகும் ஏதம்; அவற்றை மோக்ஷஸாதநமாக அநுஷ்டித்தல், ஏதமிலாமை;
பகவானுடையவும், பாகவதர்களுடையவும் முகமலர்த்திக்கென்று அநுஷ்ட
ித்தல் ஏதமொன்றுமில்லாமை. ரூபம், ரஸம், கந்தம், ஸ்பர்சம், சப்தம் ஆகிற
விஷயங்களைத் தனக்கு என்றிருக்கை-ஐம்புலன்களால்வரும் ஏதம்; இவற்
றைப் பகவத்விஷயத்துக்கென்றிருக்கை-ஏதமிலாமை; பாகவதவிஷயத்துக்
கென்றிருக்கை-ஏதமொன்றுமில்லாமை. கண்முதலிய இந்திரியங்களை விஷயந்
தரங்களிற் செலுத்துகை-ஐம்பொறிகளால் வரும் ஏதம்; அவற்றை எம்பெ
ருமான் விஷயத்திற் செலுத்துகை-ஏதமிலாமை; பாகவதவிஷயத்திற் செலுத்
துகை-ஏதமொன்று மிலாமை. எனவே, திருக்கோட்டி யூரிலுள்ள ஸ்ரீவை
ஷ்ணவர்கள், தங்கள் தேஹத்தைப்பாகவதவிஷயத்தில் ஆட்படுத்துமவர்கள்
என்றும், பகவத்பாகவதர்களின் முகமலர்த்திக்காகப் பஞ்சயஜ்ஞானுஷ்ட
டாகம் பண்ணுமவர்கள் என்றும், பஞ்சஜ்ஞானேந்திரியங்களையும் பாகவத
விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்துமவர்கள் என்றுகூறியவாறு. நாதனை என்
று-திருக்கோட்டியூரில் கோயில்கொண்டிருக்கும் சோக்கநாராயணரைக்குறிச்
சிற தென்றும், நரசிங்கனை என்று-தெக்காழ்வாரைக் குறிக்கிற தென்றும்
ஸம்ப்ரதாயம். (சு)

குருந்த மொன்றெசித் தானோ ஞேசென்று கூடி யாடி விழாச்செய்து
திருந்து நான்மறை யோரி ராப்பக லேத்தி வாழ்திருக் கோட்டியூர்
கருந்த டம்முசில் வண்ண னைக்கடைக் கொண்டு கைதொழும் பத்தர்கள்
இருந்த வுரி லிருக்கும் மானிட ரேத்த வங்கன்செய் தார்கொலோ. (எ)

திருந்து-(எம்பெருமான் ஸ்வரூபங்களைப்பி ழையறக் கூறுகையாகிற) திருத்	கரு தட - கறுத்துப்பெருத்த
தத்தை யுடைய	முகில் - மேகம் போன்ற
நால் மறையோர் - நான்கு வேதங்களையு	வண்ணனை - நிறத்தையுடையனுமான எம்
[மோதின் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்,	[பெருமானைக்குறித்து
ஒன்று குருந்தம் - ஒரு குருந்தமரத்தை	கடைக் கொண்டு - நைச்சியா நுஸந்தாரத்
ஒசித்தானொடும்-முறித்தருளின கண்ணபி	[திடன்
[ராளை	கைதொழும் - அஞ்ஜலிபண்ணுமின் னுள்ள
சென்று கூடி - சென்று சேர்ந்து	பத்தர்கள் - பக்தியையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ண
ஆடி - (அவனுடைய குணங்களிலே) அவ	[வர்கள்
[காவித்து	இருந்த - எழுந்தருளியிருக்குமிடமான
விழா செய்து - (விசுரஹ லேவையாகிற)	ணரில் - ணரிலே
[உதஸவத்தை அதுபவித்துக்கொண்டு	இருக்கும் - நியமவாஸம் பண்ணுகிற
இரா பகல் - இரவும் பகலும்	மானிடர் - மநுஷ்யர்கள்
ஏத்தி-மங்களாஸாஸம் பண்ணிக்கொண்டு	எ தவங்கள் - எப்படிப்பட்டதபஸ்ஸுகளை
வாழ் - வாழுகியிடமான	செய்தார் கொல் ஐ-அநுஷ்டித்தார்களோ!
திருக் கோட்டியூர் - திருக்கோட்டியூரில்	(அறியேன்.)
(எழுந்தருளியிருப்பவனும்,)	

குறிப்பு:—திருக்கோட்டியூர் ரெம்பெருமான் திருவடிகளில் அன்பு பூண்ட பாகவதர்கள் எழுந்தருளியிருக்கிற திவ்யதேசத்தில் வாஸமும், அரிய பெரிய தவங்களினூற் பெறவேண்டிய பேறு என்பதை வெளியிடுகிறது, இப்பாட்டென்க, எம்பெருமானெழுந்தருளியிருக்கும்படித் திவ்யவாஸம் பெறுவதற்கு ஒருதபஸ்ஸே அமையும்; பாகவதர்களின் நகரத்தில் வாஸம் பெறுகைக்குப் பலதவங்கள் புரிய வேணும் என்பதும் தோன்றும்—எத்தவங்கள் என்ற பன்மையினால்.

கண்ணபிரான், யமுனையில் நீராடும் ஆபர்மங்கைகளின் துகிலையெடுத்துக்கொண்டு, அதன்கரையிலுள்ள குருந்தமரத்தின் மேலேறுகிறவழக்கத்தைக் கண்டிருந்தவனும், கம்ஸனால் ஏவப்பட்டவனுமான ஒரு அஸூரன், கண்ணனை நலிவதற்காக அக்குருந்த மரத்தை ஆவேசித்துக் கிடந்தான்; அதை அறிந்த கண்ணபிரான் அந்த மரத்தை முறித்துப் போகட்டானென்ற வரலாறு அறிக. “அரவமடல்வேழம் ஆன் குருந்தம் புள்வாய்” என்றபொய்கைப்பிரான் பாசரமு மறிக. திருத்தம்—ஸௌவடிவம். கடைக்கோண்டு = கடை—தாழ்வு; அதை அதுஸந்தித்துக்கொண்டு என்றபடி: “நீசனேன்றிறையொன்றுமில்லை” என்றற்போலச் சொல்லுகை. நான்முகன் திருவந்தாதியில், “குறைகொண்டு நான்முகன்” என்றபாட்டில் “குறைகொண்டு” என்ற பிரயோகத்தை ஒக்கும், இப்பிரயோகமும்; அதுவும் இப்பொருளதே. “கருந்தடம் முகில்” என்ற விடத்து, மகரவொற்று விரித்தல் விகாரம். (ஏ)

நளிர்த்த சீலன் நயாச லன்னபி மாண துங்கனை நாடோறுந்
தேளிந்த செல்வனைச் சேவ கங்கொண்ட செங்கண் மால்திருக் கோட்டியூர்
குளிர்த்து றைகின்ற கொலிந் தன்னுணம் பாடு வாருள்ள நாட்டினுள்
விளைந்த தானிய மும்மி ராக்கதர் மீது கொள்ளுகி லார்களே. (அ)

நளிர்த்த சீலன் - குளிர்த்த ஸவபாவத்தை
[யுடையவரும்]
நய அசலன் - நீதிநெறி தவருதவரும்
அபிமான துங்கனை - (இடைவிடாது எம்
பெருமானே அநுபவிக்கையாலுண்
டான) அஹங்காரத்தால் உயர்ந்த
நான் தொறும் - நாடோறும் [வரும்]
தேளிந்த - தெளிந்ததுவாரா நின்றான்
செல்வனை - கைக்கர்யஸம்பத்தை யுடைய
[வருமான செல்வநம்பியை]
சேவகம்கொண்ட - அடிமைகொண்டவனாய்
செம் கண் - செந்தாமரை போன்ற கண்க
[னையுடையனாய்]
மால் - (அடியார்பக்கல்) மோஹமுடைய
[னாய்]

திருக் கோட்டியூர் - திருக்கோட்டியூரில்
குளிர்த்து - திருவுள்ள முகந்து
உறைகின்ற - எழுந்தருளியிருப்பவனான
கோவிந்தன் - எம்பெருமானுடைய
குணம் - திருக்கல்யாண குணங்களை
பாடுவார் - பாடுமவரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
உள்ள - எழுந்தருளியிருக்கிற
நாட்டினுள் - நாட்டிலே
விளைந்த - விளைந்த
தானியமும் - தானியத்தையும்
இராக்கதர் - ராகுஸர்கள்
மீது கொள்ளுகி லார்கள் } அபஹரிக்கமாட்டார்கள்.

குறிப்பு:—[நளிர்த்தசீலன் இத்யாதி.] “அல்வழக் கொன்றுமில்லா அணி கோட்டியூர்கோன் அபிமானதுங்கன், செல்வனைப்போலத் திருமாலே நானு

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௪ - பத்து, ௪ - திரு - நாவகாரியம். ௩௦௬

முனக்குப்பழவடியேன்” என்ற அருளிச்செயல் இங்கு உணரத்தக்கது. நயாசலன்-வடசொல்விகாரம்; நயெ சுலஹு - நீதிநெறியில் சலிப்பற்றவன், சுலஹி - நயெ - ஸாத்விகாஹங்காரத்தாற்சிறந்தவன்.

சிறந்தகுணகணங்களமைந்த செல்வநம்பியை அடிமைகொண்டருளின திருக்கோட்டியூரெம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை வாயாரப்பார்ப்போம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெழுந்தருளியிருக்கும் நாட்டில் விளையும் தாயங்களைக்கூட ராக்ஷஸர் அபஹரிக்கவல்லரல்லர்; தமக்கும் தம் பந்துக்களுக்கு மாகச் சேமித்த தாயமாகிலன்றோ ராக்ஷஸர் அபஹரிக்கலாவது என்பது உள்நுறை. தானியம்-பாடும். தானியமும் என்ற உம்மை - இழிவுசிறப்பும்மை; வருத்தமின்றிக் கொள்ளுகொள்ளுநகைக்குப் பாங்காக வயல்களில் விளைந்துள்ள தாய்ப்பத்தையே கொள்ளுகொள்ளமாட்டாத அரக்கர், மற்றவற்றைக் கொள்ளையிட எங்ஙனே வல்லவராவர்? என்பது ஆராயத்தக்கது. “நயாசலன்னபிமானதுங்களை” என்றவிடத்து, நகரவொற்றும், “தானியமும் மிராக்கதர்” என்ற விடத்து மகரவொற்றும், விரித்தல் விகாரம். (அ)

கோம்பி னாப்போழில் வாய்க்கு யிலினங் கோலிந் தன்துணம் பாடேகீர்ச்
செம்போ னாந்திள் சூழ்சே முங்கழ னியு டைத்திருக் கோட்டியூர்
நம்ப னைநர சிங்க னைநவின் றேத்து வார்களைக் கண்டக்கால்
எம்பி ரான்றன சின்னங் களிவ ரிவரென் ருசைகள் தீர்வனே. (க)

கொம்பின் ஆர் - கிளைகளாலே நெருங்கின
பொழில் வாய் - சோலைகளிலே
சூயில் இனம் - சூயில்களின் திரள்
கோலிந்தன் - கண்ணபிரானுடைய
குணம் - சீர்மைகளை
பாடு - பாடாடிற்கப் பெற்றும்,
சீர் - சிறந்த [மைந்த
செம் பொன் ஆர் - செம்பொன்னாலே ச
மதிள் - மதின்களாலே
சூழ் - சூழப்பட்டும்,
செழு - செழுமைதக்கிய
கழனி உடை - கழனிசுளையுடையதுமான
திருக்கோட்டியூர் - திருக்கோட்டியூரில் (எ
ழுந்தருளியிருப்பவனும்)

நம்பனை - (ராக்ஷன் என்று) விசுவலிக்குக்
[கூடியவனும்
நரசிங்கனை - நரவழிஹரூபியுமான ஸர்வே
நவின்னு - அநுஸந்தித்து [சுவரனை
ஏத்துவார்களை - துதிக்கும் பாகவதர்களை
கண்டக்கால் - (யான்) ஸேவிக்கப்பெறுவே
[ஊகில்
இவர் இவர் - “இந்த இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ
[ர்கள்
எம்பிரான் தன் - எம்பெருமானுடைய
சின்னங்கள்-அடையாளமாயிருப்பவர்கள்”
என்று - என்று அநுஸந்தித்து [சைகளை
ஆசைகள் - (நெடுநாளாய்ப்பிறந்துள்ள) ஆ
தீர்வன் - தலைக்கட்டிக்கொள்வேன்.

குறிப்பு:—திருக்கோட்டியூரெம்பெருமானடியார்களை ஸேவிக்கும்போதே ‘அவ்வெம்பெருமான் ஸாத்விகர்களினால் ஸேவிக்கப்படுமவன்’ என்கிற லக்ஷணம் வெளியாமாதலால், ‘இவர்கள் எம்பெருமானது சிறப்பைத் தெரிவிக்கவல்ல சின்னங்கள்’ என்று அநுஸந்தித்து, யான் நெடுநாளாய்க்கொண்டிள்ள பலவகை ஆசைகளையுந் தீர்வேனென்கிறார். பாகவதர்களின் ஸேவை, பகவதஸேவையினும் அரிது என்பார், கண்டக்கால் என்கிறார். “மெய்யடியார்கள் தம், ஈட்டங்கண்டிடக் கூடுமேல் அதுகாணுந் கண்பயனுவதே” என்ற குலசேகராழ்வார் பாசரமுங்காண்க. எம்பிரான் தன் = தன்—தன் அ-

அ-ஆறனுருபு. சின்னம்-விஹம். இவர் இவர் என்ற இரட்டிப்புக்குக் கருத்து-
ஒவ்வொரு பாகவதரையும் தனித்தனியே அநுஸந்திக்கை. காணவேணு
மென்றும், கிட்டவேணுமென்றும், கூடவே இருக்கவேணுமென்றும் இப்
படி ஆசைகள் பலவாதல்பற்றி, ஆசைகள் எனப் பன்மையாகக் கூறினர்.
இவ்வகை ஆசைகளெல்லாம், காண்கையொன்றிலேயே தீருமென்றது-
பாகவதஸேவாமாத்ரத்துக்குள்ள அருமையையுஞ் சிறப்பையும் கூறியவாறு.

காசின் வாய்க்கரம் விற்கி வுங்கர வாது மாற்றிலி சோறிட்டுத்
தேச வார்த்தை படைக்கும் வண்கையி னோகள் வாழ்திருக் கோட்டியூர்
கேச வாபுரு டோத்த மாகிளர் சோதி யாய்குற ளாவென்று
பேச வாரடி யார்க ளெந்தம்மை விற்க வும்பெறு வார்களே. (௧௦)

காசின் வாய் - ஒருகாசுக்கு
கரம் - ஒருபிடிநெல் [லத்திலும்
விற்கிலும் - விற்குப் படியான துர்ப்பிக்கா
கரவாது - (தமக்குள்ள பொருள்களை) ம
[றைத்திடாது
மாறு இலி - பதில் உபகாரத்தை எதிர்பா
[ராமல்
சோறு இட்டு - (அதிகளுக்கு) அன்னம்
[ளித்து
தேச வார்த்தை - புகழ்ச்சியான வார்த்தை
[களை
படைக்கும் - ஸம்பாதித்துக் கொள்ளுமவ
[ரும்
வண்கையினார்கள் - உதாரமான கையை
[புடையவர்களுமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
வாழ் - வாழ்மிடமான

திருக்கோட்டியூர் - திருக்கோட்டியூரில்
(எழுந்தருளி யிருக்கிற)
கேசவா - கேசவனே!
புருடோத்தமா - புருஷோத்தமனே!
கிளர் சோதியாய் - மிகுந்த தேஜஸ்சையு
[டையவனே!
குறளா - வாமநவேஷம்பூண்ட எம்பெருமா
[னே!
என்று-என்றிப்படி
பேசுவார்-(எம்பெருமான் திருநாமங்களைப்)
[பேசுமவரான
அடியார்கள்-பாகவதர்கள்
எந்தம்மை - அடியோங்களை
விற்கவும் பெறுவார்கள்-(தம் இஷ்டப்படி)
[விற்றுக் கொள்ளவும் அதிகாரம்
பெறுவார்கள்.

குறிப்பு:—“கஜத்திலுழிநலாங்கு யவிகுயாஹ-ஃ” “ஹரிஹதூஉஸு
ரலிகாஃ வரலுரஃ சூயவிகுயாஹ-ஃஸயாலஸிநுதெ” இத்யாதி ஸ்ரீஸூத்
திகள், இப்பாசரமடியாகப் பிறந்தவையென்றுணர்க:—ஒருகாசுக்கு ஒருபிடி
நெல் விற்கும்படியான காலத்தில் தம்வயிற்றைத் தாம் நிறைத்துக்கொள்வ
தே அரிது; தம்வயிற்றைப்பட்டினிகொண்டு பிறர்வயிற்றை நிறைப்பதென்
றால் ஏதேனுமொரு ப்ரத்புபகாரத்தைக் கணிசித்தாராகவேணும்; இது உல
கத்தில் ஸாமான்யஜநங்களின் இயல்பு; திருக்கோட்டியூரி லெழுந்தருளியிருக்
கும் ஸ்வாமிகளோவென்றால், காசின்வாய்க்கரம்விற்கும்காலத்திலும், கைம்
மாறுகருதாது அதிகைளுக்கு அந்நதாநம்பண்ணி நாடெங்கும் புகழ்பெற்றி
ருப்பர்களாம். அப்படிப்பட்ட மஹாதபாவர் வாழ்மிடத்துள்ள எம்பெரு
மானது திருநாமங்களை அநுஸந்திக்குமவர்கள் அடியேனைத் தங்களிஷ்டப்
படி உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுமாறு யான் உடன்பட்டிருக்கத்தட்டில்லை
யென்று-தம்முடைய சரமபர்வ நிஷ்ட்டையின் பராகாஷ்ட்டையை அரு
ணிச்செய்தவாறு. (௧௦)

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, இ - திரு - ஆசைவாய்ச்சென்ற, ஊகத

சீத நீர்புடை சூழ்செ முங்குழ னியு டைத்திருக் கோட்டியூர்
ஆதி யானடி யாரை யும்மடி மையின் றீத்திரி வாரையுங்
கோதில் பட்டர் பிரான்து ளிர்புது வைமன் விட்டுணு சித்தன்சொல்
ஏத மின்றி யுரைப்ப வரிடு டகே சனுக் காளரே. (கக)

சீதம் நீர் - குளிர்த்த நீராலே
புடை சூழ் - சுற்றும் சூழப்பெற்ற
செழு - செழுமை தங்கிய
கழனி - உடை - கழனிகளையுடைய
திருக் கோட்டியூர் - திருக்கோட்டியூரில்
(எழுந்தருளியிருக்கிற)
ஆதியான் - எம்பெருமானுக்கு
அடியாரையும் - அடிமை செய்யும் பாகவ
[தர்களுயும்
அடிமை இன்றி - அடிமை செய்யாமல்
திரிவாரையும் - திரிகின்ற பாகிகளையும்
[குறித்து,-

கோது இல் - குற்ற மற்றவரும்
பட்டர் பிரான் - அந்தணர்கட்குத்தலைவரும்
குளிர் - குளிர்த்த
புதுவை - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு
மன் - கிரவாஹகருமான
விட்டுணு சித்தன் - பெரியாழ்வார்
சொல் - அருளிச் செய்த இப்பாசுரங்களை
ஏதம் இன்றி - பழுதில்லாதபடி
உரைப்பவர் - ஓதும்வர்கள்
இருடகேசனுக்கு - எம்பெருமானுக்கு
ஆளர் - ஆட்செய்யப் பெறுவர்.

குறிப்பு:—திருக்கோட்டியூரெம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யும் பாகவ
தர்களைப்புகழ்ந்தும், அடிமைசெய்யாது விஷயங்களிலே மண்டித்திரியும் பா
கிகளை இகழ்ந்தும் அருளிச்செய்த இவற்றை ஒதவல்லபிராக்கள், எம்பெரு
மானுக்கு நித்யகைங்கரியம் பண்ணப்பெறுவார்களென்று - பலஞ்சொல்லித்
தலைக்கட்டியவாறு. சீதம் - வடசொல்திரிபு. ஆதியான்-முதல்வன். புதுவைக்
குக் குளிர்த்தியாவது-ஸம்ஸாரதாபங்களை ஆற்றுகை. ... (கக)

அடி:—நா குற்றம் வண்ணம் உரகம் ஆமை பூதம் குருந்தம் நளிர்த்த கொம்பின்
காசின் சீதநீர் ஆசை.

நான்காந்திருமொழிஉரை முற்றிற்று.

ஐந்தாந்திருமொழி.
ஆசைவாய்ச்சென்ற.

அவதாரிகை:—ஸம்ஸாரிகள், அவயவங்கள் உறுதியாயிருக்குங்காலங்களில் எம்
பெருமானைச் சிந்திபாது விஷயங்களிலே மண்டித்திரிந்தால், பிறகுசரீரக் கட்டுக்குலைந்
தகாலத்தில் பலதுன்பங்களையே அதுபவிக்கும்படியாய் எம்பெருமானைச் சிந்திக்க அவ
காசம்பெறாமல் மரணமடையவேண்டுவருமாதலால், அவர்களுக்குப் பரலோகத்தில்
அரிய பெரிய ஹிம்னைகள் படவேண்டவருமென்றும், அவை நேராதபடி முந்துற
முன்னமே எம்பெருமானைச்சிந்தித்தாற் பெறப்பேறு பெறலாமென்றும் பரோபதேச
ரூபமாக அருளிச்செய்கிறார், இத்திருமொழியில். ... *
...

ஆசை வாய்ச்சென்ற சிந்தைய ராகி யன்னை யத்தனென் புத்திரர் பூமி
வாச வார்துழ லாளென்று மயங்கி மாளு மெல்லைக்கண் வாய்திற வாநே
கேச வாபுரு டோத்த மாவென்றுங் கேழ லாகிய கேடிலீ யென்றும்
பேச வாரவ ரேய்தும் பெருமை பேச வான்புகில் நம்பர மன்றே. (க)

ஆசை வாய் - (தயக்கு) ஆசையுள்ள விடத்
சென்ற - போய்ப் பதிர்த [திடெ
சிந்தையர் ஆகி - நெஞ்சையுடையராய்க்
கொண்டு
என் அன்னை - 'என்னுடைய தாய்
என் அத்தன் - என்னுடைய தகப்பன்
என் புத்திரர் - என்னுடைய பிள்ளைகள்
என் பூமி - என்னுடைய நிலம்,
வாசம் வார் - பரிமளம் வீசாநின்றன
என் குழலன் - கூந்தலையுடையளானன்
[மனைவி]
என்று - என்று சொல்லிக்கொண்டு
மயங்கி-(அவர்கன்பக்கல்) மோஹமடைந்து
(பழுதே பல பதனும் போக்கினாலும்)
மாளும் எல்லைக்கண் - சரமஸமயத்தில்

வாய் திறவாதே - வாயைத்திறந்து (அவர்
கன்பேரைச்) சொல்லியழையாமல்,
கேசலா என்றும்-'கேசவனே!' [என்றும்
புருடோத்தமா } 'புருஷோத்தமனே!' என்
என்றும் }
கேழல் ஆகிய } 'வராஹ ரூபியாய் அ
கேடு இல் என்றும் } வதரித்தவனும் அழி
வில்லாதவனுமான எம்பெருமானே!
என்றும்
பேசுவார் அவர்-சொல்லுமவர்கள்
எய்திம் - அடையக்கூடிய
பெருமை - பெருமைகளை
பேசுவான் புதில் - பேசப்புக்கால்
நம் பரம் அன்று - நம்மால் பேசித்தலைக்க
[ட்டப் போகாது.

குறிப்பு:—அஹங்காரமகாரங்களை வளரச்செய்யக்கடவதான ஸம்ஸா
ரத்தில் ஆழங்காற்பட்டுப் பழுதேபலபகல்களைப் போக்கினாலும், உயிர்முடி
யுமளவிலாகிலும் அந்தஸம்ஸாரத்தில் நெஞ்சைச்செலுத்தாது எம்பெருமான்
திருநாமங்களை வாய்கிட்டுச்சொல்லுமவர்கள் மேலுலகத்திற்பெறும் பரிசுக
ளைச் சொல்லித்தலைக்கட்ட யாம் வல்லரல்லோமென்கிறார். வாழ்கநான்முழுவ
தையும் பகவந்தாமஸங்கீர்த்தகத்தாலேயே போக்கினவர்கள் பெறும் பெரு
மையை எம்பெருமானுறும் பேசித்தலைக்கட்டவல்லனல்லென்பது வெ
ளிப்படை. "என்றுமயங்கி வாய்திறவாதே மாளுமெல்லைக்கண்" என இயை
த்து, அம்மா, அண்ணா, பிள்ளை, பூரி, பெண்டாட்டி என்று சொன்னதும்
மூர்ச்சையடைந்து, அவர்கள்பேரைச்சொல்லி யழைக்கவும் மாட்டாமல்
மாள்வதற்குள் என்று பொருளுரைப்பாருமுளர். ... (க)

சீயி னாற்செறிந்.தேறிய புண்மேற் செற்ற லேறிக் குழம்பிருந் தேங்கும்
ஈயி னாலரிப் புண்மே மயங்கி யெல்லை வாய்ச்சென்று சேர்வதன் முன்னம்
வாயி னுல்கமோ நார னாவென்று மத்த கத்திடைக் கைகளைக் கூப்பிப்
போயி னாற்பின்னை யித்தி சைக்கென்றும் பிணைக்கோ கேக்கிலும் போக
வொட்டாரே. (உ)

சீயினால் - சீயாவே
செறித்து ஏறிய - மிகவும் நிறைந்த
புண் மேல் - புண்ணின் மேல்
செற்றல் ஏறி-ச இறந்து முட்டையிட்டு
குழம்பிருந்து - அலைபழுத்து நீராய்ப்பா
[யுமளவில்]
எங்கும்-உடல் முழுதும்
ஈயினால் - ஈயாவே
அரிப்புண்டு - அரிக்கப்பட்டு
மயங்கி - (வேதனை பொறுக்கமாட்டாமல்)
[மூர்ச்சையடைந்து]

எல்லை வாய் } சரமகாலத்
சென்று சேர்வதன் முன்னம் } தைக் கிட்
[டுவதற்கு முன்னே,
வாயினால் - வாயாவே
நமோ நாரண என்று-'நமோ நாராயண
[ய்' என்று சொல்லிக்கொண்டு
மத்தகத்திடை-உச்சியிலே
கைகளை கூப்பி - அஞ்ஜலிபண்ணி
(சரீர வியோகமான பின்பு)
போயினால்-(பரமபதம்) போய்ச்சேர்ந்தால்
பின்னை - பிறகு

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, ௫ - திரு - ஆசைவாய்ச்சேன்ற. ௨௧௩

பிணைக் கொடுக்கிலும் - (சித்யமுத்தர்கள்) என்றும் - ஒருநாளும்
 'காங்கள்' உத்தரவாதம் பண்ணுகி போக ஒட்டார் - (இந்த முத்தர்களைப்) போ
 'ரேம' என்றாலும்
 இ திசைக்கு - (புலோகமாகிற) இந்தத்தித் [கவொட்டார்கள்]

குறிப்பு:—“திண்டாவமும்புஞ் செந்நீருஞ் சீயுநரம்புஞ் செறிதசையும், வேண்டாநாற்றமிகு முடலை” என்ற ஐயங்கார் பாசரத்தின்படி-பற்பல அஸ ஹ்யங்களுக்கு ஆகரமான இவ்வுடம்பின் வேதனைக்கனத்தினால் மயக்கமுற்று மரணமடைவதற்குமுன், வாயாலே திருவஷ்டாசுஷரத்தை அநுஸந்தித்துக் கொண்டு முடிமேல் கைகப்பித்தொழுமுவர்கள் பரமபதம்போய்ச் சேருவர்க ளென்பதில் இறையும் ஐயமில்லை; அப்படி அவர்கள் அங்குப்போய்ச்சேர்ந்த பின்னர், “இவர்கள் இரண்டுநாளேக்குப் பூமண்டலத்தில் இருந்து வரட்டும்; மீண்டுவருவார்களோ வாரார்களோ என்று ஸம்சயமுண்டாகில், நாங்கள் அதற்கு உத்தரவாதம் பண்ணக்கடவோம்” என்று சிலநித்யஸூரிகள், தங் களை ஈடுகாட்டினாலும், இவர்களை அவ்விடத்திலிருந்து இந்தப்பிரகிருதி மண்ட லத்துக்கு அனுப்பவல்லார் யாருமில்லையென்கிறார்; இதனால், * ஒழிவில்கால மெல்லா முடனாய்மன்னி, வழுவிவாவடிமை செய்யப்பெறுவர் என்றவாறு. “இத்தால், கர்மமடியாக மீட்சியில்லையென்றபடி” என்ற வியாக்கியாநவாக் கியமும் அறியத்தக்கது.

நாரண-சிதைவு. மத்தகம்-பீலகம். திசை-ஹிசா. “பிணைக்கொடுக்கிலும்” என்றும்பாடமென்பர்; அது, மோனையின்பத்துக்குச்சேர்ந்திருக்கும். பிணை க்கொத்தேதல்-ஈடுகாட்டுதல், ஜாமீன்தாரராய் நிறநல்;புராதிஹாவு, அழகூடம். “போகவொட்டாரே” என்ற வினைக்கு எழுவாய் வருவிக்கவேண்டும்: பரமப தநாதனுக்கு மந்திரிகளாயிருப்பவர்கள் போகவொட்டார் என்னலாம். (உ) சோர்லி னாற்பொருள் வைத்ததுண் டாகிற் சோல்லு சோல்லென்ற சுற்றமிருந்து ஆர்லி னவிலும் வாய்திற வாத்தே யந்த கால மடைவதன் முன்னம் மார்வ மென்பதோர் கோயி லமைத்து மாதவ னென்னுந் தேய்வத்தை நாட்டி ஆர்வ மென்பதோர் பூலிட வல்லார்க் கரவ தண்டத்தி லுய்யலு மாமே. (௩)

சோர்லினால் - “கனவு வழியாலே
 பொருள் வைத்தது } (எங்கேனும் ஏதாவ
 உண்டு ஆகில் } தொரு)பொருள்வை
 [கப்ப பட்டிருக்குமாகில்
 சொல்லு சொல் } (அதைச்) சொல்லு,
 என்று } சொல்லு” என்று
 சுற்றம் இருந்து - சூழ்ந்துகொண்டு
 ஆர் வினவிலும் - எப்படிப்பட்ட அன்பர்
 [கன் கேட்டாலும்
 வாய் திறவாதே - (அவர்களுக்கு மறுமாற்
 ரஞ் சொல்லுகைக்கும்) வாயைத்தி
 [றக்க மாட்டாதபடி
 அந்த காலம் - மரணகாலமானது
 அடைவதன் முன்னம் - வந்துகிட்டேவதற்கு
 [முன்னே;
 மார்வம் என்பது - ‘ஹருதயம்’ என்கிற
 ஓர் கோயில் - ஒரு ஸந்தியை
 அமைத்து - ஏற்படுத்தி
 (அந்த ஸந்தியில்)
 மாதவன் என்னும் - ‘திருமால்’ என்கிற
 தெய்வத்தை - தேவதையை
 நாட்டி - எழுந்தருளப்பண்ணி
 (அத்தெய்வத்தைக் குறித்து)
 ஆர்வம் என்பது - ‘பக்தி’ என்கிற
 ஓர் பூ - ஒரு புஷ்பத்தை [என்கு
 இட வல்லார்க்கு - ஸமர்ப்பிக்க வல்லவர்க
 அரவ தண்டத்தில் - யமபடர்களால்வரும்
 [தன்பத்தினின்றும்
 உய்யலும் ஆம் - தப்பிப் பிழைக்கலாகும்.

குறிப்பு:—“துணையுஞ்சரர்வுமராகுவார்போற் சுற்றத்தவர்பிறரும், அணையவந்த ஆக்கமுண்டேல் அட்டைகள்போற் சுவைப்பர்” என்றபடி - இவன்கையிலிருந்தவற்றை ஒன்றுமிகாதபடி பறித்துக்கொண்ட பந்துக்கள்வந்து சூழ்ந்துகொண்டு, “எங்களுக்குத்தெரியாமல் எந்தமுலையிலாவது ஏதாகிலுமொரு பொருள்வைத்ததுண்டாகில், அதை எமக்குச்சொல்லு” என்றுபலவாறு கிர்ப்பந்தித்துக்கேட்டால், அவர்களுக்கு மறுமொழி சொல்லவும் மாட்டாதபடி மரணகாலம்வந்து கிட்டுவதற்குமுன்னமே, எம்பெருமானை நெஞ்சில்நிறுத்தி அன்புபூண்டிருக்கவல்லவர்கள், யமகங்கரர்களுடைய ஹிம்ஸைகளுக்குத்தப்பிப்பிழைப்பார்களென்கூறார்.

சோர்வு-மறதியும், களவுமாம். ஆர்வினவிலும்-இனையாள் கேட்டாலும் என்க. அந்தகாலம்-சங்ககாலம். அரவதண்டத்தில்-ஐந்தாம்வேற்றுமை; ஏழாம் வேற்றுமையன்று. (௩)

மேலே முந்ததோர் வாயுக் கிளர்ந்து மேல்மி டற்றினை யுள்ளொழ வாங்கிக் காலங் கையும் விதிர்விதிர்ந்தேறிக் கண்ணுறக்கம தாவதன் முன்னம் மூலமாகிய வொற்றையெழுத்தை மூன்று மாத்திரை யுள்ளொழ வாங்கி வேலை வண்ணனை மேவுதி ராகில் விண்ண கத்தினில் மேவலு மாமே ()

மேல் எழுந்தது } ஊர்த்துவச்வாஸமானது	மூலம் ஆகிய } (ஸகலவேதங்களுக்கும்)
ஓர் வாயு }	ஒற்றையெழுத்தை } காரணமாகிய ‘ஓம்’ என்ற பிரணவத்தை
கிளர்ந்து-மேலெழுப்பெற்று	
மேல் மிடறு - நெஞ்சானது [ற்று]	மூன்று மாத்திரை } உச்சரிக்க வேண்டிய
உள் எழ வாங்கி - கீழே இடிந்துவிழப்பெ	உள் எழ வாங்கி } முறைப்படி உச்சரித்
	[து,
காலங் கையும் - கால்களும் கைகளும்	வேலை வண்ணனை - சடல்போன்ற நிறத்
விதிர்விதிர்ந்து ஏறி - பதைபதைக்கப்பெ	[தையுடையனான எம்பெருமானை
[ற்று]	மேவுதிர் ஆகில் - ஆசிரயத்தீர்க்களாகில்
கண் உறக்கம் அது } தீர்க்க நித்திரையாகி	விண் அகத்தினில்-ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்
ஆவதன் முன்னம் } யமரணம் எம்பலிப்ப	மேவலும் ஆம் - (அடியார்கள் குழாங்களை)
[தற்கு முன்னே,	[உடன் கூடவும் பெறலாம்.

குறிப்பு:—உயிர் உடலைவிட்டு நீங்குவதற்குப் பூர்வக்ஷணத்திற் பிறக்கும் விகாரங்கள், ஒன்றறையடிகளாற் கூறப்படுகின்றன; அவையாவன-மேல்முகமாக சுவாஸம் [முச்சுக்] கிளம்புதலும் நெஞ்சு இடிந்து விழுதலும், கைகால் என்பதைபதைத்தலுமாம். இப்படிப்பட்ட விகாரங்களையடைந்து மாளுவதற்குமுன்னமே, ஸகலவேதஸாரமாகிய ஓம் என்னும் பிரணவத்தை உச்சரிக்க வேண்டிய முறைவழுவாது உச்சரித்து எம்பெருமானை இறைஞ்சினால், * களிப்புக்கவர்வுமற்றுப்பிறப்புப் பிணிமூப்பிறப்பற்று, ஒளிக்கொண்ட சோதியுமாய் அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடப் பெறலாமென்கூறார்.

“மே லெழுவிதோர்வாயு” என்னவேண்டுமிடத்து, “மேலெழுந்ததோர்வாயு” என்றது-வழக்குபற்றிய வழுவமைதியாய். “மேல்மிடற்றினை” என்ற விடத்து, இன், ஐ-அசைச்சொற்கள்: அன்றி, உருபமயக்கமுமாம். விதிர்விதிர்ந்தல்-‘படபட’ என்றுதுடித்தல்; [மூலமாகிய இத்தியாதி] பிரணவத்திற்கு

குறிப்பு:—மரணகாலம் கிட்டும்போது, கண்டவிடமெங்கும் யமகிங்க
 ரார்கள் தென்படுவதாக நினைத்து, அதனாலுண்டான அச்சத்தினால் கிடந்த
 படியே மூத்திரம்விட்டுக்கொள்ளுவார்கள்; வாயில்லிட்ட பொரிக்கஞ்சி உள்
 இழியமாட்டாது கழுத்தையடைத்துக் கடைவாய்வழியாகப் பெருகும்;
 இப்படிப்பட்ட அவஸ்தைகள் பட்டுக்கொண்டு கிடக்கும்போதே, எம்பெரு
 ன் பேர் சொல்லக்கூலம்வாய்க்காது மாளப்பெற்றால், யமலோகம் பேரக

நோந்து, வழியிடைபிற செந்நாய்களால் துடை கவ்வப்பட்டும், யமகீங்கார் களினால் சூலங்கொண்டு குத்தப்பட்டும், அரையிற் கூறையை இழக்கப்பெற் றும், இப்படி பல துன்பங்கள் படவேண்டியரு மாதலால், அவற்றுக்கெல் லாம் இடமறும்படி ழுத்துறமுன்னமே எம்பெருமானை ஏத்தப்பெறில் இட ர்ப்பாடு ஒன்றும் படநேராதது என்கிறார்.

மடிப்புலன் என்று ஆண்குறியைக்குறித்தவாறு. அச்சத்தினால் மூத்தி ரம்விட்டுக்கொள்ளுதல் அனைவர்க்கும் அதுபலத்திற்கண்டதாகும். கண்டம்- கண்ணி. கவரா-பலவின்பாலெதிர்மறைவினைமுற்று. 'சூலம்—ஈட்டி. கூறையிழத் தல் என்பது—யாழ் யாதனைகளில் ஒன்றும். “இருமுகேசனென்றேத்தவல் லீரேல்” என்று சிலர்க்குப் பாடலாம். ... (10)

அங்கம் விட்டவை யைந்து மகற்றி யாவி மூக்கினிற் சோதித்த பின்னைச் சங்கம் விட்டவர் கையை மறித்துப் பைய வேதலை சாய்ப்பதன் முன்னம் வங்கம் விட்டே வங்கடற் பள்ளி மாய னைமது குதனை மார்பில் தங்க விட்டவைத் தாவதோர் கருமஞ் சாதிப் பார்க்கென்றுஞ் சாதிக்க லாமே.

அவை ஐந்து—பஞ்ச பிராணன்களும்
அங்கம் விட்டு—உடலை விட்டு
அகற்றி - அகன்றுபோக,

(பின்பு)

அவர் - அருகு உன்னவர்கள்
மூக்கினில்—மூக்கில் (கையை வைத்து)

ஆயி சோதித்த 'பிராணன் இருக்கிறதா
பின்னை' இல்லையா' என்றுசொலி
[த்துப்பார்த்து; இல்லையென் றறிந்

தபின்பு

சங்கம் விட்டு—(அவருடைய உயிரில்) ஆசை
[யை விட்டு,

(அங்குள்ளாரை நோக்கி, 'இப்போதை
நிலைமை என்?' என்று வந்தவர்கள்

கேட்கு) (அவர்களுக்குப் பதிலாக)

கையை மறித்து - கையை விரித்துக்காட்டி
பைய-மெள்ள மெள்ள

தலை சாய்ப்பதன் (தங்கள்) தலையைத்தொ
முன்னம்) க்கவிட்டுக் கொள்வத

[ற்கு முன்னே,--

வங்கம் - கப்பல்களானவை [ற்ற
விட்டு உலவும்—இடைவிடாமல் திரியப்பெ
கடல்—கடலில்

பள்ளி—பள்ளிகொள்பவனும்

மாயனை—ஆச்சரிய சக்தியுத்தனும்

மது குதனை - மதுவைக்கொன்றவனுமான
[எம்பெருமானை

மார்பில் - ஹ்ருதயத்தில்

தக்கவிட்டு வைத்து - அமைத்து,

ஆவது ஓர் கருமம்—ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்
ததொரு (உபாயவரணமாகிற) கா

[ரியத்தை

சாதிப்பார்க்கு - ஸாதிக்குமவர்களுக்கு

என்றும் - ஏந்நாளும் [லாம்.

சாதிக்கலாம்—பலாநுபவம் பண்ணப்பெற

குறிப்பு:—பிராணம், அபாநம், கியாநம், உதாநம், ஸமாநம் என்ற பஞ் சப்ராணன்களும் உடலிலகிட்டொழிந்தபின்பு, அருகிலுள்ள பந்துக்கள் அந் தப் பிணத்தின்மூக்கில் கையைவைத்துப்பார்த்து 'ஆவி போயிற்று' என்று உறுதியாகத் தெரிந்துகொண்டு அவ்வுடலில் ஆசையைவிட்டிட்டு, யாரோ னும் வந்து 'அவர்க்குத் திருமேனி எப்படியிருக்கின்றது' என்று கேட்கில், அதற்கு அவர்கள் வாய்கிட்டு மறுமொழி சொல்லமாட்டாமல், 'உயிர்போ யிற்று' என்பதைக்காட்டும்படி கையைவிரித்துக்காட்டிவிட்டு, ஒருமூலையி றுந்துகொண்டு தலைகவிழ்த்து அழும்படியான தசை நேரிடுவதற்குமுன், க்ஷிராப்திசாயியான எம்பெருமானை நெஞ்சால் நினைத்துக்கொண்டு ஸ்வரூபா

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, ௫ - திரு - ஆசைவாய்ச்சேன்ற. ௩௩௭

துருபமான பரபத்தியை அதுஷ்டிப்பவர்கள், எந்நாளும் அதுபவிக்கக்கூடிய பேற்றைப் பெறுவார்களென்கிறார். [அகற்றி.] 'அகல்' என்னும் செயவெனெச்சத்தின்திரிபாகிய 'அகன்று' என்றவினையெச்சம் பிரயோகிக்கவேண்டுமிடத்து, அகற்றி என்றார்; தன்னினியில்வந்த பிறவினை; "குடையுஞ் செருப்புங் குழலூர் தருவிக்க" என்றதுபோல. மூக்கினிற்கையைவைத்து ஆவியைச்சேர்த்துப்பது, இப்போதும் வழக்கத்திலுள்ளமை அறிக. சங்கம் - ஆசைக்கும்பெயர்: அன்றி, ஸாவஃ என்னும் வடசொற்றிரிபாகக்கொண்டு, கூட்டமென்று பொருள்கொண்டால், ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே பிரிந்துபோய் என்று கருத்தாம். (சு)

தேன்ன வன்றமர் செப்ப மிலாதார் செவ தக்குவார் போலப் புகுந்து பின்னும் வன்கயிற் றுற்பிணித் தேற்றிப் பின்முன் னாக விழுப்பதன் முன்னம் இன்ன வன்னினை யானென்று சொல்லி யெண்ணி யுள்ளத் திருளற நோக்கி மன்ன வன்மது குதன னென்பார் வான கத்துமன் றாடிகள் தாமே. (எ)

செப்பம் இலாதார்-ருஜுவான செய்கை	இன்னவன் இனையான் } இப்படிப்பட்டஸ் என்று சொல்லி } வருபத்தையுடையவன், இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தையுடையவன் என்று (அவனுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைச் சொல்லி
[இல்லாதவர்களான	
தென்னவன் தமர்-யமகங்கரர்கள்	
சே அதக்குவார் } எருதுகளை அதக்கி ஒட்டு போல } மவர்கள் போல	
புகுந்து-வந்து,	எண்ணி-(அவற்றை) நெஞ்சாலும் மனம் [பண்ணி
பின்னும்-அதற்கு மேல்	உன்னத்து இருள் } ஹருதயத்திலுள்ள(அ அற) ஜோராமாதிற் அந்தகா [ரம் நீங்கும்படி
வல் கயிற்றால்-வலிவுள்ள பாசங்களினால்	நோக்கி-(அவ்வெம்பெருமானை) ஸாக்ஷாத் [கரித்து,
பிணித்து - கட்டி	மதி குதனன் } (தேஹமுன்னதனையும்) 'ம என்பார் } திஸுவிதனை' என்று (அ வன் திருநாமங்களையே) சொல்லிக் [கொண்டிருக்கும்வர்கள்
எற்றி-அடித்து	வான் அகத்து - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
பின் முன் ஆக - தலைகீழாக	மன்றாடிகள் தாம் - (எம்பெருமானோடே
இழுப்பதன் முன் } (யமலோகத்துக்கு) இ னம் } முத்துக்கொண்டு போ	நித்யஸூரிகளின் கைக்கரியத்துக் [காக) மன்றாடப் பெறுவார்கள்.
வதற்கு முன்னே,—	
மன்னவன் - (அந்தத் தென்னவனுக்கும்)	
[மன்னவனான எம்பெருமான்	

குறிப்பு:—ஈர நெஞ்சு, இளநெஞ்சு அற்றவர்களான யமகங்கரர்கள், தயாதாஷ்டியமின்றி எருதுகளை அதக்குவார்போலவந்து கட்டியடித்து, செத்தநாய்களை இழுத்துக்கொண்டுபோவதுபோலத் தலைகீழாக இழுத்துக் கொண்டு யமலோகத்துக்குப்போம்படியான துர்த்தசை நேரிடுவதற்குமுன்னமே, அந்த யமனுக்கும் தலைவனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை வாயாற்சொல்லியும் நெஞ்சால் நினைத்தும், இவ்வகைகளாலே அவ்வெம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்று, மேலுள்ளகாலத்தையும் திருநாமஸங்கீர்த்ததந்தினாலேயே போக்கவல்லவர், பரமபதம்போய்ச்சேர்ந்து, நித்யஸூரிகளுடைய கைக்கரியத்தைத்தாம் பெறுதற்கு எம்பெருமானோடு மன்

றூடப் பெறுவார்கள் என்கிறார்; எனவே, பரமபத ப்ராப்தியில் ஸந்தேஹமில் லேயென்வறாறு. தேன்னவன்-தக்பிணதிக்குத்தலைவன், யமன். சேப்பம்-செவ்வை. ஏற்றுதல்-அடித்தல். “நாமடித்தென்னையனேக தண்டஞ்செய்வ தா நிற்பர் நமன்றமர்கள்.” [வானகத்துமன்றாடிகள்.] மன்றாடுதல் - இரந்து கேட்டல். “வானகம் மன்றத்து ஆடிகள்” — என இயைத்தி, பரமபதத்தி லுள்ள நித்யஸூரி ஸபையில் ஸஞ்சரிக்கப்பெறுவார்கள் என்று பொருளு ரைப்பாருமுள். (எ)

கூடிக்கூடியுற் றார்க ளிருந்து குற்றம் நிற்கநற் றங்கள் பறைந்து பாடிப் பாடியோர் பாடையி லீட்டு நரிப்ப டைக்கோரு பாதும் போலே கோடி மூடி யெடுப்பதன் முன்னங் கேளத்து வழுடைக் கோவிந்த னேடு கூடி யாடிய வுள்ளத்த ராறாற் குறிப்பி டங்கடந் துய்யலு மாமே. (அ)

(மரணமான பின்பு)	நரிப் படைக்கு	} நரிக்கூட்டத்திற் ஒரு பாதும் போலே } கு ஒரு பாகுக்கு டத்தைப் பச்சையாகக் கொடுப்பது போல (இப்பிணத்தைக் கொடுக் [கைக்காக,] எடுப்பதன் முன்னம்-(சுகொட்டுக்குக் கொ ண்டிபோவதாக) எடுப்பதற்குமுன் [னே,— கொளத்துவம் - ஸ்ரீ கொளத்துபத்தை உடை - (திருமார்பிலே) உடைய கோவிந்தனேடு-எம்பெருமான் பக்கலில் கூடி ஆடிய - சேர்ந்து அவகாஹித்த உள்ளத்தர் ஆனால்-நெஞ்சை யுடையவர்க [ளாக ஆனால், குறிப்பு இடம் - யமலோகத்தை கடந்து-அதிக்ரமித்து, (பரமபதம் போய்ச் [சேர்ந்து] உய்யலும் ஆம் - உஜ்ஜீவிக்கப் பெறலாம்
உற்றார்கள்-பந்துக்களானவர்கள்	ஒரு பாதும் போலே	
கூடி கூடி இருந்து-திரள்திரளாகக் கூடி	டத்தைப் பச்சையாகக் கொடுப்பது	
[யிருந்துகொண்டு,	போல (இப்பிணத்தைக் கொடுக்	
குற்றம் நிற்க-(செத்தவன்செய்த) குற்றங்	[கைக்காக,]	
கள் (பல) கிடக்க, (அவற்றை யெ	எடுப்பதன் முன்னம்-(சுகொட்டுக்குக் கொ	
[ல்லாம் விட்டு விட்டு)	ண்டிபோவதாக) எடுப்பதற்குமுன்	
நற்றங்கள் - (சிறிது) நன்மைபாகத் தோற்	[னே,—	
[றும்படியான வற்றை	கொளத்துவம் - ஸ்ரீ கொளத்துபத்தை	
பறைந்து-சொல்லி,	உடை - (திருமார்பிலே) உடைய	
பாடிப் பாடி-(அழுக்கைப்பாட்டுக்களைப், பல	கோவிந்தனேடு-எம்பெருமான் பக்கலில்	
[கால் பாடி	கூடி ஆடிய - சேர்ந்து அவகாஹித்த	
ஓர் பாடையில் } ஒரு பாடையிலே படுக்க	உள்ளத்தர் ஆனால்-நெஞ்சை யுடையவர்க	
இட்டு வைத்து	[ளாக ஆனால்,	
கோடி மூடி-வஸ்திரத்தையிட்டு மூடி	குறிப்பு இடம் - யமலோகத்தை	
	கடந்து-அதிக்ரமித்து, (பரமபதம் போய்ச்	
	[சேர்ந்து]	
	உய்யலும் ஆம் - உஜ்ஜீவிக்கப் பெறலாம்	

குறிப்பு:—உலகத்தில் ஒருவன் மரணமடைந்தானாகில், அவனுடைய சுற்றத்தார்கள் அங்குக் கூட்டங்கூட்டமாக இருந்துகொண்டு, (அ)

அப்பா! நீ,—

காலையெழுந்து குளஞ்சென்றுநீராடி
மாலையணங்கி மனமகிழ்ந்த மகனன்றோ?
பாகவதபாரதங்கள் பாஷ்யங்கள் பளபளவென்
றோதியுணர்ந்திவ்வுலகில் உகந்துயந்தமகனன்றோ?
சுவைநடுவிற சதிராகச்சென்றுநீ வாய்திறந்தால்
கவிசுளெல்லாமாநந்தக் கண்ணநீர் சொரியாரோ?
சேலத்துச்சேலையைநீ சீருறவேயுடுத்தக்கால்
ஞாலத்து மாதரெலாம் நெஞ்சருகி நையாரோ?
அடியிணையுமங்கைகளு மகல்மார்புமந்தோளும்

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௪ - பத்து, ௫ - திரு - ஆசைவாய்ச்சேன்ற. கக்க

முடியணியுமலரழகும் ஆர்க்கேனும் வாய்க்கும்மோ?
இரந்தவர்கட்கெப்பொருளுயில்லையெனச்சொல்லாதே
சுரந்துநீ பெற்றபுகழ் சொல்லித்தான் முடியும்மோ?
வெள்ளென்ற வேஷடியொடும் விளங்குபுரி நூலினொடும்
மெள்ளநீபுறப்பட்டால் மன்மதனும்மதையானோ?

என்றாற்போல, அவன்விஷயமாகச்சில நன்மைகளை யேறிட்டுப் பாட்டுப்பாடிப் பின்பு பாதையிற்படுக்கவைத்து அதனை வஸ்திரத்தினால் மூடிக்கட்டிக் காட்டுக்கெடுத்துக்கொண்டு போவார்கள்; பின்பு பகவந்நாமஸங்கீர்த்தனத்துக்கு அவகாசம்பெறுதலும்கிங்காரகையில் அகப்பட்டுத் திகைக்கவேண்டியவருமாதலால், மாணகாலத்துக்கு முன்னமே எம்பெருமான் பக்கலில் நெஞ்சைச் செலுத்தினால் யமலோகத்துக்குத் தப்பிப் பிழைக்கலாமென்றவாறு.

குற்றம் நிற்க நற்றங்கள் பறைந்து-துஷ்கர்மங்கள் எத்தனை செய்யப்பட்டிருந்தாலும், அவற்றிலொன்றையுஞ் சொல்லமாட்டார்கள்; ஸத்கர்மம் ஒன்றுசெய்யப்பட்டிருப்பினும், அதனைப் பலவாகப்பண்ணிப் 'பகர்வர் என்க. [நரிப்படைக்கோரு பாகுடம்போலே.] வீட்டிலிருந்து பாதையை மூடிக்கொண்டு போவதைப்பார்த்தால், அகிகாட்டிலுள்ள நரிப்படைகளுக்கு உணவாம் படி பாகுக்குடங்கொண்டுபோகிறார்களோ என்று சங்கிக்கும்படியாயிருக்குமென்க; அன்றி, 'யமலோகத்திற் பாபிஷ்டர்களை நலிவதற்கென்று ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள நரிப்படைகளுக்குப் பாகுக்குடம் கொண்டுபோவதுபோல' என்றும் உரைக்கலாமென்பர் சிலர்; பாகு-குடம், பாகுடம்; தொகுத்தல் விகாரம்; "ஒண்சங்கதை" போல. இனி, பாகுடம் என்கிறவிது-“பூரூபு. ௧௦” என்றவடசொல்லின் விகாரமென்றுங்கொள்ளலாம்; அப்போது, 'நரிப்படைகளுக்குப் பாதகாணிக்கை கொண்டுபோவதுபோல என்பதுபொருள்; பூரூபுதம்-பாதகாணிக்கை; பூரூபுபூரூபுபூரூபுபூரூபுபூரூபுதம்' என்று தயாசதத்தில் தூப்புல்பின்னை அருளிச்செய்தமைகாண்க. கேளத்துவம்-கௌஸ்யம். குறிப்பிடம்-பாபங்கரின்பலனை அபவிப்பதற்கென்று குறிக்கப்பட்ட இடம்; எனவே, யமலோகமாயிற்று. கடத்தல்-அங்குச்செல்லாதொழிதல். (அ)

வாயோரு பக்கம் வாங்கி வலிப்ப வார்ந்த நீர்க்குழிக் கண்கள் மிழற்றத்
தாயோரு பக்கம் தந்தையோரு பக்கம் தார முமோரு பக்க மலத்தத்
தீயோரு பக்கம் சேர்வதன் முன்னஞ் செங்கண் மாலோடுஞ் சிக்கனச் சுற்ற
மாயோரு பக்கம் நிற்க வல்லார்க் கரவ தண்டத்தி லுய்யலு மாமே. (க)

வாய்-வாயானது

ஒரு பக்கம் - ஒரு பக்கத்தில்

ஒரு பக்கம் } (வாயுவினாலே) ஒருக்கடு
வாங்கி வலிப்ப } தது வலிக்கவும் [தும்

தாய்-தாயாரும்

ஒரு பக்கம்-மற்றொரு பக்கத்தில்

வார்ந்த நீர் - பெருகாநின்ற நீரையுடைய

தந்தை-தகப்பனாரும்

குழி - உள்ளே இடிய இழிந்ததுமான

ஒரு பக்கம்-இன்னொரு பக்கத்தில்

கண்கள் - கண்ணானது

தாரமும்-மனைவியும் (திருந்திகொண்டு

மிழற்ற-அலமந்து நிற்கவும்,

அலத்த-ததறி அழவும்,

ஒரு பக்கம்-மற்றொரு பக்கத்திலே
தீ - நெருப்பானது
சேர்வதன் முன்னம் - (மார்வீல் வந்து) சே
[ருவதற்கு முன்னே
செம் கண் மாலொடும்-புண்டரீகாக்ஷண
[எம்பெருமானை
சிக்கன சுற்றம் ஆய் - நிருபாதிக பந்துவா
[கக் கொண்டு

ஒரு பக்கம்-அவனொருவ னிடத்திலேயே
[பக்ஷபாதமாய்
நிற்கவல்லார்க்கு - நிலைத்து நிற்க வல்லவர்
[களுக்கு
அரவதண்டத்தில்-யமதண்டனையில் நின்
[றும்
உய்யலும் ஆம் - தப்பிப்பிழைக்கப் பெற
[லாம்

குறிப்பு:-மரணஸமயத்தில் வாயுவிக்காரத்தாலே வாய் ஒருக்கடுத்து வலிக்கும்; நெடுநாளாக ஆஹாரமற்றுக்கிடப்பதனால் உள்ளிழிந்துள்ள கண் கள் மருளமருளவிழிக்கும்; இவ்விக்காரங்களைக்கண்டு தாயர், தந்தையர், மனை வியர் முதலானார் மூலக்கொருவராக உட்கார்ந்துகொண்டு கண்ணீர்விட்டுக் கதறி அழுவார்கள்; இப்படிப்பட்ட ஸநிவேசத்தில், உயிர்போயிற்றென்று சிலர்வந்து மார்பில் நெருப்பைக்கொட்டுவார்கள்; ஆனபின்பு, சரீரம் வலிவுற்றி ருக்குங்காலங்களைப்பாழேகழித்தவர்கள் சரமஸமயத்திற்படும்பாடு இதுவா கையால், அப்போது பகவந்நாமஸங்கீர்த்தநத்துக்கு அவகாசம்பெறாமல் யம கிங்கரர் நலிவுக்கு ஆளாகிவண்டிவரும்; ஆதலால் சரீரம் கட்டுக்குவைதற்கு முன்னமே எம்பெருமான்மனையே ஸர்வவிதபந்துவுமாகப் பற்றப்பெற்றால் யமதண்டனைக்குத்தப்பிப் பிழைக்கலா மென்றவாறு.

தாரம்-ஊரார் என்றவடசொல்லிக்காரம். "சிக்கன நிற்கவல்லார்க்கு" என்று இயைப்பினுமாம்; ஐயாயுவலாய ய-ஆராயிருப்பவர்க்கு என்று பொருளாம். (கூ)

செத்துப் போவதோர் போது நினைந்து செய்யுஞ் செய்கைகள் தேவ பிரான்மேல் பத்த ராயிற் தார்பேறும் பேற்றைப் பாழித் தோள்விட்டு சித்தன்புத் தூர்க்கோன் சித்தம் நன்கொருங் கித்திரு மாலேச் செய்த மாலே யிவைபத்தும் வல்லார் சித்தம் நன்கொருங் கித்திரு மால்ேற் சேன்ற சிந்தை பேறுவர் தாமே. (க௦)

செத்துப் போவது } இறந்துபோருங் கால வட்டு சித்தன் - பெரியாழ்வார்
ஓர் போது } த்திலே சித்தம்-(தம்முடைய) நெஞ்சை
செய்யும்-(யமபடர்களால்) செய்யப்படுகிற திரு மாலே - திருமால் திறத்தில்
செய்கைகள்-(கடுஞ்) செயல்களை நன்கு-நன்றாக
நினைந்து-நினைத்து ஒருங்கி-ஒருப்படுத்தி
தேவபிரான் மேல் - தேவபிரான் பக்கலில் செய்த-அருளிச் செய்
பத்தர் ஆய்-அன்பு பூண்டவர்களாய் இரு மாலே - சொல் மாலையாகிய
[ந்து இவை பத்தும்-இப்பத்துப் பாட்டுக்களையும்
இறந்தார்-(பின்பு) இறந்தவர்கள் வல்லார் - ஓதவல்லவர்கள்,
பெறும் பேற்றை அடையக்கூடிய பலன் சித்தம் கன்கு } (ஆழ்வார்க்குப்போல்) நெ
[களைக் குறித்து, ஒருங்கி } ஞ்சொருபடிப்படப்பெற்று
பாழி தோன்-(ஸம்ஸாரத்தை வென்ற) மி திரு மால் மேல்-திருமால் பக்கலிலே
டுக்கையுடைய தோன்களை யுடைய சென்ற - குடிகொண்ட
[வரும் சிந்தை - மரணஸை
புத்தர் - ஸ்ரீ மீலிபுத்தருக்கு பெறுவர்-உடையராவர்,
தோன்-தலைவருமான

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௪ - பத்து, ௬ - திரு - காசங்கறையுடை. ௩௨௧

குறிப்பு:—‘மரணகாலத்தில் யமபடர்கள் பொறுக்கவொண்ணாதபடிநலி
வர்களே!’ என்று நினைத்துத் தீவழியிற் செல்லாமல் எம்பெருமான் பக்கலில்
அன்புபூண்டிருந்து, பின்பு இறப்பவர்கள் பெறும்பேற்றைக்குறித்துப் பெரி
யாழ்வாரருளிச்செய்த இப்பாசுரங்களை ஒதவல்லவர்கள், எம்பெருமானி
டத்துக்குடிக்கொண்ட நெஞ்சையுடையராகப் பெறுவார்களென்று பலஞ்
சொல்லித் தலைக்கட்டியவாறு. சித்தர்-வி.தூ. ஒருங்கி ஒருக்கி என்றபடி. (௪௦)
அடி:—ஆசை சீசோர்வுமேல் மடி அங்கம் தென்னவன் கூடி வாய் செத்து காசு.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆருந்திருமொழி.

காசங் கறையுடை.

அவதாரிகை:—விஷயாத்ரங்களிற் பற்றற்று எம்பெருமான் திருநாமங்களை இனி
மையாகப் பேசவல்லா ரல்லாதாரையும் ஒருவழியால் அவனது திருநாமத்திலே அந்
யிப்பித்து உய்வு பெறுவிக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஒருபயனுக்குமுயற்
பாகாதபடி கூடாத்தேவதைகளின் பெயர்களைத் தந்தும் பிள்ளைகளுக்கு இடுமவர்களை
விளித்து, ‘எம்பெருமானது திருநாமத்தை நீங்கள் பெற்ற பிள்ளைகளுக்கு இட்டு
வாயார வாழ்த்தினீர்களாகில் அப்பிள்ளைகளினுடைய தாய்மார் நற்கதிபெற்று உயர்ந்து
போவார்’ என்று ஆழ்வார் உபதேசித்தருள்கிறார் இத்திருமொழியில்.

காசங் கறையுடைக் கூறைக்கு மங்கோர் கற்றைக்கும்

ஆசையி னுலங் கவத்தப் பேரிடு மாதர்காள்

கேசவன் பேரிட்டு நீங்கள் தேனித் திருமினோ

நாயகன் நாரணன் தம்மன் னைநர கம்புகாள்.

(௧)

காசுக்கும் - ஒரு காசுக்காகவும்

கறை உடை-(தலைப்புகளில் நல்ல) கறைக்
[நையுடைய]

கூறைக்கும்-வஸ்திரத்திற்காகவும்

ஓர் கற்றைக்கும்-ஒரு கட்டுக் கற்றைக்காக
[வும் (உண்டான)]

ஆசையினால் - ஆசையாலே

அவத்தம் - மிகவும் தியதான

பேர்-(கூடாத்தேவதைகளின்) பெயர்களை

இடும் - (உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு) இடுகிற

ஆதர்காள் - அறிவுகொண்டவர்களே!

நீங்கள்—;

கேசவன் - கேசவ னென்னுந் திருநாமத்

[தையுடையவனும்]

நாயகன் - ஸர்வ சேஷியுமான

நாரணன் - நாராயணனுடைய

பேர் - திருநாமங்களை

இட்டு - (உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு) இட்டு

தேனித்து இருமின்-மகிழ்ச்சி கொண்டிரு
ங்கள்;

(அப்படி நாமகரணஞ் செய்தால்)

தம்மன்னை-(அப்பிள்ளைகளுடைய) தாய்

[மார்

நரகம் புகாள்-தூர்க்கதியை அடையமாட்
டார்கள்.

குறிப்பு:—உலகத்திற் பலர் தம்மக்களுக்கு இந்திரன், சந்திரன், குபே
ரன் எனநிலைபோன்ற பெயர்களை இடுவது-ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகவு
மன்று, ஆமுஷ்மிகமான பயனைக் கருதியுமன்று; பிள்ளை என்கொண்டென்

னிங்; அப்பெயர்களை இட்டால் நாலுகாசுகிடைக்கும், நல்ல ஆடைகிடைக்கும், ஒருகட்டுக்கற்றைகிடைக்கும் என்றிப்புடைகளிலே உண்டான விருப்பத்தினாலாம். இவ்விருப்பங்கொண்டு அப்பெயர்களை இடுமவர்கள் இறையும் அறிவுள்ளவரல்லர்; அவர்கள் இடும்பெயர்களும் (ஸ்வரூபத்துக்குத்) தீங்கு விளைக்கத்தக்கவை; ஆதலால் அவற்றை ஒழித்து அப்பிள்ளைகளுக்கு எம்பெருமான் திருநாமங்களை இட்டால், அவர்களைப் பெற்ற தாய்தந்தையர் நமன்மறமரகையிலகப்பட்டு நலிவுபடாமல் உய்ந்து போவர் என்று உபதேசித்தருளியவராவது. இங்ஙனிடாதொழியில், அவர்கள் நரகம்புகுவரென்பது வெளிப்படை.

கூறைக்கும் என்றவிடத்துள்ள ஆறனுருபு, காசும் என்பதனோடுங் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. முதலடியிலும் இரண்டாமடியிலும் உள்ள 'அங்கு' என்பவை-அசைச் சொற்கள். கற்றை-கதிர்த்தொகுதி. அவத்தம்-சுவடி. என்னும்வடசொல்விகாரம்; தீங்கு என்பது அதன்பொருள். அன்றி, சுவடி என்னும்வடசொல்லின் விகாரமாமென்பது சிறவாதென்க: 'அவத்தங்கள் விளையும்' என்ற திருவாய்மொழியையுங் காண்க. ஆதர்-குருடர்க்கும், அறிவில்லாதார்க்கும் பெயர்; 'சுநு' என்றவடசொற்சிறைவு என்னலாம். 'தேறித்திரிமினோ' என்பது, அத்யாபகபாடம். தம்மன்னை-தமப்பன்' என்பது போல ஒருசொல்லாக வழங்குமென்க. இங்கு அன்னையைக்கூறியது பிதாவுக்கும் உபலக்ஷணமென்க. நாகம்-நாகம்.

நான் நாமடியை அடைவே அந்நவிர்த்துப் பொருள்கொள்ளுதலும் ஒக்கும்; நாயகனாகிய நாராயணனுடைய பெயர்பூண்ட பிள்ளையின் தாய் நாகம் புகார் எனக் கருத்துக் காண்க. (க)

அங்கோரு கூறை யரைக்கு பீப்பத னாசையால்
மங்கிய மானிட சாதிப் பேரிடு மாதர்காள்
செங்க னெனமால் சிரீத ராவென் றழைத்தக்கால்
நங்கைகாள் நாரணன் தம்மன் னைநர கம்புகாள்.

(உ)

அங்கு - அந்த நீசரிடத்தில்
ஒரு கூறை - ஒரு வஸ்தரத்தை (ப்பெற்று)
அரைக்கு உடுப்பதன் } அரையில் உடுக்க
ஆசையால் } வேணுமென்னுமா
[சையினால்]
மங்கிய - கெட்டுக் கிடக்கிற
மானிட சாதி } மதுவ்ய ஜாதியிற் பிறந்த
பேர் இடும் } வாகனடைய பெயரை இ
ஆதர் காண்-குருடர்களே! [டுகிற
நங்கை காள் - சொல்லிற்றை அறியவல்ல
[மதியினால் சிறைந்தவர்களே]

(நீங்கள் உங்கள் பிள்ளையை)
செம் கண் றெடு மால் - புண்டரீகாக்ஷண
[ஸர்வேச்வரனே!
சிரீதரா-ஸ்ரீ தரணே!
என்று-என்று [இப்பெயர்களை இட்டு]
அழைத்தக்கால் - அழைத்தீர்களாகில்
நாரணன் - நாராயண நாமத்தைப் பூண்ட
[அப்பிள்ளையினுடைய
தம்மன்னை - தாயானவன்
நாகம் புகான்-]

குறிப்பு:- அஸ்தக்ஸம்மாயக்கிடக்கிற மதுவ்யஜாதியின் பெயரைச்சில அறிவுகேடர் தங்கள்பிள்ளைகளுக்கிடெவதற்குக்காரணம்யாதெனில்? 'இப்பெயரை இட்டால் சில தனிகர்கள் இதற்கு உகந்து, அரையினுடுக்க ஆடைகொ

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, சு - திரு - காசங்கறையுடை, ௩௨௩

டுப்பர்கள், என்ற விருப்பமேயாம்; நல்ல அர்த்தத்தைத் தாமாக அறியமாட்டாதொழியினும், பிறர்சொல்லில் கேட்டுணரத்தக்க புத்தியினால் நிறைந்தவர்களே! உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு எம்பெருமான் திருநாமத்தையிட்டழைத்தால் அப்பிள்ளைகளின்தாய் தந்தையர் நரகம்புகாதொழிவர் என்கிறார்.

“விரதங்கெட்டும் சுகம்பெறவில்லை” என்ற உலகநீதிப்படி-மேலுத்தரீயத்துக்காக மற்றொருவனைத் தேடியோடவேண்டிய அருமையுண்டென்பார், “ஒரு கூறை அரைக் குடுப்பதனுசையால்” என்றார். அங்கு என்பதை அசைச் சொல்லாகவுங் கொள்ளலாம். அரைக்கு-அரையில்; உருபுமயக்கம். மங்கு தல்-கெட்டுப்போதல். “மானிடசாதியின்பேரிடும்” என்றும் பாடமுண்டு.

உச்சியி லெண்ணையுஞ் சுட்டி யும்வளை யும்முகங்
தேச்சம் பொலிந்தீர்கா ளென்செய் வான்பிறர் பேரிட்டர்
பிச்சைபுக் காகிலு மெம்பி ரான்றிரு நாமமே
நச்சமின் நாரணன் தம்மன் னைநர கம்புகாள்.

(௩)

உச்சம் பொலிந்தீர்கான் - ஸந்தாந்தினால்	பேர் - பெயர்களை	மீடர்கள்?
விளங்கு மவர்களே!	இட்டர் - (உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு) இட்	
உச்சியில்-உச்சியில் (தடவத்தக்க)	பிச்சை புக்கு } பிச்சை யெடுத்து ஜீவித்தா	
எண்ணையும் - எண்ணெயையும்	ஆகிலும் } கிலும்	
சுட்டியும்-(நெற்றியில் தொங்கும்படி சுட்	எம்பிரான் திரு } எம்பெருமானுடைய தி	
[டத்தக்க) சுட்டியையும்	நாமமே } ருநாமத்தையே	
வளையும் - (கையில் அணியத்தக்க) வளையை	நச்சுமின் - விரும்பி இடுங்கள்;	
உகந்து - விரும்பி	(அப்படி இட்டால்.)	
என் செய்வான் - ஏதுக்காக	நாரணன் * * * இதயாதி பூர்வவத்.—	
பிறர் - (எம்பெருமானை யொழிந்த) மற்ற		
[வர்களுடைய		

குறிப்பு:—ஸந்ததி பெற்றவர்கள் அந்தப்பிரஜைகளுக்கு உடம்பிலணி யத்தக்க சில ஆபரணம் முதலியவற்றைப் பெறுவிக்கவேண்டுமென விரும்பி, அதற்குறுப்பாகப் பிறர்பெயரை இடுவர்கள்; அதனால் ஒரு பயனும் பெற முடியாது; மேலும் பின்பு சுகாதாபவமாகிற அநர்த்தமும் விளையும். எம்பெ ருமானது திருநாமத்தை உங்கள் பிரஜைகளுக்கு இட்டால், அதனால் ஒரு வகை ஐச்வரியமும் கிடைக்கமாட்டாதென்று உங்களுக்குக் கருத்தாகில் ஆயிக; பிச்சையெடுத்துப் பிழைத்தாகிலும் பகவர்நாமத்தைப் பேணினால் பரலோகவாழ்ச்சிக்குப் பாங்காயிடுமென்று உபதேசித்தவாறு.

ஒரு அந்தணன் தன்மகனுக்கு நாமகரணகாலத்தில், “ஐச்வரியம் தர வல்லானொருவனுடைய பெயரை இப்பிள்ளைக்கு இடவேணும்” என்றெண்ணிக் “குபேரன் பெயரை இடு” என்றவனவிலே, “ஐஸிபிளி யென்று பேரிட்டழைத்து ஜீவிப்பதிற்காட்டிலும், நாராயணன் என்ற திருநாமத்தைச்சாத திப் பிச்சைபுக்காகிலும் ஜீவிக்கவமையும்” என்றார் ஒரு ஆஸ்திகர் என்ப தொரு கதை இங்கு அறியத்தக்கது. (ஐஸிபிளி-குபேரன் பெயர்; வெண விலி என்பது வடமொழிப்பெயர்.) (௩)

மானிட சாதியில் தோன்றிற்றோர் மானிட சாதியை
மானிட சாதியின் பேரிட்டால் மறுமைக் கில்லை
வானுடை மாதவா கோவிந்தா வேன்றழைத் தக்கால்
நானுடை நாரணன் தம்மன் னைநர கம்புகாள்.

(ச)

மானிட சாதியில் - மதுஷ்ய ஜாதியில்
தோன்றிற்று - உண்டான
ஓர் மானிட } ஒரு மதுஷ்ய ஜன்துவை
சாதியை }
மானிட சாதியின் } (கர்மபலன்களை அது
பேர் இட்டால் } பலிக்கப் பிறந்த) மது
ஷ்ய சாதியர்க்கு உரிய பெயரை
[இட்டழைத்தால்
மறுமைக்கு அத்ருஷ்டபலம் [மோகம்]
இல்லை } பெறுகைக்கு யாதொருவழி
யுமில்லை;

வான் உடை - பரமபதத்தை (விபூதியாக)
[உடைய
மாதவா - ச்ரியா; பதியே!
கோவிந்தா - கோவிந்தனே!
என்று அழைத் } என்று (எம்பெருமான்
தக்கால் } திருநாமத்தையிட்டு) அ
[அழைத்தால்,
நானுடை } எனக்கு நாதனான நாராயண
நாரணன் } னுடைய திருநாமத்தைப் பூ
[ண்ட அப்பின்னையினுடைய
தம்மன்னை நரசம் புகாள்—.

குறிப்பு:—ஜீவாத்மமா, கருமங்களுக்கிணங்கத் தேவயோநிமுதலிய பல
யோனிகள்தோறும் பிறக்கக்கடவனாகையாலே புண்ணியபாபங்க விரண்டை
யும் அதுபவித்தற்கும் ஸம்பாதிப்பதற்கும் உறுப்பாகவிறே மதுஷ்ய யோநி
யிற் பிறப்பது; இப்படிக்கருமத்துக்கு வசப்பட்டு மதுஷ்யஜாதியிற் பிறக்
கும் பிராணியை, ஐவகிமானதொரு பயனைவிரும்பிக், கர்மவச்யமான மதுஷ்
யஜாதியில் ஒன்றின் பெயரையிட்டழைத்தால், இஹமீலாகத்திற்சில கூடாந்ர
பலன்கள் கிடைக்கிலும் பரலோகப்பேற்றுக்கு யாதொருவழியுமில்லையாம்;
இவ்வன்னறி, எம்பெருமான் திருநாமத்தைச்சாத்தி யழைத்தால் அப்பேறு
பெறக் குறையில்லையென்றவாறு. மறுமை-ஆமுஷ்மிகம்; (இம்மை ஐவகிகம்.)
என்னுடை என்னவேண்டுமிடத்து, “நானுடை” என்றது, “மானிடசாதி
யில்” என்றெடுத்த முறைக்குச் சேரவேண்டுகையால்; எனவே, எதுகை
நோக்கியதென்றபடி: திருமங்கையாழ்வாரும் பெரியதிருமொழியில் “ஊனு
டைச்சுவர்வைத்து” என்றபாட்டின் சுற்றடியில், எதுகைக்குச்சேர, “நானு
டைத் தவத்தால்” என்றருளிச்செய்துள்ளமை காண்க. ... (ச)

மலமுடை யுத்தையில் தோன்றிற் றோர்மல வுத்தையை
மலமுடை யுத்தையின் பேரிட்டால் மறுமைக் கில்லைக்
குலமுடைக் கோவிந்தா கோவிந்தா வேன்றழைத் தக்கால்
நலமுடை நாரணன் தம்மன் னைநர கம்புகாள்.

(ரு)

மலம் உடை - மலத்தை யுடைய தும்
ஊத்தையில் - ஹேயமுமான சரீரத்தில்
[சினதும்
தோன்றிற்று ஓர்-தோன்றினதொரு
மலம் ஊத்தையை - (தானும் அப்படியே)
மலமுடைய தும் ஹேயமுமானசரீ
ரத்தோடே கூடியிருக்கிற ஜந்து
[வை

மலம் உடை - (கீழ்ச் சொன் டியே)
[மலத்தை யு யதும்
ஊத்தையின் - ஹேயமுமான ச தையு
[டைய மற்றொருஜந்து டைய
பேர் - பெயரை
இட்டால் - இட்டுஅழைத்தால்,

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௪ - பத்து, ௬ - திரு - காசங்கறையுடை ௩௨௫

(அதனால் இம்மையிலே
சில அல்பபலன் கிடை
த்தாலும்,)
மறுமைக்கு - அத்ருஷ்ட பலத்துக்கு
இவ்வே - ஒருவழியு மில்லையாம்;
குலம் உடை - நற்குலத்திற் பிறந்த
கோவிர்தா கோவிர்தா } கோவிர்தனே!
என்று அழைத்தக்கால் } கோவிர்தனே!

என்று (பகவந்நாமத்தையிட்டு)
[அழைத்தால்,
நலம் உடை - (தன் திருநாமத்தைச் சொ
ன்னவர்களை வாழ்விக்கையாகிற)
[நன்மையை யுடைய
நாரணன் - எம்பெருமானுடைய திருநா
[மம் பூண்ட அப்பின்னையினுடைய
தம்மன்னை நரகம் புகான்—,

குறிப்பு:—“தீண்டாவதும்புஞ் செந்நீருஞ் சீயுநரம்புஞ் செறிதசையும்,
வேண்டாநாற்றம் மிகுமுடல்” என்றபடி மாமஸரத்தம் முதலிய மலங்க
ளோடுகூடி வேறுமாயிருக்கிற மாதாபித்ரு சரீரத்தினின்று தோன்றினதா
யும், ‘காரணவஸ்துவக் கிணங்கவே கார்யவஸ்து பிறக்கும்’ என்ற நீதியின்
படி, மாதாபிதாக்களுடைய சுகல் சோணிதங்களாலே பரிணதமாகையாலே
தத்ஸ்வரூபமாகவே யிருக்கிற சரீரத்தோடே கூடினதாயு மிருக்கிற ஜந்து
வைக், கீழ்ச்சொன்னபடியேமிகவும் வேறுமாயிருந்துள்ள சரீரத்தைப்பூண்டு
கொண்டிருக்கிற ஒரு கர்மவச்ய ஜந்துவின்பெயரையிட்டழைத்தால், இம்
மையிற்சிலபயன் பெறினும் ஆமுஷ்மிகத்தில் ஒருபயனும் பெறமுடியாது
என்பது முன்னடிகளின் கருத்து. மூன்றாமடியில், குலம்—இடைக்குலம். (.)

நாடு நகரு மறிய மானிடப் பேரிட்டுக்

கூடி யழுங்கிக் குழியில் வீழ்ந்து வழக்காதே
சாடிநப் பாய்ந்த தலைவா தாமோ தராவென்று
நாடுமின் நாரணன் தம்மன்னைநர கம்புகான்.

(௬)

நாடும் - குக்ராமங்களிலுள்ள ஸாமான்ய
[ஜ்ஞானிகளும்
நகரும் - நகர வாஸிகளான விசேஷஜ்ஞா
[னிகளும்
அறிய - (‘இவன் உயர்ந்தவன்’ என்று)
[அறியும்படி,—
மானிடர் } (கூடாந்) மறுஷ்யர்கள்
பேர் இட்டு } பெயரையிட்டு
கூடி - அவர்களோடு கூடி
அழுங்கி - ஒளி மழுங்கி
குழியில் வீழ்ந்து - (அவர்கள் விழுந்த) கு
[ழியிலே விழுந்து

வழக்காதே - தவறிப் போகாமல்,
சாடு - ‘சகடாஸூரன்
இற - முறியும்படி
பாய்ந்த - உதைத் தருளின
தலைவா - பெரியோனே!’ (என்றும்)
தாமோதரா } ‘தாமோதரனே!’ என்றும்
என்று }
நாடுமின் - வாழ்த்திக்கொண்டு திரியுங்கள்,
(இங்ஙனே யாகில்),
நாரணன் தம்மன்னை நரகம் புகான்—.

குறிப்பு:—“நாடு நகருமறிய” என்கிறவிது ஈற்றடியில், “நாடுமின்” என்ற
வினை முற்றோடு இயையும். அழுங்கி ஆத்துமாவுக்கு இயற்கையாயுள்ள ஸ்வ
ரூப ப்ரகாசம் மழுங்கி என்றபடி.

இப்பாட்டின் பெரியஜீயருரை அச்சுப்பிரதிகள் பலவற்றிலும், “அவர்
களோடேகூடி அவர்கள்பக்கஸிலே கால்தாழ்ந்து அவர்கள்விழுந்த குழியி
லே விழுந்து தவற வர்த்தியாதே” என்று காணப்படுதலால், அழுங்கி என்ப
தற்கு, (‘அவர்கள்பக்கஸிலே’ கால்தாழ்ந்து’ என்பது பொருளாமென்று
சிலர் மயங்குவர்; அதற்கு அதுபொருளல்ல; அவ்வச்சுப்பிரதிகளில், “கால்

தாழ்ந்து" என்றதற்குப்பின் "ஒளிமழுங்கி" என்கிறவாக்கியம்விடுபட்டதென்றானாக. பிராசீக தாளகோசங்களில் அதனைக்காண்க. "அவர்கள் பக்கலிலே கால் தாழ்ந்து" என்கிறவிது, "அவர்களோடே கூடி" என்கிற ஸ்வவாக்யத்திற்கே விவரணமாய்க்கிடக்கிறது; இந்த ஸைலி, அதுபவத்தினால் அறியப்படவேண்டும். குழி—நரகக் குழி. ... — ... (சு)

மண்ணிற பிறந்து மண்ணாகும் மானிடப் பேரிட்டங்
கேண்ணமொன் றின்றி யிருக்கு மேழை மனிசர்காள்
கண்ணுக் கீனிய கருமுகில் வண்ணன் நாமமே
நண்ணுமின் நாரணன் தம்மன் னைநர கம்புகாள்.

(எ)

மண்ணில் பிறந்து - மண்ணிலின்று மு
[ண்டாய்

ஏழை மனிசர்காள் - அறிவற்ற மறுவ்யர்
[கனே!

மண் ஆகும் - பின்பு மண்ணாய் விடுகிற
மானிடர் - அல்ப மறுவ்யர்களுடைய
பேர் இட்டு - பெயரை (த்தங்கள் பின்னைக்
[ருக்கு) இட்டு,

கண்ணுக்கு - கண்ணால் காண்கைக்கு
இனிய - போக்யனாயும்
கரு முகில் - காளமேகம் போன்ற
வண்ணன் - நிறத்தை யுடையனாயுமுள்ள
[எம்பெருமானுடைய

அங்கு - ஆமுஷ்டிக பலத்தில்
எண்ணம் ஒன்று } ஒரு விசாரமுமற்றிருக்
இன்றி இருக்கும் } கிற

நாமமே - திருநாமத்தையே
நண்ணுமின் - விருப்பி யிற்குள்ளு;
நாரணன் தம்மனை நரகம் புகாள்—.

குறிப்பு:—"மண்ணாய் நீரெரிகால் மஞ்சலாவு மாகாசமுமாய் புண்ணு
ராக்கை" "மஞ்சசேர்வானெரி நீர் நிலங் காலிவை மயங்கி நின்ற அஞ்ச
சேராக்கை" என்றபடி-தேஹத்திற்குப் பஞ்சபூதங்களும் உபாதாநமாகிலும்
அவற்றுள் பார்த்திவபாகமே [—அதாவது மண்பாகம்] அதிகபாயிருப்பது
பற்றி, அம்மண்ணில் நின்றும் தேஹத்துக்கு உற்பத்தி யென்பார், "மண்
னிற பிறந்து" என்றார்.

தேஹம் உருக்குகீர்தால், 'காரியத்திற்குக் காரணத்திலே லயமாகக்கட
வது' என்ற முறைமையின்படி-மறுபடியும் மண்ணாய்ப்போகக் கடவதான
மைபற்றி, "மண்ணாகும்" என்றார். அங்கு—பரமபதத்திலே என்றபடி. (எ)

நம்பி பிம்பியென்று நாட்டு மானிடப் பேரிட்டால்
நம்பும் பிம்புமேல் லாம்நாலு நானி லுழங்கிப்போம்
செம்பெருந் தாமரைக் கண்ணன் பேரிட் டழைத்தக்கால்
நம்பிகாள் நாரணன் தம்மன் னைநர கம்புகாள்.

(அ)

நம்பி பிம்பி } நம்பி என்றும் பிம்பி என்
என்று } அம்
நாடு மானிடர் } கூடாந்ரம நுஷ்யர்களு
பேர் } டைய பெயரை
இட்டால்-(உருக்கன்பின்னைகளுக்கு நீங்கள்)
இட்டால்

அருங்கிப்போம் - அழிந்துபோம்;
செம்பெரு } சிவந்தும் பெருத்து யிருக்
தாமரை } கிற தாமரைப்பூப்போன்ற
கண்ணன் - திருக்கண்களையுடைய எம்பெ
[ருமானுடைய

நம்பும் பிம்பும் } "நம்பி" 'பிம்பி' என்னும்
எல்லாம் } பெயர்களுக்கு அடியான
[முதன்மையெல்லாம்
நாலு நாளில் - நாலுநாள்களுக்குள்

பேர் இட்டு - திருநாமத்தை இட்டு
அழைத்தக்கால் - அழைத்தால்
நம்பிகாள் - (அறிவினால்) குறைவற்றவர்
[கனே!
நாரணன் தம்மனை நரகம் புகாள்—.

குறிப்பு:—நம்பி என்னுஞ்சொல், 'குறைவற்றவன்' என்னும் பொருளையுடைய தாதல்பற்றி, 'இப்பெயரை நமது பிள்ளைக்கு இட்டால் ஒரு குறையுமின்றிப் பூர்ணனாயிருப்பன்' என நினைத்து அப்பெயரை இடுகிறவர்களைக் குறித்து ஏசுகுரார் இப்பாட்டில்.

பிம்பி என்பதற்கு (இங்கு) ஒரு பொருளில்லை. இச்சொல் எப்படி பொருளற்றதோ, அப்படியேதான் நீங்கள் விரும்பியிருக்கிற நம்பி என்கிற சொல்லும் பொருளற்றது என்று கேட்கக்கூடியாய், நம்பிக்கு எதிர்த்தட்டாக ஒரு பிம்பியை அருளிச் செய்கிறானென்க. இங்ஙனே வெறுப்புத் தோற்றச் சொல்லுமிடங்களி லெங்கும், கூட மற்றொரு சொல் பொருளின்றி வழங்கப்படுவது உலகவியற்கை; (உதாரணம்;) ஒருவன் 'உப்பு உளதோ?' என்று ஒருவனைக் கேட்டால், அதற்கு அவன் வெறுப்புக்கொண்ட காலத்தில் "உப்பு மில்லை, பப்பு மில்லை" என்று கூறுவான்; அது போலவே, இங்கும் நம்பி என்னும்பெயரில் வெறுப்புக்கொண்ட ஆழ்வார், பிம்பி என்ற மற்றொரு பொருளில்லாப் பெயரைக் கூடவினைத்துக் கூறுகின்றார்.

நெடுங்காலக் குறைவற்று வாழவேணுமென்னும் விருப்பத்தினால், நம்பி, பிம்பி, என்றற்போலச் சிலகாட்டுமானிடப்பெயர்களைத் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு இட்டால், இதனால் அவர்கள் தங்கள் வாழ்தாளுள்ளவளவுங் குறைவொன்றுமின்றி யிருப்பார்கள் என்கிற எண்ணம் தமது மூடத்தனத்தினாலுண்டாவதேயாம்: "வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தே நிற்பரென்பதில்லை" என்ற ஆழ்வாராருளிச்செயலின்படியே அந்த வாழ்ச்சி நாலுநாளில் கெட்டுப்போம் என்குரார்.

"நம்பும் பிம்புமெல்லாம்" என்றது-நம்பி, பிம்பி என்ற பெயர்களின் பகுதியை யெடுத்துக்காட்டியபடி. நம்பி என்பது, பண்பி; நம்பு என்பது, பண்புப்பெயர். நம்பி-நிறைந்தவன்; நம்பு-நிறைவு. 'நம்பி' என்னும் பெயர்க்கு 'நம்பு' என்பதைப்பகுதியாகக் கூறுவது-ஒருவனைக் கவிமரபு என்பர். இவ்வுபதேசம் விண்போகமைக்காக அவர்களைப்புகழ்ந்து விளிக்கிறார் 'நம்பிகளர்!' என்று.

ஊத்தைக் குழியி லமுதம் பாய்வது போலுங்கள்
முத்திரப் பிள்ளையை யென்முசில் வண்ணன் பேசிட்டேக்
கோத்துக் குழைத்துக் குணை மாடித் திரிமினே
நாத்தகு நாரணன் தம்மன் னைநர கம்புகளர்.

(க)

ஊத்தைக் குழியில் . அசுத்தமானதொரு
[குழியிலே
அமுதம் பாய்வது } அம்ருதம்டாய்ந்தார்
போல் } போலே
உள்ள - உங்களுடைய
முத்திரப் பிள்ளையை . அசுத்தனான பின்
[னைக்கு
என் . எனக்குத் தலைவனும்

முசில் வண்ணன் - காளமேகம்போன்ற
திருநிற்த்தையுடையனுமான எம்
பெருமானுடைய
பேர் இட்டு - திருநாமத்தை நாமகரணம்
[பண்ணி
(அதனால் அப்போதே நீங்கள் எம்
பெருமானுடைய பரிசுறமாகப்
பெற்று)

கோத்து குழைத்து - (அவ்வெம்பெருமா	திரியின் - திரியுங்கள்;
[னோடு) கூடிக்கலந்து	(இப்படியாகில்);
(அதனானுண்டாகும் ஆநந்தத்துக்	நாதகுமார } நாவிலால் துதிக்கத்தக்க நா
குப்போக்குவிடாக)	ணன் } ராயணனுடைய பெயரைப்
குணால் ஆடி - குணலைக்கூத்தாடிக்கொ	[பூண்ட அப்பின்னையினுடைய
[ண்டு]	தம்மன்னை நரகம் புகான்—.

குறிப்பு:—பரமபாவநமாகிய எம்பெருமான் திருநாமத்தைப் பரமமே பரான மானிடமக்களுக்கு இடுவது-அசுத்தமாகிய ஒரு எச்சிற்குழியில் அம் நுதத்தைப் பாய்ச்சுவதை ஒக்குமென்க. ஊத்தைக்குழியில் அமுதம் பாய்ந்தால், அவ்வமுதந்தானும் அத்தோடொக்க அசுத்தமாய் அபோக்யமாயொழியும்; எம்பெருமானுடைய திருநாமமோவென்றால் அவ்வனன்றியே தனக்கு ஒருஸ்பர்சதோஷமில்லாதபடி தான் புகுந்தவிடத்தையும் பரிசுத்தமாக்கிவிடக் கூண்பரிக்கராவ்றயமாம்படிபண்ணுமென்று அமுதத்திற்காட்டில் திருநாமத்திற்கு வாசி அறியத்தக்கது.

இப்படி தமது பிள்ளைகளுக்கு எம்பெருமான் திருநாமத்தை நாமகரணம்பண்ணும்போதே தாம் அவ்வெம்பெருமானுக்கு அந்தரங்ககூதர்களாக ஆவதனால், அவனோடு கூடிக்கலந்து களித்துத் திரியப்பெறுவர். குணலைக்கூத்தாவது - ஆநந்தத்துக்குப் போக்குவிடாகத் தலைமீழாக ஆடுவதொரு கூத்த. ஆநந்தம் தலைமண்டைகொண்டால் மெய்மறந்து கூத்தாடும்படி யாகுமென்பதைத் திருவாய்மொழியில் “மொய்ம்மாம் பூர்பொறிற்பொய்கை” என்றதிருமொழியினால் அறிக. கோத்துக்குழைத்து-ஒருபொருட்பன்மொழி; “கூடிக்கலந்து” என்பதுபோல. குழைத்து என்கிறவிது-‘குழைந்து’ என்ற “தன்வினைப்பொருளில்வந்த பிறவினை. “நாத தகும்” என்பதற்கு, ‘பிள்ளைக்குத் திருநாமத்தையிட்டு அத்தைப்பலகாலுஞ் சொல்லுகையாகிறவிது’ உங்கள் நாவுக்குச்சேரும்’ என்று முரைப்பர். ... (க)

கீரணி மால்திரு நாம மேயிடத் தேற்றிய
வீரணி தோல்புகழ் விட்டு சித்தன் விரித்த
ஓரணி யோண்டயி ழொன்பதோ டொன்றும் வல்லவர்
பேரணி வைகுந்தத் தேன்றும் பேணியிருப்பரே. (க௦)

கீர் - கல்யாணகுணங்களை	ஓர் அணி - (கற்பார்க்கு) ஒப்பற்ற ஆபர
அணி - ஆபரணமாகவுடையனும்	[ணப்போன்றவையும்
மால் - (அடியார்ப்பக்கல்) வ்யாமோஹமு	ஒண் தமிழ் - அழகியதமிழ்ப்பாஷையுமா
[டையனுமான எம்பெருமானுடைய	[யிருந்துள்ள
திரு நாமமே - திருநாமத்தையே	ஒன்பதோடு } இப் பத்துப் பாட்டுக்களை
இட - (சும் தம் பிள்ளைகளுக்கு) இடம்படி	ஒன்றும் } யும்
தேற்றிய - உபதேசித்தருளினவரும்	வல்லவர் - ஒதவல்லவர்கள்
வீரம் அணி - (இந்திரியங்களை வெல்லு	பேர் அணி - பெரியதும் அழகியதுமான
கையாகிற) வீரப்பாட்டை ஆபர	வைகுந்தத்து-ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்
ணமாகவுடையவரும்	என்றும் - எந்நாளும்
தொல் புகழ் - சாச்வதமான கீர்த்தியையு	பேணி இருப்பர் - (எம்பெருமானுக்கு)மங்
[டையவருமான	கனா சாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு
விட்டுசித்தன் - பெரியாழ்வார்	வாழப்பெறுவர்.
விரித்த-விரிவாக அருளிச்செய்தவையும்	

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, எ - திரு - தங்கையைமூக்கும். ௩௨௯

குறிப்பு—எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களையே தந்தம்பிள்ளைகளுக்கு நாமகரணம்பண்ணும்படி நாட்டாரைநோக்கி உபதேசித்த பெரியாழ்வாரரு னிச்செய்த இப்பத்துப்பாட்டையும் ஓதவல்லவர்கள் பரமபதத்தில் எம்பெரு மானுக்குப் பல்லாண்டுபாடப்பெறுவர் என்று இத்திருமொழி சுற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகின்றார். மால்-பெரியோனுமாம், தேற்றுதல்-அறி வித்தல், தெளிவித்தல். வீரம் + அணி; வீரணி; தொகுத்தல் விகாரம். (௧௦)

அடி:—காசும் அங்கொரு உச்சி மானிட மல நாடு மண் நம்பி ஊத்தை சீரணி தங்கை.

ஆளுந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஏழாந்திருமொழி.
தங்கையைமூக்கும்.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில் சேதந் திருந்துகைக்கு உறுப்பான ஹிதத்தை உபதேசித்தபின்பு, மறுபடியும் எம்பெருமான், உகந்தருளின திருப்பதிகளில் எழுந்த ருளி நிற்கிற நிலையை அநுபவிக்கவேணுமென்னு மாசை கிளர்ந்து, கங்கைக்கரையி லுள்ள திருக்கண்டங்கடி நகரிலே பல அவதாரகுண சேஷ்டி தங்கனெல்லாம் நன்கு விளங்கும்படி எழுந்தருளி நிற்கிற புருஷோத்தமனை அநுபவியா நின்றுகொண்டு, அவ் வெம்பெருமானிற்காட்டில் அவன்-எழுந்தருளியிருக்கிற தேசமே ப்ராப்யத்தில் சரமா வதியாகையாலே, அத்தேசத்தினுடைய வைபவத்தையும் பலபடியாகப்பேசி அநுபவிக்கிறார், இத்திருமொழியில்.

தங்கையை மூக்குந் தமையனைத் தலையுந் தடிந்தவேந் தாச ரதிபோய்
எங்குந் தன்புக ழாவிருந் தரசாண்ட வெம்புகு டோத்தம் னிருக்கை
கங்கைகங் கையென்ற வாசகத் தாலே கடுவினை களைந்திட சிற்சுங்
கங்கையின் கரைமேற் கைதொழி நின்ற கண்டமென் னுங்கடி நகரே. (௧)

கங்கை கங்கை என்ற } 'கங்கை, கங்கை'
வாசகத்தாலே } என்ற சப்தத்தை
[ச்சொல்லுவதனால்

கடு வினை-கடிநமான பாபங்களை
களைந்திட கிற்கும் - ஒழிக்கவல்ல
கங்கையின் - கங்காநதியினுடைய
கரை மேல் - கரையிலே
கை தொழி நின்ற - (பக்தர்கள்) கைகூப்
[பித் தொழும்படியாக நின்ற
கண்டம் என்னும்-'கண்டம்' என்னும் பெ
[யரையுடைய

கடி நகர் - சிறந்தநகரமானது
(எது வென்னில்;—)

தங்கையை - (இராவணனுடைய) தங்கை
[யாகிய சூர்ப்பணகையினுடைய

மூக்கும்-மூக்கையும்

தமையனை - (அவளுடைய) தமையனான
[ராவணனுடைய

தலையும் - தலையையும்

தடிந்த-அறுத்தொழித்தவனும்

போய் - (அயோத்திராமனாக்கு) எழுந்த
[தருளி

எங்கும் - நாட்டங்கிலும்

தன் புகழா - தன்னுடையகீர்த்தியேயாம்

[படி
இருந்து - (பதினோராயிரம்ஸம்வதஸாம்)
[எழுந்தருளியிருந்து

அரச ஆண்ட - ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்த
[ருளினவனும்

எம் - எமக்குத்தலைவனுமான்

தாசரதி - இராமபிரானுவிய

எம் புருடோத்தமன்-எமது புருஷோத்த
[மப்பெருமானுடைய

இருக்கை - வாஸஸ்தாகமாம்.

குறிப்பு:—தங்கைமூக்கைத்தடிந்த விவரமும், அதன்மேல் 'தோன்றும் ஆக்ஷேபத்திற்குப் பரிஹாரமும், கீழ்-என்னுதன் தேவியில் எட்டாம்பாட்டி னுரையிற் கூறப்பட்டது. தாசரதி-வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். [எங்கூந் தன்புகழா |இத்யாதி.] “ராரொராராரொ ராரஜதி ஸ்ரஜாமாஸிவநு க்யாஃ | ராஸிவ-ஞகம் ஜமடிவ-ஞக ராரொ ராஜம் ஸ்ரஸாலதி ||” என்றச்சீலோகம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. புருடோத்தமன்-திருக்கண்டங்கடி நகரில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானுடைய திருநாமம். இருக்கை-தொழிலாகுபெயர்.

பின்னடிகளின்கருத்து;—ஏதேனுமொரு குளத்தில் நீராடுமவர்கள் அந்த நீரைக் கங்கையாக நினைத்து, ‘கங்கை, கங்கை’ என்று உச்சரித்தால் உடனே அவர்களுடைய பெருப்பெருத்த பாபங்களையெல்லா மொழிக்கும்படியான பெருமைபொருந்திய கங்கையின் கரையிலுள்ள கண்டமென்கிற நகரவிசேஷமென்பதாம்.

திருக்கண்டங்கடிநகர்-வடநாட்டுத்திருப்பதிகள் பனிரண்டினுள் ஒன்று; கண்டம் என்னுமில்வளவே இத்திருப்பதியின்பெயர்; கடி என்னுஞ்சொல் இங்குச் சிறப்புப்பொருளது. “மத்தார் கடல் கடைந்து வாநோர் கமுத ளித்த, அத்தா வெனக்குன்னடிப்போதில்-புத்தமுதைக், கங்கைக் கரைசேருவ் கண்டத்தாய் புண்டரிக, மங்கைக் கரைசே வழங்கு” என்ற ஐயங்கார் பாடலில் “கண்டத்தாய்” என்றவழி நோக்கத்தக்கது. ... (க)

சலம்போதி யுடம்பில் தழலுமிழ் பேழ்வாய்ச் சந்திரன் வெங்கதி ரஞ்ச மலர்ந்தேழர் தனைவு மணிவண்ண வுருவின் மால்புரு டோத்தமன் வாழ்வு நலந்திகழ் சடையான் முடிக்கோன்றை மலரும் நாரணன் பாதத் துழாயுந் கலந்திழி புனலாற் புகர்படு கங்கைக் கண்டமென் னுங்கடி நகரே. (உ)

நலம் திகழ் - (எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீபா
ததிர்த்தத்தை வலிக்கின்றமையா
லுண்டான, நன்மை விளங்கா நிற்
[கிற.
சடையான் - ஸ்டையையுடையான சிவ
[பெருமானுடைய
முடி - தலையில் (அணியப்பெற்றுள்ள)
கொன்றை மலரும் - (செந்நிறமுடைய)
[கொன்றைப்பூவோடும்
நாரணன் - (அச்சிவபிரானுக்குந் தலைவ
[னான) நாராயணனுடைய
பாதத் துழாயும் - திருவடிகளிற்புனைந்த
(பசுனமகிற்றமுடைய) திருத்துழா
யோடும்
கலந்து - சேர்ந்து
இழி - ஆகாசத்தில் நின்றும் பூமியில்
[இழிந்து வெள்ளமிடா நின்ற
புனலால்-ஐலத்தினால்
புகர்படு - விளங்காநின்றான்
கங்கை - கங்கைக்கரையிலுள்ள
கண்டமென்னும் கடி நகர்—;
சலம் - ஐலத்தை
பொதி - பொதித்துக்கொண்டிருக்கிற

உடம்பின் - வடிவையுடைய
சந்திரன் - சந்திரனும்,
தழல்-நெருப்பை
உமிழ்-உமிழாநின்றான்
பேழ் - பெரிய
வாய் - கிரணங்களையுடையனும்
வெம் - வெம்மையையே இயல்வாகவுடை
[யனுமான
கதிர்-ஸூர்யனும்
அஞ்ச - அஞ்சும்படியாக
மலர்ந்து எழுந்து - மிகவும்பரம்பினச்சீரத்
[தையெடுத்துக்கொண்டுகொள்ளு
அணவு - (அந்த சந்தரஸூர்யர்களுடை
ய இருப்பிடத்தைச்) சென்று கிட்
முன.
மணி வண்ணம் } நீலமணிபோன்ற நிறம்
உருவின் } பொருந்திய வடிவையு
[டையவனும்.
மால் - (அடியார்ப்கல்) வ்யா மோஹமு
[டையவனுமான
புருடோத்தமன் - புருஷோத்தமன்
வாழ்வு-வாழ்மிடம்,

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, எ - திரு - தங்கையைமுக்கும். நடிக

குறிப்பு:—எம்பெருமான் மாவலிகையில் நீரேற்றுப்பெற்று உலகளக்கத் தொடங்கி ஓங்கியுயர்ந்த போது சந்திரஸூரியர்கள் “இதுவென் புகுந்திங் கந்தோ” என்றும்போல அஞ்சினராம்; அப்படி அவர்கள் அஞ்சும்படி. மிம்மி வளர்ந்த எம்பெருமான் பொருந்தி யெழுந்தருளி யிருக்குமிடம் கண்டமென் னுங்கடிநகரென்க. சந்திரன் அம்ருதமயமான கிரணங்களை யுடையவனாதலால், சலம்பொதியுடம்பினனாகக்கூறப்படுவன். பேழ்-பெருமை. “சலம்பொதியு டம்பிற் சந்திரன், தழுவிமிழ்பேழ்வாய் வெங்கதிர்” என இயைத்துரைக்க ப்பட்டது.

பின் ஒன்றரையடிகளால், கங்கையை வருணிக்கின்றார்:—இக்கங்கை முத லில் எம்பெருமானது திருவடியினின்றும் பெருகிப்பின்பு சங்கரன்சடையி னில்தங்கி, ஆகாசத்தில் நின்றும் நிலவுலகத்தில் பிரவலித்தமையால், எம்பெ ருமானுடைய பாதத்தொய் மலரோடும் சிவபிரானுடைய முடிக்கொன் றைமலரோடுங்கலந்து பசுமைநிறமும் செந்நிறமுமாகத் தோற்றுகின்ற நீர்ப் பெருக்கினால் விலகணமானதொருபுகரைப்பெறுமென்க. “நலந்திகழ்” என் பதைச்சடையோடும் இயைக்கலாம், சடையானேடும் இயைக்கலாம். எம்பெ ருமானுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைத் தனக்குத்தூய்மை வினைக்குமதாகப்பாதி பத்திபண்ணித்தலையால் தரிக்கைக்கு மேற்பட்ட நன்மையில்லையிறே சடை யானுக்கு. (உ)

அதிர்முக முடைய வலம்புரி குமிழ்த்தி யழலுமி ழாழிகோண் டெறிந்தங் கேதிர்முக வசூர் தலைகளை யிடறு மெம்புரு டோத்தம னிருக்கை சதுமுகன் கையிற் சதுப்புயன் றுளிற் சங்கரன் சடையினில் தங்கிக் கதிர்முக மணிகோண் டிழிபுனற் கங்கைக் கண்டமென் னுங்கடி நகரே.

(எம்பெருமானுடைய திருவடியை
விளக்குகிறபோது,
சதுமுகன் } சதுர்முக ப்ரஹ்மாவினுடைய
கையில் } கையிலும்
சதுப்புயன் } சதுர்ப்புஜனை எம்பெருமா
தாளில் } னுடைய திருவடியிலும்
(பின்பு,
சங்கரன் சடை } சிவபெருமானுடைய
யினில் } டையிலும்
கதிர் - ஒளியை யுடையனவும்
முகம் - சிறந்தவையுமான
மணி-ரத்தங்களை
கொண்டு - கொழித்துக்கொண்டு
இழி-இழிகிற
புனல்-தீர்த்தத்தை யுடைய
கங்கை-கங்கைக் கரையிலுள்ள

கண்ட மென்னும் கடி நகர்--;
அங்கு-உலகமளந்த அப்போதி,
அதிர்முகம் } முழங்காநின்ற முகத்தையு
உடைய } டைய
வலம்புரி - ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை [யும்
குமிழ்த்தி-திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதி
அழல் உமிழ்-நெருப்பை வீசாநின்றவன்
ஆழிகொண்டு } திருவாழியை யெடுத்துவி
ளறித்து } ட்டெறித்தும்,
எதிர்முகம்-(போர் செய்வதாக) எதிர்த்த
[முகத்தை யுடைய
அசூர்-அஸூரர்களுடைய
தலைகளை-தலைகளை
இடறும்-உருட்டியருளின
எம் புருடோத்தமன் } எமது புருஷோத்த
கிருக்கை } மனுடைய வாஸஸ்
[தானமாகும்.

குறிப்பு:—திருமால் உலகமளந்த காலத்தில் மேலே ஸத்ய லோகத்திற் சென்ற அப்பிரானது திருவடியைப்பிரமன் தன் கைக்கமண்டலத்தித்தத்தார்

சமுவிளிளக்க, அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தமாகப்பெருகத் தேவலோகத்திலிருந்த ஆகாய கங்காநதியை, ஸுபிரயகுலத்துப்பகிரத சக்ரவர்த்தி கபிலமுனிவனது கண்ணின் கோபத்திக்கு இலக்காகி உடலெரிந்து சாம்பலாய் நற்கதியிழந்த தனது மூதாதையரானஸகரபுத்திரர் அறுபதினாயிரவரைநற்கதிபெறுவிக்கும் பொருட்டு நெடுங்காலத்தவஞ்செய்து மேலுலகத்திலிருந்து கீழுலகத்துக்குக் கொணர்கையில், அவனது வேண்டுகோளாற்றிவாரான் அந்நதியைமுடியின் மேல்ஏற்றுச்சிறிது சிறிதாகப் பூமியில் விட்டனன்னவரலாறு அறியத்தக்கது.

ஒங்கி உலகளந்தருளும்போது நமசிமுதலிய அசுரர்கள் “என்னிது மாயமென்னப்பனறிந்திலன், முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாய்” என்று தடைசெய்ய, அப்போது சங்கை முழக்கியும், ஆழியை ஏறிந்தும் அவர்களைத் துலைத்தருளினமை முன்னடிகளிற் கூறியது. “சூழித்தி” “ஏறிந்து” என்றனையெச்சமிரண்டும், “இடறும்” என்றபெயரெச்சத்தோடுமேயுமும், இம்முன்னடிகளிற்கூறிய வரலாறு, ஸாதாரணமாகத் தேவாஸுரபுத்தகாலங்களில் நடந்ததாகக்கொள்வதுவகடும். “துலைக்கையிடறும்” என்றது அவர்களைத் துலைத்தமையைக் கூறியவாறு. (௩)

இமையவரிமமாந் திருந்தா சாள வேற்றுவந் தேதிர்போரு சேனை நமபுரம் நணுக நாந்தகம் விசிறு நம்புரு டோத்தமன் நகர்தான் இமவந்தந் தொடங்கி யிருங்கட லளவு மிருகரை யுலகிரைத் தாடக் கமையுடைப் பெருமைக் கங்கையின் கரைமேற் கண்டமென் னுங்கடி நகரே.

இமவந்தம் தொடங்கி-இமயமலையின் உச்சி	இமமாந்து இருந்து - அஹங்காரப்பட்டுக்
[சமுதந்தகொண்டு]	[கொண்டிருந்து]
இரு கடல் அளவும் - பெரியகடல் வரைக்	அரசு ஆன - ராஜ்யம் கிர்வஹிப்பீதற் காக
(கும்)	[வும்,
இரு கரை - இரண்டு கரையிலுமுள்ள	ஏற்றுவந்து எதிர் } துணிந்து வந்து (தன்
உலகு - உலகத்தவர்கள்	பொரு சேனை } மேலும் அத்தேவர்கள்
இரைத்து-ஆரவாரித்துக்கொண்டு	மேலும்) எதிர்த்து போர் செய்கிற
ஆட - நீராட,	(அஸுர ராக்ஷஸ்) ஸேனையானது
கமையுடை } (அவர்களுது பாபங்களைப்)	நமபுரம் - யமலோகத்தை
பெருமை } பொறுக்கையால் வந்த பெ	நணுக-கிட்டுவக்காகவும்
[ருமையை யுடைய	நாந்தகம் - நந்தக மென்னும் வானை
கங்கையின் கரை } கங்கைக் கரையில்	விசிறு - வீசா நிற்குமவனும்
மேல் }	நம் - நமக்குத் தலைவனுமான [ருடைய
கண்டம் என்னும் கடி நகர்—;	புருடோத்தமன்-புருஷோத்தமப் பெருமா
இமையவர்-(இந்திரன்முதலிய)தேவர்கள்	நகர் - நகரமாகும்.

குறிப்பு:—அசுரர்களு மரக்கர்களும் இந்திரன்முதலிய தேவர்களைக்குடியிருக்கவொட்டாதபடி அலைத்து அடர்த்து எதிர்த்து போர்புரியப்புக, அப்போது எம்பெருமான் இந்திராதிதிகளுக்குப் பக்சுபாதி பாயிருந்து அவர்களை இடையூறின்றி அரசாள்விக்குமாறு அவ்வசுரர் மீது தனதுநந்தகவாளீசி பெறிந்து அவர்களையொழித்தமைமுன்னடிகளிற்கூறியது. இமமாந்திருக்கை

பேரியாழ்வார் திருமொழி - ௪ - பத்து, ௭ - திரு - தங்கையைமூக்கும். ௨௩௩

பாவது—“கண்டவாற்றால் தனதேயுலகென நின்றான்” என்றதோல விற்பிறுக்கை. “அரசாள—நாந்தகம்விசி” என இயையும். ஏற்றுவந்து— என்றுவந்து; அஹங்கரித்துவந்து. நாந்தகம்—நீட்டல் விகாரம். நகர்தான்= தான்—அசை.

இமவந்தந் தோடங்கி யிருங்கடலளவும்—“சூலெக-தெஹெலிவல” என்பது வடசொல்வழக்கு. லிமவத்பர்வதத்தின் உச்சிதொடங்கிப்பெரிய கடலளவும் இரண்டு கரையிலுள்ள லோகத்தாருந்திரண்டு ஆரவாரித்துக் கொண்டு வந்து நீராட, அவர்களுடைய பாபங்களை யெல்லாம் பொறுத்து அவர்களைத் தூயராக்கும் பெருமையையுடையது கங்கையென்க. கமை—கூழை என்றவடசொல்திரிபு. “கமைபெருமை உடை” எனமாற்றி இயைத்து, (பாவங்களை) கூழிக்கையாகிறபெருமையை யுடைய என்றுரைப்பாருமுளர்.

உழுவதோர் படையு முலக்கையும் வில்லு மோண்குட ராழியுஞ் சங்கும் மழுவோடு வாளும் படைக்கல முடைய மால்புரு டோத்தமன் வாழ்வு எழுமையுங் கூடி யீண்டிய பாவ மிறைப்பொழு தளவினி லெல்லாம் கழுவிடும் பெருமைக் கங்கையின் கரைமேற் கண்டமேன் னுங்கடி நகரே. (௫)

எழுமையும் - ஏழு ஜம்மங்களில்
கூடி யீண்டிய - சேர்ந்து திரண்ட
பாவம் எல்லாம்-பாபங்களை யெல்லாம்
இறைப் பொழுது } ஆண்காலத்துக் குள்
அளவீனில் } ளே
கழுவிடும் - போகி விடும்படியான
பெருமை-பெருமையையுடைய

உலக்கையும் - உலக்கையையும்
வில்லும் - ஸ்ரீ சார்ங்கத்தையும்
ஒண் சுடர்-அழகிய தேஜஸ்ஸையுடைய
ஆழியும்-திருவாழியையும்
சங்கும்-ஸ்ரீ பாஞ்ச ஜயந்தையும்
மழுவொடு-கோடாலியையும்
வாளும்-சந்தக வாளையும் [னும்]

கங்கையின் கரைமேல்; படைக்கலம் உடைய-ஆயுதமாக வுடையவ
மால்-ஸ்ரீவேச் வரனுமான [ன்
உழுவது ஓர் படையும்-உழுவதற்கு உரிய புருடோத்தமன்-புருஷோத்தமப் பெருமா
[கருவியாகிய கலப்பையையும் வாழ்வு-எழுந்தருளி யிருக்குமிடம்.

குறிப்பு:—கலப்பையும் உலக்கையும்-பலராமாவதாரத்திலும், மழு-பரசு ராமாவதாரத்திலுங்கொள்ளப்பட்ட ஆயுதங்களென்க. படைக்கலமுடைய= படை, கலம், உடைய என்று பிரித்து, (இவற்றை) ஆயுதமாகவும்ஆபரணமாகவுமுடைய என்று முரைக்கலாம்.

அநேக ஜம்மஸஞ்சிதமான பாவங்களினைத்தையும் ஒரு நொடிப்பொழு தில்ஒழித்துவிடும்படியான பெருமையையுடையது கங்கைஎன்பதுபின்னடி. கழுவிடும்—கழுவிடும். (௫)

தலைப்பெய்து குழறிச் சலம்போதி மேகஞ் சலசல பொழிந்திடக் கண்டு மலைப்பெருங் குடையால் மறுத்தவன் மதுரை மால்புரு டோத்தமன் வாழ்வு அலைப்புடைத் திரைவா யருந்தவ ஞ்சிவ ரவிர தங்குடைந் தாடக் கலப்பைகள் கொழிக்குங் கங்கையின் கரைமேல் கண்டமேன் னுங்கடி நகரே.

அரு தவமுனிவர் - அரிய தவங்களைப்புகிற
[தமஹர்ஷிகள்
அலைப்பு உடை-அலைத்தலைபுடைய [-கரை
யெறியா ரின் றுள்ள]
திரைவாய்-அலையிலே
அவபிரதம் குடைந்து } அவப்ருதஸ்நாநம்
ஆட } பண்ண,
(பிறகு பெருக்காறாய்)
கலப்பைகள் கொழிக்கும் - (யாகபூமியிலு
ண்டாண்) கலப்பை முதலிய உப
கரணங்க ளெல்லாவற்றையும் எடு
த்துத் தள்ளிக்கொண்டு போகா ரி
[ற்கிற
கங்கையின் கரை மேல்
கண்டம் என்னும் கடி நகர்—;

சலம் - (கடலிலுள்ள) ஜலத்தை
பொதி - பொதித்து கொண்டிராரின்ற
மேகம்-மேகங்களானவை [து கிட்டி
தலைப் பெய்து-(திருவாய்ப் பாடியில்) வந்
குமுதி-கர்ஜனை பண்ணி [ழை பொழிய
சல சல பொழிந்திட-சளசள வென்று ம
கண்டு - (அதைக்) கண்டு
மலை-கோவர்த்தந மலையாகிற
பெரு குடையால்-பெரிய குடையாலே
மறுத்தவன்-(அம்மழையைத்) தடுத்தருளி
[னவனும்
மதுரை-திருவட மதுரையில்
மால்-விரும்ப முடையனுமான [மான்
புருடோத்தமன்-பூநீ புருஷோத்தமப்பெரு
வாழ்வு-எழுந்தருளி யிருக்குமிடம்.

குறிப்பு:—முன்னடிகளிற் கூறிய கோவர்த்தநோத்தரணவரலாறு கீழ்ப்
பலவிடங்களில்கிரித்துரைக்கப்பட்டது.சுலசல-ஒலிக்குறிப்பு. மறைத்தவன்
என்றும் பாடமுண்டென்பர்.

பின்னடிகளின் கருத்து:—தபஸ்விகளான மஹர்ஷிகள் பகவத்ஸ்வமரரான
தருபங்களான யாகங்களைக்குறையற அனுட்டித்து, அந்நிமதிநத்தில் அவ
ப்ருதஸ்நாநஞ்செய்ய, அநந்தரம் பெருக்காறாய்ப்பெருகி யாகபூமியிலுள்ள
கலப்பை முதலிய உபகரணங்க ளெல்லாவற்றையும் எடுத்துத்தள்ளிக் கொ
ண்டு போகாநிற்குமதான கங்கைக்கரையிலுள்ள கண்டமென்னுங் கடிநகர்
என்பதாம். அவபிரதம்—வேள்வியின் முடிவிற்கெய்ய வேண்டிய ஸ்நாநம்;
சுலஸ்யம் என்ற வடசொல்விகாரம். ... (சு)

விற்பிடித் திறத்து வேழத்தை முறுக்கி மேலிருந் தவன்மலை சாடி
மற்பொரு தேழப்பாய்ந் தரையனை யுதைத்த மால்புரு டோத்தமன்வாழ்வு
அற்புத முடையவை ராவத மதமு மவரிளம் படியரோண் சாந்துங்
கற்பக மலருங் கலந்திழி கங்கைக் கண்டமென் னுங்கடி நகரே. (எ)

அற்புதம் உடைய - ஆச்சர்யகரமான
ஐராவதம். 'ஐராவதம்' என்னும் (தேவேந்
[திரனது] யானையினுடைய
மதமும் - மதநீரும்,
அவர்-அத்தேவர்கள் (விரும்பத்தக்க)
இள படியர் - இளம்பருவத்தை யுடையார்க
[ளான தேவமாதர்கள் (அணிந்த)
ஒண் சாந்தம் - சிறந்த சந்தநமும்
கற்பகம்மலரும்-(அவர்களது குழலில்சொ
[ருகியிருந்த] கற்பகப் பூக்களும்
கலந்தி - ஒன்று சேர்ந்து
இழி-இழியா ரின் றுள்ள
கங்கை - கங்கையின் கரையில்
கண்டம் என்னும் கடி நகர்—;
வில் பிடித்து } (கம்ஸனுடைய ஆயுதச் சா
இறுத்து } லையிலிருந்த) வில்லைப் பிடி
[த்து முறித்தும்;

வேழத்தை-(குலையாபீடம் என்ற) யானை
[யை
முறுக்கி - பங்கப் படுத்தியும்,
மேல் இருந்தவன்-(அந்த யானையின்) மே
[லிருந்த யானைப்பாகனுடைய
தலை - தலையை
சாடி - சிதறப் புடைத்தும்,
மல் - (சாணுரமுடிக்காதி)மல்லர்களோடு
பொருது - போர் செய்தும்,
அரையனை-உயர்ந்த கட்டிலின்மேலிருந்த
[அரசனாகிய கம்ஸனை
எழப் பாய்ந்து } அவன்மேற் பாய்ந்து (கீ
உதைத்த } மே தள்ளித் திருவடிகளா
[ல்) உதைத்தருளின
மால் புருடோத்தமன் வாழ்வு—.

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, எ - திரு - தங்கையையும்கூடும். ௩௩௫

குறிப்பு:—எவ்வகையினாலாவது கண்ணபிரானை நலிய நினைத்த கம்ஸன் தான் ஒரு ததார்யாகஞ்செய்வதாக, அதற்கு அப்பிரானை உறவுமுறைமையால் அழைக்க, அவ்வண்ணமே கண்ணபிரான் அங்கேற எழுந்தளிச்செய்த செயல்களைக் கூறுவது, முன்னடி. (எ)

திரைபொரு கடல்குழி திண்மதின் துவரை வேந்துதன் மைத்துனன் மார்க்காய் அரசினை யலிய வரசினை யருளு மரிபுரு டோத்தம னமர்வு நிரைநிரை யாக நெடியன யூபம் நிரந்தர மோழக்குவிட் டிரண்டு கரைபுரை வேள்விப் புகைகமழ் கங்கைக் கண்டமேன் னுங்கடி நகரே. (அ)

நெடியன - நீண்டவையா யிராநின் னுள்ள யூபம் - (பசுக்கள் கட்டுகிற) யூபஸ்தம்பம்	துவரை-தவாரகைக்கு வேந்து-தலைவனும், தன் - தன்னுடைய
[களானவை]	
நிரை நிரை ஆக - திரள் திரளாக நிரந்தரம் - இடை விடாமல்	மைத்துனன்மார்க்கு - மைத்துனன்மார்க்கு
ஒழுக்கு விட்டு - நெடுக ஓடா நிற்பதும், இரண்டு கரை } இருபக்கத்துக் கரைகளும் புரை } தம்மிலே ஒத்து	[ளான பாண்டவர்களுக்கு ஆய் - பகஷ்பாதி யாய் நின்ற அரசனை அவிய - துரியோதநாதி ராஜாக்களை அழியச் செய்து
வேள்வி புகை } யாகத்தி லுண்டாகும் புகைமழ் } கைகளால் பரிமளியா நிற்துமான	அரசினை - ராஜ்யத்தை அருளும் - (அப்பாண்டவர்கட்குக்) கொடு [த்தருளினவனும்
கங்கை-கங்கைக் கரையில் கண்டம் என்னும் கடி நகர்--;	அரி - (ஸகலபாபங்களையும்) போக்குமவனு [மான
திரை பொரு - அலையெறியாநின் னுள்ள கடல் குழி - கடலால் குழப்பெற்ற திண்மதின் - திண்மையான மதிள்கோயு [டைய	புரு டோத்தமன் - புருஷோத்தமப் பெரு [மான் அமர்வு - பொருத்தி யெழுந்தருளியிருக்கு. [மிடம்.

குறிப்பு:—முன்னடிகளிற்த் குறித்த வரலாறு கீழ் “மெச்சுது சங்கமிடத் தான்” என்றபாட்டின் குறிப்புரையிற் காணத்தக்கது. அரி—ஹரி;. கங்கையிற் பற்பல யூபஸ்தம்பங்கள் இடைவிடாது நெடுக அடித்துக்கொண்டு ஓடுமென்பது, மூன்றாமடி. யூபம்—யாகப்பசுவைக்கட்டுந்தழி; வடசொல். நிரந்தரம்—வடசொல். இரண்டு கரைபொரு—இரண்டு கரைகளும் ஒருபடிப்பட்ட; இரண்டு கரைகளிலும் என்றவாறு. (அ)

வடதிசை மதுரை சாளக்கி ராமம் வைகுந்தந் துவரை யயோத்தி இடமுடை வதரி யிடவகை யுடைய வேம்புரு டோத்தம னிருக்கை தடவரை யதிரத் தரணிலின் டிடியத் தலைப்பற்றிக் கரைமரஞ் சாடிக் கடலினைக் கலங்கக் கடுத்திழி கங்கைக் கண்டமேன் னுங்கடி நகரே. (ஆ)

தடவரை - (மந்தரம் முதலிய)பெரியமலை	கரை - கரையிலுள்ள
[களானவை]	
அதிர - சலிக்கும் படியாகவும் தரணி—பூமியானது [படியாகவும்	மரம் - மரங்களை
விண்டு இடிய - பிளவுபட்டு இடிந்துவிழும்	சாடி - மோதி முறித்தும்
தலைப்பற்றி - (மரங்களினுடைய) தலையளவுக்கு செல்லக் கிளம்பி	கடல்—(ஒன்றிலுங் கலங்காத) கடலுங்கூட கலங்க - கலங்கும்படி
	கடுத்தி - வேங்குகொண்டு இழி - இழியா நின் னுள்ள

கங்கை-கங்கா தீரத்திலுள்ள
கண்டம் என்னும் கடி. நகர்—;
வட நிசை - வடதிக்கிலுள்ள
மதுரை - மூீ மதுரையும்
சாளுக் கிராமம் - ஸ்ரீ ஸாளுக்ராமமும்
வைகுந்தம் - ஸ்ரீவைகுண்டமும்
துவரை - ஸ்ரீத்வாரகையும்

அயோத்தி - திருவயோத்யையும்
இடம் உடை - இடமுடைத்தான [-விசா
[லமான]
வதரி - ஸ்ரீ பதரிகாச்ரமமுமாகிற இவற்றை
இடவகை உடைய-வாஸஸ்தானமாகவுடை
[யானை
எம் புருடோத்தமன் இருக்கை—.

குறிப்பு:—பகீரதசக்கரவர்த்தி தனது தபோபலத்தினால் கங்கையை இற
க்கிக்கொண்டு வருகிறபோது வந்திழிகிற வேகத்தைச் சொல்லுவன, பின்ன
டிகள். கடுத்தி = கடுமை—வேகம். (க)

மூன்றெழுத் ததனை மூன்றெழுத் ததனால் மூன்றெழுத் தாக்கிமூன் றெழுத்தை
என்றுகொண் டிருப்பார்க் கீரக்கநன் குடைய வேம்புரு டோத்தம னிருக்கை
மூன்றடி நியிர்ந்து முன்றினில் தோன்றி மூன்றினில் மூன்றிரு வாளுன்
கான்றடம் பொழிசூழ் கங்கையின் கரைமேற் கண்டமென் னுங்கடி நகரே. ()

கான் - நறுநாற்றம் கட்டா கின்னுள்ள
தட - பெரிய
பொழில் - சோலைகளினால்
சூழ் - சூழப் பெற்ற
கங்கையின் கரை மேல் கண்டம் என்னும்
கடி நகர்—;
மூன்று எழுத்ததனை—ஆகார, உகார, மகா
ரஸவருபமான 'ஓம்' என்னும் பிர
[ணவத்தை
மூன்று எழுத்ததனால் - ('நிருத்தம்' என்று)
மூன்றகூரமான பெயரை யுடைத்
[தான நீர்வசுப் பரக்கியையாலே
மூன்று எழுத்து ஆக்கி - (மூன்றுபதமாய்
மூன்று அர்த்தத்திக்கு வாசகமாயி
ருக்கும்) மூன்றெழுத்தாடிப் பிரி
[த்து
மூன்று எழுத்தை-(அந்த) மூன்றெழுத்தை
[-பிரணவத்தை]
ஏன்று கொண்டிருப்} (தஞ்சமாக நினைத்
பார்க்கு) து) அநுஸந்திக்கு
[மவர்கள் பக்கலில்

இரக்கம் நன்கு} கிறந்த கருணையையுடை
உடைய} யவனும்,
மூன்று அடி நியிர்ந்து - (அந்த பிரணவத்
தை நம: பதத்தோடும் நாராயணப
தத்தோடுங் கூட்டி) மூன்று பத
[மாக்கி [-திருவஷ்டாக்ஷரமாக்]
மூன்றினில் - (அந்த) மூன்றுபதங்களிலும்
தோன்றி - (ஆத்மாவினுடைய அநர்யார்ஹ
சேஷத்துவம், அநர்ய சரணத்துவ
ம், அநர்ய போக்யத்வமாகிற மூன்
று ஆகாரங்களையும்) தோன்றுவி
[த்து
மூன்றினில் - அந்த ஆகாரத்யயத்துக்கும்
[பிரதி ஸம்பந்தியாக
மூன்று உரு ஆனான் - (தாலும்) சேஷத்
வம், சரணயத்வம், ப்ராப்யத்வம் எ
ன்கிற மூன்று ஆகாரங்களை யுடை
[யனுமான
எம் புருடோத்தமன் இருக்கை—.

குறிப்பு:—ருக், யஜுஸ், ஸாமம் என்ற மூன்று வேதங்களினின்றும் அ
டைவே, ஸ்ரீ, புல: , ஸுவ: என்ற மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளையுந் தோன்றுகித்து,
பொன்வாணியன் பொன்னைப் புடபாகம் வைப்பதுபோல எம்பெருமான் த
னது ஸங்கல்பத்தினால் அவற்றை ஓடவைத்து, அவற்றில் நின்றும் ஆகார
உகார மகாரங்களாகிற மூன்று அக்ஷரங்களைத் தோன்றுகித்து, அப்மூன்றை
யும் ஸந்திக்ரமத்தில் 'ஓம்' என்று ஏகாக்ஷரமாக்கி, இப்படி ஏகாக்ஷரமாக்கப்
பட்ட மூன்றகூரமாகிய பிரணவத்தை நிருத்திக்ரமத்தினால் [அதாவது—

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, எ - திரு - தங்கையழைக்கும் ஊரள

பங்கீசை பண்ணும் க்ரமத்தினால்] மூன்றுபதமாய் மூன்று அர்த்தங்களுக்கு வாசகமாயிருக்கும் அகர உகார மகாரங்களாகிற மூன்றெழுத்தாகப்பிரித்து, அவற்றுள் அகாரம் ஜீவாத்துமாவுக்குள்ள பசுவச்சேஷத்துவத்தைக்கூறுகையாலும், உகாரம் அவதாரணர்த்தத்தைக்கூறி, அதனால் கீழ்ச்சொன்ன சேஷத்துவம் ஸ்ரீமந்நாராயணன் பக்கலிலன்றி வேறிடத்துவவிக்ரகத்தகாதது என்னுமிடத்தைத் தெளிவிக்கையாலும், மகாரம் “மந-ஜ்ஜானே” என்கிற தாது வினின்றும் பிறந்து ஞானத்தைக் கூறுமகாயும், அநர்யார்ஹ சேஷத்துவத்துக்கு ஆச்ரயமான ஆக்திமா, தேஹம் முதலியவற்றிற் காட்டில் விலகுணன் என்று புலப்படுத்துமதாயு மிருப்பதாலும், இம்மூன்றெழுத்தையுமே தமக்குத்தஞ்சமாக நினைத்து அறுஸத்திக்குமவர் பக்கலில் பரமகிருபையைச் செய்தருள்பவனும், அந்தப்ரணவத்தை நம:பதநாராயணபதங்களோடு கூட்டி மூன்றுபதமாகவளர்த்து, அம்மூன்று பதங்களிலும் ஆத்மாவினுடைய அநர்யார்ஹ சேஷத்துவம், அநர்ய சரணத்துவம், அநர்யபோக்யத்துவமாகிற மூன்று ஆகாரங்களையுந்நோன்றுவித்து, அவ்வாகாரங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாகத்தான் சேஷித்துவம்,சரணத்துவம், ப்ராப்யத்துவம் என்கிறமூன்று ஆகாரங்களையுடையனுமான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் கண்டமென்னுங்கடி. நகரம்.

“மூன்றெழுத்ததனை மூன்றெழுத்ததனால் மூன்றெழுத்தாக்கி” பிரித்துப்பார்த்தால் மூன்றெழுத்தாகத்தோற்றம்படியாய், ஸ்தூலதர்சனத்தில் ஏகாக்ஷரமாகத் தோற்றம்படியாயுள்ள ‘ஓம்’ என்கிற பிரணவத்தை நிர்வசகரமக்தினால் மூன்றெழுத்தாகப்பிரித்து என்றபடி. “வடிவஸீயிதவோவூரூபியாபிவ-ஓவோஹாம்” என்ற மூர்ங்கராஜஸ்தவஸூக்தியின்படி நிர்வசகத்தாக்குப்பதஸமாதிகமஹேதுத்வ முண்டென்பது அறியத்தக்கது. இவ்விடத்தில் நிர்வசகமாவது- “ஊருரிதிஃஸ்டேஷாஷ்டாயத । ஊவாரிதியஜுவெ-ஓஷா । ஸுவாரிதிலாஃவெஷா । தானெக்யாஸூலா துஷெகஷோதி ॥ ” என்கிறசூத்திரம். “நிரூபஹ” என்ற சொல் அக்ஷரத்தயாத்மகமானது பற்றி “மூன்றெழுத்ததனால்” என்றாரெனக் கிருத்தம்—வேதாங்கங்கள் ஆறனுள் ஒன்று. மூன்றாமடியில், தோன்றி—பிறவினைபில் வந்த தன்வினை. (க)

பொங்கொலி தங்கைக் கரைமலி கண்டத் துறைபுரு டோத்தம் னடிமேல்
வெள்ளி நலியா வில்லிபுத் தூர்க்கோன் விட்சேத் தன்விருப் புற்றுத்
தங்கிய வன்பால் செய்தமிழ் மாலை தங்கிய நாவுடை யார்க்குக்
கங்கையில் கிருமாற் கழலிணைக்கீழே குளித்திருந் தகணக் காமே. (௨0)

பொங்கு - (நீர்க்கொழிப்பால் வந்த) கிளர் புருடோத்தமன்+புருஷோத்தமப் பெருமா

இத்தியை யுடைய தும்

[ஒலைய]

ஒலி - கோஷத்தை யுடைய துமான

அடி மேல் - திருவடிகளில்,—

கங்கைக் கரை - கங்கைக் கரையிலுள்ளதும்

ஹெம் கலி) கொடிய கலியாஸ் நலியப்

மலி - எல்லாவகை ஏற்றங்களை யுடையது

நலியா) பெருத

[மரணம்]

வில்லிபுத்தூர் } ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்குத்தலை

கண்டத்தி - திருக்கண்டம் கழநகரில்

கீகான் } வரான

விரும்புற்று - ஆசைப்பட்டு

தங்கிய அன்பால் - நிலைநின்ற பக்தியினால்

செய் - அருளிச் செய்த [ரக்கள்

தமிழ் மாலை - தமிழ் மாலையாகிய இப்பாசு

தங்கிய-நிலை நின்றிருக்கப் பெற்ற [ளுக்கு

நா உடையார்க்கு - நாக்கையுடையவர்க

கங்கையில் - கங்காநதியில்

குளித்து - கீராடி

திரு மால் - சரிய: பதியினுடைய

இணை - ஒன்றோடொன் றொத்த

கழல் - மே - திருவடிகளின் கீழே

இருந்த கணக்கு } நிரந்தரஸேவை பண்ணு
ஆம் } கையாசிற பயன்பெற்ற

[தாரும்.

குறிப்பு:—இதனால் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்வித்தலைக் கட்டியவாறு. நலிவு—துன்பம் (கசு.)

அடி:—தங்கை சலம் அதிர் இமையவர் உழு தலை வில் திரை வட மூன்று பொங்கு மாதவ.

எழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று

எட்டாந்திருமொழி

மாதவத்தோன்.

அவதாரிகை:—திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் ஸகலாவதாரகுணசேஷ்டிதந் களும் நன்கு விளங்கும்படி எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்குமாற்றை அதுஸத்தித்து ஆங்காற்பட்டு அத்திருப்பதியையே ப்ராப்யத்தில் சரமாவதியாகக்கொண்டு அதுப வத்து இனியராகிடுர் இத்திருமொழியில்.

மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானே

ஒதுவித்த தக்கணையா வருவருவே கோடுத்தானார்

தோதவத்தித் தூம்மையோர் துறைபடியத் துளம்பிபெங்கும்

போதில்லைத்த தேன்சொரியும் புனலரங்க மென்பதுவே.

(க)

மறி-அலையெறியா நின்றான்

கடல் வாய் போய் - கடலிற் புகுந்து

மாண்டான்-(முதலாவாய் லகப்பட்டு) உயி

[ரொழிந்த

மாதவத்தோன் } மஹாதபஸ்வியான ஸார்

புத்திரனை } தீபிரியினுடைய பிள்ளை

[யை

ஒதுவித்த } (ஸாத்திரி தன்னை) அத்

தக்கணையா } யயநம் பண்ணுவித்ததற்கு

[தக்கணையாக

உரு உருவே - (அப்புத்திரன் மரணமடை

யும் போதுள்ள ரூபம் மாறுதபடி)

[யதாரூபமாக

கொடுத்தான் - (கொணர்ந்து) கொடுத்தரு

[ளின எம்பெருமானுடைய

ஊர் - திருப்பதியாவது;—

தோதம் } பரிசுத்தமாகத் தோய்த்து உலர்

வத்தி } த்தின வஸ்திரங்களை அணியா

[நிற்பவரும்

தாய் மறையோர் - நிர்த்தோஷ ப்ரமான

மான வேதத்தைத் தமக்கு நிறுபக

மாசவுடையவருமான நிறைவுண்ண

[வர்கள்

துறை - காவேரித் துறைகளில்

படிய - அவ்வா ஹித,

(அதனால்)

எங்கும் - அக் காவேரி முழுதும்

துளம்பி - அலைமோதப்பெற்று

(அதனால் தாமரை மலர்களின்

நாளங்கள் அலைய)

போதில் - 'அந்தப்' பூக்களில்

வைத்த - இராரின்றான்

தேன் - தேனாறு

சொரியும் - பெருகப் பெற்ற

புனல் - நீரையுடைய

அரங்கம் என்பது - திருவரங்க மென்று

[திருப்பதியும்.

குறிப்பு:—கண்ணபிரான் ஸாந்திபிரி யென்னும் ப்ராஹ்மணோத்தமர் பக்கல் ஸகல சாஸ்திரங்களையும் அத்தியயசும் பண்ணின அநந்தரம் குரு தக்ஷிணைகொடுக்கத் தேடுகின்றவளவிலே, அவ்வாசாரியரும் இவனுடைய அபிமானுஷ்டேஷ்டிகங்களை அறிந்தவராகையாலே, ‘பண்ணிண்டு வருஷங் களுக்குமுன்பு ப்ரபாஸதீர்த்தகட்டத்திற் கடலில் முழுகி இறந்துபோன என் புத்திரனைக் கொண்டுவந்து தரவேண்டும்’ என்று அபேகிதக்க, ‘அப் படியே செப்கிறோம்’ என்று, அப்புத்திரனைக் கொண்டுபோன சங்கின் உரு வந்தரித்துச் சமுத்திரத்தில் வாஸஞ்செய்கின்ற பஞ்சஜநன் என்ற அஸுர னைக்கொண்டு, யமபட்டணத்துக்கு எழுந்தருளி, அங்கு யாதனையிற்கிடந்த அக்குமாரனைப் பூர்வதேஹத்தில் ஒன்றும் விசேஷமறக்கொணர்ந்து கொடுத்தருளிய வரலாறு முன்னடிகளிற் கூறியது. ‘மாண்டாளை’ என்ற விடத் துள்ள இரண்டனுருபு, ‘புத்திரன்’ என்ற பெயரோடு கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. தக்கனை—ஐகிணா என்றவட சொல்விகாரம்.

பின்னடிகளின் கருத்து:—* கங்கையிற் புனிதமாய காவிரியில் பெரிய பெருமானுடைய திருக்கண்ணோக்கான திருமுகத்துறை முதலான பல துறைகளில் ஆசாரபரரான வைதிக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரள் திரளாகவந்து குடைந்து நீராட, அதனால் அக்காவேரியடங்கலும் அலைமோதப்பெற்று, அவ்வலைகளினால் தாமரைமலர்களின் நாளங்கள் அலைக்கப்பட, அதனால் அப்பூக்களினின்றும் தேன் பெருக, அத்துடன் சேர்ந்த தீர்த்தத்தையுடைய திருவரங்கமென்பதாம். தோதவத்தி—யொளகவலு என்ற வடசொல்விகாரம்.

பிறப்பகத்தே மாண்டோழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும்

இறைப்பொழுதிற் கோணர்ந்துகோதே தோருப்படுத்த வுறைப்பணர்

மறைப்பெருந்தீ வளர்த்திருப்பார் வருவிருந்தை யளித்திருப்பார்

சிறப்புடைய மறையவார்வாழ் திருவரங்க மென்பதுவே.

(௨.)

பிறப்பு அகத்தே—ஸூத்திரகாக்குறையத் திலே
[யே]

மாண்டு ஒழிந்த - இறந்தொழிந்த

பிள்ளைகளை } வைதிக புத்திரர்கள் நால்
நால்வரையும் } வரையும்

இறைப் பொழுதில்—ஒரு நொடிப் பொழு
[தில்]

கோணர்ந்து - (ஸ்ரீ வைகுண்டத்தினின்றும்)
[ம்] கொண்டு வந்து

கொடுத்து - (மாதாபிதாக்கள் கையில்)
[கொடுத்து]

ஒருப்படுத்த - (இப்பிள்ளைகள் எம்பிள்ளை
கள் தான் என்று) ஸம்மதி பண்

உறைப்பன் - சக்தியுத்தன் (எழுந்தருளியி
[ருக்கிற]

ஊர் - திருப்பதியாவது:—

மறை—வேதங்களிற் கூறப்பட்டுள்ள [-வை
[திகமான]

பெருந்தீ - சிறந்த (மூன்று)அக்களையும்
வளர்த்து இருப்பார் - (அவிச்சிந்நமாக) வ

[ளர்த்துக்கொண்டிருப்பவர்களும்
வரு - (தம்மம் திருமாளிகைக்கு) எழுந்தரு

[ளுகிற
விருந்தை - அநிதிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்

[களை
அளித்திருப்பார் - ஆதரித்துப்போரு மவ

[ர்களும்
சிறப்பு உடைய - (இப்படிப்பட்ட) உத்

[கர்ஷக்களை யுடையவர்களுமான
மறையவர் - வைதிகர்கள்

வாழ் - வாழப் பெற்ற
திருஅரங்கம் என்பதுவே—,

குறிப்பு:—இதில் முன்னடிகளில் கூறிய வரலாறு, கீழ் முதற்பத்தில் உபயவுலகில், “துப்புடையாயர்கள் தம்” என்ற பாட்டின் குறிப்புரையில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. மூன்றாமடியில், விருந்து என்ற சொல் ஆகுபெயரால் விருந்தினரை உணர்த்திற்று. (௩)

மருமகன்நன் சந்ததியை யுயிர்மீட்டு மைத்துனன்மார்
உருமகத்தே வீழாமே குருமுகமாய்க் காத்தாணார்
திருமுகமாய்ச் செங்கமலந் திருநிறமாய்க் கருங்குலனை
பொருமுகமாய் நின்றலரும் புனலரங்க மென்பதுவே. (௩)

மருமகன் தன் - மருமகனான அபிமந்யுவி	ஊர் - திருப்பதியாவது;—	[வை
[ஹுடைய	செம் கமலம் - செந்தாமரை மலர்களான	
சந்ததியை-புத்திரனை பரிசுதித்தை	திரு முகம் ஆய்-(பெரிய பெருமானுடைய)	
உயிர் மீட்டு - மறுபடியும் பிழைப்பித்து,	[திருமுகத்துக்குப் போலியாகவும்,	
மைத்துனன்மார் - மைத்துனன்மாரான	கரு குலனை - நீலோத்பல பூவுப்புகள்	
[பாண்டவர்களுடைய	திரு நிறம் ஆய் - திருமேனி நிறத்துக்குப்	
உரு - சரீரமானது	[போலியாகவும்	
மகத்து - (பாரதயுத்தமாகிற) நாமேதத்தி	பொரு முகம் } ஒன்றுக் கொண்டு) என்ற	
வீழாமே - விழுந்து அழிந்துபோகாதபடி	ஆய் நின்று } பொருகிற முகத்தையுடை	
குரு முகம் ஆய் - ஆசார்ய ரூபியாய்	[த்தாய்க் கொண்டு	
(ஹிதோபதேசகளைப்பண்ணி)	அலரும் - விகவிகக் பெற்ற	
காத்தான் - பாதுகாத்தருளின கண்ணபிரா	புனல்-நீர்வளத்தை யுடைய	
[ஹுடைய	அரங்கம் என்பது—.	

குறிப்பு:—பண்டு பாரதப்போரில், அர்ஜுனன் மகனான அபிமந்யுவின மனைவியாகிய உத்தரை என்பவளுடைய கருவைநோக்கி அசுவத்தாமானினால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அபாண்டவாஸ்திரத்தினால் அக்கருவிலிருந்த சிசு [பரிசுதித்] நீருயொழிய, அச்சிசுவை மீண்டும் உயிர் பெறுத்த வேணுமென்று ஸுபத்திரையினால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட கண்ணபிரான் தனது செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடியினால் அச்சிசுவை அடிதொடங்கி முடியிருக்கிற ஸ்பர்சித்தருள், உத்தராக்ஷணத்திலேயே அச்சிசு உயிர்பெற்ற வரலாறு முதலடியிற்குறப்பட்டது. இவ்வரலாறு மஹாபாரதத்தில் ஆச்வமேதிகபர்வத்துக்கு உள்ளிடான அருதோபர்வத்தில், ௬௬, ௬௭, ௬௮, ௬௯, ௭௦ அத்தியாயங்களில் பரக்கக் காணத்தக்கது. அபிமந்யு என்பவன் கண்ணபிரானுக்கு உடன் பிறந்தவளான ஸுபத்திரையின் மகனாதலால் மருமகனுயினன். சந்ததி-வடசொல்லிகாரம்.

“ஸம்ஜீவயந்வி ஸுகம் ஐகஜஹுதராயாஃ
ஸாநீவிநெ ஸிரஜஹுதஹுதராயாஃ
யாதிரா நிக்ஷி ஜிஹ்வுகாநு வஹுநாயந்நுவா
ஸாநீவகாஹுதஹுதராயாஃ”

[அதிமாத்ஷணதவம் - ௫௮.] என்ற ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியும்,

“வாஷாணநிபித்தகவொயநயஸிபிதாரம்
ஹஸ்தநுதவாஹிதநெநுகுலாரணாவம் ।
ஸவாஹிதம் திடிஸநாய! ரஜாஹிஜா
ஸாலாநுநெவகஹுதநிபிதஹிதயபு”

[தேவநாயகபஞ்சாசத் - ௪௧.] என்ற வேதாந்த தேசிகள் ஸ்ரீஸூக்தியும்
நெரு அறிபத்தக்கவை.

பெரியாழ்வார்திருமொழி - சு - பத்து, அ - திரு - மாதவத்தோன். ௧௪௪

[மைத்துன்னமார் இத்யாதி.] பஞ்சபாண்டவர்களுக்குத் தான் துணையாய் நின்று, கௌரவர்களால் அவர்கட்கு ஒரு நலிவு நேராதபடி பலவகைகளால் காத்தருளினமைபைக் கூறியவாறு. இரண்டாமடியில், “மகத்தே” என்றவிடத்துமகம்-ஔவ மென்றவடசொல்விகாரம்; யாகமென்பது பொருள்; சந்தர்ப்பம் நேர்க்கி, நாமேதயாக மென்று உரைக்கப்பட்டது; மதுஷ்யர்களைப்பலிகொடுத்து நடைபெறும் யாகம் - நாமேதயாகமெனப்படும். “எல்லாச்சேனையுமிருநிலத்தவித்த” என்றபடி உபயஸேனையிலும் பூமிக்குச்சுமையாயிருப்பவர்களை பெல்லாம் ஒழிப்பதாக நடத்தப்பட்டதும், * மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தவனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பாயிருப்பதுமான பாரதயுத்தத்தை நாமேதயாகமாகக் கூறுவது ஏற்குமென்க. பகவத்திதை முதலியவற்றால் ஆசார்யத்வம் தோற்ற ஹிதோபதேசம் பண்ணினபடியைப்பற்றக் “குருமுகமாய்க் காத்தான்” என்றருளிச் செய்தனரென்க. குருமுகம் - ௮௦௮-௮௨௦.

பின்னடிகளின் சுருத்து; திருவரங்கத்தைச்சூழ்ந்து பெருகா நின்ற காவிரிநீரில், பெரியபெருமானது திருமுகம்போன்ற செந்தாமரைமலர்களும், அவரது திருமேனி நிறம்போன்ற சுருநெய்தல் பூக்களும் பரபாகத்தாலே ஒன்றுக் கொன்று எதிர்பொருகிற முகத்தையுடைத்தாய்க் கொண்டு விகலிக்குமென்று நீர்வளஞ் சொல்லியவாறு. [பொருமுகமாய்] குவளையுங் கமலமும் எம்பெருமானது திருநிறத்தோடும் திருமுகத்தோடும் போர்செய்யப் புகுவனபோல அலராரின்றபடியைக்கூறும் என்றுரைப்பாருமுளர். (௧)

கூன்றெழுத்தை சித்தரைப்பக் கோடியவள்வாய்க் கடியசொற்கேட்

டன்றேத்த தாயரையு மிராச்சியமு மாங்கொழியக்

கான்றேத்த நெற்போகிக் கண்டகரைக் களைந்தாணார்

தேன்றேத்த மலர்ச்சோலைத் திருவரங்க மென்பதுவே. (௪)

கூன் - கூனையுடைய

தொழுத்தை - வேலைக்காரியாகிய மந்தரை

[யானவன்]

சிதகு - (நீராமபட்டாயிஷேக மஹோத்ஸவத்துக்கு விகாசமான தீய சொ

வத்துக்கு விகாசமான தீய சொ

[ற்களை]

உரைப்ப-சொல்ல,

(அச் சொற்களை அங்கீகரித்துக் காட்

டுக்கு எழுத்தருளச் சொன்ன)

கொடியவன் - மஹாக்குரையான கைகேயி

[யினுடைய]

வாய் - வாயிலுண்டான

கடிய சொல் } கடினமான சொல்லைக் கே

கேட்டு } ட்டு,

நன்று எடுத்த } (தன்னைப்) பெற்றுமனள்

தாயரையும் } தத் தாயான ஸ்ரீ கௌஸ

[ஸையாரையும்]

இராச்சியமும் - ராஜ்யத்தையும்

ஆங்கு ஒழிய - கைவிட்டு,

கான் தொடுத்த } காடுகள் அடர்ந்திரா ந

நெறி } ன் றுள்ள வழியே

போகி - (ஸ்ரீ தண்டகரணியத்திற்கு) எழு

[ந்தருளி]

கண்டகரை - (முனிவர்களுக்கு) முன்போ

[லப் பாதகராயிருந்த (ஜநஸ்தாந

[வாவிகளான) ராகுஸரை

களைந்தான் - சிரவியத்தருளின எம்பெரு

[மான் (எழுத்தருளி யிருக்கிற)

ஊர் - திருப்பதியாவது;

தேன் தொடுத்த } தேன்மாறாத மலர்களை

மலர் } யுடைய

சோலை - சோலைகளை யுடைத்தான்

திரு அரங்கம் என்பது-;

குறிப்பு:—தண்டகாரணியத்தில் வைஜயந்த மென்ற பட்டணத்தில் வலிப்பவனும் அரியலுன் என்று மறுபெயருள்ளவனும் இந்திரனை வென்ற வனுமான சம்பராஸாரனை இந்திரனது வேண்டுகோளின்படி வெல்லுதற் பொருட்டுக் கைகேயியுடன் சென்ற தசரதசக்கரவர்த்தி அவ்வஸாரனை எதிர்த்துச்செய்த பெரும்போரில் அவனால் விரணப்பட்டு மூர்ச்சையடைந்த பொழுது, அச்சக்கரவர்த்தியை அசுரர்கள் வதைசெய்யாதபடி கைகேயி போர்க்களத்திலிருந்து எடுத்துச் சென்று பாதுகாக்க, மூர்ச்சை தெளிந்தவுடன் தசரதன் தனக்குக் கைகேயிசெய்த உயிருதனிக்காக மிகமகிழ்ந்து தான் அவட்கு அவள்வேண்டும் இரண்டு வரங்கள் கொடுப்பதாக வாக்கு அளிக்க, அவள் அவற்றைப் பின்பு தனக்கு வேண்டும் பொழுது கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்வதாகச் சொல்லியிருந்தாள்; அவ்வரங்களில் ஒன்றாகப்பரதனது பட்டாபிஷேகத்தையும், மற்றொன்றாக இராமபிரானது வரவாஸ்த்தையுட்கேட்கும்படி ஞாபகப்படுத்தி உபாயங்கூறித் தூண்டின கூனியின் சொற்படி தன்னைக்காட்டுக் கெழுந்தருளச் சொன்ன கைகேயியின் நியமத்தின்படி ராஜ்யம் முதலியவற்றை யெல்லாந்துறந்து இராமபிரான் தண்டகாரணியத்திற்கென்று புருந்து, அங்கு ஜநஸ்தானத்தில் இருந்துகொண்டு ஸாதுக்களை நலிந்து திரிந்த அரக்கர்களை அழித்தருளினமை அறிக.

தொழுத்தை—அடிமைப்பெண். சித்திர - விபரீதம். தாயர் - பூஜையிற் பன்மை. இராச்சியம் - ராஜ்யம். கண்டகர் - முள்ளைப்போன்றவர; ‘கண்டகர்’ என்றவடசொல், முள் எனப்பொருள்படும். ... (ச)

பெருவரங்க ளவைபற்றிப் பிழக்குடைய விராவணனை

உருவரங்கப் பொருதழித்தில் வலினைக்கண் பெறுத்தானார்

குரவரும்பக் கோங்கலரக் குயில்குவங் குளிர்பொழில்சூழ்

திருவரங்க மென்பதுவே யென்றிருமால் சேர்விடமே. • (ரு)

குரவு - குரவ மாங்களானவை

அரும்ப - அரும்புவிடா நிற்க,

கோங்கு - கோங்கு மரங்களானவை

அலர - அலரா நிற்க,

குயில் - குயில்களானவை

குவங் - (களித்துக்) குவம்படியான

குளிர்பொழில் } குளிர்த் தசையானவை

குழ் } வே குழப்பெற்ற

திரு அரக்கம் } திருவரங்க மென்னுந்திரு

என்பது } ப்பதியானது;—

பெரு - பெருமை பொருத்திய

வரங்கள் அவை - வரங்களை

பற்றி - பலமாகக் கொண்டு

பிழக்கு உடைய - (தேவர் முனிவர் முத

லாயினோ ரிடத்துப்) பிழை செய்

[கையையே டுயல்வாகவுடைய

இராவணனை - இராவணனுடைய

உரு - உடலானது

அரக்க-சிந்திப்பிந்தமாய்ப்படி

பொருது அழித்து - போர் செய்து (அவ

[னைத்] துலைத்து

இ உலகனை - இந்த லோகத்தை

கண் பெறுத்தான் - காத்தருளினவனும்

என் - எனக்குத் தலைவனும் [ன்

திரு மால் - சீரியபதியுமான எம்பெருமா

சேர்வு இடம் - சேருமிடமாகிய

ஊர் - திருப்பதியாம்.

குறிப்பு:—பிரமன் முதலியோரிடத்துப் பெற்றவரங்களினால் தனக்கு எவ்வகையானும் அழிவு நேராதென்று துணிந்து, நெஞ்சினால் நினைக்கவும் வாயினால் மொழியவுமொண்ணாத பற்பல பிழைகளைச் செய்து உலகத்தை யெல்லாம் படவடித்துக்கிடந்து கூப்பிடும்படி பண்ணித்திரிந்த இராவண

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, அ - திரு - மாதவத்தோன். ௨௪௨

னைக்கொன்று உலகத்தையெல்லாம் வாழ்வித்தருளின எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்குமிடம் - நித்யவஸந்தமான சோலைகளையுடைய திருவரங்க மென்பதாம். வரம் - தற்சமவடசொல். பிழக்கு - பிழை. (௫)

கீழுலகி லசுரர்களைக் கீழங்கிருந்து கிளராமே
ஆழிவிதே தவருடைய கருவழித்த வழிப்பணர்
தாழைமட லுளேஞ்சித் தவளவண்ணப் போடியணிந்து
யாழினிசை வண்டினங்க ளாளம்வைக்கு மரங்கமே. (௬)

கீழ் உலகில் - பாதாள லோகத்திலுள்ள | வண்டு இனங்கள் - வண்டுகளின் திரள்க
அசுரர்களை - அலசுரர்களை [ளானவை
கிழங்கு இருந்து - அடிக்கிடந்து தாழை மடலாடு - (மலரத் தொடங்குகிற)
கிளராமே - கிளம்ப வொட்டாதபடி [தாழைமடலி னுள்ளே
ஆழி விடுத்து - திருவாழி யாழ்வானை ஏவி உரிஞ்சி - உடம்பை உரோசிக்கொண்டு (பு
அவருடைய - அவ்வசுரர்களுடைய [ருந்தி)
கரு - கர்ப்பமளவாக தவள வண்ணம் } (அம்மடலிலுள்ள) வெ
அழித்த - அழித்தருளினவனும் பொடி } ளுத்த நிறத்தையுடைய
அழிப்பன் - சத்ருக்களைத் தொலைத்தருளுவ
தையே இயல்வாகவுடையனுமா அணிந்து - (உடம்படங்கலும்) அணிந்து
எம் பெருமான் (எழுந்தருளியி
ருக்கிற) (அந்தக் களிப்பாலே)

ணர் - திருப்பதியாவது; - ஆளம் வைக்கும்-தென, தென என்று ஆ
யாழ் - வீணையினுடைய (ஒசை போன்ற) [ளத்திவைத்துப் பாடுமிடமான
இன் இசை - இனிய இசையையுடைய அரங்கம்-திருவரங்கமாம்.

குறிப்பு:—பாம்புகளானவை புற்றுக்களில் பாங்காகக் கிடந்தவலிப்பது போல, அசுரர்களும் பாதாளலோகத்திற் பாங்காகக்கிடந்து, சிலசில காலங் களில் அங்குநின்றும் போந்து தேவர்களை அடர்த்துப் போர்செய்வார்கள்; அப் போது எம்பெருமான் அத்தேவர்கட்குத்துணையாய் நின்று அவ்வசுரரை அழித்தொழித்தருள்வன்; இவ்வாறு அவ்வசுரர்கள் பலகால்போர்ப்பியவரு வதையும், அவ்வப்போதுகளிலெல்லாம் தான் அவர்களை ஒழிக்கவேண்டிய வருத்தத்தையும் நோக்கி, அவ்வசுரரைக் கிழங்கோடு களையவேணுமெனத் திருவுள்ளம்பற்றித் தனது திருவாழியைச் செலுத்தி அங்ஙனமே நிறைவேற் றிக்கொண்டானென்பது, முன்னடிகள். [கிழங்கு இருந்து கிளராமே.] மரத் தின் வேரைமாத்திரம் நிறுத்திவிட்டு மற்றபாகத்தை வெட்டினால், அவ்வேரடி யாக மீண்டும் அம்மரம் செழிப்புற்றோங்கிவளரும்; அவ்வேர்தன்னை யுமொழி த்திட்டால் பின்பு ஒன்று மின்றியொழியும்; இவ்வாறே எம்பெருமான் அசு ரர்களை ஸமூலேர்த்துலகம் பண்ணியருளினனென்க. கிழங்கு - வேரானது, இருந்து - மிகுந்திருந்து, கிளராமே - மறுபடியும் முன்போல முளைக்கவொட் டாதபடி. யென்கை. கரு - மலம்; இதனால் மூலத்தைச் சொல்லியவாறு. அழிப்பன் - வடமொழியில் ஹரிஃ என்ற திருநாமம்போல.

செவிக்கினிய ஸ்வரத்தையுடைய வண்டுகள் திரள்திரளாகக்கூடி, விகா லோந்முகமான தாழைமடலினுள் வருந்திப்புகுந்து அங்குப்புரண்டு அதி லுள்ள வெண்ணிறச் சுண்ணக்களைத்தம் உடலில்அணிந்து கொண்டு, தென, தென என்று ஆளத்திவைத்துப் பாடும்படியைக் கூறுவன - பின்னடிகள்.

[உரிஞ்சி.] நெருக்கமானவாரத்தில் துழையவேண்டும்போது உடம்பு உராய்தல்இயல்பு. உரிஞ்சுதல்-உராய்தல்; ஸாஷ்டம். தவளவண்ணம்-யவவண்ணம் என்ற வடசொல்லிகாரம். தாழைமடலினுள் வெளுத்தபொடிகள் உள்ளமை அறிக. “சீவாஷ்டாஷ்ட-தொழுகைமிகுமிகெதகாரஜம்! கடுஷ்டாயவாரவாணாநாஷ்டவடவாஸகாஷ்டம்” [ரகுபம்சம்] என்றச் சீலாகம் நோக்கத்தக்கது.

பாழின், இசை, என்று பிரிப்பதும் ஒக்கும். ஆளம் வைத்தல் - அசுக்ஷரஸமாக இசைத்தல்; ஆலாபனை எனப்படும். ... (சு)

கோழப்புடைய செழுங்குருதி கோழித்திழிந்து குமிழ்த்தேறியப் பிழக்குடைய வசுரர்களைப் பிணம்படுத்த பெருமாணார் தழுப்பரிய சந்தனங்கள் தடவரைவாயிர்த்துக்கொண்டு தேழிப்புடைய காலிரிவந்த தடிதொழுஞ்சீ ரரங்கமே. (எ)

கோழப்பு உடைய - கோழம்பையுடைய	தழுப்பு அரிய - (ஒருவரிருவரால்) தழுவுமு
செழு - செழுமை தக்கிய துமான	சந்தனங்கள் - சந்தனமரங்களை [டியாத
குருதி - ரத்தமானது	தடவரை வாய் - பெரியமலைகளினின்றும்
கோழித்தி - ஊற்றுமாராமல் கிளர்ந்து	சர்த்துக்கொண்டு (வேரோடே பிடுங்கி) இ
இழிந்து - நிலத்தில் பரவி	வந்து } ழுத்துக் கொண்டிவந்து
குமிழ்த்தி - குமிழி கிளம்பி	(இவற்றைத் திருவுள்ளம் பற்றவே
வறிய - அலை பெறியும்படி	ஆளம் என்று எம்பெருமானைப்
பிழக்கு உடைய - (பரவியுமையாகிய) தீ	பிரார்த்திக்கின்றதோ என்ன
[மைகளைச் செப்தின்ற	லாம் படி]
அசுரர்களை - அசுவரர்களை	தேழிப்பு உடைய - இரைச்சலையுடைய
பிணம்படுத்த - பிணமாக்கியருளின	காலிரி - திருக்காவேரி நதியானது
பெருமான் - எம்பெருமான் (எழுந்தருளியி	அடி தொழும் - (எம்பெருமானது) திருவடி
[ருக்கிற)	[களைத் தொழுகையாகிற
ஊர் - திருப்பதியாவது; -	சீர் - சீர்மையைப் பெற்ற
	அரங்கம் - திருவரங்க நகரம்.

குறிப்பு:—ஊட்டுப் பன்றிபோலே நிணங்கொழுக்கும்படி போஷகவஸ் துக்களை உட்கொண்டு உடலை வளரச்செய்து திரிகையாலே கொழுப்புடைத் தாயும் அழகியதாயுமிருக்கிற ரத்தமானது ஊற்று மாராமல் கிளர்ந்து அரு வி குதித்தார்போலே நிலத்திலே யிழிந்து குமிழிகளம்பி அலையெறியும்படி யாக உலகங்களை யெல்லாம் நலிந்துதிரியும் பிழைகளையுடையரான அசுரர்களை நிரவ்யவநாசமாக்கிவிட்டவாறு கூறுவன முன்னடிகள்.

[தழுப்பரிய இத்தயாதி.] மலையினிடத்து வளர்ந்துள்ள பெருப்பெருத்த சந்தனவருஷங்களை வேரோடுகிளப்பி இழுத்துக்கொண்டு, “இவற்றைக் கைக்கொண்டருளவேணும்” என்று இரப்பதுபோல இரைச்சலிடாநின்ற காவேரியானது தான் கொணர்ந்த சாத்துப்படியைப் பெரியபெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்துச் திருவடிகளைத் தொழுகிற்கும்படியைக் கூறியவாறு.

தழுப்பரிய - சந்தனமரம் சிந்தாயிருந்தால் ஒருவரிருவரால் தழுவுமுடியும்; அளவிட்டுக்காட்ட வொண்ணாதபடி மிகவும் ஸூ-ஷு மாயிருப்பதனால் தழுவுமுடிபாமை கூறப்பட்டது; தழுவுதல் - கைகளால் அணைத்துக்கொள்

[illegible]

வல்-வலிவுள்ள
எயிறு - பற்களையுடைய
கேழலும் ஆய் - வராஹமாய்த் திருவவதரி
ம,
வான் - ஒளியை யுடைய
எயிறு - பற்களையுடைய [ரித்தும்,
சியமும் ஆய் - நரவலிம்ஹமாய்த் திருவவத
எல்லை இல்லா - எல்லை யில்லாத
தரணியையும் - பூமியையும்
அவுண்ணையும் * ஹிரண்யா ஸ்ரணையும்
இடந்தான் - கிணடருளின எம்பெருமான்
[எழுந்தருளியிருக்கிற)
ஊர் - திருப்பதியாவது;-
இரு சிறை-பெரிய சிறகுகளையுடைய
வண்டு-வண்டுகளானவை
எல்லியம் போது - அந்திப் பொழுதிலே
எம் பெருமான் - பெரிய பெருமாளுடைய
குணம் - திருக் குணங்களை
பாடி - பாடிக்கொண்டு
மல்லிகை - மல்லிகைப் பூவாகிற
வெண் சங்கு - வெளுத்த சங்கை
ஊதும் - ஊதாநிறக் பெற்றதும்
மதிள் - திருமதிள்களை யுடையதுமான
அரங்கம் என்பது-.

வண்டுகள் அந்தியம் போதில் எம்பெருமான் குணங்களைப் பாடிக்கொண்டு திரிதலைக்கூறுவது, மூன்றாமடி. கீழ் திருமாலிருஞ் சோலையைப் பாடும்போது “அயுகால் வரிவண்டுகள் ஆயிரநாமஞ்சொல்லிச், சிறுகாலைப் பாடே” என்றார்; இங்கு “எல்லியம்போது” என்கிறார்; இதனால், திவ்விய தேசங்களிலுள்ள வண்டுகள் காலத்துக்கேற்பப் பண்களிலே பகவத்குணங்களை நியதமாகப் பாடும்படியைக் கூறியவாறு.

தீவ்யப்பக்த தீவ்யார்த்த தீபிகை.

[மலிகை தீபாதி.] ஸாயங்காலபுஷ்பமான மல்லிகைப்பூவில் வண்டு
கவிருத்த ஊதம்போது, அந்தப்பூவானது அலருவதுக்கு முன்பு தலைகுவிந்து
மேம்பருத்துக் கம்படிசேர்ந்து வெளுத்த நிறத்தை யுடைத்தாய் சங்கைப்
போன்றிருத்தலால் வெண்சங்கை ஊதுவது போல்வதுபற்றி இங்ஙனனுரிச்
செய்தாரென்க. மல்லிகை-உலூகா. (அ)

குன்றோ கோழுமுகில்போல் குவளைகள்போல் குரைகடல்போல்
நின்றோ கணமயில்போல் நிறமுடைய நேமோலார்
குன்றோ பொழில்நுழைந்து கோடியிடையார் முலையணல்
மன்றோ தென்றலுலா மதிரளங்க மென்பதுவே. (சு)

<p>குன்று ஆடு - மலையினுச்சியிற்சார்ந்த கொழு முகில் } நீர் நிறைந்த மேகம்போல போல் } வும். குவளைகள் போல் - சுருசெய்தல் பூப்போ [வவும்]</p> <p>குரை - ஒலிசெய்யாநின்ற கடல் போல் - கடல் போலவும் நின்ற ஆடு - (களிப்பாலே) நின்ற ஆடா [நின்றள்ள]</p> <p>மயில் கணம் போல் - மயில்களின் திரள் [போலவும் (இராகின்ற)]</p> <p>நிறம் உடைய - வடிவமுடையுடையனான நெடு மால் - எம்பெருமான் (எழுந்தருளி ஊர் - திருப்பதியாவது;— [யிருக்கிற]</p> <p>தென்றல் - தென்றல் காற்றானது</p>	<p>குன்று - (மலய) பர்வதத்திலுள்ள பொழிலாடு - சோலைகளினிடையிலே நுழைந்து - நுழைந்து (அங்குள்ள பூக்களின் தாதுகளை அனைந்து பரிமளத்தைக் கொய்து கொண்டு)</p> <p>கொடி - இடையார் - கொடி போன்ற இ டையையுடையரான பெண்களினு [டைய]</p> <p>முலை - (கலவைச்சாந்தனின்ற) முலைகளை அணவி - வியாபித்து (அந்தப்பரிமளத்துடனே)</p> <p>மன்றோ - காற்சந்திகளினூடே உலா - உலாவப் பெற்ற மதிகள் அரங்கம் என்பது.—</p>
---	---

குறிப்பு :—நிறம் என்று திருமேனிநிறத்தன்னையே சொல்லிற்றுக்கக்
கொள்ளில், கண்டகண் மயிர்க்குச்சி விடும்படியான குளிர்ந்திக்கு - நீர்
கொண்டெழுந்த காளமேகத்தின் நிறத்தையும், நெய்ப்புக்கு - குவளைப்
பூவின் நிறத்தையும், இருட்சிக்கு - கடலின் நிறத்தையும், புகர்ப்புக்கு-மயில்
கழுத்தின் நிறத்தையும் உவமைகூறுவதாக நியமித்துக் கொள்ளவேணும்.
எம்பெருமான் வடிவுக்கு ஒன்றே உபமாநமாகப் போராமை இதனால் அறி
யத்தக்கது.

“தென்னன் பொதியில் செழுஞ்சந்தின் தாதளீந்து” என்றபடி மலய
மலையில் சந்தநவருக்ஷங்கையுடைய பொழில்களுடே நுழைந்து அங்குள்ள
பூக்களின் தாதுகளை அனைந்து அவற்றின் பரிமளத்தைக் கொய்துகொண்டும்,
* வல்லிசேர் நுண்ணிடை மாதர்களுடைய சந்தநகுங்குமாகி அலங்கார
மணிந்தமுலைகளை ஸ்பர்சித்து அங்குள்ளபரிமளத்தை அனைந்து கொண்டும்
வருகின்றதென்றல் வெளிநிலத்திற் புறப்பட்டு நாற்சந்திகளில் வீசும்படியைக்
கூறுவன, பின்னடிகள். இடைக்குக் கொடியிவமை - நேர்மையிலும் துடங்
குதலிலுமென்க. (சு)

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, அ - திரு - மாதவத்தோன். ஈசுள்

பருவரங்க ளவைபற்றிப் படையாலித் தேழுந்தானைச்
சேருவரங்கப் பொருதழித்த திருவாளன் திருப்பதிமேல்
திருவரங்கத் தமிழ்மலை விட்சேத்தன் விரித்தனகோண்
மருவரங்க மேரித்தானை யேத்தவல்லா ரடிமோமே.

(க0)

பரு வரங்கள் } (பிரமன் முதலியோரிடத் விட்டுத்தன் - பெரியாழ்வார்
அவை பற்றி } துப்பென்ற) பெரிய வரங் விரித்தன் - அருளிச் செய்த

[களைப் பலமாகக்கொண்டு திரு அரங்கம்] (பாட்டுத்தோறும்) 'திருவ
படை ஆலித்து } யுத்த விஷயமாகக் கோ தரிழ் மலை } ரங்கம்' என்கிற திருநாம
எழுந்தானை } வாஹலஞ் செய்துவெளி கொண்டு } த்தையுடைய தமிழ் மலை
[ப்புறப்பட்ட இராவணனை யாகிய இப்பத்துப் பாசுரங்களையுங்

செரு - யுத்தத்திலே

[கொண்டு,

அரங்க - ஒழியும்படி

பொருது - போர் செய்து

அழித்த - ஒழித்தருளின

திரு ஆளன் - (வீர்யமாகிற) லக்ஷியை
த்தனக்கு நிரூபகமாக) உடையன

[என்பெருமானுடைய

திருப் பதி மேல் - (திருவரங்கமென்னும்)

[திருப்பதிவிஷயமாக

இருவர் அங்கம்] (மதுகைடபர்களாகிற)
எரித்தானை } இருவருடைய உடலை

(த்திருவனந்தாழ்வானுடைய மூச்சு
வெப்பத்தினால்) கொளுத்திப்போகட்

[ட எம்பெருமானை

ஏத்த வல்லார் - துதிக்கவல்லவர்களுக்கு

அடியோம் - அடிமை செய்யக்கடவோம்.

குறிப்பு:—“தீதிலாத கொண்டமிழ்களியையாயிரத்துளிப்பத்தும், ஓத
வல்லபிராக்கள் நம்மை ஆளுடையார்கள் பண்டே” என்று - தம் அருளிச்
செயலைக் கற்பார்க்குத் தாம் அடிமைசெய்வதாக அருளிச்செய்த நம்மாழ்
வாரைப் போல், இவ்வாழ்வாரும் இப்பத்தையும் கற்பார்க்கு அடிமைசெய்யப்
பெறுவோம் யாமென்கிறார்.

வரங்கள் அவை = அவை - முதல்வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. படை
என்று - சேனைக்கும் பெயர், யுத்தத்துக்கும் பெயர். ஆலிப்பு-கோலாஹலம்.
அரங்கல் - அழிகல். [திருவரங்கமேரித்தானை.] “ஏயந்த பணக்கதிர்மேல்
வெவ்வுயிர்ப்ப - வாய்ந்த, மதுகைடபரும் வயிறுருகி மாண்டார்” என்றது
காண்க. “தமிழ்மலைகொண்டு ஏத்தவல்லார்” என இயையும் (க0)

அடி:--மாதவ பிறப்பு மருமகன் கூன் பெரு கீழ் கொழுப்பு வல்லெயிறு குன்று
பரு மாவடி.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஒன்பதாந்திருமொழி.

மரவடிவைய.

அவதாரிகை:—நீழ்த்திருமொழியில், ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரகுண சேஷ்டி தங்கள் நன்கு விளங்கும்படி எம்பெருமான் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும்படியை ஒருபடி அதுபவித்தமாத்திரத்தால் தாம் பரியாப்திபெருமல், மீண்டும் மற்றொருபடியாக அத்திருப்பதிதன்னையே அதுபவிக்கிறார், இத்திருமொழியில்.

மரவடிவையத் தம்பிக்கு வான்பணயம் வைத்துப்போய் வானோர் வாழச் சேருவுடைய திசைக்கருமந் திருத்திவந் துலகாண்ட திருமால் கோயில் திருவடிதன் திருவுருவர் திருமங்கை மலர்கண்ணுங் காட்டி நின்ற உருவுடைய மலர்நீலங் காற்றாட்ட வோசலிக்கு மொளிய ரங்கமே. (க)

தம்பிக்கு - (சித்திரகூடத்தில் வந்து ப்ரபத்
[தி பண்ணின] பரதாழ்வானுக்கு
மர அடியை - ஸ்ரீபாதுகைகளை
வான் பணயம் } நன்றாக உம்புகைக்கு உரி
வைத்து } ய அடகாக அளித்து
வானோர் வாழ - தேவர்கள் வாழும்படி
போய் - (சித்திர கூடத்தைவிட்டு அவ்வ
[ருகே] எழுந்தருளி
செரு உடைய } யுத்தத்துக்கு உரிய தெந்
திசை கருமம் } குத்திக்குவ செய்வேன
[டிய காரியங்களை
திருத்தி - குறையறச்செய்து முடித்துவி
[ட்டு
வந்து - (பிராட்டிபுடன் அயோத்திக்கு)
[எழுந்தருளி
உலகு ஆண்ட - ராஜ்யபரிபாலனம் செய்
[தருளின

திருமால் - ச்ரிய: பதி (எழுந்தருளியிருக்
[கிற)
கோயில் - கோயிலாவது:—
திரு அடி தன் - ஸர்வ ஸ்வாமியான பெ
[ரிய பெருமானுடைய
திரு உருவும் - திருமேனி நிறத்தையும்
திரு மங்கை - பெரிய பிராட்டியாருடைய
மலர் கண்ணும் - மலர்ந்த திருக்கண்களின்
[நிறத்தையும்
காட்டி நின்ற - பிரகாசிப்பியா நின்ற
உரு உடைய - அழகு பொருந்திய
நீலம் மலர் - கருநெய்தற் பூக்களானவை
காற்று ஆட்ட } காற்று அசைக்க அசைந்
சலிக்கும் } துகொண்டிருக்கப்பெற்ற
ஒளி - ஒளியையுடைய
அரங்கம் - திருவரங்கமாம்.

குறிப்பு:—“ஓசலிக்கும்” என்ற விடத்து, ஓ - உயர்வு சிறப்பு; அசையு மாம். “காட்டினின்ற” என்றபாடத்தில் செய்யுளோசை குன்றுதலாலும், வியாக்கியார விரோத முண்டாகையாலும் “காட்டினின்ற” என்றபாடங் கொள்ளப்பட்டது; “பிரகாசிப்பிராநின்ற அழகையுடைத்தான நீலமலரா னது” (தாள கோச பாடம்) என்ற ஜீயருரைவாக்கிய மறியத்தக்கது.

இராமபிரான், தன்னை அயோத்திக்கு வந்து முடிசூடி அரசாளு மாறு சித்திரகூடத்திற் பணிந்து வேண்டின பரதாழ்வானை நோக்கி, ‘தந்தை சொற்பழுதுபடாதபடி பதினான்குவருடம் வனவாசங்கழித்தன்றி யான் அரசாள மீளமாட்டேன்’ என்றருளிச்செய்ய, பரதன் ‘இனி நாம் நிர்ப்பந் திக்கலாகாது’ என்றிசைந்து, “அடியேனுடைய பாரதந்திரியமே விளங்கு கைக்கம். கேவர் மீண்டெமந்தாநர்நீர் என்று நம்புவதற்கும் அடி என்?”

என்று கேட்க, அவ்விரண்டிற்கு முறுப்பாகப் பாதுகைகளை அளித்தருளின படியைக்கூறுவது, முதலடி, மரவடி—உராமயமான திருவடி; பாதுகை, பணயம் - அடகு; உலகத்தில் ஒருவர் ஒரு பொருளை மற்றொருவரிடத்து அடகுவைப்பது, நம்பிக்கைக்காகவன்றே; அதுபோல இராமபிரானும் பாதனுடைய நம்பிக்கைக்காக அவ்விடத்து இம்மரவடியை வைத்தருளினமையால் “பணயம் வைத்து” என்றார். வான் என்று பெருமையைச் சொன்னபடி; ‘பணயம்’ என்பதன் பொருளின் ஏகதேசமாகிய நம்பிக்கையில் அப்பெருமைக்கு அர்வயம்; இதனால், உறுதியான நம்பிக்கையைக் கூறியவாறு. பணயம் எனினும், பணயம் எனினும் ஒக்கும்.

ராவணுதி ராக்ஷஸரெல்லாருங் கூடிக்கொண்டிருப்பது தென்திசையிலா தலால், அதனைச் செருவுடையதிசை என்றார். இத்திசைக்கருமந்திருந்து கையாவது—ஐரஸ்தாரவாஷிகளான அரக்கரை அழித்ததும், ஸுக்ரீவனுக்குப்பகையறுத்து அரசாட்சி செய்வித்ததும், *இலங்கை பாழாளாகப் படை பொருத்ததும், விபீடணனுக்கு அரசிந்ததும் முதலிவன.

திருவடி என்று—ஸ்வாமிக்கும் பெயர். திருவரங்கச் சோலைகளில் அழகிய கருநெய்தற் பூக்கள் பூக்கிருக்கின்றன வென்னவேண்டுமதை ஒருவனைச் சமந்தகாரமாகக் கூறுகின்றார்; எம்பெருமானதுதிருமேனி நிறத்துக்கும், உத்தமஸ்தீர்களுடைய கண்களுக்கும் கருநெய்தற்பூவை உவமை கூறுவது, கவி மரபு.

“திருமங்கை மலர்கண்ணும்” என்பதற்குப் “பெரியபிராட்டியாருடைய விசனிதமான திருக்கண்களின் நிறத்தையும்” என்று மணவாளமுனிசுவரின் வியர்க்கியான மாதலால் ‘மலர்க்கண்’ என்றபாடம் மறுக்கப்பட்டது; மலர் போன்ற கண் என்று பொருள் கூறப்படின, அப்பாடம் தகும்; (அப்போது, உவமத்தொகை.) ‘மலர்க்கண்’ என்னும்பொருளில், மலர் என்பது வினைத்தொகையாதலால் ‘மலர்க்கண்’ எனக் கரமிரட்டாது, ‘மலர்கண்’ என இயல்வேயாம்; ‘வளர் பிள்ளை, உயர்தாமரை, உணர்பொருள், தாழ் குழல், ஆழ்கடல்’ என்பவைகாண்க. மலர் நீலம்—“நீலம் மலர்” என மொழி மாற்றிப்பொருள் கொள்க. (சு)

தன்மையார் திறத்தகத்துத் தாமரையா ளாகிலுஞ் சிதகு ரைக்குமேல்
என்னடியா ரதுசெய்யார் செய்தாரேல் னன்றுசெய்தா ரென்பர் போலும்
மன்னுடைய விபீடணற்கா மதிலிலங்கைத் திசைநோக்கி மலர்கண் வைத்த
என்னுடைய திருவரங்கற் கன்றியும் மற்றொருவர்க் காளா வரே. (உ)

தன் அடியார் } தன்னுடைய [எம்பெருமா	சிதகு - குற்றங்களை
திறத்தகத்து } னுடைய] அடியவர்கள்	உரைக்கும் ஏல் - கண்க்கிட்டுச் சொல்லத்
	[விஷயத்தில்] [தொடங்கினாலும்]
தாமரையான் } (புருஷகாரம் பண்ணக்கட	என் அடியார் - “எனக்கு அடிமைப்பட்ட
ஆகிலும் } வளான) பெரியபிராட்டி	[உங்கள்]
	[யார்தாமே] அது - அக்குற்றங்களை

செய்யார் . செய்யமாட்டார்கள்; மதின இலங்கை } மதினையுடைய லங்கை
செய்தார் ஏல் .. (செய்தருற்றத்தைப்பொ } லைசே கோக்கி } [யின் முகமாக
[மப்பதற்கு எம்பெருமானுண்டு ஏன் மலர் கண் வைத்த - மலர்ந்த திருக்கண்க
[து சிலவற்றைச்] செய்தார்களாயினும் } [னை வைத்தருளினவரும்
நன்று செய்தார்] (ஆவர்கள்) கண் மையை என்னுடைய . எனக்கு ஸ்வாமிபுமான
என்பர் } யேசெய்தார்கள்த்தனை" திருஅரங்கர்க்கு } பெரிய பெருமானையொ
அன்றியும் } [முய
[என்று சொல்லா நிற்பவரும், மற்று ஒருவர்க்கு - வேறொருவர்க்கு
மன் உடைய - ஐசுவரியம் பொருந்திய ஆன் ஆவரே - ஆட்பவொர் ஆரோமுண்
விட்டணந்தா - விட்டணமுண்டாணந்தா } [டோ

குறிப்பு:—“நீரிலே நெருப்புக்கொருமா போலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்
தில் அபராதத்தாலே சிற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக; திருவடி
பைப்பொறுப்பிக்கு மிவள் தன்சொல்லழிவருமவனைப் பொறுப்பிக்கச்சொல்
லவேண்டாவிதே” (முழுக்கூப்படி) என்றருளிச் செய்தபடி—சேதநர் செய்த
பிழைகளைக் கணக்கிட்டு அதற்குத் தக்கவாறு தண்டம் நடத்துவதாகச் சிற்ற
முற்றிருக்கு மெம்பெருமானே எதிர்த்து “கிறெதழிதெடி—பாஷி சுறுஹஜமதி”
இவ்வுலகிற் பிழைசெய்யாதார் ஆர்? என்றாற்போலச் சிலபேசுக்களைப்பேசி
மயக்கி அக்குற்றவாளிகளை வாழ்விக்கக்கடவனான பிராட்டியானே எம்பெ
ருமானுடைய திருவுள்ளத்தைச் சேதிக்கக்கருதியோ, வேறு ஏதேனு மொரு
காரணங்கொண்டோ அப்பகவச்சேஷத்தார் திறத்துச் சிலகுற்றங்களை எம்பெ
ருமானிடத்துக்கூறுவளையாகில், அது கேட்டு எம்பெருமான், “இப்படிப்பட்ட
குற்றங்களை உன்னடியார் செய்யத்துணிவர்களேயென்றி உன்னடியார் ஒருகா
லுஞ்செய்யமாட்டார்கள்” என்பன்; அவ்வளவிலும் பிராட்டியானவள், “நீர்
இவ்வன் சொல்லலாகாது, அவர்கள் குற்றவாளிகள் என்பதில் இரையும் ஐய
மில்லை” என்று நிர்ப்பந்தித்துச்சொல்லில், அதற்கு எம்பெருமான் “உன்னடி
யார் செய்யுங் குற்றங்கள் உனக்குப் பொல்லாங்காகத்தோற்றக் கடவனவா
கிலும், என்னடியார் செய்யுங்குற்றங்கள் எனக்குக் குணமாகவே தோற்றுகி
ன்றன; இனி நீ ஒன்றும் எதிர்த்துப்பேசக் கடவையல்ல” என்று வெட்டொ
ன்று துண்டிரண்டாகக் கூறுவன் என்பது முன்னடிகளிற் போதரும். இத
னால், பெருமாள், பிராட்டி, இருவரும் ஒருவர்க் கொடுவர் போராடி அடி
யாரை நோக்கியருளுமாறு கூறியதாம். தாமரையாள்— இடமடியாப்பிற
ந்த பெயர். குற்றத்தையும் நற்றமாகக் கூறவேண்டியவன் சிதகுரைப்பது
பற்றித் “தாமரையாளாசிலும்” என்றார். “என்னடியார் குற்றஞ்செய்யார்கள்”
என்று சொல்லவேண்டும் போதும், குற்றம் என்ற சொல்லை எம்பெருமான்
வாயாற் சொல்லுதற்குக்கூசி “என்னடியார் அது செய்யார்” என்பனும்;
“பேதை பாலகன் அதாகும்” என்றதிருமாலையும், “ஸுவாஹாஷிவிக்கூ
வாஸஹிஷம் வடிகியுக்கி கலுகுணகிடுவெ. வரிஹரியாஸாஹிஷ
புரவநூநு புரவாஹிநூநுணா நவெவஹவாநாடி” என்றச்சுலோ
கத்தில் கணகிடுவெ என்றவிடத்துப் பூருவர்களின் வியாக்கியானமும்
கோக்கத்தக்கது.

[செய்தாரேல் நன்று செய்தார்.] “நாமுண்டு என்றும், ஒரு ப்ரமாணமு
ண்டு என்றும் நினைத்துச்செய்தார்களாகில் அழகிதாகச் செய்தார்கள்; ஒருநர்
மாதர்மமும் பரலோகமும் இல்லை என்று செய்தார்களன்றே; புராணிகத்து

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, கூ - திரு - மரவடியை. கூடுக

க்கு நாமுனோம் என்றன்றோ செய்தது; அதாவது—மடலெடுக்கையும், காமன்காலிலே விழுகையும்.” என்றவியாக்கியான வாக்கியம் அறிபத்தக்கது. “என்பர் போலும்” என்றவிடத்து, போலும்—வாக்கியாலங்கார மென்னலாம். [மன்னுடைய இத்தயாதி.] “செல்வவிழீடணற்கு வேறுகநல்லனை” என்றபடி விழிஷணுழ்வான் பக்கலிலுள்ள படிபாதாதிசயந்தோற்ற அவனது நகரத்தை நோக்கிக்கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி; “தென்திசையிலங்கை நோக்கி” என்றார் திருமாலையிலும். மன்—பெருமை. கீழ்ப்பாட்டிற் போலவே இப்பாட்டிலும் “மலர்க்கண்” என்றவிடத்திற்கு, “பெரிய பெருமாள் திருக்கண்கள் ஆசிரிதரைக் கண்டவாறே மலர்த்தபடி” என்று ஆன்றோர் உரைத்தருளினமையால் “மலர்க்கண்” என்றபாடம் மறுக்கப்பட்டது; இனி, மலர் போன்றகண் என்று பொருள்கொள்வதிற் குற்றமில்லாமையால் அப்பொருளுக்குச் சேர “மலர்க்கண்” என்றபாடம் கொள்ளத்தகு மாயினும், அது வியாக்கியானப் பொருத்தமற்றதெனத் துணிக.

[என்னுடைய இத்தயாதி.] இப்படி அடியாரைப் பரிந்து நோக்கவல்ல பெரிய பெருமானைத் தவிர்த்து மற்று ஆர்க்கேனும் ஆட்செய்கை கூடுமோ? என்றவாறு. “ஆளாவரே” என்றது—ஆளாகமாட்டார் என்றபடி; “பிரிநிலை வினா எண் சுற்றசை தேற்றம், இசைநிறை என ஆறுஏகாரம்மே” (நன்னூல்) என்ற சூத்திரத்தில் ஏகார இடைச் சொல்லுக்கு எதிர்மறைப்பொருள் கூறப்பட்டா தொழியினும், “புதியன புகுதல்” என்பதனால் அப்பொருள் கொள்ளப்படு மென்றுணர்க.

கருளுடைய பொழில்மருதுங் கதக்களிறும் பிலம்பனையுங் கடிய மாவும் உருளுடைய சகடினையும் மல்லரையு முடையவிட் டோசை கேட்டான் இருளகற்று மேறிகதிரோன் மண்டலத்து டேற்றிவைத் தேணி வாங்கி அருள்கோத்திட்ட டடியவரை யாட்கோள்வா னமரும ரணிய ரங்கமே.()

கருள் உடைய - (கருஷ்ணனை நலியவே [ஊம் என்கிற] சேற்றத்தையுடையதும் பொழில் - (மனமியுழ்புண்ணும்படி புறம் [பே] சோலைசெப்து நிற்பதுமான மருதம் - (இரட்டை) மருதமரங்களையும் கதம் - மிக்கோபத்தையுடைய களிறும் - குவலயாபீடத்தையும் பிலம்பனையும் - பரலம்பாஸுரனையும் கடிய - மிகவும் க்ருரனை மாவும் - குதிரைவடிவாய்வந்த கேசியை

உருள் உடைய - உருண்டுவந்த சகடினையும் - சகடாஸுரனையும் மல்லரையும் - மல்லர்களையும் உடையவிட்டு - நிரவிர்த்தருளி துசை கேட்டான் - கீர்த்திபெற்றவனும் இருள் அகற்றும் - இருளைப் போக்கா [நின்ற

ஏறி கதிரோன் - வீசுகின்ற கிரணங்களை [யுடையனான ஸூரியனுடைய மண்டலத்துடு - மண்டலத்தினுள்ளே அடியவரை - அடியார்களை ஏற்றி - ஏறச்செய்து (அங்கு நின்றும் அர்ச்சிவாதி மார்க்கமா கப் பரமபதத்திற்குக் கொண்டு போய்.) வைத்து - (அங்கு அவர்களை) நிறுத்தி ஏணி வாங்கி - தன்னுடைய உபாயத்தால் [காரத்தைத் தவிர்த்து அருள் கொடுத்திட்டு - (அவர்கள் அவ்விடத்தில் நின்றும் மீளாமைக்கும் கைக் [கரியலாபத்திற்கு முறுப்பாக அவர் [கள் பக்கல்] க்ருபைபண்ணி ஆட்கொள்வான் - அடிமைகொள்ளுமவ [னுமான எம்பெருமான் அமரும் - பொருத்தி எழுந்தருளியிருக்கிற ஊர் - திருப்பதியாவது அணி அரங்கம் - அழகிய திருவரங்கமாம்.

குறிப்பு:—யமளார்ஜுந பங்கம், குவலயாபீடவதம், ப்ரஸம்பாஸுரப்ரா
ளயம், கேசிஸம்ஹாரம், சகடாஸுரபஞ்சகம், மல்லகரிஸகம் என்னு மிவ்
வாறு வருத்தார்த்தங்களும் முன்னடிகளிற் கூறப்படுவன ; இவ்விவரம் சீழ்ப்
பலவிடங்களிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க. 'கறுப்பு' எனனும் பொரு
ளைத் தருவதாகிய 'கருள்' என்னுஞ்சொல், "கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப்
பொருள்" என்றபடி சீற்றமென்னும் பொருளைத் தந்த தென்க. நளகூபரன்,
மணிக்ரீவன் என்ற குபேரபுத்திரரிருவரும் மஹர்ஷிசாபத்தினால் இரட்டை
மருதமரங்களாய் நின்றனர் என்னுந்நிற்க, அவற்றுக்குக் கண்ணபிரானை நலி
யக் கருத்துண்டென்கை சேருமோ? எனின்; கேட்பது உண்மையே; ஆயி
னும் அம்மருதமரங்களில், கண்ணனை நலியக்கருதின கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட
இரண்டு அசுரர்கள் ஆவேசித்துக் கிடந்தார்களென்று கொள்ளவேணுமென்
பவாகலின் ஒக்குமென்றுணர்க: "ஒருங்கொத்தவிண்ணமருத முன்னியவந்த
வரை" "பொய்ம்மாய் மருதானவசுரைப் பொன்றுவித்து" என்று கீழுமரு
ளிச்செய்துள்ளமை அறிக, "உருளுடைய சகடரையும்" என்பது அத்யாபக
பாடம்; "சகடினையும்" என்பதே ஆன்றோர்பாடம்; இன்—இடைச்சாரியை.
அஸுரனால் ஆவேசிக்கப்பெற்ற சகடம் உருண்டு வந்து கண்ணனை நலியப்
புக்கதனால், "உருளுடைய" என்றார். உருள் - முதனிலைத் தொழிற் பெயர்.
மல்லரை முடித்தவரலாற்றின் விவரம். "நல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை"
என்றபாட்டின் குறிப்புரையிற் காணத்தக்கது. இந்தத் தீப்பப்பூடுகளை
த்தையும் கண்ணபிரான் ஆயாஸமின்றி எளிதிற்களைத்திட்டன னென்பது
"உடையவிட்டு" என்ற சொல்லயத்தாற் போதருமென்பர்.

எம்பெருமான் தன்னை அடுத்தவர்களைப் பரமபதத்திலேற்றி நித்திய
கைங்கர்யபராக்குமாறுகூறுவன, பின்னடிகள். பரமபதத்துக்குப் போவார்
ஸூர்யமண்டலத்தைக் கிண்கொண்டு போவதாகக் கூறப்படுவதனால் "எறி
கதிரோன் மண்டலத்தாடு" என்றார்; "தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்
தைக் கிண்புக்கு" என்று சிறிய திருமடலிலும், "மன்னுங்கடுங்கதிரோன்
மண்டலத்தின் நன்னிவுள், அன்ன தோரில்லியினாடுபோய் வீடேன்னுந்
தொன்னெறிக்கண் சென்றாரை" என்று பெரியதிருமடலிலும், "இந்தவுடல்
விட்டிரவி மண்டலத்தாடேகி இவ்வண்டங் கழித்திடையிலாவரனை மேழ்
போய், அந்தமில்பாழ்கடந்தழகார் விரசைதலிற் குளித்தங்கமாநவனுலொளி
க்கொண்ட சோதியும் பெற்றமரார், வந்தெதிர்கொண்டலங்கரித்து வாழ்த்தி
வழிநடத்த வைகுந்தம்புக்கு மணிமண்டபத்துச்சென்று, நந்திருமாலடியார்
கள் குழாங்களுடன் கூடும் நாளெனக்குக் குறுகும்வகை நல்கென்னெதிரா
சா" என்று ஆர்த்திப்பிரபந்தத்திலும் (மணவாளமாமுனிகள்) அருளிச்செய்
துள்ளவைகரண்க. [எணிவாங்கி.] மேல் ஏறுகைக்குச் சாதனமாயிருப்பது
எதுவோ அது ஏணி எனப்படும்; அதாவது இங்கு எம்பெருமானுடைய உபா
யத்வம்; பரமபதமேறுமளவுமே எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமென்கிற
ஆகாரமுள்ளது; ஏறின பிறகு இவன்றனக்கு உபேயத்வமென்கிற ஆகாரம்
வருதலால் "எணி வாங்கி" என்றாரென்க. "தூயெடுகலுந் தூயிவஜஹகொடெ
குவதாயததூ" [நூலாஸதிலகம்.] என்ற தேசிகனருள்செயலில் "உதூவ
தூ" என்றது நோக்கத்தக்கது. பரமபதத்தில் எம்பெருமான் கைங்கர்ய
ப்ரதிஸம்பந்தியா யறுகையாலே, அங்கு அவனுக்கு உபேயத்வமேயன்றி
உபாயத்வமில்லை யென்க.

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, சு - திரு - மரவடிமை . நடநு.

இப்பாட்டில் முன்னடிகளில் விரோதிரிவர்த்தகத்வஞ் சொல்லிப், பின்னடிகளில் மோகூப்ரதத்வஞ் சொல்லப்படுகையால், “மோகூப்ரதநம் விரோதிரஸைதூர்வகம்” என்கிற அர்த்தம் அறியப்பட்டதாயிற்று. (ங)

பதினாறு மாயிரவர் தேவிமார் பணிசெய்யத் துவரை யென்னு
மதில்நா யகராகி வீற்றிருந்த மணவாளர் மன்னு கோயில்
புதுநாண் மலர்க்கமல மெம்பெருமான் போன்வயிற்றிற் பூவே போல்வான்
போதுநா யகம்பாவித் திமமாந்து போற்சாய்க்கும் புனல ரங்கமே. (ச)

துவரை என்னும் } ஸ்ரீத்வாரகையென்கிற
அதில் } பட்டணத்தில்

பதினாறு ஆம் ஆயிரவர் } (ஆயர் மக்கைக
தேவிமார் } ளாகிய) பதினா
[ராயிரம் தேவிமார்

பணி செய்ய - கைக்கரியம்பண்ண,
நாயகர் ஆகி-(அவர்களுக்கு) நாயகராய்க்
[கொண்டு

வீற்றிருந்த-(அவர்களின் நடுவே) எழுந்த
[ருளியிருந்த

மணவாளர் - மணவாளப்பிள்ளை
(அழகிய மணவாளப் பெருமாளாய்)

மன்னு - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற

கோயில் - கோயிலாவது;—

புது நாள் கமலம் } அப்போதலர்த்த செ
மலர் } வ்வித் தாமரைப் பூவா

[எனது
எம் பெருமான் - எம்பெருமானுடைய
போன் வயிற்றில்-அழகிய திருநாபியினு
[ள்ள

பூ போல்வான் - தாமரைப்பூவோடு ஸாம்
[யம் பெறுவதற்காக

பொது நாயகம் } ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்
பாவித்து } தைப் பாவித்து

இதுமாந்து - (அப்பாவனையாலே) கர்வம்
[கொண்டு

போன் சாய்க்கும்-(மற்ற தாமரைகளின்)
[அழகைத்தள்ளிவிடா நின்றதுள்ள

புனல் - நீர்வளத்தை யுடைய

அரங்கம் - திருவரங்கமாம்.

குறிப்பு:—முன்னடிகளில் குறித்தவரலாறு—கீழ் * கதிராயிரமிரவியின்
ஆறாம் பாட்டினுரையில் குறிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க. இத்தேவிமார் பதி
னாறுபதித் தொருநூற்றுவர் என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திற் காணப்படுகின்
றது.

திருவரங்கமாநகரைச்சுற்றிச் சூழ்ந்துள்ள திருக்காவேரியில் எம்பெரு
மானது திருநாபிக் கமலம்போன்ற பலதாமரைமலர்கள் ஒங்கி விளங்குகின்
றன வென்றும், அப்பூக்களோடொத்த அழகிய பூக்கள் மற்றோரிடத்திலு
மில்லை யென்றுங்கூறுவன பின்னடிகள். வயிறு - திருநாபிக்கு இலக்கணை,
“பூவே” என்ற விடத்து, ஏ - இசைநிறை. போல்வான் -- வான்விசுதிபெற்ற
கிணை பெச்சம். பொதுநாயகம் பாவித்து - லோகஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாய்
ஸர்வநிர்வாஹிகமாயிருக்கிற இருப்பைத் தானுமுடையதாகப் பாவித்து
என்றபடி. இதுமாந்து = இதுமா - பகுதி; இதுமாப்பு -- கர்வம். (ச)

ஆமையாய்க் கங்கையா யாழ்கடலா யவனியா யருவ ரைகளாய்

நான்முகனாய் நான்மறையாய் வேள்வியாய்த் தக்கணையாய்த் தானு மானால்
சேமமுடை நாரதனார் சேன்மசேன்ம துதித்திறைஞ்சக் கிடந்தான் கோயில்
பூமருளிப் புள்ளினங்கள் புள்ளரையன் புகழ்குழறும் புனல ரங்கமே. (ரு)

(ஸ்ரீநாரத மஹர்ஷிக்குத் தன்னு
டைய ஸர்வாதிகத் துவத்தை
விளங்கச் செய்வதற்காக)
ஆமை ஆய் - (முதலில் கங்காஜலத்துக்குள்)
[ஆமையாயும்
கங்கை ஆய் - (பின்பு அந்த ஆமைமுதலிய
ஜந்துக்களுக்கு இருப்பிடமான) க
[ங்கையாயும்
ஆழ் கடல் ஆய் - (பின்பு அக்கங்கை முத
லிய நதிகளுக்குப் புகலிடமான) ஆ
[ழந்தகடலாயும்
அவனி ஆய் - (பின்பு அக்கடலுக்கு இருப்
[பிடமான) பூமியாயும்
அரு வரைகள் } (பின்பு அப்பூமிக்கு ஆதா
ஆய் } ரமான) பெரியமலைகளா
[யும்
நான்முகன் } (பின்பு அம்மலைகளுக்கு வரு
ஆய் } வ்டிகர்த்தாவான) சதுர்முக
[னாயும்
நால் மறை } (பின்பு அச்சதுர்முகனுக்குத்
ஆய் } தாரசமான) நான்குவேதங்க
[னாயும்
வேன்வி ஆய் - (பின்பு அவ்வேதங்களுக்கு
[ப் பராமணமான) யாகங்களுகவும்
தக்கணை ஆய் - (பின்பு அந்த யாகங்களு
க்கு வீரயத்தைக் கொடுக்கவல்ல)
[தசுநீணையாகவும்

தானும் ஆனன் - (அந்தத் தகநீணை முகமாக
அனைவர்க்கும் அவரவர்கள் விரும்
பின பலத்தைக் கொடுக்கவல்ல
அரைதாரண வீரரஹ விசிஷ்டனா
[ன] தானாகவும்,
சேமம் உடை - (ப்ரஹ்மபாவனையில் நிஷ்ட
[டையாகிற) கேழ்மத்தையுடைய
நாரதனார் - ஸ்ரீநாரத பகவான்
சென்று சென்று - பலகாலும் எழுந்தருளி
துதித்து - ஸ்தோத்திரம் பண்ணி
இறைஞ்ச - வணங்கும்படி
கிடந்தான் - பள்ளி கொண்டருள்பவனாக
வும் இராகின்ற எம்பெருமானு
[டைய
கோயில் - கோயிலாவது; -
புன் இணக்கன் - (அன்னம் முதலிய) பற
[வைக் கூட்டங்கள்
பூ - (சீர்ப்பூ முதலிய) பூக்களில்
மருவி - பொருந்தியிருந்து
புன் அரையன் - தங்கள் சாதிக்குத் தலைவ
[னான பெரிய திருவடியினுடைய
புகழ் - கீர்த்தியை [பெற்றதும்
குழமம் - அந்நகரஸமாகப் பேசாநிற்கப்
புனல் - கீர்வனத்தை யுடையதுமான
அரக்கம் - திருவரங்க நகரம்.

குறிப்பு:—தூரியோதநாதியருடை யாகத்தில் வந்த அரசர்களைவரும்
ஸ்ரீத்வாரகையின் மஹிமையையும், அங்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் எழுந்தருளியிருக்கிற
மதிப்பையுமெல்லாம் தூரியோதநாதிகளின் முகமாகக் கேட்டுத் தாங்கள்
கண்ணிரானோடு உறவு பண்ணிக்கொள்ள விரும்பி, அத்தூரியோதநாதியரு
டனும் பாண்டவர்களுடனும் ஸபரிவாரராய்ப் புறப்பட்டு ரைவதகபர்வதத்
திற்குப் போந்து, தாங்கள் க்ருஷ்ணஸேவார்த்தமாக வந்திருக்கிறபடியைக்
கண்ணிரானுக்குத் தெரிவிக்க, அதையறிந்தகண்ணனும், 'இவர்கள் பரிவா
ரங்களுடன் திரண்டுவருகைக்குக் காரணம் யாதோ' என்று சிந்தித்து, ஸ்ரீபல
ராமனையும் ஸாத்யகியையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸேனைகளுடனும் ஆயுதங்
களுடனும் அவர்களிருப்பிடத்திற் கெழுந்தருளி எல்லாரையும் குசலங்
கேட்டு, அவரவர்களுடைய வயஸ்ஸுக்கும் வலிவுக்கும் அறிவுக்கும் பெரு
மைக்கும் தக்கவாறு ஆஸநமிடுவித்துத் தானும் தனக்கேற்றதொரு சீரியசிக்
காசனத்தில் எழுந்தருளியிராநிற்கச் செய்தே, ஸ்ரீநாரத மஹர்ஷிவந்து வண
ங்கி ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானை நோக்கி "ஸர்வ தேவர்களிற் காட்டிலும் நீர் ஆச்ச
ரியகாரும் தநய [யநு]ன்-க்ருநார்த்தகன்.] ருமாகாநின்றீர்; இங்ஙனிருப்பார்
இவ்வுலகில் வேறு யாருமில்லை" என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, கண்ணிரான்

அதைக்கேட்டுப் புன்முறுவல் செய்து, “முனிவனே! தக்பிணைகளோடுகூட நான் ஆச்சரியனாகவும் பருணாகவும் சொல்லப்பட்டவன்” என்றருளிச்செய்ய, அதனைக் கேட்டமுனிவன் மிகவும் மனமகிழ்ந்து, “பிரானே! தேவர் அருளிச்செய்த வாக்கியத்தினால் அடியேன் மிகவும் மகிழ்வுற்றேன்; இனி வந்த வழியே விடைகொள்ளுகிறேன்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்து போகவினை த்தவளவில், அங்குள்ள அரசர்கள் இப்படி மூ்கிருஷ்ணனுக்கும் நாரதமுனி வற்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தின் உட்பொருளைத் தாங்கள் அறியாமையாலே மூ்கிருஷ்ணனுடைய திருமுகமண்டலத்தை நோக்கி “நாரதமுனிவன் தேவரைக்குறித்துச் சொன்னவாக்கியமும், அதற்கு உத்தரமாகத் தேவர் அருளிச் செய்தவாக்கியமுமாகிற இந்த மஹாரஹஸ்யம் எங்களுக்கு இன்னதென்று விளங்கவில்லை, இதனை விரித்துரைக்கவேணும்” என்று பிரார்த்திக்க, கண்ணபிரானும் அம்முனிவன்நன்னையே கூறுமாறு நியமித்தருள, அம்முனிவன் அவ்வரசர்களை நோக்கி இவ்வண்ணம் கூறத்தொடங்கினான்;—

நான் ஒருகால் கங்கைக்கரையிலே தரிஷ்வண ஸ்நானாதிகளைப்பண்ணி வர்த்தியாநிற்கச் செய்தே, ஒருநாள் இரவு கழிந்து சூரியனுதித்தவளவில், கூப்பிடுவழியளவு அகலமும் அதில் இரட்டி நீளமுமாய் நீரினுள்ளே நனைந்து உடம்பு முழுதும் பாசிபற்றிக் கண்ணுக்கு இனிதாயிருப்பதொரு ஆமையைக்கண்டு “இப்படி நீரினுள்ளே ஒன்றையும் சிந்தியாமல் சங்கையற்றுத் திரியாநின்ற நீ அற்புதமான சரீரத்தையுடையனாகா நின்றாய், தந்யனாகாநின்றாய் என்று யான் அறுதியிட்டிருக்கின்றேன்” என்று நான் சொல்ல; அதனைக்கேட்ட அந்த ஆமை என்னைப்பார்த்து, ஒரு மதுஷ்யன்செல்வதுபோல, “வாரீர் முனிவரே! என்னிடத்தில் ஆச்சரியமேது? நான் எங்ஙனே தந்யனாகாநின்றேன்? என்னைப்போற் பதினாயிரம் ஸத்வங்கள் ஸஞ்சரிக்கப்பெற்ற கங்காநதியன்றோ அங்ஙனாவது” என்று சொல்ல; பிறகு நான் அக்கங்கையைக்குறித்து அங்ஙனே சொல்ல; அதுகேட்ட அக்கங்கையானது ஒரு வடிவு கொண்டு நின்று ஆமையைப் போலவே சொல்லி, “என்னைப்போற் பல்லாயிரம் நதிகள் சென்று சேர்த்தகிடமான கடலன்றோ ஆச்சரியமும் தந்யமுமாவது” என்று சொல்ல; பிறகு நான் அக்கடலை நோக்கி அங்ஙனே சொல்ல; அக்கடல் என்னைப்பார்த்து, “நீ சொன்னவையிரண்டும் எனக்கில்லை; யாதொரு பூமியின்மேல் நான் வாஸம்பண்ணு நிற்கிறேனோ அப்பூமிக்கன்றோ அவையிரண்டுமுள்ளது” என்ன; பிறகு நான் பூமியை நோக்கிப் புகழ்ந்து கொண்டு “ஆச்சரியபூதையாகாநின்றாய், தந்யையாகாநின்றாய்” என்று சொல்ல; அதுகேட்ட பூமி “யான் அங்ஙனுள்ளவளல்லன், எனக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்ற பர்வதங்களன்றோ அப்படிப்பட்டவை” என்ன; பிறகு நான் அப் பர்வதங்களைக்கிட்டி அங்ஙனே சொல்ல; அவை என்னைப் பார்த்து “அப்படிப்பட்டவை நாம் அல்லோம், பிரஜாபதியான பிரமனன்றோ இவையிரண்டையுமுடையான்” என்ன, பிறகு நான் பிரமனைச்சென்று கிட்டி அடைவுபட அதுவர்த்தித்துப் புகழ்ந்து, “பிரமனே! ஆச்சரியனாகாநின்றாய், தந்யனாகாநின்றாய், உன்னை யொப்பார் ஆருமில்லை” என்ன; அதைக் கேட்ட

பிரமன் என்னைப்பார்த்து “இங்ஙனே என்னைப் புகழ்வதென? ருத், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்னும் பெயரையுடையனவும் தத்துவங்களை உணர் த்துவனவும், உலகங்களையும் என்னையும் தரியாரின்றனவுமான வேதங்களன் றோ அப்படிப்பட்டவை” என்ன; பிறகு நான் வேதங்களைக்கிட்டி, “நீங்க ளன்றோ ஆச்சரியபூதரும் தர்யரும்” என்ன; அந்த வேதங்கள் என்னைப் பார்த்து “நாங்கள் யஜ்ஞார்த்தமாகப் படைக்கப்பட்டவர்களாதலால் எமக் குப் பராயணங்களான [- பராயணம் - சிறந்த கதி.] அந்த யஜ்ஞங்களன் றோ அப்படிப்பட்டவை” என்ன; பின்பு நான் அந்த யஜ்ஞங்களைப் பார்த் துப்புகழ்ந்து “உலகத்தில் உங்களிற்காட்டில் ஆச்சரியங்களுமில்லை, தர்யங் களுமில்லை” என்ன; அந்த யஜ்ஞங்கள் என்னைப்பார்த்து “ஆச்சரியசப்தமும் தர்யசப்தமும் எங்கள் பக்கலில் இல்லை; விஷ்ணுவிடத்தில் அவை உள்ளன; அவ்விஷ்ணுவே எங்களுக்குச் சிறந்த கதி; தீயில் ஹோமம்பண்ணப்பட்டு எம் மால் ஸ்வீகரிக்கப்படும் நெய்யை அவ்விஷ்ணுதானே கொடுக்கிறார்” என்ன; அதனைக்கேட்ட யான் பூமியில் வந்து உங்கள் திரளின்றடுவே யெழுந்தருளி யிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைக்கண்டு ஸேவித்து “நீர் ஆச்சரியருமாகாரின் றீர், தர்யருமாகாரின்றீர்” என்று நான் விண்ணப்பஞ் செய்ததற்கு உத்தர மாக, - “தக்ஷிணையோடுகூட நான் ஆச்சரியனாகவும் தர்யனாகவுஞ் சொல் லப்பட்டவன்” என்று கண்ணபிரானருளிச் செய்த வார்த்தை என்னை மகிழ் வித்தது;

எங்ஙனே யென்னில்;—எல்லாயஜ்ஞங்களுக்கும் தக்ஷிணையோடுகூடி யிருந்துள்ள ஸர்வேசுவரன் கதியாகையாலே, “தக்ஷிணையோடுகூட நான் ஆச் சரியனாகாரின்றேன், தர்யனாகாரின்றேன்” என்று கண்ணபிரான் அருளிச் செய்த இவ்வாக்கியத்தினால் என்னுடைய ப்ரசநம் நிறைவேற்றிற்று என்று சொல்லி, முதலில் ஆமையினிடத்துச்சொல்லப்பட்டு, அநந்தரம் பரம்பரை யாக இவ்வளவும் வந்த “ஆச்சரியனாகாரின்றாய், தர்யனாகாரின்றாய்” என்ற வாக்கியம் தக்ஷிணையோடுகூடின இக்கண்ணபிரானைக்குறித்து என்னால் பிரதி பாதிக்கப்பட்டது; இந்த ரஹஸ்யார்த்தத்தை உங்கட்கு நான் சொல்லித் தலைக்கட்டினேன், இனி நான் வந்தவழியே போகிறேன் என்று, ஸ்ரீஹரி வம்ச - விஷ்ணுபர்வத்தில் நூற்றுப்பதினோராவது அத்தியாயத்தில் சொல் லப்பட்டகதை இப்பாட்டிற் சுருக்க அருளிச்செய்யப்பட்ட தென்க.

[ஆமையாய் இத்தியாதி.] நாரதமாமுனிவனுக்குத் தன்னுடைய வீறு டைமையை விளக்குதற்பொருட்டுக் கங்கைநீரினுள் பெரியவடிவுபடைத்த தெரு ஆமையாயும், அகநோன்ற வலிற்றுக்கு வாழ்விடமான கங்கையா யும், அதுபோன்ற பல நதிகளுக்கு ஆழ்கடலாயும், அதுதனக் கும் இருப்பிடமான பூமியாயும், அதுதனக்குத் தாரகங்களான பெரியமலைகளாயும், அவற்றுக்கு உத்பாதகளுன பிரபலாயும், அவற்றனக்குப் பரமகதியான சதுர்வேதமாயும், அவற்றுக்குப் பராயணமான யாகங்களாயும், அவற்றுக்கு வீரியத் தரவல்ல பெருமையையுடைய தக்ஷிணையாயும், அத்தக்ஷிணை முகமாக அணைவர்க்கும் அவரவர் வேண்டியவாறு எல்லாப் பலன்களையும்

கொடுக்கும் வீறடையனும் அஸ்தாரண விக்ரஹவிசிஷ்டனுவன்—என்பது முன்னடிகளின் கருத்து.

நாரதனுக்குச் சேடமுடைமையாவது - கர்மபாவனையில் விருப்பமுற்றிருக்கை தவிர்த்து, ப்ரஹ்மபாவனையில் நிஷ்டை பெற்றிருக்கை. [சேன்று சேன்று] இப்படி ஆமைமுதலிய ஒவ்வொரு வஸ்துவினிடத்தும் தனித்தனியே சென்று என்றும் பொருள்கூறத்தகும்; அடிக்கடி எம்பெருமான் பக்கலில் விடைகொண்டு இங்ஙனே துதித்திறைஞ்சுவன் நாரதன் எனக் கருதுதல் சிறக்கும்; “இன்பத்தும்புருவும் நாரதனு மிறைஞ்சியேத்த” என்றும், “தம்புருநாரதர் புகுத்தனர்” என்றும் இத்திருவரங்கமாநகரில் நாரதமுனிவன் பலகால் வந்து வணங்குமாறு சொல்லிற்றிறே.

“நீர்ப்பூ நிலப்பூமரத்திலொண்பூ” என்று கூறப்படுகின்ற மூவகைப்பூக்களிலும் அவ்வவற்றுக்கு உரியபறவைகள் களித்திருந்து தம் குலத்துக்கு அரசனாகிய கருத்தமானது புகழைப்பாடுமிடமும், நீர்வளத்தை யுடையதுமான திருவரங்கமென்பது, சுற்றடி. ஒவ்வொரு சாதியரும் தமது சாத்தித் தலைவன் புகழைப்பாடவிரும்புதல் இயல்வே; “அடங்கச் சென்றிலங்கையை யீடழித்த அனுமன் புகழ்பாடித் தங்குட்டன்களைச், குடங்கைக்கொண்டு மந்திகள் கண்வளர்த்தும்” என்றதுங்காண்க. ... (௫)

மைத்துணன்மார் காதலியை மயிர்முடிப்பித் தவர்களையே மன்ன ராக்சி உத்தரைதன் சிறவனையு முய்யக்கொண்ட வுயிராள னுறையுங் கோயில் பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய் முனிவர்களும் பரந்த நாமம் சித்தர்களும் தொழுத்திறைஞ்சத் திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற திருவ ரங்கமே.

மைத்துணன்மார் - (தனது) மைத்துனன்	உறையும் - எழுந்தருளியிருக்கிற
[மாராண பாண்டவர்களுடைய	கோயில் - கோயிலாவது;—
காதலியை—பத்தினியாகிய த்ரௌபதியை	பத்தர்களும் - பக்தர்களும்
மயிர் முடிப்பித்து - விரித்த கூந்தலை முடி	பகவர்களும் - ஸந்தியாசிகளும்
[யும்படி செய்தருளிய	பழ மொழி வாய் } அநாதிவாக்காகிய வே
அவர்களையே—அப்பாண்டவர்களையே	முனிவர்களும் } தத்தை வாயிற்கொண்
மன்னர் ஆக்கி—அரசாள்வித் தருளியவனும்	[ள்ள நிலிகளும்
உத்தரை தன் - (அபிமத்யுலின் மனைவியா	பரந்த நாமம் - வ்சாலமான நாட்டிலுள்ள
[ன] உத்தரை யென்பவளுடைய	[மற்றும் பலரும்
சிறுவனை - மகனான (கருவித் கரிக்கட்டை	சித்தர்களும்—நித்திய முக்தர்களும்
[யா யொழிந்த) பரிசுதித்தை	தொழுது - அஞ்சலி பண்ணி
உய்யக் கொண்ட - உயிர்பெற் றெழுந்திரு	இறைஞ்ச - வணங்கும்படி
[யுதப்படி செய்தருளியவனும்	திசை விளக்கு ஆய் } எல்லாத் திசைகளும்
உயிர் ஆளன் - எல்லா உயிர்கட்கும் தலைவ	நிற்கின்ற } கும் விளக்காயிருக்கிற
[னுமான எம்பெருமான்	திரு ஆரக்கம் - திருவரங்க நகரம்.

குறிப்பு:—பஞ்சபாண்டவர் மனைவியாகிய த்ரௌபதியானவள் தான் ரஜஸ்வலையாயிருக்கும்போது தனக்கேசுப்பையில் மாநபங்கம்செய்ய மயிரைப் பிடித்திழுத்த துச்சாஸனமீதும், அவனுக்கு உபபலமாயிருந்த துரியோத

நாதியர்மீதும் கறுக்கொண்டு 'இவர்களை உயிர்மாள்வீர்த்தன்றி நான் இவ்விரிந்தகூந்தலை முடிப்பதில்லை' என்று சபதம்பண்ணிக்கொண்டு பதினான்கு வருஷம் காட்டில் திரிந்தகாலத்தோடும், பின்பு நாட்டிற்சேர்ந்த காலத்தோடும் வாசியற விரித்ததலையுந் தானுமாகத் திரிகிறபடியைக்கண்ட கண்ணபிரான் 'நாம் இவள் ஸங்கல்பத்தின்படியே காரியஞ் செய்துகொடுத்து இவளது கூந்தலை முடிப்பித்தாலன்றோ 'சரணுகதரக்ஷகன்' என்று நாம் படைத்துள்ள விருது பிழைக்கலாவது' என்றெண்ணி அவ்வண்ணமே செய்யக் கருதித் தூதுநடந்தும் தேர்முன்னின்றும் பாண்டவர்களுக்குத் துணைசெய்து, அவளது ஸங்கல்பத்தை ஈடேற்றிக் கூந்தலை முடிப்பித்து அப்பாண்டவர்தம்மையே அரசாள்வித்தவாறு கூறுவது, முதலடி.

கண்ணபிரான் தூது சென்றதும், தேர்முன் நின்றதும், பிரபத்தியுப தேசம்பண்ணினது மெல்லாம் பாஞ்சாலியின் கூந்தலை முடிப்பதற்காகவே யென்பது அறியத்தக்கது. "அர்ஜுநனுக்கு தூத்யஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றுமിവளுக்காக" என்ற ஸ்ரீவசந்நுஷண ஸூத்தியின் வியாக்கியாரத்தில் இதன் விவரம் காண்க; "பந்தார் விரலாள் பாஞ்சாலிகூந்தல் முடிக்கப் பாரதத்துக், கந்தார் களிற்றுக் கழன்மன்னர் கலங்கச்சங்கம் வாய்வைத்தான்" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்.

மைத்துனன்மாள் - பெண்கொடுத்துக் கொள்ளுதற்கு உரிய உறவுமுறை மையுடையாரை மைத்துனன்மாரென்பது மரபாதல்பற்றிப் பாண்டவர்கள் கண்ணபிரானுக்கு மைத்துனன்மரராகக் கூறப்படுகின்றன ரென்பது கேள்வி. காதலி - வடமொழியில், ப்ரியா, ப்ரியவலீ என்ற சொற்கள் போலும்.

இரண்டாமடியிற் குறித்த வரலாறு-கீழ் "மருமகன்நன் சந்ததியை" என்ற பாட்டின் குறிப்புரையில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

"ஊவாநு" என்ற வடசொல்லின் திரிபாகிய பகவன் என்றசொல்லின் பன்மையாகிய பகவர் என்பதற்குத் தேர்ந்தபொருள் - சிறந்தவர் என்பது; அச்சொல் இங்கு யதிகளைக்கூறிற்று, ஸந்தியாகிகளைச் சீயரென்பதும்இப்பொருள்பற்றியே யென்க; சீயர்-சிங்கம்போலச் சிறந்தவர், சித்தர் - லிஹர். (ஈ)

குறப்பிரம சாரியாய் மாவலியைக் குறும்பதக்கி யரசு வாங்கி இறைப்பொழுதிற் பாதாளங் கலவிருக்கை கோத்துக்கந்த வேம்மான் கோயில் எறிப்புடைய மணிவரைமே லிளஞாயி றேழுந்தாற்போ லரவணை யின்வாய்ச் சிறப்புடைய பணங்கள்மிசைச் சேழுமணிகள் விட்டேறிக்குந் திருவ ரங்கமே.

குறன் பிரம } வாமந ப்ரஹ்மசாரியாய்	வாங்கி - (தன்னுடையதாம்படி நீரேற்று
சாரி ஆய் } (எழுந்தருளி)	[ப்] பெற்று
மா வலியை - மஹாபலியினுடைய	இறைப் பொழுதில் - கூண்காலத்திக்குள்
குறம்பு அதக்கி - செருக்கை அடக்கி	பாதாளம் - பாதாள லோகத்தை
அரசு-(அவனுடைய) ராஜ்யமாயிருந்த பூ	கலவிருக்கை } (அவனுக்கு) இருப்பிடமீ
[மியை]	கொடுத்து } கக் கற்பித்து

உகந்த-(இத்திரன் வேண்டுகோளைத் தலை
[க்கட்டினோம் என்று) மகிழ்ந்த
எம்மான் - எமது தலைவனான எம்பெருமா
[ன் (எழுந்தருளியிருக்கிற)
கோயில்-கோயிலாவது;-
விறிப்பு உடைய-மிக்க ஒளியையுடைய
மணி வரை மேல் - நீலரத்த பர்வதத்தின்
[மேல்
இள நாயிறு - பாலஸூரியர்கள்
எழுந்தால் போல் - உதித்தாற் போல,

அரவு அணையின் திருவனந் தாழ்வானிட
வாய்) த்து
சிறப்பு உடைய - அழகு பொருந்திய
பணங்கள் மிசை - படங்களின் மேல்
செழு மணிகள் - செழுமை தந்திய ரத்தம்
[களானவை
விட்டு எறிக்கும் - மிகவும் ஜ்வலியா நிற்கப்
[பெற்ற
திரு அரக்கம் - திருவரக்கமாம்.

குறிப்பு:-மாவலியினிடத்து மூன்றடிவாங்கி இரண்டடிகளால் சீழ்
மேலுலங்க எனைத்தையுமளந்துகொண்டு, மூன்றடிக்கு இடம் கிடையா
மையால் அதனைத் தருமளவும் சிறைவைப்பாரைப்போலே அவனைப் பாதா
ளத்திற்கிடக்கும்படி தள்ளியவாறு கூறுவன, முன்னடிகள். “கலவிருக்கை
கொடுத்த” என்றது—அவ்விருப்பு சிறையிருப்பாகவன்றிக்கே லொட
பூமியாகக் கொடுத்தபடியைப் பற்றி; கலவிருக்கையாவது—நெஞ்சு கலந்தி
ருக்குமிருப்பிற்றே” என்ற விபாக்கியாகவாக்கிய மறியத்தக்கது. பிரமசாரி
ஷ்ஜலவாரீ. பாதாளம் - வடசொல்.

* பச்சைமாமலைபோல் மேனியான அழகியமணவாளன் சாய்ந்தருளப்
பெறுகையால் அத்திருமேனியினது நிழலீட்டாலே கறுத்துக்கோற்றுக்கின்ற
திருவனந்தாழ்வானுடைய படங்களின்மேல் செழுமணிகள் ஒளிவிடாநிற்ப
தது-ஒரு நீலரத்தபர்வதத்தின்மேல் பல இளஞ்சூரியர்கள் உதித்தாற்போலு
மென்பது, பின்னடி: இது இல்பொருளுவமை. (எ)

உரம்பற்றி யிரணியனை யுகிரந்தியா லொள்ளியமார் புறைக்க வுன்றிச்
சிரம்பற்றி முடியுடையக் கண்பிதுங்க வாயவரத் தேழித்தான் கோயில்
உரம்பெற்ற மலர்க்கமல மூலகளந்த சேவடிபோ வுயர்ந்து காட்ட
வரம்பற்ற கதிரீச்சேந்நெல் தாள்சாய்த்துத் தலைவனக்குந் தண்ண ரங்கமே. ()

உரம் பற்றி - (தன்னுடைய) வலிவை நி
[னைத்து(ச் செருக்குற்ற)
இரணியனை - ஹிரண்யாஸூரனுடைய
ஒள்ளிய மாப்பு - அழகிய மாப்பை
உகிர் றதியால்) நகங்களின் நுளிகள் உ
உறைக்க ஊன்றி) ன்ளேபொத்தும்படி(தி
[ருக்கைகளால்) பற்றிக்கொண்டு
முடி - (அவனது தலையிலுள்ள) கிரீடமா
[னது

இடிய - பொடி படுப்படியாகவும்
கண் - கண்களானவை
பிதுங்க-பிதுங்கும்படி யாகவும்

வாய் அலர - வேதனை பொறுக்கமாட்டா
[மல்) வாய் அலரும்படியாகவும்
சிரம் பற்றி - தலையைப் பிடித்து நெறித்து
தேழித்தான்-(பிரஹ்மாதனுடைய விரோ
தியை முடித்தோமென்னும் மகிழ்ச்
சியினால்) ஆரவாரம் செய்தருளின
எம்பெருமான் (எழுந்தருளியிருக்
[கிற)

கோயில் - கோயிலாவது:-
உரம் பெற்ற - செழிப்புப் பொருந்திய
கமலம் மலர் - தாமரை மலர்களானவை

உலகு அளந்த - மேலுலகை அளப்பதாத் கதிர் - கதிரை யுடையதுமான

[உயர்ந்த செந்நெல் - செந்நெலானது

சே அடி போல் - திருவடியைப்போல் தான் சாய்த்து - தான்களை நீட்டி

உயர்ந்து காட்ட - உயரவளர்ந்து விளங்க, தலை வணக்கும்-தலைவணக்கி நிற்கப்பெற்ற

வரம்பு உற்ற-வரம்பு சேர்ந்து விளைந்து நி தண் அரங்கம் - குளிர்ந்த திருவரங்கநக

[ற்பதம்

[ராம்.

குறிப்பு:—தேவர்களிடத்துப் பெற்ற வரங்களின் வலிவையும் தனது தோள்வலியையும் பெருக்கவினைத்து 'நமக்கு ஒருவராலும் ஓரழிவு நோயாட் டாது' என்று துணிந்து, தனக்கு வரமளித்த தேவர்களோடு மற்றுள்ளா ரோடு வாசியற அனைவரையும் நெருக்கித் தன்மீழாக்கித் 'தன்னுடைய நாம மொழிய எம்பெருமானது திருநாமம் நாட்டில் நடைபெறவொண்ணுது' என விலக்கி, பகவந்தநாமம் சொன்னதுவேகாரணமாகப் * பள்ளியிலோதிவந்த தன் சிறுவனைப் பரஹ்மதனைப் பலவகைகளால் நஷித்தவிரண்யன் ஒருநாள் 'பிள்ளாய்! நீ சொல்லுகிறவன் எங்கு உளன்?' என்று தன் மகனைநோக்கிக் கேட்க, அவன் 'எங்குமுன்' என்று விடைகூற, அதுகேட்ட இரணியன் 'இத்துணிலே உளனோ?' என்று தானளந்து கட்டிவைத்ததொரு துணைப் புடைக்க, எம்பெருமான் தனது அடியவனுடையசொல்லை மெய்ப்பிக்கைக் காக அத்தூணில் நரசிங்கவுருவாய்ப் புறப்பட்டுத் தனது நிரு உட்கர்களைய ஆயுதமாகக்கொண்டு அவனுடையமார்க்கை மறுபாடுருவும்படி ஊன்றித் தலை யிற்கிரீடம் பொடிபடும்படியாகவும், கண்கள் பிதுங்கும்படியாகவும், வேதனை கள் பொறுமல் வாய் விரியும்படியாகவும் தலையைப்பிடித்து நெரித்தமையைக் கூறுவன, முன்னடிகள்.

' "உரம்பற்றி" என்ற விடத்து, பற்றி என்பதை வினையெச்சமாகக்கொள் ளாமல், இ விருதிபெற்ற பெயர்ச்சொல்லாகக்கொண்டு, "தேவர் கொழுத்த வரங்களினால் வலிவு படைத்தவனான" என்று பொருளுரைப்பதும் பொரு ந்துமென்க. ஒள்ளியமார்பு - இரணியன் தனது மார்வை ஆபரணம் முத லியவற்றால் அலங்கரித்துப் பலகாலும் அழகு பார்த்துக்கொண்டிருந்ததனால், ஒள்ளிய என்கிறார். சிரம் - சரி. பிதுங்குதல் - உள்ளடங்காமற் புறப்படு தல். தெழித்தல் என்று கோபங்கொள்ளுதற்கும் பேராதல் அறிக.

நான்காமடிக்கு உள்ளுறை பொருள்;—தேவர் முதலானார் திரண்டு வந்து காலேநீட்டித் தலைவணக்கித் தண்டனிட்டிக் கிடக்குமாற்றைக் கூறிய வாரும். (அ)

தேவுடைய மீனமா யாமையா யேனமா யரியாய்க் குறளாய்
முவுருவி னிராமனாய்க் கண்ணனாய்க் கற்கியாய் முடிப்பான் கோயில்
சேவலோடு பேடையன்னஞ் சேங்கமல மலரேறி யூச லாடிப்
பூவணைமேல் துதைந்தேழுசேம் போடியாடி வினையாமே புனல ரங்கமே ()

தேவு உடைய - தேஜஸ்ஸை யுடைய

மீனம் ஆய் - மத்ஸ்யமாயும்

ஆமை ஆய் - கூர்மமாயும்

ஏனம் ஆய் - வராஹமாயும்

அரி ஆய் - நரவிம்ஹமாயும்

குறள் ஆய்-வாமநனாயும்

பெரியாழ்வார் திருமொழி - ச - பத்து, கூ - திரு - மரவடியை. கூகக்

மூ உருவின் இராமன் } பரசுராமனாயும், செம் கமலம் } செந்தாமரைப் பூவின்மே	
ஆய் } தசரத ராமனாயும், மலர் ஏறி } லேறி	
[பலராமனாயும்]	ஊசல் ஆடி - (அம்மலரை அசைத்து) ஊச
கண்ணன் ஆய் - ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாயும்	[லாடி]
கற்கி ஆய் - கல்கியாயும்	பூ அணை மேல் - புஷ்ப சயந்தின்மேல்
(திருவாவதாரங்களெடுத்து,)	துதைத்து - 'ஒன்றோடொன்று புணருகை
முடிப்பான் - (விரோதிகளை) ஒழிக்கவல்ல	[யாகிற] நெருக்கத்தைச் செய்து
எப்பெருமான் (எழுந்தருளி யிருத்	எழு-(அதனால்) கிளர்ந்த
[கிற] செம்பொடி]	(சுண்ணமாகிற) சிவந்தபொ
கோயில்-கோயிலாவது;—	ஆடி } டியில் மூழ்கி
பெடை அன்னம்-அன்னப்பேடையானது	வீளையாடும் - வீளையாடா நிற்கப் பெற்ற
சேவலொடு-(தனது) புருஷ ஹம்ஸத்தோ	புனல்-நீர்வளத்தை யுடைய
[கூட]	அரங்கம் - திருவரங்க நகரம்.

குறிப்பு:—எம்பெருமானது தசாவதாரங்களை அடைவேகூறுவன முன்னடிகள். “தேவுடைய” என்ற அடைமொழி—ஆமை முதலிய எல்லாவற்றிலும் அந்நவரிக்கக்கடவது, மீனம் - நீர். [மூவுருவினிராமனாய்.] துஷ்டகூத்திரியரை ஒழிப்பதற்கான பரசுராமாவதாரமும், ராவணாதிராகூஸரை ஒழிப்பதற்கான ஸ்ரீராமாவதாரமும், ஆஸுரப்ர்குதிகளான கூத்திரியாதிகளை ஒழிப்பதற்கான பலராமாவதாரமுமாகிற இம்மூன்று அவதாரங்களுள் நடுச் சொன்ன ஸ்ரீராமாவதாரம் ஸ்வரூபேண அவதரித்ததாகையால் முக்கியம்; மற்றவை இரண்டும் ஆவேசாவதாரங்களாகையால் அமுக்கியம். ஆயினும் அவ்விரண்டிற்கும் ஸ்வரூபாவேசரூபதயா உண்டான உயர்த்தி உள்ளமையால், அவை முக்கிய அவதாரங்களுடன் சேர்த்துக் கணக்கிடப்பட்டன. இவற்றில் பரசுராமாவதாரம் அஹங்காரயுக்தனு ஜீவனை அதிஷ்ட்டாரம், பண்ணி நிற்பதனால் முமுகூக்களுக்கு அது உபாலிக்குத்தக்கதன்று; பலராமாவதாரம் அஹங்கார லேசமுமற்றதாயும், எம்பெருமானுக்கு மிகவும் அபிமதவிஷயமாய் மிருப்பதனால் அது முக்கிய அவதாரங்களோடொங்க உபாதேயம். இனி, உபாலிக்குத்தகாத பரசுராமாவதாரத்தை ஆழ்வார் அருளிச்செய்வானென்? எனில்; தசாவதாரங்களையும் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டபடியாலும், அவ்வவதாரத்திற் பண்ணின விரோதஸம் ஹாரம் தமக்கு அபிமதமாகையாலும் அருளிச்செய்தாரென்க; “மன்னடங்க மழுவலங்கைக்கொண்ட இராமநம்பி” என்பர் மேலும், “மூவுருவினிராமனாய்” என்றும் பாடம்.

[கற்கி.] தருமநெறிமுறைகள் நிலைகுலைந்து பாவமே வெல்லுகின்ற காலமாகிய கலியுகமுடியில் எம்பெருமான் கல்கி என்று குதிரைவடிவமான அவதாரமெடுத்து அத்தருமநெறி முதலியவற்றை நிலைபெறுத்தியருளப் போகிறார் என்று புராணங்கூறும்;

“தருமந்தவிந்து பொறைகெட்டுச் சத்தியஞ்சாய்ந்து தயை,
தெருமந்து தன்நுசனைமுழுதுஞ் சிதையக் கலியே,
பொருமந்த காலக்கடையினி லெம்பொன்னரங்க னல்லால்,
அருமந்த கற்கியென் றுரேயவை நிலையாக்குவரே.”

என்ற திருவரங்கத்துமாலை அறிக.

இவ்வவதாரம் இனி பவிஷ்யத்தாயிருக்க, “கற்கி ஆய்” என்றும் பொருந்துமோ? எனின்; ஸ்வரூபயோக்யதையைக் கருதித் கூறினரென்க. (௬)

சேருவாளும் புள்ளாளன் மண்ணாளன் சேருச்செய்யு நாந்தக மேன்னும் ஒருவாளன் மறையாள னோடாத படையாளன் விழக்கை யாளன் இரவாளன் பகலாள னென்னையாள னேழலகப் பெரும்புர வாளன் திருவாள னினிதாகத் திருக்கண்கள். வளர்ச்சிற்ற திருவரங்கமே. (௧௦)

செரு ஆளும் - தானே போர் செய்யவல்ல இரவு ஆளன்-ராத்ரி காலத்துக்கு நியாமக புன் ஆளன் - பெரிய திருவடிக்குத் தலைவ னும், [னும், பகல் ஆளன்-பகற்போதுக்கு நியாமகனும், மண் ஆளன்-லீலாவிபூ தியை ஆளுமவனும், என்னை ஆளன்-அடியேனைக்குத் தலைவனும், செரு செய்யும் - (ஆச்சித விரோதிகளை எ ஏழ் உலகம் பெரு) ஸப்த லோகங்களாகிற [திர்த்துப்] பூசல் செய்யவல்ல புரவு ஆளன் } பெரிய ஸு-ஷேத்திர நாந்தகம் என்னும் - நந்தகம் என்கிற ங்களை ஆளுமவனும், ஒரு வாளன் - ஒப்பற்றதொரு கொற்றவா திரு ஆளன் - பெரிய பிராட்டியாரை (க் [னை யுடையனும் தேவியாக) ஆளுமவனுமான எம் மறை ஆளன் - காண்கு வேதங்களையும் ஆ [பெருமான் னுமவனும், இனிது ஆக - திருவுள்ள முக்கதி ஓடாத - (போர்க்களத்தில்) முதுகு காட்டி திருக் கண்கள் வளர் } திருக்கண் வளர்ந்த [ஓடாத கின்ற } ருளுகிற (கோயிலா படை ஆளன் - ஸேனைகளை யுடைய னும், [வது;-) விழகை ஆளன் - சிறந்த ஓளதார்ய மு திரு அரங்கம் - திருவரங்க நகரம், [டையனும்,

குறிப்பு:—அஸுரராகுஷஸிரோடு போர்புரியுமிடத்து, அந்த யுத்தத்தைப் ‘பெரியதிருவடிதானே நடத்த, எம்பெருமான் அத்தைக் கண்டு கொண்டு அவன் தோளிலே இருக்கும்த்தனையைப்பற்றச் சேருவாளும்புள் என்றார்; “பாதிப்பாறியசுரர்தம் பல்குழாங்கள் நீறெழப்பாய்ப்பறவை பொன்றேறி வீற்றிருந்தாய்” என்றாரிறே நம்மாழ்வார். நியஸலிகளில் தலைவனுன பெரிய திருவடியை வாஹநமாக வுடையவனென்றதனால் நியஸிபூதிநாயகத்தவம் சொல்லப்பட்டதாய், மேல் லீலாவிபூதிநாயகத்தவஞ் சொல்லப்படுகிறது—மண்ணாளன் என்று. நாந்தகம் - நீட்டல் விகாரம். ஆயுதத்தினால் அழிக்க வெண்ணைத பாற்றயகுத்ருஷ்டிமதங்களை அழிப்பதற்குப் பரிகரமான வேதங்களை ஆளுமவன் என்கிறது - மறையாளன் என்று. எனவே, விரோதிநிர்ஸ நம்பண்ணுவது - சஸ்திரத்தாலும் சாஸ்தரத்தாலும் என்றபடி. ஓடாத படையாளன் - நாட்டில் வழங்காத ஆயுதவிசேஷங்களை யுடையவன் என்றவ்வு மொன்று; “கஸலவெய்யநிகு) நிரவடி) நிராதிஸய கஷுரணடிவ்யாயய!” என்றாரிறே எம்பெருமானார். விழக்கையாளன் - “வாரிஜநவாரிவஹ-கா ல-ஒஷணாந்யாயபாபாபிவ்வா ம-ண் மணாஸு ஜா நஸுதூரடிவெலு வரலிவ டி யோணாந்யா துடெஹ ஸ்யா தூ வரடி ஸகஸுடுகேதூ ஸ்ரிதா தூ-ஓவக தூ-” என்ற ஆழ்வானருளிச் செயலின்படி - தன்னையும் தனது பரிகரங்களையு மடங்கலும் அடியார்த்தமக்கே ஆக்கவைக்குஞ் சீர்மையுடைமை சொல்லுகிற து; விழமம்—சீர்மை.

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, கூ - திரு - மரவுடைய. கூகக.

ஞானத்தின் ஸங்கோசவிகாஸங்களுக்குக் காரணமாகிய இரவு பகல்களைத் தன் அதிநமாகவுடையவன் என்கிறது - இரவாளன் பகலாளன் என்று.

மூவையுண்டம், திருப்பாற்கடல், சூரியமண்டலம், யோகிகளுடைய உள்ளக்கமலம் என்னும் இவையனைத்தினும் இனியதென்று திருமால் திருவுள்ளமுகந்து எழுந்தருளியிருக்குமிடமானதுபற்றி ரங்கம் என்று பெயர் பெற்ற இடத்தில், இனிதாகத்திருக்கண்வளர்கின்ற நென்னத்தடையில்லா மையறிக; “கூராரொஸு உண்ணுராலொநா பெய்யாமிநா ஹுடியாடிவி ரகி மகொஹரியபுத் தவ்யாடி மகிதிவ்யுதடி” ... (க0)

கைந்நாகத் திடர்கடிந்த கனலாழிப் படையுடையான் கருநங் கோயில் தென்னோம் வடநாடுத் தொழநின்ற திருவரங்கத் திருப்பதி யின்மேல் மெய்நாவன் மெய்யடியான் விட்சேத்தன் விரித்ததமி முரைக்க வல்லார் எஞ்ஞான்று மெம்பெருமா னிணையடிக்கீழ்ணைபிரியா திருப்பர் தாமே. (கக)

கை - பெரிய துதிக்கையையுடைய
நாகத்து - கஜேந்திராழ்வானுடைய
கூடர் - துன்பத்தை
கடிந்த - போக்கின [ழியாழ்வானை
கண் ஆழி - ஜ்வலியா நின்றன திருவா
படை - ஆயுதமாக [ள எப்பெருமான்
உடையான் - (திருக்கையில்) அணிந்துள்
கருநங் - விரும்பி யெழுந்தருளியிருக்கப்
[பெற்ற

கோயில் - கோயிலாய்,
தென் நாடும் - தென்னாட்டி லுள்ளாரும்
வட நாடும் - வடநாட்டி லுள்ளாரும்
தொழ நின்ற - ஸேவிக்கும்படி அமைந்த
திரு அரங்கம் } திருவரங்கமென்னும் திரு
திருப்பதியின் } பட்டி விஷயமாக,
மேல் }

மெய் நாவன் - மெய்யே சொல்லா நின்ற
[நாவையுடையரும்
மெய் அடியான் - பிரயோஜனத்தை விரும்
பாது அடிமை செய்பவருமான
விட்சி சித்தன் - பெரியாழ்வார்
விரித்த-அருளிச் செய்த
தமிழ்-இத்தமிழ்ப் பாசுரங்களை
உரைக்க வல்லார் - ஓதவல்லவர்கள்
எம்பெருமான் - எனக்குச் சேவியான பரம
[பதநாதனுடைய
இணை - ஒன்றோடொன்று ஒத்த
அடி கீழ் - திருவடிகளின் கீழ்
எஞ்ஞான்றும் - எந்நாளும்
இணை பிரியாது - (நித்ய முக்தர்களின் தி
[ரளாகிற) துணையைப் பிரியாமல்
இருப்பர் - (அவர்களோடு கூடி) வாழ்ந்தி
[ருக்கப் பெறுவர்.

குறிப்பு:-இத்திருமொழிகற்பார் * நலமந்த மில்லதோர் நாடுபுக்கு அடியார்கள் குழாங்களுடன்கூடி வாழப்பெறுவர் என்று பலங்குறியவாறு.

மெய்நாவன் - “பெய்ம்மொழி யொன்றில்லாத மெய்ம்மையாளன்” என்று திருமண்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தது போல; இத்தால் - இவரருளிச் செய்யும் பகவத்தைபவம், திருப்பதி வைரவம் முதலியவற்றில் இறையும் பொய்கலசாமை போகருமென்க. மெய்யடியான் - அடிமை செய்து விட்டு, தேவி என்று மடியேற்குமவரல்ல ரென்கை.

கை + நாகம், கைந்நாகம். மெய் + நாவன், மெய்நாவன், இணை-இரண்டு, உவமை, சகாயம், துணை, தாம், ஏ - அசைச்சொற்கள்.

அடி:-மரவுடைய தன் கருள் பதினாறு அமைமைத்துணன் குறள் உரம் தேவு செரு கைந்நாக துப்பு.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

பத்தாந்திருமொழி

து ப் பு டை யா ரை .

அவதாரிகை:—திழ்த்திருமொழியில் “இருளகற்று மெநிகதிரோன் மண்டலத்தா டேற்றிவைத் தேணிவாங்கி, அருள் கொடுத்திட்டடியவரை ஆட்கொள்வான்” என்று பெரிய பெருமானுடைய மோகூப்ரதத்வமாகிற திவ்யகுணத்தை அதுஸந்தித்தமையால், “இனி நாம் இவ்விருள் தருமாஞாலத்தைவிட்டு * நலமந்த மில்லதோர் நாட்டிற் புகுத்து ஒழிவில்கால மெல்லா முடனாய்மன்னிவழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டும்” என்றும் ஆசைகளிளந்து, அதற்கு உறுப்பாக இச்சரீரஸம்பத்தம் அற்றுப்போகவேண்டும் படியை அதுஸந்தித்து, இப்பிரசங்கத்தில், ஸம்ஸாரிகளனைவாக்கும் சரீரவியோககாலத்தில் யமகிங்கரர்களினால் சேரிடும் நலிவை நினைத்து, ‘அப்படிப்பட்ட நலிவு நமக்கு சேராவண்ணம் எம்பெருமானருளே காத்தருளவேணும்’ என்று அதுதியிட்டு, ‘அந்தப் பிரார்த்தனையை முன்னதாகவே எம்பெருமான் திருவடிகளில் விண்ணப்பஞ் செய்வோம்’ என்று முயன்று, ‘சரமதசையில் கருமங்களுக் கேற்றவாறு யமகிங்கரர்வந்து என்னை நலியில் அவ்வுருத்தத்தினால் அடியேன் தேவரது திருவடிகளை நினைக்கவும் ஒன்று சொல்லவும் வல்லவனல்லேன்; அப்போதைக்குச் சொல்லவேண்டுமெவற்றை இப்போதே சொல்லவைக்கிறேன்; ஆனபின்பு அப்போது அவர்கள் என்னை நலியாதபடி தேவர் காத்தருளவேணும்’ என்று பெரிய பெருமான் திருவடிகளில் சரணம் புகுந்து விண்ணப்பஞ்செய்கிறார், இத்திருமொழியில்.

இனி, நவபஞ்சா மவதாயில்லையம்மஹுதி’ [பாகவதர்கள் யமலோகம் போக மாட்டார்] என்று சாஸ்த்ரஞ்சொல்லுகையாலும், “வேண்டாமெம்மன்றார் என்றமரை வினைவப் பெறுவாரவர்” என்று எம்பெருமான் நியமித்தருளினதாகவும், “வள்ளலே! உன்றமார்க்கென்றும் நம்மன்றார் கள்ளர்போல்” என்றும் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்கையாலும், “வாரஹராயஸ-ஒடிநிவ்வணாநு ப்ரஹ்மஹிநிநி ணாந்நிவ்வணவாநாந் [விங்கரர்கள்! எம்பெருமானடியாரிடத்து நீங்கள் செல்ல வேண்டா; அவர்களுக்கு உன்கடவனல்லேன்] என்று யமனருளே தனது கிங்கர்களை நோக்கிக் கூறியிருக்கையாலும், பாகவதர்கள் யமகிங்கர்களுக்கு ஸசப்படமாட்டார்கள் என்கிற வஷயம் ஐயமற்றிருக்க, கவ்வாழ்வார் நரகவேதஸையை நினைத்து அஞ்சி, அதற்காக எம்பெருமானைச் சரணம் புகுதல் பொருந்துமாறு எங்கண்ண? எனின்;

ஆழ்வார்கள் * ஆயர்வறுமமாரகனதியதியால் * மயர்வறுமநிலமருளப்பெற்று அவரை உன்னபடி உணர்ந்து அதுபய்யாநற்கச் செய்தே, சிலகாலங்களில், நெடுநாள ளவுட்தம்மை எம்பெருமான் திருவடிகளினின்று மகற்றின ஊழ்வினைகளின் கொடு மையையும், அக்கருமங்களுக்கு ஏற்றபடி பந்தம், மோகும் என்ற துன்பவின்பங்களி லுண்டையும் தரவல்ல எம்பெருமானது ஸ்வாதந்தர்யத்தின் கனத்தையும் நினைத்து, ‘இப்படி ஸ்வாதந்தரான இவன் நம்மை இன்னம் பவக்குழியில்தள்ளிற் செய்வதென்?’ என்று அஞ்சி, அதற்குப்பரிஹாரமாக எம்பெருமான் திருவடிகளிற் சரணம் புகுதல் பொருந்துமென்க, “மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய் கொலென்றின்னம் ஆற் றக்கரைவாழ் மரம்போலஞ்சுகின்றேன்” என்று திருமங்கையாழ்வாரும், “வைத்தசீந் தைவாங்குவித்து நீங்குவிக்க நீயின்னம், மெய்த்தன் வல்லை - உய்த்து நின் மயக்கினில் மயக்கலென்னை மாயனே” என்று திருமுழிசைப்பிரானும் இவ்வகனே அஞ்சினமைகாண்க. ஆகையால், இவ்வசீமும் பிரார்த்தனையும் இவருடைய அதிசங்கமூலமான கலக் கமடியாக வந்ததாகையாலே கீழ்க்குறித்தவசநங்களோடு விரோதமில்லை பெய்றெழுக.

துப்புடை யாரை யடைவ தெல்லாஞ் சோர்விடத் துத்துணை யாவ ரென்றே
ஒப்பிலே னாகிலும் நின்ன டைந்தே னுனைக்கு நீயருள் செய்த மையால்
எய்ப்பென்னை வந்து நலியும் போதங் கேதுநா னுன்னை நினைக்க மாட்டேன்
அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லி வைத்தே நரங்கத் தரவணைப் பள்ளியானே

அரங்கத்து-திருவரங்கம் பெரியகோயிலில்
அரவு அனை - திருவனந்தாழ்வாளுகிற ப
[டுக்கையின்மேல்
பள்ளியானே - பள்ளி கொள்ளா நின்ற
[ள்ள எம்பெருமானே!
துப்பு உடையாரை} (அடிபாரைக் காப்ப
அடைவது) தில்) ஸாந்தரத்தியமு
[டைய தேவாரை ஆசிரயிப்பது
எல்லாம் சோர்வு) 'ஸர்வ தீர்திரியங்களு
இடத்து) ம் சிதிலமாய் விடுங்கா
[லத்தில்
துணை ஆவர்} தேவர் துணையாயிருக்கும்'
என்றே} என்கிற எண்ணத்தினால்
[ரே?
ஒப்பு இலென்? (இவ்வாறு துணையெய்த
ஆகிலும்} நற்கு உரிய அதிகாரிகள்
இன்னொன்று தேவர் திருவுள்ள
த்திற்கொண்டிருக்கு மவர்களோடு)
[அடியேன் ஒப்பற்றவனாயினும்,
நீ ஆனைக்கு} தேவர் கஜேந்திர
அருள் செய்தமையால்} ராழ்வானைக் காத்த
[தருளியவராதலால்

(அவரைப்போல் அடியேனையும்
காத்தருள்வீரென்று)
நின் அடைந்தேன் - தேவரைச் சரணம் பு
[ருத்தேன்;
எய்ப்பு - (வாதபித்த சீலவஷம்களினால்
நெருக்குண்கையாலுண்டாகக் கட
[வதான) துணைப்பானது
என்னை - அடியேனை
வந்து நலியும்} கிட்டி வருத்துங் காலமா
போது} கிற
அங்கு - அச்சரமதசையில்
கான் - அடியேன்
உன்னை - தேவாரை
ஏதும் - கடினகாலமாயினும் [னாவேன்.
நினைக்க மாட்டேன் - நினைக்க முடியாதவ
அப்போதைக்கு - அக்காலத்திற்காக
இப்போதே - (கரண களைபரங்கள் தெ
[ளிவு பெற்றிருக்கிற) இப்போதே
சொல்லி வைத்தேன் - (என்னுடைய பிரார
த்தனையை) விண்ணப்பஞ் செய்து
[கொண்டேன்.

குறிப்பு:—“துப்புடையாரை யடைவதெல்லாஞ் சோர்விடத்துத்துணை
யாவை யென்றே” என்று முன்னிலையாகக்கூற வேண்டியிருக்க, அங்ஙனங்
கூறுது படர்க்கையாகக் கூறியது, இடவழுவமைதியின் பார்ப்பும்; முன்னிலை
ப்படர்க்கை என்க; “ஓரிடம்பிற இடந்தழுவலுமுளவே” என்பது நன்னூல்.
காத்தல்தொழிலில் வல்லமை எம்பெருமானுக் கன்றி மற்று ஆர்க்கேனும்
அமையாதென்பது - ப்ரபந்நபரித்ராணம் முதலிய பிரபந்தங்களினால் அறுதி
யிடப்பட்டதாதலின், படர்க்கைப்பொருள் பொருந்தாதென்றுணர்க. “உ
டையாரை, துணையாவர்” என்ற பன்மை - பூஜையிற் போந்ததாம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானை நோக்கி, “திருமாலே! ரக்ஷணத்தில் ஸமர்த்த
னான உன்னை அடியேன் ஆசிரயிப்பது, ‘செவி வாய் கண்மூக்கு முதலியவை
யெல்லாம் தளர்ச்சிபெற்று ஒருகாரியத்திற்கும் உதவப் பெறுதகாலத்தில்
நீதுணையாவாய்’ என்று நிச்சயத்தினாலன்றோ” என்றருள்செய்ய; அதற்கு
எம்பெருமான் “ஆழ்வீர்! ‘வழிபெயர்வல்லவல்லவெல்லு ஸர்வாஸகம்பாநாஸி
பாதகஸூரபெல்லிகெல்லக-ரா விஸூர-ஓவ்வ ஜாஜிஜு-ததவ்ஷாபிரியபா
ணக-கூஷ்வாஷாணவாநிஷ்ட-ஈஷம-ஸூரபி-ஜிஜு-கயாபி வாஜாமக்யு”
என்ற எனது பிரதிஜ்ஞைக்கு விஷயபூதர்களான அதிகாரிகளுக்கு நீர் ஒப்

போ?" என்று கேட்க; ஆழ்வார்; "அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளோடு எனக்கு ஒப்பு இல்லையாயினும், உனது நிர்வேறுதலுக்கருபையையே கணிசித்து, என்னுடைய துக்கம் பொறுக்கமாட்டாமல் உன்னை அடைந்தேன்" என்ன; "இப்படி நான் ஆரை ரகித்ததுகண்டு என்னை நீர் அடைந்தது?" என்று எம்பெருமான் கேட்க; "ஆர்த்தியும் அநநயகதிவ்முமொழியவேறொரு யோக்யதையில்லாத ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானுக்கு நீ அருள்புரிந்தது பிரவீர்த்தமன்றோ" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்ய; அதுகேட்ட எம்பெருமான், "ஆனால் அந்த ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானைப்போல் நீ உமக்குத் தளர்த்திவந்தபோது நினைத்திராகில் அப்போது வந்து ரகிக்கிறோம்" என்ன; ஆழ்வாரும் அது கேட்டு, "வாதம், சித்தம், சிலேஷம் என்ற மூன்று தோஷங்களும் ப்ரபலப்பட்டு வருந்துவதனானுண்டாகும் இளைப்பானது என்னை நலியுங்காலத்தில் உன்னை நான் நினைப்பது எப்படி கூடும்!" என்ன; எம்பெருமான், "ஆனால் உம்மால் என்ன செய்யமுடியும்?" என்று கேட்க; ஆழ்வார், "சரமகாலத்துக்காக இப்போதே சொல்லிவைக்கமுடியும்; அதைத்தான் சொல்லிவைத்தேன்" என்ன; "இப்படி நீர் சொல்லிவைத்தால் இத்தை நான் நினைத்திருந்து உம்மை ரகிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தமென்ன?" என்று எம்பெருமான் கேட்க; அகற்கு ஆழ்வார், "அப்படியா? ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் திருப்பாற்கடலையும் விட்டுக் கோயிலில் வந்து பள்ளிகொண்டருளினது இதற்காகவன்றோ" என்பதாய்ச் செல்லுகிறது, இப்பாசரம். (க)

சாமிடத் தென்னைக் குறிக்கோள் கண்டாய் சங்கோடு சக்கர மேந்தி னானே
நாமடித் தென்னை யனேக தண்டஞ் செய்வதா நிற்பர் நமன்ற மர்கள்
போமிடத் துன்றிறத் தேத்த னையும் புகாவண்ணம் நிற்பதோர் மாயை வல்லீ
ஆமிடத் தேயுன்னைச் சொல்லி வைத்தே னரக்கத் தரவனைப் பள்ளி யானே.()

சங்கோடு - ஸ்ரீபாஞ்ச ஜயந்தையையும்
சக்கரம் - ஸ்ரீஸூரர்ச னுழ்வானையும்
ஏந்தினானே - திருக்கையில் அணிக் துகொ
[ண்டின் னவனே]

அரங்கத்து அரவு அனை
பள்ளியானே!—;

நமன் தமர்கள் - மமபடர்கள்
நா மடித்து - (மிக்க கோபத்தோடு) நாக்
[கை மடித்துக்கொண்டு]

என்னை - (மஹாபாபியான) அடியேனை
அனேக தண்டம் } பலவகைகளால் தண்டி
செய்வதா } க்க நினைபா நின்றவர்
நிற்பர் } களாய்

போம் இடத்து - இழுத்துக்கொண்டபோம்
[போது]

(என்னுடைய நெஞ்சானது)

உன் நிறத்து - உன் விஷயத்தில்

எத்தனையும் - சிறிதாயினும்
புகா னண்ணம்-அவகாஹிக்க மாட்டாதபடி
நிற்பது ஓர் } மறைந்து நிற்கையாகிற ஒ
மாயை வல்லீ } ப்பற்றதொருமாயையைச்
செய்வதில் (நீ) வல்லவனாயிராநின்
[ராய்;

(ஆதலால்,)

ஆம் இடத்தே - ஸர்வேத்திரியங்களும் தெ
ளிவு பெற்றிருக்கையாகிற இக்கா
[லத்திலேயே,

சாம் இடத்து } 'சரீரவியோக ஸம
என்னை குறிக்கோள் } யத்தில் (உன்னை நி
கண்டாய் } னைக்கமாட்டாத(அ
(என்று) } டியேனைத் திருவுள்
[ளம்பற்றிய யுரனவோனும்]"(என்று)

உன்னை-உன்னைக் குறித்து
சொல்லி வைத்தேன் - விண்ணப்பஞ் செய்
[து கொண்டேன்,

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, டி - திரு - துப்புடையாண்டி - 10

குறிப்பு:—“ஆமிடத்தே - சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள் கண்டாய் (என்று) - உன்னைச் சொல்லிவைத்தேன்” என்று இயையும். கீழ்ப்பாட்டில் “எல்லாஞ்சொர்விடத்து” என்றதை விவரிக்கிறது - “சாமிடத்து” என்று.

எம்பெருமானே! எனது உயிர் உடலைவிட்டு நீங்கினபிறகு, யமகிங்கரா வந்து மிக்கசிறந்தகொண்டு நாக்கைமடித்துப் பலவகைத் துன்பங்களைச் செய்வதற்காக யமலோகத்திற்கு இழுத்துக்கொண்டு போகும்போது, என் நெஞ்சினால் உன்னை நினைக்கமுடியாதபடி உன்னை என் நெஞ்சுக்கு விஷயமாகக் காமல் மறைத்துக் கொள்ளும்படியான மாயச்செயல்களில் நீவல்லவனாதல் பற்றி அக்காலத்தில் உன்னை நினைக்கை அரிதென்று, இந்திரியங்கள் ஸ்வாதீந மாயிருக்கப்பெற்ற இப்போதே, “சரமஸமயத்தில் அடியேன் நலிவுபடாவண்ணம் திருவுள்ளம் பற்றியருளவேணும்” என்று உன் திருவடிகளில் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டேன் என்கிறார்.

அநேகதண்டம் - வடசொல் கொடர். செய்வதா - செய்வதாக. நிற்பர் - முற்றெச்சம்; நின்று என்றபடி; செய்வதாநின்று - செய்வதாக மனத்திற்கொண்டு என்பது தேர்ந்தபொருள். அன்றி, நிற்பர் என்பதை வினைமுற்றாகக் கொள்ளுதலும் ஒன்று. (உ)

எல்லையில் வாசல் குறுகச் சென்ற லெற்றி நமன்றமர் பற்றம் போது நிலுமினென்னு முபாய மில்லை நேமியுஞ் சங்கமு மேந்தி னானே [டென்றும் சொல்லலாம் போதேயுள் நாம மேல்லாம் சொல்லினே னென்னைக் குறிக்கொண் அல்லற் படாவண்ணங் காக்க வேண்டு மரங்கத் தரவனைப் பள்ளி யானே. (ங.)

நேமியும் - திருவாயுழியும்

சங்கமும் - ஸ்ரீபாஞ்ச ஐயத்தையும்

எந்தினானே - கையில் அணிந்து கொண்டு

[ள்ளவனே!

அரங்கத்து அரவு அனைப் பள்ளியானே!-;

எல்லையில் - (அடியேனுடைய வாழ்நாளி

[ன்] எல்லையாகிய சரமதசையில்

வாசல் குறுகச் } (யமபுரத்துக்குப்)போம்

சென்றால் } வழியைக் கிட்டப்புகுந்

[தால்]

நமன் தமர் - யமகிங்கரர்கள்

எற்றி - அடித்து

பற்றம் போது - பிடிக்குங் காலத்தில்

நிலுமின் என்னும்-“கட்க்க நிலுந்கன்”

என்று (அவர்களைக்கிட்ட வரவொ

[ட்டாமல்) தடுக்கும்படியான

உபாயம் இல்லை - ஒருபாயமும் என்கையி

[ல்] இல்லை;

(ஆதலால்,)

சொல்லலாம் } வாழ்விட்டுச் சொல்லுகைக்

போதே } கு உரிப இப்போதே

உன் - உன்னுடைய

நாமம் எல்லாம்-திருநாமங்களை யெல்லாம்

சொல்லினேன் - சொன்னேன்;

(ஆகையால்,)

என்னை - அடியேனை

குறிக்கொண்டு - திருவுள்ளத்திற்கொண்டு

என்றும் - எப்போதும்

அல்லல்படா } அநர்த்தப் படாதபடி

வண்ணம் }

காக்க வேண்டும் - ரக்ஷித்தருளவேணும்.

குறிப்பு:—எல்லை என்று-மரணதசையைச் சொல்லுகிறது; ஆயுஸ்ஸுக்கு மரணம் எல்லையாதலால். வாசல்—வாயில் என்பதன் மூலம், எற்றுதல்-அடித்தல் உபாயம் - வடசொல்; ஸாதகம் என்பது பொருள். “நிலுமினென்ன வுபாயமில்லை” என்று சிலர் ஒதுவர்.

எம்பெருமானே! நான் சரமதசையில் கரம்பலாதுபவத்துக்காக யமபுரத் தின்வழியே சென்றால் அங்கு யமகிங்கரர்கள் வந்து என்னை அடித்துப் பிடிக்கும்போது, “நீங்கள் என்னருகில் வரக்கூடாது” என்று அவர்களைத் தடுக்க என்னால் முடியாது; ஆகலால், அப்படிப்பட்ட அநர்த்தம் அடியேனுக்கு விளையவொண்ணாமைக்கு உறுப்பாக இப்போதே உன் திருநாமங்களை யெல்லாம் அதுஸந்தித்தாவிட்டேன்; இதுவே ஹேதுவாக என்னை நீ திருவுள்ளத் திற்கொண்டு காத்தருளவேணு மென்றவாறு. (ங)

ஒற்றை விடைய னும்நான் முகனு முன்னே யறியாப் பெருமை யோனே முற்ற வுலகெல்லாம் நீயே யாசி முன்றெழுத் தாய முதல்வ னேயோ அற்றது வாண ளிவற்கேன் றெண்ணி யஞ்ச நமன்றமர் பற்ற வுற்ற அற்றைக்கு நீயென்னைக் காக்க வேண்டு மெங்கத் தரவணைப் பள்ளி யானே. ()

ஒற்றை விடையனும் - ஒப்பற்ற நிஷ்பலா	ஒ முதல்வனே-ஸர்வகாரண பூதனுமானவ
[ஹசனான ருத்ரனும்	னே!
நான்முகனும்-பாஹ்மாவும்	அரங்கத்து அரவு அனைப் பள்ளியானே!-;
உன்னை-உன்னை [க்கு உறுப்பான	நமன் தமர் - யமகிங்கரர்கள்
அறியா-(உன்னபடி) அறியவொண்ணாமை	இவற்கு வாழ்தரன் } ‘இவனுக்குஆயுஸ்ஸு
பெருமையோனே - பெருமை பொருந்தி	அற்றது என்று } முடிந்ததி’ என்று நி
[யவனே!	எண்ணி } னைத்து,
முற்ற உலகு } ஒன்றொழியாதபடி எல்லா	அஞ்ச - (பிடிக்கிற பிடியில்) அஞ்சும்படி
எல்லாம் } உலகங்களும்	பற்றல் உற்ற } பிடிக்கப் புகுகிற அன்றை
நீயே ஆகி - நீயே ஆய்	அற்றைக்கு } க்கு
மூன்று எழுத்தி } மூன்று அக்ஷரமான	நீ என்னை காக்க வேண்டும்—.
ஆய } பிரணவ ஸ்வரூபியான	
[வனும்	

குறிப்பு:—சுவரோன் மற்றவர்களைப்போலன்றி, ப்ரஹ்மபாவனை தலையெடுத்தபோது “நுன்னுனர்வின் நீலார்கண்டத்தம்மானும்” என்னும்படி தத்துவத்தை உண்மையாக உணருகைக்கிடான ஸ்வித்தமருான ாடையனாதலால், ஒற்றை என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டன. ஒன்று x விடையன், ஒற்றை விடையன்; “ஐயீர்த்மகடைக் குற்றுசாமுமுளவே” என்பது நன்னூல். இனி, ஒற்றை என்பதை விடைக்கு அடைமொழியாக்கலுமாம். முதலடியில், உன்னை என்றது வார்த்தைப்பாடு. “யஹ்ஷெவாநஹ்ஷெவா நஹ்ஷெவா நஹ்ஷெவா” ஜாநந்திவாஸெஸஸு தஜிஷ்ஷாஃ வரஸெஷ்ஷா” என்று-விஷ்ணுவினுடைய பரமமான ஸ்வரூபத்தைப் பிரமஞ்சயதானும்சிவனும் மற்றுமுள்ள தேவர் முனிவர்களும் அறியார்களென்னு மிடத்தைப் பிரமன்றானே சொல்லிவைத்தானிறே. [முற்றவுலகெல்லாம் நீயேயாகி.] எம்பெருமானுக்குத் தன்னையொழிந்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ப்ரகார பூதங்கள்; எம்பெருமான் அவற்றுக்கு ப்ரகாரி என்றபடி: “ஸவஸ்வஸ்வஸ்வஸ்வ” “வாஸவஸ்வஸ்வஸ்வ” என்ற சுருதிவாக்கியங்களுங் காணத்தக்கன.

[முன்றெழுத்தாய்.] அகார, உகார, மகாரங்களாகிற [ஓம்] பிரணவத் துக்கு அர்த்தமாயிருப்பவன் என்க. “ஓக்ாரொ ஹவாநு விஷ்ணு” என்றது காண்க. இம்முன்றெழுத்துகளில் முதலாவதான அகாரத்தின் ப்ரகருத்யர்த்

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, டி - திரு - துப்புடையாரை. ௩௬௯

தமான ஸர்வகாரணத்வத்தைச் சொல்லுகிறது—முதல்வனே! என்று. ஓ, என்று இரக்கக்குறிப்புமாம். (மூன்றாமடியில்,) இவன் + கு, இவற்கு, இடையில் உகரச்சாரியைபெறில், இவனுக்கு என்றாகும். அற்றைக்கு - அப்போதைக்கு. — (ச)

பைய ரவின ணைப்பாற் கடலுள் பள்ளிகோள் சிற்ற பரம மூர்த்தி உய்ய வுலகு படைக்க வேண்டி யுந்தியில் தோற்றி னாய்நான் முகனை வைய மனிசரைப் போய்யென் றெண்ணிக் கால னையுமுட பைப டைத்தாய் ஐய வினியென்னைக் காக்க வேண்டு மரங்கத் தரவணைப் பள்ளி யானே. (தி)

பால்கடலுள் - திருப்பாற் கடலில்
பை அரவு இன் } (பரந்த) படக்களையுடை
அனை } ய திருவனந் தாழ்வானு
[கிற இனிய படுக்கையின் மீது
பள்ளி கொள்கின்ற - திருக்கணவளர்ந்தரு
[ளா நின்ற
பரம மூர்த்தி - பரம சேஷியானவனே!
உய்ய - (எல்லாவுயிர்களும் தன்னை அடை
[ந்து) உஜ்ஜீவிக்கும்படி
உலகு-லோகங்களை
படைக்க வேண்டி-ஸ்ருஷ்டிக்க விரும்பி
உந்தியில் - திருநாபிக் கமலத்தில்
நான்முகனை - பிரமனை
தோற்றினாய் - தோற்றுவித்தவனே!

வையம் - 'பூரியிலுள்ள
மனிசர் - மறுஷ்டபர்கள்
பொய் என்று } (கமதுகட்டளையாகிய சா
எண்ணி } ஸ்தரமரியாதையில் நிற்க
மாட்டாது) க்ருத்திரமராய் நடப்ப
[வர்களென்று நினைத்து
(அந்த விபரீதாசரணத்துக்குத்
தக்க தண்டம் நடத்துதற்காக)
காலனையும் - யமனையும்
உடனே - கூடவே
படைத்தாய்-ஸ்ருஷ்டித்தருளினவனே!
ஐய-பரம பத் துவானவனே!
அரங்கத்து அரவு அணைப் பள்ளியானே!-
இனி என்னை காக்க வேண்டும்—.

.குறிப்பு:—[பரமமூர்த்தி:] “மூர்த்தி சப்தம் - ஐச்வர்யத்துக்கும் விக்ரஹத் துக்கும் வாசகமாகையாலே, இவ்விடத்தில் ஐச்வர்யபுவாசகமாய்க்கொண்டு, ஸேஷித்வத்தைச் சொல்லுகிறது” என்ற வியாக்கியானவாக்கிய மறியத்தக் கது. மூன்றாமடியில், மனிசரை என்றவிடத்து, ஐ - அசை; அன்றி, உருபுமய க்கமுமாம். “பொய்யார்” என்கிறவித்தைப் பொய் என்று குறைத்துக்கிடக்கி ரது. “ஸூ-கிஷ்டு-தி-டெவாஜா” என்றபடி தனதுகட்டளையான சாஸ்த் ரங்களையிற் ஸ்வேச்சசயாகக் கபடநடைகளில் ஒழுகுபவர்கள் இவ்வுலகத்த வர்கள் என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு, அவ்வக்காலங்களில் அவரவர்கள் செய்யும் பாபங்களுக்கிடாகத் தண்டம் நடத்தியாகிலும் இவ்வு லகைக்காகவேனுமென்ற கருணையினால், சினைக்குக்கடவனான யமனையும் படைத்தருளினமை மூன்றாமடியில் விளங்கும். காலன் - வடசொல். தோற்றி னாய், படைத்தாய் - விளி. (தி)

தண்ணை வில்லை நமன்ற மார்கள் சாலக் கோமெககள் செய்யா நிற்பர் மண்ணோடு நீரு மெரியுங் காலும் மற்றுமா காசமு மாசி நீன்றாய் [டேன்மம் எண்ணலாம் போதேயுன் நாம மெல்லா மெண்ணினே னென்னைக் குறிக்கொண் அண்ணலே நீயென்னைக் காக்க வேண்டு மரங்கத் தரவணைப் பள்ளி யானே.]

மண்ணெடு - பூமியும்	செய்யா நிற்பர் - பண்ணுவார்கள்;
நீரும் - ஜலமும்	(அப்படிப்பட்ட சினைகளுக்கு ஆளாகா
எரியும் - தேஜஸ்ஸும்	தொழியும்படி.)
காலும் - வாயுவும்	எண்ணலாம் போதே-அதுஸந்திக்கைக்குஉ.
ஆகாசமும்-ஆகாசமும் (ஆகிதபஞ்சபூதங்க	[ரிய காலத்திலேயே
மற்றும் ஆகி} மற்றுமுள்ள பதார்த்தங்க	உன் நாமம்} உன்னுடைய திருநாமங்களை
நின்றாய்} ஞமாய் நின்றவனே!	எல்லாம்} யெல்லாம்
அண்ணலே - ஸர்வ ஸ்வாமியானவனே!	எண்ணினேன் - அதுஸந்தித்தேன்;
அரங்கத்தி அரவு அணைப் பள்ளியானே;-	(ஆதலால்,)
நமன் தமர்கள்-யமன்கமர்கள்	என்னை - அடியேனை
தண்ணனவு இல்லை - இரக்கமற்றவர்களா	நீ - நீ
[யக் கொண்டு	குறிக்கொண்டு-திருவுள்ளத்திற் கொண்டு
சால - மிகவும்	என்றும் - எப்போதும்
கொடுமைகள் - கொடிய சினைகளை	காக்க வேண்டும்-ரகித்தருள வேணும்.

குறிப்பு:—தண்ணனவு - குளிர்ச்சி; 'தண்ணனவு' என்றலுந்தகுதி. ஈர நெஞ்சு அற்றவர்களென்றவாறு. அன்றி, 'தண்ணனவு' என்று - தணிதலைச் சொல்லிற்றாய் [தணிதல்—ஈரமம்.] நலிகையில் ஒழிவில்லாமையைக் கூறிய வாறுமாம். சால - உரிச்சொல். [மண்ணெடு இத்தியாதி.] இவ்வொற்றுமை - ப்ரகாரப்ரகாரிபாவ நிபந்தநம். (ஈ)

சேஞ்சொல் மறைப்போரு ளாகி நின்ற தேவர்கள் நாயகனெயும் மாணே எஞ்சலி லேன்னுடை யின்ன முதே யேழுல குமுடை யாயென் னப்பா வஞ்ச வுருவின் நமன்ற மர்கள் வலிந்து நலிந்தேன் னைப்பற் றும்போ கஞ்சல மென்றென்னைக் காக்க வேண்டு மரங்கத் தரவனைப் பள்ளி யானே(எ)

செம் சொல்-ருஜுவான சொற்களையுடைய என் அப்பா-எனக்கு உபகாரகனுனவனே! மறை-வேதத்துக்கு அரங்கத்து அரவு அணைப் பள்ளியானே!-; பொருள் ஆகி} அர்த்தமாயிருப்பவனும் வஞ்சம் - வஞ்சனை பொருந்திய உருவின் - ரூபத்தை யுடையரான நமன் தமர்கள் - யமன்கமர்கள் என்னை - அடியேனை வலிந்து - பலாத்கரித்து நலிந்து - ஹிம்வலித்துக் கொண்டு பற்றும் போது - பிடிக்கும் போது அஞ்சல் என்று-அஞ்ச வேண்டா' என்று என்னை காக்க வேண்டும்--

தேவர்கள் - நித்திய ஸஞ்சிகளுக்கு நாயகனே - தலைவனு மானவனே! எம் மாணே - எம் பெருமானே! எஞ்சல் இல் - குறைவற்ற இன் - பரம போக்யமான என்னுடை அமுதே-எனக்கு (ரஸ்யமான) அம்ருதம் போன்றவனே! ஏழ் உலகும்} உலகங்களுக் கெல்லாம் ஊடையாய்} ஸ்வாமியானவனே!

குறிப்பு:—[சேஞ்சொல் மறைப்போருளாகி நின்ற.] “வெவெவெவெவெவெ-ஈ றுமெவெவெவெ” “ஸவெ-வெவெவெவெவெவெவெவெவெ” என்பனகாண்க. அமுதத் திற்கு எஞ்சலில்லாமையாவது - “அ”பொழுதைக்கப் பொழுதென்றாவ முதமே” என்றபடி. அதுபவிக்க அதுபவிக்கக் குறைவின்றிப் பணக்கை, வஞ்சவருவின் நமன்றமர்கள்-தங்கள் வரவு ஒருவற்குந் தெரியாதபடி ரூபத்

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ச - பத்து, மி - திரு-துப்புடையாரை. ஊகி

தை மறைத்துக்கொண்டு வரும் யமபடர்கள் என்றபடி. வஞ்சம் - வஞ்சநா. அஞ்சல்—அஞ்சு என்ற வினைப்பகுதியடியாப் பிறந்த எதிர்மறை பொருமை யேவல்: அம் - சாசியை. (எ)

நானேது முன்மாய மொன்ற றியேன் நமன்றம் பற்றி நலிந்திட்டு டிந்த ஊனே புகேயென்று மோதும் போதங் குன்னைநா னென்று நினைக்க மாட்டேன் வானேய் வானவர் தங்க ளீசா மதுரைப் பிறந்தமா மாய நேயென் ஆனாய் நீயென்னைக் காக்க வேண்டு மரங்கத் தரவனைப் பள்ளி யானே. (அ)

வான் ஏய் - பரமபதத்திற் பொருந்தியிரா	ஏது ஒன்றும் - யாதொன்றையும்
[நின்ற]	அறியேன் - அறியமாட்டேன்;
வானவர் தங்கள்-நித்ய முத்தர்களுக்கு	நமன் தம் - யமகிங்கரர்கள்
சசா-தலைவனே!	பற்றி - (என்னைப்) பிடித்து
மதுரை - திருவடமதுரையில்	நலிந்திட்டு - (இந்தச் சரீரத்தோடே) பண்
பிறந்த - அவதரித்த	ணவேண்டிய ஹிம்ஸைகளை யெல்
மா மாயனே - மிக்க ஆச்சரிய சக்தியையு	[லாம் பண்ணிவிட்டு, (பின்பு),
[டையவனே!	ஊன் }
என் ஆனாய் - (பாகனுக்கு வசப்பட்டொழு	புகு என்று }
குன்ற) யானேபோல் எனக்கு வச	[ள்ளே பிரவேசி] என்று
[ப்பட்டிருப்பவனே!	மோதும் போது - அடிக்கும்போது
அரங்கத்து அரவு அனைப் பள்ளியானே;	அங்கு - அவ்விடத்தில்
நான் - அடியேன்	உன்னை நான் ஒன்றும் நினைக்க மாட்டே
உன் மாயம் - உன் மாயைகளில்	[ன்;—
	நீ என்னை காக்க வேண்டும்.—

குறிப்பு:—“அக்கேதும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன்” என்றும் பாட முண்டு. “நானேதுமுன்மாய மொன்ற றியேன்” என்ற விடத்தில், (கீழ் இரண்டாயிப்பாட்டில்), “போயிடத்துன் திறத்தெத்தனையும் புகாவண்ணம் நிற்பதோர் மாயைவல்லே” என்றதை நினைக்க. இந்த ஊன்—விட்ட சரீரத்திற்காட்டில் பிரவேசிக்கிற சரீரத்தின் கொடுமையைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது, இந்த என்று. நரகத்தில் அதி தீவ்ரமான வேதனைகளை அனுபவிப்பதற்காக யமகிங்கரர்களினால் பூட்டப்படும் சரீரத்திற்கு ‘யாதநாசரீரம்’ என்று பெயர் அறிக. ஊனே, புகே - ஏ இரண்டும் இசைநிறை என்னலாம். (அ)

குன்றெதே தாரிரை காத்த வாயா கோநிரை மேய்த்தவ நேயெம்மானே அன்று முதலின் றறுதி யாக வாதியஞ் சோதி மறந்த றியேன் நன்றுங் கொடிய நமன்ற மர்கள் நலிந்து வலிந்தென்னைப்பற் றும்போ தன்றங்கு நீயென்னைக் காக்க வேண்டு மரங்கத் தரவனைப் பள்ளி யானே. (க)

குன்று-கோவர்த்தநமஸைய	மேய்த்தவனே - மேய்த்தருளினவனே!
எடுத்த - (குடையாக) எடுத்தி (ப்பிடித்து)	எம்மானே - எனக்கு ஸ்வாமியானவனே!
ஆ நிரை - பசுக்களின் திரை	அரங்கத்து அரவு அனைப் பள்ளியானே;
காத்த - ரகித்தருளின	அன்று முதல் - (உனக்குப் பல்லாண்டு பாடு
ஆயா - ஆயனே! [- கோபாலனே!]	மவனுக்கிக் கொண்ட) அந்நாள்
கோ நிரை - மான்களின் கூட்டத்தை	[தொடங்கி

இன்று அறுதி ஆக - இன்றளவாக மன் தமர்கள் - மமகிச்சரர்கள்
 ஆதி - ஸர்வகாரணபூதஞான உன்னுடைய என்னை - என்னை
 அம் சோதி - விலகாண தேஜோரூபமான கலித்து - ஹிம்வரித்து
 [திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை வலித்து - பலாத்கரித்து
 மறந்து அறியேன் - (அடியேன்) மறந்த பற்றும்போது] பிடிக்குங்காலமாகிய அத்
 [தில்லை; அன்று] [தருணத்தில்
 நன்றும் கொடிய - மிகக்கொடுமை பொருள் அங்கு - அவ்விடத்தில்
 [திய நீ என்னை காக்க வேண்டும்:-

குறிப்பு:-அன்று முதல்-சுரப்பவாஸம் முதலாக என்றுங்கொள்வர்.
 அறுதி-முடிவு. “அன்றுமுதலின்றறுதியா” என்பது அத்தாபகபாடம்; அது
 செய்யுளிற்பத்துக்கு மிகமாறுபாடாம். அன்றுமுதல் இன்றளவாக ஆதியஞ்
 சோதியை மறந்தறியேன் என்னொன்றுகொண்டு, “நன்றுங்கொடியநமன்றமர்
 கள்நலிந்து வலிந்தென்றீப்பற்றும்போதன்றற்குரீபென்னைக்காக்கவேண்டும்”
 என்றால் கிறுத்தமன்றோவென்னில்; அநிசங்காமூலமான கலக்கத்தினால் வந்த
 அச்சத்தாலே இவ்வனே வேண்டுகிறபடி. (இத்திருமொழியின் அவதாரிகை
 யில் இதுவிரியும்.) “பற்றும்போது அங்கு என்னைக்காக்கவேண்டும்” என்றிவ்
 வளவே போதுமாயிருக்க, அன்று என்று அதிகமாக ஒரு சொல் சொன்னது
 அவ்வவஸ்தையின் கொடுமையைக் கருதியாமென்க. கோ—மொ. (சு)

மாய வனைமது குத னனை மாத வனைமறை யோர்க ளேத்தும்
 ஆயர்க ளேற்றினை யச்ச தனை யரங்கத் தரவனைப் பள்ளி யானை
 வேயர் புகழ்வில்லி புத்தார் மன் விட்சேதித் தன்சொன்ன மாலை பத்தம்
 தூய மனத்தன ஶாகி வல்லார் தாமணி வண்ணனுக் காளர் தாமே. * (க௦)

மாயவனை - ஆச்சரியசத்தியை யுடையனும் புகழ் - புகழப்பட்டவரும்
 மது குதனை - மது என்ற அசுரனை ஒழி வில்லிபுத்தூர் - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு
 [த்தருளினவனும் மன் - நிர்வாஹகருமான
 மாதவனை - பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்ல விட்டு சித்தன் - பெரியாய்வார்
 [பனும் சொன்ன - அருளிச்செய்த
 மறையோர்கள் - வைதிகர்களினால் மாலை - சொல்லாமலையான
 ஏத்தும் - துதிக்கப்படுமவனும் பத்தம்-இப்பத்துப்பாசுரங்களையும்
 ஆயர்கள் ஏற்றினை - இடையர்களுக்குத்த தூய மனத்த } நிர்மலமானருஞ்சையுடை
 [லைவனும் னர் ஆதி } [யராய்க்கொண்டு
 அச்சதனை - (அடியாரை ஒருநாளும்) கழுவ வல்லார் - ஓதவல்லவர்கள்
 [விடாதவனும் தாமணி வண் } பழிப்பற்ற நீலமணிபோ
 அரங்கத்த - கோயிலில் ணனுக்கு } ன்ற வடிவையுடைய எம்
 அரவு அனை - சேஷசயந்தில் [பெருமானுக்கு
 பள்ளியானை - கண்வளர்த்தருள்பவனுமா ஆளர் - அடிமைசெய்யப் பெறுவர்,
 [என்பெருமானை நோக்கி [தாம், ஏ - அசை.]
 வேயர் - தாம் திருவவதரித்த குடியிலுள்
 [எரொல்லாரானும்

ஐந்தாம்பத்து - முதல்திருமொழி.

வாக்குத் தூய்மை.

—o—o—o—

அவதாரிகை:—பெரிய பெருமானுடைய போக்யதையில் தமது மனமொழி மெய்களாகிற காணதரயமும் மேல்விழுதிறபடியை அருளிச்செய்கிறார், இத்திரு மொழியில்.

வாக்குத் தூய்மையிலாமையினாலே மாதவா வுன்னை வாய்க்கொள்ள மாட்டேன் நாக்கு நின்னையல் லாலறி யாது நான் தஞ்சுவ னென்வச மன்று முர்க்குப் பேசுகின் ருளிவ னென்று முனிவா யேலுமென் நாவினுக் காற்றென் காக்கை வாயிலுங் கட்டுரை கொள்வர் கார னாகரு ளக்கொடி யானே. (க)

மாதவா - ச்ரிய: பதியானவனே!

காரண - (உலகங்கட்டெல்வாம்) ஆதிகார

[ணமானவனே!

கருணன் - பெரிய திருவடியை

கொடியானே - த்வஜமாகவுடையவனே!

வாக்கு - (என்னுடைய) வாய்மொழிக்கு

தூய்மை இலா } பரிசுத்தஇல்லாமையால்
மையினாலே }

உன்னை - (ஹேப்பரதிபடனா) உன்னை

வாய்கொன்ன } வாய்கொண்டு துதிக்க

மாட்டேன் } போக்யதை அற்றவனாயி

[ராரின்றேன்;

(வெறுமனே கிடப்போமென்று

பார்த்தாலும்,)

நாக்கு - (ரஸமறிந்த எனது) நாக்கானது

நின்னை அல்லால் - உன்னை யொழிய (மற்

[றொருவரை

அறியாது-(வாய்க்கொன்ன) அறியாது;

அது-அசுத்தமான நாக்கு இவ்வனே உன்

பக்கல் ஈடுபடா நின்றதைக் குறித்

[து

நான் அஞ்சுவன் - நான் அஞ்சுகின்றேன்;

(அது) - அந்த நாக்கானது

என் வசம் அன்று - எனக்கு வசப்பட்டு நி

[ற்பதன்று;

இவன் மூர்க்கு } "இவன் மூடர் பேசும்

பேசுகின்றான் } பேச்சைப் பேசாநின்ற

என்று } ன்" என்று திருவுள்ளம்

[பற்றி

முனிவாய் ஏனும் - நீ சீறியருளினாலும்

என் நாவினுக்கு } என்னுடைய நாக்கின்

ஆற்றேன் } பதற்றத்தை

[நான் ஸூறிக்க வல்லேனல்லேன்;

காக்கை வாயிலும்-காக்கையினுடைய வாயி

[லுண்டான சொல்லையும்

கட்டுரை - நற்சொல்லாக [கன்.

கொள்வர்-(அறிவுடையார்) கொள்ளுவர்

குறிப்பு:—“எம்பெருமான் ஸந்தியிற் பொய் சொல்லுகை, கூடூத்ர ப்ரயோஜனங்களை விரும்புகை, கூடூத்ரர்களைப் புகழ்க்கை முதலியவைவாகிற அசுத்திகள் என்னுடைய வாய் மொழிக்கு அளவற்றிருப்பதனால், அவ் வாய்மொழிகொண்டு உன் பெருமைகளைப் புகழ்க்கைக்கு நான் அர்ஹனல்ல னென்று ஒழிந்தாலும், நாக்கு ரஸமறிந்ததாகையால், உன்னைத்தவிர்த்து மற்றொருவரை வாயிற்கொள்ள அறியமாட்டாது” என்று எம்பெருமானை நோக்கி ஆழ்வார் அருளிச் செய்ய; அதுகேட்டு எம்பெருமான், “ஆழ் விரீ! ஆகில் நீரும் அந்த நாக்குடன்கூடிச் சொல்லும்” என்று நியமிக்க; அதற்கு ஆழ்வார் “நாக்கின் தோஷத்தை நினைத்து நான் அஞ்சுகின்றே னே” என்ன; அதற்கு எம்பெருமான், “ஆழ்விரீ! நாக்கு ரஸமறிந்ததாகை

பாலே மேல்விழாநின்றது; அதன் தோஷத்தை அறிந்துள்ள நீர் அது மேல் விழாதபடி அதை உமக்கு வசப்படுத்தி நியமித்துக்கொள்ளும்” என்ன; அதுகேட்டு ஆழ்வார், “அந்த நாக்கு எனக்கு வசப்பட்டிருந்தாலன்றோ அதை நான் நியமிக்கவல்லேன்! அதுதான் உனக்கு வசப்பட்டுவிட்டதே” என்ன; அதற்கு எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! சால அழகிதாயிருந்தது; ‘உண்ணவாய்க் கொள்ளமாட்டேன்’ என்கிறீர், ‘நாக்கு நிண்ணயல்லா லறியாது’ என்கிறீர், ‘நானதஞ்சுவன் என்வசமன்று’ என்கிறீர், இவ்வாக்கி யங்கள் ஒன்றோடொன்று சேருவது எங்ஙனே? ஆராய்ந்துபார்த்தால், நீர்பேசும் பேச்சுக்களெல்லாம் மூர்க்கர்பேசும் பேச்சாயிராநின்றன’ என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், “அது உண்மையே; என்னுடைய பேச்சுக்கள் மூர்க் கப்பேச்சுக்களாகத் தோற்றும்; அதனால் உனக்குச் சேற்றமும் பிறக்கும்; ஆகிலும் அச்சேற்றத்தை ஒருவாறு என்னால் ஸஹிக்கமுடியும்; இந்நாக்குப் படுத்துகிறபாடு அப்பப்பி ஸஹிக்கவேமுடியவில்லையே” என்ன; அதற்கு எம்பெருமான், “அந்நாக்கைக்கொண்டு என்னை நீர் புகழத்தொடங்கினீ ராகில், அது எனக்கு அவத்யாவஹமாய்த் தலைக்கட்டுமே!” என்ன; அதற்கு ஆழ்வார் “எம்பெருமானே! மூர்க்கர்பேசும் பாகரங்கள் அறி வுடையார்க்குக் குற்றமாகத் தோற்றாதவளவேயன்றிக் குணமாகவுந் தோற் றும்; காக்கை ஒரீடத்திலிருந்துகொண்டு தனக்குத் தோன்றினபடி கத்தி விட்டுப் போனாலும், அதனை அறிவுடையார் கேட்டு, ‘இது நமக்கு (உறவி னர் வரவாகிற) நன்மையைச் சொல்லாநின்றது’ என்று கொள்ளக் காணு நின்றோமிறே; அதுபோல அடியேன் நானினுக்கு ஆற்றமாட்டாமல் வாய் வந்தபடி சிலவற்றைப் பிதற்றினாலும் அவற்றை நீ நற்றமாகவே கொள்ள வேணும்’ என்றருளிச்செய்ய; எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! அப்படியாகிலும் • குற்றத்தை நற்றமாகக் கொள்ளவேண்டியகடமை எனக்கு என்ன உண்டு?” என்று கேட்க; [காரண] அது கேட்டு ஆழ்வார், ‘அப்படியா! நன்று சொன்னாய்; உலகங்களை யெல்லாம் படைத்தவனல்லையோ நீ? ரஹிக்கிறே னென்று கொடிக்கட்டிக் கிடக்கிறாயில்லையோ நீ?’ என்பதாய்ச் செல்லுகிற து, இப்பாட்டு.

வாக்கு - வாஃ என்ற வடசொல் திரிபு. மூர்க்கு - ‘(2-௫வ-3) என்றவட சொல் லடியாப் பிறந்தது; மூடத்தனம் என்பது பொருள். முனிதல் - கோபித்தல். “நானினுக்கு ஆற்றேன்” என்றது - நானினுடையபதற்றத் துக்கு ஆற்றேன் னாற்படி. காக்கைவாயிலும் - காக்கைவாயில் நின்றும்; ஐந்தாம் வேற்றுமை. கட்டோரை - ஏற்றசொல், பொருளுள்ள சொல். கரு என் - மர-ஹி என்ற வடசொல்லிகாரம். (௧)

சுழக்கு ஈர்க்கோடு புன்கலி சோன்னென் சங்கு சக்கர மேந்துகை யானே பிறைப்ப ராசிலும் தம்மடி யார்சொல் பொறுப்ப துபேரி யோர்கட னன்றே [ரு விழிக்குங் கண்ணிலேன் நின்கண்மற் றல்லால் வேறோ ருவரோ டென்மனம் பற் தழைக்கோர் புள்ளி மிகையன்று கண்டா யுழி யேழல குண்மீழ்க் தானே(௨)]

சங்கு சக்கரம் ஏத்து கையானே!—;
 ஊழி - பிரளய காலத்தில்
 ஏழ் உலகு - எல்லா வுலகங்களையும்
 உண்டு-திருவயிற்றில் வைத்துநோக்கி
 (பின்பு பிரளயம் கழித்தவாறே.)
 உமிழ்ந்தானே - (அவற்றை) வெளிப்படுத்தி
 [தினவனே!
 சமுக்கு எக்கொடு-பொல்லாத நாக்கினால்
 புன் கவி - அற்பமான பாசரங்களை
 சொன்னேன் - நான் சொன்னேன்;
 பிழைப்பர் ஆகிலும்-(தாஸபூதர்கள்) பிழை
 [செய்தார்களே யாகிலும்
 தம் அடியார் - தமக்கு அடிமைப்பட்ட அ
 [வர்களுடைய
 சொல் - சொல்லு
 பொறுப்பது - பொறுத்தருளுகை

பெரியோர் கடன் } பெருத்தன்மை யுடைய
 அன்றே } யவர்களுக்குக் கடமை
 [யன்றோ?
 நின் கண் அல்லால் - உன்னுடைய கடா
 [கூமொழிய
 மற்று விழிக்கும் } வேறொருவருடைய க
 கண் இலேன் } டாகூத்தை(ரகுகமாக)
 [உடையேனல்லேன்;
 (அன்றியும்),
 வேறு ஒருவரோடு - மற்று ஒருவர் பக்கலி
 [லும்
 என் மனப்-எனது நெஞ்சானது
 பற்றாது - பொருத்த மாட்டாது;
 உழைக்கு - புள்ளிமானுக்கு
 ஓர் புள்ளி யிகை } ஒரு புள்ளி (ஏறுவது)
 அன்று கண்டாய் } குற்றமன்றன்றோ?

குறிப்பு:—“எம்பெருமானே! நீ கையுந்திருவாழியுமாயிருக்கிற இருப்
 புக்கண்ட நான் உன்னைக் கவிபாடாதிருக்கமாட்டாமல் எனது பொல்லாத
 நாக்கினால் சில அற்பமான பாசரங்களைப்பாடினேன்” என்று ஆழ்வார்
 அருளிச்செய்ய: அதற்கு எம்பெருமான் “ஆழ்வீர்! நமது பெருமையையும்
 உமது சிறுமையையும் பார்த்தால், இங்ஙனே பாசரம் பேசவும் உமக்கு
 யோக்யதையுண்டோ?” என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், “அநந்யார்ஹசேஷ
 பூதர்கள் பேசும் பாசரம் அவத்யாவஹமாயிருந்தாலும் அதனைப் பொறு
 க்கவேண்டிய கடமை பெரியோர்க்கு உளதன்றோ?” என்ன; அதுகேட்டு
 எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! அப்படி நான் பொறுக்கும்படி நீர் அநந்யார்
 ஹசேஷபூதரோ?” என்று கேட்க; அதற்கு ஆழ்வார், “உன்னுடைய கடா
 கூதொழிய மற்றொருவருடைய கடாகூத்தையும் நான் ஒரு பொருளாக
 மதிப்பவனல்லேன்; உன்னைப் போல் ரகுகமும் இனியனுமானவன் மற்
 றொருவன் உண்டாகிலும், உன்னிடத்தில் எனக்குள்ள தாஸ்யம் குணமடி
 யாகப் பிறந்ததன்றி ஸ்வரூபப்ரயுக்தமானதனால், அவர்களிடத்து என்
 மனம் பொருந்தாது” என்ன; அதற்கு எம்பெருமான், “உமக்குப் புறம்பு
 பேரக்கில்லையாகில் ஆயினே; பலகுற்றங்களுக்குக் கொள்கலமான உம்மைக்
 கைப்பற்றினால் அது எனக்கு அவத்யாவஹமாகாதோ?” என்ன; அதுகேட்டு
 ஆழ்வார், “எம்பெருமானே! புள்ளிமானுக்கு உடம்பில் ஒரு புள்ளி ஏறி
 னால் என்? குறைந்தால் என்? எல்லா உயிர்களுடையவும் அபராதங்களைப்
 பொறுப்பதற் கென்றே காப்புக்கட்டிக் கொண்டிருக்கிற உனக்கு என்
 றொருவனுடைய அபராதத்தைப் பொறுத்தருளுகை அவத்யாவஹமாய்
 விடப்போகிறதோ?” என்ன; அதற்கு எம்பெருமான், “இப்படி நான்
 அங்கேரித்தவிடம் உண்டோ?” என்று கேட்க; ஆழ்வார், “ஸம்ஸாரிகளில்
 உனக்கு அபராதம் பண்ணுதிருப்பார் யாரோறுமுண்டோ? அவர்களது
 அபராதங்களைப் பராதே அவர்களை நீவயிற்றில் வைத்துக் காத்தருளின
 வனல்லையோ? அப்படியே அடியேனையும் அங்கேரித்தருளவேணும் என்ப
 தாய்ச்செல்லுகிறது, இப்பாட்டு.

[உழைக்கோர் புள்ளி மிகையன்று கண்டாய்.] உடம்பு முழுவதும் புள்ளிமயமாயிருக்கிற மானுக்கு ஆரோபிதமாக ஒரு புள்ளி ஏறி அதிகமாகத் தோற்றினால், அதனால் அந்த மானுக்கு ஒரு குற்றமுமில்லை; அது போல, அபராதஸூழ்மையேவடிவாயிருக்கிற உனக்கு என்னொருவனுடைய அபராதத்தைப் பொறுப்பதனால் ஒரு குற்றமும் வராது என்றவாறு. இவ்வகைப்பொருளில், உழையின் ஸ்தானத்தில் எம்பெருமான் நின்றதாகப் பெறலாகும்; அன்றி, அந்த ஸ்தானத்தில் ஆழ்வாரே நின்றதாகவுங் கொள்ளலாம்; புள்ளிமானுக்கு ஒருபுள்ளி அதிகமானால், அதனால் அகற்கொரு குற்றமில்லாத வாறுபோல, அபராதமயான அடியேனுக்கு ஒரு அபராதமேறினால், அதனால் உன்னுடைய அங்கீகாரத்திற்கு ஒரு குறையுமில்லை காண் என்றவாறும். முன்னர் உரைத்தபடியே வியாக்கியானப் போக்குக்கு ஒக்குமென்க. மிகை - குற்றத்துக்கும் பெயர்; “மிகையே குற்றமுங் கேடுந் துன்பமும், மிகுதியும் வருத்தமுமைம்பொருட்டாகும்” என்பது நிகண்டு. இனி, இங்கு மிகை என்பதற்கு. கேடு என்று பொருள் கொள்ளுதலும் பொருந்துமென்க. (உ)

நன்மை தீமைகளை ளொன்று மறியேன் நார ணுவென்னு மித்தனை யல்லால் புன்மை யாவுன்னேப் புள்ளுவம் பேசிப் புகழ்வா னன்மகண் டாய்திரு மாலே உன்னு மாயுன்னே யொன்று மறியே னோவா தேதமோ நாரண வென்பன் டாயே வன்மை யாவதுன் கோயிலில் வாழும் வைட்டணவ னென்னும் வன்மைகண்

திரு மாலே - சீரிய; பதியானவனே!

நாரண என்னும் } “நாராயண!” என்று இத்தனை அல்லால் } கூப்பிடுகையாகிறது

[வ்வளவொழிய

நன்மை தீமைகள் } (வேறு) நன்மைதீமை ஒன்றும் } ஒன்றையும்

அறியேன் - அறிகிறேனில்லை;

புன்மையால் - (எனக்கு ஐயற்கையாக உ

[ள்ள] அற்பத்தனத்தினால்

உன்னை - உன்னைக் குறித்து

புள்ளுவம் பேசி - வஞ்சகமான சொற்னை

[ச் சொல்லி

புகழ்வான் அன்று } புகழுவவனல்லன் (அ கண்டாய் } டியேன்);

உன்னை - உன்னை

உன்னும் ஆறு - இடைவிடாது ஸ்மரித்து

[க் கொண்டிருக்கத்தக்க வழிகளில்

ஒன்றும் - ஒரு வழியையும்

அறியேன் - அறிகிறேனில்லை;

ஓவாதே - (ஒரு கொடிப்பொழுதும்)

ஒழிவின்றி [-எப்போதும்]

நமோ நாரண } “நமோ நாராயணய” என்

என்பன் } ண நின்றேன்;

வன்மை ஆவது - (அடியேனுக்கு) மிகக்கா

[வது

உன் கோயிலில் } “உன்னுடைய

வாழும் வைட்டணவன் } கோயிலில் வா

என்னும் வன்மை } ழா நின்றான்

வைஷ்ணவன்” என்னுமாகாரத்தா

[வண்டான மிடுக்கேயாம்.

[கண்டாய்-முன்னிலையாகச்சொல்.]

குறிப்பு:-“எம்பெருமானே! அடியேன் ‘நாராயண! நாராயண!’ என்று இத்திருநாமத்தையிட்டுக் கூப்பிடுகையாகிற இதொன்றை மாத்திரம் அறிவேனே யொழிய, இத்திருநாமஞ் சொல்லுகை நன்மையாய்த்தலைக் கட்டுகிறதோ, அன்றித்தீமையாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோ என்பதையும் நான் அறிகின்றிலேன்” என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்ய; அதற்கு எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! என்ன பயனை விரும்பி நீர் இங்கனே திருநாமஞ் சொல்லாரின் தீர்? பிரயோஜனந்தரபாராய் எனிப்படி கபடம்பேசுகின்றீர்?” என்று

கேட்க; அதுகேட்டு ஆழ்வார், “அப்பனே! பிரயோஜனத்தைப் பேணுகை யாகிற அற்பத்தனத்தினால் நான் ‘நாராயண!’ என்று சொல்லி உன்னைக் கபடமாகப் புகழுவவனல்லன் காண்” என்ன; அதுகேட்டு எம்பெருமான், “நீர் ஒரு பிரயோஜனத்தையும் மெய்யே விரும்பினீரில்லை யாகில், மோக நாகிதபரமபுருஷார்த்தத்தை விரும்பி, அது பெறுகைக்கு உறுப்பான வழி களில் முயல்ப்பாரீர்” என்ன; அதுகேட்டு ஆழ்வார், “நாரணனே! மோ கநப்ராப்திக்குடலாக நிரந்தர ஸ்மாணதிகள் வேண்டுமென்று சாஸ்திரங் களிற் சொல்லியபடி அடியேன் அனுட்டிக்க வல்லவனல்லன்; ஒரு நொடிப் பொழுதும் வாய்மாறாமல் திருவஷ்டாசூரத்தையே அடியேன் அதுஸந் திக்கவல்லேன்; ஒருசுண்ணம் அது மாறினாலும் எனக்கு ஸத்தை குலையு மே” என்ன; அது கேட்டு எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! நீர் சொல்வதெல் லாம் சால அழகிதாயிருந்தது; ஒருசுண்ணம் திருநாமம் சொல்லாதொழி யில் ஸத்தை குலையுமென்கிறீர், ‘என்வாயாற் சொல்லில் உனக்கு அவத் யாவஹிமாகும்’ என்றுஞ் சொல்லா நின்றீர்; இதெல்லாம் பெருத்த மிடுக் காயிருந்ததே!” என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், “மிடுக்கா? அந்த மிடுக்குக்கு என்ன குறை? உன்னுடைய அபிமானம் குறைவற்றிருக்குமபடி உன்கோ யில் வாசலிலேயே வாழப்பெற்ற வைஷ்ணவன் என்கிற ஆகாரத்தினாலுண் டான மிடுக்குக்குக் குறைவில்லை” என்பகாய்ச் செல்லுகிறது, இப்பாட்டு. நன்மை-ஸ்வரூபாதுருபம். தீமை - அவத்யாவஹம். புள்ளுவம் - வஞ்ச கம். வைட்டணவன் - வெவ்வுவன் என்றவட சொல்விதாரம். வன்மை- துண்ணிதான அத்தயவஸாய மென்றுக்கொள்க. (௩)

நெடுமை யாவல கேழு மளந்தாய் நின்ம லாநெடி யாயடி யேனைக் குடிமை கொள்வதற் கையுற வேண்டா கூறை சோழிவை வேண்வே தில்லை அடிமையென்னுமக் கோயின்மை யாலே யங்கங் கேயவை போதருங் கண்டாய் கோமேமக் கஞ்சனைக் கொன்றுநின் தாதை கோத்த வன்றனைக் கொள்விதே [தானே]

நெடுமையால் - (குறியமா ணுருவைமாற்றி [நெடுக வளர்ந்ததனால்]

உலகு ஏழும் - எல்லா வுலகங்களையும்
அளந்தாய் - அளந்தருளினவனே!
நின்மலா - பரிசுத்தானவனே!
நெடியாய் - (அனைவர்க்கும்) தலைவனுளவனே!

கொடுமை கஞ்சனை - சொடிய கம்ஸனை
கொன்று-உயிர்க்கொலை செய்து,
நின் தாதை கோத்த } உனது தந்தையா
வன் தனை கொள் } ஐய வஸுதேவரு
விடுத்தானே } டைய காலில் பூட்
டப்பட்டிருந்த வலிய விலங்கின்
பூட்டைத் தறித்துப்போகட்டவ

[னே]

அடியேனை-(உனக்கு) அடிமைப் பட்டுள்ள [என்னை]

குடிமை கொள்வதற்கு - கிண்கரனாக்கொ [ள்வதற்கு]

ஐயுற வேண்டா-ஸந்தேஹிக்க வேண்டிய [தில்லை;

கூறை சோறு } இக்கூறையையுஞ் சோற்
இவை } றையும்

வேண்வேது } (நான் உன்னிடத்த) விரும்
இல்லை } புகிறேனெனில்லை;

அடிமை என்னும் - அடிமை யென்கிற
அ கோயின்மையாலே - அந்த ராஜகுல

[மாதாத்தியத்தினால்
அவை - அக்கூறை சோறுகள்
அங்கு அங்கு - அவ்வவ் விடங்களில்

போதரும் - பெறலாகும்.

[கண்டாய்-முன்னிலையாகச் சொல்.]

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௫ - பத்து, க - திரு - வாக்குத் தூய்மை. ௨௭௯

குறிப்பு:—நெடுக வளர்ந்த திருவடியினால் அளந்தாய் என்னுமல், “நெடுமையால் அளந்தாய்” என்றது - ஒரு வகைச் சமத்காரமென்க. அவி காரஸ்வரூபனு தன்னைச் சிறியனாகவும் பெரியனாகவும் ஆக்கிக்கொண்ட விதனால் தனக்கொரு கொத்தையுமில்லை யென்பார், நின்மலா! என்று விளிக்கின்றார். ஐச்வரியத்தை விரும்பின தேவேந்திரனது வேண்டுகோளார் செய்த உலகளப்பையிட்டு விளிக்கது-‘அவ்விர்திரனைப்போல் நான் ஐச்வரியத்தை விரும்பி வேண்டுகிறேனில்லை’ என்று ஸ்வஸ்வரூபத்தின் வாசியைத் தெரிவித்தவாரும். அன்றி, உனது திருவடிஸ்பர்சத்தில் விருப்பமற்றிருந்தார்தலையிலும் திருவடியை வைத்தருளினரீ, உன் திருவடியையே பரமப்ராயமாகப் பரிபத்திபண்ணியிருக்கிற அடியேனை ஆட்படுத்திக்கொள்ளா தொழிவது தகுதியன் றென்று உணர்த்துகிறவாறுமாம்.

“திரிவிக்கிரமாபதாநத்தில் அனைவரையு மடிமை கொண்டரீ அடியேனையு மடிமை கொள்ள வேணும்” என்று ஆழ்வார் பிரார்த்திக்க; அதற்கு எம்பெருமான், “உம்முடைய ஸ்வரூபத்தின் உண்மை எனக்கு விளங்கவில்லையே” என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், “அடியேனுக்கு ஸ்வாதந்திரியமும் ஸ்வப்ரயோஜனபரத்வமும் உண்டென்று நீஸந்தேவரிக்கவே வேண்டியதில்லை. அடியேன் அந்நயப்ரயோஜனன்” என்ன; அதுகேட்டு எம்பெருமான், “நீர் அந்நயப்ரயோஜனன் என்றால், அதை நான் எங்ஙனே ஏற்றுக்கொள்வேன்; நீர் தேஹமுடையவரன்றோ? அத்தேஹத்திற்குத் தாரகமாயுள்ளவற்றில் உமக்கு விரும்பமின்றி யொழியுமோ?” என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், “தேஹ தாரகமான சோறு கூறை முதலியவற்றை நான் உன்னிடத்துப்பெற விரும்புகிறிலேன்” என்ன; “ஆகில் அவை பெறுவதற்காகச் சில அரசர்களைத் தேடி ஒழிகிறீரோ?” என்று எம்பெருமான் கேட்க; அதற்கு ஆழ்வார், “அவற்றை நான் அபேஷித்துப் பெறவேண்டிய அருமையிலில்லை, அவற்றைக்காகக் குக்கர்களைத் தேடிநான் ஓடவேண்டிய தில்லை; ‘உனக்கு நான் அடிமைப்பட்டவன்’ என்கிற சிறப்பு என்னிடத்துள்ளதாதலால் ஆங்காங்கு அவரவர்கள் தாமாகவே என்னை அழைத்து அவற்றைத் தந்திடுவார்கள்; ஆகையால் நான் பிரயோஜனாதரத்தை நச்சித் திரிபவனல்லன்; அந்நயப்ரயோஜனனே; இனி அடியேனை அடிமைகொண்டருள வேணும்” என்பதாய்ச்செல்லுகிறது, இப்பாட்டு.

இனி, “கூறை சோறிலை வேண்டுவிதில்லை” என்பதற்கு, * உண்டியே உடையே உகத்தோடுகின்ற இம்மண்டலத்தவர்களால் விரும்பப்படுகிற கூறையும்கூறும் எனக்குத் தாரகங்களல்லாமையாலே, இவை எனக்கு வேண்டியதில்லை என்று கருத்தாமிடத்து, மூன்றாமடிக்கு வேறுவகையாகப் பொருள் கொள்ள வேணும்; அதாவது; அடிமை என்னும் அக்கோயின்மையாலே, அங்கு அங்கு-அந்த அந்தக் கைக்கரியங்களுக்குள்ளே, அவை-அக் கூறை சோறுகள், போதும்-அந்தர்ப்பயிக்கும்; என்று. இதன் கருத்து; * ஷுநிவில்காலமெல்லா முடனும் மன்னிவழுவின வடிமை செய்யகையே எனக்குக் கூறையுடுக்கையும் சோறு உண்கையு மென்கிறார் என்பதாம். “உண்ணுஞ்சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங்கண்ணன்” என்றது இங்கு வினைக்கத்தக்கது.

ஆழ்வார் தம்மை அடிமை கொள்ளுகையாவது - பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தையும் ஊழ்வினைத் தொடர்களையும் ஒழித்தருளுகையே யென்பதை, ஈற்றடியிலுள்ள இரண்டு ஸம்போதந வாக்கியங்களினால் ஸூசிப்பிக்கிறார்; கஞ்சனைக்கொன்றது போலப் பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தைக் கொல்லவேணும்; தந்தைகரவில் விலங்கையறுத்ததுபோல ஊழ்வினைத்தொடர்னை அறுக்க வேணு மென்றவாறு.

தாதை கோத்தவன்றனைக்கோள் விடுத்தது முன்னும், கஞ்சனைக்கொன்றது பின்னுமாயிருக்க, மாறுபடக்கூறியது - கிரமவிவகையில்லாமையாலாம்; அன்றி, கண்ணபிரான் திருவவதரித்தருளினவன்றே. கம்ஸன் ஜீவச் சவமானமையால் அங்ஙன் கூறக்குறையில்லையெனினுமாம். தாதை-தாதகி; இங்குத் தாதை யென்றது, தாய்க்கு முபலக்ஷணம். கோள் - முதனிலை திரிந்த தொழிற் பெயர். “வன்றனை கோள்விடுத்தானே” என்றும் ஒதுவர்.

தேவகியினுடைய அஷ்டமகர்ப்பம் தனக்கு விநாசகமென்றறிந்த கம்ஸனால் விலங்கிட்டுச் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த தேவகி வஸுதேவர்களுடைய கால்விலங்குகள் கண்ணபிரான் அவதரித்தவுடனே இற்று முறிந்தொழிந்தமை அறிக. (ச)

தோட்ட மில்லவ ளாத்தோழு வோடை துடவையுங்கீண றும்மீவை யெல்லாம் வாட்ட மின்றியுள் போன்னடிக் கீழே வளைப்ப கம்வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன் நாட்டு மானிடத் தோடெனக் கரிது நச்ச வார்பலர் கேழலோன் ருதிக் [னே. கோட்டமெண் கோண்ட கொள்கையி னுனை குஞ்சரம் வீழக் கோம்போசித் தர

கேழல் ஒன்று } ஒப்பற்ற வராஹரூபியாய்
ஆகி } க்கொண்டு

கோடு - (தனது) கோரப்பல் நுனியில்
மண் கொண்ட-பூமியைத் தாங்குகையாகிற
கொள்கையினுனை - ஸ்வபாவத்தையுடை
[யவனே!

குஞ்சரம் - (சுவலயாபீட மென்ற) யானை
[யானது

வீழ - முடியும்படி

கொம்பு-(அதன்) தந்தத்தை

ஒசித்தானே-முறித் தெறிந்தவனே!

தோட்டம்-தோட்டமும்

இல்லவன் - மனைவியும்

ஆ - பசுக்களும்

தொழு - மாட்டுத் தொழுவமும்

ஓடை - குளமும்

துடவையும்-வினை நிலமும்

கிணறும் இவை } கிணறுமாகிற இவையெ
எல்லாம் } ள்லா வஞ்ஞையும்

வாட்டம் இனி-குறைவில்லாமல்

அகம் - அடியேன்

உன் பொன் அடி } உனது அழகிய திரு
கீழே } வடியிலே

வளைப்ப வகுத்துக் } திரள வகுத்துக்கொ
கொண்டிருந்தேன் } ண்டிரா நின்றேன்;

எனக்கு - (எல்லாம் உன் திருவடியே என்
[நிருக்கிற) எனக்கு

நாடு மானிடத் } நாட்டிலுள்ள மறுவ்ய
தோடு } ரோடு

அரிது - (ஸஹவாஸம் செய்வது) அஸஹ
[யம்;

பலர்-பலபேர்

நச்சுவார் - (இந்த ஸஹவாஸத்தை) விரும்

[புலர்கள்.

குறிப்பு:—கீழ்ப்பாட்டில், தாரகபதார்த்தம் [- சோறு] கைங்கர்யரஸத்தில் அந்தர்ப்பூதமென்றார்; இப்பாட்டில், போஷக பதார்த்தங்களும் உன் திருவடிகளை அறுபசித்தாரபாடுற ரஸத்தில் அந்தர்ப்பூதங்களென்கிறார்.

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௫ - பத்து, க - திரு - வாக்குத் தூய்மை. உமது

தோட்டம்முதலிய போஷக வஸ்துக்களனைத்தும் உன் திருவடிகளே பென்று அறுதியிட்டிராநின்றேன் என்பது முன்னடிகளின் தோர்ந்த கருத்து. இல்லவள் - வடமொழியில் : மூலிணி' என்ற சொல்லின் பொருள் கொண்டது. துடவை - ஸுசேஷதரம். வளைப்பு + அகம், வளைப்பகம்; தொகுத்தல்காரம். தோட்டம் முதலியவற்றைப் பொன்னடிக்கீழ் வளைப்பவகுத்துக்கொண்டிருக்கையாவது - எம்பெருமான் திருவடியை ஏழுவகுப்பாகப் பிரித்து, ஒருவகுப்பைத் தோட்டமாகவும், மற்றொருவகுப்பை இல்லவளாகவும்,.....மற்றொரு வகுப்பைக் கிணராகவும் பிரதிபத்தி பண்ணுகையேயாம். எம்பெருமானது திருவடியையொழிய வேறென்றைப் போஷகமாக மதிப்பதில்லை யென்றவாறு.

இனி, முன்னடிகளுக்கு வேறுவகையாகவும் பொருள் கொள்ளத்தகும்; அதாவது;—தோட்டம்.....கிணறுமாகிய இவையெல்லாம், வளைப்பு அகம் - சூழ்ந்திருக்குமிடம், உன் பொன் அடிக்கீழ் - உனது திருவடிநிழலே (என்று), வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன் (என்றெஞ்சினால் அத்திருவடியைச்) சூழ்ந்துக்கொள்ளா நின்றேன், என்பதாம். உன் திருவடி நிழலையே எல்லாப் பொருளுமாகப் பரிதிபத்திபண்ணி, அத்திருவடியை நெஞ்சினால் வளைத்துக் கொண்டேன் என்பது கருத்து. “உன்பாதநிழல்ல்லால் மற்றொருயிர்ப்பிடம் நானெங்குங் காண்கின்றிலேன்” என்று மேல் அருளிச்செய்வது காண்க. இப்பொருளில், அகம் என்பதற்கு, ‘இருப்பிடம்’ என்று பொருள். (தொகுத்தல் விகாரமுமில்லை.)

இங்ஙனருளிச்செய்த ஆழ்வாநோக்கி எம்பெருமான், “ஆகிலு இனி உமக்கு ஒருகுறையுமில்லையே” என்றுகேட்க; அதற்கு ஆழ்வார், “என் அப்பனே! பிறர் பொருள்தார மென்றிவற்றை நம்பி அலைந்தோடு கின்ற பிராகிருதர்களின் நடுவே எனக்கு இருக்கமுடியவில்லை. இவ்விருப்பை ஒழித்தருளவேணும்” என்றுவேண்ட; அதன்கேட்டு எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! நீர் இங்ஙனே வேண்டலாகாது, இவ்வுலகவிரும்பை வேண்டுவார் எத்தனை பேருளர் பாரீர்; அவர்களோடொக்க நீரும் இவ்வியுதியிலேயே இருந்தால் குறையென்?” என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், ஹொகொலிநூலிஃ ஆகையால் பலர் இவ்விரும்பை விரும்பினார்களாகிலும், எனக்குப் பாப்போடொரு கூறையிலே பரிந்துறப்போவிரா நின்றது; ஆகையால் இவ்விரும்பை ஒழித்தேயருளவேணும்” என்பதாய்ச் செல்லுகிறது, இப்பாசுரம்.

ஸ்வஸாரஸாகரத்தினின்றும் அடியேனை எடுத்து, ஸ்வஸ்தாநமான உன் திருவடிகளிற் சேர்த்துக்கொள்ள வல்ல வல்லமையும், அச்சேர்க்கிக்கு விரோதியான கருமங்களை யொழித்தருளவல்ல வல்லமையும் உனக்கு உண்டென்பார், “கேழலொன்றுகிக் கோட்டுமென்கொண்ட கொள்கையினானே” என்றும், “குஞ்சரம்வீழக் கொம்பொசித்தானே” என்றும் விளிக்கின்றார்; ஸாவிபுராயஸாவொயநமென்றபடி. ஹிரண்யாக்ஷனால் பாயாகச் சுருட்டிக்கடவினுள் கொண்டிபோகப்பட்ட பூமியைத் “தானத்தே வைத்தானால்” என்றபடி.. வரதிறாவதாரமெடுத்து ஸ்வஸ்தாநத்தில் வைத்தருளியது

போல, அடியேனையும் இப்பிறவிக்கடலினின்று மெடுத்து ஸ்வஸ்தாநமாகிய உன் திருவடிகளில் வைத்தருளவேணும்; கம்ஸனுடைய ஏற்பாட்டுக்கிணங்க வஞ்சனை வகையாற் கொல்ல நினைத்தெதிர்த்த குவலயா பீடத்தைக் கொன்ற குளியவாறுபோல, எனது ஊழ்வினைகளையும் கொல்லவேணுமென வேண்டியவாறு. குஞ்சரம் - வடசொல. “சாவ” என்னுமல், வீழ என்றது - மங்கல வழக்கு; துஞ்ச என்பதுபோல. (டு)

கண்ணு நான்முக னைப்படைத் தானே கார ணாகிரியாயடி யேன்நான் உண்ணு நாள்பசி யாவதொன் றில்லை யோவா தேநமோ நார ணுவென்று எண்ணு நாளு மிருக்கேசச் சாம வேத நாண்மலர் கொண்ணே பாதம் நண்ணு நாளவை தத்துறு மாசி லன்றே னக்கவை பட்டினி நாளே. (சு)

காரண - (லோகஸ்ருஷ்டிக்குக்) காரணமா [னவனே!
நான் முகனை - பிரமனை
படைத்தானே - (உந்திமேல்) படைத்தரு [ளினவனே!
கண்ணு - கண்ணபிரானே!
கரியாய் - (காளமேகம்போல்) கறுத்தரி [றத்தையுடையவனே!
அடியேன் நான் - (உனக்கு) சேஷபூதனா [ன நான்
உண்ணு நாள் - உண்ணுதொழிந்தபோது பசி ஆய்து } பசியென்பது ஈஷத்து ஒன்று இல்லை } [முண்டாவதில்லை;
ஓவாதே - இடைவிடாமல்
நமோ நாரணு } ‘நமோநாராயணய’ என் என்று [ய
எண்ணு நாளும் - அநுஸந்திக்கப்பெறாத [நாளும்

இருக்கு எசு } ரக், யஜுஸ், ஸாமம் என் சாம வேதம் } கிற வேதங்களை (ச்சொல் [லிக்கொண்டும்)
நான் மலர் கொண்டு - அப்போதலர்ந்த [புதிய] பூக்களைஎடுத்துக்கொண்டு [ம் (வந்து)
உன பாதம் - உன் திருவடிகளை
நண்ணு நாள் - கிட்டப்பெறாதநாள் கண்டு அவை - (எனக்கு) அந்த உண்ணுதொழி [ந்த நான் கணம்;
அவை-அந்த வேதாநுஸந்தாகமும், புஷ்ப ஸமர்ப்பணமும்
தத்துறும் ஆகில் - தட்டுப்படுமுகில்
அன்று - அந்த நாளானது
எனக்கு - எனக்கு
பட்டினி நான் - உண்ணுதொழிந்த நாளா [ரும்.

குறிப்பு:—‘தாரகபோஷகங்களெல்லாம் எப்பெருமானது திருவடிகளே’ என்று கீழ் அருளிச்செய்ததை இப்பாட்டில் விசதமாக்கி நிகமித்தருளுகிறார். இவ்வுலகத்திலுள்ளாரனைவரும் ஒரு பொழுது உண்ணுதொழிந்தால், பசியினால் மிகவுந்தளர்ந்து வருந்துவார்கள்; அடியேனுடைய இயல்பு அங்கனெடுத்த தன்று; திருமந்திரத்தை அநுஸந்திக்கப் பெறாத நாளும், * தொழுது முப்போது முன்னடி வணங்கித் தூய்த்தொழுது ஏத்தப்பெறாத நாளுமே அடியேனுக்கு உண்ணுநாள்; இவ்விரண்டும் அடியேனுக்கு வாய்க்கப்பெற்ற நாள் உண்டுகளிக்கப்பெற்ற நாளேயாம். ‘சோற்றால் வயிறறை நிரப்பின நாள் உண்டநாள், அப்படி நிரப்பாதநாள் பட்டினிநாள்’ என்கிற வ்யவஸ்தை என்னிடத்திலலை; நான் வயிறூர உண்டபோதிலும், திருமந்திராநுஸந்தாகமும் ஸ்ரீபாதஸேவையும் தட்டுப்பட்டதாகில், அந்நாள் எனக்குப்பட்டினி நாளே என்றவாறு.

இருக்கேசச் சாமவேதம்—யஜுஸூராவேடி மென்றவடமொழித்தொடரின் விகாரம். தத்துறுதல் - வாய்க்கப்பெறு தொழிதல், ... (சு)

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௫ - பத்து, க - திரு - வாக்குத் துய்மை. ௩௮௩

வேள்ளை வேள்ளத்தின் மேலோரு பாம்பை மெத்தை யாக விரித்ததன் மேலே
கள்ள நித்திரை கொள்சின்ற மார்க்கங் காண லாங்கோலென் னொசையி னாலே
உள்ளஞ் சோர வுக்கதெதிர் விம்மி யுரோம கூபங்க ளாய்க்கண்ண நீர்கள்
துள்ளஞ் சோரத் துயிலனை கொள்ளென் சொல்லா யானுனைத் தத்துறுமாறே.

வேள்ளை - நிர்மலமான } உகந்து எதிர் } மகிழ்ச்சியின் மிகுதியால்
வேள்ளத்தின் மேல் - ஜலத்தின்மேல் } விம்மி } (வார்த்தை சொல்லவொ
ஒரு பாம்பை - ஒப்பற்ற திருவனந்தாழ் } [ண்ணதபடி] எதிரேவிம்மி
[வானை உரோம கூபங்] (உடம்பு முழுவதும்) மயி
கன் ஆய் } [ரக்குழியெறியப்பெற்று
மெத்தை ஆக } படுக்கையாக விரித்து கண்ணீர்கள் - கண்ணீர் [பெற்று
விரித்து } துள்ளம் சோர - துளி துளியாகச் சோரப்
அதன் மேலே - அப்படுக்கையின் மீது அணை - படுக்கையில்
கள்ளம் நித்திரை } (நீ)யோகநித்திரை துயில் கொள்ளென் - உறங்கப் பெறுகி
கொள்ளின்ற மார்க்கம் } செய்தருளும்படி [தேனில்லை;
[யை யான் - (இப்படிப்பட்ட) அடியேன்
காணலாம் கொல் } காணக்கூடுமோன் உன்னை - உன்னை
என் ஆசையினாலே } கிறவிரும்பத்தினால், தத்துறம் ஆறு - கிடும்வழியை
உள்ளம் சோர - நெஞ்சு அழிய சொல்லாய் - அருளிச்செய்யவேணும்.

குறிப்பு:—பிராகிருதமான உணவு அடியேனுக்கில்லை என்றும் போல,
உறக்கமுமில்லையென்கிறார், இப்பாட்டில். திருப்பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்
வான் மீது சயனித்துக்கொண்டு யோக நித்திரை செய்தருளும் கிரமத்தை
ஸாக்ஷாத் கரிக்ரப்பெறலாமோ வென்னுமாவல் கொண்டு, ("பாலாழி நீ கிட
க்கும் பண்பையாங் கேட்டேயும், காலாழும் நெஞ்சழியுங்கண் சுழலும்").
என்றபடி.) அவ்வதுஸந்தாநமடியாக நெஞ்சு அழியப்பெற்று, ப்ரீத்யதீசயத்
தினில் வாய்திறந்து ஒரு பேச்சுப்பேசுவொண்ணதபடி ஏங்கி உடம்பெல்
லாம் ரோமாஞ்சிதமாகப் பெற்று, 'நமது மனோரதம் தலைக்கட்டவில்லையே'
என்ற அவஸாதத்தினால் கண்ணீர் துளிதுளியாகச் சோரப்பெறுகையால்
இதுவே சிந்தையாய்ப் படுக்கையிற் சாய்ந்தால் கண்ணுறங்கப் பெறுத அடி
யேன் உன்னை எவ்வாறு கிடடுவேனோ, அவ்வழியை அருளிச்செய்யாய்
என்கிறார்.

எம்பெருமான் திருவனந்தாழ்வான்மீது உறங்குவான்போல் யோசு
செய்கின்றனதுதலால், கள்ளநித்திரை எனப்பட்டது. நித்திரை-நிடி, அ.
மார்க்கம் - சாம-ஃ. உரோமகூபம் - ரொகை-ஒவ மென்ற வடமொழித்
தொடர் விகாரப்பட்டது; ரோமம் - மயிர்; கூபம் - குழி. தத்துறுதல்
என்பதற்குக் கீழ்ப்பாட்டில் "தட்டுப்படுதல்" என்று பொருள் கூறப்பட்டது;
இப்பாட்டில், அச்சொல்லுக்கே, கிட்டேல் என்று பொருள் கூறப்படுகின்
றது. ஒரு சொல்லுக்குப் பலபொருள் கொள்ளக்கூடுமிறே. அன்றி, கீழ்
ப்பாட்டிற் போலவே இப்பாட்டிலும் தத்துறுதல் என்று மாறுபாட்டையே
சொல்லிற்றாய், கிட்டதல என்பது தாத்பர்யப் பொருளாகவுமாம்; உள்ளஞ்
சோர்தலும், உகந்தெதிர்விம்முதலும், கண்ணீர்துள்ளஞ் சோர்தலும்,
துயிலனை கொள்ளாமையும் மாறுபடுவதே எம்பெருமானைக் கிடடுகை
என்று கருத்து. இனி, உண்மைப்பொருளை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. ()

வண்ண மால்வரை யேகுடை யாக மாசி காத்தவ னேமது குதா
கண்ண னேகரி கோள்விதே தானே கார ணாகளி றட்ட பிரானே
எண்ணு வாரிட ரைக்களை வானே யேத்த ரும்பெருங் கீர்த்தியி னானே
நண்ணி நாணுன்னே நாடொறு மேத்தும் நன்மை யேயருள் செய்யெம் பிரானே.

காரண - (உலகங்கட்குச்) காரணமானவ
[னே!

எண்ணுவார் இடரை } (எப்போதும் உன்
களைவானே } னையே) தியானி

ப்பவர்களுடைய துன்பங்களைப்

[போக்குமவனே!

மதி குதா - மதிவைக் கொன்றவனே!

கரி கோள் } கஜேந்திராழ்வானுடை
வந்தானே } ய திக்கத்தை நீக்கினவ

[னே!

கண்ணனே!;

வண்ணம் - (பலவகைப்பட்ட) தாதுக்களை

[யுடையதும்

மால் - பெரிதுமான

வரை - கோர்த்தன மலையை

குடை ஆக - குடையாக (எடுத்து),

மாரி - மழையினின்றும்

காத்தவனே - (பசுக்களையும் இடையரை
[யும்) காத்தருளினவனே!

களிறு - (சுவலயாபீடமென்னும்) யானை
[யை

அட்ட - முடித்த

பிரானே - உபகாரகனே!

ஏத்த அரு பெரு } துதிக்கமுடியாத அள
கோத்தியினானே } வற்ற கீர்த்தியையுடை

[யவனே!

எம்பிரானே - எமக்குத் தலைவனே!

நான் - அடியேன்

உன்னை - உன்னை

நான் தொறும் - தினந்தோறும்

நண்ணி - ஆசிரயித்தி

[யை

ஏத்தும் நன்மை-துதிக்கையாகிற நன்மை

அருள் செய் - அருள்செய்யவேணும்.

குறிப்பு:—வண்ணம்--செங்காணி; மலையில் இது விசேஷமாக உண்டு.
அட்ட-அடு என்ற குறிலிணைப்பகுதியடியாப் பிறந்த பெயரெச்சம். ஏத்த
அரு, ஏத்தரு; தொகுத்தல் விகாரம். “ உண்மையே அருள் செய்யும் பிரா
னே ” என்றும் பாடமுண்டு; “ அருள் செய்யும் ” என்பதற்குப் பொருளது
வே; “ பல்லோர்படர்க்கை முன்னிலை தன்மையிற், செல்லாதாருஞ் சூழ்பு
மென் முற்றே ” என்ற இலக்கணத்தின்படி ‘ நீர் செய்யும் ’ என முன்னிலையிற்
பன்மையேவலாய் வருதல் ஒவ்வாதாயினும், இது * புதியன புகுதலெனக்
கொள்க. (அ)

நம்ப னேநவின் றேத்தவல் லார்கள் நாத னேநா சிங்கம் தானாய்
உம்பர் கோணுல கேழு மளந்தா யூழி யாயினு யாழிமுன் னேந்திக்
கம்ப மாகரி கோள்விதே தானே கார ணாகட லைக்கடைந் தானே
எம்பி ரானேன்னை யாளுடைத் தேனே யேழை யேனிட ரைக்களை யாயே.

நம்பனே - (ரகுகள் என்று, நம்பத்தருத்த
[வனே!

நவின்னு ஏத்த } ‘ஸ்தோத்ரங்களை)
வல்லார்கள் நாதனே } வாயாரச் சொல்

லிப் புகழுவல்லவர்களுக்கு ரகுக

[கனே!

நரகெகம் அது } நரவிம்ஹாவதாரமசெய்

ஆனாய் } தருளினவனே!

உம்பர் - நித்யஸூரிகளுக்கு

கோன்-தலைவனே!

உலகு ஏழும் - எல்லா வுலகங்களையும்

அனந்தாய் - (திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்)

[அனந்து கொண்டவனே!

ஊழி ஆயினாய் - காலம் முதலிய பதார்த்த

ங்களுக் கெல்லாம் நிர்வாணகளுன

[வனே!

முன் - முன்னே

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௫ - பத்து, க - திரு - வாக்குத் தூய்மை. ஊ. அ. ௫

ஆழி - திருமொழி யாழ்வாரை

ஏந்தி - (திருக்கையில்) ஏந்திக்கொண்டு

(எழுந்தருளி)

மா கம்பம் - மிக்க நடுக்கத்தை அடைந்த

கரி - சுஜெந்திராழ்வானுடைய

கோன் - சிறையை

விடுத்தானே - விடுவித்தருளினவனே!

காரண - ஜகத்காரண பூதனே!

கடலை - (திருப்பாற்) கடலை

கடைந்தானே - (தேவர்க்காகக்) கடைந்த

[தருளினவனே!]

எம் பிரான் - எம்பிரானே!

என்னை - அடியேனை

ஆளுடை - ஆட்படுத்திக் கொண்டவனும்

தேனே - தேன்போல் இனியனுமானவ

னே!

ஏழையேன் - (உன் திருநாமங்களில்) சா

[பல்யமுடைய என்னுடைய

இடரை - துன்பத்தை

களைமாய் - களைந்தருள வேணும்.

குறிப்பு:—உன் திருவடிகளில் நிரந்தர ஸேவை பண்ணுதற்கு விரோதியான பாபங்களைப் போக்கியருளவேணு மென்று எம்பெருமானே இரக்கிறார். கம்பம்-கூழி என்றவட சொல் ளிகாரம். (க)

காமர் தாதை கருதலர் சிங்கங் காண வினிய கருங்குழற் குட்டன் வாம னனென் மரதக வண்ணன் மாத வன்மது குதனன் நன்னைச் சேம நன்கம ரும்புது வையர்கோன் விட்டு சித்தன் வியந்தமிழ் பத்தும் நாம மேன்று நவின்னுரைப் பார்கள் நண்ணு வாரொல்லீ நாரண னுலகே. (க0)

காமர் தாதை - மன்மதனுக்குத்தந்தையும்

கருதலர் - (தன்னை) நினையாதவர்களுக்கு

சிங்கம் - சிங்கம்போல அணுகமுடியாதவ

[னும்

காண - (தன்னைப்பற்றினார்) ஸேவிப்பத

[ற்கு

இனிய - இனியானவனும்

கரு குழல் குட்டன் - கறுத்த குழலையு

[டைய சிறுக்கனவனும்]

வாமனன் - வாமநாவதாரம் செய்தருளிய

சேமம் - கேசுமமானது

நன்கு - நன்றாக [ருறைவின்றி]

அமரும் - அமைந்திருக்கப்பெற்ற

புதுவையர் } ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலுள்ளார்

கோன் } [குத்தலைவரான

விட்டு சித்தன் - பெரியாழ்வார்

வியந்த தமிழ் } அருளிச்செய்த (இத்)

பத்தும் } தமிழ்ப்பாசுரங்கள் பத்

[தையும்

நாமம் என்று - (எம்பெருமானது) திரு

[நாமங்களாகப் பரிதிபத்திபண்ணி

நவின்னு - கற்று

உரைப்பார்கள் - ஓதுமவர்கள்

ஒல்லீ - விரைவாக

நாரணன் உலகு - ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை

நண்ணுவார் - கிட்டப்பெறுவார்கள்.

என் - எனக்குத்தலைவனும்

மரதகம் வண்ணன் - மரதகப்பச்சைபோன்

[ற வடிவையுடையவனும்]

மாதவன் - பிராட்டிக்குக் கணவனும்

மது குதனன் } மதுவைக் கொன்றவனு

தன்னை } மாண எம்பெருமானே (வி

[ஷயமாகக்கொண்டு), -

குறிப்பு:—மற்றைத் திருமொழிகளில் காட்டில் இத்திருமொழியில் எம் பெருமானுடைய திருநாமங்கள் விசேஷமாக அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதனால், இத்திருமொழியை ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத் தோடொக்கப் பிரதிபத்திபண்ணுதல் ஏற்குமென்க. [காமர் தாதை] ருக்மிணிப் பிராட்டியினிடத்து மன்மதனுடைய அம்சமாகப் பிறந்த பிரத்யும்னனுக்குக் கண்ணு

பிரான் தந்தையாதல் அறிக. மந்தகவண்ணன் - வடசொற்றொடர்ந்திரிபு.
 “மதுசூதன் றன்னை” என்றும் ஒதுவர். சேமம் நன்கு அமருகையாவது -
 எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடுவதில் மிக்க ஆவல்கொண்டிருக்கை.
 ஸிபந்த + தமிழ், ஸிபந்தமிழ்; “ஒண்சங்கதை” போல. வியந்த - கொடுத்த
 என்றபடி. “ஸியன்றமிழ்” என்று பாடமாகில், அற்புதமானதமிழ் என்று
 பொருளாம். (௧௦)

அடி:—வாக்கு சூழ்கு நன்மை நெடுமை தோட்டம் கண்ணு வெள்ளை வண்ணம்
 கம்பன் காமர் கெய்.

முதல்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

இரண்டாந்திருமொழி.

தெய்க்குடத்தை.

அவதாரிகை:—எம்பெருமான், ஆழ்வார்க்குத் தன்பக்கலில் அமைந்த அவாவின்
 மிருதியைப் பலவகைகளாலறிந்து, அவருடைய திருவுள்ளத்தைத் தனக்கு இருப்பிட
 மாகக் கொண்டருளினபடியையும், அதனால் ஆழ்வார், இனி நோய்கள் முதலியவை
 தம்மை அணுகவொண்ணாதபடி, அவற்றை ஒறுத்தருளுகிறபடியையும் உறுவது,
 இத்திருமொழி.

“ஒங்காரவட்டத்து மாசுணப்பாயி லுலோகமுண்ட

பூங்கார்விழிக்குப் புலப்பட்டதாலெப் பொழுதுமென்னை

நீங்காதிடர்செய்யுந் தீவினைகாளினி நின்றநின்று

தேங்காது நீருமக் கானிடத்தேசென்று சேர்மின்களே.”

[திருவரங்கத்துமலை - ௧௦௨] என்ற ஐயங்கார் பாசுரத்தை இத்திரு
 மொழியோடு ஒருபுடை ஒப்பிடலாகும்.

நெய்க்குடத் தைப்பற்றி யேறு மெயம்புகள் போல்நிரல் தேங்குங்
 கைக்கொண்டு நிற்கின்ற நோய்காள் காலம் பெறவுய்யப் போயின்
 மெய்க்கொண்டு வந்து புகுந்து வேதப் பிராணர் கிடந்தார்
 பைக்கொண்ட பாம்பினை யோமே பண்டன்று பட்டினங் காப்பே. (௧)

நெய் குடத்தை - நெய்வைத்திருக்குங் கு நிற்கின்ற - (என்னையே இருப்பிடமாகக்
 [டத்தை [கொண்டு] நிலைத்து நிற்கிற
 பற்றி - பற்றிக்கொண்டு கோய்காள் - வியாதிகளே!
 ஏறும் - (அஞ்சுடத்தின்மேல்) ஏறகின்ற காலம் பெற - விரைவாக
 ஏறம்புகள் போல் - ஏறம்புகளைப் போல் உய்ய - (நீங்கள்) பிழைக்க வேண்டி
 எங்கும் நிரந்து - என்னுடைய உடம்பு போயின் - (என்னை விட்டு வேறிடத்தைத்
 [முழுதும் பரவி [தேடிச்] செல்லுகளை;
 கைக்கொண்டு - (என்னை) அசப்படுத்தி

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ஓ - பத்து, உ - திரு - நெய்க் குடத்தை. ௩௮௭

வேதம் பிரானார் - (பிரமனுக்கு) வேதத்
தை உபகரித்தருளின எம்பெரு
[மான்
பைக் கொண்ட - பரம்பின படங்களைப்
[டைய
பாம்பு அணையோடும் - திருவனந்தாழ்வா
[னாதிர படுக்கையோடுக்கூட
வந்து புகுந்து - எழுந்தருளி
மெய் - (எனது) சரீரத்தை

கொண்டு - (தனக்கு இனிதாகத்) இருவுன
[எம்பற்றி
கிடந்தார் - (என் சரீரத்தினுள்ளே) பன்
[ளிகொண்டிராரின்றார், (ஆதலா
[ல்)
பட்டினம் - (அவ்வெம்பெருமானுடைய)
[பட்டணமாகிய இவ்வாத்திமா
பண்டு அன்று - பழைய நிலைமையை உ
டையதன்று;
காப்பு - (அவனால்) காக்கப் பெற்றது.

குறிப்பு:—அக்கிறோதரஸமாராதநாதிகளுக்கு உதவுப்படி சேமித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் நெய்க்குடத்தை எறும்புகள் ஏறி ஆகிரமிப்பது போல, எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடுகைக்கென்று சேமிக்கப்பட்டிருக்கின்ற எனது உடலை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு, நான் உங்களுக்கு வசப்பட்டு ஒழுகும்படி என்னைக் கையாளாக்கிக்கொண்டு சாச்சவத்ப்ராதிஷ்டையாக நிற்கின்ற கோய்களே! இனி இவ்வாத்திமா உங்களுடைய ராஜ்யமன்று; இத்தனை நாளும்போலல்ல இந்நாளும்; எம்பெருமான் தனது படுக்கையோடு கூடவிரும்பிப் பள்ளிகொண்டிருக்குமிடமாயிற்று இன்று இவ்வாத்திமா; ஆனபின்பு, அவனது காவலில் அகப்பட்ட இவ்வுடலிடத்து இனி உங்களுக்குப் பிழைத்திருக்க வழியில்லை; இன்னுஞ் சில நாளாவும் பிழைத்திருக்க வேணுமென்றவிருப்ப முங்களுக்கு உளதாகில், இவ்விடத்தைவிட்டுச் சட்டக்கென ஓடிப்போங்கள் என்கிறார்.

“எறும்புகள்போல் நிறைந்து” என்பது பாடமன்று. நிரந்து - பரவி. “மெய்க்கொண்டு” “பைக்கொண்ட” என இயல்வாக நிற்கவேண்டியிருக்க, அங் வனம் நிலலாது, “மெய்க்கொண்டு” “பைக்கொண்ட” எனக் ககர ஒற்றுமிக்கது - “நெய்க்குடத்தை” என்றெடுத்த எதுகை நயத்தின்பொருட்டா மென்க. (அன்றி, வேறுவகையுமுண்டென்பர்.) “பாம்பணையோடும் வந்து புகுந்துகிடந்தார்” என்றதனால், நித்யவாஸத்துக்காக எழுந்தருளினமை போதரும். பட்டினம் - வஞ்ச நென்ற வடசொல்லிகாரம்; ராஜதாரி என்பது பொருள்; ஆத்தமா எம்பெருமானுடைய ராஜதானியாதலறி. (௧)

சித்திர குத்த நெழுத்தால் தென்புலக் கோன்போறி யோற்றி வைத்த விலச்சினை மாற்றித் தூதுவ ரோடி யோளித்தார்
முத்துத் திரைக்கடற் சேர்ப்பன் மூதறி வாளர் முதல்வன்
பத்தர்க் கமுத னடியேன் பண்டன்று பட்டினங் காப்பே.

(௨)

சித்திரகுத்தன் - சித்ரகுத்தனென்கிற
(யமலோகத்துக்) கணக்குப்பிள்ளை
[யானவன்
தென்புலம் கோன் - தெற்குத்திசைக்குத்
[தலைவனுன யமனுடைய

பொறி ஒற்றி - மேலெழுத்தை திருவித்து
எழுத்தால் வைத்த - (தான்) ஐந்திவை
[த்த
இலச்சினை - குறிப்புச்சீட்டை
தூதுவர் - யமனிக்காரர்கள்

மாற்றி - சிழித்துப் போகட்டுவிட்டு	முது அறிவு ஆளர் - முதிர்ந்த அறிவையு
ஒடி ஒளித்தார் - (கண்ணுக்குத் தெரியாத,	[டைய நித்யஸூரிகளுக்கு
இடத்தேடி) ஒடி ஒளித்துக்கொ	முதல்வன் - தலைவனும்,
[ண்டார்கள்;	பத்தர்க்கு - அடியார்களுக்கு
முத்து - முத்துக்களை (கொண்டு வீசுகிற)	அமுதன் - அம்ருதம்போல் இனியனுமா
நிரை - அலைகளையுடைய	[ன் எம்பெருமானுக்கு
கடல் - கடல்வ	அடியேன் - (யான்) தாஸனாயினேன்;
சேர்ப்பன் - கண்வளர்த்தருளுமவனும்,	பண்டு அன்று பட்டினம் காப்பு.—

குறிப்பு:—கீழ் “துப்புடையாரை” என்ற திருமொழியில், “எல்லையில் வாசல்குறுகச் சென்றாலென்றி நமன்றமர்பற்றும்போது, கில்லுமினென்னு முபாயமில்லை” என்ற குறைநீர இன்று அச்சம் கெட்டபடியை அருளிச் செய்கிறார், இப்பாட்டில். யமலோகத்தில், இந்நிலவுலகத்தின்கணுள்ள ஸர்வாத்மாக்களினுடையவும் பாபங்களைக் கணக்கிட்டு எழுதுவதற்காக நியமிக்கப்பட்டுள்ள சித்திரகுப்தனென்னும் கணக்குப்பிள்ளை ஒரு சுவடியில் என் தீவினைகளையெல்லா மெழுதி, அதன்மேல் யமனுடைய மேலெழுத்தையு மிடுவித்து அதனைப் பாதுகாவலாய் வைத்திருக்க, அதனை யமதூதர்கள் எடுத்துச் சுட்டுப்போகட்டு ஒடி ஒளிந்து கொண்டனர்; இதற்கு அடி என் னெனில்; அயர்வறுமமரர்களதிபதிக்கு நான் அடிமைப்பட்டதேயாகும். அது காரணமாக எனது ஆத்துமா அவ்வெம்பெருமானுடைய பாதுகாப் பைப் பெற்றிருக்கின்றமையால் அவ்யமதூதர்க்கு என்னை அணுகும்வழி எவ்வனையா மென்ற வாறு.

“தரணியின் மன்னியயனார் தனித்தவம் காத்தபிரான்
கருணையெனுங் கடலாடித் திருவணை கண்டதற்பின்
திரணரகெண்ணிய சித்திரகுத்தன் தெரித்துவைத்த
சுருணையிலேறிய சூழ்வினைமுற்றுந் துறந்தனமே.”

(தேசிகப்பரங்கம்.) என்ற பாசுரமிங்கு நினைக்கத்தக்கது. சித்திரகுத் தன் - ஶித்ர-ம-ஹ். புலம் என்று திசைக்கும் பெயர். இலச்சினை. ‘மகக்ஷண்’ என்ற வடசொல்விசுரம். [துதுவரோடியொளித்தார்.] “வள்ளலே! உன்ற மர்க்கென்றும் நமன்றமர்களார்போல்” “நமன்றமராலாராயப் பட்டறியார் கண்டிர் அரவணமேற் பேராயற்காட்டப்பட்டார் பேர்” என்ற அருளிச் செயல் கருமறிக. (உ)

வயிற்றில் தொழுவைப் பிரித்து வன்புலச் சேவை யதக்கிக்
கயிற்றமக் காணி கழித்துக் காலிடைப் பாசங் கழற்றி
எயிற்றிடை மண்கொண்ட வெந்தை யிராப்பக லோதுவித் தென்னைப்
பயிற்றிப் பணிசெய்யுக் கொண்டான் பண்டன்று பட்டினங் காப்பே. (௩)

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௫ - பத்து, உ - திரு - நெய்க் குடத்தை. ௨௮௬

(வராகுரப்பியாய்த்திருவவதரித்தபோது)
வயிற்றிலை - (தனது) கோரப்பல்மேல்
மண் - பூமியை

கொண்ட - தாங்கியருளின

எந்தை - எம்பெருமான்,

(அடியேனுக்கு)

வயிற்றில் தொழுவை - வயிற்றினுள் வில
ங்கிட்டுக்கொண்டிருக்கையாகிற

[கர்ப்பவாஸத்தை

பிரித்து - கழித்தருளியும்,

புலம் - இத்திரியங்களாகிற

வல்சேவை - கடுமையான ரிஷபங்களை

அதக்கி - (பட்டிமேய்ந்து திரியவொட்

[டாமல்) நெருக்கியும்

கயிறும் - நரம்புகளும்

அக்கு - எலும்புகளுமே யாயிராந்ந

ஆணி - சரீரத்தில் (ஆசையை)

கழித்து - ஒழித்தருளியும்

பாசம் - (யமதுதர்களுடைய) பாசம்

கால்டை கழற்றி - காலிலே கட்டி இழு

[க்கவொண்ணாதபடி பண்ணியும்,

இராபகல் - இரவும் பகலும் .

ஓதுவித்து - (எனக்கு) ஸ்வரூபசிகைபுண்

[ணி

பயிற்றி - (கற்பித்தவற்றை) அதுவுடாந

[பர்யந்தமாக்கி,

பணி செய்ய - நித்தியகைக்கரியும் பண்

[னும்படி

என்னை கொண்டான் - அடியேனைக் கைக்

[கொண்டருளிணன்;

பண்டு அன்று பட்டினம் காப்பு-.

குறிப்பு:—கீழ்ப்பாட்டில் “பத்தர்க்கமுதனடியேன்” என்று எம்பெரு
மானுக்குத் தம்மை அடிமைப்பட்டவராக அருளிச்செய்து, இப்பாட்டில்
அவ்வெம்பெருமான் தம்மை அடிமைகொண்ட ப்ரகாரங்களை அருளிச்செய்
கிறார். அவன் செய்தருளின உபகாரபரம்பரைகளைக் கூறுகின்றவாறு. [வயிற்
றில் இத்தயாதி.] இனி யான் கருகிருத்தக்குழியில் விழாதபடி செய்தருளி
ணன்; அப்படி கர்ப்பவாசம் நேராமைக்குடலாக, இத்திரியங்களாகிற காளை
களைப் பட்டிமேய்ந்துதிரிய வொட்டாமல் பாதுகாத்தருளிணன்; தீண்டா
வழம்புஞ் செந்நீருஞ்சீய நரம்புஞ் செறிதசையும் வேண்டாநாற்றயிகு முட்ட
லில் விருப்பமொழியும்படி செய்தருளிணன்; இப்படியெல்லாம் அருள் செய்
கையினால், யமபடர் கையும்பாசமுமாய் வந்து புகுந்து பாசங்களைக் காலிலே
துவக்கி முகங்கீழ்ப்படத்தன்னி இழுத்து நலிகையாகிற பாலோகவழிம்மை
களுக்கும் ஆளாகாதபடி அருளினவாறாயிற்று; இவ்வகை அருள்களைச் செய்த
படி எவ்வளவு யென்னில்? இரவும் பகலும் ஓய்வின்றி என் நெஞ்சிற்குடி
கொண்டிருந்து ஸ்வரூபஞானத்தைப்பிறப்பித்து, அதன் பிறகு அறிந்தபடி
யே அனுட்டிக்குப்படியாகவுங் கற்பித்து, அநவாதம் அடியேன் தனது திரு
வடிகளின் கீழ் அடிமைகளையே செய்து உய்யும்படி செய்தருளினதைலால்
இவ்வகை நன்மைகள் எனக்கு வாய்த்தன என்பதாக விரிந்த கருத்தறிக.

குற்றஞ் செய்தவர்களைத் தொழுமரத்தில் அடைப்பதும் விலங்குகளையே
யாதலாலும், வயிற்றிற்கிடப்பது விலங்கிவெதைப்போல்வதனாலும், உலர்வாஸ
த்தை “வயிற்றில் தொழு” என்றனரென்க. இரண்டாமடியில் எதுகையம்
நோக்கி “கயிற்று” என வலித்துக்கிடக்கிற தென்க. கயிறு - நரம்பு; அக்கு -
எலும்பு. ஆணி - சரீரத்துக்கும் பெயர். ஆணி கழித்தல் - சரீரத்தில்
நசையை ஒழித்தல். “கால்டைப் பாசங்கழற்றி” என்பதற்கு நான்குவகை
பாகப் பொருள் கூறுவர்; அவற்றுள் ஒன்று பதவுரையிற் கூறப்பட்டது.
இனி, இரண்டாவது பொருள்:—கால் என்று காற்றாய், அதனால் பிரான

குறிப்பு:—“ஐந்தாண்டா க்ருதம் வாஸம் வ்யாயிர-நிவெண வ்யாயதெ”, என்றபடி வியாதிகளின் அறுபவத்திற்கு ஐந்துவினைகள் தேவதுவாதலால், அவ் ஐந்துவினைகளை வினித்து, ‘மிருத்யுவுக்கும் மிருத்யுவாந்தான்’ என்பது போல, உங்களுக்கும் ஒரு வினைவந்தது, இனி நீங்கள் உறைப்பான காவல்பெற்ற என்னிடம் தங்கமுடியாதது; தங்கினால் பரிபலமேபலிக்கும்; வேறிடத்தேடி ஒழுகால் பிழைக்கலாம் என்கிறார். மந்திரிய வல்லினை - வேறுபடுத்தவொண்ணாதபடி உருத்தெரியாமல் ஆத்துமாவோடு ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிற வினைகான்! என்றபடி, “சார்ந்த விருவல்வினைகள்” என்றது காண்க. பங்கம் - ஐந்தென்ற கூட்டுசொற்றிரிபு. ‘புகேஸ்மின் புகேஸ்மின் புகேஸ்மின்’ என்ற அடுக்கு

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௫ - பத்து, உ - திரு - நெய்க் குடத்தை. உகக

குத்தொடர், விரைவுபற்றியது; “அசை நிலை பொருள் நிலை இசைநிறைக் கொருசொல், இரண்டு மூன்று நான் கெல்லைமுறை அடுக்கும்” என்பது நன்னூல். ... (ச)

மாணிக் குறளுரு வாய மாயனை யென்மனத் துள்ளே

பேணிக் கொணர்ந்து புதுத வைத்துக்கொண் டேன்பிறி தின்றி

மாணிக்கப் பண்டாரங் கண்டீர் வலிவன் குறும்பர்க ளுள்ளீர்

பாணிக்க வேண்டா நடமின் பண்டன்று பட்டினங் காட்பே. (௫)

மாணி - அழகுபொருந்திய

குறன் உரு ஆய - வாமனனாய் அவதரித்த

[வனம்]

மாணிக்கப் பண்டாரம் - மாணிக்கரிதி

[போல் இனியனம்]

மாயனை - ஆச்சரிய புதுமனம் எம்பெரு

[மானை]

பேணி - ஆசைப்பட்டி

கொணர்ந்து - எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொ

[ண்மை]

என் மனத்துள்ளே - என் நெஞ்சினுள்

[ளே]

புதுத - புருத்திருக்கும்படி

பிறிது இன்றி - வேற்றமையில்லாமல்

வைத்துக் கொண்டேன் - அமைத்துக்கொ

[ண்டேன்;

வலி வல் குறும்பர்கள்} மிகவுங்கொடிய

உள்ளீர்} குறும்புகளைச்

[செய்கிற இந்திரியங்களே!

நடமின் - (வேறிடந்தேடி) ஒடுங்கள்;

பாணிக்க வேண்டா - தாமசிக்கவேண்டிய

[தில்லை,

பண்டு அன்று பட்டினம் காப்பு -

குறிப்பு:—தேவேந்திரனுடைய வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுவதற் பொருட்டுக்குறட் பிரமசாரியாய் மாவலியைக்குறும்பதக்கி அரசுவாங்கி ஓங்கியுலகளுக்கும்போது, அகபேஷிகள் தலையிலும் திருவடியை வைத்தருளின பரமகாருணிகவ்வுபயனும், தனது நிர்வேறுதுக்கிருபையினுலன்றிப் பெறுதற்கரியனும், மாயச்செயல்களில் வல்லவனுமான எம்பெருமானை நான் இன்று எனது ஹ்ருதயத்தில் நிலைநிறுத்தினேனாதலால், பெரல்லாத இந்திரியங்களே! இனி நீங்கள் இங்கு நசைவைத்திட வேண்டியதில்லை என்கிறார். இந்திரியங்கள் அசேதநங்களாயினும் கொடுமைபுரிவதிற் சேதநரில் விஞ்சியிருத்தலால் “குறும்பர்களுள்ளீர்” என உயர்திணையாகக் கூறினரென்க. “உண்ணிலா விப ஐவளால்” “கோவாய் ஐவர் என் மெய்குடியேறி” என்பனகாண்க. இந்திரியங்களை வேறிடந்தேடி ஓடச்சொன்னது - கூறைசேரவைதாவென்று குமைக்கையாகிற உங்கள் தொழில்களைச் செய்யாதொழியுங்கள் என்றவாறு. வலிவல் - மீமிசைச்சொல். [உள்ளீர்.] எம்பெருமான் எனது நெஞ்சில் வந்தகுடி கொண்டவுடனே நீங்கள் ஓடிப்போகவேண்டியது ப்ராப்தம்; அப்படியன்றி இன்னும் ஓடாதிருந்தீர்களாகில் என்பது சமத்தாரப் பொருள்.

மாணி - அழகுக்கும்பெயர்; ‘பிரமசாரி’ என்றபடியுமாம். உரு - வடிவு. பிறிது இன்றி - இரண்டு பொருளாகத்தோற்றமில், ஏகவஸ்து என்னலாம்படி பொருந்தச் செய்து என்றபடி. எம்பெருமானை மாணிக்கப்பண்டார மென்றது - அதுபோல் பெறுதற்கரியவன் என்றவாறு. “ஸுராவியெகெல்லாபு”

ஸநடிநாடிஹி ஸுநடிநாடிஹி ஸுநடிநாடிஹி ஸுநடிநாடிஹி" என்ற ஆழ்வான் அருளிச்செயல் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. ஜோனிகுலுணார மென்ற வட சொல் திரிபு. ... (௫)

உற்ற வறுபிணி நோய்கா ளுமக்கோன்று சோல்லுகேன் கேண்மின்
பெற்றங்கள் மேய்க்கும் பிராணர் பேணுந் திருக்கோயில் கண்டீர்
அற்ற முரைக்கின்றே னின்ன மாழ்வினை காளுமக் கிங்கோர்
பற்றில்லை கண்டீர் நடமின் பண்டன்று பட்டினங் காப்பே. (க)

உற்ற - (என்னை நலியவேணுமென்ற கொ
[மெயினால்) கிட்டியிருக்கிற
நோய்கான் - நோய்களே]

உறு பிணிகான் - பொருத்திவிரா நின்ற
[நோய்களே]

உமக்கு - உங்களுக்கு
ஒன்று - ஒருவார்த்தை
சொல்லுகேன் - சொல்லுகிறேன்;
கேண்மின் - கேளுங்கள்;

(நீங்கள் இப்போது குடியிருக்கிற எனது
இவ்வுடலானது)

பெற்றங்கள் மேய்க்கும் } பசுக்களை மேய்க்கும்
பிராணர் பேணும் } தருளிய கண்ண

பிரான் விரும்பி எழுந்தருளியிருக்க
[கைக்கு இடமான

திருக்கோயில் - திருக்கோயிலாயிற்று;

கண்டீர் - (முன்புள்ள நிலைமையிற்காட்
டில் இன்றுள்ள நிலைமையின் வா
[செயல்) பாருங்கள்;

ஆழ் - (ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்தில் என்?
[ஆழங்காற்படுத்தின

வினைகான் - ஓ கொடுமைகளே!
இன்னம் - மறுபடியும்
அற்றம் உரைக்க } அறுதியாகச் சொல்லு
கின்றேன் } [கிறேன்;

உமக்கு - உங்களுக்கு
இங்கு - இவ்விடத்தில்
ஒர் பற்று இல்லை - ஒருவகை அவலம்ப
[மும் கிடையாது;
(ஆதலால்)

நடமின் - (இனி இவ்விடத்தை விட்டு;
[நடவுங்கள்,

பண்டு அன்று பட்டினம் காப்பு,

குறிப்பு:—நோய் என்றாலும், பிணி என்றாலும் வியாதிக்கே பெயரா யிருக்க, 'உற்ற நோய்களா! உறு பிணிகளா!' என இங்கு வெவ்வேறாக விளித்தது - அவற்றின் கொடுமைத்திறத்தின் மிகுதியைப்பற்றி; 'கள்ளப் பயலே! திருட்டுப்பயலே!' என்பதுபோல, மூன்றாமடியில் இந்நோய்க்கு அடியான பாபங்களை விளிக்கின்றார், ஆழ்வினைகாள்! என்று. "வாஹ வ்யா யா-ஓவெணஸாயகெ" என்றதிறே. ஆழ்வார் இங்ஙனே நோய்களையும் வினைகளையும் விளித்து, 'எனது ஆத்துமா இத்தனைநாளும் போலல்லாமல், இன்று எம்பெருமானுடைய விருப்பத்திற்கு உறுப்பான கோயிலாக அமைந் ததனால், இனி இங்கு உங்கட்குத்தக்க இடமில்லை; வேறிடம் நோக்கி நடவுங் கள், இதில் ஐயமில்லை' என ஒறுத்து அருளிச் செய்கின்றனரென்க. முத லடியில், "உறுபிணி" என்றகிடத்த, உறு என்கிற கித்தை வினைப்பகுதியா கக் கொண்டால் "உறுப்பிணி" என வலித்தலன்றி, "உறுபிணி" என இயல் வேயாம்; அங்ஙனன்றி, மிகுதிக்கு வாசகமான உரிச்சொல்லாகக் கொண் டால், வலித்தலும் ஒக்கும், இயல்வாதலும் ஒக்கும். அற்றம் அறுதியிடுதல்; நிச்சயம், கண்டீர்—முன்னிலைப் பன்மைமுதலாக. (க)

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௫ - பத்த, ௨ - திரு - நெய்க் குடத்தை. ௩௩௩

கொங்கைச் சிறுவரை யென்னும் பொதும்பினில் வீழ்ந்து வழக்கி
அங்கோர் முழையினிற் புக்சிட்டுழந்திக் கிடந்துழல் வேளை
வங்கக் கடல்வண்ண னம்மான் வல்லினை யாயின மாற்றிப்
பங்கப் படாவண்ணஞ் செய்தான் பண்டன்று பட்டினங் காப்பே. (எ)

சிறுவரை - சிறிய மலைபோன்ற

கொங்கை என்னும் - முலைகளாகிற

பொதும்பினில் - பொந்தில்

வழுக்கி வீழ்ந்து - வழுக்கி விழுந்து,

அங்கு ஓர் முழை (நாகமென்கிற) பா

யினில் புக்சிட்டு லோகமாகிய ஒரு கு

[ஹையினுள் புகுந்து

அழுந்தி கிடத்து - (அங்கு நின்றும் கால்

பேர்க்கவொட்டாமல் அங்கேயே)

[அழுந்தியிருந்து

உழல்வேளை - திரியப்போகிற என்னு

[டைய

வல் விலை ஆயின - தீவினைகளா யிருப்ப

[வைகளை,

வங்கம் கடல் } கப்பல்களையுடைய

வண்ணன் அம்மான் } கடல்போன்ற திரு

[நிறத்தனை எம்பெருமான்

மாற்றி - போக்கியருளி

பங்கப்படா வண்ணம் - பரிபவப்படாத

[படி

செய்தான் - செய்தருளினான்;

பண்டு அன்று பட்டினம் காப்பு—.

குறிப்பு:—“வாணிலாமுறுவல் சிறுதுதல் பெருந்தோள் மாதரார்வன
முலைப்பயனே பேணினேன்” என்றபடி விஷயார்தரங்களில் ஆழங்காற்
படுத்திப் பின்பு அதற்குப்பலமாக நாகங்களிலும் கொடுபோய் அழுத்தக்
கடவனவான எனது கருமங்கனையெல்லாம் எம்பெருமான் ஒழித்தருளி, பரி
பவங்களுக்கு ஆளாகாதபடி செய்தருளிப் பாதுகாத்தருளினனென்கிறார்.

[“கொங்கைச்சிறுவரை யென்னும் பொதும்பு.”] முலைக்கு மலை
உவமைகூறுதல், கவிமரபு; “முலைமலைமேல் நின்று மாறுகளாய்” என்ற திரு
விருத்தங்காண்க. மலைபோற் கிளர்ந்துள்ள கொம்மைமுலையைப் “பொது
ம்பு” [பொந்து] என்னலாமோ? எனின்; தன்னிடத்து ஆழங்காற்படுத்திக்
கொள்ளுந்தன்னமையின் ஒற்றுமைபற்றி அங்ஙனங் கூறினரென்க. இனி,
“கொங்கைச்சிறுவரை யென்றும்” என்று பாடமாகில், “சிறுவரை” என்
பதை, சிறு அரை எனப்பிரித்து, “கொங்கை என்றும், சிறு அரை என்றும்”
என இயைத்து, இதொருமுலையிருந்தபடியே! என்றும், இதொரு சிற்றிடை
யிருந்தபடியே! என்றும் (மயங்கிச்) சொல்லிக்கொண்டு (விஷயார்தரத்தில்
மூண்டு) ஹேயஸ்தாநாகிய பொந்தில் வழுக்கி வீழ்ந்து எனப் பொருள்
கொள்ளலாமென்பர். முழை என்று குறைக்குப் பெயர்; அதுபோல் பயங்
கரமான நாகத்தைச் சொல்லுகிறது இங்கு. உழல்வேளை-எதிர்காலம்; நிகழ்
காலமன்று. இவ்விடத்தில் இப்போது கொங்கைச் சிறுவரை யென்னும்
பொதும்பினில் வழுக்கி வீழ்கிறதற்குப் பலமாக, பின்பு நாகத்திற்குபுகுந்து
அங்கு உழலப் போகிற என்னுடைய என்றவாறு, [“வங்கக்கடல் வண்
ணன்.”] தன் திருமேனியினழகை எனக்குக் காட்டியருளினமாத்நிரத்தினால்
ஊழ்வினைகளெல்லாம் தன்னடையே ஒழிந்தன என்பது உண்மை. பங்கப்
படாவண்ணம்-“தென்னவன்தமர் செப்பமிலாதார் சேவதக்குவார் போலப்
புகுத்து, பின்னும்வன்கயிற்றாற் பணித்தெற்றிப் பின்முன்னுகவிழக்கை முத
லிய பரிபவச் செயல்களுக்குப் பாத்திரமாகாதபடி என்கை. (எ)

ஏதங்க ளாயின வெல்லா மிங்க லிலேத்தென் னுள்ளோ

பீதக வாடைப் பிரானார் பிரம குருவாசி வந்து

போதிற் கமலவன் னெஞ்சம் புருந்துமென் சென்னித் திடரில்

பாத விலச்சினை வைத்தார் பண்டன்று பட்டினங் காப்பே.

(அ)

பீதக ஆடை } திருப்பீதாம்பரத்தையுடை
பிரானார் } [யானை எம்பெருமான்
பிரம குரு ஆதி } பரஹ்மோபதேசம் பண்
வந்து } ணக்கடவானை ஆசாரிய

[னம் எழுத்தருளி

போது இல் - அறிவுக்கு இருப்பிடமான

[தும்

வல் - (அந்தர்யாமியையும் அறியவொட்
டாத) வன்மையையுடையது மா

[ன

நெஞ்சம் கமலம் - ஹ்ருதயகமலத்தினுள்

புருந்து - பிரவேசித்து

என் உன் - எனது (அந்த) ஹ்ருதயத்தில்

ஏதங்கள் ஆயின } தோஷங்களாக இருப்

எல்லாம் } பவற்றை யெல்லாம்

இறங்கலிலேத்து - நீக்கி

என் - என்னுடைய

சென்னித் திடரில் - தலையின்மீது

பாத இலச்சினை - ஸ்ரீபாத முத்திரையை

வைத்தார் - ஏறியருளப் பண்ணினான் ;

பண்டு அன்று பட்டினம் காப்பு -

குறிப்பு:—ஸர்வேச்வரவத்திற்கும் புருஷோத்தமவத்திற்கும் இலக்
கணமாகிய திருப்பீதாம்பரத்தைத் திருவரையில் அணிந்துள்ள ஸர்வேச்
வரன் ஞானோபதேசம் பண்ணுகிற ஆசாரியனாக என் நெஞ்சினுள் வந்து
புருந்து, தேஹாத்மாபிராமம், ஸ்வாதந்திரியபுத்தி, அர்ப்பசேஷத்வபுத்தி,
ஸ்வரக்ஷணபரத்வம், ஸ்வப்ரயோஜனபரத்வம் முதலிய மனக்குற்றங்களை
ஒழித்து, அவ்வளவிலும் பர்யாப்திபெறாமல்; தனது திருவடிகளை இலச்சினை
படம்படி எந்தலேமேல் அமைத்து இவ்வாறு பரமோபகாரம் பண்ணியரு
ளினனாதலால், இவ்வாத்தமா பண்டுபோலன்றி இப்போது குறைவற்ற
காப்பை அடைந்திராநின்ற தென்குரர்.

இறங்கலிலேத்து - (தான் இருந்த இடத்தில் நின்று) இறங்கச்செய்து
என்றபடி. பிரமகுரு ஷ்ரஹ்மான். பிரமம் என்று இங்கு ஞானத்தைச்
சொல்லுகிறது. “உதூஷகஸ்ய ஷ்ரவிதெ நாம ஸ்ரியாநஸ்ய ஷ்ரடிவிதா” என்
றது உணரத்தக்கது. மூன்றாமடியில், போது - வொய? என்ற வடசொற்
சிதைவு. புருந்தும் என்றவிடத்து உம்மை - இசை நிறையென்க. அன்றி,
நெஞ்சிற் புருந்ததுமன்றிச் சென்னித் திடரில் பாதவிலச்சினையையும் வைத்
தார் என்றவாறுமாம். திடர்-மேடு. திருவடிகள் ஏறவொண்ணாதமேட்டில்
அத்திருவடிகளை ஏற்றியருளினான் என்ற சமத்தகாரந்தோற்றச் “சென்னித்
திடரில்” என்றன ரென்க. [பாதவிலச்சினை வைத்தார்.] தோளுக்குத் திரு
வாழியிலச்சினை யிட்டதுபோலத் தலைக்குத் திருவடியிலச்சினை யிட்டனனெ
ன்க. இனி, திருவாழியிலச்சினை தலையிலுமுண்டென்க; “ஒரு காலிற்சங்
கொருகாலிற்சக்கரமுள்ளடி பொறித்தமைந்த, இருகாலங் கொண்டங்கங்
கெழுதினற்போலிலச்சினை படநடந்து” என்றதும், “ஸாவரயாஹ கஜகஜ
ஜாஸவிஹாஹஸவஜ்ஜாஹம்நடி—வாணாஹவாஜ்ஜயம்” என்றதும் அறியத்
தக்கது.

...

...

...

...

...

...

(அ)

பெரியாழ்வார்திருமொழி - இ - பத்து, உ - திரு-நெய்க் குடத்தை, ௩௬௫

உறக ஹறக ஹறக லொண்கட ராழியே சங்கே
அறவேறி நாந்தக வாளே யழகிய சார்ங்கமே தண்டே
இறவு படாம லிருந்த வேண்ம ருலோகபா லீர்கள
பறவை யரையா ஷறகல் பள்ளி யறைகுறிக்க கோண்மின். (௧)

ஒண் சுடர் - அழகிய தேஜஸ்ஸையுடைய	எண்மர் உலோக	அஷ்டதிக்குப் பாலகர்
ஆழியே - திருவாழி யாழ்வானே!	பாலீர்கள	[களை!
சங்கே - ஸ்ரீபாஞ்சஜக் யாழ்வானே!	இறவு படாமல் - தப்பிப்போகாமல்	
அற-(ஆச்ரிதவிரோதிகளின் உடல்) அறு	உறகல் உறகல்) உறங்கா திருக்கள், உறங்	
[ம்படி]	உறகல்) காதிருக்கள், உறங்காதி	
எறி - (எம்பெருமானால்) வீசப்படுகிற	[ருக்கள்;	
நாந்தக வாளே-நந்தகமென்கிற திருக்குற்த	பறவை அரையா - பறவைகளுக்குத் தலை	
[அடைவாளே!	[வணை பெரிய திருவடியே!	
அழகிய - அழகு பொருந்திய	உறகல்-உறங்காதிரு;	
சார்ங்கமே - சார்ங்கமென்கிற ததஸ்ஸே!	(நீங்கள் எல்லாரும் விழித்துக்	
தண்டே - (கௌமோதகி என்கிற) கதை	கொண்டிருந்து,)	
[யே!	பள்ளி அறை-(எம்பெருமானுக்குத்) திரு	
இருந்த - (எம்பெருமானுடைய நியமணத்	ப்பள்ளி யறையாகிய என் சரீரத்	
[திருகு ஆட்பட்டு) இராரின்ற	[தை	
	குறிக்கொன்மின்-நோக்கிக் காத்திடிக்.	

குறிப்பு:—இவ்வாழ்வார் மற்றை ஆழ்வார்களைப் போலன்றி, 'எம்பெருமானுக்கு என்வருகிறதோ!' என்று அஸ்தானேபயசங்கைபண்ணிப் பல்லாண்டு பாடுமவராதலால், இதுவரை தம்மை எம்பெருமானால் தூக்கப் பட்டவராக அதுஸந்தித்துப் போந்தவிவர், அவனுக்குக் காவல் தேடுகிறார், இப்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய திவ்வியாயுதங்களையும், அட்டதிக்பாலகர்களையும், வாஹந்தையும் விளித்து, நீங்கெல்லாருமாகச் சேர்ந்து உறங்காமல் கண்விழித்துக் கொண்டிருந்து எம்பெருமானுடைய படுக்கைப்பற்றை நோக்கிக் கொண்டிருக்கவென்கிறார்.

உறகல் - உறங்கவேண்டா என்ற பொருளையுடைய உறங்கல் என்னும் எதிர்மறை யேவலொருமைவினைமுற்றின் சிதைவு. 'உறகல் உறகல் உறகல்' என்ற அடுக்குத்தொடர், அச்சம் பற்றியது. 'இறவுபடாமல் உறகல்' என இயையும்; அன்றி, 'இறவுபடாமல் இருந்த' என அடைவே இயைத்து, என்றும் இறவாமல் வாழ்கின்ற என்று பொருள் கொள்வாருமுளர். [எண்மருலோகபாலீர்கள.] "இந்திரனங்கி யமனிருதி வருணன், வந்தவாயு குபேரனீசாரன், என்ன வெண்டிசையுலோகபாலகர்" என்பது திவாகரம்.

அரவத் தமளியீ னேடு மழகிய பாற்கட லோடும்
அரவிந்தப் பாவையுக் தானு மகம்படி வந்து புதுக்கு
பரவைத் திரைபல மோதப் பள்ளிகொள் கின்ற பிராணைப்
பரவுகின் ருன்விட்டே சித்தன் பட்டினங் காவற் பொருட்டே. (௧௦)

அரவத்து அமளி } திருவனத் தாழ்வானு பரவை (அந்தத்) திருப்பாற்கடலினுடைய
யினோடும் } கிற படுக்கையோடும் பல திரை - பல அலைகள்
அழகிய - அழகு பொருந்திய [கூட, மோத - தளும்ப [ருளா ரின்ற
பால் கடலோடும் - திருப்பாற் கடலோடும் பள்ளி கொள்கின்ற - திருக்கண் வளர்ந்த
அரவீர்த்தப்பாவையும் } செந்தாமரைமலர் பிராண - உபகாரஞான எம்பெருமானை
தானும் } மகளாகிய பெரிய விட்டு சித்தன் - பெரியாழ்வார்
[பிராட்டியாரும் தானுமாக பட்டினம் காவல் } ஆத்மரக்ஷண நிமித்த
வந்து-எழுந்தருளி பொருட்டு } மாக
அகம் படி - (எனது) ஹிருதயத்தினுள் பரவுகின்றான் - போற்றுகின்றார்.
புகுந்து - பிரவேசித்து,

குறிப்பு:—“பைக்கொண்ட பாம்பினையோடும் - மெய்க்கொண்டு வந்து
புகுந்து - கிடந்தார்” என்று உபகரமத்தில் அருளிச்செய்தபடியே நிகமித்
தருளுகிறார். எம்பெருமானுக்குத் திருப்பாற்கடலிலும் திருவனந்தாழ்
வானிடத்தும் மிக்க அன்பாதலால் அவற்றைவிட்டுப் பிரிந்துவரமாட்டாமல்
அவற்றையும் உடன்கொண்டெழுந்தருளினனென்க. இது, மற்றுமுள்ள
நித்யஸூரிகளோடுங் கூட எழுந்தருளினமைக்கு உபலக்ஷண மென்பர்.
அமளி - படுக்கை. அரவீர்த்தம் - வடசொல். பாவை - உவமையாகுபெயர்.
அகம்படிவந்து புகுந்து-அந்தாங்கபரிஜநங்களோடு கூடவந்து புகுந்து என்று
முரைப்பர். பரவை - கடல்; எம்பெருமான் அழைத்துக்கொண்டுவந்த திரு
ப்பாற்கடல். “பட்டினம் காவல் பொருட்டுப் பரவுகின்றான்” - (இப்படி)
ஆத்துமாவைக்காத்தருளின உபகாரத்திற்காகப்போற்றுகின்றான் என்றபடி.

அடி:—நெய் சித்திர வயிற்றில் மங்கிய மாணி உற்ற கொங்கை ஏதம் உறகல்
அரவத் துக்க.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.

மூன்றாந்திருமொழி,

துக்கச் சுழலை.

அவநாதிகை:—எம்பெருமான் தமது திருவுள்ளத்திற் புகுந்து தம்மைப் பாது
காத்தருளினபடியைப்பரக்க அருளிச்செய்த ஆழ்வாரை கோக்கி, எம்பெருமான்,
“ஆழ்வீர்! நாம் வந்த காரியம் குறையறத் தலைக்கட்டிற்றன்றோ? இனி நாம் இருப்
பிடத்தேறப் போகலாமிறே” என்ன; அதற்கு ஆழ்வார் “ஆ! ஆ! ஆ! இங்கனே அரு
ளிச்செய்யலாமோ? இனி என்னை விட்டுப்போகை யென்று ஒரு பொருளுண்டோ!
போகவொண்ணாது போகவொண்ணாது” என்று தடுத்த வளைப்பதாய்ச் செல்லு
கிறது, இத்திருமொழி.

அன்றி, இதுவரை கோய்களையும்படி செய்தருளினமையால், அநிஷ்ட நிவார
ணம் செய்ததாயிற்று; இனி இஷ்டப்பராபணமுஞ் செய்தருளவேண்டுமென்ப பிரார்த்த
த்ச்சிறப்படியுமாம். [ரக்ஷணமாவது - அநிஷ்டங்களைத் தவிர்த்தருளுதலும், இஷ்டங்
ளை அளித்தருளுதலும் என்பது அநியத்தக்கது.]

பெரியாழ்வார் திருமொழி - ஐ - பத்த, ஈ - திரு - துக்கச் சுழலை. ௨௬௭

சீழ் நாண்காம்பத்தில் இரண்டு திருமொழிகளினால், எம்பெருமான் திருமாலிருஞ் சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்குயிருப்பை அறுபலித்தவியர், மீண்டும் அவ்வறுப வத்தை விரும்பி நிற்கின்றமையும் இத்திருமொழியிற் பெறப்படும்.

துக்கச் சுழலையைச் சூழ்ந்து சீடந்த வலையை யறப்பறித்துப் புக்கின்றிற் புக்குன் னைக்கண்டு கோண்டே னினிப்போக விவேதுண்டே மக்க ளறுவரைக் கல்லிடை மோத விழந்தவள் தன்வயிற்றில் சிக்கன வந்து பிறந்துநின்றாய் திருமா லிருஞ்சோலை யெந்தாய். (க)

மக்கள் அறுவரை - (உனக்கு முன்பிறந்த) ஆறு பின்னா களையும்
கல் இடை மோத - (கம்ஸனானவன்) கல்
[வில் மோதிமுடிக்க, (அதனால்)
இழந்தவன் தன் - (அம்மக்க னறுவரையும்)
[இழந்தவளான தேவகியினுடைய
வயிற்றில் - திருவயிற்றில்
சிக்கன வந்து - சடக்கென வந்து [னே!
பிறந்து நின்றாய் - திருவவதரித் தருளினவ
திருமாலிருஞ் சோலை] (எல்லார்க்கும் எ
எந்தாய்) [எய்யுமப்படி] திரு
[மாலிருஞ் சோலையில் (எழுந்தருளி
[யிருக்கிற) எம்பெருமானே!,
புக்கினில் புக்கு - (ஈ) புகுந்தவிடக்களிலெ
]ல்லாம் (நானும்) புகுந்து

உன்னை - உன்னை
கண்டு கொண்டு - ஸேவித்து,
துக்கம் சுழலையை } துக்கக்களாகிற சுழ
சூழ்ந்து கிடந்த } லாற்றைச் சுற்றமுதி
[ளாகக் கொண்டிருக்கிற
வலையை - வலைபோன்ற சரீரத்தில் நகை
[யை
அற - அறுமப்படி.
பறித்தேன் - போக்கிக்கொண்ட அடியேன்
இனி - (உன்னைப்) பிரயாஸப்பட்டுப்பெற்ற
[பின்பும்
போக விவெது] (வேறிடத்திற்குப்) போ
உண்டே] கும்படி விவெது முண்
டோ?

குறிப்பு:—இரண்டாமடியில், “கண்டுகொண்டேன்” என்ற விடத் துள்ள ஏன் விருதியைப்பிரித்து, முதலடியி றுதியிலுள்ள ‘பறித்து’ என்பத னோடுகூட்டி யுரைக்கப்பட்டது. இனி, இருந்தபடியே அர்வயித்துப் பொருள் கொள்ளுதலும் ஒருவாறு ஒக்கு மென்க.

பரத்துவம், அந்தர்யாமித்துவம், விபூஹம், விபவம், அர்ச்சாவதாரம் என்று சொல்லப்படுவனவும், உன்னுடைய பிரவேசமுள்ளனவுமான விடங் களிலெல்லாம் தட்டித்திரிந்து உன்னை ஸேவித்து, பலவகைத் துன்பங் களுக்கு இடமான இச்சரீரத்தில் விருப்பை ஒழித்துக்கொண்ட அடியேன் இனி ஒரு நொடிப்பொழுதும் உன்னை விட்டகலகிலேன் என்கிறார், முன் னடியினால். சுழலை - சுழன்று சுழன்று வருகிற ஆறு. துக்கங்கள் இச்சரீ ரத்தைச் சூழவளைந்துகொண்டிருப்பதனால், அவற்றைச் சுழலையாக உருவ கப்படுத்தினார். அன்றி, ‘சுழலையை’ என்ற விடத்துள்ள இரண்டனுரு பைத் ‘துக்கம்’ என்பதனோடுகூட்டி, ‘சுழலைத் துக்கத்தை’ என இயைத்து, சுழன்று சுழன்று வருதலையுடைய துக்கத்தை என உரைத்தலு மொன்று. ‘சூழ்ந்து கிடந்த’ என்பதைச் சூழ்த்துக்கிடந்த என வலிக்க; பிறவினையில் வந்த தன்வினை. வலை என்றசொல் ஆகுபெயரால் உடலை உணர்த்திற்று, “வலை என்றகிது, தப்பவொண்ணாமையைப்பற்ற; வலையாவது கயிறுமணியு மாயிருப்பதொன்று; இதுவும் நரம்பு மெலும்புமாயிருப்ப தொன்றிறே” என்ற விபாக்கியாசவாக்கியமிங்கு அறிபத்தக்கது.

இனி, 'துக்கச் சுழலை' என்று - துக்கங்கள் சுழல்வதற்கு இடமான ஆத்தமாவைச் சொல்லிற்றாய், அதைச் சூழ்ந்துகிடந்தவலை என்று - அபித்யாகர்மவாஸநாஸிகளைச் சொல்லுகிறதாகவுங் கொள்ளலாம்.

புக்கினில் - 'புக்கவதனில்' என்பதன் மருஉ. பரத்வ, அந்தர்யாமித்வ, விபூஹி, விபவ, அர்ச்சாவதாரங்களளவாகப் புக்குக்காண்கையாவது - அந்த அந்த நிலைகளைப் பிரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸஸாக்ஷாத்காரத்தினால் அதுபவித்துப் பாடுகை.

[மக்களறுவரை இப்பாதி.] வஸுதேவனும் தேவசியும் கம்ஸனார் சிறை யிலிருத்தப்பட்டு வடமதுரையில் தனாபூண்டிருக்கையில், திருமால் தேவசியினிடம் எட்டாவது கருப்பத்திற் கண்ணனாய் அவதரித்தபடி சொல்லுகிறது. கம்ஸன் தனது உடன் பிறந்தவளாகிய தேவசியை வஸுதேவர்க்கு விவாஹஞ்செய்வித்து, அவ்விவாஹம் முடிந்தபின் அவளை வஸுதேவர் மானிகை யிற் கொண்டுவிடுகைக்காகத் தேரேற்றிக்கொண்டு, தான் தேவசியிடத்தில் மிக்க அன்பு ஆதரத்தடன் ஸாரதியாயிருந்து தேரைநடத்திக் கொண்டு வரும்போது, ஆகாயத்தில், "அறிவு கேடனே! நீ யாரிடம் அன்பு பூண்டிருக்கின்றனையோ அத்தேவசியின் எட்டாவது கர்ப்பம் உன்னைக் கொல்லப் போகிறது" என்றொரு அசரீரிவாக்குப் பிறக்க, அதனைக் கேட்ட கம்ஸன் மிகவுந் திடுக்கிட்டு, 'இனி நாம் தப்பவழி யாது' என்று யோசித்து, 'இவள் பிழைத்திருந்தாலன்றோ இவளுடைய எட்டாவதுபிள்ளை நம்மைக் கொல்லப் போகிறது, இப்போதே இவளைக் கொன்றுவிடுவோம்' என்றறுதியிட்டுக் கத்தியை உருவிக்கொண்டு தேவசியைக் கொலைசெய்யப்புக, வஸுதேவர் அவனுக்குப் பலதருமங்களையும் காலகதியையும் பரக்க உபதேசிக்கவும் அவன் அதை மதியாமல் ஒரே பிடிவாதமாய் நிற்க, பின்பு வஸுதேவர், 'அப்பா! உனக்கு இவள் கையால் சாவு இல்லை, இவளுடையபிள்ளை கையினால் லவோ சாவு நேரிடப்போகிறது, இவனுக்குப்பிள்ளை பிறந்தவுடன் உன்னிடம் அப்பிள்ளைகளைக் கொடுத்தாகிடுகிறேன், நீ அவற்றைக் கொன்றுவிடு என்று சொல்ல, அதைக் கம்ஸன் யுத்தமென்று கொண்டு இத்தம்பதிகளை விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைத்திட்டான்; சிலநாள் கழிந்தபின் தேவகி கர்ப்பப் பரிந்துப் பிள்ளை பெற்றாள்; வஸுதேவர் அப்பொழுதே அப்பிள்ளையைக் கம்ஸனிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிட, அவன் அதைக் காலைப்பிடித்துக் கல்மேல் அதைந்து கொன்று விட்டான்; இம்மாதிரி ஆறுபிள்ளைகளைக் கொன்றான். அவ்வரலாறு இதில் மூன்றாமடியிற் கூறப்படுகின்றது. (இனி, ஏழாவது கர்ப்பத்தின் வரலாறு:—எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பட்ட யோக நித்திரை பெனப்படும் மாயை, நந்தகோபருடைய கோருலத்திலிருந்த வஸுதேவபத்தினியான ரோஹினியின் வயிற்றிலிருந்த வாயுருபமான ஆறு மாதத்துக் கர்ப்பத்தைக் கலைத்துவிட்டு வஸுதேவருடைய மற்றொருபத்தினியான தேவசியின் வயிற்றிலிருந்த ஆதிசேஷாட்சமான கர்ப்பத்தைக் கொண்டுபோய் அந்த ரோஹினியின் வயிற்றிற்சேர்த்திட, இங்ஙனம் வஸுதேவபத்தினிகளுள் தேவசியின் கர்ப்பத்தில், (ஏழாவது கருவாக்) ஆறு

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௫ - பத்து, ௩ - திரு - துக்கச் சுழலை. ௩௩௯

மாணமும், ரோஷினியின் கர்ப்பத்தில் மற்றோர் ஆறுமாணமும் இருந்து பல ராமன் பிறந்தனன்.) பின்பு எட்டாவது கர்ப்பத்திற் கண்ணபிரான் திருவவ தரித்தனன்.

ஆழ்வார் இவ்விருத்தார்த்தத்தை இங்குக் கூறியது - இங்ஙனம் இழந்த தேவகியைப் பேறுபெறுவித்தாற்போல், அடியேனையும் இழக்கவொட்டாத படி அருள்செய்யவேணும் என்று பிரார்த்திக்கின்றவாரும். கல்லிலை மோத - கல்மேல் அறைய என்றபடி. (க)

வளைத்துவைத் தேனினிப் போகலோட்டே னுன்ற னிந்திர ஞாலங்களால் ஒளித்திடில் நின்திரு வாணைகண்டாய் நீயொரு வர்க்கும் மெய்யனலிலை அளித்தேங்கும் நாடு நகரமுந் தம்முடைத் தீவினை தீர்க்கவற்றதுத் தேளித்து வலஞ்செய்யுந் தீர்த்தமுடைத் திருமா லிருஞ்சோலை யெந்தாய். (உ)

நாமம்-நாட்டிலுள்ளாரும்
நகரமும் - நகரத்திலுள்ளாரும்
எங்கும் - மற்றெங்கு முன்னவர்களும்
அளித்து - நெருங்கி
தம்முடை - தங்கள் தங்களுடைய
தீ வினை - துஷ்கர்மங்களை
தீர்க்கல் உற்று - ஒழிப்பதில் விருப்பமுறு
தேளித்து - ஆரவாரித்துக்கொண்டு
வலம் செய்யும் - பிரதக்ஷிணஞ் செய்யப்
[பெற்ற
தீர்த்தம் உடை - தீர்த்த விசேஷங்களையு
[டைய
திருமாலிருஞ் சோலை - திருமாலிருஞ்சோ
[லையில்
(எழுந்தருளியிருக்கிற)
எந்தாய்-எம்பெருமானே!
வளைத்து வைத்தேன் - (உன்னைச்) சூழ்த்
[துக் கொண்டேன் ;

இனி-இனிமேல்
போகல் ஒட்டேன் - (நீ வேறிடந்தேடிப்)
போவதை (நான்) ஸம்மதிக்க மா
ட்டேன் ;
உன் தன்-உனக்கு உள்ள
இந்திர ஞாலங்களால்-மாயச்செய்கையில்
[வல்லமையினால்
ஒளித்திடில் - (உன்னை நீ) ஒளித்துக்கொ
ண்டால்
நின் திரு ஆணை - உனது பிராத்தியின்
[மேலானை
(அப்படி ஒளிக்கலாகாது);
நீ - நீ
ஒருவர்க்கும் - ஒருவரிடத்திலும்
மெய்யன் அல்லே - உண்மையான உக்தி
அனுட்டானங்களை யுடையவன்
[ல்லை.

குறிப்பு:—ஏழைகளாயிருப்பவர் செல்வர் மாளிகைவாசலைப் பற்றிக் கொண்டு 'யாம் வேண்டுகின்றவற்றை நீதந்தாலன்றி உன்னைவிடமாட்டோம்' என்ற உறுதியுடன் அவர்களை வளைத்துக் கொண்டிருப்பது போலவும், பரதாழ்வான் சித்திரகூடத்தேறப் போந்து இராமபிரானை வளைத்துக் கொண்டாற்போலவும் நான் உன்னை வளைத்துக்கொண்டேன்; உன்னால் தப்பிப் போகவொண்ணது என்று எம்பெருமானை நோக்கி ஆழ்வார் அருளிச் செய்ய; அதற்கு எம்பெருமான், "ஆழ்வீர்! 'ஔ ஶாபாஹுத்யா' என்று என் மாயையில். உலகமுழுவதையும் பிணிப்புண்டிருக்கச் செய்யவல்ல யான், உம்முடைய வளைப்பில் நின்றும் என்னைத் தப்பவைத்துக் கொள்ளவல்லே னல்லேனோ" என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், 'உன்பிராட்டியின்மேலானை' நீ தப் பிப்போய், உன்னை ஒளித்துக்கொள்ளலாகாது" என்று ஆணையிட்டு எம்பெரு

மான், “ஆழ்வீர்! இது என்காணும்? ஆணையிடுவதற்கு இப்போது என்ன பிரஸக்தி?” என்று கேட்க; அதற்கு ஆழ்வார், “எம்பெருமானே! ‘நக்ஷத்ரஜ்யம் கயம்வஃ’ [(அடியார்கள்) ஒருபடியாலும் கைவிடமாட்டேன்] என்று நீ ஓதிவைத்ததெல்லாம் பொய்யாய்த் தலைக்கட்ட நேரிட்டதே என்று ஆணையிடுகிறேன்” என்பதாய்ச் செல்லுகிறது, இப்பாட்டின் முன்னடி. “என்னெஞ்சத் துள்ளிருந்திங்கினிப்போய்ப் பிறரொருவர், வன்னெஞ்சம்புக் கிருக்கவொட்டேன்வளைத்து வைத்தேன்” என்ற கலியனருளிச்செயல், முதல் அரையடியோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. இந்நாரஜாலம் - கண்கட்டு வித்தை. ஒளித்திடில் - நீ மறைந்தாயாகில் என்றபடி. [நின்றிருவாணைகண்டாய்.] “மாயஞ்செய்யேவென்னை உன் திருமார்வத்துமாலேநங்கை, வாசஞ்செய்யுங்குமுலாள் திருவாணை நின்றுணைகண்டாய்” என்ற திருவாய்மொழி அறித. ஆணையிட்டால் அதை மறுக்கமுடியாதென்று கருத்து. [நீ ஒருவர்க்கும் மெய்யனல்லை.] “கருமலர்க்கூந்தலொருத்திதன்னைக் கடைக்கணித்தாங்கே ஒருத்திதன்பால், மருளிமனம்வைத்து மற்றொருத்திக்குரைத்து ஒரு பேதைக்குப் பொய்குறித்துப், புரிசுமன்மங்கை யொருத்தி தன்னைப் புணர்தி அவளுக்கும் மெய்யனல்லை, மருதிமுத்தாயுன் வளர்த்தியோடே வளர்கின்றதாலுன்றன் மாயைதானே” என்ற பெருமான் திருமொழியை நினைக்க. அல்லு - முன்னிலையொருமை வினைமுற்று.

பின்னடிகளின் கருத்து:—உலகத்தாரனைவருந் திரண்டு, தம்முடைய பாவங்களையெல்லாம் துலைத்துக்கொள்ள விரும்பிப் பேராவாரஞ் செய்து கொண்டு திருமாலிருஞ்சோலையிலுள்ள சிலம்பாறுமுதலிய பலதீர்த்த விசேஷங்களைப் பிரதக்ஷிணம்செய்வதைக் கூறியவாறு. வலஞ்செய்தலைக் கூறியது - மற்றுள்ள வழிபாடுகளுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணமென்க. இனி, வலஞ்செய்வதற்கு உரியதம், தீர்த்தவிசேஷங்களை யுடையதுமான* திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்று பொருள் கொள்ளினுமாம்; அப்பொருளில் “வலஞ்செய்யும்வானோர் மாலிருஞ்சோலை, வலஞ்செய்துநாளும்மருவுதல் வழக்கே” என்ற திருவாய்மொழி நினைக்கத்தக்கது. பின்னடிகளுக்கு வேறு வகையாகவும் பொருளருளிச்செய்வர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. (உ)

உனக்குப் பணிசெய் திருக்குந்தவ முடையே னினிப்போ யொருவன் தனக்குப் பணிந்து கடைத்தலை நிற்கைநின் சாயை யழிவுகண்டாய். புனத்தினைக் கிள்ளிப் புதுவலிக் காட்டியுன் போன்னடி வாழ்கவேன் றினக்கு றவா்பு தியதுண்ணு மெழின்மா லிருஞ்சோலை யெந்தாய். (ங)

இனம் குறவர் - திரள் திரளாய்ச் சேர்ந்

[துன்ன குறவர்கள்]

புனம் - புனத்திலிண்டான

தினை - தினைகளை [தாங்க விசேஷம்.]

கிள்ளி - பறித்து

புது அவி காட்டி - (அதை எம்பெருமா

னுக்குப்) புதிய ஹவிஸ்ஸாக அமு

[தி செய்தருளப்பண்ணி]

(அதற்காகப் பிரயோஜ

நாந்தரத்தை விரும்பாமல்)

உன் பொன் அடி? “உன் செவ்வடி செவ்

வாழ்க என்று விதிருக்காப்பு” என்று

(மங்கனாசாஸநம் பண்ணிக்கொ

[ண்ம]

புதியது - புதியதாய் அத்தினையை

உன்னும் - உன்னுதற்கு இடமான

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௫ - பத்து, ௩ - திரு - துக்கச் சூழலை. ௪௦௧

எழில் - அழகு பொருந்திய
மாலிருஞ் சோலை - திருமாலிருஞ் சோலை
[மலையில் (எழுந்தருளியிருக்கிற)
எந்தாய் - எம்பெருமானே!
உனக்கு - (சேஷியாகிய) உனக்கு
பணி செய்து இருக்கும் } கைங்கரியம் ப
தவம் உடையேன் } ண்ணிக்கொண்
[அருக்கையாகிற (உனது) அருக்ர
யன்

போய் - புறம்பே போய்
ஒருவன் தனக்கு } ஒரு கூடாபுருஷனைப்
பணிந்து } பற்றி
கடைத் தலை - (அவனுடைய) வீட்டு வாச
[விவ
நிற்கை - (கதிதேடி) நிற்பதானது
நின் சாயை } உன்னுடைய மேன்மைக்குக்
அழிவு } குறையன்றோ?
ண்டாய்

இனி - இனிமேல்

குறிப்பு:—மகரந்தமமர்ந்த அரவிர்த்தத்தின் சுவையறிந்த வண்டு மீன்
டொரு முள்ளிப்பூவைத்தேடி ஓடாதவாறுபோல, உன்னுடைய கைங்கரி
யாஸமறிந்த அடியேன், இனி மற்றொருவன் வாசலத்தேடி ஓடமாட்டேன்;
அப்படி என்னை நீ ஓடவிட்டால் அது உன்றன் மேன்மைக்கே குறையாமத்
தனை; ஆதலால் அடியேனை நெறிகாட்டிக்காது திருவுள்ளம் பற்றியருள
வேனுமென்று பிரார்த்திக்கின்றமை முன்னடிகளிற் போதருமென்க. தவம்.
தவஹ். ஒருவன்நனக்குப் பணிந்து - ஒருவன்நனைப்பணிந்து என்ற
வாறு; உருபுமயக்கம். கடை - வாசல்; தலை-ஏழாநுருபு: வாசலிலே என்றபடி.
சாயை - தேஜஸ்ஸு; அதாவது - ஸர்வாதிகத்வம். மாயா என்ற வட
சொல் திரிந்தது.

கீழ் நான்காம்பத்தில், இரண்டாந்திருமொழியில், இரண்டாம் பாட்
டில், “எல்லாவிடத்திலு மெங்கும்பாந்து பல்லாண்டொலி, செல்லாநிற்குஞ்
சீர்த் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே” என்றதை விவரிக்கின்றன, “அன்னடி
கள். இத்திருமலையிலுள்ள குறவர்கள் கொல்லுகளில் வளர்ந்துள்ள தினைக்
கதிர்களைப் பறித்து அவற்றைப் பரிஷ்கரித்து எம்பெருமானுக்கு அமுது
செய்வித்து, ‘தாங்கள் அகப்பரயோஜநர்’ என்னுமாகாரம் வெளியாம்படி
“உன் செவ்வடி செவ்விதிருக்காப்பு” என்று மங்களாசாஸநம் செய்து
கொண்டு, அந்தப் புதியதினைமாவை உண்பாராம். தினை - ஓர்சாமை. இதனை
மாவாக்கி உண்பது குறவர்முதலியோரது சாதியியல்பு. “யடிஹ் வ ரா
வெடாஹவதி தடிஹாஹுஸ்யுடெவதா?” என்பவாகலின், தமக்கு ஏற்ற உண
வையே எம்பெருமானுக்கு மிட்டனரென்க. குஹப்பெருமானுடைய
அனுட்டரீனமுமறியத்தக்கது. இங்குத் தினை என்ற சொல், அதன் கதிர்க
ளைக் குறிக்கும்; பொருளாகுபெயர். “புனத்தினைகளினி” என்றபாடம்
சிறக்குமென்க. அலி - ‘ஹலிஹ்’ என்னும் வடசொல்லிசாரம்; தேவருணவு
என்பது பொருள்; அலிக்காட்டி என்றது - எம்பெருமானுக்குப் போஜ்யமாம்
படி காட்டி என்றபடி. வாழ்க - வியங்கோள்வினைமுற்று. இனம் - கூட்
டம். புதியதுண்கை - கல்யாணச்சாப்பாடாக உண்கை என்று மாம் (௩)

காதம் பலவுந் தீரிந்துழன்றேற் கங்கோர் நிழலில்லை நீரில்லையுன்
பாத நிழலல் லால்மற்றே ருயிர்ப்பிடம் நானெங்குங் காண்கின்றிலேன்
துதுசென் றாய்தரு பாண்டவர்க்கா யங்கோர் போய்ச்சுற்றம் பேசிக்கேன்று
பேதஞ் செய்தெங்கும் பிணம்படுத்தாய் திருமா லிருஞ்சோலை யெந்தாய். (௪)

குரு - குருவம்சத்திற் பிறந்த
பாண்டவர்க்காய்-பாண்டவர்களுக்காக
ஓர் பொய் சுற்றம் } ஒரு பொய்யறிவைப்
பேசிச் சென்று } பாராட்டிக் கொண்டு
அங்கு-திரியோதனாதிரியரிடத்து
தூது சென்றும் - தூதுபோய்
பேதம் செய்து-(ஐரண்டு வகுப்பினர்க்கு
[ம் கலஹத்தை மூட்டி
(பின்பு பாரதயுத்தம் கோழித்தி,
அந்த யுத்தத்தில்)
எங்கும் - திரியோதனாதிரியரிட ஒருவர்தப்
[பாமல்
பிணம் படுத்தாய் - பிணமாக்கி! யொழித்த
[ருளினவனே!
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;
காதம் பலவும் - பலகாத தூரமனவும்

திரிந்து உழன்றேற்கு - திரிந்து அலைந்த
[எனக்கு
அங்கு - அவ்விடங்களில்
ஓர் நிழல் இல்லை - (ஒதுங்குகைக்கு) ஒரு
[நிழலும் கண்டதில்லை;
(அன்றியும்,
நீர் - (தாபமாற்றக் கடவதான) தண்ணீர்
[ரும்
இல்லை - கண்டதில்லை;
(ஆராய்ந்து பார்த்தவிடத்தில்)
உன் பாதம் நிழல் } உனது திருவடி நிழ
அல்லால் } லொழிய
மற்று ஓர் - மற்றொரு [இடத்தை
உயிர்ப்பு இடம் - ஆச்வாஸ ஹேதுவான
நான் எங்கும் } நான் ஓரிடத்தும் கா
காண்கின்றிலேன் } ண்கிறேனில்லை.

குறிப்பு:—“அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை” என்ற அத்யாபகபாடத்தில் செய்யுளோசை விகாரப்படுதல் காண்க. “இலங்கதிற்றொன்று.....நலங் கழலவனடி நிழல் தடமன்றியாமே” என்ற திருவாய்மொழியை ஒக்கும் முன்னடிகள். இந்த ஸம்ஸாரபூமிக்குள் கண்ணுக்கும் நெஞ்சுக்கும் எட்டினவிடம் எத்தனை யோஜனை தூரமுண்டோ, அவ்வளவும் அடியேன் தட்டித் திரிந்தாயிற்று; ஒரிடத்திலும் ஒதுங்க ஒருநிழல் பெற்றிலேன்; குடிக்கத் துளிதண்ணீரும்பெற்றிலேன். (லௌகிகர்கள் ஒதுங்குகிற நிழலும், அவர்கள் பருகும் நீரும் அடியேனுக்கு விஷயஞ்சூத்தின் நிழலாகவும் நச்சுநீராகவுந் தோற்றியிராநின்றன.) ஆதலால், உனது திருவடிநிழலைத் தவிர்த்து மற்றொன்றை நான் ப்ராணதாரகஸ்தலமாக நெஞ்சிற்கொண்டிலேன், கண்ணிலுங்காண்கின்றிலேன் என்கிறார். திரிந்து உழன்றேற்கு-உழன்று திரிந்தேற்கு என விருதிபிரித்துக் கூட்டுதலுமாம். உழல் தல்-ஆபாஸப்படுதல். [உன்பாத நிழலல்லால் “வாலு-ஒடிவதா-உயா-நா-திஸீ-தா-நவசி-உடி-நகராஜா-ரஸஜி-லாகி-தூ-நவலவ்யு-தே” என்று அறிக, உயிர்ப்பு - மூச்சுகிடத்தல்.

மீழ்ப்பாட்டில், “இனிப்போயொருவன் நனக்குப் பணிந்து கடைத்தலை நிற்கை நின்சாயையழிவுகண்டாய்” என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தவாதே, எம்பெருமான் ஆழ்வாரை நோக்கி, “ஆழ்வீர்! நீர் புறம்புபோய்நிற்பது-என் சாயைக்கு அழிவானால் ஆகட்டும்; அப்படி நிற்கும்படியாகப்புறம்பே ஒரிடமுமக்கு உளதோ?” என்று கேட்க; வேறு ஒரிடமுங் கிடையாதென்கிறார், இப்பாட்டால்.

[தூதுசேன்றாய் இத்தியாதி.] “உறவு சுற்றமொன்றொன்றிலாவொருவன்” என்றபடி ஒருவனைச் சுற்றமுமற்றவனான கண்ணபிரான் பாண்டவர் பக்கலில் பந்துத்துவம் பாராட்டியது - “இன்புறு மிவ்வினையாட்டுடையான்” என்றதற்கேற்ப லீலாதுகுணமாக ஆரோபிதகாரமாதலால் “பெர்ப்ச்சுற்

றம்” எனப்பட்டது. ‘பேசுச்சென்று’ என்றது - வார்த்தைப்பாடாய் பாராட்டி என்றபடியென்பர். இனி, பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான அக்கப்பிரதிகள் சிலவற்றில், “பொய்ச்சுற்றம் - உங்களுடைய பாண்டவர்களோடு வாசியில்லை யென்று” என்றொரு வாக்கியங் காணப்படுதலால் அதற் கேற்பப் பொருள் கொள்ளுதலும் ஒன்று; ஆனால் கண்ணபிரான் துரியோதநாதியரை நோக்கி, ‘எனக்கு உங்களிடத்திலுப் பாண்டவர்களிடத்திலும் ஒரு நிகரான பகைபாதமே உள்ளது’ என்றருளிச் செய்ததாகக் சொல்லப்படுகிற விருத்தாந்தம் பாரதம் முதலிய முன்னுற்களிற் காணப்படுகின்றதா வென்பது ஆராயத்தக்கது. கண்ணபிரான் தூது செல்லும் போது வழியிடைபில் விதுரர்திருமாளிகையில் அமுத செய்துவிட்டு வந்தமை கண்ட துரியோதநன், ‘புண்டரீகாகுணே! பிஷ்டமையும் துரோணமையும் என்னையும் ஒருபொருளாக மதியாமல் ஏதுக்காகப் பள்ளிப்பயலிட்டசோற்றை உண்டனை?’ என்று கேட்டதற்கு, கண்ணபிரான் ‘எனக்கு உயிர் நிலையாயிரா நின்றுள்ள பாண்டவர்கள் திறத்து நீ பகைகூட்டிநுந்கின்றமையால் எனக்கும் பகைவனுயினை; பகைவனது சோற்றையுண்பது உரியதாகுமோ?’ என்று உத்தரங் கூறினதாக மஹாபாரதத்திற்குணப்படுகின்றமையால், அதற்கு விருத்தமாக இங்ஙனே பொய்ச்சுற்றம் - சினதாகக் கூறப்படுமோ? ஒருகாற்பேசியிருந்தாலும் துரியோதநாதியு அப்பேச்சை ஏற்றுக்கொள்வரோ? ஒரு கூணத்திற்கு முன் எம்மை நீ பகைவராகப் பேசினாயே’ என்று மடிபிடித்துக் கொள்ளார்களோ? என்று சிவசங்கீபர்கள்; அதற்குப் பரிஹாரம் வருமாறு:— கண்ணபிரான் துரியோதநாதியரைப் பகைவராகக்கூறியது முதல் முதலாக அவர்களைக்கண்டமோ, பொய்ச்சுற்றம் பேசியது—பிறகு மைாதாரம் பேசுங்காலத்தில்; முன்புபகைவராகச் சொன்ன பேச்சைத்துரியோதநன் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்வல்லவனல்லன்; “உன்முகம் மாய மந்திரந்தான் கொலோ” என்றபடி கண்ணபிரானதுமுகவழிகில் மயங்காதாரில்லையாதலால், துரியோதநனும் அது மயங்கி, முந்தியபேச்சை மறந்துவிடுவான்; “கிஷ்டம்வாஷ்டமவொஜநம் உதூ?” என்று பழிக்கப் புக்கபோதும், “வண்ணரீகாகு!” என்று - கண்ணகில் மயங்கித் தோற்று விளித்தவனிறே துரியோதநனென்பவன். இங்ஙனியுரைக்குங்காற் பாரதமாம்,’ பேதம் செய்து - ‘பிணங்காதொழியவில்’ எங்ஙனக்கு ஒருமையும்’ என்ற பாண்டவர்களைப் பத்துரீகேட்கும் பண்ணி, அதுவேவேறுதுவாக இரண்டுவகுப்பினர்க்கும் வைரத்தைவளர், அவர்களுநவைக்குலைத்து என்றவாறு. அன்றி, ஆசிரிதரென்றும் அநாசரென்றும் இங்ஙனே ஒரு வாசியைக் கற்பித்து என்று முரைப்பர். பேஷெஹி என்ற வடசொல் திரிபு. எங்கும் - கண்ணற் கண்டவிடமென்பது என்றமாம். ‘கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போர், எல்சேனையும் இருநிலத்து அவித்தவெந்தாய்’ என்ற திருவாய்மொழி இந்நோக்கத்தக்கது. பிணம் - சவம்.

காலு மெழாகண்ண நீரும்நில் லாவுடல் சோர்ந்து நடுங்கிக்குரல்
மேலு மெழாமயிர்க் கூச்ச மருவென தோள்களும் வீழ்வோழியா
மாலு களாநிற்கு மென்மன மேயுன்னை வாழத் தலைப்பெய்திட்டேன்
சேலு களாநிற்கும் நீள்களைகுழ் திருமா லிருஞ்சோலை யெந்தாய். (ரு)

சேல் - மீன்களானவை [இடமான
உகனா நிற்கும் - துள்ளி விளையாடுதற்கு
நீள் சுளை குழ் - பெரிய தடாகங்களாலே
[குழப்பெற்ற
திருமாலிருஞ் சோலை - திருமாலிருஞ்சோ
[லையில் (எழுந்தருளியிருக்கிற)
எந்தாய் - எம்பெருமானே!
(எனக்கு உன்னிடத்துள்ள
அன்பு மிகுதியினால்)

என - என்னுடைய
காலும் - கால்களும் [கின்றனவிலலை;
எழா - (வைத்த விடத்தை விட்டுப்) பேர்
கண்ணநீரும் - கண்ணீரும்
நில்லா - உள்ளே தங்குகின்றன விலலை;
உடல் - சரீரமானது [யதனால்
சோர்ந்து நடுங்கி - கட்டுக்குலைந்து நடுங்கி

குரலும் - குரலும்
மேல் எழா - கிளம்புகின்றதில்லை;
மயிர் கூச்சம் } மயிர்க்கூச்செறிதலும்ஒழி
அரு } கின்றதில்லை;
தோள்களும் - தோள்களும்
வீழ்வு ஒழியா - விழுந்துபோவதில் நின்
தும் ஒழிந்தனவிலலை [ஒரு வியா
பாரமும் செய்யமுடியாமல் விழுந்
[தொழிந்தன];

என் மனம் - எனது நெஞ்சானது
மால் உகனாநிற்கும் - வியாமோஷத்தை
[அடைந்திரா நின்றது;
(இப்படிக்களால்)

உன்னை வாழ } உன்னால்
தலைப் பெய்திட்டேன் } வாழும்படி
[முடிசூடப் பெற்றவனாயினேன்.

குறிப்பு:—மெய்யடியார்கள் பகவதவிஷயத்தில் அவகாவிக்க வேணு
மென்று நெஞ்சில் நினைத்த போதே “ காலாமும் நெஞ்சழியுங் கண்கமலம்”
என்றபடி ஸர்வேந்திரியங்களுக்கும் சோர்வு பிறக்குமாதலால், அப்படிப்
பட்ட நிலைமை எம்பெருமானருளால் தமக்கு வாய்த்தபடியைக் கூறி, இப்படி
மெய்யடியார்களுக்குப் பிறக்கக்கடவதான நிலைமை அடியேனுக்கும் பிறந்த
மையால் நான்வாழ்ச்சியில் தலைமைபெற்றேன்என்கிறார், மூன்றடிகளால்;
வைத்த அடியை எடுத்து வைத்து நடக்கத் தொடங்கினால், கால் கிளம்புகின்
றதில்லை; ஆகந்த பாஷபம் இடை விடாது பெருகாநின்றது; சரீரம் கட்டழி
ந்துநடுங்காநின்றமையால் வாய்திறந்து ஒரு பேச்சுப் பேசமுடியவில்லை; மயிர்
க்கூச்ச ஓய்கிறதில்லை; (உன்னைத் தோளாலணைப்போமென்று பார்த்தால்,
தோள்கள் ஒருவியாபாரம் பண்ணவும் வல்லமையற்றுச் சோர்வையடைந்தன;
நெஞ்சு பிச்சேறிக்கிடக்கிறது. நாயனே இத்தனாச்சிகளைச்சொல்லி அடியேன்
வருந்துகிறேனென்று நினைக்கவேண்டா; எனக்கு வாழ்ச்சியாவது இப்படிப்
பட்ட அவஸ்தைகள் பிறக்கையே யாதலால், இவ்வவஸ்தைகளைப்பெற்ற அடி
யேன் ‘உன்னை அநுபவித்து வாழும்வன்’ என்று விருதாம்படி முடிசூடப்
பெற்றேனென்றவாறு.

வீழ்வோழியா என்பதற்கு, “நிர்விகாரமாய்” என்றிவ்வளவே பெரிய
வாச்சான்பின்னை பொருளுரைத்ததாக அச்சுப்பிரதிகளின் காண்கிறது; அது
பொருத்த மற்றது; “நிர்வ்யாபாரமாய்” என்றிருந்ததை, “நிர்விகாரமாய்”
எனமயங்கி அச்சிடுகிறதனார் என்பார்களார்; வீழ்வு-சோர்வு; அதுஒழியாமையாவது-எப்போதும்சோர்வுற்றிருக்கை. அதாவது-நிர்வ்யாபாரத்வம்.இனி,
“நிர்விகாரமாய்” என்ற அச்சுப்பிரதிப்பாடத்தை, “நிர்விகாரமாய்” எனத்

திருத்திக்கொண்டு, “நிர்வயாபாரமாம்” என்ற பாடத்தின் பொருளையே அதற்குக் கொள்ளுதல் பொருந்து மென்பது கற்றோர் கருத்து. மனமே என்ற விடத்து, ஏகாரம்-இசைநிறை. “உன்னைவாழத் தலைப்பெய்திட்டேன்” என்ற விடத்திற்கு, “உன்னையநுபவித்து வாழுகையிலே மூர்த்தாபிஷித்தனேன்” என்று பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை உரைசெய்தருளினராதலால், அதற்கேற்ப “உன்னி வாழத்தலைப் பெய்திட்டேன்” என்று பாடமோதவேணும்; உன்னி - மாநஸாதுபவம் பண்ணி, என்று பொருள், என்று சிலர் கூறினர். அக்கூற்று பொருத்த முற்றதாகத் தோற்றமாயினும், பெரியோர்களின் திருவுள்ளத்திற்கு அப்பாடம் பொருந்தாமையால் அது எம்மாற் கொள்ளப்படவில்லை. அன்றியும், உன்னைவாழ என்றபாடத்தில் வியாக்கியாரவிரோதமும் இல்லை; உருபுமயக்கமாகக் கொண்டு, ‘உன்னால் வாழ’ என்று பொருள் கொள்க; உன்னைக்கொண்டுவாழ என்றபடி. இப்பொருளைத்தான் தாத்தபர்யமர் யாதையில் உரைத்தருளினர் பெரியவாச்சாரன் பிள்ளை. ... (௫)

எகுத்துக் கொடியுடை யானும் பிரமனு மிந்திர னும்மற்றும்
ஒருத்தரு மிப்பிற வியென்னும் நோய்க்கு மருந்தற் வாருமில்லை
மருத்துவ னுய்நின்ற மாமணி வண்ண மறுபிறவி தவிரத்
திருத்தியுன் கோயில் கடைப்புக்கப்பெய் திருமா லிருஞ்சோலை யெந்தாய். (௬)

திருமாலிருஞ் சோலை எந்தாய்!—
எருது கொடி } வருஷபத்வஜனுை ருத்தி
உடையானும் } ரனும்
பிரமனும் - (அவனுக்குத் தந்தையான)
[ப்ரஹ்மாவும்
இந்திகனும் - தேவேந்திரனும் [வரும்
மற்றும் ஒருத்தரும்-மற்றுள்ள எந்தத் தே
இ பிறவி என்னும்} இந்த ஸம்ஸாரமாகிற
நோய்க்கு } வியாதிக்கு
மருந்து அறிவார் } மருந்து அறியவல்லவ
இல்லை } ரல்லர்;

மருத்துவன் ஆய் } (இப்பிறவி நோய்க்கு)
நின்ற } மருந்தை அறியுமவ
[னான
மா மணி வண்ண - நீலமணிபோன்ற வடி
[வை யுடையவனே!
மறு பிறவி தவிர-(எனக்கு) ஜன்மந்தரம்
[நேராதபடி
திருத்தி - (அடியேனை) சிஷித்து
உன் கோயில் கடை } உன் கோயில் வாச
புக பெய் } வில் வாழும்படி
[அருள்புரிய வேணும்.

குறிப்பு:—நீழ்ப்பாட்டில் “உன்னைவாழத்தலைப் பெய்திட்டேன்” என்று ஆழ்வார் களித்துக் கூறியதைக்கேட்டு எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! உமக்கு அபேக்ஷிதமான புருஷார்த்தம் வித்தித்த தன்றோ? இனி ஒரு குறையுமில்லையே” என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், “எம்பெருமானே! ஸம்ஸாரநிலத்தில் இக்களிப்பு ஒருபடிப்பட்ட நீடித்து நடவாது; ஸுக்ருததுஷ்ருதங்கள் மாறி மாறி நடக்கும்; இப்படியே ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் மூழ்கிக்கிடப்பதற்கு என்னிடத்துக் கைம்முதலுண்டு; அடிக்கடி உனக்குச் சிரமங்கொடாமல் ருத்ராதிதேவர்களை அடுத்த இப்பிறவிநோயைக் கழித்துக்கொள்வோமென்று பார்த்தால் உன்னையொழியவேறொருவர்க்கும் பிறவிநோயின் மருந்தை அறிவதற்குரிய வல்லமையில்லை; அதனை அறியுமவன் நீயேயாகையால், அந்நோயைநீக்கி என்னை உன் கோயில்வாசலைக் காக்கவல்ல அடியவனாக அமைத்தருளவேணும்” என்று பிரார்த்திக்கிறபடியாய்ச் செல்லுகிறது, இப்பாசரம்.

எருது + கொடி, எருத்துக்கொடி. அறிவாரும் என்றவிடத்து, உம்மை இசைநிறை யென்னலாம். அன்றி, மருந்து தரவல்லாரில்லாமையே யன்றி அறியவல்லாரும் இல்லை யென்றவாறுமாம். மருத்துவன் - வைத்தியன்; இங்கு ஆசாரியன் என்பது உள்நுறை. “செரு-உஜிரா-தொ-விராஸி-வாவஸு-கதி-ண-” கெஸவ-வெஷு-லாலாஷு-டி-வ-பூ-யிரிவ நஸு-கி-” என்பது அறியற்பாலது. எம்பெருமான் மருந்துமாவன், மருத்துவனுமாவன்; “மரு-தும் பொருளு மமுதமுந்தானே” “அறிந்தனர்கோய்கள றுக்கும் மருந்தே” “மருந்தேநங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கென்று, பெருந்தேவர் குழாங்கள் பித-றும் பிரான்” “அருமருந்தாவதறியாப்” என்ற அருளிச் செயல்களை அறிக உலகத்தில் கோய்க்கு மருந்து வேறு, வைத்தியன்வேறு; அடியாருடைய பிறவி கோய்க்கு மருந்தும் மருத்துவனும் எம்பெருமா நெருவனேயாவான் அன்றியும், அம்மருந்து பலகால் கொள்ளப்படவேணும்; வேறுவகை மரு-துகளின் ஸம்பந்தத்தையும் அது ஸஹிக்குமீ; பலன் கொடுப்பதில் ஸந்தேஹ மும் அதற்குண்டு; இம்மருந்து அங்ஙனன்றியே, ஸந்தேஹையம்; தன்னி-போன்ற வேறொருமருந்தையும் உடைத்தாகாதது; பலபாதாந்தில் தி-ந்-ணியதுமாம். அந்தமருந்துகள் மலைமேல் வளர்வதுபோல், இதுவும் (திரும-லிருஞ்சோலை) மலையில் வளருவதாம்.

[கேசியில் கடைப்புதப்பெய்.] “உன் கடைத்தலையிருந்து வாழ்ஞ் சோ-பர்” என்ற விடத்திற்கு உதாஹரணமாகக் காட்டப்பட்ட திருக்கண்ண ம-கையாண்டான் நிலைமையை அடியேனுக்கு அருள்செய்ய வேணுமென்றோ- “திருக்கண்ண மங்கையாண்டான், ஒருஸம்ஸாரி தன்வாசலைப் பற்றிக்கிடந்-தொருநாயை நலிந்தவனைவெட்டத் தானுங் குத்திக்கொண்டபடிபைக்கண்டு ஒரு தேஹாத்மபிரமாநியினனவு இதுவானால், பரமசேதநனை ஈச்வரன் ந-மை யமாதிகள் கையில் காட்டிக் கொடானென்று திருவாசலைப்பற்றிக் கிட-ந்தாரிறே” என்ற திருமலை வியாக்கியானம் காண்க. பெய் - முன்னி-யொருமை வினைமுற்று.

நெசாநொவுஷஷ்யஜொ நவப-நவெ-பா-நவெஷு-நவா வ-ந-ந-கொவிஜ-நொஸு ஸஸு-தி உஹாரொ-மஸு வெது-ளஷய-! ஸா-நி-வெஷு-பிணை! உண்பு-ஹ! வ-ந-ஜ-நூ-வ-நீயா-ப-ப-ய-ஷ-ந-ந-ந-வ-வ-ந-க-ந-ந-ஹ-ரெ! ஸ்ரீ காநநா டி-பு-ஹொ !!

அக்கரை யென்னு மனத்தக் கடவு ளமுத்தியுன் பேரருளால்
இக்கரை யேறி யினைத்திருந் தேனையுந் சேலென்று கைகவியாய்
சக்கர முந்தடக் கைகளும் கண்களும் பீதக வாயையொடும்
செக்கர் கிறத்துச் சிவப்புடையாய் திருமா லிருஞ்சோலை யெந்தாய். (6

சக்கரமும் - திருவாழியாழ்வானும்
தட கைகளும் - பெரிய திருக்கைகளும்
கண்களும் - திருக்கண்களும்
பீதகஜூடையொடும் - திருப்பீதாம்பரமும்
செக்கர் நிறத்து (செவ்வாணத்தின் நிற
சிவப்பு உடையாய்) ம்போன்ற நிறத்தை
[யுடையவையாயிருக்கப்பெற்றவனே!
அக்கரைஎன்னும் - ஸம்ஸாரமென்ற
அனத்தம் கடலின் - அமர்த்தஸமுத்தரத்தி
[னுள்ளே
அமுந்தி - (மெடுநான்) அமுந்திக்கிடந்து

இளைத்திருந்து - (அதில்) வருத்தப்பட்டு
[க்கொண்டிருந்து

(பின்பு),

உன்பேர் அருளால் - உனதுபரமகிருபை
[யினால்
இக்கரை ஏறினேனை - இக்கரை யேறின
[அடியேனைக்குறித்து
அஞ்சேல் என்று] அபயப்ரதாரமுத்தரை
கை கவியாய்] யைக் காட்டியருள
[வேணும்.

குறிப்பு:— இளைத்திருந்தேனை என்றவிடத்துள்ள இரண்டனுருபைப் பிரித்து, ஏறி என்ற வினையெச்சத்தோடு கூட்டியுரைத்தோம். இருந்தபடியே அந்வயித்துப் பொருள்கொள்ளுதலு மொன்று. ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் ஆழ்ந்துகிடந்து அலமருகைக் கீடான அஜ்ஞாநத்தை நீக்கி ஞானத்தைப் பிறப்பித்தருளியவாறு போல, உன்திருவடி யோட்டைச் சேர்த்தியையும் பண்ணியருளவேணுமென்று வேண்டுகின்றார் இப்பாட்டால். அக்கரை என்று பாபத்துக்குப் பெயராதலால், கருவியாகு பெயரால் ஸம்ஸாரத்தை உணர்த்திற்று; [கருவியாகு பெயராவது-காரணத்தின் பெயர் காரியத்துக்கு ஆகுவது; இங்கு, காரணம் பாபம்; காரியம் - ஸம்ஸாரம்.] அனத்தம்-அபாயம்; சுநய-மென்னும் வடசொல் திரிந்தது. “ஸம்ஸாரஸாமரம் வொரநீநனஞ்ஞெஸாஜநு” என்பதனாலும் இஸ்ஸம்ஸாரத்தின் கொடுமையை அறிக. இக்கரையேறி-அப்பிறவிச் கடலினின்றும் வெளிப்பட்டு என்றவாறு. ஆவாராரர் துணையென்று அலைநீர்க்கடலுளமுந்தும் நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள் நின்று துளங்கி அடியேன் உனது நிர்ஹேதுக கிருபையினால் அக்கடலைக் கடந்தேனாகிலும், நலமந்தமில்லாதார் நாடாகிய பரமபதத்தைச் சிக்கனப் பிடித்தாலன்றி என்அச்சம் தீராதாகையால், ‘ஸ்வதந்திரனை ஈச்வரன் மீண்டும் நம்மை ஸம்ஸாரக்கடலில் தள்ளினாற் செய்வதென்?’ என்று மிகவும்பயப்படாநின்றேனாகையால், இவ்வச்சந் தீரும்படி அபயப்ரதாரம் பண்ணியருள வேணுமென்றவாறு. இதனால், ஸம்ஸாரத்தை என்றும், ஸம்ஸாராதுத்தீர்ணத்தை என்றும், பரமபதப்ராப்தித்தை பென்றும் மூன்று தகைகள் உண்டென்பதும், அவற்றுள் இப்போது ஆழ்வார்க்குள்ள தகை மத்யமதகையென்றும் அபறுவிக்கப்பட்டதாகும்.

உன்பேரருளால் என்றவிடத்து, “கூடுவிவஸாணம் பூராவுகிஷ்ணாங்கி ஜீவதி” என்பது அதுஸந்திக்கத்தகும். [அஞ்சேலென்று கைக்கவியாய்] “ஹம்-தூவவ-வாவெவெஜா ஜோக்ஷயிஷ்ணாஜி ஜாஸ-ஹி” என்று அர்ஜுநனை நோக்கி அருளிச் செய்தபடி அடியேனையும்நோக்கி அருளவேணுமென்கிருரெனக் கொள்க. “ஹஜாயா: கியாயாயா வெளந: வ-நுகிவாரிகா, லாலுஜாஹய-ஹி-பூராவுகிஷ்ணாஜி” என்று பரதன் கூறிய

அபயமுதராலக்ஷணச் சீலாகத்தில், “விஷ்ணுதொய்ய-க்ஷரா-ம-வீ” என்றதனால், கைவிரல்கள் மேல்முகமாக விரிந்திருக்க வேண்டிவது அபயமுத்திரையின் இலக்கணமாகத் தெரிதலால், இங்குக் கைகவியாய் என்கிறவிதனை அதற்குச்சேர ஒருவாறு ஒளபசாரிகமாக நிர்வஹித்துக்கொள்ள வேணும்; அஞ்சே லென்று கைகவியாய்-அபயமுத்திரையைக் காட்டியருளாய் என்று இவ்வளவே திரண்டபொருள் கொள்வது ஏற்குமென்க; அன்றி வேறுவகை உண்டேல் உற்றுணர்க. (“வ்ருவதூடுவெய்வஹிவ்ருதிவெய்ய” என்ற நியாயத்தின்படி) அஞ்சேல் என்னும்போதைக்கு அச்சம் இன்றியமையாததாகையால், அவ்வச்சமாவது - “மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய் கொடுவென்றஞ்சி” “கொள்ளக்குறையாத இடம்பைக்குழியில் தள்ளிப்புகப் பெய்துகொடுவென்றதற்கஞ்சி” என்றிப்புடைகளிலே திருமங்கையாழ்வார்க்குப் பிறந்த அச்சம் போன்ற அச்சம் எனக்கொள்க.

[சக்கரமும் இத்தியாதி] செவ்வானம் போற் செந்திரமுடைய ஜ்யோதிஸ்சையுடையதான திருவாழியாழ்வானையும், (செந்தாமரை போல்) சிவந்த திருக்கை, திருக்கண்களையும், (இவற்றுக்கெல்லாம் நிறத்தைத்தரவல்ல) பீதாம்பரத்தையு முடையவனே! என வினித்தவாறு. (எ)

எத்தனை காலமு மெத்தனை யூழியு மின்றோடு நாநாயேன்றே
இத்தனை காலமும் போய்க்கிரிப் பட்டே னினியுன்னைப் போகலோட்டேன்
மைத்துனன் மார்களை வாழ்வித்து மாற்றலர் நூற்றுவ ரைக்கேத்தாய்
சித்தநின் பால தறிதியேன்றே திருமா லிருஞ்சோலை யெந்தாய். (அ)

மைத்துனன்மார்களை - பாண்டவர்களை
வாழ்வித்து - வாழ்ச்செய்து
மாற்றலர்நூற்று வரை - (அவர்களுக்குச்)
சத்திருக்களாகிய துரியோதனாதி
[யர் நூறுபேரையும்
கெடுத்தாய் - ஒழித்தருளினவனே!
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;
இன்றோடு நாளை } இன்றைக்கு, நாளைக்கு
என்றே } என்று சொல்லிக்கொ
[ண்டே
(கழித்தகாலம்)
எத்தனை காலமும் } எத்தனை காலமும் எத்
எத்தனை ஊழியும் } தனை கல்பங்களுமுண்
[டோ,

இத்தனை காலமும் - இத்தனை காலமுமு
[வதும்
போய் கிறிப்பட்டேன் - (எம்ஸூர, மா
கிற) யந்திரத்தில் அகப்பட்டுக்
[கொண்டிருத்தேன்;
இனி - அதிலின்றும் விடுபட்டு ஞானம்
[பெற்ற இன்று முதலாக
போகவிடுவது உண்டே - (உன்னை)வேறி
டத்திற்குப் போகலும்மதிக்க(என்
[னால்) முடியுமோ?
சித்தம் - (எனது) நெஞ்சானது
நின்பாலது - உன்நிறத்தில் ஈடுபட்டுள்ள
[மையை
அறிதி அன்றே - அறிகின்றாயன்றோ?

குறிப்பு:—இன்றைக்கென்றும், நாளைக்கென்றும், நேற்றைக்கென்றும்
இப்படி சொல்லிக்கொண்டு கழித்தகால முழுவதையும் பாழேபோக்கினேன்;
ஏதோ சிறிது ஸுக்ருதவிசேஷத்தினால் இன்று உன்னைப் பிடித்தேன்; இனி நீ
என்னை விட்டுப்பிறம்பு போகப் புக்கால், அதற்கு நான் எள்ளளவும் இசைய
மாட்டேன்; எனக்கு உன்நிறத்து இவ்வகை அபிநிவேசம் பிறக்கக்கூடாக,

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௫ - பத்து, ௩ - திரு துக்கச் சுழலை. ௪௦௬

என் நெஞ்சு உன்னைவிட்டு மற்றொன்றை நினைப்பதெயில்லை யென்னுமிடத்
தை ஸர்வஜ்ஞனான நீ அறியாநின்றாயன்றோ? என்கிறார். “பழுதே பல பசு
லும் போயின வென்றஞ்சி அழுதேன் அவரணை மேற் கண்டு தொழுதேன்”
என்ற பொய்கையார் பாசரம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

[இன்றொடு நாளையென்றே] ‘நேற்றுப்போனேன், இன்றுவந்தேன், நா
ளைக்குப் போகப் போகிறேன்’ என்றிப்படியவவஹரித்துக்கொண்டு சுழிக்
குந் காலத்திற்குக் கணக்கில்லாநே. “கிறியே மாயம்” என்ற நிகண்டின்
படி, கிறி என்ற சொல் மாயப்பொருளாதாகையால், ‘கிறிப்பட்டேன்’ என்ப
தற்கு, ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டேன் என்று உரைத்தது ஒக்கும்; ஸம்
ஸாரம் எம்பெருமானது மாயையரிதே. “ஐயாயாடினாதுயா” என்ற கீதை
காண்க.

மூன்றாமடி - ஸாபிப்ராயஸம்போதகம்; ஆச்சரிதர்களான பாண்டவர்
களை விட்டுப்பிரியாதிருந்து அவர்களை வாழ்வித்தவாறு போல அடியேனையும்
வாழ்வித்தருள வேணுமென்று வேண்டியவாறு. மாற்றவர்—கண்ணபிரான்
னக்கே சத்துருக்கள் என்றலுமாம்; “ஹிஷகூண் டொஹாதுவா” ஹிஷகூண் டொ
வஹாஜயெசு! வாணுவாநு ஹிஷகூலொஹாஜ 82புராணாஹி வாணுவா 83”
என்றானிதே கண்ணபிரான். நூற்றுவர்—தொகைக் குறிப்பு. அறிதி—முன்
னிலை யொருமையினை முற்று, அன்றே - அன்றே என்றபடி. ... (அ)

அன்று வயிற்றிற் கிடந்திருந்தே யடிமை செய்ய வுற்றிருப்பன்

இன்றுவந் திங்குன் னைக்கண்டே கோண்டே னினிப்போக விவேதுண்டே
சேன்றங்கு வாணனை யாயிரந் தோளுந் திருச்சக் கரமதஞல்

தேன்றித் திசைதிசை வீழ்ச்சேற்றும் திருமா லிருஞ்சோலை யெந்தாய் (க)

அங்கு—சோணித புரத்திற்கு

சென்று - எழுந்தருளி

வாணனை - பாணஸாரனுடைய

ஆயிரம் தோளும்—ஆயிரத்தோள்களுந்

திசை திசை - திக்குகள்தோறும்

தென்றி வீழ - சிதறிவீழும்படி

திருச் சக்கரம் அதனால்—சங்காயுதத்தினால்

செற்றாய்—நெருக்கியருளினவனே!

திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;

வயிற்றில் கிடந்திருந்து } கர்ப்பவாஸம்

அன்றே } பண்ணுகையா

[இத அன்றுமுதற்கொண்டே

அடிமை செய்யல்—(உனக்குச்) கைக்கரியம்

[பண்ணுவதில்

உற்றிருப்பன். அபிநிவேசிக்கொண்டிருந்த

[நான்

இன்று - இப்போது

இங்கு வந்து - இத்திருமாலிருஞ்சோலை

[மலையில் வந்து

உன்னை - (அனைவர்க்கும் எளியானை) உ

[ன்னை

கண்டு கொண்டேன் - ஸேவித்துக்கொண்ட

[டேன்;

இனி போக விடுவது உண்டே:—

குறிப்பு:—(பத்ரிஸம்ச்லேஷத்தில் வேண்டினபடி பாரித்துக்கொண்டிரு
ந்த பரமசாரி, பின்னை அவனைப் பெற்றால் ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப்
பிரியமாட்டாதாப்போல) அடியேன் கர்ப்பவாஸம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த
போதே உனக்குப்பணி செய்யவேணுமென்று பேரவாக்கொண்டிருந்து,
பிறந்தபின்பு நெடுநாள் ஸம்ஸாரத்தி லீடுபாட்டால் உன் அனுபவத்தை இழந்

திருந்து, விஷயார்த்தபானாய்க் கண்டவிடங்களிலுந் தட்டித்திரிந்துகொண்டு வரும்போது தைவவசமாக இன்று இத்திருமாலிருஞ் சோலையைக்கட்டி இங்கு உன்னைக் காணப்பெற்ற பின்பு இனிவிட்டுப் பிரியமாட்டே னென்கிறார். அடிமைசெய்யல் உற்றிருப்பன் - கைங்கரியமே புருஷார்த்தம் என்று துணிந்திருந்தேன் என்றபடி. 'அன்றே அடிமை செய்யலுற்றிருப்பன்' என்றதனால், இன்று அடிமைசெய்ய விரும்புவதில் ஸம்சயலேசமு மில்லை யென்பது போதரும். பின்னடிகளிற் குறித்தவரலாறு - கீழ் நான்காம் பத்து, மூன்றாந்திருமொழி, நான்காம் பாட்டினுரைபிற கூறப்பட்டுள்ளது.

சேன்றுல கங்குடைந் தாடுஞ்சேனைத் திருமா லிருஞ்சோ லைதன்னுள்
நின்ற பிரானடி மேலடிமைத் திறநேர் படவிண் ணப்பஞ்சேய்
பொன்றிகழ் மாடம் பொலிந்துதோன்றும் புதுவைக் கோன்விட்டு சித்தன்
ஒன்றினோ டோன்பதும் பாடவல்லா ருலக மளந்தான் தமரே. (க0)

உலகம் - உலகத்தா ரெல்லாரும்
சென்று (தங்கன்தங்க ளிருப்பிடத்தில் நி
[ன்றும்) போய்
குடைந்து - அவகாலித்த
ஆறும் - நீராடா நிற்கப்பெற்ற
சேனை - தீர்த்தங்கனையுடைய
திருமாலிருஞ்சோலை } திருமாலிருஞ்சோ
தன்னுள் } லைமலையில்
நின்ற பிரான் - எழுத்தருளியிருக்கிற எம்
[பெருமானுடைய
அடி மேல் - திருவடிகளில்
அடிமைத் திறம் - கைங்கரிய விஷயமாக
பொன்றிகழ்-ஸ்வரண்மயமாய் விளங்கா நி
மாடம் - மாடங்களினால் [ன்ற

பொலிந்து தோன்றும் - நிறைந்து விளங்
[காநின்ற
புதுவை-பூவிலிபுத்தூர்க்கு
கோன் - தலைவரான்
விட்டு சித்தன் - பெரியாழ்வார்
நேர்பட - பொருத்தும்படி
விண்ணப்பம் செய் - அருளிச்செய்த
ஒன்றினோடு ஒன்பதும் - இப்பத்துப்பாச
[ரங்கனையும்
பாட வல்லார் - பாடவல்லவர்கள்
உலகம் அளந்தான் } திரிவிக்கிரமாவதார
தமர் } செய்தருளின எம்
[பெருமானுக்குச்] சேஷபூதர்களா
[கப் பெறுவர்.

குறிப்பு:—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார் இப்பாட்டால். இத்திருமொழியில், “இனிப்போகவிவதண்டே” “இனிப்போகலொட்டேன்” “ஒளித்திடில் நின்றிருவாணைகண்டாய்” என்றிப்புடைகளிலே பல சொல்லித்தடுத்தபுது வளைப்பதாரிபுந்தது - ‘நமது கைங்கரியங்களை எம்பெருமான் உடனிருந்துகொள்ள வேணும்’ என்றவிரும்பத்தினாலாதலால், “அடிமைத்திறம்...விண்ணப்பஞ் செய்” எனப்பட்டது. தன்னடையே வருகைக்கும் நேர்பாடு என்று பெயராதலால், நேர்பட என்பதற்கு, தன்னடையே என்றும் பொருள் கொள்ளலாமென்பர்; ஆபாஸில்லாமலென்றபடி. “பொருட் ளொருக ளோமக” என்றாற்போல. “புதுவைக்கோன் விட்டுசித்தன் சொல்” என்றசிலர் ஒதுவர்; அப்போது, விண்ணப்பஞ்சேய் என்பது, விட்டுசித்தன் என்பதற்கு அடைமொழியாம். (க0)

அடி:— துக்க வளோத்து உணக்கு காதம் காலம் எடுத்து அச்சரை எத்தனை அன்று சென்று சென்னி.

மூன்றாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

நான்காந் திருமொழி,

சென்னியோங்கு.

அவதாரிகை.—சேதாரைத்திருத்துகைக்கும் திருந்தினுை அடிமை கொள்ளு கைக்கும் பரவ்யூஹவீபவாந்தர்யாம்யர்ச்சாவதாரங்களான இடங்களில் எழுந்தருளி யிராநின்ற எம்பெருமானுடைய ஸகல குணங்களும் இருட்டறையில் விளங்குப்போலே விளங்குவது ௩. கந்தருளின திருப்பதிகளிலாகையால், திருவேங்கடமலையில் எம்பெரு மான் எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பில் ஸௌசீல்ய ஸௌஸல்யாதி குணங்களையெல்லாம் விசதமாக அதுபவித்து, விரோதிகளில் அருசியையும் பேற்றில் ருசியையும் பெற்று, “அவாவற்று வீடுபெற்றருரு கூர்ச்சடகோபன்” என்ற நம்மாழ்வார் நிலைமையையும் ஒருவாறு பெற்றதாகக் கொண்டு பரமஸத்துஷ்டராயிருந்த ஆழ்வரைக்கண்டு எம் பெருமான் ‘இவர்க்குச் செய்யவேண்டிய காரியங்களை நாம் முற்றச்செய்து தலைக்கட்ட யில்லையே’ என்று பதற, அதனைக்கண்ட ஆழ்வார் ‘எம்பெருமானே! விரோதிகளெல் லாம் அடங்கக் கழிந்தன; அபேக்ஷிதாம்சங்களும் அடையப் பெறப்பட்டன; இனி நீ எனக்காகச் செய்யவேண்டுவது யாதொன்றுமில்லை யாகையால் இங்குந் பதற வேண்டா’ என்று கூறி, அப்பதற்றத்தைத் தவிர்க்கிறபடியாய்ச் செல்லுகிறது, இத் திருமொழி.

சேன்னியோங்குதண் திருவேங் கடமுடையாயுலகு

தன்னை வாழநின் றநம்பி தாமோத ராசதிரா

என்னையுமென் னுடைமையையுமுன் சக்கரப் பொறியோற் றிக்கொண்டு
நின்னரு ளேபுரிந் திருந்தே னினியென் திருக்குறிப்பே. (க)

சென்னி ஓங்கு - கொடு முடியானது (ஆ
காசத்தளவும்) உயர்ந்திருக்கப்பெ
[ற்ற

என்னையும் - எனது ஆத்துமாவிற்கும்
என் உடைமையையும் - என் உடைமை
[யான சரீரத்திற்கும்

தண் - குளிர்ந்த

திரு வேங்கடம் - திருவேங்கட மலையை

உடையாய் - (இருப்பிடமாக) உடையவ
[னே!

உண் - உன்னுடைய

சக்கரப் பொறி } ஸுதர்சனமும் வானு
ஒற்றிக்கொண்டு } டைய திருவிலச்சினை
[யை இடுவித்து

உலகு தன்னை - உலகத்தவர்களை

வாழ - வாழ்விப்பதற்காக

நின்ற - எழுந்தருளியிராநின்ற

நம்பி - (கல்யாண குணங்களால்) நிறைந்
[தவனே!

நின் - உன்னுடைய

அருளே - கருணையையே

புரிந்திருந்தேன் - (ஸ்வயம்ப்பாயோஜகமா

[க] விரும்பியிராநின்றேன்;

தாமோதரா - தாமோதரனே!

சதிரா - (அடியாருடைய குற்றத்தைக்
கண்ணெடுத்துப் பாராத) சதிரை

[புடையவனே!

இனி-இப்படியானபின்பு

திருக்குறிப்பு - திருவுள்ளக்கருத்து

என் - எதுவாயிருக்கின்றது?

குறிப்பு:—எம்பெருமானே! நெடுநாளாய் உன் திருத்தில் விழுதகைய விஷ
பாந்தரங்களை நச்சி அங்கு பிங்கும் அலைந்துநின்ற அடிபேனை; உனது திவ்ய

கல்பாண குணகணங்களைக்காட்டி வசப்படுத்திக்கொண்டு, ஆத்மாநீயங்க ளையெல்லாம் உனக்கே சேஷப்படுத்திவிட்டு உன் அருளையே புருஷார்த்தமா கப் பிரதிபத்திபண்ணிக்கொண்டிருக்கும்படியான நிலைமையையும் அடியே னுக்கு அமைத்தருளினாய்; இதனால் உன் அபேக்ஷிதமும் தலைக்கட்டிற்று, என் அபேக்ஷிதமும் தலைக்கட்டிற்று; இனிச் செய்வவேண்டுவ தொன்றில்லை; இன் னும் என்செய்யவேண்டுமென்று உன்திருவுள்ளத்தில் ஒடுகிறது என்று கேட்கிறபடி.

திருவேங்கடத்துக்குத் தண்மை—ஸம்ஸாரதாபங்களை ஆற்றவற்றாயிருக் கை, உடையாய்—உடையான் என்பதன் ஈறு திரிந்தவிளி. வாழ—பிறவி னையில் வந்த தன்வினை; சுஜஹ்-ஹிதணிநீ என்பர் வடநூலார். ‘உலகுத ன்னை’ என்பதை உருபுமயக்கமாகக் கொண்டால், உலகத்தவர்கள்வாழும்படி, சிற்ற நம்பி! என்று உரைக்கலாம். தாமோதரன்—* கண்ணிதான் சிறுத்தா ம்பினுற் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயதலால், அத்தாம்பின் தழும்பு திருவயிற்றில் தோன்றப்பெற்றவனென்றபடி. சதிர்—ருஜுவாயிருக்குந் தன் மை. கீழ் திருப்பல்லாண்டில், “தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ்திரு ச்சக்கரத்தின், கோயிற்பொறியாலே யொற்றண்டு நின்ற” என்றதை, இப் பாட்டில் மூன்றாமடியால் விவரிக்கிறார். ஆத்துமாவுக்குச் சக்கரப்பொறி யொற்றுகைபாவது—அந்நயாற்று சேஷத்வ ஐநூதத்தைப் பிறப்பிக்கை. அது பிறந்தமை தோற்றவிதே தோளுக்குத் திருவிஸ்சிணையிடுவது. ‘நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்’ என்றது—உபாயார்த்தரத்திலும் ருசிகுலையப் பெற்றேன் என்ற படி. ... (க)

பறவையேறு பரம்புரு டாகீ யென்னைக்கைக் கொண்டபின்
பிறவியேனுங் கடலும்வற் றிப்பெரும் பதமா கின்றதால் •
இறவுசெய்யும் பாவக் காடு தீக்கொளிஇ வேகின்றதால்
அறிவையென்னு மமுத வாறு தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டதே. (உ.)

பறவை ஏறு - பெரிய திருவடிமேல் ஏறு

[மவனான

பரம்புருடா . புருஷோத்தமனே !

கீ - (ஸ்வரகூகனான) கீ

என்னை - (வேறு கதியற்ற) என்னை

கைக்கொண்டபின் - ஆட்படுத்திக்கொண்ட

[ட பிறகு

பிறவி என்னும் } ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்
கடலும்: } [ரமும்

வற்றி - வரண்டுபோய் (அதனால்)

பெரும் பதம்? பெரிய தரம் பெற்றதாகி

ஆகின்றது }

[மது.

இறவு செய்யும் - (இவ்வாத்தாமாவை) மு

[டிக்கிற

பாவக் காடு - பாபஸமூஹமானது

தீக் கொளிஇ - செருப்புப்பட்டி

வேகின்றது - வெந்திட்டது;

அறிவை என்னும் - ஞானமாகிற

அமுத ஆறு - அம்ருதநதியானது

தலைப்பற்றி வாய்க் } மேன் மேலும் பெரு

கொண்டது } கிச் சொல்லாநின்ற

[து.

குறிப்பு:—கீழ்ப்பாட்டில், “இனியென் திருக்குறிப்பே” என்று—எனக் குச் செய்பவென்றவதெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டியானபின்பு இனிப்பதறு

வானென்? என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான், ‘ஆழ்வீர்! நீர் எல்லாம் பெற்றீரோ? உம்மை நெடுநாளாகப் பற்றிக்கிடக்கிற கருமங்கள் கிடக்கின்றனவே; பாரப்திக்கு உறுப்பான பரமபக்தி பிறக்கவில்லையே’ என்ன; இவையித்தனையும் தமக்குப் பிறந்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.—நீ பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கின பிறகு ஸம்ஸாரஸாகரமானது நீச்சேஷமாக வற்றிப்போனமையால், அடியேன் பெருத்தபாக்கியம் பண்ணினேனாகிறேன்; இஸ்ஸம்ஸாரத்துக்கு மூலமான பாபராசிகளும் தீயினிற்பட்ட தூசுபோல உருமாய்ப் தொழிந்தன; ஞானப்ரஸரத்திற்குப் பிரதிபந்தகங்களா யிருந்த இவையெல்லாம் இங்ஙனொழிந்தமையால் ஞானம் குறைவற்று வளரப்பெற்றது என்றவாறு.

எம்பெருமான் ஆழ்வாரைத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போவதாகப் பெரிய திருவடியின்மே லேறிக்கொண்டு வந்து தோன்றினனாதலால் “பறவையெறு பரம்புருடா” என விளிக்கின்றார். ‘பெரும்பதமாகின்றது’ என்பதற்கு முன், எனக்கு என வருவிக்கவேணும்; பெரியபதவியை யான் பெறாநின்றேன் என்றபடி. இன்றாவும்பிறவிக்கடலில் ஆழங்காற்பட்டுக் கிடந்தமையால் நிறைந்தபதவியிலிருந்த நான், இன்று அதனை வென்றமையால் உத்தமபதவியைச் சேர்ந்தேன் எனவிர்க்க.

ஆல் இரண்டும் மசிச்சிக்குறிப்பிடைச்சொல். தீக்கோளீஇ—தீக்கொண்டு; சொல்லிசையளபெடைம் பூஉத; “போயபிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும், தீயினில் தூசாகும்” என்ற திருப்பாவை இங்கு நினைத்தத்தக்கது. அறிவை என்ற சொல்லில், ஐ-சாரியை. இவ்விடத்தில் அறிவையென்று வரமபக்தியைச் சொல்லுகிறதென்பர். பிறவிக்கடலில் ஆழந்திருந்தநான், அதனை வென்று வெளிக்கிளம்பி நின்றால், ஞானமாகிற ஒரு அமுதவாறு வாயையும் தலையையும் அளாவிச்சென்று என்னை அழுக்கா நின்றது என்றொரு சமத்தாரப்பொருள், சொல்லயத்தாற் போதருமென்க. தலைப்பற்றி வாய்க்கொள்ளுதல்—மேல்மேல் வளர்ந்து பெருகிச் செல்லுதல். (உ)

எம்மனா வென்குல தேய்வமே யென்னுடை நாயகனே

நின்னுளே ஞாய்ப்பெற்ற நன்மையில் வுலகினி லார்பெறுவார்

நம்மன் போலவீழ்த் தழுக்குநாட் டிலுள்ள பாவமெல்லாம்

கம்மெனா தேகைவிட் டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே. (ங)

எம் மனா - எமக்குத்தலைவனே!

என் குலதெய்வமே - என் குடிக்குப் பர

[தேவதையானவனே!

என்னுடை நாயகனே - எனக்கு நாதனான

[வனே!

(அடியேன்)

நின்னுளேன் ஆய் - உன் அபிமானத்தில்

[ஒதுக்கினவனாய்

பெற்ற நன்மை - பெற்ற நன்மையை

இ உலகினில் - இந்த உலகத்தினுள்

ஆர்பெறுவார்-மற்று யார்தான் பெறுவர்?

கம்மன் போல - பூதப்ரேதபிசாசங்களைப்

போல் (உருத்தெரியாமல் ஒளிந்

[துவந்து]

வீழ்த்து அழுக்கும். *மேதள்ளி மேலே

[அழுக்காநின்முள்ள

நாட்டில் உள்ள பாவம் } உலகத்திலுள்ள
எல்லாம் } எல்லாருடைய

[பாவங்களும்

சம்மெனது - மூச்சுவிடவும் மாட்டாமல்

கைவிட்டு-ஸவாஸநமாக விட்டிட்டு

ஒடி - ஒடிப்போய்

துறுகள் - புதர்களில்

பாய்ந்தன - ஒளிந்துகொண்டன.

குறிப்பு:—கீழ் “பிறையென்னுங் கடலும் வற்றிப் பெரும்பதமாகின்றதால், இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளி இவையின்றதால்” என்று தம்முடைய விரோதிகள் ஒழிந்தமையையும் அபேகிதம் தலைக்கட்டினமையையும் அருளிச்செய்த ஆழ்வாசனோக்கி எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! நீரொருவர் மாத் திரம் பேறுபெற்றால் அது என்னதும்; உம்மோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் விரோதிகழிந்தாலன்றோ நீர் பேறு பெற்றீராவது” என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், “என் நாயனே! நான் உன்னுடைய பொருளாக வாய்ந்தபின்பு என்னைப்போல் நன்மைபெற்றுர் இவ்வுலகில் யாரோனுமுண்டோ? என்னுடைய விரோதிகள் கழிந்ததன்றி என்னோடு ஸம்பந்தம்பெற்றருடைய விரோதிகள் கழிந்தது மன்றி, இந்நாட்டிலுள்ளா ரனைவருடையவும் விரோதிகளுமன்றோ கழிந்தன; இதற்கு மேற்படவும் ஒருநன்மையுண்டோ?” என்பதாய்ச் செல்லுகிறது, இப்பாட்டு.

எம்மீது—எம் மன்னா; தொகுத்தல்; ‘மன்னன்’ என்ற சொல்லின் ஈறுதிரித்தனினி. “எம்மனையென் குலதெய்வமே” என்றும் ஒருபாடம்; அப்போது, எம் அனாய் எனப்பிரியும். அனாய்—அன்னை என்பதன்விளி; தொகுத்தல்; எனக்குத் தாய்போலப் பிரியமே நடத்துமவனே! என்றபடி.

குலதெய்வம்—வடமொழித்தொடர். ‘நம்மன்போல வீழ்த்தமுக்கும்’ என்று-பாவங்களின் கொடுமையைக் கூறியவாறு. “நாட்டுள பாவமெலாம்” (என்றும் பாடமுண்டென்பர். (“நமிஷிகுக்ஷி-தடிவலிவொகெ லஹஸ்ய, ஸொ பதயா வ்யபாயி” என்ற ஆசுவந்தாரருளிச்செயல் இங்கு அதுஸந்தேயம்.) [சம்மெனதே.] ‘கப் சிப், வாயைத்திறவாமல் ஒடிப்போய்கிட்டான்’ என்பதுபோல; போவது பிறர்க்குத் தெரியாதபடி போயினவென்க. [துறுகள் பாய்ந்தன.] “வானே மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, காணே ஒருங்கிறுந்து கண்டிலமால்—ஆனீன்ற, கன்றுயரத் தாமெறிந்து காயுதிர் தார் தாள் பணிந்தோம், வன்றுயரை யாவாமருங்கு” என்றார் நம்மாழ்வார். “இவ்விடத்தில், துறு என்கிறது ஸம்ஸாரிகளை” என்றருளிச் செய்வாரம் திருக்கோட்டியூர் நம்பி. துறென்று செடியாய், கிணைட்டுக்கிடக்கிற ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லக்கடவதிறே. “முற்றகிம் முவுலகும் பெருந்நுராய்த்துற்றிற் புக்கு” என்ற திருவாய்மொழி காண்க. ... (ந)

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௫ - பத்து, ச - திரு - சேன்னியோங்கு, சகடு

கடல்கடைந் தழுதங் கொண்டு கலசத்தை நிறைத்தாப்போல்

உடலு ருசீவாய் திறந்து மடுத்துன்னே நிறைத்துக்கொண்டேன்

கோமேம சேயுங்கூற் றமுமென்கோ லாடி குறுகப்பெறு

தடவரைத் தோட்சக் கரபாணீ சார்ங்கலிற் சேவகனே.

(சு)

தட வரை-பெரிய மலைபோன்ற

தோள் - தோள்களை யுடையவனும

சக்கரபாணி-திருவாழி யாழ்வானைத் த

[கங்கையுடையனு மானவனே!

சார்ங்கம் வில் - சார்ங்கத்தை வில்லாகக்

[கொண்ட

சேவகனே - வீரனே!,-

கடல்-திருப்பார் கடலை [கடைந்து

கடைந்து - (மந்தர மலையாகிற மத்தினால்)

அமுதம் கொண்டு - (அக்கடலினின்றும்)

[அம்ருதத்தை யெடுத்து

கலசத்தை - கலசத்தில்

நிறைத்த ஆ போல்-(நீ)நிறைத்ததுபோல

(அடியேன்)

உடல் உருகி-உடல் உருகப்பெற்று

வாய்திறந்து-வாயைத் திறந்துகொண்டு

உன்னை - (ஆராவமுதாகிய) உன்னை

மடுத்து நிறைத்துக்) உட்கொண்டு தேக்கி

கொண்டேன்) க்கொண்டேன்;

(இனி),

கோமேம செய்யும்-கொடிய தண்டங்களை

[நடத்துமவனான

கூற்றமும் - யமனும் [லுமிடங்களில்

என் கோல் ஆடி-எனது செங்கோல்செல்

குறுகப் பெறு-அணுகவல்லவனல்லன்.

குறிப்பு:-முன்னொருகாலத்தில் (இவ்வண்டகோளத்திற்கு அப்புறத்தி லுள்ள) விஷ்ணுலோகத்துச்சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்துபாடி அவளால் ஒரு பூமலை பிரஸாதிக்கப்பெற்ற ஒரு வித்யாதரமகள் மகிழ்ச்சியோடு அம் மாலையைத் தன் கைவினையில் தரித்துக்கொண்டு பிரமலோகவழியாய் மீண்டு வுருகையில், துர்வாசமாமுனி எதிர்ப்பட்டு அவனை வணங்கித் துதிக்க, அவ் விஞ்சை மங்கை அம்மாலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள்; அதன்பெ ருமையை உணர்ந்து அதனைச்சிரமேற்கொண்ட அம்முனிவன் ஆரந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது, அங்கு வெகு உல்லாசமாக ஐரா வதயானையின்மேற் பவனிவந்து கொண்டிருந்த இந்திரனைக்கண்டு அவனுக்கு அம்மாலையைக் கைநீட்டிக்கொடுக்க, அவன் அதனை அங்குசத்தால் வாங்கி அந்தயானையின் பிடரியின்மேல் வைத்தவளையில், அம்மதவிலங்கு அதனைத் துதிக்கையார் பிடித்து இழுத்துக்கீழெறிந்து காலால்மிதித்துத் துவைத்தது; அது கண்டுமுனிவன் கடுங்கோபங்கொண்டு இந்திரனை நோக்கி, 'இவ்வாறு செல்வச் சொருக்குற்ற நினது ஐகவரியமெல்லாம் கடலில் ஒளிந்துவிடக்கட வன்' என்றுசபிக்க, உடனே தேவர்களெல்லாம் யாவும் ஒழிந்தன; ஒழியவே அசுரர்வந்து பொருது அமரரை வெல்லாராயினர்; பின்பு இந்திரன் தேவர் களோடு திருமலைச் சரணமடைந்து, அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளை யிட்டபடி, அசுரர்களையும் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டி, வாசுகியென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடைசிறுகப்பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடை யலாயினர்; அப்போது அக்கடலினின்றும் அமுதம் பிறந்ததென்ற வாலாற் றை நினைக்க.

அப்படி கடலைக்கடைந்தெடுத்த அமுதத்தைக் கலசத்தினுள் நிறைத்த வரறுபோல, உன்னை நான் என்னுள்ளே நிறைத்துக்கொண்டேன் என்கிறார் முன்னடிகளால். னம்ஸாரமாகியகடலினுள் ஈச்வரானுகிற அமுதத்தைத்தேர்ந்தெடுத்து ஆத்மாவாகிற கலசத்தில் ஆழ்வார் நிறைத்துக்கொண்டனரென்க. கலசம்—தற்சமவடசொல்; பாத்திரமென்று பொருள். நிறைத்தாப்போல் = நிறைத்த, ஆ, போல், எனப்பிரியும்; ஆறு என்றசொல், ஆ எனக்குறைந்தாகிடக்கிறது; ஆறு—பிரகாரம். நிறைத்த + ஆ, நிறைத்தவா எனச்சந்தியாகவேண்டுமிடத்து, அங்கனாகாதது, தொகுத்தல் விகாரம். இனி, “நிறைத்தாற் போல்” என்ற பாடமும் கொள்ளத்தக்கதே; நிறைத்தால் போல் எனப்பிரிக்க.

[உடலுருகி இத்யாதி.] பகவதறுபவாதீசயத்தினால் ஆத்துமா வெள்ளக் கேடு படாமைக்காக இட்ட கரைபோன்ற சரீரமும் உருகப்பெற்றது எனவே, இவ்வாழ்வார்க்குப் பகவத்விஷயத்தினுள்ள அவகாலம் அற்புதமென்பது போதரும், “நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சு இடிந்து உகும்” என்று உருவற்ற நெஞ்சே உருகுறதென்றால் உடலுருகச் சொல்லவேணுமோ? “ஆராவமுதே! அடியேனுடலம் நிற்பாலன்பாயே, நீராயலைந்து கரையவுருக்குகின்ற நெமோலே!” என்ற திருவாய்மொழியையும் காண்க.

‘உடலும் நெஞ்சுமுருகப் பெற்றதாலே, பின்னை இவ்வமுதத்தைத்தேக்கிக்கொள்வது எவ்வனே?’ என்று நஞ்சியர் பட்டரைக்கேட்க; ‘விட்டுடுத்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்’ என்பராதலால், அவ்வமுதம் வியாபித்த விடமெங்கும் திருவுள்ளம் வியாபிக்குமெனக் கொள்ளீர்” என்று பட்டர் அருளிச் செய்தனராம்.

[கோமைமே செய்யும் இத்தியாதி.] கீழ்ப்பாட்டில், “என்னுடைய பாவங்கள் கழிந்தவளவேயன்றி, நாட்டிலுள்ளா ரெல்லாருடைய பாவங்களும் கழிர்கன என்றார்; இதில், ‘என்னுடைய ஆணை செல்லுமிடங்களில் யமனுங்கட அணுக வல்லவனல்லன்’ என்கிறார். ‘கூற்றமும்...குறுகப்பெறுது’ என்ன லேபுண்டியிருக்க, அங்ஙனம் கூறுது ‘குறுகப் பெறு’ எனக்கூறியது பொருநதுமோ? எனின்; ‘குறுகப்பெறுது’ என்பதன் கடைக்குறையாகக் கொள்க; ‘கூற்றமுஞ் சாரா’ என்ற விடத்திற்போல. (குறுகப் பெறு - பலவின்பாலெ கிர்மறைவினைமுற்று. [வஹுவஹநகியாவடிம்] கூற்றம்-உடலையு முறியையும் வேறு கூறுக்குபவனென்று காணப் பெயராம். கோலாடி - ஆற்குரு செல்லுமிடம். கோல் - செங்கோல். (ச)

§ பெரியாழ்வார்க்கு விட்டுடுத்தன் என்று திருநாமம்; அதன்பொருள் - ‘விஷ்ணுவை நெஞ்சிற்கொண்டின் னவர்’ என்பது; விஷ்ணு என்ற திருநாமத்திற்கு ‘வியாபின்’ என்று பொருள். வியாபகணை எம்பெருமானைத் தன்னிடத்து அமைத்துக் கொள்ளவேண்டிய இவரது திருவுள்ளமும் அவ்வெம்பெருமானுடைய விரிவுக்கு ஏற்பிரியும் என்பது ஸமாதாந தாத்பரியம்.

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௫ - பத்து, ௪-திரு-சேன்னியோங்கு. ௪௧௯

பொன்னைக்கொண் ணரைகல் மீதே நிறமெழ வுரைத்தாற்போல்
உன்னைக்கொண் டென்னு வகம்பால் மாற்றின்றி யுரைத்துக்கொண்டேன்
உன்னைக்கொண் டென்னுள் வைத்தே னென்னையு முன்னிலிட்டேன்
என்னப்பா வென்னிரு டகேசா வென்னுயிர் காவலனே. (௫)

என் அப்பா-எனக்குத் தந்தையானவனே!
என் இருடகேசா - எனது இந்திரியங்களை
(உன் வசப்படடொழுமும்படி)சிய
[மிக்க வல்லவனே!

என் உயிர் - என் ஆத்மாவை
காவலனே - (அந்யசேஷ மாகாபடி) கா
[க்கவல்லவனே!

பொன்னை-ஸ்வரணத்தை
நிறம் எழ - நிறமறிய [-நிறத்தைப் பரீக்ஷி
[ப்பதற்காக]

உரைகல் மீது } உரைகல்லில் இட்டு
கொண்டு }
உரைத்தால் போல் - உரைப்பது போல

உன்னை - (பரமபோக்யனான) உன்னை
என் நா அதம் பால் } என் நாவிலுட்கொ
கொண்டு } ண்டு

மாற்று இன்றி - மாற்று அழியும்படி
உரைத்துக் கொண்டேன்-உரைத்துக்கொ
[ண்டேன்.

உன்னை - (யோகிக்கும் அரியனான) உன்
[னை

என்னுள் - என் நெஞ்சினுள்
கொண்டு வைத்தேன் - அமைத்தேன்;
என்னையும்-(நீசனான) அடியேனையும்
உன்னில் இட்டேன் - உனக்குச் சேஷப்ப
[டுத்தேனே.

குறிப்பு:—கீழ்ப்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு அம்ருதத்ருஷ்டாரந்தங் கூறினர்; இப்பாட்டில் ஸ்வரணத்ருஷ்டாரந்தங் கூறுகின்றனர். உலகத்தில் பொன்னைப்பரீக்ஷிக்க விரும்பும்வர்கள்,அதனை உரைகல்லில் இட்டுஉரைத்துப் பார்ப்பார்கள்; அதுபோல், பொன்போன்ற உன்னை, அற்பசாங்களில் மண்டின என் நாக்காகிற உரைகல்லில் இட்டு உரைத்தேன்; நல்ல பெரினனைக் கெட்ட கல்லிலிட்டுரைத்தால் அப்பொன்னினுடைய மாற்றுக்குறைவது போல், நீ என்றன் சமூக்கு நாக்கிலிட்டுரைக்கப்பட்டமையால் மாற்று அழியப்பெற்றாய் என்பது, முன்னடிகளின் கருத்து. உரைகல்—உரைத்துப் பார்ப்பதற்கு உரிய இடமாகிய கல்; மிகவுஷாவலு மென்பர். நிறமெழ—நிறமறிவதற்காக, என்றேபொருளாகும்; 'நிறமுண்டாம்படி' என்பது பொருளன்று; பொல்லாப்பொன்னை உரைகல்லிலே உரைத்த மாத்திரத்தினால் அதற்கு நல்ல நிறமுண்டாகமாட்டாதே; உள்ளமற்றேயன்றோ காணப்படுவது. நல்லபொன்னையும் பொல்லாப் பொன்னையும் உரைகல்லில் நிறம்பார்க்கவிறே உரைப்பது. ஆகலால், நிறமெழ என்பதற்கு, 'நிறமறியும்படி' என்றே பொருள்கொள்க. "உன்னை—வேதங்களாகிற உரைகல்லிலே உரைத்தாலும்,நிறமுயர்கோலமும்'என்கிறபடியே அவ்வருகான உன்னை" என்பதுஆன்றோர் வியாக்கியானம். 'உன்னைக்கொண்டு' இத்தியாதி இரண்டாமடி நைச்சியாநுஸந்தாநம். ஒருவராலும் துதிக்கவொண்ணாத விஷயத்தை ஒருவன் துதிக்கத் தொடங்குவது-அவ்விஷயத்தைத் தூஷிப்பதுபோலாகுமேயன்றி; பூஷிப்பதாக மாட்டாதானமைபற்றி, மாற்றின்றி என்கிறார். இங்கு, இன்றி என்பதற்கு-'இல்லாமற்போம்படி' எனப்பொருள் கொள்ளவேணும். "மாற்றின்றி உரைத்துக்கொண்டேன்—மாற்றழியும்படி பேசிக்கொடு நின்றேன்,

நல்லபொண்ணை நல்லகல்லிலே உரைத்தாலிறேமாற்று அறிவலாவது; தாமஸ் லாத கல்லிலே உரைப்பாரைப்போலே, உன்னை என்றாக்காலே தூஷித்தேன்; பொன் என்கிறது-சச்வாரினை; கல் என்கிறது-நாக்கை” என்ற வியாக்கியான வாக்கியம் கரணத்தக்கது.

[illegible]

இப்படி அருளிச்செய்த ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான், “ஆழ்வா! இன்றளவும் நான் உமக்குச் செய்துவந்த நன்றிகளுக்கு ஓரளவில்லை; ‘நெய்க் குடத்தைப் பற்றி’ என்ற திருமொழியில் அந்நன்றிகளை நீர்தாமே பரக்கப் பேசியிருக்கிறீர்; இப்படி நான் உம்மைப் பரமபாவநராக்கி யிருக்கச்செய்தேயும், உம்மைநீர் மிகவும் அசுத்தநராகப்பயித்து, என்னை நாயிற்கொண்டு துஷித்த கிட்டதாகப் பேசுகிறீரே, இஃது என்ன கொடுமை! உமக்கு மேற்பட்ட நன்றி கெட்டார் இவ்வுலகில் இல்லைகாணும்” என்ன; அது

பேரியும்வார்திருமொழி - ௫ - பத்து, ச-திரு-சேன்னியோங்கு. ௪௧௧

கேட்ட ஆழ்வார் மிகவும் ஆஞ்சி அவ்வெம்பெருமான் திருவடிகளில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறார், பின்னடிகளால்; “நன்றாக, நானுண்ண யன்றி யிலேன் கண்டாய் நாரணனே!, நீயென்னை யன்றியிலே” என்றும்போல நாராயண சப்தார்த்தம் பின்னடிகளில் விவரிக்கப் பட்டதாகுமென்று ஞானப் பிரான் பணிக்கும். (௫)

உன்னுடைய வலிக்கீ ரமமொன் றெழியா மலெல்லாம்
என்னுடைய நெஞ்ச கம்பால் சுவர்வழி யெழுதிக்கொண்டேன்
மன்னடங் கமழ வலங்கைக் கொண்ட விராமநம்பி
என்னிடை வந்தேம் பெருமா னினியெங்குப் போகின்றதே. (௬)

மன் - (துஷ்ட) கூத்திரியர்கள்
அடங்க - அழியும்படி
மழு - மழு என்னும் ஆயுதத்தை
வலங் கை கொண்ட - வலக்கையில் ஏந்தி
[யிராநின்றான்
இராமன் - பரசுராமனாய்த் திருவவதரித்த
நம்பி - குணபூர்த்தியையுடையவனே!
உன்னுடைய - உன்னுடைய
விக்கிரமம் - வீரச் செயல்களில்
ஒன்று ஒழியாமல் - ஒன்று தப்பாமல்
எல்லாம் - எல்லாவற்றையும்

என்னுடைய - என்னுடைய
நெஞ்சகம் பால் - நெஞ்சினுள்ளே
சுவர்வழி எழுதித் } சுவரில் சித்திரமெழு
கொண்டேன் } துவதுபோல எழுதித்
கொண்டேன்;
எம் பெருமான் - எமக்குத் தலைவனே!
என்னிடை வந்து - என்பக்கலில் எழுந்
[தருளி
இனி - இனிமேல்
போகின்றதி - போவதானதி
எங்கு - வேறு எவ்விடத்தைக்குறித்தி?

குறிப்பு:—தீழ்ப்பாட்டில், “உண்ணக்கொண் டென்னுள் வைத்தேன்” என்றார்; இப்பாட்டில், வைத்த பரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார். முதற் பாட்டில் “மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணு” என்று தொடங்கினமையால், அந்த மல்லவதம் முதலிய சிறுச்சேவகங்களை யெல்லாம் என்னெஞ்சில் நன்கு அமைத்தேன் என்கிற ரென்க. “உன்னுடைய விக்கிரமம் எல்லாம்” என்னுமளவே போதுமாயிருக்க, “ஒன்றெழியாமல்” என்று விசேஷித்துக் கூறினமைக்குக் கருத்து என்னெனில்; வியாஸர், வான்மீகமுதலிய முனிவர்கட்கும் விஷயமாகாத விக்கிரமங்கள் தாக்கு விஷயமான படியைக் குறித்தவராய்; கீழ் இரண்டாம் பத்தில் ஏழார்திருமொழியில் “சீமாலிகனவனோடு தோழி மைக்கொள்ளவும் வல்லாய், சாமாறவனை நீ யெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலை கொண்டாய்” என்றருளிச்செய்த விருத்தாந்தமும், மூன்றாம் பத்தில் பத்தார்திருமொழியில், “எல்லியம் போகினி திருத்தலிருத்ததோரிட வகையில், மல்லிகை மாமலை கொண்டங்கார்த்தது மோரடையாளம்” என்றருளிச்செய்த விருத்தாந்தமும் மற்ற முனிவர்கட்கன்றி இவ்வாழ்வார் ஒருவர்தமக்கே ஞானவிஷயமாயினவாறு காண்க.

விக்கிரமம்—விஷ்ணு என்ற வடசொற்றிரிபு. [சுவர் வழி எழுதிக்கொண்டேன்] சுவரில் சித்திரமெழுதினால் அது கண்ணுக்குத் தோற்றுவது போல, உன் விக்கிரமங்களாகிற சித்திரங்களை எனது நெஞ்சென்னுஞ் சுவ

சில் அமைத்து விளக்கிக்கொண்டே நென்றபடி. ஆழ்வார் எம்பெருமானால்
* மயர்வற மதிரலமருளப் பெற்றமையால், அவனுடைய விக்கிரமங்களைத்
தையும் குறைபறக்கண்டு அதுபவித்தன ரென்றுணர்க.

“மன் நடுங்க” என்றும் ஒதுவர். எம்பெருமானே! நீ பரகராமனாயவ
தரித்தபோது “இருபத்தோர் காலாசுகளைகட்ட, வென்றி நீண்மழுவா” என்
றபடி கூத்தரியகுலமடங்கலும் பாழ்பட்ட வாறுபோல, உனது விக்கிரமங்
களை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்ற என்னுடைய ஊழ்வினைகளடங்கலும் பாழ்த்
துப்போயின என்பது மூன்றாமடியின் உட்கருத்து. ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில்
குடியிருந்து நாம் செய்யவேண்டிய காரியம் செய்து தலைக்கட்டினமையால்
இனி இங்கு நின்றும் பெயர்ந்து செல்வோம் என்று எம்பெருமான் கருதிய
தாகக்கொண்டு, அங்ஙனம் போகவொண்ணாதென்று வளைத்துத் தடுக்கிறார்,
நான்காமடியால். “மன்னஞ்ச வாயிரந்தோள் மழுவின்னுணித்த மைந்தர,
என்னெஞ்சத் துள்ளிருந்து இங்கினிப்போய்ப் பிறரொருவர், வன்னெஞ்சம்
புக்கிருக்க வொட்டேன் வளைத்துவைத்தேன்” என்று தடுத்தாரிறே திருமங்
கையாழ்வாரும். போகின்றது—தொழிற் பெயர். “ஆக, இப்பாட்டால், அவன்
வந்து புருந்த பரகாரத்தையும், அவன் போனால் தாம் முடியும்படியான
அவஸ்த்தை பிறந்தபடியையும், அவனுக்குப் போக்கின்றிக்கே நிற்கிற நிலை
பையும், நிர்ஹேதுகமாக விஷயிகரித்த பரகாரத்தையுஞ் சொல்லுகிறது”
என்ற விபாக்கியானவாக்கிய மறியத்தக்கது. (அ)

பருப்பந்த துக்கயல் பொறித்த பாண்டியர் குலபதிபோல்
திருப்போலிந்தசே வடியென் சென்னியின் மேற்பொறித்தாய்
மருப்பொசித் தாய்மல் லடர்த்தா யென்றென்றுன் வாசகமே
உருப்போலிந்தநாலி னேனை யுனக்குரித் தாக்கினையே. (எ)

பருப்பந்த - மஹாமேருபர்வதத்தில்
கயல் - (தனது) மகாகேதுவை
பொறித்த - எட்டின
பாண்டியர் குலபதி } பாண்டிய வம்சத்து
போல் } அரசனைப்போல்,
திரு பொலிந்த - அழகு விளங்காநின்று
[ன்ன
சே அடி - செந்தாமரைமலர்போன்ற திரு
[வடிகளை
என் சென்னியின் } என் தலையின்மீது
மேல் }
பொறித்தாய் என்று - நாட்டியருளினவா
[னே! என்றும்,

மருப்பு ஒளித்தாய் } (சுவலயா பீடத்தின்)
என்று } கொம்பை முறித்தவ
[னே! என்றும்,
மல் - மல்லரை
அடர்த்தாய் என்று - நிரவரித்தவனே! எ
[ன்றும் (இவ்வாறான)
உன் வாசகம் - உனது செயல்களுக்கு வா
சகமான திருநாமங்களின் அது
[ஸந்தாகத்தினால்
உரு பொலிந்த } தழும்பேறின நாகையு
நாலினேனை } [டைய அடியேனை
உனக்கு - உனக்கு
உரித்த ஆக்கினையே - அநயார்ஹசேஷ
[னாக ஆக்கிக்கொண்டாயே.

பேரியாழ்வார்திருமொழி - ௫ - பத்து, ௪-திரு-சென்னியோங்கு. ௪௨௧

குறிப்பு:—கீழ்ப்பாட்டில், “உன்னுடைய விக்கிரமமொன் றெழியாம லெல்லாம், என்னுடைய நெஞ்சகம்பால் சுவர்வழி யெழுதிக்கொண்டேன்” என்றது எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக கருணையினால் என்பதை இப்பாட் டாலருளிச் செய்கிறார். பரமபதத்தை இருப்பிடமாகவுடைய எம்பெருமான் அங்கு நின்றும் இவர்பக்கலிலே வருமளவு முண்டான பாவக்காடுகளைப் பாழாக்கியும், விரோதிகளைப் போக்கியும், இவருடைய சென்னித்திடரில் பாத விலச்சினை வைத்தருளினமைக்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார். முதலடியில், பாண்டியகுலத்துத் தலைவனுயிருந்த ஒரு அரசன் தனது நாட்டில் நின்றும் மஹாமேருகிரியளவும் வழியிலுள்ள காடுகளைக்களைத்து, பகைவர்களைப் பாற்றி, தனக்கும் தனது பரிஜநங்களுக்கும் நடை எளிதாம்படி பெருவழி யாக்கிக்கொண்டு சென்று, தனது வெற்றி தோற்றம்படி அம்மேருகிரியின் சிகரத்தில் தனது மகரகேதுவை நாட்டிப்போயின னென்ற வரலாறு அறிக. பாண்டியர் குலபதி கயல்பொறித்த இடமாகிய பருப்பதத்தை இங்கு உவமை கூறியதனால், பெறுதற்கரிய இப்பேற்றைப் பெறுதற்காகத் தாம் ஒரு முயற் சியும் செய்திலர் என்பது போதரும். பருப்பதம்—வவ-தம்; ஊவ-ஸீ என்றவடசொல், உருப்பதி எனத்திரிவ தொக்கும். கயல்—மீன்; இது, மன் மதனுக்குக் கேதுவானதுபோல, பாண்டியர் குலபதிக்கும் கேதுவாயிருந்த தென்க. சே அடி—ருஜுவான திருவடி. என்றமாம்; செம்மை + அடி, சேவடி. செம்மை—செந்நிறமுமாம்; ருஜுவாயிருக்குந் தன்மையுமாம். பொறித்தாய், ஓசித்தாய், அடர்த்தாய் என்றமூன்றும் விளி. மூன்றாமடியிறுதியில், ஏ-இசை நிறை. “உன்வாசகமேய் உருப்பொலிந்த நாவினேனை” என்றும் ஒதுவர்; உன் வாசகம் ஏய்—உன் விஷயமான தோத்திரங்களால் நிறைந்த என்றபடி. “உருப்பொலிந்த” என்று—எம்பெருமானைத் துதிப்பதனால் நாவுக்குப்பிறந்த புளப்பைக் கூறியவாறுமாம். “[உருப்பொலிந்த நாவினேனை] செவ்வாய்க் கிழமையை ‘மங்களவாரம்’ என்னுமாபோலே விபரீதலக்ஷணை; இதரவிஷயங் களிலேயிறே என் நாக்கு உருப்பொலிந்தது” என்பது ஆன்றோருரைவாக் கியம்.

பகவத் ஸந்நிதிகளில் ஸ்ரீசடகோபன் ஸாதிக்கும்போது இப்பாகரத் தை அதுஸந்திப்பது ஸம்பரதாயம். (எ)

அனந்தன்பா லுங்கரு டன்பாலு மைதுனோய் தாகவைத்தேன்
மன்னநனுள் ளேவந்து வைகி வாழச்சேய் தாயேம்பிரான்
நினைந்தேனுள் ளேநின்று நெக்குக் கண்க ளசும்பொழுத
நினைந்திருந் தேசிர மந்தீர்ந்தேன் நேமி நெடியவனே. (அ)

நேமி - திருவாழியாழ்வானையுடைய
நெடியவனே - ஸர்வாதிகனே!

எம் பிரான் - எனக்குப் பரமோபகாரகன
[னவனே!

அனந்தன் பாலம் - திருவனந்தாழ்வானி

[டத்திலும்

சுருடன் பாலம் - பெரிய திருவடியினிட
[த்திலும்

ஐது நொய்தாக } (அன்பை) மிகவும் அ
வைத்து } [ற்பமாகவைத்து
என் மனம் தன் உள்ளே - எனது ஹ்ரு

[தயத்தினுள்ளே

வந்து வைகி - வந்து பொருந்தி

வாழ்செய்தாய் - (என்னை) வாழ்வித்தரு

[எனினும்;

(இப்படி வாழ்வித்த உன்னை),

என் உன்னே - என் நெஞ்சில்

நினைந்து நின்று - அதுஸந்தித்துக்கொ

[ண்டு

நெக்கு : (அதனால்) நெஞ்சு சிதிலமாகப்

[பெற்று

கண்கள் அசம்பு } கண்களினின்றும் நீர்
ஒழுக } [பெருகும்படி

நினைந்து இருத்தே - (நீ செய்த நன்றிக

[னை] அதுஸந்தித்துக்கொண்டே

சிரமம் தீர்த்தேன் - இளைப்பாறப் பெற்

[மேன்.

குறிப்பு:—எம்பெருமான் தனது அந்தரங்க கிங்கரர்களான நித்யஸூரிக ளினைவரிடத்தும் அண்பைக்குறைத்து, அவ்வன்பு முழுவதையும் தம்மொரு வர் பக்கவில் அமைத்தருளின பரமோபகாரத்தைப் பேசுகின்றார், இப்பாட் டில், “சென்றாற் குடையாம்” என்றபடி பலவகைப் பணிவிடைகளையுஞ் செய்வவல்ல திருவனந்தாமுவானிடத்தும், உவந்தேறுகைக்குரிய பெரிய திரு வடியினிடத்துமே அன்பு குறைந்ததென்றால், மற்றையோரிடத்துக் குறை யுற்றது, கைமுதிக நியாயத்தாற் பெறலாகுமென்க. ஐது எனினும், நொய்து எனினும் அற்பமென்றே பொருள்; இங்கு ஒருபொருட்பன்மொழியாய், ‘மிகவும் அற்பமாக’ என்று பொருள்படும்.

இப்படி ‘வாழ்ச்செய்தாய் எம்பிரான்!’ என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி, எம் பெருமான், “ஆழ்வீர்! இன்று வாழ்ந்ததாகக் கூறுகின்ற நீர் நெடுநாளாக இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தில் தட்டித்திரிந்து அலமந்து மிகவும் இளைத்திரே” என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், “ஐயனே! உன்னை இன்று நெஞ்சார நினைத்து, பிறகு ‘நெஞ்சழியும்’ என்றபடி மகச்சுதையில்லாமும் பெற்று, கண்களும் நீர்மல் கப்பெற்று, பிறகு, இவ்வாறான பரிபாகங்கள் பிறக்கைக்கடியாக நீ செய்தரு ளின நன்றிகளை மறநம் பண்ணிக்கொண்டே ஸகலதாபங்களும் தவிரப் பெற் றேனாகையால், என் சிரமத்தைப்பற்றி உனக்குச் சிந்திக்கவேண்டிய கடமை யில்லை” என்கிறார், பின்னடிகளில். அகம்பு—கண்ணீர்; ‘கஸ்ய்வம்ஸு’ என்ற வடசொல்திரிபு. [கஸ்யு+கஸ்யு, கஸ்யு+கஸ்யு; கண்ணீர்.] சிரமம்—சூழி என்ற வடசொல் திரிபு. கையுந் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டபின்பும் இளைப்பாறக் கேட்கவேணுமோ என்பார் ‘நேமி நெடியவனே!’ என விகித் தின்றார். (அ)

பனிக்கட லிற் பள்ளி கோளைப் பழகவிட் டோடிவந்தேன்
மனக்கட லில்வாழ வல்ல மாய மனாளநம்பி
தனிக்கட லேதனிச் கடரே தனியுல கேயென்றேன்
ஊனக்கிட மாயிடுக் கவென்னை யுனக்குரித் தாக்கிணையே.

(க)

பனி - குளிர்த்த

கடலில் - திருப்பாற்கடலில்

பள்ளிகோளை - பள்ளிகொள்ளுதலை

பழகவிட்டு - மறந்துவிட்டு

ஒடி வந்தி - (அங்கு நின்று) ஒடி வந்து

என் - என்னுடைய

பேரியாழ்வார் திருமொழி - ௫ - பத்து, ௪-திரு-சேன்னியோங்கு. ௪௨௩.

மனம் கடலில் - ஹ்ருதயமாகிற கடலில்
வாழ வல்ல - வாழ்வல்லவனும்

மாயம் - ஆச்சரிய சக்தியையுடையவனும்

மணாள - (பெரிய பிரரட்டியார்க்குக்) கண

[வனம்

கம்பி-குணபூர்ணனுமான எம்பெருமானே!

தனி கடல் என்று - ஒப்பற்ற திருப்பாற்

「கடவுளேன்றும்

தனி சுடர் என்று . ஒப்பற்ற ஆதித்யமண்

தலைவரவர்களே, சட்டப்பற்ற ஆதர்ப்புமணி
[டலமென் நம்]

தனி உலகு என்று - ஒப்பற்ற பாம்புக

மென்றும் (சொல்லப்படுகிற இனம்)

உனக்கு இடம் } உனக்கு (ஒற்ற) வாஸஸ்
ஆய் இருக்க } தாநமாயிருக்கச்செய்தே

[49]

[பயிற்]

(அவற்றை உபேகித்துவிட்டு)

என்னை . (மிகவும் நீசனான) அடிமேனே

உனக்கு - உனக்கு

உரித்து ஆக்கினேயே - உரிய வாஸஸ்தாந

மாக அமைத்துக்கொண்டிருப்பீனா

[யே! (இஃது என்ன வெனதில்

「யம்!)

குறிப்பு:—எம்பெருமான், தன்னை அதுபவிக்கும்வர்களான நித்தியஸூரி களை உபேக்ஷித்துவிட்டு, என்னிடத்து அன்புபூண்டு, என்னையே போக்தாவா கக் கொள்ளவந்தான் என்றார், கீழ்ப்பாட்டில்; இப்பாட்டில், அவ்வெம்பெ ருமான் தன்னுடைய போக (ஹோம) ஸ்தாநங்களையும் உபேக்ஷித்து விட்டி வந்து என் நெஞ்சையே தனக்கு உரிய இடமாக அங்கீகரித்தருளினு னென் றார்.

“ஒளடித்துடெ லமதிவடிநி லாவலோநெ நூாவெழு வடிவடிவெ கலீலம்
வரவடிநி. சுண்கெவெவாநிடி ஸவநிரம்ஸவஸகுணஜாதம் சுரீஸகயஜாஉ
ரணாஸுடிம்கொ” [வரதராஜபஞ்சாசத்-] என்ற தூப்புற்பிள்ளையி னருளிச்
செயல், இப்பாசுரத்தை ஒருபுடை அடியொற்றிய தென்றுணர்க. ‘பள்ளி
கோள்’என்றவிடத்து, கோள்—முதனிலைதிரிந்த தொழிற் பெயர். பழகவிட்டு-
பழகும்படியிட்டு; அதாவது—‘எம்பெருமானுக்குப் பனிக்கடலில் பள்ளி
கொள்ளுதல் எப்போதோ பழையகாலத்தில் இருந்த சங்கதி’ என்னுய்யடி
யாகவிட்டு என்றபடி; பழகுதல்—பிராசீநமாதல். மனத்தைக் கடலாகக்கூறி
யது—குளிர்ச்சி, இடமுடைமை முதலிய தன்மைகளின் ஒற்றுமை பற்றி.
‘வெய்யவ்வுடாவலிசுரேணுவய்யுவதி-’ என்பதனால், எம்பெருமான் ஸவிர்ய
மண்டலத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டவனென்பது அறியற்பாற்று. (க்)

தடவரை வாய்மீளிர்ந் துமின்னுந் தவள நெடுங்கோடிப்போல்

கடரோளி யாய்நெஞ்சி னுள்ளே தோன்றுமென் சோதிநம்பி

வடதட மும்வை குந்தமும் மதிள்துவ ராபதியும்

இடவகைக ளிகழ்ந்தித் டென்பா லிடவகை கோண்டனையே. (க௦)

தடவரை வாய்.பெரிய பர்வதத்தில்
மிளிர்த்து மின்னும்-மிகவும் விளங்காநின்

முள்ள

தவன நெடுங் கொடி பரிசுத்தமான பெ

போஸ்) ரிய தொரு கொடி

கடர்ணி அய்-மிக்க தேஜஸ் ஸ்வரூபி [போல,

பிரசுயம்

என் நெஞ்சின் உள்ளே-எனது ஹிருதயத்

[தினன்]

தோன் நம்-வினங்காரின் நன்ன்

சோதி நம்பீ - தேஜஸ்வரின் பூர்ணஞ்

「ஙனே !

வட தடமும்-வடநிசையிலுள்ள திருப்பா
[ற்கடலும்
வைகுத்தமும்-ஸ்ரீவைகுண்டமும்
மதின-மதில்களைபுடைய
துவராவதியும்-தவாரகையும் (ஆதிற)
இடவகைகள்-(நல்ல) இடங்களை யெல்
[லாம்

இகழ்ந்திட்டு - உபேகித்ததுவிட்டு,
என்பால்-என்னிடத்தில்

இடவகை கொண்ட
னையே-
வாஸஸ்தாந புத்தி
யைப் பண்ணியரு
ளினையே! (இஃது
என்ன வாதஸஸ்
[யம்])

குறிப்பு:—கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமான் திருப்பாற்கடல் முதலிய தீவ்யபந்தாகக்களைமறந்துவிட்டுத் தம்மிடம் போந்தபடியைப்பேசியருளினார்; ஒரு பொருளைமறதியினால் விட்டவர்கள் மீண்டு ஒருகால் அப்பொருள் நினைவுக்கு வரும்போது அதனை அங்கீகரிப்பது போல, எம்பெருமானும் இப்போது திருப்பாற்கடல் முதலிய விடங்களை மறந்து விட்டானேனும், பின்பொருகால் அவை நினைவுக்குவரின், அவற்றை அங்கீகரித்தருள்வானன்றோ? என்று சிலர் சங்கீப்பதாகக்கொண்டு, அச்சங்கைக்குப்பரிஹாரம்பிறக்குமாறு இப்பாட்டை அருளிச்செய்கின்றாரென்க. “இடவகைகள் இகழ்ந்திட்டு” என்றதில் நோக்கு. ஒருவன் தன் மனைவியை மறந்து மற்றொருத்தியைக் காதலித்தானானால், பின்பு ஒருகாலத்தில் மனைவியை ஸ்மரித்து, அவளோடு புணரக்கருதக்கூடும்; அவன்றானே அவளிடத்துச் சில குற்றங்குறைகாரணமாக அவளை இகழ்ந்து விட்டிட்டானானால், மீண்டு ஒருகாலும் அவளை நெஞ்சிலும் நினைவான; அது போல, எம்பெருமான், திருப்பாற்கடல், பரமபதம், ஸ்ரீத்வாரகாபுரி முதலிய இடங்களைத்தானே புத்திபூர்வகமாக இகழ்ந்துவிட்டு வந்தனனாலால், இனி அவ்விடங்களை ஒருகாலும் நினைக்கவும் மாட்டான் என்பது திருவுள்ளக் கருத்து.

. பெரியதொரு மலையின் கொடுமுடியில் நீர்மலமாக விளங்குநீன்ற ஒரு கொடி எல்லார்க்கும் காண எளிதாயிருக்குமாறுபோல, என்னுடைய ஹ்ருதய கமலத்தினுள்ளே ஸுஸ்பஷ்டமாகப் பளபளவென்று விளங்காநின்ற தேஜஸ் ஸ்வரூபியே! என்று எம்பெருமானை விளக்கின்றார், முன்னடிகளில். மிளிர்ந்து மின்னும்—மீமிசைச்சொல். தவளம்—யவவ மென்ற வடசொல் திரிபு. இரண்டாமடியில், கடர், ஒளி, சோதி என்ற இம் மூன்று சொற்களுக்கும், முறையே, தீவ்யாத்மஸ்வரூபம், தீவ்யமங்கள கிரஹம், தீவ்யகல்யாண குணம் எனப் பொருள்வாசிகாண்க. மூன்றாமடியில், வடதட மென்பதை, வட்டவ மென்னும் வடசொல்லின் விகாரமாகக் கொண்டு, ஆலீலை என்று பொருள் கூறுவாரு முளர்; (தளம்=தடம்; லுப்யொரஹெஹி) துவராவதி—ஐராவதி. இகழ்ந்திதேல்—வெறுப்புக்கொள்ளுதல். என்பால்=பால்—ஏழாறுபு. இடவகை—இடம். “கொண்டினையே” என்றதற்குப்பின், இப்படியுமொரு ஸௌசீல்யமிருப்பதே! இப்படியுமொரு ஸௌஸ்ப்ய மிருப்பதே! இப்படியுமொருவாதஸஸ்ய மிருப்பதே! எனக் கூட்டி உபந்யஸிக்க.

“உனக்குரித்தாக்கொனையே” என்பாலிடவகை கொண்டினையே’ என்று— ‘இப்படிசெய்தாயே!’ என்று அவந்திருவடிகளிலே கிழந்துகூப்பிட,

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௫ - பத்து,ச-திரு-சேன்னியோங்கு, சஉரு

இவரை யெடுத்து மடியிலேவைத்துத் தானும் ஆச்வஸ்தனானபடியைக்கண்டு
ப்ரீதராயத் தலைக்கட்டுகிறார். 'அதனிற் பெரிய வென்னவா' என்று நம்பாழ்
வாருக்குப் பகவத்வியத்திற் பிறந்த அபிநிவேசமெல்லாம்; இப்பெரியாழ்
வார் பக்கவில் ஈசுவரனுக்குப் பிறந்தபடி இத்திருமொழி" என்ற ஆன்றோ
ருரையிலருளிச் செயல் இங்கு அறியற்பாலது. ... (க௦)

வேயர்நங் கள்குலத் துதித்த லிட்சேித் தன்மனத்தே

கோயில் கொண்டகோ வலனைக் கொழுங்குளிர் முகில்வண்ணனை

ஆய ரேற்றையமரர் கோவையந் தணர்த மமுதத்தினைச்

சாயை போலப் பாடவல் லார்தாமு மணுக்கர்களே.

(க௧)

வேயர் தங்கள்-வேயர்களுடைய

குலத்து-வம்சத்தில்

உதித்த-அவதரித்த

விட்டு சித்தன்-பெரியாழ்வாருடைய

மனத்து-ஹ்ருதயத்தில்

கோயில் கொண்ட-திருக் கோயில்கொண்

[டெழுந்தருளியிருக்கிற

கோவலனை-கோபாலனும்,

கொழு குளிர் முகில் } கொழுமையும் குளி

வண்ணனை } ர்ச்சியும் பொருந்தி

யமேகம் போன்ற

[நிறத்தைபுடையவனும்,

ஆயர் ஏற்றை - இடையர்களுக்குத் தலைவ

[னும்,

அமரர் கோவை - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்

[வாஹகனும்,

அந்தணர்தம்-(ஸநகர் முதலிய) மஹர்ஷி

[களுக்கு

அமுதத்தினை-அம்ருதம்போல் இனியனும்

[மான எம்பெருமானை

பாட வல்லார்தாம்-(இத்திருமொழியின

[ல்) பாட வல்லவர்கள்

சாயை போல-நிழல்போல

அணுக்கர்கள் } (எம்பெருமானை வடபோல

தும்) அணுகியிருக்கப்பெறு

[வர்கள்.

குறிப்பு:—இப்பாட்டால், இத்திருமொழிகற்பவர்களுக்குப் பலஞ் சொல்
வித்தலைக்கட்டுகிறார். விஷ்ணுசித்தர் என்கிற ஆழ்வார் திருநாமத்திற்கு வ்யுத்
பத்தி இப்பாட்டில் விசதமாகும். 'விஷ்ணுவை ஹ்ருதயத்தில் அமையப்
பெற்றுள்ளவர்' என்ற அத்திருநாமத்தின்பொருள் ஒன்றரையடிகளால் விரிக்
கப்பட்டது.

[வேயர் இத்தியாதி.] பெரியாழ்வாருடைய திருவம்சத்திற்கு வேயர்குல
மென்று திருநாம மென்பர்; இதன் பொருள் இன்னதென்று விளக்கத் துணிகி
ன்றிலோம். "முன்னை வினையகல மூங்கிற்குடியமுதன்" என்று—இராமாதுச்
சூற்றந்தாதி அருளிச்செய்த திருவரங்கத்தமுதனார் மூங்கிற்குடியார் என்றது
போல, இவர் வேயர்குடியார் என்கிறார். இனி, வேயர் என்பதை 'வேதியர்'
என்பதன் சிதைவாகக்கொண்டு, 'ப்ராஹ்மணகுலம்' என்று உரைப்பதைப்
பெரியோர் இசைகின்றில ரென்பதும் அறியத்தக்கது.

எம்பெருமான் இடைக்குலத்திற் பிறந்து அனைவர்க்கும் எளியனானது
போல ஆழ்வார்தமக்கும் எளியனானபடியைக் கோவலனை பென்பது குறிக்கு

மென்க. எம்பெருமான் ஆழ்வார்தொஞ்சிற் புகுந்தபின்பு விலகலுண்டானதொரு புகரைப்பெற்றன என்பதைப் பெறுவிக்கும், “கொழுங்குளிர் முகில்வண்ணனை” என்பது. கொழுமை—செழுமை. எம்பெருமானுடைய ஓளதாரியத்திற்கு முகில் உவமை கூறினரென்றுங் கொள்வர். ஆயுரேறு—இடைக்குலத்திற் பிறக்கப்பெற்றோமென்னும் மகிழ்ச்சியினால் காளைபோலச் செருக்குற்றிருப்பவன். ஆழ்வார்திருவுள்ளத்திற் புகப்பெற்றமகிழ்ச்சியினாலும் அவ்நனமே செருக்குற்றென்க. அந்தணர்—ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் “அந்தத்தை அணவுபவர்” [வேதார்த்ததைச் சார்பவர்] எனவிரித்துக் காரணப்பொருளுரைத்தனர்; “அணவுபவர்” என்றது அணர் எனவிகாரப்பட்டது. “ஆரணத்தின்சிரமீதுறை” என்றசடகோபார்த்தாதிச் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளின் சுற்றடியில் “கார் அண்ணைக் கம்பனைநினைவாம்” என்றவிடம் நோக்கத்தக்கது. அந்தம் + அணர், அந்தணர்; தொகுத்தல். இனி, ‘அம் தண் அர்’ எனப்பிரித்துப் பலவாறுகப்பொருள்கொள்வாரு முளர். “அந்தணரென்போ ரறவோர்மற் றெப்பொருட்குஞ், செத்தண்மை பூண்டொழுக லான்” என்ற திருவள்ளுவர் திருக்குறளும், அவ்விடத்துப் பரிமேலழகருரையும் நோக்கத்தக்கது. “நூலேகரகம் முக்கோல்மணியே, ஆயுங்காலை அந்தணர்க்குரிய” என்றதொல்காப்பிய மாபியற்குத்திரத்தின் கருத்தை நோக்கினால், அந்தணரென்றசொல் யதிகளைக்குறிக்குமென்பது தெற்றென விளங்கும்.

அமுதத்தினை—அத்து, இன் என்ற இரண்டும் சாரியை; ‘அந்தணர்தம் அமுதை’ என்றபடி; உவமையாகுபெயர். சுவையின் மிகுதிபற்றியும், பெற்ற கருமைபற்றியும், விபுதர்கட்கே போக்யமாயிருக்குந் தன்மைபற்றியும், பருகிணவர்களை மயக்குந்தன்மை பற்றியும் எம்பெருமானை அமுதமாகக் கூறுதல் ஏற்குமென்க.

சுற்றடியில் ஒரு ஐதீஹயம்:— பண்டு எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர் நம்பியைத்திருவடிதொழுவதற்கென்று அங்கு எழுந்தருளின காலத்தில், சிலர் எம்பார் என்ற ஆசிரியரிடம் வந்து “சாயைபோலப்பாடவல்லார்” என்ற அடியின் கருத்தை அருளிச்செய்யவேணும்” என்று பிரார்த்திக்க, எம்பார், எம்பெருமானாரிடத்தில் இதன் பொருளை நான் கேட்டுணர்ந்ததில்லை; இப்போது அவரைக்கேட்டு உங்களுக்குச்சொல்லுவோ மென்றுபார்த்தால், அவர் திருக்கோட்டியூர்க்கு எழுந்தருளியிருக்கிறார்; ஆகிலும் நான் உங்களுக்கு இப்போதே சொன்னேனாகவேணும்” என்று, எம்பெருமானுருடைய திருவடி நிலைகளை யெடுத்துத் தம் திருமுடியின்மீது வைத்துக்கொண்டு, “இப்போது உடையவர் எனக்கு அருளிச்செய்தார், சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்” என்று, “அந்தணர்தம் அமுதத்தினைப் பாடவல்லார்-சாயைபோல அணுக்கர்கள்” என அவ்வித்துப் பொருள் கொள்ளுங்கள்” என்றருளிச்செய்தனராம். தம்முடைய நிழல் தம்மை விட்டு அகலாதவாறு போல, எம்பெருமானைப் பாடுமவர்கள் அவ்வெம்பெருமானைவிட்டு இறையும் அகலாது அவன்றனக்கே அத்தானிச் சேவகராகப்பெறுவர் என்றவாறு. இனி, ‘சாயைபோல - குளிர்ந்

பெரியாழ்வார்திருமொழி - ௫ - பத்து, ச-திரு-சேன்னியோங்கு. ௪௨௭

தியுண்டாம்படி, பாடவல்லார்தாம்-, அணுக்கர்கள்' என்றும் சிலருரைப்ப
ரென்ப. சாயை-மாயா.

இப்பாசரம் - இப்பதிகத்தின் பயனுரைத்தது. இது திருநாமப்பாட்
டென்றும், பலச்சூதி யென்றும் வழங்கப்படும்: பதிகம், பாயிரம் என்றசொற்
களால் இதனை வழங்குதலு முண்டு. இது, ஆழ்வார் தம்மைத்தாமே பிறர்
போலக் கூறியது. பிரயோக விவேக நூலார் “இது, தன்னைப்பிறன் போ
லும் நாந்தி கூறுகின்றது” “இனிச்சம்பந்தர் சடகோபர் முதலாயினரும் திவா
காரும் பதினெண் கீழ்க்கணக்குச் செய்தாரும் முன்னாகப் பின்னாகப் பதிகங்
கூறுவதுங்காண்க” என்றவை இங்கு அறியத்தக்கன. இது, ஒருவகைக்
கவிசமயமாதலால் தற்புகழ்ச்சியாகாது, தற்சிறப்புப்பரயிரமெனப்படும். (௧௧)

அடி:—சென்னி பறவை எம்மனா கடல் பொன் உன் பருப்பதம் அனந்தன் பனி
தடவரை வேயர் மார்கழி.

✧ ————— ✧
✧ நான்காந் திருமொழி உரை முற்றுப் பெற்றது. ✧
✧ ————— ✧

பெரியாழ்வார் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

உரைகாரர் விண்ணப்பம்.

ஆரியர்களே! இன்றளவும் பலபுலவர்களால் அச்சிடப்பட்டுள்ள நாலா பிரதீபப்பாபந்த மூலப்பிரதிகள் பலவற்றிலும் ஒவ்வொரு திருமொழியின் தலையிலும், இது எண்சீராசிரிய விருத்தம், இது கவிவிருத்தம், இது கவித் தாழிசை, இதுகொச்சகக்கலிப்பா என்று விருத்தம் முதலியன குறிக்கப்பட்டுள்ளமையை அனைவரு மறிவர். அவ்வவற்றின் இலக்கணம் இன்னதென்று அறிந்து கொள்ளாமல் விருத்தங்களின் பெயரைமாத்திர மறிந்துகொள்வதனால் பெறுவதொரு பேரின்மையின், அவ்விலக்கணவகையையும் எளியநடையில் எடுத்துக்காட்டவேண்டுமென்ற விருப்பம் அடியேனுக்கிருந்தமையை முன்முகவுரையினிறுதியில், “பதிப்புக்குறிப்பு” என்றதலைப்பின்கீழ் மூன்று வது பகுதியாக வெளியிட்டுளானாலால், அந்தப்பிரதிஐஞரையை அடியொற்றி, யாப்பிலக்கணச்சுருக்கமும், அதன்பின், திருப்பல்லாண்டினுடையவும், பெரியாழ்வார்திருமொழியில் ஒவ்வொரு திருமொழியினுடையவும் விருத்த வகையாராய்ச்சியும் பதிப்பிக்கத் தொடங்கப்படுகின்றன.....

யாப்பிலக்கணச் சுருக்கம்.

யாப்பாவது—பலவகைச் சொற்களாற் பொருட்டு இடமாகக் கற்று வல்ல புல வர்களால் அணிபெறப் பாடப்படுவது.

இதற்கு—எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை என உறுப்பு ஆறாம்.

எழுத்தாவது—என்னால் முதலியவற்றிற் கூறப்பட்ட அகூடாகள்.

அகையாவது—எழுத்தினாலாக்கப்பட்டுச் சேருக்கு உறுப்பாய் வருவது.

அது - நேரசை நிரையசை என இருவகையாம்.

நேரசையாவது—ஒரு குறிலாவது ஒரு நெடிலாவது தனித்தாயினும் ஒற்றமெத் தாயினும் வருவது.

(உதாரணம்) முறையே ‘ஆழி’ என்பதில் நெடிலும் குறிலும் தனித்தும், ‘சோல் வாண்’ என்பதில் குறிலும் நெடிலும் ஒற்றமெத்தும் நேரசையாயின.

நிரையசையாவது—குறிலுணையாவது குறில்நெடிலாவது தனித்தாயினும் ஒற்ற மெத்தாயினும் வருவது.

(உ - ம்) ‘அண்’ - குறிலிணை தனித்தும், ‘கலம்’ - குறிலிணை ஒற்றமெத்தும், ‘நிலா’ - குறில்நெடில் தனித்தும், ‘படாம்’ - குறில் நெடில் ஒற்றமெத்தும் நிரையசையாயின.

(‘அ ஆ’ என்பதாபோல வீட்டு இசைத்தா லல்லது, தனிக்குறில், சீரின் முதலில் நேரசையாகாது.)

தீராவது—அந்த அசைகள் மறுபான்மை தனித்தும், பெரும்பான்மை இரண்டு முதல் நான்கு வரையில் தொடர்ந்தும் வருவது.

அதி.ஓரசைச்சீர், ஈரசைச்சீர், மூவசைச்சீர், நாலசைச்சீர் என நான்காம்.

ஓரசைச்சீராவது—நேரசையிலும் நிரையசையிலும் தனித்து நின்ற ரொய் வருவது. உதாரண வாய்பாடு: நேர்—நான்; நிரை—மலர். இவை பெரும்பாலும் வெண்பாவின் நிறில் வரும். இவற்றை, அசைச்சீர் ரென்பர்.

ஈரசைச்சீராவது—நேர்நேர், நிரைநேர், நிரைநிரை, நேர்நிரை என இரண்டு அசை கூடிவரும் இந்நான்குமாம்.

(உ-ம்) நேர்நேர்—தேமா } இவை | நிரைநிரை—கருவின } இவை
நிரைநேர்—புளிமா } மாச்சீர். | நேர்நிரை —கவின } வினச்சீர்.

இவை-இயற்சீர் எனவும், அகவற்சீர் எனவும், ஆசிரியவுரிச்சீர் எனவும் படும்.

மூவசைச்சீராவது—மேற்சொல்லப்பட்ட ஈரசைச்சீர் நான்கின் இறுதியிலும் நேரசையும் நிரையசையும் தனித்தனி கூடிவருதலா லாகிய எட்டாம்.

நேர்நேர்நேர் - தேமாக்காய் } மூ } நேர்நேர்நிரை - தேமாக்கனி } மூ
நிரைநேர்நேர் - புளிமாக்காய் } வ } நிரைநேர்நிரை-புளிமாக்கனி } மூ
நிரைநிரைநேர்-கருவினக்காய் } வ } நிரைநிரைநிரை-கருவினக்கனி } மூ
நேர்நிரைநேர்-கவினக்காய் . } வ } நேர்நிரைநிரை-கவினக்கனி } மூ

இவை - உரிச்சீர் எனவும், இவற்றுள் காய்ச்சீர்கள் - வெண்சீர் எனவும், கனிச்சீர்கள் - வஞ்சிச்சீர் எனவும் படும்.

நாலசைச்சீராவது—அம்மூவசைச்சீர் எட்டின் இறுதியிலும் நேரும் நிரையும் தனித்தனி அடுத்துவருதலா லாகிய பதினாறாமாம். (உ - ம்.)

நேர்நேர்நேர்நேர் - தேமாத்தண்பூ
நிரைநேர்நேர்நேர் - புளிமாத்தண்பூ
நிரைநிரைநேர்நேர் - கருவினத்தண்பூ
நேர்நிரைநேர்நேர்-கவினத்தண்பூ
நேர்நேர்நிரைநேர்-தேமாநறுமபூ
நிரைநேர்நிரைநேர்-புளிமாநறுமபூ
நிரைநிரைநிரைநேர்-கருவினநறுமபூ
நேர்நிரைநிரைநேர்-கவினநறுமபூ

நேர்நேர்நேர்நிரை - தேமாத்தண்ணிழல்
நிரைநேர்நேர்நிரை - புளிமாத்தண்ணிழல்
நிரைநிரைநேர்நிரை-கருவினத்தண்ணிழல்
நேர்நிரைநேர்நிரை-கவினத்தண்ணிழல்
நேர்நேர்நிரைநிரை-தேமாநறுமபூ
நிரைநேர்நிரைநிரை-புளிமாநறுமபூ
நிரைநிரைநிரைநிரை - கருவினநறுமபூ
நேர்நிரைநிரைநிரை-கவினநறுமபூ.

(இவை, வெண்பாவில் வாரா, கலிப்பாவிலும், ஆசிரியப்பாவிலும் மறுபான்மை குற்றியலிரவுகரங்கள் வந்த இடத்துவரும்; வஞ்சிப்பாவில் வருதல் பெரும்பான்மை.)

(பொருளியைபுக்கு ஒவ்வாமற் சீர்பிரிவது, வகையுள் யெனப்படும்.)

தனையாவது—நின்றதின் ஈற்றசையோடு வருஞ்சீரின்முதலகை ஒன்றியாயினும், ஒன்றாமலாயினும் கூடிநிற்பது. ஒன்றுத லாவது - நேர்முன் நேரும், நிரைமுன் நிரையும் வருவது. ஒன்றாமையாவது - நேர்முன் நிரையும், நிரைமுன் நேரும் வருவது.

அத்தனை - நேரோன்றுகிரியத்தனை, நிரையொன்றுகிரியத்தனை, வெண்சேர்வெண்டனை, இயற்சேர்வெண்டனை, ஒன்றியவஞ்சித்தனை, ஒன்றுவஞ்சித்தனை, கலித்தனை என எழுவகைப்படும்.

நேரோன்றுகிரியத்தனை - மாமுன்றேர்வருவது; (நான் முன் நேர்வருவதும் அது.)
நிரையொன்றுகிரியத்தனை - வினமுன் நிரை வருவது; (மலர்முன் நிரை வருவதும் அது.)

வெண்சேர்வெண்டனை-சாய்முன் நேர்வருவது; (பூமுன்றேர்வருவதும் அது.)

இயற்சேர்வெண்டனை-மாமுன் நிரையும், வினமுன் நேரும் வருவன; (நான்முன் நிரை வருவதும், மலர்முன் நேர்வருவதும் அது.)

ஒன்றியவஞ்சித்தனை - கனிமுன் நிரைவருவது; (நிழல்முன் நிரைவருவதும் அது.)
ஒன்றுவஞ்சித்தனை-கனிமுன்றேர்வருவது; (நிழல்முன்றேர்வருவதும் அது.)

கலித்தனை-சாய்முன் நிரைவருவது; (பூமுன் நிரைவருவதும் அது.)

அடியாவது—மேற்சொல்லிய தனைகள் ஒன்றும் பலவும் அடுத்துவருவது.

அவ்வடி - குறளடி, சிந்தடி, அளவடி, செடிவடி, சுழி செடிவடி என ஐந்து வகைப்படும். குறளடி - இருசீராலும், சிந்தடி-மூச்சீராலும், அளவடி - நாற்சீராலும், செடிவடி - ஐஞ்சீராலும், சுழிசெடிவடி - ஆறு முதலிய சீர்களாலும் வருவன, (அளவடி, நேரடி யெனவும் படும்.)

தோடையாவது—பல அடிகளிலாயினும், பலசீர்களிலாயினும் எழுத்துக்கள் ஒன்றிவரத்தொடுப்பது.

அது - எதுகை, மோனை, முரண், அளபெடை, இயைபு என்பவற்றால் ஐந்து வகைப்படும். அந்தாதித்தொடை யென்றும் ஒன்று உண்டு.

எதுகைத்தோடையாவது—அடிதோறும் முதலெழுத்து அளவொத்து நிற்க இரண்டு முதலிய எழுத்துக்கள் ஒன்றிவரத் தொடுப்பது. சிறுபான்மை இனவெழுத்துக்களும் எதுகையாம்.

மோனைத்தோடையாவது—பல அடிகளிலாவது, ஓரடியின் பல சீர்களிலாவது முதலெழுத்து ஒற்றுமைப் பட்டுவரத் தொடுப்பது. அ ஆ ஐ ஒள, இ ஈ ஏ ஏ யா, உ ஊ ஒ ஓ; கு க, ச த, ம வ இவை ஒன்றற்கு ஒன்று மோனையாய் வருதலும் உண்டு. சிறுபான்மை இனவெழுத்துக்களும் மோனையாம். ஓரடியின் சீர்களிலெல்லாம் மோனை வந்தால், முற்றுமோனை யெனப்படும்.

முரண்தோடையாவது—சொல்லாலும் பொருளாலும் மறுதலைப்படத்தொடுப்பது.

அளபுத்தோடையாவது—உயிரளபெடையாயினும் ஒற்றளபெடையாயினும் ஒன்றிவரத் தொடுப்பது.

இயைபுத்தோடையாவது—சுற்றெழுத்து ஒன்றிவரத் தொடுப்பது.

(இத்தொடைகள் அமையாதிருப்பது, சேந்தொடை எனப்படும்.)

அந்தாதித்தோடையாவது—முன்றின்ற பாட்டின் இறுதியிலுள்ள எழுந்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் பின் வரும் பாட்டின் முதலாகப் பாடுவது. இங்ஙனம் பாடும் நூலின் இறுதிச் செய்யுளின் அந்தமே முதற் செய்யுளின் ஆதியாக அமைவது மண்டலித்தல் எனப்படும்;

இவ்வுறுப்புக்களைப்பெற்றவருகிற பா-வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வந்திப்பா என நால்வகைப்படும். ‘மருட்பா’ என்றும் ஒன்று உண்டு. இப்பா நான்கிற்கும் - துறை, நாழிகை, விநீத்தம் என இனம் மூன்று. இவற்றுள்,

வெண்பாவாவது—ஈற்றடி முச்சீரடியாகவும் மற்றையடி நாற்சீரடியாகவும் பெற்று, காய்ச்சீரும் மாச்சீர் விளச்சீர்களும் இருவகை * வெண்டளைகளுக்கொண்டு, மற்றைச் சீருந்தளையும் பெறாமல், நாள் மலர் என்ற வாய்பாடுகளுள் ஒன்றிலாவது, காசு பிறப்பு என்ற உகரவீற்றுவாய்பாடுகளுள் ஒன்றிலாவது முடிந்து, ஒருவிகற்பத்தாலாயினும் இருவிகற்பத்தாலாயினும் வருவது. [ஒருவிகற்பமாவது - பல அடிகள் ஓர் எதுகையாய் வருவது; இருவிகற்பமாவது - அவ்வடிகள் இருவகை எதுகையாய் அமைவது.]

அவ்வெண்பா - குறள் வெண்பா, சிந்தியல் வெண்பா, நேரிசை வெண்பா, இன்னிசை வெண்பா, பஃறொடை வெண்பா என ஐந்துவகைப்படும்.

துறள்வெண்பா - இரண்டடியாய் வருவது.

சிந்தியல்வெண்பா - மூன்றடியாய் வருவது.

நேரிசைவெண்பா - நான்கு அடிகளாய் இரண்டாம் அடியின் இறுதிச்சீர் முதலிரண்டு அடிகளின் எதுகைக்கு ஏற்ற தனிச்சொல்லாய் வர நிற்பது.

இன்னிசை வெண்பா - நான்கு அடிகளாய்த் தனிச்சொல் இன்றி வருவது. (தனிச்சொற்பெற்றாலும், பலவிகற்பத்தால் வரின், இன்னிசை வெண்பாவேயாம். இரண்டாம் அடி யொழிந்த அடிகளில் தனிச்சொற் பெற்று வருவதும் இதுவே.)

பஃறொடைவெண்பா - ஐந்து அடி முதல் பன்னிரண்டு அடியளவும் வருவது. (பன்னிரண்டடிக்கு மேற்படின, கலிவெண்பாவாம்.)

ஆசிரியப்பாவெனினும், அகவற்பாவெனினும் ஒக்கும். இதில் பெரும்பாலும் ஈரகைச்சீர்கள் பயிலும்.

நேரிசையாசிரியப்பா - ஈற்றயல்டி மூச்சீரடியும், மற்றையடிகளெல்லாம் நாற்சீரடிகளுமாக வருவது.

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா - எல்லாவடிகளும் நாற்சீரடிகளாய் வருவது.

ஆசிரியவிநீத்தம் - அனவொத்த கழிநெடிலடிநான்கினால் வருவது. அனவொத்தலாவது - ஓரடியில் ஒருசீர் எந்தச்சீராக அமைந்துள்ளதோ; அச்சீர் அந்தச்சீராகவே எல்லா அடிகளிலும் அமைவது.

* “காய்முன் நேரும் மாமுன் நிரையும், வினமுன் நேரும் வருவது வெண்டளை.”

கலிப்பா - காய்ச்சீர்கள் மிகப்பெற்று நாற்சீரடிகளால் வரும்.

தரவுகோச்சகக்கலிப்பா - நாற்சீரடிகளால் தனித்துவருவது.

கலிவிருத்தம் - அனவொத்த அனவடி நான்கினால் வருவது;

கலித்துறை - அனவொத்த நெடிலடி நான்கினால் வருவது; இவை - கலிநிலைத் துறை யென்றும், சாப்பியக்கலித்துறை யென்றும், விருத்தக்கலித்துறை யென்றும் வழங்கப்படும்.

கட்டளைக்கலித்துறை - பெரும்பாலும் முதல் நான்கு சீர்கள் ஈரசைச் சீர்களும் ஐந்தாஞ்சீர் வினங்காய்ச்சீருமான நெடிலடி நான்கு கொண்டு அடிதோறும் வெண்டளை பிறழாமல், நேரசைமுதலாயின் ஓரடிக்கு ஒற்றொழிந்த எழுத்துப் பதினாறும், நிரையசைமுதலாயின் அவ்வெழுத்துப் பதினேழாமாய் ஏகாரவீற்றதாய் வருவது.

வஞ்சிப்பா-இருசீரடிகளாலும், முச்சீரடிகளாலும் வரும்.

வஞ்சிவிருத்தம்-மூச்சீரடி நான்கு கொண்டு வரும்.

வஞ்சித்துறை-இருசீரடி நான்கு கொண்டு தனித்துவரும்.

(இதுவேஒருபொழுன்மேல் மூன்றடுக்கிவந்தால், வஞ்சித்தாழிகையாம்.)

மநுப்பா-வெண்பாவாகத் தொடங்கி ஆசிரியப்பாவாக முடிவது.

குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் அனபெடை என்பவை, இடத்துக்கு ஏற்ப அலகு பெறாமலும் நிற்கும். ஆய்தவெழுத்து-சிலவிடத்து உயிராகவும் சிலவிடத்து மெய்யாகவும் இடத்துக்கு ஏற்பக் கருதப்படும். ஐகார ஒளகாரக் குறுக்கங்கள்-இடத்துக்கு ஏற்பக் குற்றெழுத்தேபோலக்கொண்டு அலகிடப்படும். சிறுபான்மை மெய்யெழுத்துகளை ஒழித்து அலகிடுதலும் உண்டு. அனபெடைகள், மாத்திரைக்கு ஏற்ப அலகிடப்படும்.

மற்றவை சிறுபான்மையன. அவற்றின் இலக்கணங்களை யெல்லாம் தொல்காப்பியம், இலக்கணவினக்கம், யாப்பருங்கலக்காரிகை, யாப்பருங்கலம் முதலிய பரந்த நூல்களிற் கண்டுகொள்க.

திருப்பல்லாண்டு.

[விருத்தவகையாராய்ச்சி.]

இதில் முதற் பாசரம்:—

“பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத் தாண்டு
பல்கோடி நூறு யிரமும்,

மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண் னாவன்
சேவ்வடி சேவ்விதிருக் காப்பு.”

என்பதாம்.

இதனைக், குறள் வெண் செந்துறை என மூலப் பிரதிகளிற் பதிப்பித்
துள்ளார். செந்துறைவெள்ளை எனினும், குறள் வெண் செந்துறை எனினு
மொக்கும்.

“அந்தமில் பாத மளவிரண்டொத்து முடியின் வெள்ளைச்
செந்துறையாகுந்திருவே! அதன் பெயர், சீர் பலவாய்
அந்தம் குறைவஞ் செந்துறைப்பாட்டி. நிழிபுமங்கேழ்
சந்தஞ் சிதைந்த குறளும் குறளினத் தாழிசையே.”

என்ற யாப்பருங்கலக் காரிகையினுரையில், “நாற்சீரின் மிக்க பல
சீரான் வந்து அடி யிரண்டாய் ஈற்றடி குறைந்து வருவன குறட்டாழிசை
யெனப்படும்” என்றதனாலும், செய்யுளிலக்கணச் சுருக்கத்தில், “அள்
வொத்த அளவடி யிரண்டாய் விழுமிய பொருளும் ஒழுகிய ஓசையுமாய்
வருவது, செந்துறை வெள்ளை, அல்லது, குறள் வெண் செந்துறை” என்
றதனாலும், அளவொத்த நாற்சீரடிகளிரண்டு கொண்டுவருவதையே குறள்
வெண் செந்துறையாகக் கொள்ள வேண்டியதாகின்றது: இப்பாசரம் ஏழு
சீர்கொண்ட இரண்டடிகளா லமைந்தமையான் இதனைக் குறள் வெண் செந்
துறை யெனக் கொள்ளுதல் கூடுமாறு எவ்வனே? என்பர் சிலர்; “ஒழுகிய
லோசையினொத்தடி யிரண்டாய், விழுமிய பொருளது வெண் செந்துறையே”
‘என்ற யாப்பருங்கலச் சூத்திரத்தில், சீர் இத்தனை யென்று வரையறுத்துக்
கூறப்பட்டாமையின் அளவடியாகவே அமையவேண்டு மென்ற நிர்ப்பந்தங்
கொள்ளற்பாற்றன் மென்பர் சிலர். மேற்கூறிய சூத்திரத்தில் “ஒத்தடி
யிரண்டாய்” என்றமையாலும், ஒத்தடி யெனினும் அளவடி யெனினும்
ஒக்குமாயெனும், சீர் இத்தனை யென்று வரையறுத்துக் கூறப்பட்டதா
கவே யாகின்றதென்றார் சிலர். இவ்வகைகளை ஆராயுமிடத்து, “பல்லாண்டு
பல்லாண்டு” என்கிற இப்பாசரத்தின் யாப்பிலக்கணம் இன்னதென்று
விளங்கக்கூற முடியாததா யிருக்கின்றதென்பர். இலக்கணப் புலமையிற்
சிறந்த சீரியர்கள் பலர் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்த நாலாயிர மூலப்பிரதிகள்

சகசு பெரியாழ்வார் திருமொழிப்பதிகங்களின் விருத்தவகை யாராய்ச்சி.

பலவற்றிலும் இப்பாசுரத்தின் மேல் “குறள் வெண் செந்துறை” என்றே பதிப்பிக்கப் பட்டுள்ளமையால் அதனை மறுத்துக் கூறுதல் யாக்கும் அழகி தன்று. இலக்கணகதிகளை ஆய்ந்து நோக்குழி இப்பாசுரத்தைக் குறள் வெண் செந்துறை யெனக் கூறுவது தகுதியேயாம் யாப்பருங் கலக்காரிகையில் செய்யுளியலில் “அந்தமில் பாதம்” என்ற ஆறும்பாட்டின் உரையில், “சீர் வரையறையில்லாமையால் எனைத்துச் சீரானும் அடியானும் வரப் பெறும் எனக்கொள்க” என்றும், இலக்கண விளக்கத்திற் பொருளதிகாரத்துச் செய்யுளியலில், “ஒழுக்கியலோசையி னெதைடி யிரண்டாய், விழுமிய பொருடரும் வெண்செந்துறையும், அந்தடி குறைநவுஞ் செந்துறைச் சிதைவும், சந்தடி குறைந மாந்தாழிசைக் குறளும், குறட்பாவினமாங் கூறுங்காலே” என்ற நரற்பத் தோராம் பாட்டின் உரையில், “சீர் வரையறுத்திலாமையால் எனைத்துச் சீரானும் அடியாய் வரப்பெறும்” என்றும் இலக்கணப் புலவர்களால் எழு தப்பட்டுள்ள வாக்கியங்கள் இதற்குப் பிரமாணமாகக் கொள்ளத்தகும்.

ஆகவே; இப்பாசுரம்—குறள் வெண் செந்துறையே யாமெனக் கொள்க.

“அடியோமோமே” என்று தொடங்கி “பல்லாண்டென்று பலித்திரனை” என்ற தீருகவுள்ள பாசுரங்கள் பதினென்றும்,

அறுசர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி.

இப்பிரபந்தத்துள்,

கலி விருத்தத்தினால் அமைந்த திருமொழிகள், ௩.

அவையாவன:—வண்ண மாடங்கள் [க - க.], நெறிந்த கருங்குழல் [௩ - ௧௦], மாதவத்தோன் [ச - அ] ஆகிய இத்திருமொழிகளாம். (க) இவற்றுள், “வண்ணமாடங்கள்” என்ற திருமொழி, பெரும்பாலும் முதற் சீர் மாச்சீரும், மற்ற மூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலி விருத்தம். இதில், நேரசை முதலான பாட்டுக்கள் பெரும்பாலும் ஒற்றொழித்துப் பதினொருபூத்தாகவும், நிரையசை முதலான பாட்டுக்கள் ஒற்றொழித்துப் பன்னிரண் டெழுத்தாகவும் அமைந்துள்ளவாக காண்க. (உ) “நெறிந்த கருங்குழல்” என்ற திருமொழி, பெரும்பாலும் நாத்சீர்களும் காய்ச்சீர்களாகிய அளவடி நான்கு கொண்டது. (௩) “மாதவத்தோன் புத்திரன் போய்” என்ற திருமொழியும் அங்ஙனமே. இனி, இவ்விருண்டு திருமொழிகளைத் தரவுகொச்சகக் கலிப்பா வென்பதே உரியதா மென்பது முரியதே.

வேண்டினாயால் வந்த கலித்தாழிசையிலமைந்த திருமொழிகள்—க௦.

அவையாவன :—சீதக்கடல் [க. ௨], மாணிக்கங் கடடி [க. ௩], மாணிக் கக் கிண்கிணி [க. ௬], பொன்னியற் கிண்கிணி [க. ௮], வட்டுநடுவ் [க. ௯] மெக்குது சங்கம் [௨. ௧], பின்னை மணாளனை [௨-௩], வேலிக்கோல் வெட்டி [௨. ௬], ஆற்றிலிருந்து [௨. ௧௦], என்னுதன் தேவிக்கு [௩. ௬], ஆகிய இத் திருமொழிகளாம். இவற்றில் ஒவ்வொரு திருமொழியிலும் இறுதிப் பாட்டொன்று மரத்திரம் பெரும்பாலும் வேண்டினாயால் வந்த தரவு கோச்சகக் கலிப்பாவா லமைந்தது.

அழகர்க்கழி நெடிவடிவாசிரிய விருத்தத்தாலமைந்த திருமொழிகள்—க௩.

அவையாவன :—தோடர் சங்கிலிகை [க. ௭], வெண்ணெயனைந்த [௨. ௪], ஆநிரைமேய்க்க [௨. ௭], இந்திரனோடு பிரமன் [௨. ௮], வெண் ணைய்விழங்கி [௨-௬], சீலைக்குதம்பை [௩-௩], தழைகளும் [௩-௪], ஐயபுழுதி [௩. ௭], நல்லதோர் தாமரை [௩-௮], கதிராயிர மிரவி [௪. ௧], மரவடியைத் தம்பிக்கு [௪-௯], நெய்க்குடத்தைப் பற்றி [௩. ௨], துக்கச் சமுலையை [௩. ௩], ஆகிய இத்திருமொழிகளாம். இவற்றுள், (௧) “தோடர் சங்கிலிகை” என்ற திருமொழி, பெரும்பாலும் முதற்சீரும் இரண்டாஞ்சீரும் மாச்சீர்களாகவும், மூன்றாஞ்சீரும் ஆறாஞ்சீரும் காய்ச்சீர்களாகவும், நான்காஞ்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் விளச்சீர்களாகவு மமைந்த கழி நெடிவடி நான்கு கொண்டது. (௨) “வெண்ணெயனைந்த குணங்கும்” என்ற திருமொழி, பெரும்பாலும் ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, ஆறாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களாகவும், நான்கு, ஐந்தாஞ்சீர்கள், விளச்சீர்களாகவு மமைந்த கழி நெடிவடி நான்கு கொண்டது. (௩) “ஆநிரை மேய்க்க லீபோதி” என்ற திருமொழியும், (௪) “இந்திரனோடு பிர மன்” என்ற திருமொழியும், பெரும்பாலும் ஒன்று, இரண்டு, நான்கு, ஐந்தாஞ்சீர்கள் விளச்சீர்களாகவும், மூன்று, ஆறாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களாகவு மமைந்த கழி நெடிவடி நான்கு கொண்டவை. இனி, மற்ற திருமொழிக ளின் சீர் வகையையும் இவ்வண்ணமே ஆராய்ந்துணர்க.

எழுக்காழி நெடிவடி ஆசிரிய விருத்தத்தில் அமைந்த திருமொழிகள்—௪.

அவையாவன :—போய்ப்பாடேய [௨ - ௩], தன்னேராயிரம் [௩ - ௧], நாவகாரியம் [௪-௪], தங்கையை மூக்கும் [௪-௭], ஆகிய இவைகளாம்.

எண்கீர்க்கழி நெடிவடி ஆசிரிய விருத்தத்தில் அமைந்த திருமொழிகள்—௭.

அவையாவன :—உய்யவுலகு [க - ௩], அரவணையாய் [௨ - ௨], அட்டேக் குவி சோறு [௩-௩], நாவலம் பேரிய [௩-௬], ஆசைவாய்ச் சென்ற [௪ - ௩], துப்புடையாரை [௪ - ௧௦], வாக்குத் தூய்மை [௩-௧], ஆகிய இவைகளாம். இவற்றிலுள், “அரவணையாய்” என்ற திருமொழியைக் கவிவிருத்தத்தில் அமைந்ததாகக் கொண்டு, அதற்கேற்பச் சீர்பிடுக்கவும் இடமுண்டு.

௪௩௬ பேசியாழ்வார் திருமொழிப்பதிகங்களின் விருத்தவகை யாராய்ச்சி.

கலித்துறையில் அமைந்த திருமொழிகள்—க.

அவையாவன:—தன் முகத்துச் சுட்டி [க-௪], அஞ்சன வண்ணனை [க-௨], அலம்பா வெருட்டா [௪-௨], உருப்பிணி நங்கைதன்னை [௪-௩], காகங்கையுடைக் கூறை [௪-௬], சேன்னியோங்கு [௫-௪], ஆகிய இவைகளாம். (இக்கலித்துறை, கலி நிலைத்துறை யென்றும், காப்பியக் கலித்துறை யென்றும், விருத்தக் கலித்துறை யென்றும் வழங்கப்படுமென்ப.)

முக்கிய அறிவிப்பு:—இலக்கண நூற்களில் யாப்பிலக்கணங் கூறுமிடமெங்கும் “அளவோத்த அடிகளால் அமையவேண்டும்” என்கியதி கூறப்பட்டுள்ளது; அளவோத்தலாவது—ஒரடியில் ஒரு சீர் எந்தச்சீராக அமைந்துள்ளதோ, அச்சீர் அந்தச் சீராகவே எல்லா அடிகளிலும் அமைவது என்றும் உரைக்கப்பட்டுளது:

“போதலர்ந்த பொழிற்சோலைப் புறமெங்கும் பொருதிரைகள்
தாதுதிர வந்தலைக்குந் தடமண்ணித் தென்கரைமேல்
மாதவன்ற னுறையுமிடம் வயல்நாங்கை வரிவண்டு
தேதனவென் மிசைபாடுந் திருத்தேவ னுத்தொகையே”

[பெரிய திருமொழி-௪-௧, க.]

இப்பாட்டில், முதலடியிலுள்ள நான்கு சீர்களும் விளங்காய்ச் சீர்களாக அமைந்துள்ளமைக்கு ஏற்ப, மற்ற மூன்றடிகளிலுமுள்ள சீர்களும் அவ்விளங்காய்ச் சீர்களாகவே அமைந்துள்ளவாறு காண்க. இந்நியதியைப் பெரும்பாலும் தமிழ்க்கவிஞர் அடியொற்றிச் செல்லுகின்றனர்; இதற்குச் சில உதாரணங்களுங் காண்க;

(க)

“வண்ண மாடங்கள் சூழ்திருக் கோட்டியூர்
கண்ணன் கேசவன் நம்பி நிறந்தினில்
எண்ணெய் அண்ண மெதுரெதிர் தூவிடக்
கண்ணன் முற்றங் கலந்தள றுயிற்றே.”

[பேரியாழ்வார் திருமொழி—க.க.க.]

இப்பாட்டில், முதலடியில் முதற்சீர் ஒன்று மாதிரி மாச்சீராகவும், இரண்டாஞ்சீர் கய்ச்சீராகவும், மற்ற இரண்டு சீர்கள் விளச்சீராகவும் அமைந்துள்ளன. இதே அளவாக மற்ற மூன்று அடிகளும் அமைய வேண்டியிருக்க, அங்ஙனமையாது ஒவ்வொரடியிலும் ஒவ்வொரு வகையாக மாறிமாறி அமைந்துள்ளது.

(உ.)

“செழுக்கமலத் திரளானின் டீசவடி சேர்ந்தமைந்த
புழுத்தமனத் தடியருடன் போயினர்யான் பாவிவேன்
புழுக்கனுடைப் புன்குரம்பைப் பொல்லாக்கல் கிருானமிலா
வழுக்கு மனத்தடியே னுடைபரபுன் னடைக்கலமே.”

இது சைவசமயாசிரியராகிய மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய திருவாசகத்தில் “அடைக்கலப்பத்து” என்ற பதிகத்தின் முதற்பாட்டு. இதில் முதலடியில், ஒன்று, இரண்டு, நான்காஞ்சீர்கள் காய்ச்சீராகவும், மூன்றாஞ்சீர் விளச்சீராகவும் அமைந்து நிற்க, மற்ற மூன்று அடிகளிலும் இவ்வளவை ஒவ்வாமற் சீர்கள் வெவ்வேறு வகையாக அமைந்துள்ளன. தேவாரம் முதலிய மற்றும்கூட சைவசமயப் பிரபந்தங்களில் இவ்வாறாகக் காணப்படுகின்ற செய்யுட்கட்டு ஒர் வரையறையிலலை.

(ங)

“அஞ்சிலே யொன்றுபெற்று அஞ்சிலே யொன்றைத்தாவி
அஞ்சிலே யொன்றாறாக வாரியற் காகவேகி
அஞ்சிலே யொன்றுபெற்ற வணக்கைக்கண் டயலாருளில்
அஞ்சிலே யொன்றைவைத்தா னவனெம்மை யளித்துக்காப்பான்.”
[கம்பராமாயணம்-அனுமான் துதி.]

இப்பாட்டில், முதலடியில் முதற்சீரும் மூன்றாஞ்சீரும் விளச்சீராகவும், இரண்டாஞ்சீர் காய்ச்சீராகவும், நான்காஞ்சீர் பூச்சீராகவும் அமைந்து நிற்க, இவ்வளவு மற்ற அடிகளில் ஒத்து வாராமை காண்க.

இனி, இவ்வாறான மாறுபாட்டினால் இலக்கணக் குறை சங்கிக்க இடமுண்டாகின்றதே எனின்;—கற்றுணர்ந்த பேரியோர் இவ்வகைப்பாவை இசைத் தமிழ்ப்பாவெனவும், ஆனதுபற்றியே எல்லா அடிகளிலும் இயற்றமிழ்ப்பாவிற்கு ஏற்ப ஒசை ஒத்துவாராமல் சிற்சில விடங்களில் மிக்குமீ குறைந்தும் வருகின்றதெனவுங் கூறுவராதலால் ஒன்றுங் குறையிலலை யென்றொழிக. எனவே, இயற்றமிழ்ப்பா, இசைத் தமிழ்ப்பா, நாடகத்தமிழ்ப்பா என மூன்று வகுப்பாக வகுக்கப்பட்டுள்ள தமிழ்ப்பாக்களுள் இத்திவ்யப் பிரபந்தங்கள் இசைத் தமிழ்ப்பாவாகக் கருதப்படவேண்டுமென்றதாயிற்று. ஆனபின்பு இவற்றின் சீர்களின் மாறுபாட்டியான ஒசைவேறுமைபற்றிக் குறை கூறுதல் கொள்ளற்பாலதன்றென்றொழிக. இனி, இதுபற்றி விபுலமாகவும் விசதமாகவும் உணரவேண்டும் விஷயங்களைக் கசடறக்கற்ற கல்விபரளர்பாற் கேட்டுணர்க.

கம்பநாட்டாழ்வார் இயற்றிய சடகோபரந்தாதியில், “பாவொடுக்குந் துண்ணிசையொடுக்கும் பலவும்பறையும், நாவொடுக்குந் நல்லறிவொடுக்கும் மற்று நாட்டப்பட்ட, தேவொடுக்கும் பரவாதச் செருவொடுக்குங் குருகூர்ப், பூவொடுக்கும் மழுதத்திருவாயிரம்போந்தனவே” என்ற மூன்றும் பாட்டிலும், “தோன்றவுபநிடதப் பொருள்” என்ற ஆறும்பாட்டின் மூன்றாமடியிலும் கண்ணைச் செலுத்துக. மேற்கூறிய இரண்டு செய்யுட்களிலும், இயல், இசை, நாடகமென்னும் மூன்றுவகைத் தமிழிலக்கணங்களுமமைந்த திவ்யப்ரபந்தங்களை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தன ரென்பது கூறப்பட்டுள்ளமைகாண்க.

சாடய பெரியாழ்வார்திருமொழிப்பதிகங்களின் விருத்தவகை யாராய்ச்சி.

“பா ஒடுக்கும்—‘எழுத்துப் பதின்மூன்றாண் டசைசீர் முப்பதேழ் தனையந், தீழுக்கலடிதொடை நாற்பதின் மூன்றைந்து பாவின்ம மூன், ரெழுக்கிய வண்ணங்கள் நூறென்பதொண்பொருள் கோளிருமு, வழக்கில் விகாரம் வணப்பெட்டு யாப்புள் வகுத்தனவே.’ என்று தொகுத்து உணர்த தப்படும் இயற்றமிழ்ப் பாவின் இலக்கணங்கள் பலவற்றையும் தம்முள்ளே சுருங்கக்கொண்டு காட்டும் என்றபடி. நுண் இசை ஒடுக்கும்—குறிஞ்சி, செருந்தி, இந்தளம், கொல்லி, காமரம், தக்கேசி, பஞ்சமம், கைசிகம், கார் தாரம், பாலையாழ் முதலிய பண்களாதியவற்றைத் தம்முள்ளே கொண்டு காட்டு மென்றபடி; “பண்ணிற் பன்னிரு நாமப்பாட்டு” என்று திருவாய் மொழியில் வருவதுங் காண்க. ‘பலவும் பறையும் நாவொடுக்கும்’ என்ற தற்கும் இங்ஙனமே கண்டு கொள்க.இயலுக்கும் இசைக்கும் பொதுவாதல் பற்றி நாடகம் ‘நா’ எனப்பட்டது; நா=நடு” என்ற மூன் றும் பாட்டினுரை வாக்கியங்களும் நோக்கத்தக்கன. நம்மாழ்வாரருளிய திவ்யப்ரபந்தங்கட்குக் கூறியது—மற்ற ஆழ்வார்களருளிய பிரபந்தங்கட்குங் கூறியவாறே; உபலக்ஷணமென்க. இனி, முதலாழ்வார்கள் மூவரும் அரு ளிசெய்த திருவந்தாதிப் பிரபந்தங்கள் மூன்றும் வெண்பாவாதலாலும், திருமழிசைப்பிரான் அருளிச் செய்த பிரபந்தங்கள் இரண்டனும் ஒன்று வெண்பாவாகவும், மற்றொன்று பெரும்பாலும் அளவொத்த எழுதிர்க்கழி நெடிவடி யாசிரியச்சந்த விருத்தமாகவும் அமைந்திருத்தலாலும், அந்நாலவ ருடைய திவ்யப்ரபந்தங்களிலும் யாப்பிலக்கணப் பொருத்தத்தைப் பற்றிப் பிரயாசங் கொள்ள வேண்டிய கடபையில்லை யென்பதும் இங்கு அறிவிக்கத்தக்கது.

“அருளிச்செயல் ஸம்ஸ்கிருத வேதத்தோடொத்த தமிழ் வேதமென்பதேயன்றி, அவ்வடமொழி வேதத்தினுஞ் சீரிது எனப் போற்றிக்கொள்ளப் பெறுவதாதலின், இதன் செய்யுட்களின் எழுத்து, அசை, சீர், தன்முத லிய இலக்கணங்களைத் தொல்காப்பியம் முதலிய முன்னூல்களாலும், நன் னூல் முதலிய பின்னூல்களாலும் ஆராய்தல் சால்படைத்தன்று என்றும், இதன் பிரயோக விசேஷங்களை வேதத்தினுள்ள பிரயோகங்கள் போலவே கொள்ளல் வேண்டுமென்றும் ஸம்பந்தாய சாஸ்த்ராஜ்ஞரான சான்றோர் கூறு வரேனும், இக்காலத்திசையில் அமைத்துப் பாட விரும்புவார்க்குப் பயன் படும்பொருட்டு விருத்தங்களின் பெயர்கள் ஒருவாறு அமைக்கவேண்டி வந் தன. இவ்விஷயம் சைவத் திருமுறைகளினுள்ள முண்டென்:தைக் கண் டறியலாம். சீவசுந்தாமணி முதலிய சில சங்கநூல்களிலும் ஓசை முதலிய வற்றின் குறைபாடுகள் உள்ளன வெனினும் அவை நல்விசைப் புலவர் செய்ததொல்பெருநூல்களாதலிற் போற்றிக்கொள்ளப் பெறுகின்றவன்றே.”

“தமிழிலக்கண விதிகளோடு நன்று பொருத்தற்கு இயலாத பிரயோ கங்களை, வேத வேதாங்கங்களில் ‘சாந்தஸம்’ ‘ஆர்ஷம்’ என்பதுபோலக்கொள் னாததேதக்கது. வடமொழி வேதம்போல, திவ்யப்ரபந்தத்தைத் ‘தமிழ்

வேதம்' எனவும் ('சந்தங்களாயிரம்' எனவும்), ஆழ்வாரை 'முரி' எனவும் 'ரிஷி' எனவும் நம் பூருவராகிய சீரியோர் கூறுப. 'ஸஹ்யதஸ்யுதயோய ஷக் ஶ்ராவியஸ்யுதயஸ்யுயா. நித்யாஸ்யுதயஸ்யுயா' என மார்த்தகண்டேய புராணமும் கூறுகின்றது" என்றவை உணர்க.

"செந்திரத்த தமிழ் என்கையாலே ஆகஸ்த்யமும் அநாதி. வடமொழி மறையென்றது தென்மொழி மறையை நினைத்திறே வேதசதுஷ்டயாங்கோபாங்கங்கள் பதினாலும்போலே இந்நாலுக்கும் இருந்தமிழ் நூற்புலவர் பனுவலாரும் மந்திரையெண்மர் நன்மலைகளும். ஸகல வித்யாதிக வேதம் போலே இதுவும் தீவ்யப்ரபந்த ப்ரதாநம். வேதநூல் இருந்தமிழ் நூல் ஆஜ்ஞை ஆணை வசையில் ஏதமில் சுருதி செவிக்கினிய ஒதுகின்றதுண்மை பொய்யில் பாடல் பண்டை நிற்கும் முந்தை அழிவில்லா வென்னும் லக்ஷணங்கள் ஒக்கும். சொல்லப்பட்ட வென்றவிதில் கர்த்தருத்தவம் ஸ்ம்ருதி அத்தை ஸ்வயம்பூ படைத்தா எனன்றதுபோலே. நால்வேதங்கண்ட புராண ருஷி மந்த்ராத்ரிகளைப்போலே இவரையும் ரிஷிமுரி கவி யென்னும். படைத்தான் கவி யென்றேபோதே இதுவும் யதாபூர்வகல்பமாமே.....இயற்பா மூன்றும் வேததர்யம்போலே; பண்ணார்பாடல் (திருவாய் மொழி) பண் புரையிசைகொள் வேதம்போலே. ருக்கு ஸாமத்தாலே ஸரஸமாய் ஸ்தோ பத்தாலே பரம்புமாயோலே சொல்லார் தொடையல் (திரு விருத்தம்) இசை கூட்ட அமர்சுவையாயிரமாயிற்று. சந்தோகனென்று ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே சிரித்து யாழ்ப்பாில் நான ஸ்வரூபியைப் பாலையாகியென்று விசேஷிக்கையாலே வேதகீதச்சாமி நானென்ற ஸாமந்தோன்ற உக்கீத ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறாடி, சாமகதி முடிவாகத் தொண்டர்க்கமுதென்ன ஷேவார்நமாக்கி மஹா கோஷநல்வேத வெரலிபோலே மஹாநயயந மென்னப் பாகையாலே இத்தைச் சாந்தோக்ய ஸமமென்பார்கள்" என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதயஸூக்திகளையும், அவற்றுக்கு விசதவாக் சிகாமணியான மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த வியாக்கியானத்தையும் கண்டு தெளிக.

இனி, இவ்வாறாக நெஞ்சிற்றோன்றும் விஷயங்களனைத்தையும் இங்கு எழுத்தப்புகின் விரிவு பெரிதுடைத்தாமென்று அஞ்சி இவ்வளவோடு ஒழிய லாயினேன்.

"நல்லார் பிறர்குற்றம் நாடார் நலந்தெரிந்து
கல்லார் பிறர்குற்றங் காண்பாரே."

"குணநாடிக்குற்றமு நாடி யவற்றுள்
மிகைநாடி மிக்க கொளல்."

மகாபுராணம், பாக்டர்

உ. வே. சாப்

தீவ்யப்ரபந்தம் :

அருள் நான் ப்ரதிவாதிபயங்கரம், அண்ணங்கராசாரியன்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பல்லாண்டு பெரியாழ்வார் திருமொழிகளின் செய்யுள் முதற் குறிப்பகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
அ.		ஆகிரை மேய்க்க நீபோதி	... ௧௩௨
அக்கரை யென்னும்	... ௪௦௬	ஆமையாய்க் கங்கையாய்	... ௩௫௩
அக்காக்காய் நம்பிக்கு	... ௧௩௬	ஆமையின்முதுகத்திடை	... ௩௦௫
அங்கமலக் கண்ணன்றனை	... ௧௬௨	ஆயர் குலத்தினில் வந்து	... ௭௩
அங்கமலப் போதகத்தில்	... ௧௦௨	ஆயிரத் தோள்பரப்பி	... ௩௦௦
அங்கம் விட்டவையைத் தும்	... ௩௧௬	ஆய்ச்சியர் சேரி	... ௧௫௮
அங்கொரு கூரை	... ௩௨௨	ஆய்ச்சியன் குழிப்பிரான்	... ௮௮
அஞ்சன வண்ணனை	... ௧௭௩	ஆலத்திலையான்	... ௧௨௯
அஞ்சுடரழியுள்	... ௧௮௪	ஆற்றிலிருந்து	... ௧௫௩
அடியோமோடும்	... ௧௧	ஆனாயர் கடையமைத்த	... ௨௮௫
அடைந்திட்டமரர்கள்	... ௬௫	இ.	
அட்டெக்குவி சேற்றாறு	... ௨௦௦	இடவணரைவிடத்தோளொடு	... ௨௧௫
அண்டக்குலத்துக்கு	... ௧௩	இந்திரனோடு பிரமன்	... ௧௩௬
அண்டநூலர்கள் சூழ	... ௧௩௮	இமையவரிமாமாந்து	... ௩௩௨
அண்டத்தமரர் பெருமான்	... ௨௪௬	இருக்கொடுநீர்	... ௧௪௩
அதிருங்கடல் நிறவண்ணனை	... ௩௦	இருக்கைமந்தகளிறு	... ௨௬
அதிர் முகமுடைய வலம்புரி	... ௩௩௧	இருட்டிற் பிறந்து	... ௧௨௨
அப்பங்கலத்த சிற்றுண்டி	... ௧௧௭	இருமலைபோ லெதிர்த்த	... ௧௦௧
அம்மைத் தடங்கண்	... ௨௦௩	இன்பமதனையுயர்த்தாய்	... ௧௪௩
அரவணையாயயரேறே	... ௯௭	உ.	
அரவத்தமளியினோடும்	... ௩௯௫	உச்சியிலெண்ணெயும்	... ௩௨௩
அரவில் பள்ளிகொண்டு	... ௨௧௩	உடுத்திக் களைந்த	... ௧௬
அலம்பாவெருட்டா	... ௨௮௩	உடையார் கனமணியோடு	... ௩௭
அல்லியம்பூ மலர்க்கோதாய்	... ௨௬௪	உந்தியெழுந்த வுருவ	... ௧௨௫
அவ்வழக் கொன்றுமில்லா	... ௧௭	உய்யவுலகு படைத்து	... ௯௯
அவ்வவ்விடம் புக்கு	... ௧௭௬	உரக மெல்லணையான்	... ௩௦௪
அழகிய பைம் பொன்னின்	... ௩௫	உரம்பற்றி யிரணியனை	... ௩௫௯
அழகிய வாயிலமுதலுறல்	... ௪௫	உருப்பிணி நங்கைதன்னை	... ௨௯௨
அனந்திட்ட துணை	... ௯௪	உருப்பிணி நங்கையை	... ௨௫௩
அனத்தன் பாலும்	... ௪௨௧	உழத்தாள் நறுநெய்	... ௨௭
அன்றுவயிற்றில் கிடந்து	... ௪௦௯	உழுவதோர் படையும்	... ௩௩௬
அன்னமு பீனூருவும்	... ௫௮	உரகவிறகவிறகல்	... ௩௩௫
ஆ.		உறியை முற்றத்து	... ௨௨
ஆசைவாய்ச் சென்ற	... ௩௧௧	உற்றவுறுபிணி நோய்காள்	... ௩௯௨
ஆட்கொன்னத் தோன்றிய	... ௬௬	உனக்குப் பணிசெய்திருக்கும்	... ௪௦௦

சேய்யுள்	பக்கம்	சேய்யுள்	பக்கம்
உன்னுடைய லிங்கிரமம்	... சசுசு	க.	
உண்ணையு மொக்கையில்	... சசு	கச்சொடு பொற்சுரிசை	... சசு
ஊ		கஞ்சுனுங் காளியனும்	... உசுசு
ஊத்தைக் குழியில்	... ருஉஎ	கஞ்சன் கறுக்கொண்டு	... கசஉ
எ.		கஞ்சன் புணர்ப்பினில் வந்த	... கசஎ
எட்டுத் திசையும்	... உசுசு	கஞ்சன் நன்னுல் புணர்க்கப்பட்ட	... சசு
எண்ணெய்க் குடத்தை	... கசஅ	கடல்கடைந்தமுதக்கொண்டு	... சசு
எத்தனை காலமும்	... சசுஅ	கடியார் பொழிலணி	... கசஅ
எத்தப்பிரானார்	... ருசு	கடுவாய்ச் சின்னவங்கன்	... உசுசு
எத்தை தந்தை தந்தை	... கசு	கண்ட கடலும் மலையும்	... அசு
எத்தொண்டை வாய்ச்சிங்கம்	... ருசு	கண்டார் பழியாமே	... கசசு
எந்நானெம்பெருமான்	... கசு	கண்ணை நான்முகனை	... ருசு உ
எம்மனு வென்குல தெய்வமே	... சசுசு	கண்ணில் மணல்கொடு	... கசசு
எரிசிதறுஞ் சரத்தால்	... உசுஅ	கண்ணைக் குளிரக் கலந்து	... கசஉ
எருதுகனோடு பொருதி	... கசசு	கதிராயிர பிரவி	... உஎஉ
எருத்துக் கொடியுடையானும்	... சசுசு	கத்தக்கதித்துக் கிடந்த	... அசு
எல்லையில் வாசல் குறுக	... ருசு அ	கரியமுதில் புறமேணி	... உசுசு
எழிலார் திருமார்பிற்கு	... ருசு	கருங்கண் தோகை மயில்	... உசுசு
என் குற்றமே யென்று	... கசசு	கருப்பார் நீன் வயல்	... கசசு
என் சிறுக்குட்டன்	... சசு	கருவுடை மேகங்கள்	... கசசு
என் வில் வலிகண்டு	... உசுஉ	கருளுடைய பொழில் மருதும்	... ருசு
என்று மெனச்சினியானை	... கசசு	கலக்கியமா மனத்தனளாய்	... உசுசு
என்னுதன் தேவிக்கு	... உசுசு	கழல் மன்னர் குழ	... எசு
என்னிது மாயம்	... அசு	கன்னச் சுகமே மருதும்	... சசுஉ
ஏ.		கறந்த நற்பாலும்	... கசசு
ஏடு நிலத்திலிடுவதன்	... கசசு	கறுத்திட்டெதிரினிற்	... கசஅ
ஏதக்களாயின வெல்லாம்	... ருசுஎ	கற்பசுக்காய் கருதிய	... அசு
ஏவிற்துச் செய்வான்	... உசு	கற்றின் மெய்த்து	... கசசு
ஏழை பேதையோர் பாலகன்	... உசு உ	கன்னக்குழையான் பொருட்டார்	... உசுஅ
ஐ.		கன்றினை வாலோலைகட்டி	... கசசு
ஐயபுமுதி யுடம்பனைத் து	... உசுஎ	கன்றுகளில்லம்பு குத்து	... கசசு
ஓ.		கன்றுகளோடச் செவியில்	... கசசு
ஒருகாலில் சங்கொருகாலில்	... எசு	கன்னலிலட்டுவத்தோடு	... கசசு
ஒரு மகன் தன்னையுடையேன்	... உசுசு	கன்னந் குடந்திறந்தால்	... கசசு
ஒரு வாரணம் பணிகொண்டவன்	... உசுசு	கன்னி நன்மாதின் குழ	... கசஅ
ஒற்றைவிலையனும்	... ருசுஅ	கா.	
ஒன்றுமறி வொன்றில்லாத	... உசுசு	காசின்வாய்க் கரம்	... ருசு
ஒன்றேயுரைப்பான்	... கசஅ	காசுக் கறையுடை	... ருசு
ஐ.		காடுகளுடையோய்	... கசஉ
ஐடவோடக் கிண்கிணிகள்	... கசசு	காதம் பலவுந் திரிந்து	... சசு
ஐடுவார் விழுவார்	... உசு	காமர்தாழை கருதலர்	... ருசுஅ
ஐதக்கடலில்	... சசு	காயமலர் நிறவா	... ருசு
		காயு நீர்புக்கு	... அசு
		காரார் கடலையடைத்திட்டு	... உசுசு
		காரார்மேனி நிறத்து	... கசஉ

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
காரிகையார்க்கு முன்கும்	... ௧௧௧	கொங்கைவன் கூனிசொல்	... ௯௫
கார்மலி மேனி நிறத்து	... 4௨0	கொடியேறு செந்தாமரை	... ௨௧௨
காலுமெழா கண்ணீரும்	... ௪0௩	கொண்டதாளுறி	... ௨௨
காளியன் பொய்கை	... ௨௫௮	கொண்டல் வண்ண	... ௧௪௭
காறை பூணுல் கண்ணாடி	... ௨௬௫	கொம்பினர் பொழில்வாய்	... ௬0௯
காஞர் நறுத்துழாய்	... ௪0	கொலையாணைக் கொம்பு	... ௨௭௪
கி.		கொழுப்புடைய செழுங்குருதி	... ௬௪௪
கிடக்கில் தொடட்டில்	... ௨௪	கோ.	
கிண்கிணி கட்டி	... ௮௬	கோட்டு மண்கொண்டு	... ௨௯9
கிழக்கில் குடிமன்னர்	... ௧௨௪	கோனரியின் னுருவங்கொண்டு	... ௫0
கி.		க.	
கீழுலகி லசுரர்களை	... ௬௪௬	சக்கரக்கையன்	... ௪௪
கி.		சக்கின் வலம்புரியும்	... ௬௮
குடக்கெடுத்து	... ௧௯௯	சத்திரமேந்தி	... ௮௬
குடியிற் பிறந்தவர்	... ௨௪௬	சலமாமுதில் பக்கணப்போர்	... ௨0௯
குடையுள் செருப்பும்	... ௧௭௮	சலம்பொதியுடம்பின்	... ௬௬0
குண்டலத் தாழ்	... ௧௫௬	சழக்கு நாக்கொடு	... ௬௭௫
குமரி மணஞ்செய்து	... ௨௪௨	கா.	
கும்மாயத்தொடு வெண்ணெய்	... ௧௯௫	சாமிடத்தென்னை	... ௬௯௧
குரக்கினத்தாலே	... ௬௪	சாலப் பன்னிரைப்பின்னை	... ௧௯௬
குருத்தமொன் றெடுத்தான்	... ௬0௭	கி.	
குதூக மந்தீய	... ௪	சித்திரகுத்தெழுத்தால்	... ௬௮௧
குழலிருண்டு சுருண்டேறிய	... ௨௨௫	சித்திரகூடத் திருப்ப	... ௧௯௭
குறட் பிரமசாரியாய்	... ௬௫௮	சிந்தப் புடைத்து	... ௨௯0
குறுகாத மன்னரை	... ௨௮௯	சிந்துரப் பொடிக்கொண்டு	... ௧௯௭
குற்றமின்றிக் குணம்பெருக்கி	... ௬0௨	சிந்துரமில்லக்க	... ௧௯௫
குன்றாடு கொழுமுதில்போல்	... ௬௪௬	சிறியனென்றென்	... ௪௬
குன்றெடுத்தா நிரைகாத்தபிரான்.	௧௯௬	சிறுவிரல்கள் தடவி	... ௨௨௨
குன்றெடுத்தா நிரைகாத்தவாயா..	௬௭௧	கி.	
கூ.		சீதக்கடலின்	... ௨௬
கூடிக்கூடியுற்றார்களிருந்து	... ௬௧௮	சீதநீர் புடைசூழ்	... ௬௧௧
கூன்தொழுத்தை சிதரு	... ௬௪௧	சீமாலி கணவனோடு	... ௧௯௬
கே.		சீயினாற் சிறத்தேறிய	... ௬௧௨
கேசவனே யிங்கே போதாயே...	௧௫௧	சீரணிமால் திருநாமமே	... ௬௨௮
கேட்டறியாதன கேட்கின்றேன்.	௧௮௭	சீரொன்று தூதாய்	... ௧௨௯
கை.		சீலைக்குதம்பை	... ௧௮0
கைத்தலத்துள்ள மாட்டிய	... ௨௬௭	கூ.	
கைக்காகத் திட்டர்கடித்த	... ௬௬௬	சுரிகையுற் தெறிவில்லம்	... ௧௯௨
கையுக்காலும் நியிர்த்து	... ௨௬	சுருப்பார்குழலி	... ௬௬
கோ.		சுற்றி நின்றாய்	... ௧௯௪
கொங்குல் குடந்தையும்	... ௧௨௭	சுற்றுமொளியிட்டம்	... ௪௪
கொங்கைச் சிறுவரை	... ௬௯௬		

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
சே.		தா.	
செக்கரிடை நுனி	... ௬௭	தாய்மார் மோர் வீற்க	... ௧௭0
செங்கமலக் கழலில்	... ௫௭	தாரித்து னூற்றுவர்	... ௬௩
செங்கமலப் பூயில்	... ௭௫	தார்க்கிளத்தம்பிக்கு	... ௨௫௯
செஞ்சொல் மறைப்பொருள்	... ௩௭0	தாழியில் வெண்ணெய்	... ௫௭
செண்பக மல்லிகை	... ௧௩௮	தாழை தண்ணூம்பல்	... ௧௬0
செத்துப் போவதோர்	... ௩௨0		
செந்நெலிநி சிறுபருப்பு	... ௧௫0	தி.	
சென்றுலகக் குடைந்தாடும்	... ௪௧0	திக்குறிறை புசுழாளன்	... ௨௭0
சென்னியோங்கு	... ௪௧௧	திண்ணக் கலத்து	... ௧௨௨
செந்நெலார் வயல்கும்	... ௨௫	திண்ணார் வெண்சங்கு	... ௧௮௮
செப்பாடுடைய திருமாலவன்	... ௨0௭	திரண்டெழுதழைமழை	... ௨௨௩
செப்பின மென் முலை	... ௯௪	திருவுடைப் பிள்ளைதான்	... ௧௪௬
செப்போது மென்முலை	... ௧௪0	திரைநீர்ச் சந்திரமண்டலம்	... ௭௩
செம்பெருந்தடையண்ணன்	... ௨௧௯	திரைபொரு கடல் சூழ்	... ௩௩௫
செருவாளும் புள்ளாளன்	... ௩௬௨		
சே.		தி.	
சேப்புண்ட சாரி	... ௯௩	தீயபுந்திக்கஞ்சன்	... ௯௯
		தீயிற் பொலிகின்ற	... ௧௪
சே.			
சொல்லிலரசிப்படுதி	... ௧௫௨	து.	
		துக்கச் சுழலையை	... ௩௯௭
சே.		துப்புடையாயர்கள் தம்	... ௫௫
சோத்தம்பிரானென்று	... ௧0௭	துப்புடையாரை யடைவது	... ௩௪௫
சோர்வினற் பொருள்	... ௩௧௩	துன்னிய பேரிருள்	... ௮௧
சூ.		சூ.	
சூலமுற்றுமுண்டாலிலை	... ௨௩௬	சூலிலா முற்றத்தே	... ௬௨
த.		தே.	
தக்கார் மிக்கார்களை	... ௨௮௫	தெருவின் கண் நின்று	... ௧௩௪
தங்கையை மூற்கும்	... ௩௨௯	தென்னவன்றமர்	... ௩௧௭
தடம்படு தாமரை	... ௧௫௬	தென்னிலங்கை மன்னன்	... ௧௩௧
தடவகைவாய் மிளிர்ந்து	... ௪௨௩		
தண்டொழி சக்கரம்	... ௪௫	தே.	
தண்ணையிலலை நமன்	... ௩௬௯	தேவுடைய மீன்மாய்	... ௩௬0
தத்துக்கொண்டான்	... ௯௪	தேனுக்குவி செகுத்து	... ௧௫௭
தந்தம் மக்களழுது சென்றால்	... ௯௮	தேனுகன் பிலம்பன்	... ௨௧௮
தம்மாமன் நந்தகோபாலன்	... ௨௪௪		
தலைப்பெய்து குமுறி	... ௩௩௩	தோ.	
தழைஞ்ஞர் தொங்கலும்	... ௧௯0	தொடர் சங்கிலிகை	... ௬௭
தள்ளித் தள்ளாடையிட்டு	... ௧௫௮	தொத்தார் பூங்குழல்	... ௧௭௧
தன் முகத்துச் சுட்டி	... ௪௩		
தன்னடியார் திறத்தகத்து	... ௩௪௩	தோ.	
தன்னையாய் பிள்ளை	... ௧௬௩	தோட்டமில்லவன்	... ௩௮0
		தோயம் பரந்த நடுவு	... ௨௭௫
		ந.	
		நச்சுவார்முன்னிற்கும்	... ௮௨

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
நந்தன் மதலையை	... ௨௬௨	பலபல நாமஞ்சொல்லி	... ௨௬௬
நம்பனை நவீனேத்த	... ௩௮௬	பல்லாண்டு பல்லாண்டு	... ௧௦
நம்பி பிப் பியென்று	... ௩௨௬	பல்லாண்டென்று பவீத்திரனை	... ௧௮
நம்முடை நாயகனை	... ௩௧	பல்லாயிரவரிவ்யூரில்	... ௧௬௧
நல்லதோர் தாமரைப் பொய்கை.	... ௨௬௦	பள்ளத்தில் மேயும்	... ௧௨௩
நளிர்த்த சிலையாசலன்	... ௩௦௮	பறவையெறு பரம்பருடா	... ௬௧௨
நன்மணிமேகலை நங்கைமார்	... ௧௭௬	பற்றார் நடுங்கமுன்	... ௧௮௩
நன்மை திமைகளொன்றும்	... ௩௭௭	பற்றுமஞ்சள் பூசி	... ௧௭௬
		பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளை	... ௬௨௨
நா.		பன்மணி முத்தின் பவனம்	... ௬௧
நாடு நகருமறிய	... ௩௨௩	பன்றிய மாயையு மீனமும்	... ௧௮௩
நாடுமூருமறியவே போய்	... ௨௩௨	பன்னிருதிகள் வயிற்றில்	... ௧௭௮
நாந்தகமேந்திய	... ௮௬		
நாந்தகஞ் சங்குதண்டு	... ௨௭௩	பா.	
நாவகாரியஞ் சொல்லிலாதவர்	... ௩௦௨	பாண்டியன் கொண்ட	... ௩
நாவலம் பெரிய திவினில்	... ௨௧௬	பாண்டவர் தம்முடைய	... ௨௬௭
நாழிகை கூறிட்டுக் காத்து	... ௨௭௬	பாலகனென்று பரிபவம்	... ௬௬
நான்களோர் நாலைது	... ௩௧	பாலைக்கறத்தடுப்பேற	... ௧௬௮
நாறிய சாத்தம்	... ௭௬	பாலொடு கெய் தயிரொண்	... ௩௭
நானேது முன்மாயம்	... ௩௭௧		
		பி.	
நீ.		பிண்டத்திரனாயும்	... ௧௨௬
நீரேறு செஞ்சடை நீலகண்டனும்	... ௨௭௬	பிரங்கிய பேய்ச்சி	... ௨௮
		பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த	... ௩௩௧
நே.		பின்னை மணைனை	... ௧௨௧
நெடுமையாலுலகேழும்	... ௩௭௮		
நெய்ச்சுடந்தைப்பற்றி	... ௩௮௬	பு.	
நெய்யெடை நல்லதோர்	... ௧௩	புட்டியிற் சேறும்	... ௧௨
நெறித்த கருங்குழல்	... ௨௬௩	புவியுன் நான்கண்டதோர்	... ௨௨௦
		புள்ளினை வாய்பிளந்திட்டாய்	... ௩௩௬
நே.		புற்றாவல்குலசோதை	... ௧௮௮
நோக்கியசோதை	... ௩௩		
		பு.	
ப.		பூனித்தொழுவினிற் புக்கு	... ௧௨௦
பக்கங்குஞ்சிறுப்பாறை	... ௭௧	பூதமைத்தொடு வெள்வி	... ௩௦௬
பஞ்சவர் துதனாய்	... ௭௬		
பஞ்சவர் துதனாய்	... ௨௩௭	பெ.	
படங்கன் பலவுமுடை	... ௨௦௮	பெண்டிர் வாழ்வார்	... ௧௦௧
படர்பங்கய மலர்வாய்	... ௭௧	பெருப்பெருத்த கண்ணுலங்கள்	... ௨௩௮
பட்டங்கட்டிப் பொற்றோடு	... ௨௩௩	பெருமாவூரில்	... ௩௧
பணைத்தோளினவாய்ச்சி	... ௨௭	பெருவரங்களைவைப்பறி	... ௩௬௨
பகத முதலையாய்ப்பட்ட	... ௩௧		
பதினாறுமாயிரவர்	... ௩௩௩	பெ.	
பத்துநாளுக்கடத்த	... ௨௬	பேசவுந் தரியாத பெண்மையின்	... ௨௩௬
பரத்திட்டு நின்ற	... ௬௩	பேணிச்சீருடைப் பின்னை	... ௨௧
பருப்பதத்துக் கயல்பொறித்த	... ௬௨௦	பேயின் முலையுண்ட	... ௧௨௨
பருவம் நிரப்பாமே	... ௩௬	பேய்ச்சி முலையுண்ணத் கண்டு	... ௧௧௬
பருவரங்களைவைப்பறி	... ௩௬௭		

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
பை.		மாயவன் பின்வழி சென்று ... ௨௪௮	
பையரவினைப் பார்க்கலுள் ... ௩௬௬		மாலிருஞ் சோலையென்னும் ... ௩௦௦	
பொ.		மாவலி தன்னுடைய ... ௨௧௫	
பொங்கு வெண்மணல் ... ௨௨௯		மாவலி வேள்வியில் ... ௧௫௬	
பொங்கொலி கங்கைக்கரை ... ௩௩௭		மாற்றுத்தாய் சென்று ... ௨௩௪	
பொத்தவுரலைக் கவிழ்த்து ... ௮௬		மானமருமென்னோக்கி ... ௨௬௬	
பொல்லா வடிவுடைப் பேய்ச்சி ... ௨௭௭		மானிடசாதியில் தோன்றிற்றோர் ... ௩௨௪	
பொற்றிகழ் சித்திர கூடம் ... ௧௩௦		மி.	
பொன்போல் மஞ்சனமாட்டி ... ௧௬௪		மிக்க பெரும்புகழ்மாவலி ... ௭௬	
பொன்னரை நாகொடை ... ௬௦		மிடறு மெழுமெழுத்தோட ... ௧௭௬	
பொன்னியற் கிண்கிணி ... ௭௪		மின்னைய நுண்மடவார் ... ௧௦௦	
பொன்னைக் கொண்டுரைகல் ... ௪௧௭		மின்னிடைச் சீதைபொருட்டாய் ... ௧௩௧	
போ.		மின்னுக்கொடியுமோர் ... ௬௮	
போதமர் செல்வக்கொழுந்து ... ௧௪௪		மின்னோத்த நுண்ணிடையாய் ... ௨௬௮	
போதர்கண்டாயிற்கே ... ௧௪௬		மு.	
போய்ப்பாடுடைய சின் ... ௧௦௪		முடியொன்றி மூவுலகங்களும் ... ௨௫௭	
போரொக்கப்பண்ணி ... ௭௮		முத்தும் மணியும் ... ௨௬	
ம.		முப்போதுங்கடைந்து ... ௧௬௬	
மங்கிய வல்வினை நோய்களாள் ... ௩௬௦		முலையேதுங் வேண்டேன் ... ௧௩௬	
மச்சொடு மாளிகையேறி ... ௧௩௩		முற்றிலுந் தூதையும் ... ௩௫	
மடிவழிவந்து கீர்ப்புலன் ... ௩௧௫		முன்னரசிங்கமதாதி ... ௨௧௮	
மண்ணிற் பிறந்து மண்ணாகும் ... ௩௨௬		முன்னலோர் வெள்ளி ... ௬௬	
மண்ணும் மலையும் கடலும் ... ௩௫		மு.	
மண்ணும் மலையும் மறிகடல்களும் ... ௨௮௦		முத்தவை காண ... ௮௭	
மத்தக்களிற்று ... ௨௮		முன்றெழுத்தனை ... ௩௩௬	
மத்தனவுந்தயிருப் ... ௫௩		மெ.	
மரவடிபைத் தம்பிக்கு ... ௩௪௮		மெச்சுது சங்கமிடத்தான் ... ௮௬	
மருட்டார் மென்குழல் ... ௧௬௮		மெய்திமிருநான்பொடி ... ௪௧	
மருதப் பொழிலணி ... ௨௬௧		மெய்யென்று சொல்லுவார் ... ௧௧௧	
மருமகன் நன் சந்ததியை ... ௩௪௦		மே.	
மலமுடைபூத்தையில் ... ௩௨௪		மேலெழுந்த தோர்வாயு ... ௩௧௪	
மலைபுரை தோன் மன்னவரும் ... ௬௧		மை.	
மன்னர் மறுக ... ௨௮௮		மைத்தருமா மலர்க்குழலாய் ... ௨௬௬	
மன்னன் நன் தேவிமார் ... ௧௨௩		மைத்தடங்கண்ணி ... ௩௨	
மன்னு நரகன் நன்னை ... ௨௬௪		மைத்தடங்கண்ணி ... ௪௭	
மா.		மைத்துன்னமார் காதலியை ... ௩௫௭	
மாணிக்கக் கிண்கிணி ... ௬௦		மையார் கண் மடவாய்ச்சியர் ... ௧௬௫	
மாணிக்கங் கட்டி ... ௩௭		வ.	
மாணிக்குறளுருவாய ... ௩௬௧		வஞ்சனையால்வந்த ... ௪௨	
மாதவத்தோன் புத்திரன் ... ௩௩௮		வடதிரைமதுரை ... ௩௩௫	
மாயச்சகட முதைத்து ... ௨௬௧			
மாயனை மதுகுதனை ... ௩௭௨			

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
வட்டுடுவெவன்கின்ற	... ௮௬	வாவென்றுசொல்லி	... ௧௧௬
வண்ணந்துடைய	... ௧௦௬	வாழாட்டிட்டு நின்றீர்	... ௧௧
வண்டமர் பூக்குழல்	... ௬௨	வானாவாதினுக்காணதில்லார்	... ௧௬௬
வண்டுகளித்திரைக்கும்	... ௧௮௬	வானத்திலுள்ளீர்வலியீர்	... ௨௦௬
வண்ணக்கருக்குழல்	... ௧௭௮	வானத்தெழுந்தமழை	... ௧௬௧
வண்ணநன்மணியும்	... ௬௦௬	வானவர் தாம்மகிழ	... ௮௧
வண்ணப்பவனமருங்கினிள்	... ௧௦௮	வானினவரசு வைகுந்தக்	... ௨௧௬
வண்ணமாடங்கள்	... ௨௦	வி.	
வண்ணமால்வையே	... ௬௮௪	விண்கொளமரர்கள்	... ௬௪
வந்தமதலைக்குழாத்தை	... ௬௦	விண்ணின்மீதமரர்கள்	... ௧௬௬
வயிற்றில்தொழுவை	... ௬௮௮	விண்ணெல்லாங்கேட்க	... ௧௦௮
வருகவருகவருகவிகே	... ௧௪௬	விற்பிடித்திறத்து	... ௬௬௪
வலங்காதினமேல்தோன்றி	... ௧௬௮	வே.	
வல்லாளன்தோளும்	... ௨௮௪	வெண்கலப்பத்திரம்	... ௮௮
வல்லாளிலங்கைமலக்க	... ௬௬	வெண்புழுதிமேல்	... ௭௨
வல்லி நண்ணிதழன்ன	... ௧௬௧	வெண்ணிறத்தோய்தயிர்	... ௨௪௭
வல்லெயிற்றுக்கேழலும்	... ௬௪௮	வெண்ணெயளைந்த	... ௧௧௮
வழுவொன்றுமில்லா	... ௨௦௨	வெண்ணெய் விழுங்கி	... ௧௪௮
வளைத்துவைத்தேன்	... ௬௬௬	வெள்ளைவிளிகங்கிடங்கை	... ௨௭௮
வள்ளி நுடங்கிடை	... ௧௭௭	வெள்ளை வெள்ளத்தின்	... ௬௮௬
வண்பேய்முலையுண்டதோர்	... ௨௧௧	வே.	
வா.		வேடர்மறக்குலம்போலே	... ௨௪௪
வாக்குத்துயமை	... ௬௭௪	வேயர்தக்கன்குலத்து	... ௪௨௮
வாயிற்பல்லுமெழுத்தில	... ௨௨௮	வேலிக்கோல் வெட்டி	... ௧௨௭
வாயுளவையகம்	... ௨௬	வை.	
வாயொருபக்கம்	... ௬௬௬	வைத்தகெய்யுட்காய்த்த	... ௬௮
வாரணித்த கொங்கையாய்ச்சி	... ௧௦௬	வையமெல்லாம் பெறும்	... ௧௦௬
வாரணித்தமுலைமவாய்	... ௨௬௮		
வாராரும் முலைமவாய்	... ௨௭௧		
வார்காதுதாழப்பெருக்கி	... ௧௧௬		

செய்யுளகராதி முற்றிற்று.

